

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAZI
İNSANLAR
böyle
YAŞAR

FİLİZ PULUÇ

İntihar sonucu babasını kaybeden Lina Kara, ağır bir depresyonun eşiğinde hayata tutunmaya çalışırken hasta annesi ve küçük kız kardeşine bakmak için aynı anda birkaç işte birden çalışmaya başlar. Babasının ölümünden on ay sonra herkes için sıradan geçen bir akşam vakitinde çalıştığı çiçekçiye ziyaret eden bir müşteri, yirmi dokuz adet ölüm çiçeği alır ve Lina'dan çiçekleri sahibine teslim etmesini ister.

Para için teklifi kabul eden Lina, çiçekleri babasının mezarını açıp otopsisini yapan Adli Tıp Uzmanı Aral Çakırca'ya götürdüğünü ve o gün ikisinin de ölüm çiçekleriyle tehdit edildiğini ertesi sabah gelen bir telefonla anlar. Telefonun diğer ucundaki ses, aylar önce göndüğü adamın babası olmadığını fısıldadığında Lina yalnızca zor bir bilmeceyle değil, uğursuz bir organizasyon tehdidiyle de karşı karşıya kalır.

Bilmece, zihin oyunları ve gizli mesajlar arasında kaybolan Lina, Aral Çakırca'nın yardımıyla babasına ne olduğunu öğrenmeye çalışırken organizasyondakiler, Lina'nın babasının nerede olduğunu bildiğine oldukça emindir.

-Güneşin doğsun
istedim Lina.
Sen karanlıktan

hiç hissaımı orsun.

BAZI
İNSANLAR
böyle
YAŞAR

FİLİZ PULUÇ

İ N D İ G O K İ T A P

BAZI İNSANLAR BÖYLE YAŞAR

FİLİZ PULUÇ

Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-6772-12-0
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Filiz Puluç, 2023
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Hümanur Turan
Editör: Gizem Demir
Son Okuma: Nur Kabaçam
Poster: Jan Matejko, Stańczyk, The National Museum in Warsaw
Kapak ve Ayraç Tasarım: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

BAZI
İNSANLAR
böyle
YAŞAR

FİLİZ PULUÇ

İ N D İ G O K İ T A P

*6 Şubat'ta kaybettiğim tüm okurlarım
ve devrik cümlelerime sitem eden Zeynep için...
Devrilen tek şeyin cümlelerim olmasını
ve bu kitabı okumanızı çok isterdim.
Sizi tüm kalbimle seviyorum.
Bir gün mutlaka görüşeceğiz cennet çiçeklerim...*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar tesellisine tutunan herkese...

Ucubelerle savařanın bu arada kendisinin de
bir ucubeye dönüşmemeye dikkat etmesi gerekir.

Uzun süre bir uçuruma bakarsan,
uçurum da senin içine doğru bakar.

—Friedrich Nietzsche*

* Friedrich Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017, İstanbul, s. 90, Çev. Mustafa Tüzel.

BAZI İNSANLAR BÖYLE YAŞAR

Ben ağzından çıkanı hesap edemeyen bir soytarıyım. O gece üç kelime söyledim; biri hedefi gösterdi, gitti onu vurdu diğer ikisi. Birini kelimelerimle öldürebileceğimi; bir morgda babamı kafasında bir delikle teşhis ettiğim gün öğrendim. Ölüm meleği geldi babamı aldı, ardında unuttu beni. Ölümün, kalana zor olduğunu o zamanlarda anladım.

İçten içe merhamet dileyen ruhumu babamın mezarındaki bir çiçeğe bağladım. Onu her gün kendime olan nefretimle suladım. Kalan duygularıyla ölümü besledim, her an yanımda taşıdığım. Nefretimle büyüttiğim o çiçek kalbime kök saldı, çoğaldı. Ölüm, benden yaşama isteğine dair her şeyi aldı. Zamanla, benden geriye yalnızca ailesi için yaşayan boş bir kabuk kaldı. Yaşamamanın ölmekten zor olduğunu o zaman anladım.

Kendime sırt çevirdim herkes gibi. Ne hissettiğim üzerine düşünmedim. Düşünsem yapamazdım. Yapmam dediğim ne varsa yaptım. Benliğim orta yolu bulamadı, akıl sağlığımı korumak için onu da kapattım. Olsun, dedim; bazı insanlar da böyle yaşar...

Hiçbir şey korkutmaz, yıkmaz artık beni, dediğim anda boynuma dolandı kaderin kan kırmızı ipi. Boğazıma sıkı bir düğüm daha attı. Erken konuştüğumu, bir ölüm meleğiyle yollarımız tekrar denk düştüğünde anladım.

Gözlerime baktı ölüm meleği. İçeride kimseyi göremedi. Cenazem için babamın mezarında büyüttiğim çiçekleri topladı. Yaklaştı sessizce, kulağıma fısıldadı: Oraya kendini gömmüşsün, bir de bir yabancıyı... Bir yalana inanıp her şeyin, bittiğini sandığımda başladığını o zaman anladım.

Boynuma dolanan kaderin kırmızı ipi... Kucağında ölümü hatırlatan cennet çiçekleri... Azrail'in boynuna da dolandı boynumdaki kırmızı ipim. İkimizin de ensesine dayandı yanımda gezdirdiğim ölüm. Alacaklı olan bizdik, borçlu çıkarıldık. İkimizin de ölmemek için sebepleri vardı ve ilk sırada

kendimiz yoktuk. Ben iplerimden kaçmak istedim, ölüm meleği ise iplerini kesmek istedi. O, iplerini koparacak kadar güçlü değildi, bense kaçtıkça ona dolandım. Kaçmanın da kaderde olduğunu o zaman anladım.

Soytarı bizi çaresizce birbirimize bağladı, Hükümdar bizi ince kader ipliğinin üzerinde dans etmeye zorladı. Yanlış adımlar attık, birbirimizden ayrı düştük, döndük dolaştık aynı yere düğümlendik. Yaşamayı bir ölüm meleğinden öğreneceğimi düşünmezdim, onun da içinde bir can taşıdığını, kalbini bana verdiğinde anladım.

Bu dans bir gün bitecekti. Belki birimiz düşecekti belki ikimiz de ölecektik. Sonunda ne kazanmış olacaktık, neleri kaybedecektik? Sonuçlarından korkuyordum ama kaçamıyordum. Durmak istiyordum ama durduğum an kaybedecektim, biliyordum. Devam etmek zorundaydım, zorundaydık, zorunda bırakılmıştık. Artık duramazdık. Çünkü ancak böyle yaşırdık...

Ölüm Meleği ve Cennet Çiçeği

Bazen toprağın altına ölmeden önce girdiğiniz zamanlar olur. Ölüm meleği bir gün sizin de evinizden içeri girer, o evden bir kişiyi alır ama geride kalan herkesin yanında bir ölüm bırakır. Ölümü içinizde taşımazsınız fakat bir eli hep üzerinizde kalır. Bazen zamanla unutursunuz varlığını; elinin ağırlığı da kendisi gibi kaybolur, izi kalır. Bazen de hiç aklınızdan çıkaramazsınız onu, ensenizde size ait olmayan bir nefes gibi kendini hatırlatır durur. Her geçen gün duygularınızdan beslenir. Ağlarsınız gözyaşınızla beslenir, nefret duyarsınız kininizle beslenir, içinize kapanırsınız sessizliğinizden ve tepkisizliğinizden beslenir. Ben o sonuncu basamaktayım, burada olmayı ben hak ettim. Kurulan bir cümlemin ne kadar öldürücü olabileceğini ancak söylediklerim bir kurşun olup babamı öldürdüğünde anlayabildim. O gün tetiği ben çekmedim ama kurşunu şarjöre süren bendim. O gün iki kişi öldü ama Azrail yalnızca babamı aldı, beni ardında bir ölümle bıraktı. O zamandan beri her şeye karşı daha sessiz ve tepkisizim.

Bir insanı insan yapan eylemleridir, derler. İnsan davranışı, düşünce ve altı temel duygu etrafında şekillenir: mutluluk, hüznün, öfke, öğrenme, şaşkınlık ve korku. Bu duyguların çoğu artık bir anlam ifade etmiyor bana. Duygularımı o kadar çok bastırmak zorunda kaldım ki artık ortaya çıkacak pek bir şey kalmadı içimde. En çok hüznü ve öfkeyi hissediyorum; bu duygular öyle güçlü duygular ki yanınızda bir ölüm gezse ve sadece onlarla beslense bile güçsüz düşüyorlar, aksine tüketildikçe daha güçlü oluyorlar.

Kendimi boş vermişliğim, göz ardı etmişliğim, kendime sırtımı dönüşüm ve içime göz gezdirmeyişim kendimden bir vazgeçişti. Utancımın bir damla yaş bile dökemediğim, babamın mezarının üzeri kapatılıp kimsenin katılmadığı cenazede tek başıma saatlerce orada dikilmiş ve o gece kendim için bir mezar kazmıştım kafamın içinde. Ruhumu o mezarın önüne bağlamış, onu pişmanlıklarla dolu o koca dağ izlemeye mahkûm etmiştim. Ne

hissettiğimi üzerine düşünmek o koca pişmanlık dağının altını kazmakla aynı şeydi, içini oydukça pişmanlığımın altında kalıyordum.

Daha iyi hissedeceğimi düşündüğüm günlerden artık umudu olmayan günlere geldim. Derin bir depresyondan bana kalan tek motivasyon annem ve küçük kız kardeşimi yaşatma dürtüsüydü. Babamı öldürmüştüm, onları yaşatacaktım. Arsızca geliyordu belki de başkalarına fakat ben utanmaz bir soytarıydım ve cezalandırılmak istiyordum. Babamın annemi yaşatmak için aldığı borcu, onu yapmakla suçladığım işi yaparak kapatmaya çalışıyorum şimdi. Affedilmek istiyorum ama beni affetmesini istediğim kişiye yalvarmaya yüzüm bile yok. O mezarlığa bir türlü gidemiyor, utanmışımdan ağlayamıyordum bile. Hayatım ne kadar zor olursa olsun şikâyet bile edemiyorum. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum. Üzerine düşünmüyorum artık hiçbir şeyin; çünkü ancak böyle yaşayabiliyorum. Olsun. Bazı insanlar böyle yaşar...

Aynadan yansıyan yüzü ne kadar zamandır izliyordum, bilmiyorum. Gözlerimin içine bakarken içeride kimse yokmuş hissi vermesinden çekinmiyordum artık, alışmıştım bu görüntüme. Solgun beyaz tenimden ötürü yüzüm tamamen boyanmaya ihtiyaç duymuyordu ama sevimli bir oyuncığa benzemem için yapılan makyaj beni gerçeklikten koparıyordu. Görüntüm rahatsız etmiyordu ama tıpkı rolüne büründüğüm oyuncak bebek gibi içimin boş olduğunu bildiğimden bu halimi görmekten hoşlanmıyordum. Bu tiplere bana o kadar uyuyordu ki gerçekten içinde ruh taşımayan bir bebekmişim gibi hissettiriyordu.

Dudaklarımı araladım, derin bir nefes aldım ve mükemmel bir taklit yaparcasına parlak bir gülümseme yerleştirdim yüzüme, bir provada gibi. Aynadaki yansıyamda gülümsemem, yapaylığını benim fark edebildiğim bir gerçeklikle parladı. Gülümsemem güneş değildi ama bir aydı, içimdeki hatıralarda parlıyordu ve karanlık yüzünü yalnızca kendim görüyordum.

Kafamın içinde gösterimi tekrar ederken arkamdaki kapı açıldı. Hastaneye geldiğimde bana eşlik eden hastabakıcı kadın çıkardı başını, “Senin sıran Lina!” diye seslendi bana.

Masanın üzerindeki gözlüğümü, eşyalarımı toplamak için son kez taktım yüzüme. Hiçbir şeyimi dışarıda bırakmadığımdan emin oldum, her şeyi sırt çantamda toparlayıp en son gözlüğümü de içerisine koydum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Çantamı arkamda bıraktım. Yapay bir gülümseme ve bulanık bir görüşle hastabakıcıya doğru ilerledim. Attığım her adımda, mutluluktan yoksun bedenimin görünmez tüm iplerini parmaklarıma biraz daha doladım ve bir kukla gibi rolüme hazırladım. Yeterince duygulanamayan biri için başkalarını neşelendirmek, kendinle dalga geçmek gibiydi fakat bunun gurur kırıcılığı bile hissetmiyordum üzerimde.

Dışarı çıkıp ortama uyacak sakın bir fon eşliğinde beni bekleyen hasta çocukların arasına karıştım. Vücudum bir insandan çok bir kukla gibi hareket ediyordu. Kurmalı bir oyuncaktım sanki. *Ne zaman kırılıp darmadağın olacağı belli olmayan bozuk bir oyuncak...*

Aralarında oynatılan bir kukla gibi gezerken çok küçük yaşlarda babamdan öğrendiğim illüzyon numaralarını hasta çocukları eğlendirmek için kullandım arsızca. Her hareketim ezberdi, gülümsemelerimden attığım adımın sırasına kadar her şeyi ezberlemiştim. Eğer tüm gösterilerim bir kayda alınsaydı mekân dışında hiçbir şeyde değişiklik göremezlerdi.

Beni tekerlekli sandalyede izleyen çocukların arasında dolaştım, ayakta duracak halleri olmasa da gülümsüyor, eğleniyor ve mutlu görünüyordlardı. Babam, bir insanın işi ne olursa olsun onu severek ve hakkıyla yapması gerektiğini söylerdi. Eğer bir insan palyaçoysa insanlar onunla dalga geçecek olsa bile insanları eğlendirdiği sürece yaptığı işle gurur duyması gerektiğinden bahsederdi. Ben, onu bu işi sevdiği için suçlayarak onun kafasına bir delik açmasına sebep olmuş biri idim ve bu işi hem borcumu ödemek hem de kendimi cezalandırmak için yapıyordum ama babamın bu işi neden sevdiğini anlayabildiğim zamanlar da oluyordu. Bir çocuğun neşesine sebep olmak, bana tatmin duygusunu hissettiren nadir şeylerden biriydi. Bazen gülümseme isteği bile doğuruyordu.

Etrafımda döndüm ve bedenimin yarısını, bir kukla gibi dizlerimi bacaklarımdan üzerinde kırmadan yere bıraktım. Kollarım yanımda yere doğru sallanırken çocukların heyecanla nefeslerini tuttuğunu işittim. Pelerinimle kendimi tamamen kapattım. Bovnumdan aşırđığım misinin ucunda sırtımdan aşağı sallanan kukla, eğilerek ona kazandırdığım ivmeden dolayı boynumun etrafında dönerek önüme gelmişti. Hızla doğruldum ve benim bir minyatürüm olan kuklayı, parmaklarıma bağılı iplerinden yardım alarak onlara bir sihir gösterisi gibi sundum. Geniş alanı çocukların şaşkınlık nidaları ve heyecanlı kıkırdamaları doldurdu. Ben ne yaparsam kukla da beni taklit etti ve izleyen büyük küçük herkesi hayrete düşürdü ama içimde en ufak bir memnuniyet hissetmedim.

Kukla oynatmaktaki becerim çocukluğuma dayanıyordu. Babamın çalıştığı eğlence merkezinde bir kukla gösterisi görmüş, arkadaş edinmekte zorluk çektiğimden kukla oynatmaya merak salmışım. El becerilerimi o yaşlarımda keşfetmişim, babam becerikli olduğumu fark edince el çabukluğuna dayalı tüm illüzyon numaralarını öğretmişti bana. Şimdi ise kuklayı oynatırken içimde zerre kadar istek barındırmadan kıpırdıyordu parmaklarım.

Gösteri bitmek üzereyken kukla tüm çocuklara el sallayarak vedalaştı ve geldiği gibi pelerininin altında kayboldu. Çocuklar bunun gerçek bir sihir olduğunu düşünerek kendilerinden geçecek kadar eğlendiler. *Çocukları kandırması kolaydı, büyüdüklerinde onları eğlendirmek de neşelendirmek de zor olacaktı.* Hemşirelerin yardımıyla odalarına götürülürken hepsi bana el salladı. Elimi az önce oynattığım kukladaki gibi donuk bir hareketle kaldırdım ve onlara el salladım.

Bütün çocuklar alandan ayrıldığında benimle ilgilenen hemşire dinlenme odasına kadar eşlik etti yine bana. Sedyenin etrafındaki perdeyi kendime siper ederek üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Çok çabuk üşüyen bedenim, hastane soğuk olmasa da kıyafetlerimi çıkardığım an titremeye başladı. Kasıldım istemsizce. Sırt çantama koyduğum taytımı giymek için zaman harcamak istemediğimden direkt kot pantolonumu giydim. Uzun kollu *body* giyip onun üzerine de kalın kazağımı geçirdim. Gözlüğümü taktığımda artık her şeyi net görebiliyordum.

Kafamdaki peruğu çıkarıp topuz yaptığım saçlarımı açtım. İnce telli kızıl saçlarım omuzlarımin biraz altına kadar döküldü. Eğlence merkezine geri götüreceğim kıyafetleri büyük poşete doldurduktan sonra montumu giyindim. Kafama siyah beremi, ellerime parmak uçları açık eldivenlerimi geçirdim bir çırpıda. Sırtımda çantam, iki elimle tuttuğum büyük poşetle perdenin arkasından çıktım. Yüzümdeki makyajı silmek için uğraşmamışım, bir an önce kıyafetleri aldığım yere bırakıp eve gitmek istiyordum.

Hemşireyle birlikte geldiğimiz yolu geri yürüdük. Alana döndüğümüzde elli yaşlarındaki hastane müdürü, asistanıyla birlikte bize doğru geldi. Müdür benimle tokalaşmak için elini uzattı. Birileriyle yakın teması girmekten oldum olası hiç hoşlanmazdım zaten, bunun üzerine babamın soğumuş bedenini teşhis edip o gün pişmanlıkla elini tuttuğumdan beri özellikle onun yaşlarındaki adamlara dokunma fikri midemi bulandırır olmuştu.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Avuç içlerim terlerken bana uzatılan ele baktım bir süre. Avuçlarını sıkıduğında tuttuğum poşet kendini hatırlattı. Bu bahaneye sığındım. Ruhsuz gözlerimi yüzümde yapay bir mahcubiyetle hastane müdürüne çevirdim. “Kusura bakmayın, ellerim dolu.”

Adam mimiklerimdeki yapaylığı sezdi. Elini havada bıraktığım için kaşlarını çattı ama bozuntuya vermemeye çalıştı. Asistanı olayı geçiştirmek için ortaya laf attı. Bana, içinde ödememin bulunduğu beyaz zarfı uzattığında gözlerim zarfa çevrildi. Zarfı kendime yakın ona uzak ucu-ndan tutarak aldım. Teşekkür etmem gerekirdi belki fakat yaptığım işin karşılığını aldığım için teşekkür etmek gelmiyordu hiç içimden. Yalnızca başımı yavaşça salladım.

“Patronuna senin için iyi şeyler söyleyeceğim. Bir dahaki sefere de seninle çalışmak isteriz.”

Patron kelimesi damarlarımdan buz geçiyormuş gibi hissettirdi bana. Ondan hiç hazzetmiyordum. Beni rahatsız eden bir tavır, bir havası vardı. Onda doğru olmayan bir şey vardı. Kötülük kendini ifşa etmez ama hissettirir, derler. Onun kötü olduğunu kanıtlayacak somut hiçbir şey yaşanmadı aramızda ama ben onun kötü olduğunu hissedebiliyordum iliklerime kadar. Şayet babam ona borçlanmamış olsaydı onunla ikinci kez konuşmazdım bile. Fakat insan bu dünyadaki en büyük tuzak. Bir kez zihnine hapsederse seni, elinden kurtulman imkânsız olabilir. O adamın bana hissettirdiği tek şey bu. O bana bakarken sanki görünmez bir kafesin içindeyim.

Zira bana oyuncak bebek tiplerini uygun gören kişi de oydu. Bu kostümü giyip saçım ve makyajımla oyuncak bebeğe büründüğüm her gün, gözlerimin içine ne zaman baksa kendimi bomboş hissettiriyordu bana. Borcumu ödeme konusundaki acelemin sebebi buydu, onu bir daha görmek istemiyordum. Yeterince boş hissettiriyordum kendimi fakat bunu başka birinin hissettirmesine katlanamıyordum.

Hastane müdürü, hemşireden beni kapıya kadar geçirmesini rica etti. Bir şey demeden yanlarından ayrıldım usulca, çıkışa doğru ilerledim kendi başıma. Kimsenin beni geçirmesine, buyur etmesine, arkamdan bakmasına ihtiyacım yoktu. Ama yine de başhemşire arkamdan gelip bana yetişti ve benimle ilerlemeye başladı. Teşekkür ederek beni binanın çıkışına kadar yolcu etti. Hava kararmıştı ama kar bulutu havayı aydınlatıyordu.

“Eve dikkatli gidin,” dedi samimi bir gülümsemeyle.

Başımın selam vermekle yetindim ve yoluma devamı ettim. Hastane- nin dışına adım attığı anda bir kabuktan ibaret olan bedenimin iplerini serbest bıraktım; gülümsemek için dudaklarımı zorlayan görünmez ipler gevşedi. Oyuncak bebek bir süreliğine yeniden serbest kalmıştı. Gülüm- semeye ve içimden hiç gelmediği halde insanları eğlendirmeye mecbur değildim artık.

Karanlık çöktüğünden hava daha da soğumuştur. Birkaç kışını sessiz sedasız geçiren İstanbul, bu sene her zamankinden daha soğuk daha kar- lıydı. Hıncını alıyordu sanki birinden... Ayak basılmamış yerlerde kar yirmi santimi bulmuştu çoktan. Asfaltta tekerlekler ve ayaklar altında ezi- len, çamurlu bir bulamaca dönmüş karın üzerinde yürürken iki kat çorap giymeme rağmen ayaklarım üşümeye başlamıştı. Bu buz kesme hali da- marlarımda kanın ve yağın işini yapmayışından mı yoksa botlarımın su alışından mıydı emin değildim. Bir türlü ısınamıyordum.

Otobüs durağına gitmek için hastanenin arkasına yürüdüm hızlı adımlarla. Akmaya başlayan burnumu çekip poşet izin verdiğince elleri- mi montumun ceplerine sıkıştırdım. O sırada kar tekrar yağmaya başladı.

Hastanenin arkasına geçtiğimde kaldırıma çıktım. Duvarın önündeki ayak basılmamış, gözalıcı beyazlıktaki karın üzerine düşen kırmızı ışık bir anlığına duraksattı beni. Yere düşen kırmızı ışığın sebebiydi adımla- rımı durduran ve aynı sebepti bakışlarımı yerden kaldıran. Bakmasam dahi o ışığın sebebini de o tabelada ne yazdığını da altındaki kapının nereye çıktığını da çok iyi biliyordum. Bakarsam çekip gidemeyeceğimi, fakültede olduğu gibi bir kere bakarsam dakikalarca ayrılamayacağımı da biliyordum ama bakmıştım yine de. Hani hamlayınca kaslarını acıyan yöne çevirir, ne kadar acısa da buna devam eder ya insan; iyileşmek için... Bu his öyle bir şeydi belki de... Ben acıyacağını bildiğim halde hep oraya bakıyordum ama içimdeki bu ağrı kronikti. Acıyacağını bile bile bakıyordum ama ne kadar bakarsam bakayım geçmiyordu.

Hastanenin arka bahçesinin kaldırımında, kapıdan elli metre kadar uzakta duruyordum ama o kırmızı ışık yine de benim yüzüme vuruyor- du. On ay, on sekiz gün önce başka bir hastanenin bahçesinde, yağmurun altında kapıdan babamın çıkarılmasını beklemiştim ve ben o zamandan beri sanki her gün o kapının önünde durup ıslanıyor, babamın cenaze- sinin bana teslim edilmesini bekliyordum. O gün ölüm ikimize uğramış ama Azrail yalnızca babamı alıp beni arkasında bırakmıştı. Bana verdiği ölüm benden canımı değil; duygularımı, *beni* almıştı.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Sert bir rüzgâr esti, soğuktan kasılan bedenim titredi. Soğuk ılıkliğime kadar işledi, gitti kalbime dokundu. Kalbim sancırken bir adım dahi ileri gidemedim. Ben, babamı daha kaç morg kapısında bekleyecektim?

Bastırdığım ağlama isteği, ben bastırdıkça içimde sıkışmış gibi hissettirdiğinde dudaklarımın arasından, zorlanıyor gibi bir nefes verdim. O sırada izlediğim siyah kapı, arkasındaki kırı sürüyerek açıldı. Ardında sakladığı üniteler bir anlığına gözükte ama bu yalnızca bir anlıktı. Açılan aralıktan siyahlar içinde, neredeyse kapı boyunda bir adam çıktı. ardından kapıyı kapattı. Yirmilerinin sonlarına yaklaşmış bir adamdı, hastanede görevli ya da o türden biri olmalıydı ama hiç öyle bir hali yoktu. Uzun, siyah paltosu dizlerinin altına kadar geliyordu; siyah bir pantolon, siyah boğazlı bir kazak ve siyah postallar giymişti. Saçları gece kadar siyah, teni beyazdı. Gözleri siyah mıydı yoksa karanlıkta mı öyle görünüyordu bilmesem de oldukça koyu renkliydi ve boş bakışlara sahipti. Az önce çıktığı yer onu etkilememiş gibi duruyordu. Onlarca cansız bedenın arasından çıkmıştı fakat ne yüzünde ne de gözlerinde bundan rahatsızlık duyduğuna dair bir iz vardı. Sert yüzünde üzüntü yoktu. hüznü yoktu, acıma yoktu. Gözlerindeki kayıtsızlığıyla ve görüntüsüyle o an bana bir ölüm meleşini andırdı. Onu izlerken düşündüğüm tek şey ölümdü.

Duvar kenarı boyunca kalın tabanlı asker botlarıyla ayak basılmamış beyaz kırı ezerek birkaç adım attı, kapıdan yeterince uzaklaştığında durdu. Elinde tuttuğu bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip avcundaki çakmağı alışkanlık haline gelmiş bir çeviklikle yaktı. Sol elini rüzgâra siper ettiğinden çakmak kolayca alev aldı, avuçlarının içinde bir ateş huzmesi belirdi. Dudakları arasındaki sigarayı ateşe uzattığında yüzü, uzandığı ateşin kızıl ışığıyla aydınlandı. Gözbebeklerinde ateşin yansımasını görmek ürpermeme neden oldu.

Bir nefesle tutuşan sigaranın ucu, karanlıkta morg tabelasıyla aynı renkтейdi şimdi. İçine çektiği duman dalgın bir nefesle yüzünü ve sık kirpiklerini sıyırıp rüzgâr yönünde savruldu ve dağılarak göğeyi yükseldi. Sigarayı yakarken istemsizce çatılan kaşları gevşedi, çakmak geldiği yere dönerken gözlerini yerden kaldırdı. Karşısına baktı, hiçbir şey yapmadan bu soğukta öylece dikilmiş kendisini izleyen *soytarısı* gördü.

Gözlerimdeki boş ifadeden, görüntümden, yüzümdeki makyajdan, her şeyimden rahatsız olmuş gibi hissettim. O bana benimki kadar donuk bir ifadeyle bakarken tek düşündüğüm, ölüm meleşini kandırmış bir

soytarı olduğum gerçeği idi. Azrail'in insan kılığına girerek insan içinde dolaşabildiğine dair bir şeyler duyduğumu anımsıyordum. Ona bakarken ölüm hissiyle o kadar çevrenlenmişim ki Azrail bir insan olsaydı belki de ona benzerdi, diye düşünmeden edemedim.

Normalde insanların gözlerinin içine bakmaktan nefret eder, uzun süre bakmazdım ve normalde insanlar hoşlanmadıkları kişiye bakmama eğilimi gösterirdi. Fakat o an ne ben onun gözlerine bakmaktan alıko-yabildim kendimi ne de o –rahatsız olmuş gibi görünse de– gözlerini üzerimden çekebildi. Gözlerine bakmak kolaydı çünkü gözleri siyahtı; gözbebekleri ayırt edilmediğinden onun gözlerine sabitlenmek, seni yar-gılayan gözlerle bakmaktan çok, dipsiz bir kuyuya bakmak gibiydi. Bak-tıkça atlamayı düşündüren bir uçurum gibiydi. *Uzun süre bir uçuruma bakarsan, uçurum da senin içine doğru bakar.* Bu fikir ürpertti beni, ben onun siyah gözlerine bakarken o da benim bomboş içime bakıyor gibi hissettim. Sanki içimdeki her şeyi görüyordu.

Gözlerini kaçırın ben oldum, ellerine kadar indi gözlerim. Mor-gun kırmızı ışığı ikimizin de üstüne düşüyordu. Ölüm ikimizin üzerine yansıyor gibiydi. *Kılımı bile kıpırdatmadı aslında bu düşünce, peki neden gözlerimi kaçırdım?*

Kafamı kaldırıp inat eder gibi arkasındaki “MORG” yazısına baktım. Her insan kırıldığı yerden devam eder hayatına ama ben kendi kırıdığımı aşamıyordum. Onu önce ben öldürmüştüm sözlerimle, kurşun yalnızca bahanesiydi ruhla beden ayrılışının. Ve şimdi morg kapısında ne kadar beklersem bekleyeyim zamanı geri alamayacak, söylediklerimden ne ka-dar pişman olursam olayım babamın benim yüzümden öldüğü gerçeğini değiştiremeyeceğim. Bu yüzden ağlamaya, içimi dökmeye bile yüzüm yok.

Tonlarca ağırlıktaymış gibi hissettiren bedenimi bir adım daha ile-riye taşıdım. Morgdan çıktığı halde hiçbir şeyini kaybetmeyen o adama doğru adım attım. Onun gibi olmak istiyordum. Üstüne basılmamış be-yaz kar, ayaklarım altında ezildi, kirlendi; bir soytarıdan daha iyisi bek-lenemezdi. Dilimi ısırardım yine kefaretimi ödemek ister gibi. Dilimdeki o eski yara açıldı, ağzımı doldurdu demirin tadı. Dilim en büyük sila-hım; suç aletimdi. Sesimi kurşuna, bıçağa, ateşe çevirirdi. Kendimden,

* Friedrich Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Şubat 2017, s. 90, İstanbul, Çev. Mustafa Tüzel.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

tesiminden ve sesi anlamlara dökken dilimden nefret ediyordum. Bir söz hayatta tutabileceği gibi hayatın da koparabilir birini. Bu yüzden insan dilini terbiye etmeli, vurmamak için yanlış hedefi.

"Soytarı. Soytarı," diye fısıldadım. Artığım her adımda ölüme yürüyor gibi hissettim ama içimde yaprak dahi oynamadı. "Azrail çoktan gözünün içine baktı." Siyahlar içinde beni izleyen adama iyice yaklaşmışken gözlerim omzunun üzerindeki "MORG" kapısındaydı. "Zaten ölmüş bir kızsın, kabuğundan başka verecek neyin kaldı?"

O sırada burnumdan akan sıvı yere damladı. Azrail'in, içine çektiği sigarayı dudaklarına taşıyan eli duraksadı. Sanırım burnum kanıyordu ama umursamadım. Adamın yanından geçerken gözlerim parmakları arasında düşecek gibi duran sigarasının ucundaki ateşe takılmıştı. *Acaba onun eli-ne kaç insanın kanı buluşmuştu?*

Adamı arkamda bırakıp çenemi kaldırdım, üstüme düşen kırmızı ışığın kaynağına baktım. MORG yazısı üzerime düşerken tüm ölümler de üzerime yağıyordu sanki. Farkında olmadan sağ elim kapıya doğru uzandı. Fark ettiğim anda kendime çektim elimi, avcuma yağın kar tanelerine baktım. Tam kapatacağım sırada avcuma bir damla kan düştü. Kana bulanmış elime baktım. Avcumda kan görmeye dayanamıyordum. Yumruğumu sıktım ve adımlarımı zorladım, kapının önünden geçip gidebilmek için. Ağır adımlarla yoluma devam ettim. Morgu da adamı da arkamda bıraktım.

Neden bilmiyorum, dönüp de bakmadım ama sanki o adam, bakın benim arkamdan.

Soğuktan donmak üzere olan parmaklarımı kapıya uzatıp üç kez tıklattım. Kapının ardından gelen sesleri işittim. Kapıyı açmaya gelen Alin'in neşeli sesini duyabiliyordum rahatlıkla. Henüz dört yaşındaydı. Ondan ne aldığımı anlayacak yaşta olmadığından beni çok seviyordu. Benim geldiğimi bildiğinden kapının arkasından benimle konuşmaya çalıştığını duyabiliyordum. İsmimi söylüyordu sürekli. Eğer kapı kilitli değilse kapıyı, koluna asılarak açabilecek beceriye sahipti.

Koluna asılarak açtı kapıyı ve açılan küçük aralığı, kapıyı kendine çekerek büyütürken beni gördüğü için sevinçle yerinde sekmeye başladı.

Mavi gözleri parlarken, "Lina'cığım!" dedi sevinçle.

Alin'in mutlu sesi ve beni görünce gözlerinde oluşan parıltı, birkaç saat önce içine düştüğüm karanlıktan çekip çıkardı beni. Küçük kız kardeşim her zaman kahramanım olacaktı. Her zaman bir uçurumun kenarından alacaktı beni. O olmasaydı devam edebilmek için bu kadar motivasyonum olur muydu emin değildim. Ama vardı. O vardı ve ben ne olursa olsun devam edecek, ona iyi bir hayat verecektim. Tek yapabildiğim hayat almak olmadığını bilsin istiyordum, böylelikle büyüdüğünde benden nefret etmezdi belki. *Ben utanmaz bir soytarıyım; önce babamı öldürdüm, şimdi kardeşim için yaşayacağım.*

Onun sevinci içimdeki zifiri karanlığa düşen bir parça ışık huzmesiydi. Ona bakarken dudaklarım kendiliğinden hafifçe yukarı doğru meyleyor ve bazen utanmadan gülümsediğim oluyordu. Ona elimi uzattım. Mavi, iri gözleri daha çok büyüdü ve ayakları heyecanla kıpır kıpır oynarken ellerini çenesinin altında birleştirdi ne olacağını merakla beklerken. Boş avcumu içinde bir şekerle açtığımda her seferinde olduğu gibi şaşırabileceği kadar şaşırdı ve elleriyle ağzını kapattı. Sevinçle kıkırdayıp avcumdaki şekeri aldı.

“Biy daha! Biy daha!” deyip bana baktı ve heyecanla yerinde duramayıp ayaklarının üzerinde kıpırdandı. “Lina’cığım biy daha!”

Alin'in mutluluğu içimde sevince benzer bir şeye sebep oluyordu, bu hissi gülümseyerek çoğaltmaya çalışıyordum bazen. Ona boş elimi gösterdim ve bu kez de kulağının arkasından şeker çıkardığımda gülerek kulağının arkasına dokundu ve diğer eliyle şekeri aldı.

“Anneciğim, Lina’cığım kuyağımdan şekey çıkaydı!” diyerek mutfağa koştu bu heyecanlı haberi anneme vermek için.

Hafifçe gülümseyerek arkasından içeri girdim. Su alan botlarımdan dolayı ıslanan çoraplarımı çıkarıp ellerimden daha soğuk olan ayaklarıma dokunduğumda ayaklarım sızladı. Ağır adımlarla odama ilerledim. Alin'in oyuncaklarına basmadan dolabın önüne geçtim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sandalyeye astım. İç çamaşırlarımla kaldığım sırada dolabın orta kapağında bulunan aynadaki yansımama ilişti gözlerim. Tenim artık soluk beyaz değildi, o kadar üşümüştüm ki saçlarımla aynı renkti neredeyse. Kulcal damarlarım soğuktan çatlamıştı yer yer. Tenimdeki diş izleri daha belirgin duruyordu şimdi. Gözlerimi izlerden uzaklaştırıp yorgun bir nefes çektim içime. Yeni iç çamaşırı ve eşofman takımı çıkarıp banyoya gittim.

Sıcak suyun altına girdim. Soğuktan kasılan bedenim sıcak suyla gevşedi. Hiçbir şey yapmadan bir süre suyun altında durdum. Boya,

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

oyuncak bebekmişim gibi boyanan yüzümden akıp giderken ayak uçlarıma baktım öylece. Ardından dik durmakta zorlanarak alnımı soğuk fayansa yaslayıp ağırlığımı duvara verdim ve gözlerimi kapattım bir süre. Gözlerimi kapattığımda, yemek yediğimde, okulda yürürken veya çalışırken aklıma gelen düşüncelerin hepsi aynı kapıya çıkıyordu: *Borcu bitirmeme ne kadar kaldı? Ne zaman kurtulacağım? Kaç kez daha o adam için işe çıkmalıyım?*

Bu ayki ödememden sonra geriye üç bin dolar borcumuz kalacaktı. Otuz bin dolar borçtan geriye kalan bu rakam önemsiz gibi duruyordu ama biraz bile rahatlamış hissedemiyordum kendimi. Sıfıra inmeden rahatlayamayacaktım. Düz hesaplama onun için en fazla on iş daha yapacaktım ve bir daha beni küçümseyen, kukla olmamdan haz duyan yüzünü görmeyecektim. Belki o adamdaki uzaklaşır, borç yüzünden girdiğim işlerin birkaçını bırakırsam daha az yorgun ve mutsuz hissederdim kendimi. Daha az suçlu hissetmeyecektim, vicdanım da rahatlamayacaktı ama daha az işte çalışırsam daha çok uyur, dinlenir ve belki daha iyi hissederdim. Bencilce olsa bile biraz daha iyi hissetmek istiyordum, bu beni kötü biri yapsa bile iyi hissetmek istiyordum. Birazcık iyi hissetmek, en azından gözümü açtığımda yaşamak için kendime dair bir motivasyonum olsun istiyordum.

Yaşamaktan bahsediyordum ama aklıma ölüm geliyordu. Ve ölümün düşüncesi bana birkaç saat önce gördüğüm o adamı hatırlattı. Bana baktığındaki yüz ifadesini, kuyuya benzeyen siyah gözlerini düşündüm. Morga girip çıkabildiğine göre orada çalışıyor olmalıydı. Doktordu belki de ölümlerle o kadar çok zaman geçirmişti ki bu artık onu etkilemiyordu. Birçok hocam vardı onun gibi, o kadar çok ölüm görmüşlerdi ki içlerinde yaprak kımıldamıyordu bazılarının. Ölüm meleğiyle girilen savaflara alışkınlardı ve bazen onları yenebiliyorlardı. Ben de en azından bir kere ona karşı kazanmak istiyordum. *Ölümü yenmek istiyorum.*

“Lina’cığım! Yemek samanı!”

Alin’in sesi beni düşüncelerimden kopardığında gözlerimi açtım. Suyun altından çıkardım başımı, derin bir nefes aldım. Suyu kapattım.

“Geliyorum minik sincap,” diye seslendim ona.

Duşkabinden çıkarken, “Sonna sakyambaç oyna beyimle,” dedi. Sesi duyurabilmek için yere eğilmiş, kapının altındaki boşluktan konuşuyordu benimle. Bu beni gülümsetti.

Kapının altına uzattığı minik parmaklarını oynatırken gülüyordu, “Paymaklayımı göyebiliyoy muşun Lina’cığım?”

Havluyu bedenime sarıp, dizlerimi bükerek yere çöktüm ve oynattığı minik parmağına dokundum. Bu hareketim onu güldürürken çılgık atıp parmaklarını geri çekti.

“Hadi paymaklayımı yakala,” deyip parmaklarını tekrar soktu kapının altından.

Tek kolumu bacaklarıma sarıp çenemi dizlerime yasladım ve oyun teklifini kabul ederek sağ işaretparmağımla tekrar dokundum parmağına. Bu anlamsız oyun onu epey eğlendirdiği için memnun hissettim. Gülme sesi kapıyı aşip kulaklarıma dolarken içimden gelerek gülümsedim ben de. O gülsün diye burada durup o sıkılana kadar bunu yapabilirdim.

“Alin’ciğim, bırak da ablan giyinsin,” diyen annemin sesini işittim Alin’in gülüşleri arasında.

Ardından Alin’in hoş gülme sesi doldurdu evi tekrar. Muhtemelen annem onu gıcıklayarak oturduğu yerden kaldırmıştı.

Alin, “Lina’cığim bis muftaya gidiyoyuz, çabuk gel,” diye tembihledi beni sesi gittikçe uzaklaşırken.

Çömeldiğim yerden kalkıp bedenime sardığım havluyla iyice kuru landım. Üzerimi giyip gözlüğümü taktım ve mutfığa geçtim. Annem çoktan sofrayı kurmuştu, beni bekliyorlardı yemek için. Anneme elimden geldiğince samimi bir şekilde gülümseyip yerime oturdum. Gözlerim babamın oturduğu yere kaydı. Binlerce anı dizildi sıraya hatırlanmak ister gibi. En çok da otopsi masasında yattığı görüntüsüydü hatırlanmakta ısrarcı olan, sanki unutabiliyormuşum gibi...

İştahım kaçtı ama ben kaçıp gidemedim. Ben ayaklarımdan yere çivilenmiş, ruhumu bir mezarın önüne bağlamıştım; korktuğum, kahrolduğum ne varsa hiçbirinden kaçamıyordum.

Babamın oturmadığı masada yemeğimi, hoşazımdaki yumruyu ite ite yedim. Annem günümün nasıl geçtiğini sordu. Ona kısaca günümü anlattım, iyi olduğuma ikna ettim. Henüz babam yaşarken bir kafede yarı zamanlı çalışıp komiteden düşük puan aldığım, Alin’e bakmak zorunda kaldığım ve hiçbir şey yolunda gitmediği için bencilce babama mızızlanıp onu sözlerimle öldürdükten sonra dört farklı yarı zamanlı işte çalışmaya başlamış, üstüne notlarımı da satıp bulduğum boşluklarda ders çalışarak haftada yirmi saat uykuyla hayatta kalmıştım. *Az uyuyun çok çalışınca insan ölmüyormuş, öğrendim. Ders çalışmak için geniş zaman zaruri değilmiş, öğrendim. Fakat hepsi boşuna...*

Yemekten sonra odama kapanıp ders notlarımı temize çektim. Babamdan sonra okulu bırakmayı düşünmüştüm fakat babamın ölümüne

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

sebepten olduktan sonra birini yaşatmayı her şeyden daha çok ister hale gelmiştim. *Çaresizce birinin hayatını kurtarmak istiyorum. Kaç hayat siler avuç içlerimden bu görünmez kan izlerini?*

Notlarımı düzenleyip çantama yerleştirdikten sonra erkenden uymadan önce Alin'i almak için salona uğradım. Annem bir battaniyenin altında televizyona bakarken Alin de onun bacağına yaslanmış, uyumak üzereydi; gözleri kapanıp açılıyordu yavaşça. Koltuğa yaklaşıp önünde eğildim. Onu almaya geldiğimi anlayarak uzandığı yerden kalktı yavaşça ve ayaklarını aşağı sallarken gözlerini ovuşturarak kollarını boynuma sardı, ufak güzel yüzünü boynuma gömdü. Bacaklarını belime sararken bir elimle sırtına bir elimle kalçasına destek oldum, bu sırada belime bir sancı girdi fakat umursamadım. Annem ben ayağa kalkmadan önce ikimizi de saçlarımızdan öptü.

“İyi geceler bir tanelerim.”

“İyi geceler anne,” deyip gülümsedim ve Alin’le birlikte ayağa kalktım. Belimdeki ağrı kendini şiddetle hatırlatsa da umursamadan odamıza yürüdüm.

Alin uykulu yüzünü anneme çevirip el salladı ona. “İyi geceley anne-cığım.”

Alin’le birlikte odamıza girdik, onu yavaşça yatağa bıraktım ve yanına uzandım. Bir kedi gibi mırıldanarak bana yaklaştı, kafasını göğsüme gömüp uykuya daldı hızlıca. Annem hasta olduğundan onu ben büyüttüğüm için benimle uyumayı alışkanlık haline getirmişti. Saçlarını öptüm içimdeki tek sevgi kaynağının.

“İyi geceler Alin.”

“İyi geceley Lina’cığım,” dedi uykulu bir sesle.

“Lina’cığım, kahvayı hazıy. Hadi uyan da yemek yiyelim, çok acıktım.”

Yüzümde minik insan elleri ve kulaklarımda onun tatlı sesiyle uyan-dım, yeni bir sabaha. Yumuşak ve sıcak elleriyle yanaklarımı sıkıştırıp çekiştiriyordu ve bundan zevk aldığına işaret eden kıkırdama sesleri eşlik ediyordu ona. Fakat ben yalnızca uyurken taş kesilmiş bedenimdeki kaslarımın ağrılarını hissediyordum. Omuzlarım, göğüs kemiklerim ve belim ağrıyordu.

“Li-na-cı-ğım! Ha-di u-yan!” diye heceleyerek konuşmaya başladı Alin beni omzumdan dürterken. O güzel sesi tekrar neşeli bir kıkırtıya dönüştü cümlesinin sonunda. Hiçbir şey olmadığı halde bu kadar neşeli olmasına imrendiğim bir gün oluyordu yine.

Gözlerimi açtığımda karşımda o güzel yüzünü gördüm, gözlerimi açtığım için dişlerini göstererek güldü ve yanaklarımı sıktı. “Hadi, kahvaytı,” dedi ve üzerimde zıpladı.

Ağrıyan belime sapan acıyla yüzümü buruşturdum ama Alin onunla oynadığımı sanarak daha çok güldü bu halime. Dişlerimi sıkarak yatakta yavaşça oturma pozisyonuna geçtim. Alin kucağımda oturduğundan kollarını boynuma, bacaklarını belime sardı hemen. Belimin ağrıyacağını bilsem de kollarımla ona destek olup yataktan Alin’le birlikte kalktım. Belime yine bir ağrı saplandı fakat Alin’i taşımak bir külfet teşkil etmiyordu. Masumiyeti ve yanağıma bıraktığı öpücük içimde bir sıcaklığa sebep oldu yine, bu hisle onu daha sıkı sardı kollarım. Onu içime hapsedmek geliyordu bazen içimden. Bana hayatta olduğumu hissettiren tek şeydi ve onu her şeyden sakınmak istiyordum.

Yanaklarını öperek banyoya ilerledim. Onu kucağımdan indirmeden yüzünü yıkadım. Ardından kendi yüzümü yıkamak için yere indirdim onu. Yüzünü havluya silip havlupanın, boyunun yettiği sırasına astı ve koşarak çıktı banyodan. Elimi yüzümü yıkayıp ben de peşi sıra çıktım. Odamda bıraktığım gözlüğümü alıp mutfığa yöneldim.

Mutfığa girdiğimde annem çaylarımızı dolduruyordu. Alin’in yanına oturup saçlarımı sırtımda topladım. Alin saçlarıma dokunup parmaklarının arasında sevdi onları. Bebekliğinden beri saçlarımı –muhtemelen renginden ötürü– çok seviyordu. Onun saçları anneminkine benziyordu, kahverengiydi; benim saçlarım babama çekmişti. Alin kendi sandalyesinden kalkıp benim sandalyeme tırmandı ve kucağıma oturup sevimli yüzüyle bana baktı. Ne diyeceğini duymak için yüzüne baktım.

“Sakyambaç oynayacak mıyıs sen okuya gitmeden önce? Dün oynamadık.”

Kafamı sallayarak onayladım onu. Gülümseyip yanağıma öptü. Gülüşü iyi hissettirince elimi karnına koyup onu gıdıkladım. Gülerek benden kaçmak için kendi sandalyesine geçti. Annem daha rahat yemesi için ekmekleri ufak ufak bölüp Alin’in önüne bırakırken benim de yanağıma dokundu sevgiyle. Ona elimden gelen en samimi gülümsemeyle baktım. Bu kadarının onu mutlu etmesini temenni ettim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Masanın üzerinden çatalımı aldığım sırada Alin, “Peyniy yok mu?” diye sordu, mutsuz bir sesle.

Alin’in peyniri çok sevdiğini ikimiz de bildiğimizden annemin peynirin bittiğini fark etmemiş olmasına imkân vermedim. Olmamasının nedenini anlayarak dilimle dudaklarımı ıslattım, parası bitmiş fakat bana söylememiş olmalıydı.

“Dün bitti anneciğim, şimdi başka şeyler ye, birlikte almaya gideriz bugün,” diye ikna etmeye çalıştı Alin’i.

Ağzımda evirip çevirdiğim lokma ağzımın içini kupkuru ederken zorlukla yutup Alin’e uzandım ve yanağına dokundum.

“Başka şeyler ye minik sincap. Bugün annemle alışverişe gidince kendine çikolata da alırsın.”

Gözleri parladı. “İki taye alabiliy miyim?”

Kafamı salladım. “Eğer karnını güzelce doyurursan iki tane alabilirsin.”

İkna olmuş bir ifadeyle annemin uzattığı zeytini küçük ağzına koydu ve çekirdeğini minik parmaklarıyla ağzından çıkarıp yine annemin uzattığı bir parça ekmekle birlikte çiğnemeye başladı.

“Belin nasıl Lina?” diye sordu annem, Alin’in karnını doyurmasına yardımcı olurken.

“İyi,” diye yalan söyledim. “Endişelenecek bir şey yok.”

Tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisiydim, her gün hastaneye girip çıkıyordum. Bir hocamdan rica etsem yardımcı olurdu, biliyordum ama benim değil birinden yardım istemek, kimseye derdimi anlatasım bile gelmiyordu. Önceden de kimseye anlatmazdım derdimi. Şimdiyse kimse neyin içinde olduğumu bilsin dahi istemiyordum. Devlet hastanesinden randevu almıştım ama doktor MR’a bakmadan bir şey söyleyemeyeceğini belirtmişti haklı olarak. MR için verilen randevunun en yakın tarihi ise bir ay sonraydı. Annem biliyordu bunu. Eğer gittikçe kötüleştiğini söylersem özel hastaneye gidemediğim için üzüleceğini biliyordum. Her şeyi bilmesine gerek yoktu, ben sorun etmiyordum böyle şeyleri. O da etsin istemiyordum. Annem bana inanmış gibi durmuyordu ama teselli edecek hiçbir şeyi de olmadığından yüzünde üzgün bir ifadeyle Alin’i doyurmaya devanı etti.

Alin karnı doyunca sandalyesinden sıyrılarak aşağı indi. “Hadi sak-yambaç!” diye çıkırdı ve koşarak çıktı mutfaktan.

Telefonumdan saati kontrol edip ağzımdaki lokmayı yuttum ve peşinden mutfaktan çıktım. Saklandığını bildiğim yerden geçerek onu

aradım. Onu aramaya devam ederken odama girip okula gitmek için hazırladım. Montumu giyinmiş, çantamı da omuzlarıma geçirmiş bir halde çıktım odamdan.

“Lina’cığım hadi buy beni!” diyerek oyuna döndürdü Alin beni.

“Bulacağım seni,” diye seslendim ona ve cüzdanımdaki son iki yüzlüğü çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Bugün, geçen hafta bıraktığım notların parasını alacaktım. Zira kişisel herhangi bir şey için paraya ihtiyacım olmuyordu. En fazla bir bardak kahve alıyordum mecbur kaldıkça, bir de akbilime abonman yüklüyordum ayda bir kez. Mutfaktan çıkıp dişlerimi fırçalamak için banyoya yöneldim. Annemin denizi andıran mavi gözlerine hüznün gemisi demir atmıştı yine. Beni banyonun eşiğinde bekliyordu.

“Paran var değil mi Lina? Gerçekten yetiyor mu o kadarı? Daha azıyla da geçinebiliriz, kendini bu kadar hırpalamasan mı? Yetiniriz elimizde olanla.”

“İyiyim ben,” deyip dişlerimi çabucak fırçaladım. Ağzımı çalkayıp dudaklarımı havluyla kuruladım ve bütün bedenimle anneme döndüm.

“Alin ne istiyorsa al lütfen ve paran olmadığında söyle bana. Çok işte çalışmak ya da çok çalışmak sorun değil benim için, lütfen sen de üzülme boşuna. İyi yaşayın, güzel beslenin istiyorum. Bir şey artırmaya çalışma, halledeceğim ben,” diye teselli etim onu yüzümde sahte ama inandırıcı bir gülümsemeyle.

Annem dolu gözlerle kollarını etrafıma sardı. Alin bana sarıldığında hissettiğim o sıcaklığı annemde de hissettim sarılınca. Saçlarımı okşadı. Kalbinin sesini duyuyordum. Hüznü atışını ezbere biliyordum bu kalbin. Yine hüznü atıyor, hüznü her bir ritim benim göğsüme çarpıyordu. Onu teselli etmek için sırtını okşadım. “İyiyim ben, iyiyim,” diye mırıldandım kendimi kandırabilecek bir gülümsemeyle. “Neden ağlıyorsun anne?”

“Keşke her şey farklı olsaydı Lina...” diye fısıldadı üzüntüyle. “Keşke daha iyi hissetmen, mutlu olabilmen için elimden bir şey gelse...”

“Siz iyi olduğunuz sürece ben iyi olacağım,” diye teselli erttim onu. “Kendini üzme ve ilaçlarını düzenli kullan.”

Benden ayrılıp yanağıma bir öpücük bıraktı, “Seni seviyorum bir tannem,” dedi. Gülümserken gözünden bir damla yaş düştü, “Ne olursa olsun seni çok seviyorum. Aklından çıkarma sakın,” deyip yanağını okşadı.

Onu böyle gördüğümde gözlerindeki hüznün gemisi benim limanıma

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

vuruyor, içimi yıkıp geçiyordu. Sırf daha kötü hissetmek istemediğimden gözlerine bakmadım “Ben de sizi seviyorum.”

Annemin kapağını kapattığı içi kahve dolu termosu çantama yerleştirdim. Doğruca Alin’in saklandığı yere gittim, onu buldum. Kapattığı gözlerini gülerek açtı, kafasını sakladığında görünmezliği bulduğunu sanacak yaşıyordu.

Eğilip onunla aynı seviyeye geldim. Yanağımı öpüp boynuma sarıldım ve bir alışkanlıkla burnuyla beni gıdıklamaya çalıştığında gülümsedim. Saçlarına ve yanağına bir öpücük bıraktım.

“Benden istediğin bir şey var mı?”

Kafasını iki yana salladı. “Sadece eve geyi gey.”

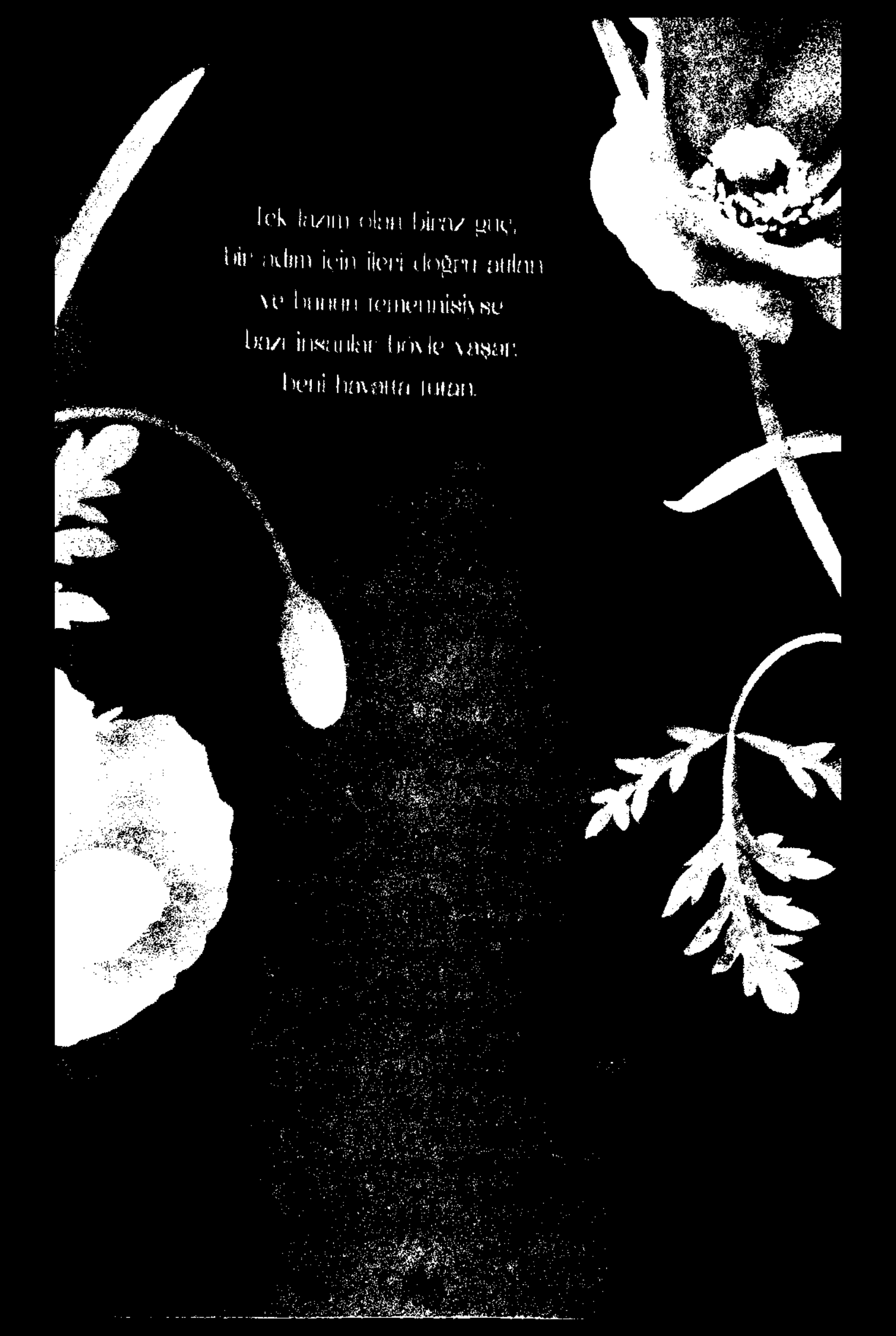
Ufaktı fakat korkuları vardı. Gittiğimde dönmeyeceğim diye ödün kopuyordu.

“Döneceğim, saat tam dokuzda,” diye garanti verdim ona.

İki elini havaya kaldırıp bin bir zorlukla iki elinin de orta üç parmağını gösterdi bana. “Bu kaday soyna mı?”

Yanlış gösteriyor olsa da kafamı sallayarak onayladım onu, “Evet, o kadar sonra,” deyip gülmesi için elimi karnına uzattım. Dokunmamla birlikte şen bir kıkırdama döküldü, sitem etti hemen. “Lina’cığım yapma, çok gıdıkıyanıyoyum.”

Yumuşak yanağını tekrar öpüp kalktım ve ona el sallayıp çıktım evden. Soğuk hava, açıkta kalan yüzümü keserken buzlanmış yolda ilerlemeye koyuldum. Hastaneye gelebilmek için iki vesait değiştirdim. Temize çektiğim staj notlarımı kırtasiyeye bırakıp geçen haftanın ücretini aldım. Bana kazık atmak isterlerse onları durduramazdım. Haftalık makul bir ücret verdikleri sürece peşine düşecek enerjiyi kendimde hiç bulamazdım. Öyle hevesim yoktu ki hiçbir şeye, hakkımın peşine düşsem hakkımı alamazdım, yaratıcıyla yüz yüze gelsem yaşadıklarımın hesabını bile soramazdım. Tek lazım olan biraz güç, bir adım için ileri doğru atılan ve bunun temennisiyse bazı insanlar böyle yaşar, beni hayatta tutan.

Tek lazım olan biraz güç,
bir adım için ileri doğru atılan
ve bütün temennisiyle
bazı insanlar böyle yaşar,
beni havatta tutan.

Havanın soğuk olması yetmiyormuş, yollar karla kaplanmamış gibi bir de ben hastaneden çıktığım sırada yağmur yağmaya başlamıştı. Çalıştığım çiçekçi hastaneye çok yakın olmasına rağmen dükkâna gelene kadar sıırıslam olmuşum. Ne zaman şemsiyem olmasa yağmura yakalanıyordum. *Ne zaman ayağa kalkmaya mecalim kalmasa bir şey daha yıkılır başıma, yağmurum hep şemsiyemin içinde yağar.*

Dükkânın bahçesini geçip giriş kapısına ilerledim. Hastaneye de yakın olduğundan geç saatlerde bile müşterisi eksik olmayan bir çiçekçiydi. Haftanın üç günü diğer çalışanların mesailerinin bitiminden saat dokuza kadar burada çalışıyordum. Sipariş paketliyor, çiçeklere bakıyor, temizlik yapıyordum. Zaman zaman notlarımı temize çekecek vakit bile buluyordum.

Camekândan içeri girdiğimde rüzgâr çanı çınladı. Görünürde kimse yoktu fakat arka bahçeden dükkân sahibesi Melek Hanım'ın sesi geliyordu. "Bu saatte gelinir mi ama ya?" diye kızıyordu birine.

"Abla yolların durumu ortada. Elimde olsa getirir miydin bu saatte? Yarın da çok teslimat var, şimdi getirmezssem bu hafta imkânı yoktu buraya gelmemin."

Yetmiş beş metre kare kadar bir alanı kaplayan, tamamı camdan yapılmış dükkânda, çiçek raflarından oluşan koridorlar mevcuttu. Kasaya giden geniş koridorda ilerleyip arka bahçeyi görecektir bir açıda durunca bahçeye yığıldıkları gübre çuvallarını gördüm. Teslimat, tüm çalışanlar çıktıktan sonra yapıldığından gübre torbalarını taşıyacak kimse yoktu dükkânda ve tüm torbalar yağmurun altında kalmıştı şimdi.

Yüzü tanıdık olan adam, Melek Hanım'ın serzenişlerine kulak asmadan kamyonuna binip gittiğinde Melek Hanım söylenmeye devam ederek kafasını dükkâna çevirdi ve beni görünce korkuyla irkildi.

"Ah!" deyip elini kalbinin üzerine koydu. "Lina, ödümü kopardın. Geldiğini duymadım."

Daha fazla ıslanmak istemeyerek aceleyle içeri girdi ve soğuktan üşümüş bir halde kapıyı kapattı. "Olacak iş değil, yağmurda kaldı gübre torbaları. Sabrımı sınıyor insanlar."

Gözlüğümün yağmurda ıslanan camlarının arkasından önce Melek Hanım'a ardından torbalara baktım. Her biri on kiloluk olacak şekilde paketlenmişti. Belimin ağrısını görmezden geldiğim sürece ikişer ikişer taşıyabilirdim.

"Bahşış verirsiniz ben taşıyım," deyip gözlerimi Melek Hanım'a çevirdim.

Elli lira da olsa yüz lira da olsa borcuma katkısı olurdu.

“Pekâlâ. Başka şansım da yok zaten. İkimiz hallededeceğiz o zaman.”

Çantamı kasanın olduğu tezgâhın altına bıraktım. Melek Hanım peşim sıra torbaları taşıırken bir süre daha söylenmeye devam etti. Onun serzenişleri eşliğinde tüm torbaları kulübeye taşıdık ve yıkılmayacak şekilde üst üste istifledik.

Zaten buraya gelirken ıslanan montum, yağmur altında gübre taşıdıktan sonra su geçirmeye de başlamıştı, içeri girdim. Dört bir yanı cam olmasına rağmen oldukça sıcaktı içerisi. İçine kadar ıslanan montumu çıkarıp kuruması için ısıtıcıya yakın bir yere astım. Sandalyelerden birini ısıtıcının yanına çektim ve oturdum.

Melek Hanım da montunu çıkarıp astıktan sonra dükkânın arkasında kalan dolaptan iki battaniye çıkardı ve birini bana verdi gülümseyerek.

Teşekkür etmem gerektiğini düşünerek, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Bana gülümsedi ve mutfak kısmına ilerledi. Aramızda on yaş bile yoktu fakat korumacı bir tarafı vardı. Bazen annem gibi davranıyordu. Ufak mutfakta bir şeylerle uğraştıktan sonra elinde iki kupayla döndü yanıma. Kupadan güzel bir koku yükseliyordu. Bir çeşit bitki çayı olmalıydı. Neredeyse kangren olacak ince parmaklarımı bardağın bedenine sardım.

“Teşekkürler,” dedim ama sesim varla yok arası çıkmıştı. Soğuk hava ciğerlerimi dondurmuştu sanki.

İçimi ısıtmak için sıcak çaydan aceleyle bir yudum aldım. Dilim yanıdı, sürekli ısırdığım için yarası iyileşmeyen dilim sızladı ama yüzümü buruşturmadım, irkilmedim. Bardağı daha sıkı sardı parmaklarım sadece. İçtiğim çayla biraz olsun ısınmış hissettim. Melek Hanım kasadan iki yüzlük çıkarıp bana uzattı o sırada. Haftalığım beş yüz lira olduğu halde bana bahşiş olarak iki yüz lira vermesi orantısızdı ama itiraz etmedim. Boştaki elimi uzatıp parayı aldım ve cebime sıkıştırdım. Kasanın arkasındaki koltuğuna oturup üzerine bir battaniye aldı o da.

“Paraya çok mu sıkışıklısın?”

Sesinde hüznün ve anlayış vardı. Normalde kimseye bunu pat diye sormazdı belki ama burada neredeyse bir senedir çalışıyordum. Benim nasıl biri olduğumu biliyordu artık. Alınmayacağımın, kırılmayacağımın farkındaydı.

“Herkes gibi,” diye cevapladım sorusunu.

Yüzünde buruk bir gülümseme oldu ve kafasını salladı anladım, der gibi.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Dükkânın işleri iyiydi ve borcu olan birine benzemiyordu. Bir keresinde bu işi sevdiği için yaptığından bahsettiğini hatırlıyordum, benim gibi paraya ihtiyacı olması değildi burada saatlerini harcamasının sebebi. Hobi gibi bir şeydi bu iş onun için. Benim durumumu anladığını sanmıyordum ama iyi niyetle söylemişti, onu bozmaya da ajitasyona da gerek yoktu.

Çayımı içip ısındıktan sonra işime döndüm. Kuruyan çiçekleri ayıkladım, sipariş var mı *online* satış sitelerini diye kontrol ettim. Şehiriçi acil teslimat olarak işaretlenen iki siparişi hazırladım ve akşamları bizimle çalışan, henüz yeni gelmiş olan iki kuryeye siparişlerini teslim ettim.

Dükkânı silip süpürdükten sonra saçlarımı tepemde toplayıp hediyecek eşyaların olduğu camdan tezgâhın arkasına geçtim. Gelip giden olmadığından sırt çantamdan not defterimi ve A4 kâğıtlarını çıkarıp tezgâhı masa olarak kullandım ve notlarımı temize çekmek üzere kollarımı sıvadım.

Henüz yeni başlamışken önce ayak seslerini işittim, ardından açılan kapıyla birlikte rüzgâr çanının sesi doldurdu içeriyi. Gözlerimi kâğıtlardan kaldırıp kapıya çevirdim. Yirmilerinin ortasında, sarışın bir adamdı içeri giren. Kafasını doğrudan bana çevirmiş ve gözlerime bakmıştı. Gözlerine bakmaktan rahatsız olarak gözlerimi doğal bir şekilde önüme çevirdim ve notlarımı bir kenara kaldırdım. Oturduğum yüksek tabureden kalktım.

Melek Hanım müşteriye karşıladı. Ona nasıl yardımcı olabileceğini sorup ardından, “Lina’cığım, beyefendiye çiçek seçmesinde yardımcı olur musun?” diye seslendi bana.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Yüzünü tekrar bana dönen adama elimle işaret ederek yolu gösterdim ve çiçek raflarının arasında ilerleyeme başladım. Adam hemen arkamdan benimle çiçeklerin arasında yürürken gözlerini çiçeklerin üzerinde gezdirdi. Mevsim her ne kadar karakış da olsa çeşit çoktu ve bu durum, müşterilerin seçim yapmasını zorlaştırıyordu. Melek Hanım da kafa karışıklığını biraz olsun ortadan kaldırmasını umarak çiçeklerin anlamlarının yazılı olduğu kartlar kullanmıştı. İyi bir satış stratejisiydi, her çiçeğin iyi ve kötü anlamı vardı. Genelde iyi anlamlarını kullanıyordu o da.

“Şunlar güzelmiş,” diyerek siyah deri eldivenleriyle bir çiçeğe uzandı.

Uzandığı çiçek kırmızı örümcek zambağıydı. Melek Hanım bu çiçeklere takıntılı sayılırdı. Asya kökenli ve sonbaharda açan bu çiçekleri yetiştirmeye o kadar düşküncüydü ki kışın bu zamanına dek bu çiçekleri

dükkânda bulmak mümkündü. Benden önce burada çalışanların söylediğine göre sırf bu çiçeklerden almak için şehir dışından gelen müşterileri bile oluyordu. Fakat bu çiçekler benim bakmaya tahammül edemediğim çiçeklerdi aynı zamanda. Ölümü sembolize ettiklerini bildiğimden onlara bakmaktan rahatsız oluyordum. Fakat çiçeklerin altındaki kartta düşündüğüm şeyin tam tersi yazılıydı: *Cennet Çiçeği...*

Gözlerimi adama çevirdiğimde onun da bana baktığını gördüm. Beni izliyordu. İletişimi zayıf biri olarak insanların ne düşündüğünü yüz ifadelerinden, jestlerinden anlayama çalışmak konusunda tecrübe sahibiydim ve bir sebepten bu adamdan hoşlanmamıştım. Bir ima bir niyet seziyordum bakışlarında. Körü niyetli miydi yoksa iyi niyetli mi bunu söyleyemezdim ama hoşlanmamıştım ondan. Gözlerinde duygudan yoksun bir perde vardı ve onu bir anda örmediği anlaşıyordu. Böyle bakabilmek yıllarını almış olmalıydı, benim de aylarımı almıştı.

Gözlerimi çiçeklere çevirdim tekrar. “Kaç adet istersiniz?”

Kan kırmızısı yapraklarıyla albenili duruyordu hep fakat onun cennet çiçeği olmadığını ikimizde biliyorduk sanki. O, rengi gibi kan çeken bir çiçektir; mezarlıklarda yetişir, ölümle sulanan topraklarda yeşerirdi. Efsaneler hep ölüm olarak anardı onu. *Her ölümün cennete götürdüğünü kim söyledi?*

Adam, “Yirmi dokuz tane,” derken göz ucuyla baktım ona, dudaklarındaki hafif gülümsemeyi gördüm.

Hâlâ beni izlediğini sezdim. Ona özellikle hiç bakmadığımdan merakını mı cezbetmiştim bilmiyordum ama varlığı gittikçe rahatsız edici oluyordu.

Gözlerimi ona çevirdim ve doğrudan gözlerine baktım boş gözlerle. “Ben buketi hazırlayacağım, içeride bekleyin lütfen.” Burada olmasını istemediğim sesime yansımıştı ve bu onu memnun etmiş gibi gülümsedi.

Beni onayladı hafif bir baş sallamasıyla ve geldiğimiz yolu tek başına geri döndü. Çiçeklere uzandım ve narin bedenlerini olabildiğince nazik bir şekilde tutarak yirmi dokuz tanesini budadım. Elimizdeki tüm örümcek zambaklarını alıyordu neredeyse, geriye yalnızca üç adet kalmıştı.

Yirmi dokuz adet kırmızı örümcek zambağı –geniş yapraklı olduğundan– büyük bir demet yapıyordu. Kucak dolusuydu. Buketi kollarımın arasında tezgâha kadar taşıdım. Alıcısı onu tezgâhın önünde bekliyordu. Kollarımdaki buketi, arkasına geçtiğim tezgâha yavaşça bıraktım. Melek Hanım adama seçiminin ne kadar iyi olduğundan bahsediyordu. Fakat

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

hiçbiri adamın umurunda değildi. Çiçeklere bakıyordu dikkatle. Ardından cüzdanını çıkarmak üzere hareketlenip Melek Hanım'a çevirdi bakışlarını.

"Kuryeniz var değil mi? Dışarıda motosiklet gördüm."

"Maalesef kuryelerimiz yeni çıktılar," diye açıkladı Melek Hanım mahcup bir ifadeyle.

Gözlerinde rica dolu bir bakış oldu ama samimi gelmedi. "Uçağa yetişmem gerek ve çiçekler bu akşam mutlaka elinde olmalı."

Yaşayan birine ölümü çağrıştıran çiçekler almıştı ve onu verecek zamanı bile yoktu. Onlar tam anlamıyla son dakika çiçekleriydi şimdi.

Melek Hanım bana bakıp ne yapacağını bilemez halde kıpırdandı. Benim aksime o kendini kötü hissediyor olmalıydı adamın söylediklerinden ötürü. Motosiklet ehliyetim vardı, dışarıda da boş bir motorumuz vardı fakat ben kurye değildim, bunun için para almıyordum. Yardım etmek için bir sebebim de yoktu, bu yüzden etmedim.

Fakat adam da Melek Hanım gibi bana bakıyordu. Melek Hanım'ın beklentisini anlıyordum ama adamın böyle bir beklentiye girmesine anlam veremedim.

Yüzüne baktım boş boş, "Ben kurye değilim," dedim.

Adam gülümsedi ve cüzdanından buketin ücreti dışında beş yüzlük çıkardı. "Lütfen, yardımcı olun. Bu, benim için çok önemli."

Bu adamdan hoşlanmamış olsam da teslimat için beş yüz lira ödemesi, geri çevirmesi zor bir teklifti benim için. Gözlerimi Melek Hanım'a çevirdiğimde kafasını salladı hızlı hızlı, al, der gibi. O da çiçeklerin yerine ulaşmasını istiyordu. Nefesimi verip gözlerimi adama çevirdim. Gülümsüyordu ama gözlerinde o perde vardı. Yapmak istemiyordum hiç ama tezgâhın üzerine bıraktığı beş yüz lirayı yok sayamıyordum. En azından mutfak alışverişini düşünmek zorunda kalmayacaktım, Alın yüzünü asmayacaktı. Gözlerimi kapatıp açtım ve tezgâhın üzerindeki parayı aldım. Gözlerim tekrar ona çevrildiğinde mavi gözleri artık yüzündeki ifadeden çok daha canlıydı. Heyecanlanmış gibi duruyordu sanki. Gerçekten tekinsiz biriydi, ondan hiç hoşlanmamıştım.

"Çok uzak değil inanın. Yarım saatinizi bile almaz taksiyle gidip gelmeniz."

Taksiyle gitmeyecektim ama bu detayı vermedim. Tezgâha, teslim edilecek kişinin bilgilerini girmesi için kullandığımız kâğıdı ve bırakmak

ister belki diye bir not kartı koydum. Tezgâh üzerindeki kalemi aldı ve güzel bir el yazısıyla önce not kartını doldurdu.

İyi ki doğdun Doktor.

Kartta yazan not beni bir ironinin içine kilitledi. Benim gibi biri, bir doktora doğum gününde ölüm çiçekleri götürecekti. Ironiye gülümse-dim ama neşeden eser yoktu hiçbir çizgisinde.

Kartı küçük bir mandalla buketin içindeki ince demire ilıştirdim. Ad-res kâğıdını eksiksiz doldurduğunda beni en azından kötü bir yere gön-dermediğini düşündüm. Kalemi tezgâha bıraktı ve bana teşekkür ederek götürdüğümü görmeyi bile beklemeden çiçeklerin ücretini ödeyip ayrıldı dükkândan. Derin bir nefes alıp çiçeklere baktım.

“Motosikleti alabilir miyim?” diye sordum Melek Hanım’a.

Taksiye para vermek istememem bir yana, tanımadığım bir adam-la arabada oturmak beni rahatsız ediyordu. Çoğu zaman sinirleneceğim olaylar yaşıyordum taksicilerle. Zaman kaybetmek istemeyerek biraz ol-sun kurduğunu umduğum montuma ilerledim. Ellerimle yoklayarak astığım yerden aldım montumu. En azından içi kurumuş gibi duruyordu ama giydiğimde geçici sıcaklığı vücudum emince içindeki nemden kalan soğukluk hissi sardı bedenimi.

Eldivenlerimi ve beremi taktım. Melek Hanım bana motorun anah-tarını, adres bilgisinin yazılı olduğu ve teslim ettiğimde alıcının imzala-ması gereken kâğıdı teslim etti. Adres çok uzak sayılmazdı. Ücra bir yere gitmiyordum en azından. O kadar para verince kötü bir yere gideceğimi düşünmüştüm.

Buketi kucaklayıp dükkândan çıktım. Yağmur ince ince yağma-ya devam ediyordu. Çiçekleri kolumla koruyarak motosikletin ya-nına gittim. Motosiklet çantasından ufak navigasyon cihazını alıp çantaya çiçekleri yerleştirdim düzgünce. Akıllı telefon büyüklüğündeki cihazının kemere benzer kısmını sol bileğime taktım, kâğıttaki adresi gir-dim. Rota hesaplanırken kaskı kafama geçirip motoru çalıştırdım.

Yolun yarısına varmadan yağmur şiddetini artırdı fakat iyi bir ödeme aldığım için söylenmedim. Yağmurdan ötürü çok hızlı gidemediğimden yirmi dakika kadar sürdü yolculuğum. Montum, çektiği sudan ötürü ağırlaşmıştı, kazağımın içindeki gömleğimin bile ıslandığını tenime do-kundukça anlıyordum. Gömleğimin altındaki tenim buz kesmişti. Lüks binanın önüne motoru park edip indim. Kaskımı çıkardım ve birkaç kez öksürdüm. Titreyen bedenime söz geçirip çantadan çiçekleri aldım titrek

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

ellerimle. Onu yağmurdan korumaya çalışmadım bu sefer, halim yoktu hiç.

Binaya girip arka cebimde olduğu için kuru kalmayı başaran kâğıttan daire numarasına baktım ve zili tuşladım. Çok geçmeden dış kapı açıldığında lobinin sıcaklığı yüzüme vurdu. Güvenlikten geçip asansöre ilerledim. Kahverengi lobiye açılan iki büyük asansörden sağdakine bindim. Asansöre asılı kat planından dairenin beşinci katta olduğunu bulup beş numaralı tuşa bastım. Bir cephesi aynayla kaplı olan asansörde kendi yansımama baktım dalgınlıkla. Islanan kızıl saçlarım yüzüme yapışmıştı, binaya yürürken yağmurda ıslanan gözlüğümün ardındaki saçlarımla aynı renk olan gözlerim soğuktan kızardığı için irislerim daha kızıl duruyordu. Gözlüğümü başımın üzerine yerleştirdim ve ıslak ellerimle yüzümü sildim. Kucağımda tuttuğum bu çiçekler beni kötü hissettirdiğinden gözlerimi yansımamdan çektim. *Yürüyen bir cenaze gibiydim, bir de kollarımda çiçeklerimi taşıyordum.*

Asansörden indiğimde elli numaralı daireyi bulmak zor olmadı. Sağma baktığım an görüş açıma girmişti. Büyük İtalyan kapının zilini çalıp geri çekilerek mesafemi açtım kapıyla. Diğer elimde tuttuğum kâğıttan çiçek sahibinin ismini ilk kez o an okudum. O sırada kapıyı yüzünde gülümsemeyeyle bir kadın açtı. İçerinin kalabalık olduğunu belli eden sesler gelirken Alin'in yaşlarında bir erkek çocuğu da koşarak kadının yanına geldi. Benim, tanıdığı biri olmadığımı fark edince utanarak kadının arkasına saklanmıştı hemen.

Gözlerimi kadına tekrar çevirip çiçek sahibinin ismini söyledim. "Aral Çakırca."

Kadın gülümsemesini hiç bozmadan başını koridora çevirdi ve, "Aral! Sana çiçek gelmiş!" diye seslendi. Sonra da çocuğu severek içeri götürdü.

Onların ayrılmasıyla neredeyse eşzamanlı olarak kapıda bir adam belirdi. Yirmilerinin sonunda, uzun boylu bir adamdı. Siyah bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Dudaklarında birkaç saniye önce bir tebessüm olduğu, henüz yeni sönen gülümsemesinden anlaşıyordu.

Uzun boyundan dolayı kafamı biraz daha kaldırdım ve yüzünün tamamına baktım yavaşça. Yüzünün tamamına bakınca bir yerden tanıdık geldi fakat üzerinde durmadım. Onun uzanamayacağı bir mesafede durduğumdan bir adım daha yaklaşp çiçekleri uzattım. Ona bir adım atmak görüşümü daha net kılarken aynı zamanda onu nerede gördüğümü hatırlattı bana. Dün, morgun önünde siyahlar içinde sigara içerken görmüş,

onu *ölüm meleğine* benzetmiştim. Dün gözlerimin içine bakmıştı ve ben bugün ona *ölüm çiçekleri* getirmiştim. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. İçime bir huzursuzluk doğdu.

Gözleri karanlıktan ötürü değil, doğal haliyle gece kadar siyahtı. Baktıkça insanı derinlerine çeken bir bakışı vardı. İçinde kendimi gördükçe içine düşüyor gibi hissettim. Bu bende kaçma isteği doğurdu çünkü yine içime bakıyor ama içimde birini göremiyormuş gibi hissetmiştim. Gözlerimi kendi göz hizama indirdim, gömleğinin açık bıraktığı ilk iki düğmesi nedeniyle açık kalan boynunda parlayan gümüş renginde bir zincir çarptı gözüme. Ona bakmak neden bilmiyorum ama iyi geldi.

Çiçekleri almak için uzandığında buketin kabarık eteği altında nerede olduğu belli olmayan sağ elimi kavradı sol eliyle bilinçsizce. Büyük elinin avuç içi sert ama sıcaktı, elimi tutunca ürperdim ama belli etmemeye çalıştım. Elimi elinin içinden kurtarıp arka cebimdeki kâğıdı ve montumun cebine koyduğum kalemi çıkarıp uzattığım sırada o, çiçeklerin içindeki not kartını çıkarmış okuyordu.

Not kısaydı ama nota bakması uzun sürdü. Çiçekleri tutuşunun sıkılaştığını, elinin üzerindeki kabaran damarlarından anladım. Bu tepkiye neyin sebep olduğunu anlamadım. Gözlerim yüzüne tırmandı istemsizce.

Siyah gözlerini not kâğıdına dikmiş, bakışlarıyla notun canına okuyordu sanki. Kâğıdı parmakları arasında sıkarken gözleri bana çevrildi, buzdan bir esinti geçti sanki, ürperdim yine.

“Bunu gönderen adam neye benziyordu?”

Sesi sert ve soğuktu. Bu yüze ve gözlere birkaç dakika önce bir gülümseme hiç uğramamış gibiydi. Notta kimin gönderdiği yazmıyordu ama o kimin gönderdiğini biliyor gibiydi ve hoşlanmamıştı bundan. Anlamalarını da biliyor mu acaba, diye merak ettim. Ölümü nerede görse tanır gibi duruyordu.

“Sarışın, mavi gözlü, sizden biraz kısa bir adamdı,” diye kısaca tarif ettim.

Yüz ifadem de sesim de tekdüzeydi ama sarışın adamın içimde yarattığı huzursuzluk haklı çıkmış gibiydi. Karşımdaki adam çiçekleri gönderenin kim olduğunu anlamış gibi yavaşça kafasını salladı.

“Kırmızı örümcek zambağı,” diye mırıldandı. *Çiçeklerin ismini biliyordu...*

Gözlerini doğrudan bana çevirdi. O çiçeklerin ismini söyledikten sonra bana bakması rahatsız etti beni. Onun gülüşünü çalan, keyfini kaçırان benmişim gibi hissettim. Bu istemeden çaldığım kaçınıcı gülümsemeydi?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Sol elindeki demeti sağ eline alıp bukete özen göstermeden elini yanına bıraktı. Nedense bu bırakışta bir hüzüün varmış gibi hissettim. Sol eli boşa çıkınca elimde tuttuğum kâğıda uzandı, kâğıdı ve kalemi benden alarak sağ elinin yardımıyla kâğıdı kapı çerçevesine yaslayıp sol eliyle imzasını attı.

Kâğıdı ve kalemi geri uzattığında almak için uzandım ama ben almadan önce hafifçe kâğıdı kaldırıncaya ona baktım. Ona bakmam için yapmıştı çünkü o da doğrudan bana bakıyordu.

“Biraz bekler misin?” dedi gözlerimin içine bakarken sakın, yumuşak bir ses tonuyla. Öfkesi uçup gitmiş gibiydi.

Neden beklememi istediğine anlam veremedim. Gitmek istiyordum ama ben cevap veremedim içeri girerek gözden kayboldu hemen. İçeriden birkaç farklı erkeğe ait sesler geliyordu. Eğlenceli bir konuşma geçiyordu aralarında; şakalaşıyor, birbirlerine laf atıyorlardı. Onların sohbetine kulak misafiri olduğumda eskiden kalabalık aile ve arkadaş ortamlarına ne kadar özendiğimi hatırladım, yalnızlıktan ne çok şikâyet ettiğimi... Fakat şimdi ne bir istek ne de bir şikâyet duyuyordum içimde.

Açık kahverengi kapıya bakarken bu eğlenceli ortamın keyfini kaçırın günah keçisi olduğumdan mahcup hissettim. Birazdan doğum gününü kutladıkları adamın yüzünü gördüklerinde hepsinin keyfi kaçacaktı belki de. Üstelik o, doğum gününde aldığı çiçeklerin ne anlama geldiğini biliyordu. Çiçekleri buket haline getirirken anlamından değil, çiçeklerin görüntüsünden ötürü onları seçtiğini düşünmüştüm. Fakat şimdi her şeyin anlamıyla ilgili olduğunu fark ediyordum. Bana bunu yaptırdığı için o adama öfke duydum ama zorla da yaptırmış değildi. Bu yüzden kendime daha çok öfke duymadan edemedim. *Soytarı*, diye geçirdim içimden. *Sürekli hataya düşüyor ama yürümeye de devam ediyorsun. Çünkü duramazsın, durduğunda kan kaybediyorsun. Kendin için yaşama isteğin yok, o zaman neden başkalarınıninkileri çalışıyorsun?*

“Umarım uzun ve güzel bir hayatınız olur,” diye fısıldadım içim ona verdiğim çiçeklerin yüküyle ezilirken. “Umarım ölüm uzun bir süre uğramaz kapınıza.”

Yumruğumun içinde kırışan kâğıdı özensizce katlayıp arka cebime koydum. Gitmek ve kalmak arasında kaldığım sırada ayak seslerini duydum, kapıda belirdi az sonra. Çiçekleri elinde tutmuyordu artık, nedense o çiçekleri tutmuyor oluşu rahatlatmış beni.

“Beklettim,” dedi gözlerime bakıp sol elinde tuttuğu ağzı kapaklı karton bardağı bana nezaketle uzatırken. “Özür dilerim.”

Kapakdaki ufak açıklıktan buhar yükseliyor, kahvenin kokusunu ciğerlerime taşıyordu. Az önce eline ölüm çiçekleri tutuşturduğum adamın bana gösterdiği bu nezaket afallattı beni. Üşüdüğümü fark etmiş olmaydı elimi tutunca ve o, bir ölüm dileği almanın ardından bana sıcak bir şeyler vermeyi mi düşünmüştü?

Şaşırdığım için donuk bir ifadeyle bakakaldım yüzüne. Yanlış anladı.

“Kahve yalnızca. Endişe etmene gerek yok,” dedi sanki içindekinden şüphe etmişim gibi.

Gözlerindeki yargısız bakış, sesindeki sakinlik ve tavrındaki nezaket sanki hasret duyduğum bir şeymişçesine kalbimin ortasında bir mum gibi ısıdı, burnumun direği sızladı. Affedilmişim gibi hissettirdi bu bana sanırım, burnumun direği sızladı.

Burnumu çektim sessizce, sağ elimi uzatıp bardağı altından tuttum ona dokunmak istemeyerek. Ama eli o kadar büyüktü ki parmak uçlarım serçeparmağına ve avcuna dokundu. Eli sıcaktı, bu yüzden o kadar da rahatsız etmedi beni ona dokunmuş olmak. Tuttuğum bardağın sıcaklığı sanki kalbime kadar uzandı.

“Soğumadan iç mutlaka,” diye tembihledi elini geri çekerken.

İçimden gelerek, “Teşekkür ederim,” dedim.

Kafamı kaldırıp siyah gözlerine baktım o kapıyı kapatmadan önce. Bir şey söyleyeceğimi anlamış, yüzüme bakıyordu.

“Nice senelere,” deyiverdim gözlerine bakarak.

Ona o çiçekleri verdiğim için kendimi suçlu hissettiğimden doğum gününü kutlamak istemiştim fakat kurduğum cümle fazla samimi kaçmıştı sanki. Bunu, söyledikten sonra fark ederek bir parça utansam da yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Bu gülümsemenin nezaketen mi yoksa gerçek mi olduğunu anlayacak kadar uzun bakamadım yüzüne. Gözlerimi kaçırıp arkamı döndüm ve merdivenlere ilerledim.

Kahveyi soğumadan içebilmek için asansörle değil merdivenle inmeyi tercih etmişim. Sıcak ve acı sıvı boğazımdan aşağı kayıp içimi ısıttığında burnum sızladı. Bu adamı ikinci kez görüyordum, ilkinde morgdan çıkıyordu ikincisinde ise elinde ölüm çiçekleri tutuyordu. O Azrail değildi belki ama ölüme çok yakındı, bir şekilde benim gibi hep yanında duruyordu ölüm.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Saat sabah yedi civarı, belimin ağrısıyla hölük pörçük olan uykuma geri dönmeye kendimi daha fazla zorlamayıp, pes ederek açtım gözlerimi, zaten alarmımın çalmasına az kalmıştı. Alin'i uyandırmadan yataktan kalktım, bugün erkenci kuş değildi.

Yatağın kenarında bir süre oturup dişlerimi sıkarak bir elim alnımda bir elim belimde ağrının biraz olsun dineceği bir pozisyon aradım ayağa kalkmadan önce. Dün taşıdığım gübre torbaları geceme bir ağırlık yumağı olarak sirayet etmişti. Bir lokma ekmek yiyip ağrıkesici içmeye ve belime sıcak su torbası koymaya karar vererek gözlüğümü taktım ve odamdan çıktım.

Odamdan dışarı adımımı attığım anda annemin fısıldayan cılız sesini işittim. Bir şey olduğunu sanarak adımlarımı hızla salona yönlendirdiğim sırada telefonla konuştuğunu fark ederek duraksadım. Annemin telefonla konuşacağı kimsesi yoktu, yalnız bir kadın sayılırdı. Bir iki komşuyla arkadaştı yalnızca. Bunun dışında akrabamız yok sayılırdı.

Biraz daha yaklaştığımda annemin ağladığını fark ettim. Hüzünlü iç çekişi içimde hiç sönmeyen o ateşe doğru esti. İçim yanıyordu ama ellerim buz kesmişti. Ellerimi arkamda birleştirip sırtımı kapının hemen yanında, soğuk duvara yasladım sessizce. *Ben birinin mutluluğunu paylaşmakta bile beceriksiz biriydim, üzüntüsünde ne teselli verecektim? Ben onun üzüntü sebebiydim, onu nasıl teselli edecektim?*

Annem ağlamalarının arasında, "Emin misiniz?" diye sorduğunda doktoruyla konuşuyor sandım ama o devamında beni dumur etti. "Lina teşhis etmişti babasını."

Duyduğum cümle zamanı yavaşlattı, içimdeki boşluk genişledi. Kara bir deliği anımsatıyordu bu duygu ve ne zaman açılrsa içimdeki tüm hisleri içine çekiyordu. Yine ölümü tam ensemde hissettim, içimde değildi ama elini de çekmiyordu üzerimden hiç.

"Anlıyorum... Görüşmek üzere," diyerek kapattı telefonu.

Ses çıkarmamak için ağzını kapattığında öne çıktım usulca. Varlığını fark ederek kafasını bana çevirdi. Duyduğumu anladığında ağlaması şiddetlendi. İlik kanserini yeneli çok olmamıştı henüz, onu kurtaran Alin ve babam olmuştu, onu yıkan ise bendim. Kemiklerime kadar hayırsız bir evlat sıfatını taşıyordum içimde ama yine de utanmadan onun için endişelenerek yanına adımladım. Önünde, dizlerimin üstüne oturmak istedim ama eğildiğim an belime saplanan ağrıyla çenem kasıldı. Dişlerimi sıkıp kendimi dizlerimin üzerine bıraktım yavaşça. Ardından kucığındaki sol elini tuttum.

“Sorun ne anne? Kiminle konuşuyorsun bu saatte?” diye sordum yumuşak, anlayışlı bir sesle.

Elimi sıkı acıyla muhtemelen farkında olmadan ve titreyen dudakları aralandı. “Lina... Baban...” dedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ne olduğunu anlamıyordum ama ona uzanıp sarıldım yavaşça. Saçlarını okşadım sakinleşmesi için fakat hiçbir şey söyleyemedim. Onu teselli edecek hiçbir kelime bir araya gelip de lanet dilimle anlam kazanmadı. Ben kelimelerimi bir silaha dönüştürebiliyordum ama merhem niyetine kullanamıyordum. Bu, benim lanetimdi. Ailem için yapabildiğim tek şey sahip olduğum bu bedeni tüm gücüyle kullanmaktı. Annem omuzlarımda ağlamadı da omuzlarıma kar yağdı sanki. *Ben onun güvendiği dağdım, ona en büyük ihaneti eden.*

Annem sessizce yarım saat kadar ağladıktan sonra biraz olsun sakinleşebilmişti. Kafasını omzumdan kaldırıp ayrılmak istediğinde geri çekildim. Gözlerime baktı, ne olduysa bu onu sarsmış gibi duruyordu. Mavi gözlerinde derin hüznü görebiliyordum.

Burnunu çekti ve gözlerini sildi narin elleriyle. “Babanın... Kendini öldürmesine anlam verememiştin biliyorsun,” diye konuya girdiğinde yumruklarımı sıkıttım.

Babamı son gördüğümde aramızda geçen o konuşmadan ona hiç bahsedememiştim. Bu yüzden o, babamın neden intihar ettiğini anlayamıyordu ama ben biliyordum.

“Bir ay önce bir savcı aradı beni ve babanın aslında öldürülmüş olabileceğini söyleyip tekrar otopsi yapılması için izin istedi.”

Kaşlarım çatıldı, çenem kasıldı. Söyledikleri kulağa deli saçması geliyordu. Babam gibi birine kim düşman olurdu? Kimsenin etlisine süt-lüsüne karışmayan, kendi halinde bir adamdı. Onu kırmış, o mermiyi namluya sürmesine ben sebep olmuşum.

“Kabul ettim çünkü içim hiç rahat değildi. O, hayat ne zorluk getirirse getirsin bizi arkada bırakacak biri değil,” dedi, hâlâ ilk günkü gibi acıyla ağlayarak. “O öylece ölmüş olamaz.” Her hıçkırığı vücudumu ayakta tutan bir kolonu yerinden söküyordu. “Savcının otopsi yapmasına izin verdim Lina. Oydu arayan. Dedi ki...” Sustu. Yüzünde inanamıyormuş gibi ifade vardı. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat normal bir durum olmadığı barizdi. Bir şey oluyordu ve içimde bastırmaya uğraş verdiğim o huzursuzluk her saniye damarlarıma kök salıyordu. “Mezardaki adam Kadir değilmiş.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Son cümle zihnimde pimi çekilmiş bir bomba gibi patladı. O zamana ait her anım zihnimin tam ortasına saçıldı, her yer kana bulandı. Yavaşça dizlerimin üzerine oturdum. Kalp ritmim yükselerek kulağımın hemen ardında atmaya başladı, nefesimi kontrol altında tutmaya özen gösterirken gözlerimi kırptım birkaç kez. Bu mümkün değildi. Babamı hen teşhis etmiştim. Kurşunu şakağına sıkıdığı için yüzü görülecek durumda değildi ama ellerinden ve cüssesinden yola çıkarak o olduğuna karar vermiştim. Üzerindeki eşyaların hepsi ona aitti. Üstelik otopsi o zaman da yapılmıştı.

“Ne demek babam değilmiş?” dedim anlam veremeyerek.

O benim babamdı. İnsan babasını tanımaz mı? Kafası patlasa, suya düşüp şişe ve bir kıyıya vursa bile... Tanımaz mı insan babasını? Tanır. Tanımalı. O benim babamdı. Üzerinden benim fotoğrafım çıktı.

Kafasını iki yana salladı. “Detayları bilmiyorum ben de,” dedi; kafası karışmış, aynı zamanda şimdiden içinde bir umut parıltısı taşıyan gözlerle. “Yüz yüze konuşmak istedi. Konuşmam gerek onunla.” Ağladığı için hem yüzü hem de gözleri kızarmıştı. Elleri titriyordu. “Eğer o adam baban değilse biz kimi gömdük Lina? Eğer o adam Kadir değilse benim Kadir'im nerede?”

Belki de yalnızca ben yanlış cenazeyi teslim almıştım o gün morgdan... Karıştırmış olmalıydım cenazeleri. Tek mantıklı açıklaması buydu yaşanan olayın. Nadir de olsa insanlar cenazelerini karıştırırdı. O yağmurun altında cenazenin bana teslim edilmesini beklerken yanlış cenazeyi almış olmalıydım. *Evet. Öyle olmuş olmalıydı. Akrabamız yoktu, babam yetimdi. Anne tarafımız bizi sevmezdi, babamın cenazesine bile gelmemişlerdi. Onu kimin yıkadığını bile hatırlamıyordum. Onu tanıyan kimse girmemişti içeri, ondan fark edilmemiştir karıştırdığım da. Otopsi yapan doktorlar benim teşhis ettiğim adamın babam olduğunu onayladılar. Öldü benim babam. Bir yanlışlık, mantıklı bir açıklaması olmalı. Ben gömdüm o adamı. Benim babamdı.*

“Cenazeler karışmış olmalı,” dedim annemin umutlanıp tekrar sarılmasından ya da şoka girmesinden endişe ederek. “Otopsi o zaman da yapılmıştı. Ben cenazeyi karıştırmış olmalıyım.”

Annem inatla kafasını iki yana salladı. Gerçek olmasını istediğini görüyordum gözlerinde. Babamın gerçekten ölmemiş olduğunu dilediğini biliyordum içten içe. *Ölmemiş olsaydı bulmaz mıydı bizi anne? Neden bırakıp gitsin? Bırakıp gitmişse bizi, bu daha kötü değil mi? Kötü değil mi? Bilmiyorum.*

“Fark ederlerdi Lina. Sen yıkanırken içeri girmedin ama peki bizim cenazemizi alanlar? Onlar yıkanırken fark etmez miydi? Kendi cenazelerini aramazlar mıydı?” diye karşı çıktı annem bana. Elimi tuttu sıkıca. “Belki de olayın acısıyla yanlış teşhis etmişsindir bir tanem, baban yaşıyordu...”

Umudu keskin bir bıçak gibi iki kaburgamın arsından geçip kalbime saplandı. İmkânsız ummak en çok yaralayan yanılgıydı, annemin bunun içine düşmesini hiç istemiyordum.

“Belki de başına bir şey gelmiştir, bize gelemiyordur? Olamaz mı Lina? Belki de yaşıyordu baban...”

Kafamı iki yana salladım dudaklarımı birbirine bastırıp. *Anneciğim, gerçek bir ölüm seni bir kere, ölü bir umut ise her gün öldürür.*

“Anne yapma,” diye mırıldandım usulca. “Ben gerçeği öğrenene kadar hiçbir şey düşünme olur mu?”

Ne yapacağımı bilmiyordum ama onu sakinleştirmek için aklıma gelen kelimeler bunlardı yalnızca. O adam benim babam olmasa adli tıp uzmanları neden babam olduğunu söylesinler bana? Otopsi raporu da karışmış olamaz. Ben mi aptallık ediyorum?

“Ne yaşanmış olursa olsun yanlış bir şeyler var. Peşini bırakma bunun,” dedi beni ikna etmek ister gibi elimi sıkarak. “Bunun peşinden gitmen gerek.”

Babam. annem hastalanınca sık sık arkadaşlarından borç almaya başlamıştı. Bunun, borçla bir ilgisi olabilir miydi? Belki de şimdi borç ödediğim o herif bir şeyler biliyor olabilirdi ama aceleyle hareket etmek anlamsızdı. Sakinleşmeli, dingin bir kafayla düşünmeliydim.

“Savcı benimle görüşmek istiyor. Tek başıma gidemem,” dedi ağlayarak. Agorafobisi vardı, bildiği yolların dışına çıkmaktan ürküyordu. “Konuyla kendisinin ilgileneceğini ve davayı alacağını söyledi. Biz de işbirliği yaparsak gerçeği bulacaktır Lina.”

Ben gerçekten babama benzeyen ve üzerinde onun eşyaları olduğu halde babam olmayan bir adamı teşhis ederken belki de aptallık ettim ama ya doktorlar anne? Ya polis? Onlar da bana o adamın, babam olduğunu söylediler. Nasıl bu kadar yanlışlık yapılır üst üste? Ya büyük bir yanlışlık var ortada ya da küçük bir ihtimal de olsa bizim aklımızın almayacağı işler dönüyor. Birincisiyse eğer bu seni çok üzer ama eğer ikincisiyse ben bununla baş edebilir miyim bilmiyorum anne.

“Gideceksin değil mi Lina?” dedi annem çaresiz bir ifadeyle. “Lütfen...”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Annem zeki bir kadındı ama her zaman duygularıyla karar verirdi. Bense canımı acıtsa bile mantığımla hareket ederdim hep. Şimdiyse beni esiri edebilecek hiçbir duyguyu hissedemiyorken empati yapmak bile zorlaşıyordu zaman zaman. Hissettiğim en yoğun duygu onları da kaybetme korkusu ve pişmanlıktı. Onları da kaybetmek istemiyordum.

“Neredeyse bir sene oldu anne. Üzerinden çıkan tüm eşyalar babamındı. Adli tıp uzmanı ve polisler onun babam olduğuna dair belge verdiler bana,” dedim, ağlayan gözlerine bakmak her ne kadar zoruma gidiyor olsa da devam ettim. “Bir karışıklık olmuş olma ihtimali daha yüksek.”

Söylediklerime inanmak istemiyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Baban borç alıyordu birilerinden, belki de bununla ilgilidir. Cenazeyi karıştırmış olamazsın Lina. Kim ne hata yaptıysa ödesin cezasını,” dedi sitemle. “Buna arkamızı dönemeyiz. Babana arkamızı dönemeyiz. O bize asla dönmezdi.”

Yutkunamadım. Babamın saçlarını okşayışlarını, sırtımı sıvazlayışlarını, her hüznüme ortak oluşlarını, her derime çare buluşlarını ve son zamanlarındaki yorgunluğunu, bizden uzaklaşmalarını anımsadım. *Babam bizden uzaklaşıyordu anne. Sen görmüyordun ama o sanki öleceğini biliyor gibi uzaklaşıyordu bizden. Belki o da yorulmuştur anne... Bazen onun gibi insanlar bile yorulur. Ben... Yorucu bir insanım anne. Ben onu yoruyordum. Şımarıklık ediyordum. Ben sebep oldum.*

“Ben... Her şeyi halledeceğim.”

Ağlayarak titreyen elini yüzüme uzattı. Yanağımı okşadı üzüntüyle. Ağlayamadığım için bile üzülüyordu belki de o an... Fakat ben ağlamaya utandığımdan ağlanıyordum. Benimi üzülmeden önce on kez düşünmem gerekiyordu bunun için zamanım var mı diye. Şu an bile üzülme için zamanım yoktu benim. Neye üzüleceğimi bile bilmiyordum henüz.

O öleli bir sene olmak üzereydi ve şimdi çıkıp, “Mezara koyduğunuz adam sizin sandığınız adam değilmiş,” diyorlardı bize. İki doktor birbirinin tam zıddını söylüyor. Hangisine inanacağımı? Yeni doktora inandım diyelim... *Savcının şüphesiyle ne yapacağım anne? Savcının şüphelendiği gibi onu öldürmüşlerse bizimle ne yapacağım? Eğer babamı öldüren ben değilsem ve bu ortaya çıkarsa asıl katil bizden daha fazlasını almak istemez mi anne? O zaman ne yapacağım? Bunu örtbas edebilecek kadar güçlü adamları nasıl yeneceğim anne? Hem o mezardaki babam değilse benim babam nerede? Arkasını dönmez diyorsun anne, eğer yaşıyorsa nerede? O mezarda değilse bile yaşadığı da belli değil anne. Bu riski almaya değer mi?*

“Bize yaptıklarının aynısını başkalarına yapmalarına izin veremeyiz Lina. Bu vicdanla nasıl yaşarız?”

Onu teselli etmek için gülümsedim hafifçe, “Bazı insanlar böyle yaşar.” dedim.

Sözlerim karşısında yüzünde öyle acı dolu bir ifade oluştu ki gözyaşları düştü yanaklarına.

“Bana baktığında içim bomboşmuş gibi gelebilir anne ama korkuyorum. Çünkü hâlâ kaybedecek bir şeylerim var. Eğer savcı haklıysa, birileri babamı öldürmek istiyorsa bununla nasıl baş edeceğiz? Babamın yaşadığına dair bir ipucu yoksa bunun peşine düşüp sizin hayatınızı riske atmaya değer mi?”

Sorum ciddiydi. Ben zaten pişmanlığımı çekiyordum, nasıl öldüğünü bilmek belki yükümü hafifletirdi ama ben kaybettiğimi kaybetmişim bir kere. O öldürüldüyse bunu kimin yaptığını bilmek ne işe yarayacaktı? Babamı öldürüp doktoru ve polisi susturan, beni de uyutan kişi eli kolu uzun biri olmalıydı nihayetinde. *Kayıpsız çıkamayacağını bildiğin halde katilin inine girmek ne işine yarayacaktı?*

Elini tutup yüzümden indirirken ayağa kalktım usulca.

Elimi sıkıca tutarken, “Lina, lütfen,” dedi. “Ya yaşıyorsa baban? Peşini bırakacak mısın öylece? Nasıl söylersin değer mi diye?”

Hiçbir şey söyleyemedim. Annemi anlıyordum ama o da beni anlasın istiyordum. Onları korumak istiyordum sadece. Ne olduğu belirsiz adalet uğruna onları da kaybetmek istemiyordum.

“Eğer bu işin peşine düşmez, beni de alıkoyarsan seni asla affetmem,” dedi gözlerime büyük bir hayal kırıklığıyla bakarken.

Bakışları bana boş bir kabuktan ibaretmişim gibi hissettirdi. İçimdeki uçurumun beni içine çektiği hissiyle baş edemeyerek gözlerimi kaçırdım endişeyle. Ne zaman böyle hissetsem endişeleniyordum bu his içimde kalmaya devam edecek diye.

Korku, öfke ve nefret damıtılıp dilime zerk edildiğinde dudaklarımı araladım. “Bizi yaşatmak için öldüyse size zarar verecek hiçbir yolu seçmeyeceğim,” dedim, ikinci kez ne söylediğimi düşünmeden.

Dilimden akan zehir, bunda en ufak bir katkısı olmayan annemin içine düştüğünde dudaklarımdan kesik bir nefes aldım endişeyle. Kalbim söylediğim şeyin yol açacağı yıkımın farkındalığıyla çarparken dilimi ezdim dişlerimin arasında.

“Özür dilerim anne. Ben... Öyle demek istemedim.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Elimle gözlerimi kapattım. *Böyle yaşamaktan nefret ediyorum.* “Ben sadece siz yaşayın istiyorum,” dedim kısık bir sesle. “Ben sadece mutlu bir hayatınız olsun istiyorum. Size verebileceğimin en iyisini vermek istiyorum.”

Eğer dünya bu şekilde işliyorsa; eğer babam, annem yaşasın diye kötü adamlara bulaştıysa, annem yaşasın diye bu yola girdiyse ve eğer annem ancak bu şekilde yaşayabiliyorsa elimden onları korumak dışında bir şey gelmezdi. Böyle insanları parmaklıkların ardına koymak kadar arkasında tutmak da zordu. Bedeni kalsa dahi hırsını o kafeste tutamazdınız, bir şekilde sirayet ederdi size. O tür insanlardan kurtulmak istiyorsanız ya gerçekten kötü biri olmanız gerekiyordu ya da onlardan daha korkusuz biri.

Ben ölümden korkmuyorum ama yalnızca kendim için. Annem ve Alin benim zayıf noktam, onlar benim ileri doğru adım atmamın sebepleri ve ben ancak bu kadarını yapabiliyordum, gücüm ancak buna yeterdi. Ben ancak onları beladan uzak tutabilir, onlar rahat yaşasın diye gece gündüz çalışabilirdim. Ama adalet uğruna onları tehlikeye atamazdım. Kazancım olmayacak savaşa giremezdim. Bazı gerçeklerin bilinmemesi daha iyiydi bu yüzden, bazı yalancılar hayat kurtarırdı. Eğer böyle düşünmekten vazgeçersem sürdürdüğüm bu hayatı devam ettiremezdim, biliyordum.

Kollarının omuzlarıma sarıldığını hissettim. Ellerimi gözlerimden çekmedim, annem kafasını omzuma koydu ve ağlarken bir yandan da beni teselli etti.

“Özür dilerim,” dedi, o da ağladığı için kısılan sesiyle. “Bir türlü iyileşemediğim ve sizi bunları yaşamaya mecbur bıraktığım için özür dilerim Lina.”

Kafamı iki yana salladım. “Senin suçun değildi. Ben... Sadece...” Devamını getiremedim, sustum birkaç dakika yutkunana kadar. “Ben sadece sizi de kaybetmek istemiyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı annem. “Ben de sizi kaybetmek istemiyorum.”

Yutkundum. Ağlamadığımdan içimde büyüyen o uçurumla nefes alma ihtiyacıyla doldum. Annemin kollarından ayrıldım ona bakmaktan çekinerek. Evden çıkmak için odama ilerledim. Odaya girdiğimde Alin uyanmıştı.

“Lina’cığım ne oldu?” diye sordu gözlerini ovuştururken. “Neyini kaybettin?”

Söylediklerimin son kısmını duymuş gibi duruyordu. Gözlerimi küçük bedeninde gezdirdim. Değil onu kaybetmek, onun acı çekmesini dahi göze alamıyordum. Suratını astığında bile rüm gün aklımdan çıkaramıyordum. Nasıl gidip adalet için onların sırtına bir hedef tahtası asardım?

“Bir şey yok minik sincap. Saklambaçta annemi bulamadını.”

Kıkırdadı uykulu suratıyla, “Kötü biy ebesin Lina’cığım, beni de bulamıyorsun hiç.” dedi ve yatağa uzandı tekrar yorganı sıkıca tutarak.

Üzerimi değiştirdim. Boğazlı, ince bir kazak giyip üzerine en kalın kazaklarımdan birini geçirdim. Mavi kotumu giymeden önce termal siyah bir tayt giymiştim. Odadan çıkmadan önce Alin’e dönüp üzerini örttüm. Alnından ve yanağından öpüp kokusunu içime çektim.

“Alin,” diye mırıldandım, “ne yaparsam yapayım beni hep seversin değil mi?”

Gülümsedi ve kafasını salladı. “Hıhı. Seveyim.”

Yutkundum ve buruk bir tebessüm ettim. “Kötü biri olsam bile mi?”

“Lina’cığım kötü biyi değil ki. Ben Lina’cığımı gökyüzü kaday seviyorum.”

Ona buruk bir şekilde gülümsedim yine ve tekrar yanağından öptüm. “Ben de güneş kadar.”

Gülümsedi ve bana el salladı. Ona el sallayıp odamdan çıktım. Anneme bakmaya cesaret edemeyip sessizce evden ayrıldım. İçimde kötü bir duygu bulutu geziniyordu. Zaten yeterince iyi hisseden biri değildim, şimdiyse çok kötü hissediyordum.

Otobüs ve metro kullanarak adliyeye geldim. Dersimin başlamasına bir saatten az kalmıştı, işin aslını astarını öğrenmeli, eğer bir karışıklıktan meydana gelen bir durum değil de korktuğum gibi bir durumsa bu konu dallanıp budaklanmadan ve bizi de içine sarmadan kurtulmalıydım.

Adliyenin girişine ilerlerken savcının adını sormak için annemi aradım. Annem onunla görüştüğünde onu görmüş olmalıydı fakat ben onu yüzünden tanıyacak durumda değildim.

Annem telefonu açtığı anda, “Adliyeye geldim. Savcının adını biliyor musun?” diye sordum.

“Yiğit Atalay. otuzlarında genç bir adam,” dedi ağlamaklı sesiyle. Hâlâ ağlıyor olmalıydı.

“Tamam. Ben olup biteni öğrendiğimde ararım seni,” deyip kapattım telefonu.

Derin bir nefes aldım. Telefonumu cebime koydum. Dün geceden yağın on beş santimlik karın içinde adliyeye doğru ilerledim. Kar yağmaya başlamıştı yine, yağmurdan daha iyiydi.

Güvenlikten geçip ziyaret sebebimi bildirdim. Bir polis eşliğinde asansörle dördüncü kata çıktım. Bana savcının odasına kadar eşlik etti ve Yiğit

Atalay yazılı tabelanın önünde beklerken rica etti. Kapıyı çaldı, içeri önce kendisi girip savcıya benden bahsetti. Genç bir adamın sesi beni içeri davet etti. Polis memuru geri çekilerek geçmem için kapıyı araladı.

Adım atıp odanın içini görebilecek bir konuma geldim ve içeri girdim. Kapı ardından kapatılırken odasının ortasında ayakta dikilen adamla göz göze geldik ve onu görmek, olduğum yerde durmama neden oldu.

Morg, ölüm meleği, doktor, kırmızı örümcek zambakları, cennet çiçeği, otopsi, adli tıp uzmanı ve Aral Çakırca. Tüm kelimeler zihnimde bir araya geldi, karşımda duran bu adamın omuzlarına yerleşti.

Dün Aral Çakırca'ya teslim ettiğim çiçekler, onları aldığındaki ve beni gördüğündeki yüz ifadesi, çiçekleri alan ve beni izleyen o sarışın adam zihnimin tam ortasında asılıydı şimdi. Buraya arkama bakmadan kaçmaya gelmiştim fakat çoktan yakalanmış gibi hissettim.

Aral Çakırca'nın kaşları çatıldı, o da beni hatırlamıştı. Siyah gözlerindeki çukur genişlemiş, benim gözlerimdeki boşluğa bakıyordu. O bana bakarken, *ölüm meleğinin* almayı unuttuğu ruhumu hatırladığını hissettim.

"Lina," diye döküldü ismim dudaklarından.

Bu, ölüm meleğinin unuttuğu ruhuma seslenişi gibiydi, tüylerimi diken diken etti. Kalbimin en son ne zaman korkuya yakın bir duyguyla bu kadar şiddetli çarptığını hatırlamıyordum. Sanki gerçekten *ölüm meleğimin* yüzüne bakıyordum... O, babamın otopsisini yapan doktordu, savcı anneme asıl gerçekleri iletemeden; o ve ben bir demet kırmızı örümcek zambağıyla tehdit edilmiştik. O an anladım, ölüm çiçekleri yalnızca Aral Çakırca için değil, benim içindi aynı zamanda.

Monoton bir hızla atmaya alışmış olan kalbim sanki ilk kez atıyormuş gibi güçle göğsüme çarptı, ritmi değişti. Hep bir eli üstümde olup hislerimden beslenen *ölümü* ensemde hissettim bu kez. Savcı muhtemelen neden ikimizin de hayalet görmüş gibi birbirimize baktığını merak ediyordu. Gördüğümüz şey bir hayalet değildi, ikimiz de artık ensemizdeki *ölümü* görebiliyorduk.

Bu adamı üçünü kez görüyordum. İlkinde morgun yanında duruyordu, ikincisinde elinde ölüm çiçekleri tutuyordu ve üçüncüsü şimdiydi, arkasında bir ölüm bekliyordu.

Bu adamın yanında durursam ölüm er ya da geç beni ya da sevdiğim birini bulacaktı, biliyordum.

Buraya kaçmak için gelmiştim ama ona baktıkça siyah gözlerindeki dipsiz kuyuya düşüyordum.

Azrail'in İpine Dolanan Katil

Hayat yaşadığın değil, kaçtığın kadardır bazen. Fakat ne yaparsan yap kaçamazsın kaderinden. Attığın her adım, düşer boynuna atılan ilmekten. O ince örgü üzerinde durmaya çalışırken başın dönüp de düşmeden. Bir mecburiyet hırkası bu üzerine dikilen. Bir makas bulunur mu onu kesebilen ya da biçebilen? Kim kurtulmuş ki ben kaçayım, ölüm meleğinin elinden? Kaybedecek başka neyim kaldı; endişeyle çarpan bu korkak kalp ve bedenden?

Aral Çakırca, bir akşam vakti rasgele karşılaştığım bir adamdı. Gözlerimi kaçırmıştım ondan, ardıma bakmadan uzaklaşmıştım sonra. Ertesi gün, ayın dokuzuydu, doğduğu gündü. Elimde ölüm çiçekleriyle kapısına gitmiştim, gülüşünü çalmıştım ondan, yükünden korkar gibi kaçmıştım. Bugün buraya yine kaçmak için gelmiştim ama yine ona yakalanmıştım. Ben kaçıyordum ama yüzümü nereye dönsem bu adam orada oluyordu. *Kaçmak bile kaderimse bu adamı nasıl tesadüf sayacaktım?*

Aral Çakırca'nın ismimden sonra dudaklarından fısıltı şeklinde "Cennet çiçekleri" kelimeleri döküldü.

Sesi ensemdeki tüyleri birer iğne gibi dikti, o iğneler zihnime battı birer birer. Tahmin ettiğim gibi çiçeklerin anlamını biliyordu. Dünkü rahatsızlığı bundandı ve o benim aksime o çiçekleri kimin gönderdiğini biliyordu. O sarışın adamın sürekli beni izlemesinin, yüzünde hiçbir ifade barındırmazken çiçekleri götürmeyi kabul ettiğimde gözlerindeki heyecanın bir sebebi vardı. Bana kendi cenaze çiçeklerimi buket yaptırmış, *ölüm meleğine* kendi ayaklarımla götürmüştü. Kendi ellerimle yaptığım çiçeklerle kendi ölümüne yürümüştüm.

"O çiçekler," dedim sakinliğimi koruyarak siyah gözlerine bakarken, "yalnızca senin için miydi?"

Sesim titrememişti, bedenim sarsılmamıştı. Yalnızca beklemediğim bir sağanaktan ibaretti tüm bunlar. Adli tıp uzmanıyla birlikte tehdit edildi-

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

ğimi fark ettiğim an düşündüğüm ilk şey “Öldürmek istedikleri sadece ben miyim?” sorusuydu. Ölüm, ailemden yalnızca benim içinse o kadar da korkutmuyordu beni. Ölürsem bunu bilmeyecektim çünkü. Arkada kalan kişi olmadıkça ölümün korkulacak bir yanı yoktu. Ölüm, yaşayanlar içindir. Şayet hissettiğim gibi biri olsaydım bu tehdit içimde yaprak dahi kıpırdatmazdı. Fakat ben bir ölümden sonra arkada bırakılan tek kişi degildim. Ben henüz ölemezdim. Annem hasta, Alin ise çok küçüktü. Onları arkamda bırakabilmem için an azından biraz toplu para ayırabilmiş olmam lazımdı. Öldüğümde arkamda onlara bırakacak bir şeyim olsaydı daha iyi hissederdim. İşte o zaman en ufak bir çekincem olmazdı.

Aral Çakırca'nın sorum karşısında kaşları çatıldı hafifçe. Siyah gözlerini benim kızıl gözlerimde gezdirdi ama olması gereken hiçbir duyguyu bulamadı. O çiçeklerin bir tehdit olduğunu anladığımı biliyordu ama gözlerimde bunun tedirginliğini göremiyordu. O gözlerle muhtemelen her gün ölü bedenleri inceliyordu ama beni gözlerime bakarak tanıyamıyordu.

Bana cevap vermedi. Yüzüne benimkine benzer bir perde çekti, artık hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gözlerimi kendi hizama, onun göğsüne indirdim. “Öyle değil gibi duruyor,” diye mırıldandım.

Beni onaylamadı ama karşı da çıkmadı. Boynundaki zincire bakarken şu an ne yaşadığımı düşündüm. O mezarda bir cenaze vardı ama babama ait olmadığı ortaya çıkmıştı. Karşımdaki bu adam, Aral Çakırca, muhtemelen maktule otopsi yapıp bu yalanı ortaya çıkaran adli tıp uzmanıydı ve bu karışıklığın sebebi benim cenazeleri karıştırmış olmam gibi bir dalgınlık değildi. Bir dalgınlık için tehdit edilecek değildik neticede...

“Lina.”

İsmimi söyleyen ses bu kez farklı bir adama aitti. Bakışlarımı Aral Çakırca'dan savcıya çevirdim.

Beni izliyordu. Otuzlarının ortalarındaydı. “Önce oturmak ister misin?”

Sesi sakın çıkıyordu ama gerildiğini anlayabiliyordum. *Acaba ona da çiçekler gitmiş miydi? Yoksa yalnızca bizim için miydi o çiçekler?*

Kafamı salladım hafifçe, beni rahatlatmak ister gibi sakın bir gülümseme belirdi dudaklarında. Masasının önündeki koltuğu işaret etti oturmam için. Ayaklarım ağırlaşmış gibi hissetsem de işaret ettiği koltuğa ilerledim. Buraya zaten gerçek ne olursa olsun kaçmak için gelmiştim ve içeri girer girmez kaçmanın en iyi seçenek olduğuna emin olmuşum.

Yine de ne kadar kulak tıcarsam tı kayayım içimde susmayan vicdanım ikna olmak istiyordu. *Gömdüğüm adam babam değilse benim babam nerede?*

Siyah koltuğun ucuna iliştiğim sırada, "Sen de otur Aral," dedi savcı ona da. Ardından onu tanıttı bana. "Aral Çakırca, adli tıp uzmanımız."

Aral Çakırca'yı tanıtırken gözlerim tekrar ona çevrildi. Yüzüne dokunduğunu gördüm, sol eliyle burun kemerini sıkıyordu sıkıntılı bir tavırla. Onun da kafası karışmış duruyordu, yüzünü kolundan ötürü göremedim ama sinirliymiş gibi geldi. Titriyordu sanki.

Eli yanına inerken bize döndü, acele etmeden birkaç adımda yaklaştı, derin bir nefes alarak karşımdaki koltuğa oturdu. Sol dirseğini savcının masasına, parmaklarının sırtını da şakağına yasladı ve gözlerini bana dikti. Meraklı bir bakış vardı gözlerinde. Gözlerine değil, gözleriyle aynı hizadaki sol eline baktım. O normal bir doktor değildi. O yaşayanlarla değil, yaşamayanlarla ilgileniyordu. O, birini neyin öldürdüğünü biliyordu. O artık bana babamın intihar etmediğini, benim yüzümden ölmediğini söylemesini istediğim biriydi.

"Buraya seni değil anneni bekliyordum," dedi savcı.

Dalan gözlerimi savcıya çevirdim. Annemle konuşmasına ve bir aydır onunla iletişimde olmasına rağmen annem olmadan buraya gelmiş olmanın hayra alamet olmadığını tahmin edebiliyor olmalıydı.

"Buraya geldiğine göre benim kim olduğumu da babanın ölüm nedeninden şüphelendiğim için tekrar otopsi yapılmasını istediğimi de bildiğini varsayıyorum."

Kafamı salladım yavaşça. Bilmediklerim bildiklerimden fazlaydı. Zihnimin içinden ince keskin bir tel çekiliyor, o telin ucuna bin bir soru takılarak gün yüzüne çıkıyordu. Kafamın içi kan revandı.

Babamın ölümünden neden şüphelenmişti? Neden şimdi araştırmak istiyordu? O mezara koyduğum adam nasıl babam olmazdı? Onu teşhis etmiş, adli tıp merkezinden o olduğuna dair otopsi raporu almıştım. Eğer o adam babam değilse benim babam neredeydi? Neden tehdit ediliyordum? Aral Çakırca'ya göndürdüğüm çiçekleri biliyor muydu? Çiçekleri alan sarışın adam kimdi? Aral Çakırca'nın onunla nasıl bir ilişkisi vardı? Bu adama güvenebilir miydim? Ve en önemlisi babam yaşıyor muydu?

Derin bir nefes aldım ve bunu yaparken gözlerimi kapattım birkaç saniye kafamı toparlamak için. Her şeyi doğru sırayla sormalı, her şeyi anlamalıydım. Gerçekleri, neye sırtımı döndüğümü ve neden kaçacağımı bilmek istiyordum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Ben sessiz kalınca savcı, "Anlaması ve kabullenmesi güç bir durum olduğunun farkındayım," dedi.

Farkında olmakla anlamak birbirinden tamamen ayrı iki eylemdi. Savcı ne hissettiğimi, annemin ne hissettiğini asla bilemezdi. Yasını yeni yeni sineye çekmiş hasta bir kadına, gömdüğü kişinin âşık olduğu adam olmadığını söylemişti. Babasını öldürdüğünü düşünen bana, "() ölen senin baban değil," diyordu. Bunun nasıl hissettirdiğini hiçbir zaman bilemeyecekti.

"Babam öleli bir sene olmak üzere," dedim, dikkatimi farklı bir noktaya çekmek isteyerek. "Ne oldu da birdenbire mezarını açıp tekrar otopsi yapılmasını istediniz?"

Böyle bir durumda, sakinlik içinde mantıklı bir noktaya değinmem biraz şaşırttı onu. Normal şartlarda annemin verdiği benzer bir tepki vermem gerekirdi, kim olsa o tür bir tepki beklerdi. Babamın cenazesi babama ait değildi ve dakikalar önce, tehdit edildiğimi öğrenmiştim. Bu gerçeğe sarsılmalı, endişe ve hüznle ağlıyor olmalıydım. Fakat benim kalp atışlarım hızlanmışsa bile bu, ellerimi titretmemişti. Tehdit edilmiş olmayı umursamıyordum. Tehdit edilmek, kaçmak için verilen fırsattı değil mi? Ben zaten kaçmayı düşünüyordum. Ağlamaksa hep uzak olduğum bir eylemdi. Çocukken bile çok ağlayamazdım.

"Babanı nasıl biri olarak tanımlardın Lina?" diye sordu, soruma cevap vermek yerine.

Tepkisizliğimden ötürü onun kötü bir baba olduğunu düşündürmüştüm ona belki de. Keşke öyle olsaydı... O zaman arkamı dönmesi, pişmanlığımın üzerini örtmesi çok daha kolay olurdu.

Savcı bir faile kurbanını sorduğunu bilmiyordu. Dişlerimi sıktım bu düşünceyle. "O," dedim duraksayarak. Bir alışkanlıkla dişlerim dilimi ısırdı. Başımı eğdim istemsizce, sağ elimin başparmağının tırnağıyla eşinin tırnağını kazıdım. "İyi ve nazik biriydi."

Üzerimde yalnızca savcının değil karşımda oturan Aral Çakırca'nın da bakışları vardı. Bakışların üzerimde olmasından rahatsız olmuştum oldum olası. Bu bakışlar şimdi tenimi karıncalandırıyordu. *Gömdüğüm adam babam değil miydi gerçekten? İnanabilir miydim buna? Diğer otopsi uzmanı hatalıydı da karşımda oturan adam mı haklıydı? Ben nasıl babam diye başka bir adamı gönmüştüm de o babam olmadığını anlayabilmişti? Ben Kadir Karı'nın kızıyım halbuki, o ise bir yabancı. Ben kandırıldım ama o mu hakikati gören? Gözlerine bakarsam içimi görür mü benim de?*

“Babanla ilgili farklı olan bir şeye şahit oldun mu hiç? İşiyile ilgili dikkatini çeken bir şey olmuş muydu?” diye sordu savcı bu kez.

Her sorusu pişmanlığımdan oluşan o koca dağın altını oyuyordu. Eteğindeki mezarın ucuna bağladığımı ruhum, o dağın altı biraz daha eşilirse altında kalacaktı. Eşileyecekti de. İş buydu. Gerçeği bulmak için biraz yarımı deşecekti ve kan kaybedecek ama ölmeyecektim.

“Ne gibi bir şey?” diye sordum gözlerimi yüzüne çevirerek.

Savcı halihazırda beni izliyordu. Bugüne kadar birçok kişiyi sorguya çekmiş olmalıydı. tecrübeliydi; sorularını özenle seçiyor, cevapları kafasındaki haritada doğru yerlere iliştiyordu.

“Ters giden, aklına yatmayan, mantıksız bir şeyler...” diye açtı. “Babana uymadığını düşündüğün bir konuşma, bir tavır ya da davranış?”

“Bana neden bunları soruyorsunuz?” dedim anlamayarak. “Onun mezarından başka bir adamın çıkmasıyla kişiliğinin ya da işinin ne gibi bir ilgisi var? Neden şüpheleniyorsunuz tam olarak? Açık açık söyleyebilirsiniz.”

Derin bir nefes aldı sessizce. Gözlerini önündeki dosyalarda gezdirdi. Ona güvenmediğimi, sorularına kolaylıkla cevap vermeyeceğimi anlıyordu. O bana anlatmazsa ben de ona anlatmayacaktım. Sonuçta bana otopsi raporu verilirken de bir savcının ve adli tıp uzmanının görüşü alınmıştı. *Ben kime neden inanacaktım? Ben kendime bile güvenmiyordum, onlara nasıl güvenecektim?*

Savcı gözlerini bana çevirdi. Kafasında bir şeyleri tarttı, ekledi çıkardı. Ardından dudaklarını araladı. “Babanın çalıştığı eğlence merkezinin paravan bir şirket olduğundan şüpheleniyorum.”

Babamın çalıştığı eğlence merkezi. Şimdi benim her pazar gidip soytarılığını yaptığım eğlence merkezi. Oranın müdürü aklıma geldiğinde istemsizce dişlerimi sıktım. Konu o adam olunca savcının söylediği absürt gelmiyordu fakat şimdiye kadar şüphelendiğim hiçbir şey olmamıştı.

“Bir suç organizasyonuna ait olduğunu düşünüyorum. İki ay önce bir muhbirimden organizasyon liderinin bir süre önce değiştiğine ve eski liderin kayıp olduğuna dair bir duyum aldım. Bu duyum üzerine soruşturmaya başladık ve orada çalışan veya çalışmış herkesi araştırdık. Baban öldükten sonra annenin, babanın ölümünü şüpheli bulduğuna dair savcılığa yazdığı dilekçe geçti elime. Babanın da tam muhbirim bahsettiği tarihlerde vefat ettiğini öğrenince annenle iletişime geçtim ve artık bildiğin gibi tekrar otopsi yapılmasını istedim. Annen şüphelenmekte bir nevi haklı çıktı,” dedi

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

duraksayarak. Benim sarsılmamdan ya da şoka girmemden endişeleniyor gibi tepkimi inceledi, ardından o vurucu cümleyi söyledi. "Aral'ın yaptığı otopsiye göre mezardaki cansız beden babana ait değil Lina. Hatta o kişinin ölüm sebebi daha önceki raporda belirtildiği gibi intihar da değil."

Savcının kelimeleri bir kurşun gibi zihnime saplandığında babama yaşattığım hissin bu olabileceğini düşündüm o an. Daha doğrusu yaşattığımı düşündüğüm hissin buna yakın olduğunu söyleyebilirdim. Buraya gelmeden önce kaderine boyun eğmiş bir kukla gibi en kötü senaryoya hazırlamıştım kendimi. Fakat bu bambaşka bir kulvardı. Ben kaçmaya gelmiştim ama önüme bir uçurum koymuşlardı. O uçuruma bakmıştım, o da benim içime bakmıştı. Benim on ay yirmi gündür yaşadığım, kocaman bir yalandı. O uçurumda yankılandı, geldi zihnimde patladı.

Cenazede karışıklık yoktu. Hayır, ortada bir cenaze yoktu. Gördüğüm, gömdüğüm, benim öldürdüğüm adam benim babam değildi. O gece söylediğim şeyler belki ruhunu yaralamıştı ama babamın kafasında bir delik açmamıştı. Ben babamın katili olmamıştım.

Kalbim içimde atmıyor, titriyordu. Başımı karşımda beni izleyen adama çevirdim. Aniden ona bakmam kaşlarını havaya kaldırmasına sebep oldu hafifçe. Gözlerimde ne gördü bilmiyordum, nasıl baktığımı da bilmiyordum ama gördüğü şeyi sevmemiş gibi duruyordu.

"Gömdüğüm adamın," dedim siyah gözlerine bakarak. Sağ elim titremesin diye sol elimin içine almış sıkıyordum onu. Pişmanlığını izlemeye mecbur bıraktığım ruhumun boynundaki zincir benim de boynuma dolanmış baskı oluşturunuyordu. "Benim babam olmadığına emin misin?"

Sesinde ölümü taşıdığını düşünen biri olduğumu düşünüyordum bunca zaman. Az önceki cümlemin içine ne zaman bir umut gömdüğümü bilemedim. Ama söylediğim cümledeki çaresizliği hissetti, o küçük umut ona ulaştı, Aral Çakırca onu duydu. Sesimdeki çaresizliğe ben bile hazırlıksız yakalanmıştım, burnumun sızladığını hissettim. İçimde göz yaşlarını yutan ruhum ağlamak istiyordu, biliyordum ama ağlayamıyordum bir türlü.

Geldiğimden beri benden normal tek bir tepki alamayan Aral Çakırca, o cılız umudu babamın yaşadığı ihtimaline oynadığım bir kumar sandı belki de. Fakat içimdeki çaresizlik onun yaşamasına değil, onu öldürmemiş olmaya dairdi. Ben pişmanlığın pençesinde ölmeyi bekleyen titrek bir ruhtum. Kaldıramayacağım büyüklükte şeyler umut edemedim. Yaşıyor oluşuna dair bir umudu taşıyamazdım omzumda, o kadar

umutlanmaya cesaret edemezdim. Korkaktım, tekrar kaybetmeyi göze alamazdım.

Aral Çakırca başını sol eline yaslamıyordu artık, ellerini kucığına bırakmış. hafifçe öne eğilmişti göz hizama gelmek ister gibi. Siyah gözlerini gözlerimden bir kez olsun bile çekmeden, “Eminim,” dedi, sesinde en ufak tereddüt yoktu. Siyah gözlerinde yalan yoktu, irislerinde hakikati taşıyordu yalnızca. Cümlesi bir balyoz gibi boynuma dolanan zincire çarptı, zincirin kırılma sesi hayalimde canlandı. “Gömdüğün adam senin baban değil.”

Ruhumun boynuna vurduğum, kendime kazdığım ama içine babamı koyduğum mezarın ucuna bağladığım zincir koptu, her halkası bir yana dağıldı. Pişmanlık dağım bir toz bulutu gibi havada dağıldı, yerinde ufak bir toz bulutu kaldı. Ağır değildi ama içimde izi vardı. Pişmanlığım boşunaydı ama benden aldıkları onda kaldı. Ne hissedeceğimi bilemedim. İçimi yokladım ama doğru hissi aradığım yerde bulamadım. Ruhum serbestti artık ama yüzü hâlâ olmayan pişmanlığıma dönüktü. Dağ orada değildi ama ağırlığıyla altında ezilen kalbim oradaydı. Rahatlamış hissedemedim, mutlu hissedemedim. Isırdığım dilimden akan sıcak kan ağzımın içine yayıldı. Tüm vicdan azabım boşunaydı. Vicdanımın büyütmüğü canavarın benden kopardığı etim, akıttığı kanım boşunaydı. Bir uçuşumun dibinde yaşıyışım boşunaydı.

“Ben kimi gömdüm o zaman?” diye sordum ağzımdaki kanı yutup. “Benim babam nerede o zaman?”

Gözlerine bakmaya devam edememiş, ellerine çevirmiştim bakışlarımı. O, elleri ve gözleriyle belki de her gün soğuk, cansız bir bedene dokunuyor, onunla saatlerini geçiriyordu ama elleri, gözleri ve gülümsemesi sıcak, canlıydı. Her gün ölümlere bakmasına rağmen hiçbir şeyini kaybetmeden yaşamaya nasıl devam edebiliyordu? Ölenleri tanımıyor diye mi? Sevdığı birini kaybetmiş miydi hiç? Ben de artık yas tutabilir miydim? Yasımı tutarsam... Hayatıma onun gibi devam edebilir miydim? Biraz ağlayabilirsem az da olsa hissedebilir miydim? Utanmadan yaşayabilir miydim?

“İyi misin Lina?” diye araya girdi Savcı yumuşak bir sesle. “Bunlar ağır şeyler. Bu konuşmaya bugün devam etmek zorunda değiliz.”

Dışarıdan nasıl görüldüğümü bilmiyordum, yalnızca ne yapacağımı ne düşüneceğimi bilemez bir hale gelmiştim. Fakat bugün konuşmalıydık. bugün konuşmalı ve bir karar vermeliydim. Ben bu gerçeği

duymadan önce tehdit edilmişim, ya kaçamadan ölürsem ne olacaktı? Ya birini daha kaybedersem ne yapardım?

Kafamı iki yana salladım. Sol elimi alnıma götürdüm ve kafamı eğdiğim için yüzümü kapatan saçlarıma geçirip geriye doğru çektim sıkıntı içinde.

“Devam edelim lütfen,” diye rica ettim.

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Ortada ne döndüğünü henüz tam olarak anlayabilmiş değildim. Sormam gereken her şeyi sormamış, tüm cevaplarımı almamıştım. Kime güveneceğimi bilmiyordum.

Savcının yüzünde iyi olmadığını anlayan bir bakış vardı. İçinde biraz mantık barındıran herkes iyi olmayacağını anlardı. Hissizleşmiş olsam da kesilirsem kanardım. O benim babamdı, tehdit edilen benim canımdı. Kaybedecek olan ailem, yaşam amacımdı. Tozu toprağa katarak yıkılmazdım ama bunun sebebi hissiz oluşum değil zaten yıkık oluşumdu.

“Babamın bahsettiğiniz organizasyonun lideri olduğunu mu düşünüyorsunuz? Benim babamın?”

Kurduğum cümle zıt iki ucun bir araya getirilmesinden oluşuyordu benim için. Babam ile organizasyon kelimelerini yan yana getiremiyordum, birbirlerini itiyorlardı. Böyle bir cümle kuracağımı kırk günlük bir uykuya yatsam ve kırk bin rüya görsem birinde dahi hayal edemezdim. Fakat hayatın ta kendisiydi bu. Herkes bir noktada mecbur kalır yapmam dediği ne varsa yapar, hayalini kuramadığı hayatın başrolünü oynardı. Belki de annem için mecbur kalmıştı, belki de bizi yaşatmak için bu işe girmişti. Bilmiyordum, keşke sorabilseydim...

“O palyaço olmakla gurur duyan, herkese karşı nezaket gösteren biri idi. Hak etmeyenlere bile...” dedim tırnaklarım avuç içlerime batarken. “Belki de ben yanlış cenazeyi teslim almışımdır...”

Kafasını iki yana salladı savcı, “Cenaze karışıklığı yok Lina,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Bundan emin olmasaydım anneni aramazdım. Sana senin teşhis ettiğin, bir savcı gözetiminde otopsisı yapılan cenazeyi teslim ettiler.”

Bana bir adam göstermiş, babam olduğunu söylemişlerdi. Kurşun kafasını delip geçtiğinden yüzü tanınmayacak bir haldeydi, suya düştüğünden biraz şişmişti ama boyu aynıydı. Üzerinden çıkarılan her şey ona aitti. O olduğunu düşünmüştüm, ikna olmam çok sürmemişti. Otopsi yapılmıştı ve bana onun babam olduğunu söylemişlerdi. Elimde bunu yapması için bir sebep de vardı. Şüphelenecek hiçbir şeyim olmadı. Fakat

şimdi tanımadığını bir adamı bana babam diye verdiklerini öğreniyordum. Birileri o mezarda o adam olsun istemişti. O adam Kadir Kara sanılsın istemişti. Bu yüzden ben henüz bu gerçeği öğrenmeden bunu ortaya çıkaran doktorla birlikte tehdit edilmişim. En kötü ihtimal yine benim başıma gelmişti. Hayalini kuramayacağım o hayatın içindeydim.

“Babanın durumuyla ilgili şimdilik söyleyebileceğim tek şey kayıp olduğu. Sana onun yaşayıp yaşamadığını söyleyemem. Organizasyonun lideri olmasa bile organizasyonda önemli bir pozisyonda olduğunu düşünüyorum. Yaşananların sıradan bir durum olmadığını fark etmiş olmalısın. Sana, ölüm sebebi intihar, denmiş ve Kadir Kara olarak teslim edilmiş bir cenaze var ortada. Bunu sıradan insanlar yapamayacağı gibi bunu sıradan insanlar için de yapmazlar. Polislerle, adli tıp uzmanlarıyla ve bir savcıyla birlikte yaptıkları büyük bir usulsüzlük var ortada. Parmağı olduğunu saptadığımız herkesi göz altına alıyoruz fakat henüz elle tutulur bir şey yok.”

Ben bunları anneme nasıl açıklayacağım? Tehdit edildiğimi ona nasıl söyleyeceğim? Gömdüğümüz adamın babam olmadığını ama yaşayıp yaşadığının da belli olmadığını nasıl anlatacağım? Sadece her şeyden kaçmak istiyorum. Sadece geri geri yürümek ve düne gidip hiç uyanmaksızın uyumak istiyorum.

“Babanın şüpheli bir davranışı olmuş muydu diye sormuştum sana,” diye hatırlattı. “Babanı hiç palyaçoluk yaparken gördün mü?”

Bu soru tüylerimi diken diken etti. Hepimiz biliriz babamızın ne iş yaptığını ama neredeyse hiçbirimiz babasını çalışırken görme fırsatını elde etmez. O işi yaptığını bilirsin ama gidip o işi yaparken görmezsin hiç, ona inanırsın. Çünkü inanmaman için hiçbir sebep yoktur ortada. Ben de babasını işini yaparken hiç izlememiş çocuklardan biriydim. Fakat bu gerçeğin bu kadar belirsiz bir yol çizeceğini, babama dair düşüncelerimi bu kadar sarsacağını hiç düşünmemiştim. Onu hiç palyaçoluk yaparken görmemişim zira bugüne kadar bana söylediklerinden de hiç şüphe etmemişim.

“Kaç çocuk babasını işini yaparken görür ki?”

Savcı sorduğum sorudan cevabını aldı ama ben o sorunun bilinmezliğinin içine düştüm. *Bir insan ailesini yıllarca kandırmış olabilir mi? Babam, bunu yapmış olabilir mi? Benim babam... Kim?*

Ölmeden önce yaptığımız konuşma döndü durdu zihnimin içinde. O anı uzun zaman sonra isteyerek hatırladım. Kanlı kapısını açtım; o anıma hazırlıksız, ellerim kan içinde gittim. Ona hak etmediği şeyleri

söylerkenki yüz ifadesini anımsamaya çalıştım. O gün konuşma yaparken babamın yüzünde tizlütü ve yorgunluktu tek seçebildiğim. Bir hayal kırıklığı seçtiğimi hatırlamıyordum. Bana kızmıştı belki de... Belki de aslında umurunda dahi olmamıştı söylediklerim... Anılarında ellerim hep kanlı benim. Babamın kanı değilse bu kan kimin? Ben kime inanayım, hangisini inkâr edeyim?

Dizlerim üzerindeki yumruklarımı daha fazla sıktım, tırnaklarımın avuç içlerime yer ettiğini hissedebiliyordum.

“Annemin hastane masrafları çok fazlaydı,” diye mırıldandım ruhum asılı kalmış gibi. “Her bir iğnesi üç bin dolardan başlıyordu ve her ay iğne vurulması gerekiyordu. Babam her ayın ücretini peşin öderdi fakat aylık ücret, onun maaşının beş katı kadar ediyordu. Parayı nereden bulduğunu sorduğumda patronuyla çok yakın dost olduğunu ve borç aldığını söylemişti. Patronunun onun için çalışan bir adama neden bu kadar miktarda borç verdiğini anlayamasam da annem bu şekilde tedavi olabildiği için sorgulamadım hiç.”

Belki de annemi yaşatabilmek için savcının bahsettiği organizasyona bulaşmıştı, belki de bizi yaşatmak için ölümü göze almıştı... O zaman onu anlamaya çalışsaydım, gerçeğin peşini bırakmamış olsaydım, bencillik etmeyip daha çok işe girmiş olsaydım babamı borca sokmadan annemin hastane masraflarını karşılayabilirdik. Bu kadar kör olmasaydım belki de burada olmayacaktım...

“Aylarca onu öldürenin kafasına saplanan kurşun değil, benim söylediklerim olduğunu düşündüm,” diye mırıldandım sıkıttığım ellerime bakarken.

Ben bir soytarıydım; kızınca zehir saçar, üzülnce susar, korkunca kaçar, sonra unutturdum. Benim hiçbir değerim yoktu. Aylardır kendi hakkımda düşündüğüm şeylerdi bunlar. Fakat karşımda oturan adam bana öldürdüm sandığım babamın, onu gömdüğüm mezarda yatan adam olmadığını söylemişti. Ben bencillik ve şımarıklık etmişim ama katil olmamıştım. Hak etmeyene hak etmediği bilgiyi söylemek zulümdür, derler, ben o zulmün kendisini yaşıyordum. Aral Çakırca, bir mezar başında bekleyen ruhumu azat etmişti ama ben evin yolunu bile hatırlamıyordum.

“Baban yaşıyor mu bilmiyorum ama senin yüzünden ölmediğine eminim,” dedi savcı sanki beni teselli etmek istiyor gibi.

Teselliye ihtiyacım yoktu benim, sadece kefaret ödemek istemişim. *O bile boşunaymış.*

“Bugün devam etmek zorunda değiliz.”

Zorundayım. bugün kaçıp kurtulmak zorundayım. Kafamı çevirmek zorundayım. Yoksa gerçekten ailemden başka birinin soğuk bedenini kucaklayacağımı ve bu kez gerçek olacak.

Kafamı iki yana salladım yavaşça. Gözlerimi savcıya çevirdim. “Devam edebiliriz, bitsin istiyorum.”

Bitsin istiyordum. Her şey bitsin istiyordum. Neden şu an kıyamet kopmuyordu? Endişelenecek hiçbir şeyim kalmazdı o zaman.

Yüzüme bakıp nefes verdi savcı, devam etmek istemiyor ama gidersem bir daha gelmeyeceğimi biliyor gibiydi.

“Patronu tanıyor musun?”

“Evet,” dedim, o adamdan bahsedince yine istemsizce kasılmıştım.

“Asaf Soylu,” dedi altını çizer gibi. “Ona mı ödüyorsun borcunuzu?”

Kafamı salladım. Yüzümde histerik bir gülümseme oluştu. Babamın cenazesine gelip samimiyetsiz bir gülümsemeyle borç konusunu kafama takmamamı söylemişti bana. Yüzünde alayla karışık acıma ifadesi vardı. Benim yüzümden ölen babamın arkasında borcu kalmasın, anneme kimse bu adamın bana baktığı gibi bakmasın istemiştim. Babamı palyaçoluk yapıyor diye yerden yere vurmuştum, o işi yaparak cezamı ödemek istemiştim ama o da boşunaymış.

Savcının bakışları gülümsememe kaydı, delirmenin sınırında gezdiğimi düşündürdü bu ona belki... Bilmiyorum. Ben uzun zamandır uçurumun kenarında geziyordum ama aşağı bakmıyordum. Bakarsam o da benim içime bakardı. İçimi görse ağlardı ama ben ağlayamazdım.

Asaf'ın bana olan tutumunu düşündüm. Beni o kıyafetler içerisinde her gördüğünde midemi bulandıran o yüz ifadesini, orada çalışmamdan aldığı zevki düşündüm. Oyuncak bebek olmamın onu eğlendirdiğini hissedirdim hep. Belki de sebepler savcının söylediklerinde saklıydı...

“Organizasyonlarda liderler genelde patron koltuğunda oturan kişiler değildir. Asaf muhtemelen kukladan başka bir şey değil, bu yüzden şimdilik onu izlemekle yetiniyorum. Borcu silmeyi teklif etmesi babanın da önemli bir üye olmasından kaynaklanıyor olabilir fakat bunlar henüz birer varsayım.”

“Babam...” diye mırıldandım. Hiç sormak istemiyordum ama sormam gerekiyordu. Annem ve Alin için sormam gerekiyordu. “Yaşiyor olabilir mi sizce?”

Yüzüme baktı ne demesi gerektiğini bilemez bir ifadeyle ama vereceği bir cevabı olduğunu biliyordum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Babanın ölü gösterilmek istendiği su götürmez bir gerçek ve bu gerçek onun, organizasyonun önemli bir parçası olduğunu düşündürüyor. Eğer baban sıradan bir üye olarak muhbirimim bahsettiği iç çatışmada ölseydi onun yerine başkasını koymak için uğraşmaz, intihar süsü verirdi,” diye özetledi önce durumu. Bana doğru eğildi biraz daha. “Bu yüzden yakın olduğum üç ihtimal var: Birincisi, eğer Kadir Kara eski liderse ve yaşıyorsa bu oyun sadık adamları tarafından güvenliğini sağlamak için kurulmuş olabilir. İkincisi, baban yeni liderse kimliğinin gizlenmesi için ölü gösterilmiş olabilir. Üçüncüsüyse baban organizasyon için bir şekilde önem kazanmış bir adamdır ve bilmediğimiz bir sebepten dolayı ölü süsü verilip alıkonmuş olabilir. Fakat hiçbir ihtimal kesinlik belirtmiyor, sana yaşıyor ya da öldü de diyemem. Henüz yolun çok başında olduğumuzdan durumun ne olduğunu tam boyutuyla kavrayabilmiş değiliz.”

Söyledikleri bir film senaryosu gibi geliyordu kulağa ama bunu yaşıyor olabileceğimi, yirmi iki senelik babamın aslında kim olduğunu bilmediğimi söylüyordu bana aslında. Öz babamın bir yabancı olduğunu söylüyordu. Babamın kim olduğunu bilmiyordum. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Kaçmak istiyordum çünkü kaçmazsam annemi ve Alin’i tehlikeye atmış olacaktım. Hayat bir kumar masasıydı, her elde kaybetmeye mahkûm edilmiştim. Son eldeydim, elimde kaybetmeyi göze alamayacağım son iki kartım vardı. Şimdi ben bu elden çekilirsem korkak mı olacaktım bencil mi?

“Bu davayı açmayın,” dediğimde kaşları hafifçe kalktı savcının ufak bir şaşkınlıkla. Böyle bir geridönüş beklemiyordu sadece. Annem bunu söylediğimi görseydi asıl hayal kırıklığını şimdi yaşardı, değil mi?

“Dediğiniz gibi böyle şeyleri normal insanlar yapmazlar ve ben bu gerçek ortaya çıkacağı için çoktan tehdit edildim. O tehdit bir başlangıç, ucu eninde sonunda aileme dokunacak. Her ihtimal bir ölüme gebe kalıyor ve ölümlerden hayır gelmez Savcı Bey,” deyip kafamı iki yana salladım ruhsuz bakışlarla. *Kendimden biliyorum.*

“Endişeni ve korkunu anlıyorum Lina. Ama bu bir kamu davasına evrildi, göz yumup kapatabileceğim bir dosya değil.”

Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu. Ne istediğim gibi yaşayabiliyordum ne de bir seçim şansım oluyordu. Kaçmak istiyordum, her zaman ayaklarımda bir kelepçe oluyordu.

“Otopsi sonucunu öğrendiğimiz günden bu yana polis arkadaşlarım tarafından yakın takibe alındınız. Evinin çevresinde birkaç sivil polis

konuşlanmış durumda ve iki polis arkadaşım da her gittiğin yerde seni uzaktan takip ediyorlar. Evinizin çevresinde sık sık kimlik kontrolü yapılıyor. Evine giden yollarda çevirmeler var. Senin de tahmin ettiğin gibi dün Aral'a gönderilen çiçekler yalnızca Aral için olmayabilir ama bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğim. Ailene ya da sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Lina."

"Garanti verebilir misiniz?" diye sordum, sözleri içimi hiç rahatlatmadığından.

"Verebilmek için elimden geleni yaptığımı bilmeni istiyorum. İstemeniz durumunda sizi güvenli bir eve alabilirim. Senin de ailenin de zarar görmesine izin vermeyeceğim, sadece bana biraz güvenmeni istiyorum."

Konu ailemin hayatı olduğunda kendime bile güvenemiyordum ben, başkasına nasıl güvenecektim? Üstelik çiçeklerden haberi vardı, peki çiçekleri gönderenin kim olduğunu biliyor muydu?

"Bir ölüyü dirilttiniz sonra onu kayıp ilan ettiniz. Onu arayanlara bizi siz hatırlattınız ama ölmek için yine size güvenmem mi gerekiyor?" diye mırıldandım masasındaki altın sarısı isimliğe bakarken. "Babamın ölüp ölmediğini ya da kim olup olmadığını bilmiyorum."

Gözlerimi, tırnaklarımı batırdığım ellerime çevirdim. Avuçlarım yukarı bakacak şekilde parmaklarımı açmadan ellerimi çevirdiğimde etime oturan kanı görebilmiştim.

"Neden annemi ve kız kardeşimi bunun için tehlikeye atmak zorundayım?"

Polislerle ve savcıyla işbirliği yapabilen kişilerdi bu insanlar. Belki de bu adamlarla da işbirliği yapıyorlardı... Belki de ağzımı arıyorlardı... Nereden bilecektim? Hem çiçekleri biliyorlarsa kimin aldığını da biliyor olma ihtimalleri yüksekti fakat hakkında hiçbir şey söylemiyorlardı. O sarışın adam kimdi? Onun da ifadesini almışlar mıydı?

Hem güvenli ev dediği yer ne kadar güvenli olacaktı? Bizi kimden koruyacaklardı? Okuyup çalıştığımdan takip edilme riskim çok olacağı için annem ve Alin'le kalamazdım. Onları görmezsem içimdeki boşlukla nasıl başa çıkacaktım? Ben, kim için bu kadar çok çalışıyordum? Ben kime borç ödüyordum?

Sorunun vuruculuğu zihnime bir ok gibi saplandı. "Ben..." deyip sustum. Susuşlarım birer çığlıkta içimde patlayan. "Kime borç ödüyorum Savcı Bey?"

Ben... Babamı öldürmüş olabilecek adamlara para mı ödüyorum?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

İçimde bir şeyin çatladığını hissettim. Endişelerimi, korkularımı, öfkelerimi biriktirdiğim o camdan kumbara çatlamıştı. Daha fazlasını almıyordu; dağılmak, beni parçalara ayırmak istiyordu. Kalbim içimde sanki titriyordu.

Tam o anda karşımdan bir el uzandı, sanki beni görmüş gibi, sanki sınıra dayandığımı görmüş bir yardım eli gibi uzandı bana. Dizlerime yasladığım sağ elimi kavradığında gözlerimi yavaşça elin sahibine, Aral Çakırca'ya çevirdim. Dirseklerini dizlerine yaslayarak bana eğilmiş, elime uzanmıştı. Sağ elimi hafifçe tutmuştu, uzun parmakları bileğime kadar geliyordu. İnsanlara temas etmekten nefret ettiğim için bana yaklaşan kişilere karşı duyarlı olmuştum hep ama onun bana yaklaştığını fark etmemiştim bile.

Eğildiğinden gözlerimiz hizalanmıştı, artık ona bakmak daha kolaydı. O beni tutana kadar çalkanıyormuşum da o beni tutup o sakın gözlerle gözlerime bakınca dinginliğe ermişim gibi hissettirdi. Gözlerine bakana kadar, o elimi tutana kadar titrediğimi, sıcak odada buz kestiğimi fark etmemiştim fakat şimdi ne kadar kasıldığımı fark edebiliyordum. Gözlerine hipnoz olmuş gibi bakarken Aral Çakırca gözlerini kısa bir süre gözlerimden çekti ve sol kolundaki saate baktı. O an, bana fark ettirmeden beni muayene ettiğini anladım. Hem nabzımı ölçüyor hem de vücut ısıyı kontrol ediyordu. Şok geçirmemden endişe etmişti belki de...

Elimi çekmek istedim ama yeltendiğimde tutuşu sıkılaştı, izin vermedi. Gözlerime baktı tekrar.

"Her şey yolunda," dedi, sanki gerçekten öyleymiş gibi.

Bu tepkisizliğini, bu dinginliğini ve sakinliğini neye borçluydu bilmiyordum. Sanki benden daha çok ölmüştü hisleri ama onu gülerken görmüştüm. Eğer bu kadar sıcak olmasaydı benden daha çok hissizleştiğine ikna olurum.

İçimde bir öfke kıvılcımı belirdi beni bırakmadığı, benim adıma endişelendiği için. Ben öfkeli, üzgün ve ailem için endişeliydim ama o, canı benimki gibi bir kumar masasına yatırıldığı halde dünyadaki en dingin adam gibi duruyordu karşımda. Yüzünde hiçbir duygu sezilmiyordu. Morgdan çıktığında takındığı ifade vardı yüzünde ve bundan nefret ettim. Belki de ben de onun gözünde tepki vermediği bir ölüydüm... İçimde anlam veremediğim bir kızgınlık, isteksizlik, üzüntü kaynıyordu.

"Ellerini aç Lina," dedi sakın bir tonla.

"Sen kimsin?" diye sordum gözlerine bakarak.

İlîz Puluç

Anlamadı ne demek istediğimi. Hissettiğim tüm öfkeyi ve nefreti ona yönlendirdim. Çünkü bana en yakın kişi oydu. Çünkü her şey onu gördüğümde başlamıştı.

"O çiçekleri kimin aldığı biliyorsun," dedim nefret kusar gibi. "Beni sana kimin gönderdiğini biliyorsun."

Titrememin arttığını hissettim. Ağlama isteği vardı içimde fakat ağlamıyordum. Sıkışıp kalmıştım kendi içimde. Bedenime sığamıyordum.

Aral Çakırca'nın bakışları değişti. Tıpkı dün olduğu gibi o adamdan bahis açılınca gözlerinde tarif edemediğim bir bakış peyda oldu. Haklıydım, o adamı tanıyordu. Bizi kimin tehdit ettiğini, beni ona ölüm çiçekleriyle kimin gönderdiğini biliyordu.

İnkâr eder sandım ama Aral Çakırca'nın beni dürüstlüğüyle vuracağını düşünmedim hiç.

"Kardeşim," dedi gözlerini bile kırpmadan.

Bir çırpıda söylemiş, ardından yutkunmuştu. Sesinde sakinlik hâkimdi hâlâ ama arkasında bin bir ah vardı.

"Ve sana güvenmem mi gerekiyor?" diye sordum ahlara sırtımı dönerek.

Dün ona çiçekleri verdiğimde o notu kaç kez okumuştı bilmiyordum ama her okuduğunda gülüşünün silinmesine şahitlik etmiş, çiçekleri ben götürdüğüm için pişman olmuştum. Gözlerindeki bakış o zamankiyle aynıydı, bin bir duygu vardı içinde ve kardeşim, derken o duyguların hepsi bir ah olup çıkmıştı ağzından. *Hissetmişim*. Benim de kardeşim vardı, benim de üzerimde Alin'in henüz haberinin olmadığı büyük bir ahı vardı. Aral Çakırca'nın kardeşi dün yalnızca beni değil, abisini, kendi doğum gününde ölümle tehdit etmişti ve ben, o ahları hisseden ben, gülüşünün faili olan ben, bu adamı, bin ah sığdırdığı kardeşimle suç ortağı olmakla suçluyordum. Ona güvenmiyordum, belki de yaşadığım her şey bir tuzaktı, kaderin ağı üzerinde dans ediyordum.

Aral Çakırca acımasız soruma ve öfkeme karşılık soğuk bir tavırla, "Gerekmiyor," dedi üstüne basarak "Çiçekleri sana o verdi ama mesajı ona ait değildi."

Emindi yine söylediklerinden. Ağzından çıkan her söz bir senetti. Son cümlede gözlerindeki kuyunun dibinde bir ateş yaktı, kim gözünden düşene onu diri diri yakacaktı.

"Bu kaçabileceğin ya da arkana dönebileceğin bir şey değil Lina."

Sözlerindeki bu kendinden eminliğin bir dayanağı, gözlerindeki bu ateşin bir mazisi olmalıydı. Ne yapmıştı, kardeşi kimdi ve onları bu hale

getiren olay ne veya kimdi bilmiyordum ama Aral Çakırca benim aksime bundan kaçacak birine benzemiyordu. O istediği zorluğa göğüs gerebilir, canını hiçe sayabilirdi ama ben yapamazdım. Ben kaçmak istiyordum, beni neden tutuyordu? Bana neden annemle aynı şeyi söylüyordu? Dudaklarımı birbirine bastırdım ona daha çok öfke duyarak.

Birini öldürmekten korkuyorsun Lina.

“Sen kardeşine sırtını dönemiyorsun diye ben babama sırtımı dönemem mi sanıyorsun?”

Ama dilinde hep zehirle geziyorsun.

Aral Çakırca'nın gözlerinde saniyelik değişen bir bakış içimi titretti. Sadece beni tutmasın istemiştim. Beni en uzağına itsin, o da benden nefret etsin, benim varlığımı unutsun istemiştim. Deli gibi korktuğum halde söylediklerimin ne denli yaralayıcı olacağını hesap etmemiş, sesimi kurşun niyetine kullanmış, kelimelerimle kalbini hedef almıştım.

Ne söylediğimi fark ettiğim o an gözlerine bakamadım Aral Çakırca'nın. Dilimi azı dişlerim arasında ezdim, ısırılmaktan parçalanmış olan dilimdeki yara tekrar açıldı. Sıcak kanım ağzımın içini doldurdu yavaşça.

“Kovalandığını dahi bilmiyorken buldular seni. Arkanı dönüp kaçarsan yakalayamazlar mı sanıyorsun?”

Söylediği her kelimenin alinyazımı okuyormuşçasına olan netliği kaderimin acımasız ağına atılan bir ilmek gibi boynuma düğümleniyordu. Onun bu kendinden emin gerçekliği zihnime birer çivi gibi çakıldığından onları söküp atsam bile izi kalacaktı, sürekli bunları düşünecektim, biliyordum. Bu yüzden ondan biraz daha nefret ettim. Başıma bunu saran savcıdan değil, kaçmak için nedenlerim varken beni önce azat edip sonra sadece sözleriyle tutan bu adamdan nefret ettim.

Konuşmak için kafamı kaldırdığımda dudaklarımın içine bulaşan kanımı görmüş olacak ki kaşları çatıldı.

“Sizin bahsettiğiniz adamı tanımiyorum, benim babam benim yüzümden öldü,” dedim. İlk kez sesli dile getirdiğim, inandığım gerçeklik, ağzımdan kendi kanıma bulanana sesimle çıkmıştı. “Ve eğer biz yaşayalım diye sizin bahsettiğiniz birine dönüştüyse yaşatmak istediklerini ne olursa olsun koruyacağım. Ben kendimden bile kaçabilen biriyim. Çünkü ancak bu şekilde yaşayabiliyorum.”

Açmamı istediği ellerimi açtım pes ederek ve tırnaklarımın batıp kan oturttuğu avuç içlerimi görmesine izin verdim.

“Ben korkak, utanmaz, bencil bir soytarıyım,” diye tekrar ettim içimdeki huzursuzluk beni ele geçirmek isterken. “Kimse korumam gerekene

İlîz Puluç

zarar vermediği sürece her şeye sırtımı dönebilir, göz yumabilirim. Ben duygusuz ve düşüncesiz biriyim. İçim bomboş. Hüzün, öfke ve pişmanlıktan başka hiçbir şey hissermiyorum. Kaçmak zorundayım. Kendimden de hislerim üzerine düşünmekten de o uçurumdan da kaçmak zorundayım. Çünkü... Bazı insanlar böyle yaşar,” dedim gözlerine bakmaya devam ederek. Az önceki hırşımdan eser yoktu gözlerimde. “Bana iyi bak Doktor. Benim kadar ölü olup da yaşayan birine rastlayamazsın. Kendi yaşamıyorken başkalarını yaşatmak isteyen başka birini bulamazsın.”

Burnum sızladı, dudaklarımın titrediğini hissettim. “Bırak beni,” dedim, sanki ölüm meleşinden gün ister gibi. “Sen savaş, ben kaçabildiğim kadar kaçacağım.”

Anlam dolu bir bakış oldu gözlerinde ama ben o anlamı çıkaracak kişi değildim. Gözünden düşersem yanarım sandım ama düşmedim. Düşen söylediklerimdi sanki, ben düşsem ancak o kadar alev alırdı. Ardından ifadesizliğe bürünürken yüzü, sıcak elini çekti üzerimden. Yalnızca bir eliyle tutmuştu beni ama elini çektiğinde o beni tutarken kafeslendiğimi fark etmiştim. Geri çekildi tamamen ama gözlerini çekmedi üzerimden.

“Derdin yaşatmaksa eğer düşmana yüzünü dön Lina, sırtını değil.” Ağzından çıkan her kelime hedefini buldu. “Bu tür insanlara karşı savaşımdan kazanamayacağını anlayacaksın er ya da geç.” Son cümlesini ise yere bakarak söylemişti. Kendi kendine konuşur gibiydi.

Acımasız gerçekleri vurmuştu yüzüme ama canımı acıtmamıştı.

Kara bakışları yine beni buldu. “Kaçsan bile saklanamayacaksın. Unutulduğunu sandığın anda, bir gün yine karşısına çıkacak, alacaklı olacaklar. Alacaklı olduğun halde borçlu çıkacaksın. Çünkü en kolay av her zaman karşı koymayandır.”

Aral Çakırca o kadar kesin hükümlü konuşuyordu ki sanki kaderin ipini doladığı kurban değil, boynumuza ipi dolayan o eldi. Sanki kader ortağım değil düşmanımdı, bana neler yapacağını anlatıyordu. Sesindeki o ahı duymamış, gözlerinde o ateşi görmemiş, gülüşünü çalmamış olsaydım onu düşmanım bellerdim. Kanımı yutarak sustum söylediklerine. Verebilecek bir cevabım yoktu. Bildiğim yoldan gidecek, düşeceksem ezbere bildiğim taşlara vuracaktım dizlerimi. Güçsüzlüğümden kaybetmiştim, bu sefer kaçarken yaşamayı deneyecektim. Sesimle katil olmuşum, bu sefer susan kurban olacaktım. Kendimden, değerlerimden, gururumdan ve insanîyetimden vazgeçecektim belki ama annemi ve kız kardeşimi yapacaktım.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kaçarak kurtulamadığınız, birini öldürmenin bir şey ifade etmediği insanları demir parmaklıklar ardına atmanın hiçbir anlamı yoktu. Hırsı kendinden büyük insanlardı bunlar, bir hırs uğruna bir çocuğa başkasını babası diye satanlardı. Kendimi katil sandığımı bildiği halde yüzüme gülenlerdi. Bir yetimin hakkını, cebine koyup eğlenenlerdi. Onların dört duvar içine girmesi mi soğutacaktı benim içimi? Dört duvarın arasına girmesi mi durduracaktı onları ya da koruyacaktı benim ailemi?

Eğer kaçamayacaksam, eğer hep ben borçlu çıkacaksam, eğer savaşmam gerekecekse sahip olduklarımı korumak için elimi ne kadar kirletmem gerekecekti? Ellerime baktım, nasır tutan ellerimin avuçlarına kan oturmuştu. *Onlar kirli oyun çevirenlerdi, onlarla oynarsam mutlaka benim de ellerim kirlenecekti.*

“Tek bir kişiden ibaret değiller,” dedim.

Tek bir kişiden ibaret değildi, onlar organizasyon diye adlandırılacak kadar kalabalıklardı. Onlar bizim sırtımıza çoktan bir hedef tahtası asmışlardı ama biz daha hangi başı ezeceğimizi bile bilmiyorduk. *Onu yerin dibine çekecek onlarca el varsa durup ellerini ezmeyi düşünmezdi insan, onlardan kaçmayı hesap ederdi.*

“Sen de değilsin.”

İrkilmeme sebep oldu bu söylediği. Ellerimden çektim gözlerimi ve Aral Çakırca'nın gözlerine baktım. Kendimi o kadar yalnız hissetmiş, o yalnızlığın içinde o kadar kaybolmuştum ki söylediği cümle içimi sıkıştırmıştı. Ben o günden bugüne kadar hep tek başıma savaşmış ve hiç kimseden yardım istememiştim. Ama şimdi bu adam beni zerre kadar tanımadığı halde kaçmazsam yanımda duracağını söylüyordu. Ben babasının kim olduğunu saklayan bir yalancı da olabilirdim, onu bizzat ben tehdit ediyor da olabilirdim ama o sanki içimi görüyor, biliyor gibi yanımda duracağını söylüyordu bana.

Geçen her dakika bu adamın kim olduğunu daha çok merak ediyordum. Neden kaçmamı istemediğini, neden savaşmamı bu kadar istediğini, neden savaşmak istediğini...

Siyah gözleri alev alev yanıyordu, içindeki o kini ve içine sabitlenmiş nefreti seçebiliyordum. Onun gözleri ve sözleri savcıdan daha ikna edici geliyordu bu sebepten. Yuttuğum kanım boğazımda birikmiş beni boğuyordu, yutkunamıyordum. Sesimi bulamadım ama bulsaydım bile diyecek bir şeyim yoktu. Hiçbir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum. Uyumak ve bugün olan her şeyi unutmak istiyordum yalnızca. Bu adamı gördüğüm günden bu yana geçen her günü unutmak istiyordum.

Filiz Puluç

Odadaki sessizliği telefonumun titreşimi cılız bir şekilde böldü. Hastaneye vaktinde gitmek istiyorsam şimdi yola çıkmam için uyarıyordu beni. Elimi montumun cebine soktum, ekran ruşuna basarak erteledim onu. Bakışlarım ellerine sabitlendi. Beni azat ettiği ellerine baktım. O beni zincirlerimden kurtaran kişiydi ve ben bu şekilde kaçıp gidebilecektim. O beni zincirlerimden kurtardığı için ona da sırtımı dönecektim.

"Gitmem gerek," dedim kuru bir sesle.

Savcının kafasını salladığını gördüm göz ucuyla.

"Bu konuyla yakından ilgilendiğimi bilmeni istiyorum Lina. Size daha fazla zarar vermemesi için elimden geleni yapacağım. Eğer kafana yatmayan ya da bilmem gereken bir şey olursa benimle mutlaka iletişime geçmeni istiyorum."

Bir gelişme olursa kaçmak için bunu ondan gizleyeceğimi düşündürmüştü söylemlerim. Haksız diyemezdik, bu ruh hali içerisindeyken yapmayacağım bir şey değildi. Kaçmak istiyorsam, yaşamak istiyorsam susmalı, kör ve sağır olmalıydım.

Savcının bana uzattığı kartviziti ucundan tutarak aldım ve usulca montumun cebine götürdüm elimi. Masadaki kalemlikten bir kalem çıkardım, önümde duran küçük beyaz küp notluktan birini çıkardım ve kâğıdın üzerine numaramı not ettim. Altına adımı ve soyadımı yazdım fakat soyadımı yazarken istemeden duraksadım. *Bu soyad belki de benim gibi yaşayan insanlar için bir kâbus sebebi olmuştu. Belki de asıl kâbusum bu soyadı taşıyor olmaktır.* Kalemi o kadar sıktım ki bu düşünceyle işaret-parmağımdaki tenim kızardı.

"Anneme cenazelerin karışmış olabileceği üzerinde durduğunuzu söyleyeceğim." Savcı gözlerime bakıyordu ben bunları söylerken. "Babamın kim olduğundan emin olmadan, gerekmedikçe kimliğinden şüphelendiğinizi bilsin istemiyorum. Lütfen bir şey olursa beni arayın."

Annemden böyle bir durumu sakladığımı ve yalan söyleyeceğim için savcının buna karşı çıkacağını düşünmüştüm ama yüzünde itiraz edeceğine dair bir ifade yoktu hiç. Onaylamayan gözlerle bile bakmıyordu bana.

"Gelişmelerden seni haberdar edeceğim, endişelenme."

Kafanı salladım hafifçe. Aral Çakırca'ya bakmadan ayağa kalktım. Ona sırtımı döndüm. Ona sırtımı döndüm ama onun bakışlarını üzerimde, sesini kulağımda hissediyordum hâlâ. Buraya arkama bakmadan kaçmak için gelmiş, çoktan yakalandığımı öğrenmişim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kaderinden kaçmak isteyen bir kuklaydım ben, o ise iplerini hepten kesmek isteyen bir öltim meleği. İplerimiz bir noktada kesişmişti onunla, birbirine bağlanmıştı. Hangimiz haklı çıkardık bu savaştan bilmiyordum, kaderin ördüğü ince ip üzerinde dans ederek öğrenecektik bunu. Hangimiz düşerse düşelim ikimiz de bilecektik. Cennet çiçekleri onun kanın aktığı toprakta yeşerecekti.

Odadan dışarı çıkıp ardımdan yavaşça kapıyı kapattığımda dahi o siyah gözleri üzerimde hissetmeye devam ettim. Çok koşmuş, nefes nefese kalmışım gibi soluklanma isteğiyle kapının önünde durdum. Kafamın arkası uyuşmuştu, ağzımdaki kan kurumuştu.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sorduğunu işittim savcının o sırada.

Kapı kapalıydı ama kulaklarım iyi duyardı.

Aral’ın cevabı gecikmedi. “Ağlamadı,” dedi dingin bir sesle.

Bu kelime içimde biriken gözyaşı havuzuma düştü. İçimi çalkaladı.

“Tehdit edildiğini bilmesine, söylediklerinin ağırlığına rağmen ağlamadı. Seninle konuşurken sesi bile titremedi. Söylenenleri anladığı ortada ama genel olarak tepkisiz bir yüz ifadesi var. Öfkelendiğinde nabızı dakikada yüz atıyordu, onun yaşlarında genelde yüz yirminin üzerinde olur,” dedi Aral Çakırca.

Savcı, “Yirmi iki yaşında henüz. Babasını kaybettiğini sanıp büyük bir borcun altına tek başına girmiş. Hiç kolay değil hayatı, omzundaki yük de hiç hafif değil. Kaçmak istemesini anlıyorum,” dedi keyifsiz bir biçimde.

“Ben de anlıyorum,” dedi Aral sıkıntılı bir sesle. “Biliyorsun.”

Kaçmama katı bir şekilde karşı çıkan oyken onun beni anladığını söylemesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. Kendinden eminliğinden nefret etmiştim ve şimdi bunun için bir sebebi olduğuna emindim. Biliyorsun, demişti, savcının bildiği neydi? Neden kaçmıyordu? Kardeşiyle bir ilgisi var mıydı bunun?

Savcının sıkıntıyla iç çektiğini işittim cılız bir sesle. “O kendi için yaşamayı bırakmış, yeterince duygulanamayan, ruhsuz bir kız ve sen de onun yaşadıklarını en iyi anlayacak kişisin.”

Aral Çakırca’nın beni anlayacağını düşünmesinin sebebi neredeyse ölü bir ruh olmam mı yoksa yaşadıkları mı emin olamadım.

“Ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordu Aral ona.

“En iyi yaptığın şeyi yap,” dedi savcı da. “Onu neyin öldürdüğünü bul, onu anla, yapabilirsen tedavi et. Sonra da ona birini korumak

istiyorsa neden kaçmaması gerektiğini anlat, anlamazsa göster. Belki bu senin görebildiklerini görmesine yardımcı olabilir ve onu geç olmadan gerçeği bulabilmemiz için bize yardım etmeye teşvik edebilir.”

Duyduklarım göğsümün üzerine bir ağırlık çökmesine neden oldu. Söyledikleri üstü kapalıydı ama bir o kadar da açıktı. Savcının soruşturma açmak için benim iznime ihtiyacı yoktu ama soruşturmak için benim yardımuma ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Nedenini bilmiyordum. Aral’ın kaçmama karşı çıkmasının arkasında büyük bir nedeni, beni ikna etmek istemesinin bir sebebi vardı. Kendinden bu kadar emin olmasının nedeni vardı. Belki de bu kardeşinin neden ona düşman olduğuyla alakalıydı, bilmiyordum. Fakat Aral Çakırca’nın yürüdüğü yolu seçmesi için bir yaşanmışlığı varken benim yolumun korkaklık içinde bir çıkış yolu arayışı olması adımlarımı titretti. Kaderin ince ipi üzerinde dans ederken düşecek olanın kişi olmaktan değil ama kanımın ailemin üzerine sıçramasından korktum.

“Eğer vapuklarının ayınası başkalarını
vapuklarını izin veremeyiz. Eline
Bu vicdanla nasıl vapuk?”
“Onu temelli emek için gülsüncelele haddiye
“Bizi inandırır böyle vapuk”

Soguktan üşüyen parmaklarımı dudaklarıma yaklaştırdım ve içimdeki sıcak nefes üfledim. Ağzımdan çıkan sıcak hava yüzümü sıyırıp havaya karışırken gözlerimi cadde üzerinde gezdirdim. Ölümün nefesini hâlâ ensemden hissediyordum, yabancı biri değildi ama hep hislerimden beslendiğini düşünmüştüm, şimdi canımı istiyordu.

Savcı takip edildiğimi söylediğinden beri bunu bilmenin verdiği o huzursuzluk hissi vardı üzerimde. Kimin beni korumak için orada olduğunu kimin bana zarar vermek için boş anımı kolladığını bilmediğim bu durum tetikte hissettiriyordu ister istemez. Evimin önünde birilerinin durduğunu ve Alin'i ya da annemi gözetlediğini düşünmek tedirgin ediyordu beni. Savcıya inanmak istiyordum; onları koruyacağına ve verdiği sözü tutacağına inanmak istiyordum. Bilinmezlikten nefret etmişim her zaman. Bir şeyin olması değil ama olma ihtimali, her seferinde içine tek bir kurşun koyulmuş on dörtlük şakağına yaslıyken tetiği çekmekti. O endişeyle her seferinde sarsılıp ihtimalin gerçekleşmemesini şans sayamamaktı.

Durağın camından yansıyan yüzüme bakarken Aral Çakırca'nın gözleri belirdi zihnimde. Ben kardeşim uğruna endişe içinde kıvranıırken, kardeşi onu da tehdit ettiği halde ona acımasızca şeyler söylemişim. Eğer o sarışın adamın Aral Çakırca'nın kardeşi olduğunu tesadüfen öğrenseydim Aral Çakırca'nın bir oyun kurucu olduğunu, tüm bunların bir tuzak olduğunu düşünebilirdim ama bana kendisi söylemişti. Kardeşim, demişti gözlerini bile kırpmadan ve sesindeki o ahı hissetmişim. Hissettiğim halde yarasını deşmişim.

Dudaklarımı birbirine basturdum. Kötü olmak önemli değildi benim için ama ona kardeşi hakkında söylediklerimden rahatsızlık duyuyordum şimdi. Benim de bir kardeşim vardı. Daha bu sabah Alin'in beni sevme ihtimalinden ödüm kopmuştu. O sarışın adam da Aral'ın içinde bir yara olmalıydı ama o hiç de yerini yadırgayan birine benzemiyordu. Yara olmak istiyordu sanki Aral'a, o gün memnundu yaptığı her şeyden, hatta heyecanlıydı. Aileme yüzümü dönmek, başka birine sırtını dönmekse ben bunu yapmayı tercih ederdim ama onun kardeşi öyle biri değildi belli ki. O adam ailesine sırtını dönebiliyor, üstüne bir de abisini ölümle tehdit ediyordu.

Alin'i görme ve annemden özür dileme isteğiyle doldum ansızın. Onların her şeye rağmen beni sevdiklerini söylemelerini, kollarını bana sarılmalarını istiyordum. Sıcak hissetmek istiyordum. Fakat anneme yalan

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

söylemiştim. Bu yalan kalbimde bir ateş gibi yanıyordu. Ne yaptığımı bilseydi hayal kırıklığına uğrardı, biliyordum.

Hastaneden çıktığım gibi yarı zamanlı çalıştığım kafeye gitmek üzere durakta beklerken yaklaşan otobüsü gördüğümde düşüncelerimden sıyrıldım. Dudaklarımın üzerindeki parmaklarıma bir kez daha nefesimi verip onları son kez ısıttım ve otobüse bindim. Kartımı okutup bundan nefret ediyorsa da hıncahınç otobüsün içerisinde ilerleyerek kalabalığın arasına girdim. Boynumu içime çekip montumun yakasını burnuma kadar getirdim ve olduğum yerde büzüşüp kimseye dokunmadan gideceğim yere kadar sabretmeye çalıştım.

Yaklaşık yirmi durak kadar otobüsle yolculuk ettikten sonra indim. Otobüsteki insan topluluğunun oluşturduğu ısıdan sıyrılıp soğuğa çıkan bedenimi bir titreme tuttu. Botlarımın altında ezilen kar hisırtısı eşliğinde kafenin girişine yöneldim.

Kafeye personel girişi olan arka girişten girdim. İçeri geçtiğimde tüm benliğimi saran sıcak hava kasılan bedenimi gevşetti, yemek kokusu çalındı burnuma önce, boş midem bu kokuyla kendini hatırlattı fakat ona kulak asmadım. Mutfağa girdiğimde yağ kokusundan iştahımın kaçacağını biliyordum.

Doğruca küçük soyunma odasına ilerledim. Sırt çantamı dolaba kaldırıp önlüğümle birlikte mutfağa girdim. Mutfanın ısısı oda sıcaklığının biraz üzerindeydi, içerisinde hararetle çalışan insanlar kendi aralarında bir ahenge sahipti.

Aralarından sıyrılıp kimsenin gözüne batmadan kendi işimi yapmak için kollarımı sıvadiğim sırada sıcaktan ve stresten kan ter içinde kalmış şef beni fark etti hemen.

“Lina! Nerede kaldın?” diye sesini yükseltti.

Bu öfkeli bir çıkış değildi, öyle olsaydı bile fark etmezdi. Bu yüksek perdeden tavrı onun normaliydi. Herkesle böyle konuşuyordu.

Sakince gözlerimi duvardaki saate çevirip geç kalıp kalmadığımı kontrol ettim, ardından ona baktım tekrar. “Tam zamanında geldim Şef.”

Benim bu sakinliğim onun heyecanlı, yüksek perdedeki kişiliğine zıt düştüğünden ara ara söylenip dursa da işimi eksiksiz ve ona karşılık vermeden yaptığımı için mutfakta en iyi anlaştığı kişiydim belki de.

“Sen niye bu kadar sakinsin Allah aşkına? Siparişler bekliyor, hadi hareket et! Hadi! Fırındakileri çıkar buraya getir! Hadi biraz heyecan!” diye yükseldi kendi kendine.

Onun bu tavrına takılmadan adımlarımı fırına yönelttim. Fırındaki yemeği ellerime eldivenleri takıp tepsiyle birlikte çıkardım. Sıcak tepsiyle şefin çalıştığı tezgâha taşıdım ve bir bezin üzerine bıraktım.

“Sıcak,” diye uyardım.

Ayakçı olduğum için yardıma ihtiyacı olan herkesin yardımına koştum. Kimisi benden belli bir teknikte salata yapmamı kimisi bir malzemeyi bulmamı kimisi yere dökülen bir şeyi silmemi istiyordu genelde. Uzun süredir burada çalıştığım için artık birçok şeyi onlar istemeden yerine getiriyordum. Birçok kesim ve pişirme tekniğini öğrenmiş, kusursuz uygulayabiliyordum. Tam zamanlı çalışmış olsam ve biraz daha eğitimim olsaydı belki de şef yardımcısı olabilecek seviyedeydim.

Yüksek perde şefin beni yanına çağırdığı sırada mutfağa kafenin işletmecisi girdi. Gözleri etrafta gezerken beni görünce gülümsedi sanki beni arıyormuş gibi.

“Hah! Lina! Tam zamanında! Çok müşteri var, ön tarafta çalışsan...” demişti ki yüksek perde şef kolunu önüme uzatarak patronun konuşmasını yarıda kesti. Ben de temastan kaçınmak için bir adım geri çekilmiştim o sırada.

Ben şefin kolunun altından patrona ifadesiz bir yüzle bakarken o, “Olmaz, Lina bana lazım,” dedi kesin bir dille.

Ses etmedim. Benim de gitmek gibi bir isteğim yoktu. Burada sessiz sakın çalışıyordum. İnsanların arasında dolaşmak, birileriyle konuşmak zorunda olmak tercih ettiğim bir durum değildi.

Patron, şefi görmezden gelir gibi eğlenen bir yüz ifadesiyle gözlerini bana çevirdi halinden memnun bir ifadeyle.

“Eğer bugün ön tarafta çalışırsan iki yüz lira ekstra vereceğim,” dedi iki parmağını gösterip gülümseyerek.

Teklifi fikrim değiştirdi. Derin bir nefes aldım ve kafamı eğerek şefin kolunun altından geçtim. Sakin adımlarla patrona ilerledim.

“Lina! Bunu nasıl yaparsın? Mutfak bir sanattır! Parayla satın alamayacağın bir sanat!” diye bağırdı şef arkamdan.

Ona cevap vermeden kafamı kaldırıp patronun yüzüne baktım. “Bahşiş alırsam tıpe koymayacağım,” diye belirttim düz bir ifadeyle.

Bu ifadem ve sözlerim onu güldürdü. “Evet, onların da hepsi senin olacak.”

Önlüğümü çıkardım, almak için elini uzattı. Eline bıraktığım önlüğü alırken diğer elinde tuttuğu garson önlüğünü uzattı bana. Otuzlarının

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

başındaydı ve burada çalışanların aksine o benim her şeyi direkt söylememden ve kimseden çekinmememden hoşlanıyor gibi duruyordu. Bu davranışlarım onu eğlendiriyordu sanırım. Kendimden memnun olmayan bir tek bendim sanki.

Mutfaktan çıkacakken bana dokunmadan elini önüme uzatarak durdurdu beni. "Bu arada," dedi gözlerime bakarken, "lütfen sipariş alırken biraz gülümse."

Yüzüme alışık olduğum, taklitten ibaret bir gülümseme yerleştirdim. Başparmağını kaldırdı memnuniyetle. "Harika."

Onun yanından ayrılıp yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan birkaç menü alarak yeni gelen müşterilere masa göstermek üzere kafenin ön kısmına geçtim.

Mutfağa geri döndüğümde saat tam sekizdi. Bir köşede kahvesini içen patron, beni görünce ilk önce kolundaki saate ardından bana baktı. "Dakiksin yine."

Bir şey demedim. Önlüğümü çıkarıp bana uzattığı eline bıraktım. O da bana içerisinde ödememin bulunduğu zarfı uzattı. Diğer ucundan tutarak aldım ve açıp içerisine baktım. Meşhur bir kafe olduğu için günde iki yüz lira kazanıyordum. Bu seferki zarfta ilave iki yüz lira vardı söz verdiği gibi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp başımla selam verdim.

Normalde hak ettiğim parayı aldığım için kimseye teşekkür etmek gelmiyordu içimden ama o bana normal bir ayakçının ücretinden daha fazlasını veriyordu, tıp okuduğum halde çalıştığım için bana saygı duyduğunu söylemişti.

Mutfaktan çıkıp soyunma odasına ilerledim. Küçük soyunma odasında üzerimi değiştirip montumu giydim ve çantamı taktım sırtıma. Geldiğim kapıdan çıktım.

Patron sigara içmek için arka bahçeye geçmişti. Beni görünce, "İyi akşamlar Lina," dedi.

Ona başımla selam verip, "İyi akşamlar Patron," diye mırıldandım.

Onu arkamda bırakarak eve gitmek üzere durağa ilerledim. Kalabalıktan hoşlanmasam da kafeden çıktığımda aklıma yine kötü düşünceler düştü ve o karanlıktan sıyrılmak her zamankinin aksine zor geldi. Kafenin biraz ilerisindeki durakta evime gidecek olan otobüsü beklemeye koyuldum. Karanlık çoktan çökmüştü fakat neyse ki cadde تنها değildi, aksine canlı bir hali vardı. Kafamda dönüp duran düşünceyle gözlerimi etrafta

geçdirme isteği duydum. Fakat kimse dikkatimi çekmedi, benim gibi insanların yüzlerine bile bakmayan biri şüpheyi nereden anlayacaktı gerçi...

Kafeden eve döndüğümde saat dokuz olmak üzereydi. Aynı zamanda 7/24 açık bir markette gece vardiyasında çalışıyordum. Mesaiye geç kalmamak için iki saat uyuduktan sonra evden çıkmam gerekecekti.

Zile bastığımda kapıyı Alin'le birlikte annem açtı. Anneme telefonda üstünkörü cenazelerin karışmış olabileceğini söylemiştim ama kafasında bir sürü soru olduğunu biliyordum. Annemin gözlerine bakacak gücü bulamadım kendimde. Hem fiziken hem de zihnen yorgun düşen bedeni mi zorla hareket ettirdim.

Alin ben geldiğim için büyük bir heyecan içinde bacaklarıma dolanarak odama kadar takip etti beni. Annem gelmemişi, uyumadan önce yiyeyim diye bir şeyler hazırlamış olmalıydı. Beni mutfakta bekliyordu. Ölümün pençesinden yeni kurtulmuştu, tekrar ensemize yapıştığını nasıl söylerdim? Âşık olduğu adamın aslında bir yabancı olabileceğini düşünmek, her an bir şey olacak korkusuyla yaşamak hiçbir şey bilmemekten daha mı iyi olacaktı? Ben uzun bir süre anksiyete krizleriyle yaşamıştım, annemin de öleceği korkusuyla ödüm kopmuştu. O zamanlar çok uzak değildi, o hissi hâlâ hatırlıyordum ve o zamanlara dönmekten endişe duyuyordum. O duyguyu anneme yaşatmak, isteyeceğim son şeydi.

Üzerimi değiştirip benden ilgi isteyen Alin'e döndüm. Onu kucağıma alayım diye kollarını uzatmış, yerinde kıpırdanıp duruyordu. Bu görüntü kalbimi hem yumuşatı hem de sızlattı. Eğildim ve onu kucağıma aldım, belime sapanan ağrıyla inledim sessizce. Dişlerimi sıktım ve ağrısı geçene kadar derin nefes alıp verdim. Alin kucağımdayken doğruldum, kollarını bana sarıp yanaklarımı öptü.

"Seni ösledim Lina'cığım."

Kokusunu içime çekip elimi saçlarının arkasına koydum ve ona sarıldım. Ona sarılmak acıyan yerlerime alkollü bir bezle bastırmak gibiydi. Yaralarımı kirden arındırıyordu ama acı da veriyordu.

"Özür dilerim Alin," diye fısıldadım. "Bencil olduğum için özür dilerim."

Küçük ellerini yüzüme koyarak uzaklaştırdı beni kendinden ve yanaklarımı sevdi. "Üzgün müsün Lina'cığım?"

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Zoraki gülümsedim, onu kandırması kolaydı. “Seni görüp üşgün olmak mümkün mü ki?” diye sordum onu taklit ederek.

Kıkırdadı ve beni sevmeye devam ederken onu mutfığa taşıdım. Bugün neler yaptığından bahsetti bana. Kimseyle konuşmadığım kadar konuştum onunla. Annem ona hamileyken bebeğin bir kız olduğunu öğrendiğimde ne kadar sevindiğimi hatırlıyordum. Bir kız kardeşim olacaktı, yaş farkımız çok olacaktı ama belli bir yaşa geldiğinde en büyük sırdaşım, arkadaşım olacaktı eninde sonunda. Çekinmeden, utanmadan, sıkılmadan konuşabileceğim bir arkadaşım olacaktı ama hiçbir şey umduğum gibi gitmemişti. Şimdi ben onu dinliyordum ama içimde birikenleri ona anlatacak yüzüm kalmamıştı. Ben hiçbir zaman derdimi anlatacağım, beni yargısız dinleyecek birini bulamayacaktım.

Mutfığa girdiğimizde annem yemekleri tekrar ısıtmıştı benim için. Bir sandalyeye oturdum. Alin usulca kucağımda oturmuş, uykusu gelmiş gibi kafasını omzuma yaslamıştı. Çatalımı elime aldım ve tabağımdaki patates kızartmasına batırdım. Kafede çalıştığım için o kadar yağ kokluyordum ki yağ kokusu artık midemi bulandırıyordu ama bunu daha önce dile getirmemişim. Söylersem anneme dert olurdu, biliyordum. Onca dert vardı zaten çekilmek için sıraya giren, kendime hiç yer bulamıyordum.

“Lina?”

İsmimi duymamla gözlerimi anneme çevirdim.

“İyi misin Lina’cığım? Sana birkaç kez seslendim,” dedi endişeli bir ifadeyle.

Annem tüm gün ağlamış olmalıydı, gözleri hâlâ kırmızıydı.

“İyiyim anne, dalmışım.”

“Aç değil misin? Başka bir şey yapayım mı?” diye sordu tabağımdakileri didiklediğim için.

“Yok, yiyorum,” deyip gülümsedim.

İştahım yoktu halbuki. Bir lokma bile yiyeyim gelmiyordu. Yine de zorladım kendimi, zorla yuttum tüm lokmalarımı.

Yemeğim birmek üzereyken annemin gözleri üzerimde soru soracağı anı kollar gibi geziniyordu. İştahım kaçmasın diye sormaktan çekindiğini biliyordum ama kaçacak bir şeyim yoktu kendimden başka. Onu bu ıstıraptan kurtarmak için son lokmamı da hızlıca yedim. Bardaktaki suyunu içerken Alin iyice mayışmıştı, uyuma zamanımız gelmişti çoktan. Birlikte uyumak için bekliyordu beni.

“Lina,” dedi annem.

Gözlerimi usulca ona çevirdim. Gözleri dolmuştu yine.

“Ne konuştunuz savcıyla?”

Ağzımın içi kurudu. Kendim hakkında yalan söylemekte profesyonelleşmiş biri idim artık ama bu bambaşka bir konuydu. Yaşadığımız, içine düştüğümüz bambaşka bir konuydu. Nereden tutsam elimde kalıyordu, elimde kalan ellerimi kesip içime batıyordu.

“Sana da söylediği gibi,” dedim gözlerimi kaçırmak istedim ama bunu yapmadım. Kaçırırsam anlardı yalan söylediğimi. “Gömdüğümüz adam, sandığımız adam değilmiş,” dedim üstü kapalı.

Alin duysun istemiyordum. Zira bu cümleyi tekrar edip durmak tüylerimi diken diken ediyordu. “Karıştırılmış olunabileceği üzerinde duruyor.” Gözlerinin içine baka baka yalan söyledim. Gözlerindeki o cılız umudun üzerine basa basa söyledim. “Yine de dikkatli olmakta fayda var. Bin bir türlü insan var dışarıda.”

Kafasını salladı yavaşça annem. Gözlerini sildi ve muhtemelen bize göstermeden rahatça ağlayabilmek için ayağa kalkıp yanımdan geçerek çıktı mutfaktan. Çıkmadan önce saçlarımı öperken, “Üzülme sen,” diye fısıldadı. Dizkapağımdaki elimin parmaklarını dizime bastırdım.

“Lina’cığım, uyuyalım,” diye fısıldadı Alin de o sırada daha fazla dayanamıyormuş gibi.

Uykum yoktu fakat uyumalıydim. Yarın bu saatlere kadar bir daha uyumak için fırsat bulamayacaktım muhtemelen. Kucağımda onunla kalktım ve odamıza götürdüm onu. Annemin iç çekişlerini duymamak için kapımı kapattım. Sızlayan burnumu çektim. Derin bir nefes aldım ve Alin’i yatağıma bıraktım. Yanına uzandım.

“İyi uykular Lina’cığım,” diye mırıldandı bana sırtını dönerken.

Dudaklarımı saçlarına yasladım. “İyi uykular Alin.”

Gözlerimi kapattım, dilimden akan kan boğazımda birikti. Belki de bu yüzden kelimelerim kana bulanıyordu... Bilemedim.

Siyah bulutlu bir gökyüzünün altında bir yılan gibi uzanan siyah asfalta yalınayak yürüyorum. Yolun ucu bucağı gözükmüyor. Sert rüzgâr saçlarımı savururken gök gürliyor ama yağın yağmur beni ısıtmıyor. Bir uğuldama sesi geliyor kulağıma. Aniden bastıran yağmur ve kıyamet kopar gibi gürleyen gökyüzü endişe uyandırıyor içimde. Adımlarım Alin’i ve annemi bulmak için hızlanırken hem yürüyor hem de etrafıma bakıyorum ama ıssız bir yolun ortasındayım.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Koşmaya başladığımda kendimi bir ormanın içinde buluyorum. Yalı nayaklarım altında ezdiğim nemli toprağı hissediyorum önce, gıydığı mıdı beyaz elbisenin açığı bıraktığı bacaklarıma çarpan yumuşak hisle başımı yere eğiyorum. Etrafımı saran kırmızı örümcek zambaklarını ancak o zaman fark edebiliyorum. Dudaklarımdan şaşkınlık ve korkuyla kesik bir nefes kaçırdığımda kafamı kaldırıyorum. Artık yalnızca çevrem değil, tüm ormanın zemini bu kan kırmızısı çiçekle kaplı.

Yerin dibine, toprağa çekiliyor gibi hissediyorum aniden. Ayaklarıma çevriliyor yine gözlerim, ayaklarımdan önce kana bulanmış ellerimi ve alt tarafı kan içinde kalmış elbisemi görüyorum. Kanla çamurlaşmış toprağa batıyorum yavaşça. Kaçmak için ileri adım atıyorum ama ayaklarımı kurtaramadığımdan uyguladığım kuvvetin şiddetiyle ellerim ve dizlerimin üzerine düşüyorum toprak zeminde. Düştüğüm zeminin üzerinde, babamın çürümüş bedeni uzanıyor. Düşünce yüz yüze geldiğim bu yüz öyle korkunç ki korkuyla irkiliyorum ama bağıramıyorum. Gözlerimi kapatıyorum sıkıca.

“Lina Kara.”

İsmimi duyuyorum fakat bu ses babama ait değil. İsmimi fısıldıyor sanki bu yabancı erkek sesi. Ürperiyorum ama korkutmaktan uzak bu ses. Gözlerimi açıyorum tekrar. Yerde uzanan, üzerine düştüğüm adam artık babamın cansız bendeni değil, Aral Çakırca'nın ta kendisi. Ellerim yüzünün iki yanında duruyor, onu zemine kafeslemişim. Siyah gözleri yine bana bakmıyor da ta içimi görüyor. Yüzünde üzgün bir ifade var. Üzgün bakması suçlu hissettiriyor bana. Dudaklarının üzerinde beyaz bir örümcek zambağı duruyor. Adını söylemek istiyorum, yardım dilemek istiyorum ama sesimi bulamıyorum.

Bana bakan hüznünlü gözlerinin pınarından gözyaşı değil kan aktığında suçluluk hissim boğazıma bir ilmek atıyor sanki. Sesimi bulduğumda dudaklarımı aralıyorum ama konuşmadan dudaklarım arasından kan damlıyor. Onun dudakları üzerindeki beyaz örümcek zambağının üzerine damlayan kanım onu kırmızıya boyuyor.

İsmi söylemek istesem de kelime ağzımdan, “Azrail,” diye çıkıyor.

Bana gülümsüyor. Elini uzatıyor, sıcak avcu yüzüme yaslanıyor. Gözyaşı siliyor ben ağladığımı dahi bilmiyorken. Dudaklarını aralıyor sonra ve o yumuşak sesiyle beni sarsan o kelimeyi söylüyor: “Katil.”

Gözlerimi irkilerek açtığımda kan ter içinde kalmıştım. Uzun zamandır ritmi dahi bozulmamış kalbim göğüs kafesimin içinde ürkek bir kuş

gibi çırpınıyordu. Nefes alamıyor gibi hissederek Alin'i uyandırmadan yataktan kalktım. Titreyen elimi yüzüme götürdüm. Alnım terden ıslanmış, saçlarını yüzüme yapışmıştı. Alnımı elimle kurulayıp başımı eğdim ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Komodinin üzerindeki telefonumu alıp saate baktım. Saat gece on bire gelmek üzereydi. Bir buçuk saattir uyuyordum neredeyse.

Derin bir nefes aldım yorgunca ve oturduğum yataktan kalktım. İçime ince kazak giyip üzerine kalın bir *sweat* giydim. Gözlüğümü komodinin üzerinden alıp el alışkanlığıyla yüzüme geçirdim. Çantama bugünün notlarını temize çekmem için gereken araç gereci koyup montumla birlikte sessizce odayı terk ettim. Ev karanlıktı ama mutfağın ışığı yanıyordu. Annem uyumamıştı henüz, beni işe yolcu etmeden uyumazdı. Yanımda götürerim diye sandviç ve bir termos filtre kahve hazırlıyordu her gün.

Mutfağa girdim usulca. Annem yaptığı sandviçi streç filmle sarıyordu. Kırpıklarının ıslak olduğunu görebiliyordum durduğum yerden. Kırpıkları birer bıçaktı, ne zaman bana çevrilse göğsüme batıyordu.

Sandviçi ve kahve termosumu alıp bana döndü. Yüzünde bir gülümsemeyle karşıladı beni. O dünyanın en iyi en güçlü annesiydi. Hastalığına rağmen, kaybına rağmen, bana rağmen gülümseyebiliyor, ayakta durabiliyordu. Nazikçe bana uzattı elindekileri. Ben elindekileri alırken o boşalan ellerini yüzümde gezdirdi şefkatle. Saçlarımı öperken elleriyle yanaklarımı okşadı.

“Neden terledin Lina?” diye sordu, hemen fark etmişti.

Eli ateşimi ölçme isteğiyle alnıma gitti.

Ellerini tutup indirdim ve gülümsedim. “Yok bir şeyim merak etme. Sıcaklamışım uyurken.”

Yanağından öptüm yavaşça tekrar.

“Teşekkürler,” dedim sandviç ve kahve için.

Önemli değil, der gibi kafasını iki yana salladı. “Giderken de gelirken de dikkat et bir tanem kendine tamam mı? Soğuğa da dikkat et, üşütürsün. İnsanlara da çok aldırma olur mu? Canını sıkmalarına izin verme.”

Kafamı salladım, “Dikkat ederim merak etme. Sen de kapıyı kilitleyip uyu ben gidince. Sabah görüşürüz,” deyip gülümsedim elimden geldiğince.

Kafasını salladı ve uzanıp saçlarımı öptü tekrar. Botlarımı giyinip annemi iki yanağından öptüm ve bana gülümseyerek kapıyı kapatışını izledim. Kapı kilitlenip sırtımı kapıya döndüğümde yüzümdeki gülümseme soldu gitti.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Merdivenleri inip gündüzden daha soğuk olan karanlık geceye çıktım. Çalıştığım market yaşadığım semte yakın zengin bir semtteydi. Oraya gitmek için otobüsün son seferine yetişmem gerekiyordu, aksi takdirde taksi çevirmekten başka şansım kalmıyordu ve kazandığım parayı taksiye vermiş oluyordum. Bir kez kaçırırsam otobüsü o günkü emeklerim boşa gidiyordu. Hayat da böyleydi, bir kere şans trenini kaçırdınız mı hayat bir daha dönüp yüzünüze bakmıyordu.

Binadan çıktığımda istemsizce etrafa bakındım. Bizi izlediğine dair ne polise ne de kötü birine ait göz gördüm etrafımda. Ya savcı işlerini yapmakta iyi, derken haklıydı ya da beni rahatlatmak için yalan söylemişti. Yalan söylememiş olmasını diledim. Aksi takdirde eli silahlı adamlara karşı kazanamayacağımı bilsem de onları korumak için evden çıkmak istemeyecektim.

Derin bir nefes verdim. Ağzımdan çıkan buhar havada süzüldü. Tekrar kar yağmaya başlamıştı. Sokağa adım attım ve durağa doğru yürüdüm yağın karın altında. Ellerim üşüyordu ama onları ceplerime sokmadım. Biri arkamdan beni tutacak gibi hissetmeden edemediğim için tetikteydim.

Küçükken saçları kızıl ve çilleri olan sessiz bir çocuk olduğum için zorbalığa uğradım. Babam bana dövüşmeyi, kendimi savunmayı öğretiyordu kendimi bildim bileli. Şimdi düşününce babam gibi birinin neden bu kadar iyi dövüştüğüne anlam veremedim. Belki palyaçoluk yaparken zorbalığa uğradığından öğrenmişti o da ama savcıyla konuştuğumdan beri her şeyi sorgular olmuştum.

Durağın tentesi altına girip ayakta bekledim otobüsü. Gözlerim her zamankinin aksine bu kez etrafta geziniyor, dikkat çekici bir şeyler arıyordu. Evimizin olduğu sokak bir anacaddeye bağlanıyordu ve caddenin ilerisinde çevirme yapan polisler durduğum mesafeden seçiliyordu. Savcı yalan söylüyor gibi görünmüyordu fakat aynı zamanda ailemi bu şekilde korumaları, durumun savcının anlattığından daha büyük olduğuna işaret ediyordu.

Asaf Soylu'nun bu pazar bana karşı sergileyeceği tutumunu merak eder olmuştum. Savcı oraya gidip gitmemem konusunda uyarmamıştı beni, muhtemelen Asaf Soylu şüpheli olduğundan ya da savcının eğlence merkezi hakkındaki fikirlerinden habersizdi şimdilik. Belki de pazar günü kafama bir kurşun sıkmak için avuç içleri kaşınıyordu. *Fark etmez, diye düşündüm. Bu pazar oraya gidecek onun yüzünü göreceğim.*

Beklediğim otobüs durağın önünde durdu. Neredeyse kimse yoktu. Boş koltuklardan birine bıraktım kendimi. Montuma sarılarak bir köşeye

sindim, vücut ısıyı korumaya çalıştım. On altı durak gidip indim otobüsten. Çalıştığım market zincir firmalardan birine aitti, üç metre kadar ilerimde duruyordu artık.

Marketten içeri girdim. Sıcak hava yüzüme esti, kasılmaktan katılan bedenimi serbest bıraktım. İçeride saate rağmen hatırı sayılır müşteri vardı. Kendimi nöbetçi şube müdürüne gösterip kasaya geçtim. Gece vardiyalarının fiyatı normal vardiyadan çoktu ama uğraşacak müşterisi neredeyse yoktu. Gecelerin ilerleyen saatlerinde müşteri sayısı iyice azaldığında raf düzenlemekle ilgileniyor ardından kasada beklerken ders çalışıyordum. İş yükü ağır değildi, tek zorluğu tüm gece ayakta kalmaktı. Sabah işten çıktığımda eve uğrayıp doğruca okula geçmem gerekiyordu. Hafta içleri yalnızca birkaç saat uyuyabiliyordum bu yüzden.

İçeride müşteriler olduğundan çantamı ayaklarımın altına bıraktım. Gelen müşterilerle ilgilendim. Vakit gece yarısına iyice yaklaşırken müşteri sayısı iyice azaldı. Raf düzenleme sırası bende olmadığından diğer çalışan kasasını kapatıp kasada yalnızca beni bıraktı. O gidince çantamdan notlarımı çıkardım, önümdeki bandı masa niyetine kullanarak temize çekmeye başladım notlarımı. Düzenli not tutuyor, derslerime düzenli giriyordum ama anlatılanları ne kadar anladığımdan emin değildim. Babam öldükten sonra gireceğim ikinci komite olacaktı bu. İlkinden ucu ucuna geçmişim, bu seferkini geçebileceğimden emin olamıyordum. Bir şeyler yapıyordum ama kafam ne kadarını alıyordu emin değildim.

Bana doğru yaklaşan bir müşteriyi fark ederek notlarımı hızlıca kaldırıp terazinin üzerine bıraktım. Küçük sepetin içine koyduklarını yavaşça çıkararak bandın üzerine bıraktı. O bunu yaparken ellerini izledim. Elleri tanıdık geldi.

“Bir de sigara alacağım,” dediğinde tanıdık gelen sesle kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

Aral Çakırca’yla göz göze geldik. Rüyamı hatırladığımdan onun gözlerinin içine bakmak ürpermeme sebep oldu ama gözlerimi kaçırmadım. Onu kırmış mıydım bugün merak ediyordum ama sormaya yüzüm yoktu. Bana kırılgan bakmıyordu ama beni gördüğüne şaşırmış gibi de durmuyordu. Bu da mı tesadüftü?

“Kimliğinizi göstermeniz gerekiyor,” dedim prosedür gereği.

Onun bir çocuk olmadığı ortadaydı ama kimliğine bakmak istiyordum. Bu söylediğim yüzünde bir gülümsemeye sebep olunca dudaklarına baktım. Bu gülümsemeyi görmek içimde çaldığımı geri vermişim gibi bir his oluşturduğundan iyi hissettim. Aynı zamanda

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

kıskanmıştım da. O da tehdit edilmişti, doğum gününde kardeşi ona ölüm çiçekleri göndermişti, savcının söylediklerine göre kaçmayayım diye bana gösterebileceği bir kaybı da vardı ama hâlâ böyle gülümseyebiliyordu. Ona kötü davranmıştım ama bana gülümseyebiliyordu.

Bu sabah gördüğüm kıyafetlerinin içindeydi hâlâ. Arka cebinden cüzdanını çıkarıp içinden kimliğini alarak bana uzattı. Elinden almadan kimliğinin önyüzüne baktım. Kimlikteki fotoğraf ona aitti.

ÇAKIRCA

ARAL

09.01.1992

Yirmi dokuz kırmızı örümcek zambağı... Kardeşi ona yaşadığı her sene için bir ölüm hediye etmişti. Bu tahmin edebileceğimden çok daha büyük bir kindi.

Gözlerimi Aral Çakırca'ya çevirdim. Rüyamda kan ağladığını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu yine. Gözlerimi kaçırdım bu kez. Ayağa kalktım ve sigara dolabını açtım. Kimliğini cüzdanına koyarken istediği sigara markalarını sıraladı. Dört farklı çeşit olmak üzere beş paket sigara çıkardım. Paketleri az önce banda bıraktığı eşyaların yanına koydum.

“Üyeliğiniz var mı?” diye sordum gözlerimi ona çevirerek.

Onun gözleri bu kez bende değil terazinin üzerine koyduğum notlarımdaydı. Gözleri ilgiyle bana çevrildi ve telefon numarasını söylemeye başladı. Önümdeki tuşlara basarken istemeden numarası zihnimde yer edindi. Numara ezberlemekte iyiydim çünkü bir palyaçoyla yaşamış, onun numaralarıyla büyümüştüm.

Aldıklarını teker teker kasadan geçirdiğim sırada o, benden rica ettiği poşetlere ürünleri dolduruyordu.

“Tıp mı okuyorsun?” diye sordu ilgiyle.

Benim gibi birinin bu ruh halinde hâlâ okumaya devam etmesi garipsenecek bir durumdu, tuhaf gelmişti sanırım. Kafamı salladım hafifçe. Ona tutarı söyledim, kredi kartını pos cihazına okuttu.

“Dördüncü sınıf olmalısın.”

Ders notlarıma bakarak kaçınıcı sınıf olduğumu tahmin etmişti.

Ona fişini uzatırken, “Evet,” dedim sadece.

Bandın üzerinden uzanarak elindeki paket sandviç ve meyve suyunu notlarımın üzerine bıraktı.

"Ders çalıştığını görünce senin için almıştım," diye açıkladı İtiraz etmemem için. "Not alma şeklini sevdim." Poşetini aldı ve, "Kolay gelsin," diye ekleyerek bana arkasını dönmüş gidiyordu ki kolayca kurtulmasına izin vermedim.

"Bu karşılaşmamız da mı tesadüf?"

Yerinde durdu, ardından hafifçe bana çevirdi tüm bedenini. Gözlerimin içine baktı ve kafasını hafifçe iki yana salladı. "Hayır," dedi dürüstçe. "Bu seferki değil."

Yüz hatlarım gerildiğimi belli ediyordu. Neden buraya gelmişti o zaman? Rüyamı anımsayınca ona karşı bir suçluluk dalgası sardı yine bedenimi. Kardeşi beni tehdit etti diye kendini sorumlu mu hissediyordu? Onu bunun için suçlamıştım bu sabah. Savcıdan nerede çalıştığını öğrenip beni kolaçan etmek istemişti belki de bilmiyordum.

"Beni korumak zorunda değilsin."

Bunu, onu kırmak için söylememiştim, aksine bana karşı sorumluluk hissetsin istemediğimdendi bu sözlerim. Yüzünde tarifsiz bir ifade belirdi ben öyle deyince.

Dudaklarında alaylı bir gülümseme oluştu. "Korumakta çok başarılı olduğumu söyleyemem."

Buna karşılık, "Herkesin kurtarılamayacağını en iyi senin bilmen gerekmiyor mu?" dediğimde onu teselli etmemi beklemediği açıktı.

O bir adli tıp uzmanıydı, herkesin kurtarılamayacağını en iyi o biliyordu. Kendi hayatı zordu belli ki. Bir de benden kendini sorumlu hissetsin istemiyordum. Üstelik Aral Çakırca'nın yüzüne baktığımda rüyamı hatırlıyor, o siyah gözlerinin hüznle bana bakarken kan ağladığını anımsıyordum sürekli. Göstermiyordu ama kardeşinin, yaşadığı her sene için bir ölüm hediye etmesine çok içlermiş olmalıydı. Alın bana küstüğünü söylese benim içim sıkılıyordu çünkü.

"Aksine," dedi Aral yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Ben birini neyin öldürdüğünü ya da öldürebileceğini çok iyi bildiğimden arkamı dönemiyorum."

Onun ağzından ölüm kelimesini duymak, tüylerimi diken diken etti. Rüyamda bana katil, deyişi kulaklarımdaydı hâlâ. Birkaç adımda koluna yapışıp bana katil olmadığımı söylemesini istememek için frenliyordum kendimi. Onun kim olduğunu ve ne yaşadığını merak ediyordum ama ağzımı açıp da sormadım. Alacağım cevaptan, verdiği kayıptan korkuyordum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Gözlerine bakmaya devam ettim ve gülümsedim ben de içim korkuyla titrerken. “Kaçmakta sorun yok,” dedim gözlerine bakarak. “Bazı insanlar böyle yaşar.”

Gözlerinde anlam veremediğim bir bakışla onayladı beni yalnızca. Beni ikna etmeye ya da kendi fikrine yönlendirmeye çalışmadı hiç. Bu sabah elimi nasıl bıraktıysa aynı ifadeyle kabul etmişti söylediğimi. O an karar verdim, Aral Çakırca gözü kara olduğu için değil cesur olduğu için savaşmayı seçiyordu. Kaybetme riskini alıyordu ama korkak birine bunun için ısrar edemiyordu çünkü kaybın ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Saat yedi buçukta mesaim bitmişti. Tüm notlarımı temize çekmiştim fakat hiçbir şey hatırlamıyordum yazdıklarımın. Aklımı bir türlü verememiştim. Beremi kafama takıp marketten çıkış yaptığımda saat sekize çeyrek vardı. Eve gitmem yarım saat kadar sürüyordu. Daha sonra okula geçecektim.

Tüm gece lapa lapa kar yağmıştı şehre, hâlâ da yağmaya devam ediyordu. Henüz güneş doğmamıştı, geldiğim zamanla neredeyse aynı tondaydı gökyüzünün rengi. Akşam mı sabah mı belli olmuyordu. Gözlerimi gökyüzüne çevirdim, ay kar bulutlarını yansıtıyor etrafı daha aydınlık ediyordu ama gökyüzüne baktığımda rüyamı hatırlıyordum.

İç çektim, durağa gitmek için sağıma döndüm ve beni izleyen sarışın adamla karşılaştım. Onu beklemediğim bir anda görünce irkildim fakat nabzım korkuyla çarparak ihanet etmedi bana. Aksine onu çıplak ellerimle öldürebilecek güçte hissettim kendimi. Montumun cebindeki ellerimi yumruk yaptım.

Yüzümde beklediği tepkiyi görememek ilgisini çekmiş gibi gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. Onu gördüğüm iyi olmuştu aslında. Çiçekleri kabul ettiğimi söylemek için bir fırsattı fakat bu adama karşı bir kin güdüyordum. Nasıl gütmezdim?

“Niye buradasın?” diye sordum mavi gözlerine bakarak.

Marketten çok uzakta durmuyordum, üstelik insanlar işe gitmek için evlerinden çıkmışlardı çoktan. Bana zarar vermek istese bile bunu burada yapamazdı.

“Çiçeklerin hoşunuza gidip gitmediğini kendim sorayım istedim. O zaman kendim verme şansım olmamıştı,” deyip gülümsedi sanki bu planın bir parçası değilmiş, o çiçeklerle iki kişiyi tehdit etmemiş gibi bir

rahatlık vardı üzerinde. Çiçeklerin ikimiz için olduğu da kanıtlanmıştı bu söylediğiyle. Acaba savcı için de hazırladıkları bir şey olmuş muydu yoksa yalnızca ikimizi mi tehdit etmişlerdi?

“Çiçeklerini kabul ediyorum,” dedim ifadesizce yüzüne bakarken. “Arkamı dönecek, kulaklarımı tıkayacağım geçmişe. İpini kim tutuyorsa iletirsin.”

Bu cümleleri söylerken içim titrediğinde varlığını unuttuğum gururumun bir kalp gibi içimde attığını fark ettim. Kaçmak kolay sanıyordu insan ama değildi.

Mavi gözlerinin genişlediğini gördüm sokak ışığının altında, şaşırtmıştı cevabım onu. İsteği bu olsa da böyle bir cevap beklemediği ortadaydı.

“Neden şaşırdın?” Sesimde tiksinen bir ton, yüzümde de buna uygun bir ifade vardı. “Hayırsız evlat tek sen misin sanıyordun?”

Bu dünyada en çok kimden nefret ettiğimi sorsalardı önce kendimi gösterirdim.

Yüzünde bir gülümseme oldu, ardından sesli bir gülüş çıktı dudaklarından. Beni ve abisini ölümle tehdit eden adam karşımda kahkahalar atıyordu. Tırnaklarım avuçlarıma oturdu.

“Bizim ailenin hayırsız evladı ben değil Aral Çakırca oluyor ama bu önemli değil,” diye geveledi ve dikkatini bana verdi. “Sen kaçmaya mı karar verdin?” diye sordu eğlenir gibi.

Bu durumdan eğlendiğini belli eden tavrı, öfkemi bir bıçak etti, içime batırdı. “O kaçmıyor ama değil mi?”

Merakı ve heyecanı midemi bulandırdı, bulantı içime batan o bıçağı göğsümün ortasında çevirdi, içimi oydu.

Normal bir psikoloji içinde değildi. Kendi kanından bir adama bu kini duyması normal değildi. Ama ben de değildim. Eğer içimdeki o uçuruma bakmış olsaydım, eğer o uçurumdan düşmüş olsaydım belki de onunla aynı seviyede konuşuyor olacaktım.

“O, çiçeklerin asıl sahibi kimse ona iade edecektir,” diye cevapladım sorusunu.

Aral Çakırca onu tanıdığımdan beri kararlı duruşunu bozmamıştı ve dediği gibi bir kayıp vermişse bir daha aynı hataya düşmeyecek birine benziyordu. Onun gözlerindeki o ateşi görmüştüm. Kendi yanacak olsa bile geri adım atmayacaktı ama kardeşini karşısına alabilecek miydi emin değildim bundan.

Söylediklerim karşımdaki adamın alkışlayarak gülmesine sebebiyet verdi. Karşımda oynadığı kara mizah tiyatrosuna anlam veremedim. Onun iki

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

İnsanın ölümü üzerine verdiği kararlar bu kadar eğlenmesi, baktıkça onu öldürme isteği doğuruyordu içimde ama bunu yapacak kadar cesur değildim. Arkamı döndüm bu yüzden. Her zaman yaptığım gibi arkamı döndüm. Bir adım atmıştım ki attığı kahkaha durmama sebep oldu.

Yirmi dört saat önce annemin gözyaşlarıyla başlamıştım güne. Tam yirmi dört saat sonra annemi ağlatan adamlardan birinin kahkahasıyla başlıyordum güne ve onu güldüren bendim. Annemi ağlatan da bu adamı güldüren de bendim. Dişlerimi kıracak kadar sıktım. Ağzım yine kendi kanımla ısındı.

“Tıpkı ona benziyorsun,” dedi arkamdan. Kimden bahsettiğini anlayamadım. “Bu iş düşündüğümünden daha eğlenceli olmaya başladı.”

Son cümlesi bana kedi fare oyunu içindeki o çelimsiz fare gibi hissettirdi. Kedinin elinde oyuncak olan, eğlenmek için öldürülmeyip kaçma umuduyla alay edilen o çelimsiz fare gibi... Aral Çakırca'nın söyledikleri yineledi kafamda kendini. Alacaklı olan biziz ama borçlu çıkacağız, demişti. Beni almaları yetmeyecekti, o çiçek bir gün annem belki de Alin için gelecekti... Bunu eğlenceli buluyordu.

Gözlerimi yere çevirdim. Ellerimi ceplerimden çıkardım ve avuçlarıma baktım. Yine avuçlarıma kan oturmuştu. Arkamı döndüm ve hâlâ gülen adama ilerledim. Bu, o kadar hızlı oldu ki tepki veremedi. Öfkeyle attığım tokatla başı sol omzuna düştü. Tırnaklarım yüzünde iki çizik bırakmış, tokadım dudağını patlatmıştı. Sızlayan avcumda artık yalnızca benim kanım yoktu. Geriye yatırdığı saçları bozularak sol gözünü kapatırken saçlarının altından bana baktı. Yüzündeki gülümseme silinmemişti. Dilini çıkarıp kanayan yarasına dokundu.

Duruşunu düzeltirken çenesine dokundu. “Elin ağır mış,” deyip dişlerini göstererek gülümsedi.

Ardından iyice gözlerime bakmak ister gibi bana eğildi, sinirlendiğini gözlerinden anlayabiliyordum. “Sana bir sır Lina: Savaşta, dövüşenlerden çok kaçanlar ölür.”

“Ben kaçtığım için memnun olması gerektiğini söyle sahibine o zaman. Aileme dokunmayı aklından bile geçirmesin,” dedim kanlı ağzımla. “Çaresiz bırakılmış korkak insanların yaşamak için neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek istemezsiniz.”

Bakışlarım yüzündeki gülümsemeyi donuklaştırdı.

* Selma Lagerlöf, *Musluluğu Beklerken*, Altın Kitaplar, 1969, s. 114, Çev. Hayrullah Örs.

“Kaybetmekten ya da kirleneceğinden korktuğum bir ruhum yok. Al-
leme dokunursanız sizin kanınızı kendi kanımdan daha çok yuttuğum-
dan emin olurum.”

Sinirden titriyordum. Kafamı eğdim ve ağzımdaki kanı önüne tükürdüm.

“Bu, benden alacağınız son kan damlası olsun.”

Omzuna çarparak geçtim yanından, ölümün elçisini arkamda bıraktım. İleri attığım her adımda her şeyi arkamda bırakmış olmayı diledim. Geleceğim gece kadar karanlık, şansına olan güvenim üzerine tonlarca kar yağan o dağdı. Talihsizlikler beni bulmuyor, ben tam ortasına doğmuşum gibi hissediyordum. İşimizin bitmediğini biliyordum, hiçbir zaman bu kadar kolay olmazdı. Üzerimden geçip gitsin istiyordum. Üzerimden geçiyordu. Ama gitmiyordu.

İplerini Keskerek İsteyen Kukla

Neden korktuysam ona tutuldum sağanak bir yağmur halinde. Üzerime yağar korkularım ben ondan kaçmak istedikçe. Hiç mi vazgeçmez korkularımız bizden, can bedenden çıkmadıkça? Erdemin ne anlamı var üzerimde durmadıkça? Alırım gururumu ayaklarımın altına. Sineme çekerim ne çıkarırsa bahtıma. Bazı insanlar böyle yaşar, der durur, yürürüm yolumu. Bir gün de güneş benim için doğar, alır belki gönlümü...

Kalbim göğsüme hırsla çarparken alnımı otobüsün soğuk direğine yasladım. O adamın söyledikleri zihnimde dönüyor, beni hep canevimden vuruyordu. Kaçmak istediğimi söylemiştim, kaçarsam görmezden geliniriz, demiştim ama öyle olmayacak gibi duruyordu. Eğlenmişti benimle. *Korkumla eğlenmişti. Gerçeğimle eğlenmişti...*

Bizim hayatlarımız onlar için bir eğlence aracıydı, kaçmak istesen de savaşmak istesen de bir önemi yok gibi duruyordu. Aral haklıydı, hep alacaklı olacaklardı ve sırf bu nedenden ötürü hırsları büyük adamları yenebileceğime inancım hiç yoktu. En azından bu halimle bunu yapamazdım. Babamı kaybetmek beni korkak birine çevirmişti. O korkuydu beni ayakta tutan. Korkacak bir şeyimin olması hayata bağlıyordu beni. Göğsümde atan kalp beni hayata bağlamıyordu, ben içinde taşıdığım o iki kişi için hayata bağlıyordum kendimi. Aradaki ip kopunca düşecek, düz bir çizgiden ibaret olacaktım. Onları kaybetmek istemiyordum, kendimi kaybetmek istemiyordum. Eğer aşağı bakarsam korktuğum biri olmaktan korkuyordum.

O sarışın, kendi ailesi için hayırsız evladın Aral Çakırca olduğunu söylerken neyi kastetmişti bilmiyordum. Aral Çakırca'nın sakladığı şeyle ilgili olabileceğini düşünüyordum. *Aral Çakırca aslında kimdi? Kaçamayacağımı düşündüğü halde ısrar etmesinin sebebi neydi? Neyi kaybetmişti?*

Kafamda ona dair birçok soru vardı. Savcı çiçeklerden haberdardı ama o adam hâlâ dışarıda olduğuna göre onu içeride tutabileceği bir şey çıkınamıştı arkasından. Çiçeklerin bir tehdit olduğunu anlayanlar bizdik. Kimse onu abisine çiçek yolladı diye tutuklayamazdı, aptal birine benzer miyordu hiç.

Kalp ritmimi yavaşlatmak isteyerek derin ve yavaş nefes almaya başladım. Sakinleşmeli, kafamdaki bu uyuşukluğu dağıtmalıyım. Düşmenin sırası değildi; oturup ağlamanın, şikâyet etmenin bir anlamı yoktu. Soğukkanlılığımı kaybedersem elimdeki her şeyi kaybederdim.

Sıkıntıdan üşüdüğümü bile hissetmiyordum. Aksine bir an önce otobüsten inmek, soğuk havaya atmak istiyordum kendimi. İnmem gereken durağa geldiğimde tabiri caizse kendimi otobüsten attım. Soğuk hava etrafımı sardı. Nefes nefese durağa ilerledim ve ahşap banka oturdum yorgunca. Elimi saçlarıma götürdüm, beremi çekip aldım ve kucağıma bıraktım. Saçlarım yüzümü çevreledi. Saçlarımı tepemde topladım sıkıntımı gidermek isteyerek. Normalde hiç ısınmayan biri olarak ter içinde kalmıştım gerilmekten. Ensemdeki saçlarım nemlenmişti. Saçlarımı tepemde atkuyruğu yaparak yakamı açtım serinlemek için.

İki elimi yorgunca kucağıma bıraktığımda gözlerimi kapattım.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadım.

O an Aral Çakırca'nın sesi zihnimde uğuldadı, ellerimi tuttu yine sanki. Bu düşünceyle ürpererek gözlerimi açtım. Ellerime baktım, onun tuttuğu sağ elimin tımağları arasında şimdi kardeşinin kanı kurumuştu. *Dost muyuz şimdi düşman mı?*

Yımrıklarını sıktım. Derin birkaç nefes aldım. Tek sığınağım olan Alin'i bir an önce görme ihtiyacıyla kalktım ayağa. Botlarımin altında buza dönüşen kan ezerek eve doğru ilerledim. Acelesi vardı adımlarımin, ayağım kaydı, dengemi kaybettim ama düşmedim. Ben dengesiz biri idim, ayağımı hep kaydırırdı hayat ama düştüğüm yerden kalkar, inadına yürürdüm. Yerde kalmamıştım henüz ama kalkamama korkusu hep içimdeydi.

Sokağa girdiğimde her şey normal görünüyordu, biraz olsun rahatlamış hissettim. Sakinlik hâkimdi sokağa, bir uğursuzluk sezmiyordum. Sık nefeslerim kafamın etrafında kendi nefesimden bir buhar bulutu oluşturunuyordu. Öyle kasılmıştı bedenim, kemiklerim çatırdıyormuş gibi hissediyordum her adımda.

Binanın merdivenlerini çıktım, soğuk parmaklarımin sırtını kapıya yasladım, üç kez çaldım. Kısa bir süre aldı annemin kapıyı açması. Kapı

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

açıldı ve yüzünde beni gördüğüne sevinen samimi bir gülümseme yer aldığı anda kaygıyla kasılan bedenimin gevşediğini hissettim, omuzlarım düştü rahatlamışım gibi. Yüzü yorgun, gözleri kızarıktı ama nefes alıyordu hâlâ. Bıraktığım gibiydi belli ki her şey. Bu benim için yeterliydi şimdilik, her şeyi düzeltmek için önce yaşıyor olması gerekiyordu, o yaşadığı müddetçe onu mutlu etmenin yollarını bulabilirdim, yeter ki onlar yaşasın, diyordum içimden.

“Hoş geldin bir tanem,” dedi hafifçe gülümseyerek.

İçeri girdim gülümsemeye çalışarak. Çantamı kapının kenarına bırakıp montumu sıyırdım omuzlarımdan, kendimi banyoya attım. Elimdeki kandan kurtulma isteğiyle ellerimi yıkadım üç defa. Yüzüme ılık suyu çarptım kendime gelmek isteyerek. Kafamı kaldırıp aynadaki yansıma baktım. Donuk gözlerimin arkasındaki gerçek, bir yalandan ibaretti ama acısı gerçektir. O acı içime yer etmişti, nasıl geçecekti?

Saçlarımla aynı tondaki gözlerime kan oturmuştu. Şimdi kızıl kahve duruyorlardı ve bu beni rahatsız ettiğinden bir süreliğine yumdum gözlerimi. Ağırbaşlılığı, lavaboyu tuttuğum kollarıma verdim. *Ya Aral Çakırca haklı çıkarsa? O zaman ne yapacaktım? Babamı ben öldürmemiştim ama ya bu sefer annemi ve Alin'i öldürecek kararı verirsem ne yapacaktım? Hayatım boyunca bu korkuyla mı yaşayacaktım?*

Aniden bacağımda bir baskı hissettiğimde içim ezildi. Gözlerimi açıp bacağıma sarılan ufak şeye baktım. Alin henüz uykusu açılmamış bir halde sarıldığı bacağıma yanağını yaslamış bir şekilde uyukluyordu. Benden ilgi isteyen küçük bir kedi yavrusu gibiydi. Onun belki de sevgime en çok ihtiyaç duyduğu zamanlardı fakat ben önce yaşam ihtiyaçlarını karşılamakla ilgilenmek zorundaydım.

Elimi uzattım ve yumuşak yanağına dokundum nazikçe.

“Günaydın minik sincap,” diye fısıldadım.

Gökyüzüne benzeyen gözlerini araladı birazcık, yanağını elime sürttü.

“Günaydın Lina'cığım,” dedi uyku mahmuru sesiyle.

Ayakta uyuyor oluşuna içim gitti. Hafifçe soluma döndüm ve onu rahatsız etmemeye dikkat ederek eğildim. Belimdeki ağrı eğildiğimde kendini hatırlattı tekrar. Alin'i koltuk altlarından tutup kaldırdım. Hafif bedenini kucağıma aldım. Bana sarılırken yanağıma belli belirsiz bir öpücük bıraktı. Başını omzuma koydu.

“Sakyambaç oynayalım,” diye mırıldandı hâlâ uykulu olmasına rağmen.

Olduğum yere mih gibi çaktı beni bu cümle. Ne Aral Çakırca'nın ne de o adamın söylediklerini unutabilecektim. İkisinin de söyledikleri zihnimin tam ortasında asılı duruyordu. *Kaçarsam kalabilir miyim Alin? Saklansam sizi ne kadar iyi saklayabilirim?*

Alin'i tutuşum sıkılaştı. Dudaklarımı omzuna bastırdını. Banyodan çıkıp mutfığa ilerledim. Annem kahvaltayı hazırlamıştı çoktan, çantamdan çıkardığı termosumu yıkıyordu elinde. Okula gideceğim diye tekrar dolduracaktı benim için. Bir sandalyeye oturdum yorgunca, oturduğumda belim ve diğer tüm kemiklerim ağrıdı.

"Ye hadi Lina'cığım," dedi annem termosumu kurularken. "Okula geç kalacaksın."

Gözlerim duvardaki saate kaydı. Vizite çıkmam için en fazla kırk dakikam vardı. Beş dakika içinde çıkmam, çıktığım gibi otobüse binmem gerekiyordu yetişebilmem için. Her şeyim aceleydi, tek bir rahat işim yoktu. Zamanla yarış içindeydim ve bu, kazanamayacağımı bildiğim bir yarıştı. Kaybetmeye mahkûm edilmiştim. *Ben akreptim, yelkovanla yarışa giremezdim.*

İştahım yoktu ama bir zeytin aldım midemi toparlaması için. Hızlı hızlı bir şeyler atıştırırken Alin kucığımda kıpırdandı. Uykusu biraz daha açılmış gibi duruyordu. Saçlarımla oynuyordu bir süredir. Göz göze geldiğimizde beklentiyle baktı bana. Saklambaç oynamak istediğini anlayabiliyordum bakışlarından. Kıpır kıpırdı kucığımda.

"Git saklan bakalım," dediğimde yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

Uykulu olsa da heyecanlı bir şekilde kucığımdan sıyrılarak indi. Parmaklarının hepsini gösterdi bana. "Yüse kaday say Lina'cığım."

En sevdiği oyun saklambaç, bildiği en yüksek sayı yüzdü.

Alin... Yüz gün saklasam seni, kurtarmak için yeter mi?

Elimde bir yanma hissettiğimde yumruklarımı sıktım. "Tamam," dedim kısık bir sesle.

Bana gülümsedi ve neşeyle koşarak çıktı mutfaktan. Sıcak, üzerinde buharı rüten çayı dilimi yakacağını bile ile yudumladım. Zaten yara olan dilim acıyla sızladı, yandı. Acı hissetmek uyandırdı beni, zihnimdeki uyuşukluğu dağıttı. *Bunları düşünme Lina,* diye geçirdim içimden. *İhtimallerin ipine saklanmadıkça yaşamak mümkün.*

Ayağa kalktığımda annem elimi turttu. Gözlerimi ona çevirdim. Yorgun gözlerinde endişe barındırıyordu yine.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Bir şey mi oldu Lina?” Gözlerini yüzümde gezdiriyordu. “Benden bir şey saklamıyorsun değil mi?”

Saklama eylemi barındıran hiçbir kelimeyi duymak istemiyordum. Hiçbir şey duymak istemiyordum esasen. Dünya şu an dursun istiyordum yalnızca. Tüm hayatımı bu evin içinde bu insanlarla geçireyim, olacaksek eğer arkada kimse kalmadan ölelim en azından istiyordum.

Dişlerimi sıktım. *Ölmek yok Lina. Onları yaşatmadan ölmek yok*

“Yorgunum,” dedim kısaca. “Geçer.”

Bunu amaçlamamıştım ama sözlerim onu derinden üzdü. Yalan söylemekten de doğrularımın insanları incitmesinde de yorulmuştum artık. Biraz dinlenmek istiyordum sadece. Dinlenmek ve durulmak istiyordum. Hiçbir şey yapmadan oturmak, yalnızca bir manzaraya bakmak istiyordum.

Annemi teselli edemedim. Termosumu alarak mutfaktan çıktım sessizce. Annemi üzdüm diye içimi bir kurt kemirmeye başladı ama onun da yiyebileceği çok az şey vardı içimde. Üzerimi değiştirdim, temize çektiğim notları çıkardım çantamdan. Not defterimi ve termosu çantama atıp montumu üzerime geçirdim. O sırada Alin'in duyabileceği yükseklikte bir sesle yüze kadar sayıyordum yavaşça. Sayıyor olmam Alin'in onu aradığını düşünmesini sağlıyordu. Onunla oynamak için bile zamanım yoktu. *Büyüdüğünde beni hep dışarıda hatırlayacaktı. Büyüdüğünde beni hep koşarken hatırlayacaktı, kaçarken hatırlayacaktı. Kendinden bile kaçarken hatırlayacaktı. Onların hayatıyla kumar oynarken hatırlayacaktı. Onun hayatını çalarken hatırlayacaktı.*

Odadan çıkıp banyoya ilerledim hızlı adımlarla. Dişlerimi fırçaladım çabucak. Vizite geç kalacaktım. Bu süreklilik kazanmaya başlamış bir durumdu. Hocalarımın hoşuna gitmiyordu ama babamın öldüğünü bildiklerinden ruh halimdeki değişimin farkındalardı. Mûsamaha gösteriyor, göz yumuyorlardı ama bundan nefret ediyordum. Önceden kaybını avantaja çeviren insanlardan hoşlanmazdım, şimdi o kişiydim. Bunu kullanıyordum çünkü işe gitmek zorundaydım. İşten erken çıkmam mümkün olmuyordu, dönüşte eve uğramam gerekiyordu çünkü Alin beni görmediğinde çok ağlıyordu. Okul da geç kalmama sessiz kalıyordu, ben de onu kullanıyordum işte.

Ağzımı çalkalayıp zihnimde dönen düşüncelerden usanmış bir şekilde ıslak elimin içini sağ gözüme bastırdım.

“Düşünme,” dedim düşünmekten yorularak. “Düşünme Lina.”

Filiz Puluç

Banyodan ayrıldım. Alin'i zorlanmadan genelde saklandığı o köşede buldum.

"Buldum seni," dediğimde kıkırdayarak çıktı saklandığı yerden.

"Biy daha," dedi neşeyle.

Gülümsedim burukça ve yanağını okşadım. "Şimdi okula gitmem lazım. Akşam geldiğimde sen uyuyana kadar oynarız olur mu?"

Yüzü asıldı ama kafasını salladı. Uyumlu ve sevgi dolu bir çocuktu hep, bazen keşke öyle olmasa, diyordum, daha çok üzüyordu beni bu uyumluluğu. Uzanıp yanağını öptüm, o da beni öptü sevgiyle.

"İstedğin bir şey var mı?" diye sordum gönlünü alma isteğiyle dolup taşarak

Kafasını salladı heyecanla. "Boyama tibabı."

Kitap diyemeyişi gülümsetti beni. "Tamam, gelirken alacağım."

Dişlerini göstererek gülümsedi bana. "Dikkatli ol Lina'cığım."

"Sen de öyle," derken yanağını okşamaya devam ettim. "Numaramı hatırlıyorsun değil mi?"

Kafasını hızlıca sallayıp aklında kalması için şarkı şeklinde ezberlettiğim numaramı söylemeye başladı. "Sıfıy, bes, üs, döyt, aytı," dedi şarkı söyler gibi bir tonda.

Ona ne olur olmaz diye öğretmiştim numaramı. Kaybolursa polis amcalara söylemesini istemişim. Henüz dört yaşındaydı ama yaşına göre zeki bir kızdı, bu detayı aklında tutabileceğine inanıyordum.

Tamamını doğru sırayla söylediğinde gülümsedim. "Aferin sana."

Saçlarından öptüm. Ayağa kalktım, annemi de öperek ayrıldım evden.

Binanın önüne çıktığımda tekrar kar yağmaya başlamıştı. İnsanlığa küsmüş mevsimler, yılların biriken kurgunluğunu üzerime yığıyordu sanki. Sencelerin yağmayan kanı bir ayda mı inecekti yeryüzüne merak ediyordum. Benim hayatım hep böyle karakış mı geçecekti?

Bıkmuş bir ifadeyle nefes verdim. Üşüyen burnumu montumun yakasına saklayarak binanın önünden ayrıldım. Sabah gelirken hızlı hızlı yürüdüğümünden soğuk hava boğazımı tahriş etmişti, bir ağrı peyda olmuştu boğazında, geçmiyordu. Yine de hızlı adımlarla otobüs durağına ilerledim. Geç kalacağım yine. Söylenmeyeceklerdi yüzüme karşı ama arkamdan yapamıyorsa bıraksın, diyeceklerdi. Haksızlar, diyemiyordum, belki de okulu dondurmam gerekirdi. Dondurmak zor işti ama benim durumumda sorun çıkmazdı muhtemelen fakat ben okuldan da uzaklaşırsam kendim için hiçbir şey yapamayacaktım. Doktorluktan kopmak

İstemiyordum; orası kafamı dağıtabildiğim, kendim için bir şey yaptığım tek yerdi.

Güneş doğmuştu, bir gün bana doğsun isterdim. Öksürdüm birkaç kez. Durağın tentesi altında durdum. Gözlerimi anacaddedeki polis arabalarının parlayan kırmızı mavi ışığına dıktım. Polisler, adli tıp uzmanları ve savcıların karıştığı bir skandalın ortasında bir adli tıp uzmanı ve savcının dürüstlüğüne muhtaçtım.

Gözlüğümü bereme doğru kaldırıp avuçlarımı ağrıyan gözlerime bastırdım. Soğuk, gözlerime iyi geliyorsa da gözlerim o kadar kuruyordu ki batmaya ve sızlamaya başlamışlardı.

Avuç içlerimi gözlerime bastırırken o adamın gülüşü uğuldadı yine kulağımda. Zihnimin içinde dönüp duran o gülüşte kilitli kalmıştım. Uzun zamandır artık ezdirecek gururum kalmadığını düşünürdüm ama bu sabah aylardır gururumun bana varlığını hatırlattığı ilk andı. Cennet çiçekleri bir uyarı değil, bir temenniydi. Kaçmak ya da kaçmamak önemli değil gibi duruyordu ve bunun hiçbir mantığı yoktu. Benden ne istediklerini anlayamıyordum.

Sıkıntıyla nefes verdim. Ellerimi gözlerimden çekerken gözlüğümü taktım tekrar. Sağ elimi montumun cebine soktum ve soğuktan buz kalıbına dönen telefonumu çıkardım. Savcıya mesaj atmak, sarışın adamın neyin nesi olduğunu sormak istemiştim ama telefonumun muhtemelen soğuktan kapanmış olduğunu gördüm. Lanet okuyarak ellerimi etrafına sardım ısıtma isteğiyle fakat ellerimin de buz tutan çelik kasadan bir farkı yoktu.

Binmem gereken otobüs geldiğinde telefonumu cebime attım. Öğrenci kartımı cihaza okuttum, sıkış tıkiş aracın içerisine girdim. İstemsizce boynumu içime çekip olduğum yerde küçücük kaldım ve bir köşeye sıkıştım. Avcumun içine hapsettiğim telefonum on beş dakika kadar sonra açıldı. Şarjı çok yoktu fakat gün içerisinde bitirecek kadar ilgi göstermediğimden dert etmedim.

Parmaklarım rehberimde gezinirken kartviziti aldıktan sonra savcının numarasını kaydetmediğimi anımsadım. Numaraya hiç bakmamıştım, aklımdaki tek numara Aral Çakırca'nın markette söylediği numaraydı. Aral Çakırca'ya güvenmiyordum, soracak çok sorum vardı. Kardeşine öfkeli ve nefret yüklüydüm. Fakat neyin ne olduğunu bilmeden suçsuz birini tekrar yaralamak istemiyordum.

Montumun ceplerini yokladım, parmağımın ucuna kartın köşesi battı. Hâlâ bıraktığım yerde olmasından memnun oldum. Kartın üzerindeki

Filiz Puluç

kişisel numarasını da diğer hattın numarasını da ezberledim okurken. Numarayı kaydedip mesajlarıma girdim.

Telefonumda hattımın kayıtlı olduğu operatörün gönderdiği ve annemin eve gelirken benden almamı istediği şeyleri yazdığı mesajlardan başka mesaj yoktu.

Savcıya göndermek üzere yeni bir mesaj oluşturdum. *Konuşmak istiyorum...* Böyle yazmıştım ama gönder tuşuna basmamıştım. Ne konuşacağımı bile bilmiyordum. Ona güvenebileceğimden emin değildim. Bir savcı kandırmaştı beni, biri daha kandırmayacak değildi. *Hem o bana güveniyor muydu ki? Aral Çakırca'nın kim olduğunu sorsam söyleyecek miydi bana? O sarışın adamın olayını sorsam anlatacak mıydı? Ben ona anlatır mıydım? Hem ne diyecektim ona? Kaçamayacağıma ikna olmaya başladım. Böyle mi diyecektim? Doktor haklı çıktı, her türlü borçlu olacağım onlara, bizzat verildi mesajı. Bunları mı söyleyecektim? Gerçekten kaçamıyor muydum şimdi? Gerçekten sırtımı dönemiyor muydum? Bunları neden yaşamak zorundaydım? Neden bu korkuyla yaşamak zorundaydım?*

Çoktan kararan ekrana ne kadar süre baktım öylece bilmiyorum. Otobüs durduğunda ve inmem gereken durağın ismi anons edildiğinde bir uykudan uyanır gibi gözlerimi kırptım, kafamı kaldırdım. Neyse ki başka biri inmek için butona basmıştı. Açılan kapıdan dışarı attım kendimi. O sırada binmem gereken diğer otobüs de yanaşmıştı durağa.

İkinci otobüsle o kadar uzun süre yolculuk etmiyordum. Birkaç durak sonra hastanenin önünde indim ve olabildiğince hızlı adımlarla hastaneye ilerledim. İçeri girdiğimde rahatsız edici koku soğuktan üşüdüğü için sızlayan burnumu daha çok sızlattı. Bu kokudan nefret ediyordum, bana hep kötü anılarımı hatırlatıyordu. Tek bir iyi anım yoktu bu kokuya dair. Bir çocuğun doğuşunu görmemiştim hiç, çocuk olan kız kardeşimin annem için ağlayışlarını işitmiştim. Annemi ölümün pençesinde aylarca izlemiş, babamı kaybetmiştim.

Yorgun ama hızlı adımlarla ilerledim sabahın erken saati olduğundan henüz boş olan koridorlarda. Soğukta hızlı yürümek için ağzımdan aldığım nefesler boğazımdaki ağrıyı şiddetlendirdi. Birkaç kez öksürmek zorunda kaldım stajyer doktorlara ayrılan odaya girerken. İçeride iki üst dönemimden birkaç *intörn* vardı. Biri uyuyor, biri uzanarak telefonuna bakıyordu. Dolabıma eşyalarımı bıraktım, formamı giyindim, ihtiyacım olan her şeyi yanıma alarak çıktım odadan.

Sorumlu tutulduğum hastaların vizitesine çıktım. Viziteden sonra genellikle kan almakla geçiyordu zamanım. Vizitem bittiğinde bir

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

hemşireyle müşahede odasına girdik. Perdeyi açtığımda karşımda küçük bir çocuk görünce ırkıldım. Ufak bir kız çocuğuydu, uyuyordu. Alin'in yaşlarındaydı. Hayalimde canlanan senaryolar kalp ritimim ile oynarken zihnimin derinlerine bastırdım onları, şimdi hiç sırası değildi.

"Lina Hanım," dedi hemşire yüzüme bakarken.

Boğazımı temizledim, "Devam edin," dedim gözlerimi kızın yüzünden ayırarak.

"Yüksek ateşle geldi," deyip yaptıkları işlemleri bana anlatırken işlem geçmişisi dosyasından neler yapıldığını kontrol ettim ben de.

Nöbetçi doktor kan testi istemişti, *Hepatit B* şüphesi üzerinde duruluyor gibiydi. Yüksek ateş damarlarını inceltmiş olmalıydı. Yatağın yanındaki tabureye oturdum. Refakatçisi, annesiydi. Kadın beni gördüğünden beri dik dik bakıyordu yüzüme.

Tabureye oturduğum sırada, "Doktor musunuz?" diye sordu bana küçük gösterdiğim için şüphelenerek.

"Öyleyim," dedim küçük kıza bakarken.

"Stajyer değilsiniz yani?"

"Öyleyim," diye yanıtladım onu ellerime beyaz lateks eldivenleri geçirirken.

"Doktor değilsin yani?" dedi tekrar memnuniyetsiz bir sesle.

Ses etmedim, ne düşündüğü umurumda değildi. Kan almak için uzman olmama gerek yoktu. Zira onun gözünde doktor olan kişiler böyle ufak tefek işlerle pek uğraşmaz, bize bırakırlardı. Küçük kızın kolunu yukarı sıyırırken teninde sararma olduğunu gözlemledim.

Kolundaki damarlara bakarken, "Doktor değilseniz sizin yapmanızı istemiyorum," diye karşı çıktı kadın. Ayağa kalkmıştı agresif bir tavırla.

Gözlerimi kadına çevirdim. "Stajyer de olsa doktorum," dedim ben de sakinlik içinde. Ben gitsem başka stajyer doktor gelirdi. "Bu benim görevim. Merak etmeyin." Vakit henüz çok erkendi. Muhtemelen hocalarımız gelmemişti bile. Nöbetçi doktorlar da değişim yapmışlardı çoktan.

Kadın bu söylediğime karşı çıkmadı. İşime döndüm. Çocuklardan kan almak normalde de zordu. Bir de şimdi damarları ateşlendiği için incelendiğinden damar bulması daha zordu ve annesi de başımda bekliyordu, içinde olduğum durumdan hiç hoşlanmamıştım.

Annesi yerinden kalkmış tepemde dikilirken hemşireye şikâyetlerini sıralıyor, iş tanımına kendince sınırlar çiziyor, sorumsuzlukla suçluyordu doktorları. Bir insan onu iyi etmek isteyen birine neden bu denli

taahhümlsüz davranır ve nefret dolardı anlam veremiyordum. Söylediklerine kulak asmadım. Bir damarda karar kılıp enjektörün başlığını çıkardığım sırada bana dokunmak üzere uzandığını fark edince istemsizce ileri eğilip bana dokunmasını engelledim. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde kaşları çatıktı, eli yukarıda kalmıştı.

“Yapma. Senin yapmanı istemiyorum.”

Gözlerimi gözlerine çevirdim. “Bu benim görevim. Hocalarımız gelmemiş olabilir.”

“Umurumda değil. Uzman doktor istiyorum,” diye sesini yükseltti. “Özellikle belirttim neden gelmediler? En azından gerçek bir doktor çağırın gelsin!”

“Koridora çıkın,” dedim boş bir ifadeyle ben de. “Başhekimin odası en üst katta.”

Talep ettiyse başhekime gitsin, benimle niye tartışıyor? İstesem hasta seçme hakkım vardı, zira istenmiyordum, bırakıp gitmem gerekirdi ama kız ateşler içinde yatıyordu. Kan sonucunu almam lazımdı.

“Seni küçük...” dedi ama kabullenir gibi geri çekildi. “Hele yanlış bir şey yap peşini bırakmam,” diye tehdit etti beni.

Çok daha özenli şekillerde tehdit edildiğim olmuştu.

İğnenin ucunu gözüme kestirdiğim damara soktum, kan gelmediğinden hafifçe oynatmak durumunda kaldım, tam damarı bulduğum ve kan akmaya başladığı sırada çocuk uyandı, kanı görünce korkup ağlamaya başladı. Muhtemelen zaten hasta olduğu için hassastı, kendini daha kötü hissetmiş olmalıydı.

“Sorun yok,” deyip onu yatıştırdığım sırada annesi aniden yaygara kopardı.

“Bırak, çıkar hemen. İstemiyorum! Çıkar! Canını yakıyorsun bebeğimin!”

Annesinin verdiği tepki çocuğu daha çok korkuttu. Çocuğu sakinleştirmek için dudaklarımı aralayacağım sırada kadın enjektörü tutan koluma sarıldı. Çocukta hepatit şüphesi olduğundan çıkaracağım iğnenin birine batmasından ya da aldığı kanın düşmesinden kaygılanarak kadını kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama kadın çocuğunun kolunun içinde bir iğne olduğunu anlamıyormuş gibi beni çekiştirip duruyordu. Saçlarımı ensemden kavradı ve beni geriye doğru çektiğinde çocuğa zarar verecek endişesiyle enjektörü kontrollü bir şekilde çıkarabildim. Elimdeki enjektörü kapatamadan yemek masasına bıraktığım sırada ayağa

kalktım, artık iki elim boşta olduğundan kadının kollarını sabitledim ve gözlerimi hemşireye çevirip, "Enjektörü al," diyebildim sadece.

Hemşire, kadını bırakınca kadın var gücüyle saçlarımı çekmeye, bana hakaretler etmeye başladı. Öfkeyle ensemdeki saçlarımı ellerinden kurtardığımda gücüme şaşırdı.

Öfkeli gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Kızınızı korkutuyorsunuz! Ya ona da ya da başka birine zarar vereceksiniz! Kendinize gelin!"

"Sen benimle nasıl konuşuyorsun!" diye bağırdı bu kez. "Sana bırak demiştim, ne cüretle çocuğuma dokunursun? Şikâyet edeceğim seni her yere!"

"Enjektör kolundayken koluma yapıştınız, nasıl bırakabilirdim? Çok düşünüyorsanız neden ağlayan çocuğunuzla ilgilenmiyorsunuz?"

O sırada kapının açılıp bir erkek sesinin yankılandığını duydum. Arkamdan yaklaşan ayak seslerini işittim. Dönmeye fırsat bulamadım. Kadın aniden önümden çekildiği gibi arkamda biten adımların sahibinin beni şiddetle itmesiyle dengemi toparlamak için zaman bulamadım. İlerideki, kan örneklerinin bulunduğu alana çarpıp yere düştüm. Belime saplanan ağrı gözlerimi karartacak kadar şiddetliydi. Kan tüpleri onlara çarptığım için yer kana bulanırken müşahede odasında bir kargaşa hâkimdi âdeta. Beyaz kodun verildiğini, güvenliklerin öfkeli ebeveynleri durdurmaya çalıştıklarını işittim. Fakat o an ne çocuğun durumu ne de benim durumum umurlarındaydı bu ebeveynlerin.

Düşerken kırdığım tüplerden akan kan örnekleri birbirine karışmış, fayansta kendilerine bir yol çizerken ellerimin altına kadar yayılmışlardı. Ellerimin üzerine düşerek kafamın yere gelmesine engel olmuştum neyse ki. Aksi takdirde hastalık kapmam kaçınılmaz olurdu. Öfkeyle bir nefes verdim. Öfkem kendimden başkasına değildi. Neden bırakıp gitmemiştim ki? Birkaç dakika sonra bir başka doktor bakabilirdi o çocuğa, bırakmalıydım. Bırakamamıştım, Alin'e benziyor diye, hemen iyileşsin diye bırakıp gidememiştim.

Ellerime diktığım gözlerimi çekemedim. Ellerim yine kana bulanmıştı. *Ellerimin kanın içinde olmasından nefret ediyorum. Neden birkaç gündür ellerimi hep kan içinde görüyorum? Tam da temize çıkarmışken...*

Güçlü bir el kolumu kavradığında irkildim ve yanıma gelen önlüklü kişiyi o an fark edebildim. Temasından rahatsız olarak kolumu çektim ve dizlerimin üzerinde doğruldum.

"İyi misin?"

“İyiym, sorun yok,” diye yalan söyledim.

“Nasıl oldu bu?” diye sordu karşımdaki adam, yüzüne bakmadım.

Sol göğüs cebinde yazan ismi okudum. Benim hocam değildi ama uzman doktordu. Kadın talep ettiğinde gelmeyen doktordu belki de...

“Çocuk ağlayınca endişelendi annesi,” dedim, gözlerim hâlâ ellerimdeyken. “Ellerimi yıkayacağım.” Yanından geçeceğim sırada önüme geçtiğinde sabırla gözlerimi kapattım.

“Hata yapamayacağın yerler vardır,” dedi. Öfkem içimde gerdikçe gerdi beni. “*AIDS* ya da hepatit kaptıysan ne yapacaksın?”

Yüzümü kaldırdım ve öfke dolu gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Sert bir yüzü, kendini beğenmiş bir ifadesi vardı. Fakat benden bu şiddette bir öfke beklemediği belli oluyordu yüzünden. Korkup sinmemi ya da özür dilememi bekliyor olmalıydı rütbelerimizden ötürü. Sırf benden birkaç sene önce doğdu diye ona hürmet mi gösterecektim?

“En fazla ölürüm,” dedim dümdüz bir ifadeyle.

Kaşları bu tutumuma daha çok çatıldı ama umursamadım. İsmimi öğrenmek ister gibi gözleri üzerimde gezindiğinde, “Lina Kara,” dedim zahmet etmesin diye. “Dördüncü sınıf.”

Gözlerimi önüme çevirip çıktım odadan. Koridora çıktığımda herkes bana bakıyordu, âdeta kana bulanmıştım. Hasta yakınları endişeyle içeri baktılar. En yakın lavaboya girip büyük bir ihtiyaçla ellerimi suyun altına soktum. Ellerimde eldivenlerim vardı ama onları çıkarırken çıplak elle dokunmak istememiştim kana.

Ellerimi öfkemle ovaladım, akan kan benimdi sanki. Öyle çok kan vardı ki elimde, su kırmızıya boyanıyordu. Eldivenleri fazla kandan arıtıp tıksinerek çıkardım ve çöpe fırlattım. Kendi ellerimi yıkamaya başladım bu kez. Fakat hissettiğim yoğun mide bulantısıyla ellerimi yıkamayı bırakıp arkamı döndüğüm gibi kabine girerek dizlerimin üzerine çöktüm. Sabah zorla yediğim her şeyi kustum. Midemdeki bulantı geçene kadar öğürüp durdum.

Yorgun düşerek olduğum yere bıraktım kendimi, kafamı kabine yasladım. Hiçbir şey hissetmiyordum artık. İçimdeki her şeyi midemde taşıyormuşum gibi boşaltmış, yalnızca uyuma isteğiyle kalmıştım. Olduğum yerden kalkmak istemiyordum, uyumak istiyordum yalnızca.

Hızlı atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler alıp veriyordum. Kanı görmek bana adli tıp uzmanını hatırlattığından tüm uykumu açmıştı aslında fakat ben uyumak istiyordum. Zihnim o kadar doluydu ki

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

senelerce uyusam belki rahatlardı. Ellerime baktım, titriyordum biraz. Katil değildim ama ya birini öldürürsem korkusu hiç beklemediğim bir anda ortaya çıktığında soğukkanlılığımı kaybettiğim oluyordu. Tıp okuyordum ama bir daha ölü görürüm diye ödüm kopuyordu.

Üşüyen burnumu çektim ve oturduğum yerden kalktım mecburiyetle. Üzerimi değiştirmeliydim.

“Ölümün gözlerine bakabiliyorsun,” diye mırıldandım kendi kendime. “Ama yanında duran birine bakar diye ödün kopuyor.”

Gülümsedim ağızımdaki kan tadı midemi tekrar bulandırırken. “Açılan yarayı kaparken gözünü kırpmıyorsun. Ama yarayı ben açarsam diye dizlerin titriyor.”

Yutkundum. “Titreyen dizlerinle mi kaçacaktın Lina? Ayakta dahi duramayan bu halinle mi onların kanını yutacaktın?”

Sinirle kabinin kapısına vurdum. Hafifçe titreyen elime baktım kapıya yasladığım. Dişlerimi sıktım. “Korkak!” Kafamı kapıya vurdum. “Korkak!”

Kapıyı sertçe açtım ve dışarı çıkıp aynadaki görüntüme bakmaktan kaçacağım sırada duraksadım, gözlerimi aynaya çevirdim inatla. Yaklaştım, ellerimi lavaboya yasladım ve yüzümü iyice yaklaştırdım aynaya. Gözlerimin içine baktım.

“Korkak.”

Kendime bakmaktan nefret ettim. Yüzümden, saçlarımdan, gözümün üstündeki kaşımdan nefret ettim. Avuç içlerime izini çoktan işlemiş sıkı yumruğumu kaldırdığım gibi aynadaki görüntümün üzerine geçirdim öfkeyle. Vurduğum yer çatladı. Görüntümü bin bir parçaya böldü. Bir çift gözümün içine bakmazken birçok çifti bakıyordu şimdi yüzüme.

Kafamı eğdim ve orada durmaya daha fazla dayanamayarak bu kez kendi kanıma bulanana elimle çıktım lavabodan. Kapıyı açtığımda girmeyi bekleyen hastalar halimi görünce irkildiler. Kanayan elime, kana bulanana üstüme başıma ve parçalanan aynaya baktılar. Merakla fısıldadılar, arkamdan ahlayıp vahladılar.

“Delirmiş herhalde,” dediler, asıl deliliğin bunca iş arasında akli başında olmak olacağını tahmin bile edemezlerdi.

Bir hastayla münakaşaya girmek, istenmeyen tedaviye devanı etmek, üstünün egosunu incitmek, kendine ve hastane malına zarar vermek bir stajyer doktorun yapmaması gereken şeyler. Ben bunların hepsini tek seferde yapmıştım. Şansımı zaten zorluyordum, bu sefer sınırı tamamen aşmıştım. Uzman doktor beni şikâyet etmişti sorumlu hocama, böyle bir öğrencinin kendine hayrı olmadığını söylemişti muhtemelen. Haksız olduğunu söyleyemezdim fakat öfkeliydim yine de.

Çağrıldığı disiplinle savunacak hiçbir şeyim yoktu. Küçük kızı kardeşime benzettiğimden devam ettim tedaviye, diyemedim. Uzman gidip baksaydı, annesi çağırmıştır muhtemelen, diyemedim. Kendimden nefret ettiğimden aynamızı kırdım, diyemedim. Her gün geç kalışımı depresyonda olmama yordular üstü kapalı. Çalıştığımı, uyuyamayacak kadar çok çalıştığımı söylememiştim hiç kimseye, nereden bileceklerdi? Birkaçı devam etsem bile bu durumda komitede çıkacağımı ima etmişti. Siz benim ne yaşadığımı nereden bileceksiniz, diyememiştim. Siz benim ne emekle geldiğimi, derslerime nasıl çalıştığımı nereden bileceksiniz, diyememiştim. Susmuştum yalnızca, sorumlu hocam okulum yanmasın diye dondurmamın ve bu süreyi psikolojik iyileşme için kullanmamın iyi olacağını önermişti heyete.

Hepsi dondurmam gerektiği ve kendime zaman ayırıp psikolojik destek almamın iyi olacağı konusunda ortak karara vardı. Okulun kabul edeceğine kesin gözüyle bakıldı ama cevap gelene kadar devam etmemi istediler, göze batmamam karşılığında. Bir de izin verdiler, eve git biraz dinlen, diyerek sırtımı sıvazladı sorumlu hocam. İçime kocaman bir hiç koyduklarını, elimden kendime dair tek şeyi aldıklarını nereden bileceklerdi?

Hastaneden çıktığımda ne yapacağımı bilemez halde, durgun bir zihinle bahçedeki banklardan birine oturdum. Güya dişimi biraz daha sıkacak, okulu iki sene sonra bitirip yalnızca kendi mesleğimi yaparak aileme bakacaktım. Her şey gibi bu planım da suya düşmüştü. Uykumdan çalıp canla başla çalışarak aldığım notlarım boşa gitmişti.

Burnum sızladı ama gözlerim dolmadı hiç. Benim gözyaşlarım gözyaşı olmuyor, kan oluyor beni boğuyordu. Yorgunca elimi alnıma götürdüm. “Şimdi nasıl not tutacağım?” diye mırıldandım sessizce.

Okula gelemesem not tutamayacak, onları satamayacaktım. Aylık kazancımın en az iki bin lira azalacağı anlamına geliyordu bu. Yeni bir işe mi girecektim şimdi? Fakat ben kime borç ödüyordum ki? Borcu ödeme-yi bıraksam başım daha mı çok belaya girerdi?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Oturduğum yerden kalktım, boş midem stresten tekrar bulanmaya başlamıştı. Ayaklarım beni bahçenin dışına yürüttü ama nereye gideceğimi de bilemedim. Uzun zamandır on dakika bile boş kalmamıştım. Şimdi eve mi gidecektim? Eve gidip uyuma düşüncesinden utanıyordum, okulu dondurmak zorunda kaldığımı anneme nasıl söyleyecektim? Boş durma düşüncesine de alışık değildim, sanki bir şeyler yapmam gerekiyormuş hissi sarmıştı bedenimi şimdiden.

Düşünecek bir sürü şeyin olduğu bir vakitte baş başa kalmaya en çok korktuğum kişiyle baş başa kalmıştım: kendimle. Böyle zamanlarda kazara ölmek istediğim oluyordu, kasti yapamaz, aileme arkamı dönemezdim ama kadere karşı kazanabildiğim yoktu. Bir kaza olsun, acıma son versin istediğim oluyordu.

Elimi montumun cebine soktuğumda tenim kadar soğuk olan telefonuma çarptı parmaklarım. O an savcıya mesaj atmayı bile unuttuğumu hatırladım. Burnumu çektim ve telefonu cebimden çıkardım. Uyanan ekranımda bir mesaj önizlemesi belirdi.

Gönderen: Asaf Soylu

Bu pazar mağaza açılışı iptal. Özel bir davet olacak. Senin katılmanı istiyorum.

Öfkemin üzerinde benzin etkisi yarattı bu mesaj. Telefonu avcumda sıkarken dişlerimi gıcırdattım. Sanki hayatım iyiymiş gibi bir de benden babamı alan adamlardan biri olma ihtimali olan bir herifin oyuncak bebeğiydim.

Öfkem kontrolü teslim aldı bir anlığına. Adımlarımı gittiğim yönün tersine çevirip hastaneye geri döndüm. Malzeme odasına inip kendimi koruma içgüdüleriyle elime bir neşter aldığımda duraksayıverdim. Bir süre neştere baktım. Bu neşteri insanları iyileştirmek için tutuyordum ama şimdi aklımdan neler geçiyordu? Derin bir nefes verdim ama neşteri bırakmadım. Avcumun içinde sıkışığım neşterle birlikte montumun cebine soktum elimi. Derin birkaç nefes eşliğinde sakinliğimi geri kazanmaya gayret ederek hastaneden tamamen ayrıldım bu kez.

Planlanmamış boş vaktim vardı, eğlence merkezine hafta içi gitmek için daha önce hiç fırsatım olmamıştı. Gidip Asaf'ı görmek istiyordum. Beni tehdit eden o ise yüzüme nasıl bakacağını görmek istiyordum. Tavrında bir değişiklik olacak mıydı, bu kez suratına öğrendiğim şeylerin bilinciyle bakarken bir farklılık görecekti miydin merak ediyordum.

Hastanenin önündeki duraktan eğlence merkezine en yakın noktaya giden otobüse bindim. Yaklaşık kırk dakikalık yolun sonunda eğlence merkezine bir kilometre uzaklıkta bir durakta inmiştim. Dışarıda tipi vardı. Eğlence merkezi tek başına bırakılmış gibi büyük bir arazi üzerine kuruluydu. Henüz öğle saatlerindeydik, eğlence merkezinin bahçesinde tek tük birkaç insan vardı. Birkaç gün önce savcının söylediklerinin kattığı bakış açısıyla baktığımda gerçekten karanlık işler döndüğü hissi yaratıyordu insanda daha ilk anda. Daha önce o gözle baktığım olmamıştı.

Uzun demir parmaklıkları olan ikili kapının açılan tek kapısından içeri girdim. Bekçi kulübesindeki tanıdık sima beni gördüğünde kaşları kalktı, zira beni beklemiyordu.

Küçük camını açtı ve, "Hayrola?" dedi merakla.

Nedense biraz tekinsiz gözüktü gözüme.

"Patrona bakacağım."

Yüzümde her zamanki dümdüz ifade vardı yalnızca yüzüm soğuktan kızarmış olmalıydı.

"Arayayım," dedi eli telefona uzanırken.

Adımlarıma devam edip onu arkamda bırakırken, "Gerek yok. Haberi var," diye yalan söyledim.

Arkamdan bir şeyler söyledi ama dinlemedim. Montumun cebinde tuttuğum neşteri parmaklarımın arasında sıkarak onlarca çeşit oyuncağın arasında yönetim binasına ilerledim. Oyuncakların hepsini görebilecek bir konumdaydı; içerisinde yemekhane, kostüm odaları, prova odaları, malzeme odası, onarım odaları ve en üst katlarında yetkili kişilerin odası bulunuyordu.

Her pazar girip çıktığım bir yerdi ama şimdi içimde sanki ilk kez geliyormuş gibi bir his oluşmuştu. Bakış açısı değiştiğinde insanın görüşü, perspektifi de değişiyordu.

Binanın kapısını açtım, henüz öğlendi ama hava kapalıydı ve normalde de güneş görmeyen bir bina olduğundan karanlıktı etraf. İçeri girdiğimde harekete duyarlı ışık aydınlandı. Beyaz ışık mavi duvarları ve inavi fayansları aydınlattı. Soğuk hissettiriyordu koridor, irkiltici bir görünüşü vardı. Şimdiye kadar fark etmemiştim bu detayı.

Adımlarımı bu kez kostüm odasına değil merdivenlere yönlendirdim. Asaf'ın odasının bulunduğu kata kendi isteğimle çıktım bu kez. Bina içerisinden çeşitli sesler geliyordu ama dinlemeye değer değildi hiçbirisi. Göze çarpmamak için yere bakarak yürüyordum. Bekçinin haber vermekteki

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

kastı neydi, emin değildim. Asaf şu an burada mıydı bundan da emin değildim o yüzden. Odası boşsa eğer belki bir şey bulurum umudu vardı içimde, neye dayanarak bunu düşünmüştüm emin değildim. Belki daha önce fark etmediğim bir şey fark ederim, belki bir çıkış yolu bulabilirim belki de bir şeyleri daha iyi anlayabilirim diye umuyordum.

Asaf'ın odasının olduğu kata çıktığımda artık mavi soğuk koridorlardan birinde değildim. Turuncu ışıklarla eskitme bir görünüşe bürünmüş bir koridordu bu. Yer boylu boyunca otantik halıyla kaplanmıştı. Çamur içindeki botlarımla halıyı ayaklarım altında ezerek koridorun sonundaki odaya ilerledim. Asaf'ın her zaman yanında gezdirdiği iki izbandut burada değildi, koridor sessiz duruyordu. Asaf'ın bu katta olmadığı anlamına geliyordu bu.

Koridordun sonuna ilerlerken etrafımı kolaçan ettim. Eğer gerçekten odasında yoksa orayı biraz karıştırabilirdim, kamera yoktu bu katta. Daha önce kasasından para çalındığında çalışanlardan duymuştum bu detayı.

Standarttan biraz daha geniş, ceviz ağacından yapılma oymalı ve cilalı kapının altın rengi, pirinçten koluna uzandığımda arkamda bir nefes hissederek irkildim ve omzumun üzerinde kafamı sola çevirdim. Asaf Soylu iki metre kadar arkamda duruyordu, ayak seslerini halı yüzünden duymamıştım. Yüzünde seni yakaladım, der gibi bir gülümsemeyle gözlerime bakıyordu. Bozuntuya vermeden, soğukkanlılığımyı kaybetmeden açık mavi gözlerine baktım, o sırada elimi yanıma indirmiştim.

Yüzüne kocaman bir gülümse yayılmıştı. "Lina? Bu ne hoş sürpriz..."

Görmeyeli sakalını uzatmaya karar vermiş gibi duruyordu, daha yaşlı göstermişti bu onu. Bembeyaz yüzündeki bembeyaz sakalı ve kirpikleriyle kışın ortasındaki bir hayaleti andırıyordu.

"Hangi rüzgâr seni kendi rızanla benim kapıma attı?" diye sordu keyifli bir sesle.

"Boş vaktim vardı," dedim gözlerine bakmaktan rahatsız olsam da gözlerimi kaçırmayarak. "Mesajını gördüm."

Kafasını salladı anladım, der gibi. Bana doğru adım attığımda gerilmiş olsam da kaçmadım ondan. Kendisinden rahatsız olduğumu zaten biliyordu, bir de kaçışım ona keyif versin istemiyordum. Uzandı ve bana gülümseyerek açtı odasının kapısını. Kapısı kilitli bile değildi.

"Geç lütfen."

Ona ifadesiz, soğuk bir bakış atıp odasına girdim. İçerisi derli topluydu, duvarlar zümrüt yeşili duvar kâğıdıyla kaplı, ceviz ağacından yapılmış

kahverengi mobilyalarla döşeliydi. Pahalı görünen masa lambası açıktı, bir zarfın üzerine düşüyordu ışığı. Gözlerim zarfa kaydığında kabanımı, sanki üzerini örtmek ister gibi alelade zarfın üzerine attı.

Gözlerimi çekip ona yönlendirdim.

“Otur lütfen,” diyerek bir koltuğu işaret etti.

Lacivert gömleğinin yakasındaki iki düğmeyi açtı. Kendi koltuğuna ilerlerken ceketini çıkardı ve koltuğunun sırtına astı. Ayakta izledim her şeyi, oturasım hiç yoktu. Kendisi oturup ardından rahat bir tavırla arkasına yaslanırken o sinirimi bozan gülümsemeyle izledi beni.

“Nedir merak ettiğin? İşleri sorgulamazsın sen?”

“Özel davetten kastın ne? O tür partilere gitmeyeceğimi söylemiştim,” diye hatırlattım ona sanki gerçekten iş konuşmaya gelmişim gibi.

“Gençlerin fantezi partisi gibi bir durum değil bu,” dedi kafasını iki yana sallarken. “Hem o tür bir yere seni göndermeyi ben de istemem.”

Korumacı tavrı midemi bulandırdı.

“Yaşlılar ilgimi çekmiyor,” dedim gözlerimi odasında gezdirirken.

Kesik kesik nefes sesinden sessizce güldüğünü anlayabiliyordum.

“Albino bireylerle dalga geçmemelisin,” dedi ben onu kastetmişim gibi. “Otuzlarımda değil de otuzdan biraz küçük olsaydım uyar mıydı sana? Yirmi dokuz falan mesela?”

Yirmi dokuz sayısını duymamla gözlerimi ona çevirdiğimde istifini hiç bozmamış, tüm dikkatiyle beni izliyordu. Kalbim öfkeyle yandı tekrar. Montumun cebindeki neşteri sıktım. Neden özellikle yirmi dokuz demişti? Yirmi dokuz yaşında olduğunu bildiğim tek bir kişi var. *Doğum gününde ölüm çiçekleri götürdüğüm ve onunla birlikte tehdit edildiğimi bildiğim tek bir kişi var.* Tesadüf müydü bu söylediği yoksa zarf mı atıyordu bana? Yüzünden hiçbir şey anlayamıyordum.

İfadesizlik içinde yüzüne baktığımda gülümsedi. “O da mı fazla?”

“Değil,” dedim, ne anlamda dediğini bilsem de. “Yirmi dokuz sene yaşamış olmak fazla değil.”

Buz mavisî gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Alay ediyordu yalnızca benimle, tıpkı bir diğer mavi gözlü adamın yaptığı gibi. Midemi bulandırıyordu ikisi de. Şimdi neşteri çıkarsam, şahdamarına bir kesik atsam Asaf Soylu’nun bedenen benden ne kadar güçlü olduğunun hiçbir anlamı olmazdı. Ama korkaktım. Ama ne için yapacaktım? Emin değildim ki hiçbir şeyden. Hiçbir şey bilmiyordum. Savcı bizzat onun da kukla olduğunu söylemişti. Benim savaşım onun ipini tutanlaydı. Hem ipimi

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

tutan o olsa bile ne yapabilirdim ki? *Fillerini kana bulayabilir misin Lina? Henüz yeni temizlemişken?*

“Ortaklarımızın da katılacağı, her sene yapılan önemli bir parti. Sen dahil birkaç kızı daha ayırdım kenara. Sevmediğin bir şey yapmayacaksın merak etme.” Oturduğu yerden bana keyifli bir şekilde bakarken yüzünde hayran bir bakış belirdi. En çok da o ifadeden nefret ediyordum. Gözleriyle beni süzerken gülümsemesinin atlında bir hainlik yattığını sezebiliyordum. “Cam prizmanın içinde oturacaksın sadece, güzel oyuncak bebeğim olarak.”

Sanat eserlerinin saklandığı o büyük cam kutudan bahsediyordu. Beni oyuncak bebek gibi süsleyip oraya da mı sergilemek istiyordu? Ne amaçla? Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Nerede hoşlanmayacağım bir şey varsa bu adamın zihninde vuku buluyordu.

“Katılmayacağım.”

Sesim net, yüzüm ifadesiz ama keskindi. Asaf Soylu bunu bekliyormuş gibi dirseklerini masasına yasladı öne eğilerek.

“Bu parti önemli benim için, bu yüzden büyüklük göstereceğim ve teklifimi kabul edersen bana olan tüm borcunu sileceğim.”

Tuttuğum neşteri cebimden çıkarmamak için savaş verdim. Belki boğazını kesemezdim ama yüzünde bir iz bırakma isteğiyle dolup taşıyordum. Borçla teşvik ediyordu beni, kime neyin borcunu ödediğimi bilmediğim halde. Resmen sabrımı sınıyordu.

“Niye bu kadar önemli? Hayırdır? Evleniyor musun bu sefer?”

Yüzünde alaylı bir gülümseme oldu. “Yok, henüz değil,” dedi keyifli keyifli. “Bir iş için diyelim.”

Asaf Soylu babamın başına gelen olaydan uzak durayım diye beni tehdit etmiş olsaydı şimdi davetine katılmam için borcumla teşvik etmezdi beni değil mi? Dudaklarımı araladığım sırada kapı tıklatıldı ve cevap beklenmeden açıldı. İzbandut heriflerden biriydi bu. Yüzünde derin bir bıçak izi vardı.

“Abi misafirin var,” dediğinde merakla kapıya doğru döndüm biraz daha.

Kapının altından vuran ışıktan başka birinin gölgesi de giriyordu içeri. Kim olduğunu görme isteğiyle doldum.

“Toplantı odasına alın, geliyorum,” dedi Asaf Soylu yerinden kalkarken.

Gözlerim onun hareketliliğine çevrildi. Koltuktan kalktı ve ceketini alıp üzerine geçirirken bana çevirdi gözlerini.

“Detayları başka zaman konuşuruz,” dedi ve telefonunu da alıp odadan çıkmadan önce sözde nezaketen bana elini uzattı çıkmam için. Beni odada tek bırakmak istemiyordu. Önceden olsa umurunda bile olmazdı. Bir şeyler değişmişti belli ki.

Misafiri görebilme umuduyla üstünde durmadan kapıdan çıktığımda korumasının arkasındaki tıknaz adamla göz göze geldik. Benim boylarımda, ensesi kalın biriydi.

Adamı incelerken Asaf peşimden odasından çıkarak, “Lina’ya yolu göster,” dedi korumasına.

Koruması kolunu kaldırıp bana yolu gösterdiğinde ceketini kalkmış, kemerine astığı anahtarları görmeme imkân sağlamıştı. Neden o kadar çok anahtar taşıyordu yanında bilmiyordum ama mutlaka biri bu kapıyı da açıyor olmalıydı. Asaf’a dönüp bakmadan bana gösterdiği yolu izledim, zaten biliyordum gideceğim yolu ama binadan ayrıldığımdan emin olmak istemişti nedense. Aklıma düşürülen tek bir şüphe her şeyi kasti hale getirmişti zihnimde. Her şeye bir kulp bulup anlam yükler hale gelmiştim. Bunun biraz ilerisi paranoyaklık olacaktı.

Zihnimde halihazırda koca bir *yirmi dokuz* dönüyordu. Asaf Soylu, Aral Çakırca’yı tanıyor muydu? Çiçeğin ve mesajın da sahibini tanıyor muydu?

Kafam zonklarken merdivenleri inmeye başladım. Kostüm ve hazırlanma odasının bulunduğu kata geldiğimizde merdiven indiğim için git-tikçe şiddetlenen baş ağrım nedeniyle başımı tuttum ve o an gelen fikirle başım dönmüş gibi korumaya doğru sendeledim. Adam tahmin ettiğim gibi düşmeme izin vermeyerek ondan beklenen bir çeviklikle yakaladı beni. Ben bir palyaçoydum, illüzyonlarım el çabukluğumdan kaynaklanıyordu. Kemerinden anahtarları almak zor iş değildi benim için. Beni kuvvetli kollarıyla kavrayıp oyuncak bir bebekmişim gibi ayaklarımın üzerine diktiğinde bu kez gerçekten başım dönse de anahtarları cebime atmıştım. Bir elim başımda, temasından hoşlanmayarak geri adım attım.

“İyi misin?” diye sordu, muhtemelen yorgun ve bitkin duruyordum. Rol yaptığımı anlayamamıştı.

“Ben bir lavaboya gireyim,” dedim kata inip kendimi tanıdık odalardan birine atarak. Soyunma odasında kimse yoktu. Lavaboya girip banyo dolabından ~~katı~~ sabunları çıkardım. Dişlerimle poşetini yırttım ve beş adet sabunu dizdim lavabonun kenarına. Anahtarlar nereyi açıyordu bilmiyordum ama Asaf’ın odasında bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

O yokken girebilirdim mutlaka, nasılsa gidecek bir okulum da olmayacaktı artık.

Dişlerimi sıktım bu düşünceyle. “Düşünme,” dedim kendime. “Hiç bir şeyi düşünme.”

Cebimden anahtarları çıkardım. Altı adet anahtar mevcuttu. Her sabuna arkalı önlü farklı bir anahtarı bastırıp kalıbını çıkardım ve şekilleri bozulmasın diye tuvalet kağıdına sardım her birini. Sardığım sabunları ceplerime tıktırıp anahtarları tekrar cebime attıktan sonra elimi yüzümü ıslattım. Odadan sanki elimi yüzümü yıkamışım gibi bir görüntüyle çıktığımda beni kapıda bekliyordu koruma.

Binadan birlikte çıktık, düşündüğüm gibi binadan çıkmış olmamla yetinmedi. Beni çıkışa kadar götürecek gibi duruyordu. Nefeslenme bahanesiyle biraz arkasında kaldım. Beni beklemedi, arkasından gidiyordum sonuçta. Cebimdeki anahtarı çıkarıp onun yürüdüğü hizada yoğun karın üzerine bıraktım ses çıkarmasın diye. Dikkatini bile çekmedi bu, geri döndüğünde fark edecek, düşürdüğünü sanacaktı muhtemelen. Beni eğlence merkezinin dışına çıkardığı sırada gözlerimi ona çevirdim.

“Bir şey soracağım,” diye mırıldandım yara izine bakarken.

“Sor,” dedi dümdüz bir sesle.

“Babamı tanıyor musun?”

Sorum kaşlarının çatılmasına sebep olurken gözlerini binaya çevirdiği kaçmadı gözümden. Savunmaya geçeceğini tahmin ederek yüzüme çekimser bir ifade yerleştirdim.

“Babam da bu partilere katılıyor muydu merak ettim sadece,” dedim savunmasız, üzgün bir kız çocuğu rolüne bürünerek. Asaf her sene oluyor, demişti. Babamı gönderdiği bir etkinlik miydi mesela? Ya da babam hakkında ne düşünüyorlardı?

Yüzünde bir anlığına saklayamadığı alaylı bir gülümseme belirlediğinde gizlemek ister gibi başını başka yöne çevirdi. İçimde harlanan bir öfkeyle dişlerimi sıktım ama dikkatini çekecek bir tepki vermedim. *Bu insanların derdi neydi? Neden diğer insanların yaralarına gülüp duruyorlardı?*

Ardından bana döndü. Yüzünde zerre samimiyet barındırmayan bir ifadeyle beni teselli etmek ister gibi elini omzuma koydu. “Ever katılırdı.” diye onayladı beni. “Senin de çok iyi bir iş çıkaracağını düşünüyorum.”

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim ama ona tükürmedim. Kafamı salladım yalnızca, açtığı kapıdan çıktım içimdeki öfke ateşimle. Asaf özellikle beni ve birkaç kızı istediğini söylemişti, açıkça çocuk eğlendirmeye gitmiyorduk o davete. Babam ne için katılmış olabilirdi?

Zihnindeki karışıklık öfkemle harmanlanırken cebimdeki neşterin ucuna parmağımı bastırdım. Keskin, ufak bir sızı tüm bedenimi uyardı. Öfkemle gıcırdattım dişlerimi. Bir sürü ip vardı adım attığım her yerde ama ben hangi ipin ucunu tutacağımı bilmiyordum. Savcı da bu yüzden yardımımı istemişti. Belki de Aral bu yüzden kaçamayacağını söylemişti. Ayağıma dolanan o kadar çok ip vardı ki zihnimi sarıyor beni eklemlerimden yakalıyordu.

Telefonumu cebimden çıkardığımda bu kez mesaj atmak değil aramak istemiştim savcıyı ama hayat benden önce davrandı yine. Telefonum titremeye başladı avcumda, ekranda Savcı Yiğit Atalay yazısı belirdiğinde titreyen yalnızca telefon değildi artık. Korku kanımda gezen, koynumda uyuttuğum bir ylandı. Uykusu hafıftı, uyandı hemen, damarlarımda bir gezintiye çıktı. Bir yaprak gibi esti içim. Ama korkumdan kaçamadığımı yüzleşerek öğrenmişim. Kaderin korkaklara torpil geçmediğini biliyordum, tecrübelerim sabitti. Parmağımla açma kısmına dokundum, titreyen elim telefonumu kulağıma götürdü usulca.

“Alo?” dedim kalbim dudaklarımda atarken.

“Lina, ben Savcı Yiğit Atalay.”

Sesi gergin geliyordu. Bir şey mi olmuştu? Yumruklarımı sıktım, ayaklarım evimin olduğu yöne çevrildi ama koşmalar da yetişmeleri saatlerini alırdı. Keşke, şimdi evde olsaydım...

“Endişelenecek bir durum yok.” Sesi tekdüzeydi ama ben bu tesellilerle sakinleşebilecek biri değildim. “Annen ve kız kardeşin hastanedeler.” Saç diplerim uyuştı. “Ben de yoldayım. Annen fenalaşmış biraz ama endişelenecek bir durum yok. Korkmaman için seni ben aramak istedim,” diye açıkladı sakince.

Hiçbir şey diyemiyor, soramıyordum. *Gerçekten yalnızca fenalaşmış mıydı? Ya evimize biri girdiyse? Alın iyi miydi? Gerçekten endişelenmeme gerek yok mıydı?*

“Lina? Orada mısın?”

Olduğum yola kurşunrengi bir *sedan*ın yaklaştığını gördüm.

“Hıhım,” diye mırıldandım yalnızca.

“Polis arkadaşlar alacak seni olduğun yerden. Aracın plakasının sonu 851.”

Bana doğru gelen aracın plakasında gezindi gözlerim, savcının dedikleriyle uyuyuyordu. Beni takip ettiklerini fark etmemiştim hiç ama hemen beni alabilecek kadar yakınımdalardı aslında. Beni sessiz bir hayalet gibi takip eden bir tek onlar mıydı?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“İyiler endişe etme, hastanede görüşürüz,” deyip kapattı telefonu. Elim usulca düşerken yanımda duran araca bakıyordum.

Bugün değil belki ama bir gün annemin ölüm haberini alırsam ne yapacaktım? Memnun olacak mıydım yürüdüğüm yoldan? Telefon her çaldığında bu korkuyla dizlerim titrerken kaçabilecek miydim? Ben güçsüzdüm ama Aral Çakırca haklıydı, ben de yalnız olmak zorunda değildim. Savcı beni ruhum duymadan takip ettiriyor, evdeki annem rahatsızlandığında benden önce haberdar olabiliyordu. Kaçmak yalnızca daha çok korkutuyordu beni.

Arabanın kapısı açıldığında zihnimdeki düşünceler dağıldı. Bakışlarımı araçtan inen adama çevirdim. Bana polis kimliğini gösterip arka koltuğun kapısını açtı.

“Endişe edecek bir durum olmadığını bildirdi Savcı'm. Endişe etme,” dedi donmuş gözlerime bakarken.

Bir şey demedim. Açtığı kapıdan içeri girdim yalnızca. Kapımı kapatıp kendi koltuğuna döndü ve hızla yola koyulduk. Araba sıcaktı fakat ben soğuk soğuk terliyordum. Buz kestiğinde titreyen ellerimin içindeki telefonumun çelik yüzeyi terimden nemlenmişti. Elimi alnıma koyup kendimi sakinleştirmeye çalıştım fakat başarılı olamadım. Birkaç gündür yaşadıklarım bir bir zihnimde beliriyor, düşüncelerimi birbirine doluyordu. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım, kafam karmakarışık.

Alin... Alin çok korkmuş olmalıydı. Henüz dört yaşındaydı, neden böyle şeyler yaşamak zorundaydı? Annemi de kaybedersem ben Alin'le ne yapacaktım? Alin'e baba olayım diye ablası olamıyordum, bir de annesi olmam gerekirse ne yapacaktım?

"Kaçmak zorundayım. Korkunçlukları eli-
bisterim üzerine çıkarmakla da
o uçuşturmadan eli kaçmak zorundayım.
Çünkü. Bazı insanlar böyle yapar."

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Yol içsel olarak uzun, manen kısa sürdü. Arabadan inip polislerin eşliğinde girdim hastaneye. Beni yönlendirdiler. Nabzımı tenimin her noktasında hissetmek mümkündü, ayaklarımın altında dahi hissediyordum. Asansör bir koridora açıldı, kabinden çıkarak soluma döndüğümde bir sandalyede oturtulmuş Alin'i gördüm. Göğsüm sıkıştı, ağlıyordu sessizce. Bir kadın polis memuru ayıcık şeklindeki çikolatalardan uzatmıştı ona, en sevdiklerinden biriydi.

"Ablam yabancılardan biy şey alma, dedi," dediğini işittim, ağladığı için boğuk çıkıyordu sesi.

Küçük elleriyle gözünün yaşını siliyordu. Onu o halde görünce kalbim öyle sıkıştı ki dizlerimin üzerine düşecek kadar güçsüz hissettim.

"Alin."

İsmi dudaklarımdan bir nefes gibi çıktı. Alin'in gökyüzüne benzettiğim gözleri bulutlarla doluydu. Halihazırda çiseleyen yağmuru, beni gördüğünde şiddetini artırdı. Sandalyesinden sıyrıldığı gibi ağlayarak bana koştuğunda ben de bir an önce ona ulaşmak için hızlı adımlarla ilerledim ve dizlerimin üzerine indiğimde kollarım arasına yerleşti. Küçük bedeni kucağıma sığışırken ağlama sesleri benim içimdeki enkazda bir zelzeleye sebebiyet verdi.

"Li... Lina'cıgım," diye ağladı Alin kollarımda. "A-annem, yeyede Lina'cıgım?"

Ben yere çok düşer ama her seferinde kalkardım. Annem için kalkardım, Alin için kalkardım ama Alin'in sorusu beni yere mıhladı, altından kalkamadım. Dişlerimi sıktım, tırnaklarım sol avcuma oturdu önce, sonra onun bedenini sardı.

"Bir yere gitmedi bir tanem," dedim, onu sakinleştirmek isteyerek. "Bir şeyi yok annemizin. Baş ağrımış sadece."

Hıçkırarak yüzünü boynuma sakladı. Kollarımı bedenine sıkıca sarıp derin bir nefes aldım kalkmak için. Titreyen tüm bedenime içimden söverek ayağa kalktım.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım saçlarını okşarken. Bir adım attım sandalyelere doğru. Alin hiç bu kadar ağır olmamıştı benim için.

Yorgun bedenimi sandalyeye bıraktım, Alin'i kucağıma oturttum rahat edeceği bir pozisyonda. Sessizce ağlarken sakinleşsin diye sırtını okşadım. Kadın polis bana buruk bir gülümsemeyle baktı, beni rahatlatmak ister gibi bir hali vardı.

Annemi sormak istiyordum ama alacağım cevaptan korktuğumdan erteliyordum. En azından savcı gelene kadar bekleyebilirdim. Kötü tek

bir şey duyacak halim yoktu gerçekten. Zira içten içe annemin aldığı habere üzüldüğünden fenalaştığını tahmin edebiliyordum. Ben bir doktor adayıydım. Bağışıklığının ne kadar zayıf olduğunu, stresin de bunu kötü yönde tetiklediğini biliyordum. Hastalığı nükseder diye içim içimi yiyordu. Yanağımı Alin'in saçlarına yasladım.

"Aç mısın bir tanem?" diye sordum saçlarını okşarken.

Cık cıkladı kesik kesik yükselip alçalan iç çekişlerinin arasında. Ağlaması sakinleşmişti kollarımın arasında ama iç çekişli sessiz hıçkırıkları devam ediyordu. Minik göğsü hızla inip kalkıyordu, bir kuşun kalbini taşıyordu sanki. *Kalbim acımın ateşiyle yansa, kül olsa o kor gönlümde kırk yıl daha yanardı. Bir gün daha ne kadar zor olabilirdi?*

"Geçti minik sincap," dedim kırık bir sesle. "Korkma, ben... Buradayım."

Ben... Sen korktuğunda neredeydim Alin? Ben seni korktuğun şeylerden nasıl koruyacağım? Bu titreyen dizle, tutmayan belle, kanayan elle ben sizi nasıl koruyacağım? Kaderin boynuma dolağı ipten kaçamıyorum ama kesebilir miyim ondan da emin değilim.

Saçlarını öptüm, sırtımı dikleştirdim önce. Ardından ayaklarımı yere basturdum titremesin diye dizlerim. Kanayan yaralı elime baktım. Kendimi toparlamalıydım. Toparlamak zorundaydım, şimdi düşmenin zamanı değildi. Bilmediğim çok şey vardı. Bir sürü şüphem, şüphelerimle artan endişelerim vardı. Ailemi alıp kaçamıyorsam savaşanlarla müttefik olacaktım. Aral Çakırca bizzat söylemişti yalnız olmadığımı. Kaderin boynuma doladığı ipten kaçamıyorsam eğer üzerine çıkıp dans edecek, başım dönse de ya o ipi kesecektim ya da onu tutan eli. Annem yaşasın, Alin yaşasın diye kirletemediğim elimi kana da bulardım, çok iyi biliyordum bunu. Ondan korkuyordum, içimdeki uçuruma dönersem yüzümü onun da içime bakacağından korkuyordum. Olmak istemediğim kişiye dönüşmekten kaçıyordum aslında ama illa böyle yaşatacaksam ailemi olmak istemediğim biri olarak da yaşardım. Olsun, derdim o uçurumdan gözlerimi kaçırmadan, *bazı insanlar da böyle yaşar.*

Koridora küçük bir kalabalık girdiğinde koca koridorda yalnızca birkaç polis memuru ve bizim olduğumuzu fark edebildim. Kat mı boşaltılmıştı yoksa annem mi boş bir kata alınmıştı bilmiyordum. Gözlerim o ufak kalabalığa çevrildi. Ortalarında savcıyı gördüm, uzun boyu ve duruşuyla diğer adamların arasında kolaylıkla seçiliyordu. Yanındaki tanıdık polis memurunu dinliyordu dikkatle. Beni takip etmişlerdi, eğlence

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

merkezine gittiğimden çoktan haberi olmuştu muhtemelen. Ceplerimdeki sabunları hatırladım, belki de ateşimden erimişlerdi...

Savcı, polisleri arkasında bırakıp yanıma geldiğinde kadın polis başıyla selamladı onu ve yanımdan ayrıldı. Savcı bana bakıp yanıma oturdu yavaşça. Gözleri kucağımda uyuyan Alin'e çevrildi, ardından sıkıgımda tekrar kanayan yaralı elime.

"İyi misin?" diye sordu sakince.

Diğer elimle yaramın üzerini kapattım, yaramı göstermek istemiyormuşum gibi.

"Annem..." dedim usulca. "İyi mi?"

Doktora değil, ona sormuştum. Tanımadığım insanlardan aileme dair bir şey duymak istemiyordum artık. Her şeye şüpheyle bakmama sebep olmuştu yanımdaki adam.

Kafasını salladı hafifçe, "Bağışıklık sisteminin çöktüğünü söylediler," dedi hiç eğip bükmeden. Bunun iyi bir şey olmadığını tıpla ilgisi olmayan biri bile anlayabilirdi. "Geçirdiği hastalıktan ötürü bağışıklık sistemi zaten zayıf düştüğünden stres bunu tetiklemiş olabilirmiş."

Biliyordum, tahmin edebiliyordum. Bazen tıp okuduğuma lanet ettiğim oluyordu. Bu kadar bilgiye sahip olmak, birini neyin öldürebileceğini bu kadar iyi bilmek benim gibi kaygılı biri için hiç iyi değildi. Önceden ölümü değil, yaşatmayı düşünürdüm. Önceden kanı gördüğümde yarayı kapatmayı düşünürdüm, yarayı benim açıp açmadığımı değil.

"Kardeşin çok zeki," dedi kollarımda uyuyan Alin'e kısa bir bakış atıp. "O gitmiş komşunuza."

Alin'e baktım kalbimde derin bir sızıyla. Yanında olmamak canımı sıktı her bir dakika.

Gözlerimi tekrar savcıya çevirdim usulca. "Hastalığı nüksetmiş mi?"

Sol kolundaki saatini düzeltti el alışkanlığıyla, gözlerini üzerimden ayırmamıştı hiç.

"Tetkikleri yapılıyor, bazı sonuçları henüz çıkmamış. Önlem için yoğun bakımda takip edilecek gerektiği kadar. Ben güvenliğinden emin olacağım, endişe etme."

Endişe ediyordum. Tek korkum tehdit edilmiş olmam ya da içinde olduğumuzu yeni fark ettiğimiz hayat değildi ki. Hastalıkla nasıl mücadele edecektik?

Annem buradan çıktığında savcının teklif ettiği gibi güvenli bir eve mi kapanmalıydık? Artık gitmem gereken bir okulum da yoktu. Üçümüz

bir eve kapanabilir, her şey bitene kadar orada saklanabilir bulunmamayı hedefleyebildik. Her kapı çaldığında, sokaktan her araba geçtiğinde kalbim korkuyla titreyerek yarırdım. Alın çocukluğunu eve kapatılarak geçirdi ve en kötüleri anneme bunun sebebini anlatmak zorunda kalırdım. O ise en büyük hayal kırıklığı olduğumu anlardı.

Annem bu işin peşinden gitmezsem bana hakkını helal etmeyeceğini söylemişti daha önce. Eğer bugün onu kaybetmiş olsaydım, çok korktuğum halde yine en büyük pişmanlığımın içine düşecektim. Korkmanın ya da saklanmanın zamanı geçmişti. Saklandığım o deliğe çomak sokulmuş, zorla dışarı çıkarılmıştım. Saldırmaktan, kan akıtmaktan, birine zarar vermekten korkuyordum. Fakat artık durum farklıydı. Artık durum saklamak değil, savunmaktı. Artık girebileceğim bir delik, beni kandan geri tutacak tek bir insanıyet kalmamış gibi hissediyordum. Freni kopmuş bir kamyon gibiydim. İçimde tehlikeli madde vardı. Karşıma çıkana karşı, ateşle yaklaşanı yakacaktım.

Cesurler bir kere, korkaklar bin kere ölür, derler. Bugün benim bininci ölümüm. Bir dahaki ölümüm korkaklığımdan olmayacak. Köşeye sıkışırsam sırtımı çaresizliğime dayardım.

Alın'ın kuş gibi çarpınan küçük kalbinin atışını sırtında hissediyordum. Bu küçük bedeni yaşatacaktım, annemi yaşatacaktım. Ben bakmaya korktuğum uçurumun kendisi olsam bile bu duyguyu ona bir daha yaşatmayacaktım.

"Aaa!" dediğimde kaşları çatıldı savcının, "bir şey saklıyor."

Derin bir iç çekti, ardından oturuşu dikleşirken biraz bana doğru çevirdi gövdesini. Aramızda bir sandalye boşluk vardı. Bana doğru dönünce dizlerimiz arasındaki mesafe azalmıştı.

"Sana bunu düşündüren nedir?" dedi ilgiyle.

"İçgüdüsel," dedim sakınca. "Sanki benden bir şeyleri saklamak istiyor gibi hissettim. Bir mektup vardı masasında. Onu görmemi istemedi, teknoloji çağında mektup gönderen insanlar mı kaldı? O kadar yaşlı bile değil." dediğimde aklıma yapıyla ilgili söylediği cümle geldi. "Bir de," deyip sustum. Belki de bu bir rastlantıydı...

"Bir de?" dedi devam etmemi isteyerek.

Elimi montumun cebine attım ve sabunları çıkardım. Oradan çıkarken kendim bir anahtarıcıya gidip anahtarları çıkarmaktı amacım ama buna vaktim olmamıştı. Savcıya güvenebileceğimden hâlâ emin değildim fakat o, annemin hayatını kurtarıyordu belki de. Birine sırtımı

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

dayamam gerekiyordu. Arkarından çekiline düşmemek için çok yükümü veremeyecektim ama en azından duyerken tutunacağım bir dala ihtiyac duyuyordum. Birine güvenmeden bu karanlık yolda ilerleyemeyeceğimin farkındaydım.

Peçeteye sardığım sabunu ona uzattım. Avcumdan almadan önce sağ elini geriye doğru uzattı.

“Eldiven,” dedi yalnızca.

Bir polis memuru cebinden çıkardığı eldiveni ona uzattı. Eline eldiveni geçirip avcumdan aldı ve peçeteyi açtı nazıkçe, elleri titiz hareket ediyordu. Mesleki deformasyon denebilirdi buna, her gün adli delil inceliyor olmalıydı. Peçeteyi açtığında sabunu ve ortasındaki anahtar izini gördü. Gözleri usulca yüzüme çevrildi.

“Korumasından anahtarlarını yürüttüm,” dedim gözlerine bakarken. “İçlerinden biri odasının kapısını açıyor olmalı.”

Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve sağ kolumla Alin’in bedenini sarıp sol cebimdeki sabunları da çıkardım.

Savcı geldiğinden beri ilk defa bakışlarını başka bir yere, omzunun üzerinden arkasına çevirdi ve bir polise gelmesini işaret etti.

Ona verdiğim sabunları polise teslim ederken, “Bir örneğini alın,” dedi.

Polis sabunları teslim aldıktan sonra başıyla selam verdi ve yanımdan ayrıldı hızlı adımlarla. Ardından tekrar bana döndü savcı.

“Ne yapmak istiyorsun? Ne planlıyorsun Lina?”

Sol kolumu tekrar Alin’e sardım ve bir süre onun nefes alışverişini dinledim. O ve annemle birlikte yaşamak istiyordum. Buna engel olanlardan kurtulmak istiyordum. Basitti. Fakat yalnızca istemesi öyleydi.

“Siz de tehdit edildiniz mi?” diye sordum Alin’in kirpiklerini izlerken.

“Bu benim hayatımın rutin bir parçası,” dedi aynı sakinlikle.

Buna alışmış geliyordu sesi. İnsan güçlü olduğunda ölümün teklifi reddedilebilir, görmezden gelinebilir oluyordu belki de...

“Aileniz yok mu?”

“Normalde bir savcıya bunu soramazsın ama cevabını etkileyecekse söyleyeyim. Kastettiğin anlamda bir ailem yok, evet.”

Evli değildi; bir çocuğu, babası, annesi, kardeşi yoktu. Kafamı salladım hafifçe, benim vardı. Yine de yaşamak için bir amacı vardı, savaşmak için bir amacı vardı, ailesi olmasa da onu seven ve onun sevdiği insanlar vardı. Savaşmak için gücü vardı, idealleri, bir hayat görüşü vardı.

Bu uğurda mezara girmeyi göze almıştı, benim de mezara girmeyi göze alacağım şeylerim vardı.

“Bir mezar da bana kazın,” dedim kararlılıkla, Alin’in titreyen kirpiklerini izlerken.

Gözlerimi savcının yüzüne çevirdim. “Siz sadece kız kardeşimi ve anemi ne pahasına olursa olsun koruyacağınıza söz verin. Ben de bu olayı çözmek için ne gerekiyorsa onu yapacağım.”

Kafasını salladı yavaşça. Telefonunun titreşim sesi doldurdu onun başlattığı sessizliği. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı ve gözlerini bana çevirdi.

“Bunu cevaplamalıyım,” dedi ve usulca ayağa kalktı.

Çok uzaklaşmadı, koridor yeterince genişti. Görüşmesi kısa sürdü, yanıma döndü tekrar ama oturmadı bu sefer. Sol kolundaki saati kontrol etti.

“Detayları daha sonra konuşuruz. Yorucu bir gün oldu senin için de. İletişime geçeceğim ben seninle, bir şeye ihtiyacınız olursa polis arkadaşlardan çekinme, ihtiyaçlarınızı karşılamak için burada olacaklar.”

Kendimi ona karşı minnettar hissetmeden edemedim. Hiçbir çıkarı yoktu bu işten, en azından öyle duruyordu. Sırf adalet yerini bulsun diye miydi tüm bu çabası, ilerleyişi henüz emin değildim ama eğer öyleyse bu hayatta saygı duyduğum birkaç insandan biri olurdu.

“Teşekkürler,” dedim kısık bir sesle.

Kafasını salladı yavaşça. “Görüşmek üzere o zaman,” dedi gitmeye yetenmeden önce.

“Savcı Bey,” diyerek durdurdum onu.

Gözlerini bana çevirdi, ne diyeceğimi merak ediyordu.

“Doktorun kardeşiyle görüştünüz mü?”

Gözlerimi gözlerine dikmişim, yalan söylerse bunu anlamak istemişim ama yüzünde hiç şüpheye düşürecek bir bakış, bir mimik barındırmıyordu bir saniye bile.

Kafasını salladı. “Konuştum elbette. Abisine çiçek yolladığı için onu suçlayabileceğim bir durum yok. Şimdilik...”

“Doktora güveniyor musunuz peki?” diye sordum bu sefer.

O gün duyduğum konuşmalarından onu yakından tanıdığı hissine kapılmışım. Birbirlerini uzun zamandır tanıyor gibi duruyorlardı.

“Aral Çakırca’ya kefil olur muyum diye soruyorsan olurum Lina. Kardeşini gözden çıkarır mı diye sorarsan çıkarmaz, derim ama hani dedin ya

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

mezar kaz benim için de diye. Aral o mezarı hem kendisi hem de kardeşi için kazar, ben değil Aral, onun sana zarar vermesine izin vermez.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ensemdeki tüyler dahi ürpermişti.

“Yine de sana kendini inandırması gereken o. Onu, ondan dinlemen lazım,” dedi.

Kafamı salladım usulca. Diyecek bir şeyim yoktu bunun üstüne. Savcıya güvenmeyi seçmiştim ve o, Aral Çakırca'ya güveniyorsa ben de bir şans verecek, onu ondan dinleyecektim.

Savcı tekrar saatini kontrol edip gözlerime çevirdi bakışlarını. “Gitmem gerek şimdi. Burada kalmak istersen diye bir oda ayarlamalarını istedim. Yarın ilk fırsatta oturur etrafıca konuşuruz.”

Kafamı salladım, anlayışı için minnettardım aslında. İstese beni yaka paça odasına götürtür, o odada neler olduğunu anlattırırdı bana en ince ayrıntısına kadar. Fakat o yapmıyordu. Asıl güç birine boyun eğdirmek değil boyun eğdirebileceği halde o gücü kullanmamaktı ve Savcı Yiğit'in sahip olduğu güç tam olarak böyle bir gücmüş gibi hissettiriyordu bana.

O gittikten sonra kadın polis yanıma gelip az önce savcının da söylediği odadan bahsetti. Alin'in uzanmasının iyi bir fikir olduğunu düşünerek onu çok sarsmadan kucagımda onunla kalktım. Annemin kaldığı yoğun bakım ünitesinin önünden geçerken gözlerimi bakmaktan korktuğum yere, anneme çevirdim. Ben hep bakmamam gereken yerlere bakıyordum. Bakmamam gerektiğini biliyordum ama bakıyordum, elimde değildi.

Annem üzerinde çeşitli kablolarla isimleri ve işlevleri farklı olan birkaç cihaza bağlanmıştı. Bir serum bağlıydı koluna, uyuyordu; teni soluk, gözaltları kızarıktı. Gözyaşlarını silmekten tahriş olmuştu muhtemelen. Bu görüntüye aylarca bakmıştım aslında. Ama şimdi bakmak daha çok dokunuyordu. Tam iyileşti, derken tekrar bu odaya düşmüş olmasıydı kırıcı olan. Tam olacakken olmamasıydı.

“Olacak,” diye fısıldadım kendimi ikna etmek isteyerek. “Annem de Alin de iyi olacak.”

Onlar iyi olursa ben de iyi olacaktım. Kadın polisi takip ederek VIP olduğu belli olan odadan içeri girdiğimde neredeyse iki kişilik olan yatağı gördüm ilk. Alin'i yavaşça yatağa bırakıp onu uyandırmadan montunu çıkardım. Terlemişti kucagımdayken. Alnındaki teri yavaşça tenini okşayarak sildim ve montunu koltuğun üzerine bıraktım.

"Ben kapıda olacağım, bir ihtiyacınız olursa bana söyleyin lütfen," dedi polis memuru sevecenlikle.

"Teşekkürler," dedim gözlerimi usulca ona çevirerek.

Yüzüme buruk da olsa bir gülümseme konduurmaya çalışmıştım nezaketine karşılık. Bana gülümsedi ve çıktı odadan. Saat henüz üç civarıydı. Kendi montumu da çıkarıp Alin'in yanına bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarıp Alin'in yanına uzandım, çok yorgundum. Alin'i kucağıma çekip üzerimizi örterken kardeşimin saçlarına bir öpücük bıraktım. Ağlayarak uyuduğu için ara ara derin iç çekişleri kalbimi sızlatırken tüm bedenimin sızısı içinde kapandı gözlerim.

Gözlerimi araladığımda içerisi karanlıktı artık. Hastanenin büyük camlarından gecenin karanlığına yağın iri taneli karı görmüştüm ilk. Kaç saat uyuduğumu bilmeyerek kollarım arasında hâlâ uyuyan Alin'e çevirdim gözlerimi. Normalde de öğle uykusuna yatan bir çocuk olsa da bugünkü biraz daha uzun sürmüştü onun için. Küçük bedeni bu korku ve strese yenik düşmüş olmalıydı. Saçlarına bir öpücük bıraktım usulca. Telefonumu montumun cebinde bıraktığımdan gözlerimi duvardaki dijital saate çevirdim.

19.47

Sol dirseğimin üzerinde yükselip hafifçe uzaklaştım Alin'den. Bedenim kasıldığı için rüm kemiklerim ağrıyordu. Bunalmış hissettim. Biraz yürürsem açılırdım fakat Alin'i de tek bırakmak içimden hiç gelmiyordu.

Yatakta oturur pozisyona geçip ayaklarımı sarkıttım. Yatağa bastırduğım sağ elimin üzerindeki sızıyla refleks olarak kaldırdım elimi. Tıp öğrencisiydim sözde fakat kendi yarama hiç özen göstermemiştim. Enfeksiyon kapması ya da yaranın içinde cam parçası kalmış olması hiç iyi olmazdı. Fakat umursamamıştım işte.

Hem yarama bakmak hem de biraz hava almak için ayağa kalktım. Botlarımı ayaklarıma geçirip montumu aldım usulca ve Alin'i alnından öpüp üzerini örterek çıktım odadan. Kapının önünde bekleyen kadın polisin gözleri hemen benimle birleşti.

"Bir şeye ihtiyacınız mı var?" diye sordu.

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayıp. Gerçi bir tost yesem iyi olacaktı, başım çatlıyordu açlıktan.

"Ben biraz hava alsam Alin'e göz kulak olursunuz değil mi?" diye sordum ifadesiz bir suratla.

Kafasını salladı kadın, gerçekten nezaketli biriydi. Benim gibi surat-sız, memnuniyetsiz birine karşı nezaketi elden hiç bırakmamıştı. Yüzüne

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

zorlanmadan samimi bir gülümseme yerleştirdi. "Elbette, siz merak etmeyin onu," dedi beni rahatlatmak ister gibi.

"Teşekkürler," deyip ben de gülümsemeye çalıştım.

Ardından arkamı döndüm ve asansöre ilerledim. Beni takip etmekle görevli iki polis memuru da asansöre yakın olan koltuklarda oturmuş, muhabbet ediyorlardı. Beni gördüklerinde biri ilgiyle ayağa kalkıp birkaç adım yaklaştı.

"Bir şey mi lazım?" diye sordu. "Yardımcı olalım."

"Kantine inip sonra da biraz hava alacaktım."

"Olur," dedi kafasını sallarken. "Siz ne isterseniz söyleyin biz alalım. Bahçeye değil de çatıya çıkabilirsiniz hava almak için."

Savcı sıkı bir prosedür uyguluyordu belli ki. Araştırma hastanesinin en üst katını ve çatısını kapatacak kadar ileri gidebiliyordu ve bu, içinde olduğum durumun ciddiyetine dair bir ipucuydu aslında.

İç çektim, karşı çıkmanın bir anlamı olmayacaktı. Zorluk çıkarmak istemiyordum. Zaten hiç enerjim de kalmamıştı.

"Tost ve çay rica edebilir miyim?" dedim benim yerime onların gitmesine karşı mahcup hissederek kendimi. Hem parasını da ödemek istiyordum, borçlu olduğumdan beri para çok hassas bir durum haline gelmişti benim için. Kimseye bir lira borcum kalsın istemiyordum.

Koltukta oturmaya devam eden polis kantine indi ve gidip gelmesi beş dakika kadar bile sürmedi. Teşekkür ederek elindeki küçük tepsiyi teslim aldım ve çatıya çıkan merdivenleri tırmandım.

Çatı, yağan karla epey dolmuştu. Adım attığımda botlarım neredeyse tamamen kara gömülüyordu. Kenara doğru yürüyüp kalın duvarın üzerine biriken karı elimle temizledim ve tepsiyi üzerine bıraktım. Neyse ki hiç rüzgâr yoktu, sakince, ağır çekimde yağıyordu kar.

Sıcak çaydan bir yudum içtim, üşüyen burnum buharıyla ısınırken tostumdan da bir lokma aldım. Alın de acıkmış olmalıydı. Ona da aldırısam iyi olacaktı, uyandığı zaman yedirirdim. Tostu yerken yalnızca karı izledim. Çay çok sıcak olduğundan tostum çayımdan önce bitti. Boşa çıkan elimi, üşüdüğünden cebime attım. Varlığını unuttuğum soğuk ve keskin metal parmak uçlarıma çarptığında onu kavrayıp cebimden çıkardım. Gözlerimi neşterin üzerinde gezdirdim.

Tahmin etmezdim hiç ama okulu donduracak olmak düşündüğüm-den daha çok zoruma gidiyordu. Lanet ettiğim, bırakmak istediğim olmuştu ama şimdi kendi sorunlarım yüzünden değil de insanların benimle

olan sorunları yüzünden bir nevi zorla bıraktırılıyor olmak gücendirmişti beni. İnkâr edemiyordum.

Arkamda duyduğum ayak sesiyle parmaklarımı bir refleks gösterir gibi daha sıkı kavradı neşteri. Biri yavaş adımlarla yanıma yaklaştı ses etmeden. Polislerden biri olsa seslenirdi ama o seslenmemişti. Aklımdan bin türlü senaryo geçti. Biri tam arkamda durup sol elini ileri uzattığında öğretilmiş güçlü bir sezgi ve refleksle önüme uzanan sol eli tutup sağ elimdeki neşteri sol omzumun üzerinden arkamdaki kişinin gırtlığına doğrultmuştum hiç düşünmeden.

Onun da hamlesi aniden durunca ancak o an tuttuğum eldeki buharı tüten bardağı fark edebilmiştim. Elini sertçe tuttuğumdan bardak çalkalanmış, içindeki sıcak sıvı eline dökülmüştü. Onun yüzüne bakmadım, onu ellerinden tanıdım. *Korktuğum ellerinden...*

“Benim,” dedi arkamdan. Sesi oldukça yakın ve derinden gelmişti. “Gerçi o neşteri indirmek için iyi bir bahane sayılmaz bu senin için.”

Ellerimi iki yanıma usulca indirirken bakışlarımı sol tarafımda kalan ona çevirdim. Boyundan ötürü kafamı kaldırmıştım. Bulutların kapattığı ay geceyi aydınlatmadığından ve sokak lambalarının ışığı bu kata varmadığından yüzü gölgelerde saklıydı, siyah gözleri parlıyordu yalnızca yüzünde. Ama yakındı bana, ifadelerini seçebiliyordum.

“Ne diye sessiz sessiz yaklaşıyorsun arkamdan?” dedim, içimde ona karşı tuhaf bir öfke duyarak. Bana böyle yaklaştığı için sinirlenmiştim. Hem suçlu hem de güçlüydü.

“Seslendim,” dedi o da öylece yüzüme bakarken. “Duymadın.”

Duymamış mıydım? Dalıp gittiğimde mi seslenmişti? O kadar mı dalmıştım karı izlemeye? Kulaklarım iyi duyardı benim halbuki. Bir şey demedim, inkâr etsem elime ne geçecekti sanki... Önüme döndüm çatık kaşlarımla. Elimdeki neşteri bir kaza çıkmasın diye aldığım yere, montumun cebine bıraktım.

“Neden geldin?” diye sordum, burada olmasına anlam verememiştim.

Kardeşinden ötürü de ister istemez öfkeleniyordum onu gördüğümde ve içimde, şiddetini bilmediğim öfkemin ucu bana yaklaştığında ona batıyordu. Kaçılmaz sondu, yine de bana yaklaşıyordu bile bile. Acısına basarsa geçer mi sanıyordu?

Birazını eline döktüğüm çayını tepsiye bıraktı usulca. Eli yanmış olmalıydı ama ses etmemişti hiç. Hem neden sürekli bana bir şeyler veriyordu bu adam? Tuhafu her şeyi. Yaptığı şey beni sürekli borçlu çıkarmaktı. *Ya sabır...*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“İyi misin?” diye sordu sorumu görmezden gelerek.

Gözlerimi gözlerine, yüzüne çevirdim. Sol elinde bir bardak tutuyordu o da şimdi. Bardağı dudaklarına yaklaştırmış, bir yudum almıştı.

“Değilim,” dedim yüzüne bakarken. “Neden geldin?”

“Buradaydım, seni görmek istedim.”

Kaşlarım çatıldı. *Neden buradaydı? Ne zamandan beri buradaydı? İş yok muydu hem, neden gelmişti ki o kadar yolu?*

“Bu da mı tesadüf?” dedim ona inanmayarak.

Kafasını iki yana salladı sakince. “Değil. Kardeşim burada stajyer doktor,” dediğinde kaşlarım daha çok çatıldı. *O manyağın olduğu hastaneye mi yatırmışlardı annemi? Anneme gecenin bir vakti damardan potasyum falan versin diye mi? Alin'i benden alsın diye mi?*

Öfke ve endişeyle aşağı inmek için arkamı dönecek oldum ama Aral beklemediğim bir çeviklikle beni sağ kolumdan yakaladı; bedenini biraz bana çevirmişti. Öfkeyle yanan gözlerimi yüzüne çevirdiğimde o hâlâ sakin-di.

“O kardeşim değil,” dedi yanlış anladığımı fark ederek. “Tek kardeşim Ekin değil,” diye açıkladı kendini.

Duyduklarım karşısında rahatlamam mı gerekiyordu emin değildim. Fakat savcı, Aral Çakırca'ya güveniyordu ve ben savcıya güvenmeyi seçmiştim. Kötü niyetli olsalardı göz göre göre yapmazlardı değil mi? Ya da yaparlardı mıydı? Bana babam olmayan bir adamı babam diye yutturmuşlardı... *Göz göre göre.*

Derin bir nefes aldım sakinleşmeye çalışarak. Soğukkanlılığımı yitirmeme sebep olacak şeyler düşünmemeliydim şimdi. Savcı bana onu, ondan dinle, demişti. Belki de bu bunun için iyi bir fırsattı bu karşılaşmamız. Sorularım vardı, belki cevaplarımı alırdım.

Aral Çakırca gitmeyeceğimi anladı gözlerimden, yavaşça bıraktı kolumu.

Ardından, “Bana güvenmediğini biliyorum,” dedi sakın yüz ifadesini hiç bozmadan.

“Bana güvenmene gerek yok, dedin,” diye hatırlattım ona.

Kendisi söylemişti o gün ona güvenmem gerekmediğini. Ama ikimiz de biliyorduk, güvenmezsek birlikte nasıl ölümün kuyusuna inecektik aynı ipten salınarak? Aynı ipten oynayacak iki cambazdık, güvenmezsek eğer nasıl adım atacak, ipin üzerinde diğerimiz düşmeden duracaktık?

“Güven bana, desem güvenecek miydin?”

“Güvenmeyecektim,” dedim dürüstçe.

Biliyorum, der gibi kafasını salladı. Ama benim yerimde kim olsa aynısını vapardı. Tanımadığım birine öylece nasıl güvenebilirdim ki? Üstelik kardeşi –beni tehdit eden– elimde kendi ölüm çiçeklerimle beni bu adamın kapısına gönderendi.

“Ben de yine bana güven, demeyeceğim,” dedi o da. “Ben de sana güvenemiyorum çünkü.”

Haksız olduğunu söyleyemezdim. Ben daha babası kim bilmeyen, korkunca kaçan biriydim. Ortak olunmak istenecek son kişiydim. Ses etmedim bu yüzden. Yüzünü izledim yalnızca. Siyah hareketleri yüzümden bir an olsun ayrılmıyordu. Kimsenin gözlerine bu kadar uzun süre bakmaya dayanabildiğimi hatırlamıyordum.

“Hani sana söyledim ya, ben birini ne öldürür biliyorum diye...”

Markette söylemişti bunu bana. Hatırlıyordum, üzerinden henüz yirmi dört saat dahi geçmemişti. Söylerkenki yüz ifadesi içimi sıkılmıştı.

“Korkmaktan kaçmak öldürür mesela.”

Söyledikleri ürpertti beni. Hafif bir rüzgâr esti, siyah saçlarının üzerinde şimdiden kar birikmişti.

“Korkmazsan ne kaçabilirsin ne de saldırabilirsin.”

Biliyordum bunları, ben tıp öğrencisiydim. Savaş ya da kaç içgüdü-süydü bu. Korkuya dayalıydı. Korku insanı hayatta tutardı ama neden bana bunu anlatıyordu, anlayamadım.

“Ama her korktuğunda kaçarsan eninde sonunda yakalanırsın. Ve savaşmakta geç kalırsan kaybedersin. Basit bir matematik,” dedi ve dudaklarına ne zaman çıkardığını görmediğim bir dal sigarayı yerleştirip siyah bir çakmakla tutuşturdu ucunu. Gözlerime bakarak derin bir nefes çekti sigarasından. “Ben bunu yaşadım...”

Gözlerimi kırptım birkaç kez. Sakin ve net sesi altındaki o kırıklığı buldum.

“Sen de gördün. Ellerinle verdin ölüm çiçeklerini bana, yirmi dokuz adet... Öz kardeşimden gelen...”

Bulduğum o kırıklık göğüs kafesimin içine battı. Benim öfkemin ucu ona, onun kırıldığı da bana batmıştı. Bunları söylerken canı hiç acı-mamış gibi dümdüz bana bakıyordu ama yüzüne ışık vursaydı biliyordum, yine o anlamlandıramadığım bakışları yakalardım gözlerinde. O neden kaçmıştı da öz kardeşi ona saldırıyordu, bilmek istiyordum ama sormaya da dilim varmıyordu. O yaralıydı ve ona yarası hakkında sorular sorarken gereken nezaketi dilimde taşıyabileceğime güvenim yoktu hiç.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Ben bunları düşünürken kafasını manzaraya çevirdi. "Ben kardeşimi kaybettim," dedi, sesinde öfke vardı bu kez. "Yaşarken hem de..."

Ekin Çakırca... Aral Çakırca'ya yaşadığı her sene için ölüm çiçeği veren kardeşi...

() gün kulak misafiri olduğum konuşmada savcının bahsettiği kaybı bu muydu? Nasıl bir olay öz kardeşleri bu raddeye getirmişti? Aklım almıyordu. Ekin Çakırca bana kendi ailelerinde hayırsız olanın Aral olduğunu söylemişti. Aral Çakırca'nın nasıl bir ailesi vardı tam olarak?

"Bu insanların benden neleri aldığını biliyorum ben, onları nasıl kaybettığımı de biliyorum. Aynısı başkasının başına gelsin istemem hiç."

Kardeşini böyle adamlar yüzünden kaybettğini mi kastediyordu? Nasıl mümkün olmuştu bu? O gün savcıya, bana hak verdiğini söylemişti. Kaçtığı için o adamlara karşı kardeşini mi kaybetmişti? O yüzden mi benim kaçmamı istemiyordu bu kadar. Başkasının başına gelsin istemem, demişti, o başkası bendim. Kaçarsam kardeşimden olacağımı ima ediyordu ve bu ima beni boğazıma kadar çamura batmışım gibi hissettiriyordu. Yumruklarımı sıktım.

"Niye bu kadar önemli benim kaçmamam?" diye sordum yüzünü izlerken.

O gün savcı beni ikna etmesini istemişti ondan. O bana kaçma, demişti ama ikna etmeye çalışmamıştı hiç. Ama savcı benim yanlarında olmama ihtiyaçları var gibi konuşmuştu. Ne biliyorlardı benim bilmediğim? Yalnızca kendi başına gelenin benim başıma gelmesinden endişe ettiğinden savaşmamı istiyor olamazdı, insanların iyi niyetlerinde şüpheye düşeli çok oluyordu.

Gözlerini bana çevirdi. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın çünkü. Daha önce de söyledim, alacaklı olan biziz ama borçlu çıkacağız, bu hep böyle olacak."

Kesin konuşuyordu yine. Görüldüğünden daha fazlasıydı ama anlatmayacaktı, baştan söylemişti; güvenmiyordu ki bana. Dişlerimi sıktım ama gözlerimi kırpmadım. Devam etmesini bekledim, o da devam etti.

"Sen kaçarsan senin bildiklerin de bizim elimizden kaçır. Yalnızca senin yapabileceklerin ve senin cevaplayabileceklerin kaçır. Sen kaçarsan ben, benden alınanların hesabını soramam. Sorular cevaplanmazsa ben ailemi ve sevdiğim insanları kimden koruyacağımı bilemem."

Boynundaki damarları şişmiş, gölge düşürmüştü boynuna. Gerilmişti, kaskatıydı öfkesinden. Siyah gözlerindeki o ateş harlanmıştı yine o günkü

gibi. Cevabı basitti aslında, onun da bir ailesi vardı. O da ailesini korumak istiyordu yalnızca ve haklıydı. Eğer ben kaçarsam onun sorularını kim cevaplayacaktı? Babam bir şekilde bu işin içindeydi, bu yüzden o da tehdit edilmişti öz kardeşi vesilesiyle. Bir şekilde bağlantılıydı her şey ve birinin soruları cevaplaması gerekiyordu. Onun kardeşi işin içindeydi ve o kaçmıyordu. Benim de babam vardı işin içinde ve ben de kaçamazdım.

Öfkeyle kafamı yere eğdim. Elimi ağrıyan başıma götürdüm. Soğuk parmaklarımı alnıma yasladım ve sessizce bir nefes verdim gözlerimi kapatıp.

“Seni kendime benzetiyorum,” dediğini işittim. “Beş sene kadar önceki halime o kadar benziyorsun ki öfkeleniyorum içten içe ama sana değil öfkem. İster inan ister inanma, şu an seni en iyi anlayacak olan kişi benim.”

Yutkundum. Bu hayatı kaç senedir yaşıyordu? Kaç senedir kaderinden kaçmaya, kaderinin iplerini kesmeye çalışıyordu? Ben de mi böyle olacaktım? Gözlerimi açtım, kafamı kaldırıp yüzüne baktım tekrar. Yüzüme bakıyordu hâlâ.

Yüzünde hüzünlü bir ifade oldu. “O yüzden neden kaçmaman gerektiğini anlatıyorum ama gözlerinin içine baka baka savaş, diyemiyorum sana.”

Bendenim kasıldı, tüm kemiklerim sızladı. Gerçekten öyle yapıyordu. Bana kaçmamam için bir sürü sebep sayıyordu ama dön de savaş Lina, demiyordu hiç. Güven bana, bile demiyordu. Sebeplerini söylüyordu yalnızca, çıkaracağım sonuca burnunu dahi sokmuyordu.

“Kaderinin iplerini kesebildin mi hiç?” diye sordum kuru bir sesle.

Biz ölümün iplerine dolanan kuklalarsak eğer ben iplerimden kaçmak isteyendim, o ise iplerini kesmek isteyen. Beş senedir savaşıyorsa bununla, hiç kesmiş miydi ayağına dolanan iplerden birini, merak ediyordum.

Ne demek istediğimi anlamıştı.

“Bir kez kesmiştim,” dedi.

Bir kez kendi şansını yarattığı anlamına geliyordu bu. Dudaklarımı birbirine basurdum. Sırtımı dikleştirdim, bir adım attım. Botlarımızın arasında bir adımdan az mesafe kalmıştı. Çenemi kaldırdım ve gözlerine baktım yakından, ifadesini net görebileyim diye gözlerimi kırpmadan yüzüne diktim.

“Diyelim ki savaşmayı seçtim... İplerimi kesmemde yardım edecek misin bana?”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Hayatımda ilk kez birinden yanımda durmasını, şansımlı olmasını istemiştım ve o kişiye güvenmiyordum bile. Kafamı sağ omzuma yatırdım hafifçe. "Kardeşine rağmen?"

Sorumun bencilce olduğunu biliyordum. Kardeşine rağmen benim yanımda durmasını istemiştım ondan ve o, kardeşine sırtını dönebilmiş biri değildi, onu da biliyordum. Savcı da bunu ima etmişti birkaç saat önce. Ama bunu ondan duymak istiyordum. Bir gün olur da kardeşine yüzünü döner bana sırtını çevirirse bir de onu karşıma almam gerekecekti. Onun cevaplara ihtiyacı varsa benim de vardı ve o şimdilik bana bir şey söylemeyecek olsa da verebileceği cevapları olduğunu biliyordum.

"Kardeşimden vazgeçmiş değilim," dedi net bir tavırla kafasını eğip bana bakarken. Saçlarına yağın kar onun saçlarından benim saçlarıma düşüyordu hafif esintiyle.

"Onu o bataktan çıkaracağım. Varsa cezası çeker ama önce gözlerinde o pişmanlığı göreceğim."

Sesinde kararlılık vardı, öfke vardı. Gözlerinin içinde yanan o öfke ateşini gördüm yine, cayır cayır yanıyordu.

Kardeşini kurtarmak istiyor diye onu suçlayamazdım. Çünkü Alin bir katil olsaydı ben, onu teslim etmez saklardım belki de. Ama o benim gibi değildi, o kardeşini pişman etmek, onu saplandığını düşündüğü bataklıktan çıkarmak istiyordu. Onu temize çıkarmak istemiyordu, kendi tarafına çekmek istiyordu.

Çenemi indirdim, gözlerimi önüme çevirdim. Göğsünü izledim, boyundaki gümüş renkli zincir oradaydı hâlâ. Belirgin âdemelması yukarı aşağı hareket etti, yutkunmuştu.

"Ne yapacaksın Lina?" diye sordu cevabımı merak ederek.

Savcı ile konuşmamış mıydı? O sabunları vermişim savcıya, ben de işin içindeydım artık.

"Ailemi korumak için ne gerekiyorsa," diye cevapladım sorusunu. Yutkundum, yumruklarımı sıktım tekrar. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa..." Bu cümle korkutuyordu beni. Dönüşebileceğim kişiden korkutuyordu. Yapabileceklerimden korkutuyordu.

"Bir mezar kazdırmışsın kendine. Savaşa girerken yapılacak en son şeyi istemişsin."

Savcıyla konuşmuştu. Kafamı kaldırdım ve beni izleyen yüzüne baktım yine. Ailemden olmadığı halde yüzüne en çok baktığım kişiydi artık. Daha da çok bakacaktım yüzüne, sırtını bana dönmese iyi ederdi.

“İntikam isteyen, bir mezar da kendine kazar, duymadın mı hiç?”

Bir an öyle bir baktı ki bana sürekli bir şeyler getiren o nezaketli adam değildi sanki. Gözbebekleri genişledi biraz, içindeki alevi daha yakından gördüm.

“İntikam mı istiyorsun? Bu mu istediğin?”

Sorusu kınayan ya da karşı çıkan bir tonda değildi. Aksine bunu istiyorum, dersem yapacaktı sanki. Gidip intikamımı alacaktı. Belki de gözlerine o yüzden rahatça bakabiliyordum, ne dersem diyeyim bir kez olsun kınayan tek bir bakışına rastlamamıştım.

Yüzümde alaylı bir gülümseme oldu. “Ben korkağın tekiyim. Sence intikam istiyor olabilir miyim?”

“En çok çaresiz bırakılanlar ister intikamı Lina. Öldürmek değil belki ama korktuğu kadar korkutmak ister.”

İstiyordum. Ben ne kadar korkmuşsam o kadar korksunlar istiyordum. Ne kadar acı çekmişsem o kadar acı çeksinler istiyordum. Ama ne onları korkutabilecek ne de onlara acı çektirebilecek biriydim. Hiçbir şeyim yoktu. Belki savcı ve o olursa canlarını yakabileceğimi düşünmüştüm, inkâr edecek değildim ama Aral Çakırca’nın ne söylersem söyleyeyim beni anlıyor olması tuhaf hissettirmişti. Hep beni kimse anlamayacak, diye düşünmüştüm ama ona anlattıysam anlar gibiydi.

“Ben de zamanında çok mezar açtım. O mezarlara bana onları açtıranları sokmadan kendim girmem ama.”

Ölmesini istemezdim zaten, henüz çok gençti. Belli ki korumak istediği bir ailesi de vardı, acıdan da korkudan da payını epey almışa benziyordu. Bana onun eski haline benzediğimi söylemişti, değişmezsem geleceğim ona mı benzeyecekti?

“Ekin,” dediğimde kaşları çatıldı, “senden neden nefret ediyor?”

Bunu sormamalıydım belki de... Cevap vermese şaşırmazdım. Özel bir soruydu ama merak ediyordum. Ailesinin nasıl insanlar olduğunu merak ediyordum. Nasıl bir ailenin hayırsız evladının o olduğunu merak ediyordum.

“Kaçarsam unuturlar sandım ben de,” dedi, beni şaşırtıp sorumu cevaplayarak. “Gözden çıkarılmam için onu alacağını hesap etmedim.”

Kendi kendine konuşuyordu sanki. Hiçbir şey anlamamıştım. Kim almıştı Ekin’i? Ailesiyle mi ilgiliydi? Ne tür bir ailesi olduğunu sorsam ileri mi gitmiş olacaktım? Normalde umursamazdım bu kadar ama ben de ailem konusunda hassas olduğumdan ona karşı ister istemez

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

hassaslaşmıştım. Belki de benim babam gibi biriydi babası ya da tefecilere bulaşıp kardeşini arkasında falan mı bırakmıştı? Bilmiyordum hiç. Onu ölümle tehdit eden kardeşine sırtını dönemeyişini anlıyordum. O da ailesi için yaşıyordu belki de benim gibi...

Gözlerini yüzümden çekti, soluna dönerek benim kapattığım mesafeyi açtı ve bir sigara daha yaktı. Kardeşinden bahsettim diye mi yakmıştı o sigarayı bilemedim. Yutkundum. Çatıdan gözüken manzarayı izlerken içti ikinci sigarasını da.

Savcı beni ikna etsin diye ondan, bana kaybını göstermesini istemişti. Kaybı kardeşi miydi, ondan mı cevaplamıştı sorumu bilmiyordum ama kaçtığı için yaşadığı pişmanlık gerçektir. Hissetmiştim, bu hüznün yalancı olamazdı. Sormak istediğim çok şey vardı ama hepsi özel sorulardı. Bana güvenmeden cevaplamazdı onları, biliyordum.

Üşümüştüm konuşurken. Ben de yüzümü manzaraya döndüm ve tepsideki bardaklara baktım. Bana getirdiği bardağa uzandım, soğumaya yüz tutmuştu ama getirdiğinde o kadar sıcaktı ki hâlâ ısını koruyordu. Eli çok yanmış olmalıydı. Ona döndüm, sol elinde tutuyordu sigarasını, solaktı. Elimi uzattım ve dudaklarına sigarasını götüren sol elini tuttum. Gözleri bana çevrildi. Ben çıplak elle hastaya bile dokunmazdım bilinçli bir şekilde ama şimdi bilinçli ve doğal bir şekilde uzanmış, tutmuştum elini bir anda. Çekmek istedim ama dişlerimi sıkarak engel oldum bu dürtüye. Soğuğa rağmen eli sıcaktı, hiç üşümüyor muydu bu adam?

“Kül,” dediğinde anlam veremeyerek baktım ona, “eline düşecek.”

Sigaranın ucunda uzayıp giden külü fark ettim. Sağ eliyle parmaklarındaki sigarayı aldı nazikçe. İstese elini kurtarırdı elimden ama yapmamıştı. Sol elini kendime çektim ve önümüzdeki soğuk betonun üzerine koydum.

Dikkatle beni izlediğini sezebiliyordum. Çıplak elimle topladığım karı sıkılaştırdım avcumda ve elinin yanan kısmına bastırdım.

“O kadar sıcak değildi,” dedi, bunu neden yaptığımı anlamıştı.

“Sıcaktı,” dedim ve onu umursamayıp yapuğım işe odaklandım.

“Kendi eline neden bakmadın?” diye sordu.

Yaralı elimle onun yanık elini tedavi ediyordum.

“O kadar kötü durumda değil,” diye yalan söyledim.

Her yara önemliydi zira kesiklerimden biri biraz derindi ve yarayı temizlememişim hiç.

“Kötü duruyor,” dedi o da benim ona yaptığım gibi. “Aşağı inince pansuman yapalım.”

“Ben hallederim.”

“Kuzey’e söylerim, getirir malzemeleri.”

Umursamamıştı bile söylediğimi. Kuzey stajyer doktor olan kardeşi olmalıydı.

“Kaç kardeşin var?” diye sordum. Elimdeki sıkırtığım için buza dönen kırı teninde gerdiniyordum dalmış bir şekilde.

“Yedi.”

Cevabın verdiği şaşkınlıkla kafamı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu öylece, sigarasını bitirmişti. Gözlerimi kırptım birkaç kez. Kendisini saymamışsa eğer sekiz kardeş oluyorlardı. Belalı, kalabalık ailelerden falan mıydı ailesi? Yaşadığımız ülkede şaşılacak bir şey olmazdı bu.

“Bir ablamı var, altı da erkek kardeşim,” deyip diliyle dudaklarını ıslattı. “Ablamı ve en küçüğü bana çiçek getirdiğinde görmüştün zaten.”

O günü anımsadım. Kapiyı açan o güzel kadın mıydı ablası? Hiç otuzlu yaşlarda durmuyordu. Küçük çocuk da beş yaşlarında falan olmalıydı. Kapiyı bir kadın açınca ve küçük bir çocuk da görünce onu evli sanmışım. Kadının parmağında yüzük de vardı ama şimdi onun eline bakınca hiç yüzük takmadığını fark ettim.

Ben şaşkınlık içinde yüzüne bakarken, “Niye o kadar şaşırdın?” diye sordu.

Kendimi toplayıp aralık kalan ağzımı kapattım, dilimle dudaklarımı ıslattım ben de onun gibi.

“Ben evlisin sanmıştım,” dedim ciddiyetle. “Evli ve çocuk sahibisin sanmıştım hatta. Epey de üzül müştüm doğum gününde evine öyle çiçekler getirdim diye.”

“Şimdi değil misin?” dedi, yüzünde anlam veremediğim bir gülümseme olmuştu. “Evli değilim, çocuğum yok diye...”

Kafamı hafifçe iki yana salladım. “Birilerinin abisisin ya da kardeşisin ama hâlâ,” dedim eline çevirerek bakışlarımı. “Hâlâ yaşayan, yirmi dokuz yaşında genç bir adamsın. Neden üzülmeiyim?”

Aklıma Asaf Soylu’nun söylediği geldiğinde kanımda öfke gezindi yine, kaşlarım çatıldı. Ben de bu sene yirmi üç olacaktım, yalnızca altı sene daha çok yaşamış benden ve ben çok ağır şeyler deneyimlediğimden yaşamış saymıyordum bile kendimi. Aral Çakırca yirmi dokuz senenin kaçını yaşamış hissediyordu kimbilir...

Gözlerimi kaldırıp yüzüne bakım sessizlik olunca. Bana bakıyordu ama ruhaf bir ifadesi vardı. Üzüldüğüme falan mı şaşırmıştı? Neticede tepkisizliğimle onu dumur etmişim tanışmamızda.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Ne oldu?”

“Sen de hâlâ yaşıyorsun Lina,” dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Ona farkında olmadan hâlâ yaşayan biri olduğunu söylemişim, yaşadığım bunca şey beni öldürmüş olmasına rağmen onun yaşıyor olduğunu ima etmişim gibi. Sağ elini uzatıp iki parmağını nokta atışıyla şahdamarımın üzerine bastırdı.

Bir adli tıp doktoru iki parmağını şahdamarınıza bastırıp nabzınızı iki parmağının hafızasına kattığı sırada siz de kendi nabzınızı hissederken yaşadığınızı bilseniz bile daha bir ikna oluyordunuz. Aral Çakırca sıcak parmaklarıyla hafifçe bastırdığı şahdamarımdaki nabzı bana hissettirdiğinde kalp ritmimi bozmuştu. Nefes alışverişim yavaşlamıştı farkında olmadan. Bir ölüm meleği, ölüp ölmediğimi kontrol etmişti de hayatta raporu almıştım sanki ondan...

Savcının istediği oluyordu bir bir. Aral Çakırca bana bakmış, beni görmüş, beni öldürmekte olan şeyi bulmuş ve bana bir tedavi yöntemi sunmuştu. Uygulamasından basitti tedavisinin içeriği; korksam da kaçmayacaktım.

Dudaklarımda alaylı bir gülümseme oldu. “Yaşayacak mıyım Doktor?”

Bir yola girmiştik onunla, mecbur kalmıştık hatta, mecbur bırakılmıştık. Yaşayabilecek miydik o yolda?

Dudaklarımdaki alaylı gülümsemeye baktı ciddiyetiyle. “Yaralısın ama yaşayacaksın,” dedi emin bir ifadeyle. Yaşanırdı, o yaşıyordu işte, canlı kanıtıydı.

“Hıhım,” diye mırıldandım. “Yaşanır elbet, bazı insanlar böyle de yaşar sonuçta,” deyip gözlerimi eline çevirdim yine, gözlerine bakmak istemeyerek. O sırada sağ eli yanına düşerken usulca, eline tuttuğum karın eridiğini ve öylece sol elini tuttuğumu fark ettim. “Ama ben öyle yaşamak istemem,” diye mırıldandım.

Ben onun gibi yaşamak istemezdim. Kaybetmemek için girmiştik bu yola, kaybetmek istemezdim. O da istemezdi, kaybettiklerini kazanmaya gelmişti.

“Kimse istemez Lina.” Sesi derinden ama alçak bir tonda geliyordu. “Kaybetmeye mahkûm olmamak için savaş veriyorum ben de.”

Sol elimin yumruğunu sıktım, peşimize düşen herkese öfke duyarak. Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. Verdiğim nefes buhar olup yükselirken bakışlarımı Aral Çakırca'ya çevirdim.

“Seni tanımıyorum,” dedim gözlerine bakarak. “Sana değil belki ama kaybına güveneceğim. Kaybına olan hüznüne ve kardeşini kurtarma

neçtiye inanacığım. Ama eğer... Eğer beni arkamdan bıçaklayacak olursan bugün elindeki neçten bir doktor olarak tutmadığımı aklından çıkarma."

Kim tutmuştu bu kelimeleri söylerken. Dik durmak, ona gözdağı vermek istemişim ama vanan eline buz tutuyordum iki dakika önce. Kimi bilmeyordum ki kendimden başka? Kendimden en çok kendim korkuyordum şüphesiz.

Kafesini salladı hafifçe Aral, karda ıslanan saçlarından bir tutam alnına düşmüştü öyle yapınca. Gözlerine kadar geliyordu, keskin bir görünüşü vardı ama sert yüzünde o keskinlik hiç eğreti durmadı.

"Çıkmamam," dedi güvence verir gibi.

Tartıştığım elini bırakıp iki elimi de saçlarıma götürdüm. Saçlarımdaki kan remizlerinden Aral'a arkamı dönmüştüm. Soğumaya terk ettiğimiz çaylardan bana getirdiğine uzanıp bir yudum aldım. Karton bardakların çevresinde tutmayı kolaylaştıran ekstra kartonlar vardı, üzerlerinde de kapak oluncaya ıslanma mümkün olduğunca korumuşlardı. İyi gelmişti biraz. O da hararetle konuşurken bir sigara yakmadan önce tepsiye bıraktığı bardağına uzandı.

Bir süre manzaraya baktık sanki hiç derdimiz tasamız yokmuş gibi. İşe bile girmemiş, haber dahi vermemiştim kimseye. Kafedeki patron merak etmişti belki de... Ayıp da olmuştu aslında, bana tolerans göstermiyordu neçtede. Fakat kimseyi arayıp da mazeret bildirmek gelmiyordu içimden. Okulu dondurmam istediğinde bile bir mazeret sunmak gelmemişti içimden.

Karton bardağı ırdım. "Doktor olan kardeşin kaç yaşında?" diye sorarken buldum kendimi.

"Doksan altılı."

Bu sene yirmi beş olacaktı yani. Mezuna kalmamış, dönem tekrarı alınmıştı son sınıf olmalıydı şimdi. Tam olmak istediğim yerdeydi. Kıslandırdım onu istemeden. Büyük bir yudum aldım çayımdan.

"Ben okulu dondurdum," deyiverdim, birine bunu söylemeye ihtiyacım varmış gibi hissederek.

Annemle şu an konuşamıyordum, Alin de anlamazdı beni. Suyu düşünün ilk hayalim değildi ama yeri en çok hissedilen hayalim olacaktı.

"Bir hafta yakını stajyer olduğum için kan almamı istemedi çocuğundan ama ben aldım yine de. Çocuk, Alin'e benziyordu."

Nefesim buhar olurken bunu neden Aral'a anlattığımı bilmiyordum. Ama öfkeliydim ve anlatmak istiyordum sadece. Haksızlığa uğruyordum

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

ve bunu içimde tutamıyordum. Benden çok üzülür diye anneme anlatamadığım ama deli gibi konuşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Anlatacak çok şeyim vardı ama anlatacak kimsen yoktu benim.

Aptallığıma yanarak soğuk elimi alnıma yasladım. "Dört ayrı işte çalıştığım dan viziteye geç kalıyordum bir suredir. Kimseye anlatmadım bunu. Hocalarım da depresyonda olduğum dan geç uyanıyorum sanıyorlarmış. Okulunu dondur, kendine vakit ayır, yasını yaşa, dediler." Dudaklarımdan histerik bir gülüş döküldü. Sinirim bozulmuştu gerçekten. "Mezarında olmayan adamın yasını tutmamı söylemelerine mi yanayım kendime vakit ayırmamı istemelerine mi kime ödediğim belli olmayan borç için verdiğim çabaya mı yoksa iki sene daha bu tempoda çalışıp mezun olduktan sonra halihazırdaki işlerimden çıkma hayalimin suya düşmesine mi?"

Gözlerim sızlıyordu ama ağlayamıyordum bile. Benden yalnızca babamı değil gözyaşlarımı bile çalmışlardı. Burnumu çektim, titreyen elimin tuttuğu bardağı dudaklarıma yaslayıp bir yudum daha içtim. Aral Çakırca sessiz kaldı iç döküşüme. Bir tesellisi yoktu yaşadıklarımın. O da boş bir tesellinin bende hiç etkisi olmayacağını farkındaydı.

Derin bir nefes aldım ve kafamı arkaya yatırıp oflayarak bıraktım nefesimi. Koca bir "of" çıkmıştı içimden. Rüzgârı, bulutları taşırdı.

"Olsun." Yutkundum. "Bazı insanlar böyle yaşar," dediğimde duyduğum yalnızca kendi sesim değildi. Sesime Aral Çakırca'nın sesi karışmış, son cümlemi benimle söylemişti usulca. Gözlerimi açıp bedenimle birlikte başımı ona çevirdim ve yüzüne baktım. Biraz şaşırısam da daha çok buruk hissetmiştim.

Bana bakıyordu o da kara gözleriyle, sesi gibi yüzü de sakindi. Bu çatıda kayıplarımızdan, korkularımızdan, kaygılarımızdan, kaçtıklarımız ve yakalandıklarımızdan bahsetmiştik. Birimiz pes etmiş birimiz yol göstermiştik. Onun boynuna dolanan kırmızı ilmeğin aynısı vardı benim boynumda da ve bu çatıda, birlikte o iplerin üzerindeydik. Ben onun için beş sene önceki yansımasıydım, o ise benim gelecekte olmak istediğim yerde değildi. Yaşamak istemediğimiz bir mecburiyetten ölümle dansa davet edilmiştik. Zor bir hayattı yaşadığımız ve yakın zamanda kolaylaşacak gibi de durmuyordu. Bu kelimeler bizi hayata bağlayan en büyük temenniydi. Birlikte ah çekerek söylediğimiz o son cümle, iki uçurumun arasındaki tek bir ipin üzerinde bizi hayata bağlayan tek gerçektir.

İçİ Boş Cam Bebek

İnsan pusulasının ibresine keşkelerinin oturmasına izin verirse ibresi hep pişmanlığına dönermiş. Düşe kalka, yara bere içinde ilerlediğin bu zorlu yol, seni bir ayrıma getirdiğinde ve güvenebileceğin, elle tutulur hiçbir şey olmadığında kaderine boyun eğmekten başka çaren kalmaz. Kader sana küsmez ya da kızmaz. Neyse yazılan alnına, ondan ibaretsin daima. Boynumda ölüm meleğinin ilmeği, enseme nefesi ve kapımda bekler alacaklının biri. Pusulamın ibresi artık keşkemin kendisi. Ölüm bekler canımı, alacaklıya kalsın etimle kemiğim. Yaşamak buysa eğer onu ölmekten nasıl ayırt ederim? Nasıl özlerim? Ne olur son sözlerim? Geri dönebilir miyim? Başa alabilir miyim? Bir daha gelebilir miyim? Yaşayabilir miyim? Ölmeden önce...

Gök gürledi, sert bir rüzgâr esti. Kızıl saçlarım yüzüme savruldu, tıpkı o güne gitmiş gibi hissettim kendimi. Bu adamı gördüğüm ilk ana sürüklen-dim. Bir hastanenin morgunun önündeydik o akşam. Şimdi ise aynı saatlerde bir hastanenin çatısında bir araya getirmişti kader bizi. O gün yanımdan geçip gitmiştim, şimdi ise attığımız her adım bir olacaktı. Hayat beni hiç beklemediğim bir noktaya getirmiş, önüme sıradağları dizmişti. Ya geçecek ya da uçurumundan düşecektim.

Gözlerimi kapattım, ağızımdan derin bir nefes verdim. Ellerim ve bedenim buz kesmişti ama avuçlarım ve enseme soğuk soğuk terliyordu. Saçlarımın enseme yapıştığını hissediyordum, anbean buz kesiyordu yavaşça soğuktan. Rüzgâr ve tipi gözlerim kapalıyken daha şiddetli gibi geldi. Bu sesten ve karanlıktan tedirgin oldum. Önüme düşmüş saçlarımı yüzüm-den çekerken araladım gözlerimi.

Aşağı inmeli, Alin'i ve annemi kontrol etmeliydim. Annemi görmeye de doktorun söyleyeceklerini duymaya da hiç cesaretim yoktu. Ama kaçamayacaktım bundan da.

Getirdiğim tepsiye uzandı ellerim. Hissizleşen parmaklarımla tepsiyi kavradım ve içeri dönmek için arkamı döndüm.

Aral Çakırca tipinin altında manzarayı izleyerek sigara içiyordu. Ona döndüğümde gözleri bana çevrilmişti. Gözleri elimdeki tepsiye takıldığında aşağı ineceğimi anladı. Derin bir nefes çekti sigarasından, bıraktığı duman havada dağıldı. Yanından geçtim, kapıya ilerlerken peşime takıldığını işittim. Çatının kapısını açtığım sırada izmaritini kapının hemen yanına koydukları çöpün üzerinde biriken kara bastırarak söndürdü ve çöpe attı. İçeri girdim, peşim sıra o da içeri girerken öne doğru eğilmek zorunda kalmıştı. Bir doksandan uzundu ve o boyuyla standardın altında kalan çatı kapısından ancak bu şekilde geçebiliyordu. Kardan ıslanan botlarımla mermer basamaklarda kaymamak için sağ elimle korkuluğa tutunarak indim merdivenleri.

Yangın merdiveninin kapısını omzum ve elimden güç alarak açacak oldum ama solumdan bir el uzandı yine. Kolayca açtı kapıyı benim için.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım varla yok arası.

Karşılık vermedi. Açılan kapıyla birlikte yüzüme çarpan sıcak bir esinti muhtemelen kıpkırmızı kesilen yüzümü gevşetti. Sarı tonlu mermer ve kahverengi tonlarındaki duvarlardan ötürü sıcak bir görüntüye sahip hastane koridoruna girdim. Arkamda Aral’la koridora girince polis memurlarının dikkatleri bize çevrildi hemen. Bana tost alan polis memuru elimdeki tepsiye uzanırken koridordaki hareketlilikle dikkatim dağıldı. Ona teşekkür edemedim dikkatimi, Alin’le uyuduğum odanın önündeki ufak kalabalığa vermiştim.

Kaldığımız odanın önündeki sandalyelerden birinde Alin, bir yanında kadın polis diğer yanında da Alin’e doğru döndüğü için ancak sırtını görebildiğim doktor önlüklü bir adam oturuyordu. Gerildim istemsizce, Alin’in yanında yabancı bir adam görmenin verdiği karşı konulmaz endişe kanıma zerk edilecekken Aral sanki içimi okumuş gibi, “Kuzey,” dedi.

Soluma çevirdim başımı, Aral da bana bakıyordu. “Pansuman için malzeme getirmesini istedim.”

Ben bu açıklamayla biraz olsun sakinleşirken ismin sahibi kafasını bize doğru çevirmişti. Yüzünde bir gülümseme vardı. Bize döndüğünde sırtını dikleştirdiğinden Alin’in yüzünü görebildim, o da gülümsüyor, o adama bakıyordu.

Farkında olmadan omuzlarım gevşedi ama yine de kardeşimin yanında bir adam görmekten hoşnut değildi içim. Kız kardeşimin

benim dışımda birine içtenlikle gülümsediğini görmek nedense huzursuz etti beni.

Alin beni fark ettiğinde koltuktan sıyrılıp yanıma koştu. Adınlarım Alin'e doğru atıldı bir refleks gibi. Yüzünde üzgün bir ifadeyle bakıyordu bana. Tanımadığım bir adama gülümseyip bana somurtması canımı daha çok sıkıyordu.

“Lina'cığım! Yeyedeydin?” diye sordu küskün bir sesle. “Beni yeden tek bıyaktın?”

Kalbim buzullarda kırılan bir buz kütlesi gibi kütürderken içimde, nabzım kulaklarımın hemen arkasında atıyordu. Küsmüş bir sesle konuşsa da onu kucağıma almam için kollarını bana uzatmıştı. Uyandığında beni görememişti, bir de etrafı yabancılarla çevrili olunca korkmuş olmalıydı o minik kalbi.

“Üzgünüm minik sincap,” dedim içtenlikle. Bana küsmesi şu an isteyeceğim son şeydi.

Onu kucağıma almak için eğildim ama belime giren ağrıya kaşlarım çatıldı, dişlerimi sıkarak duraksadım aniden. Bu duraksama birkaç nefes kadardı. Alin'i kucağıma aldım ve dişlerimi sıkarak doğruldum yerimde. Alin kollarını boynuma, bacaklarını belime sardı üzerimdeki kara yağmen.

Onun sıcaklığı kalbime dokunuyormuş gibi gerilen tüm kaslarım gevşedi. O sırada Aral'ın kardeşi de yerinden kalkmış yanımıza gelmişti. Başıyla abisine selam verişini izledim. Ardından ela gözleri bana çevrilmişti. Aral'dan birkaç santim daha kısaydı ve birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Şimdiye kadar üç Çakırca ile tanışmıştım, hiçbirisi birbirine benzememekle beraber yine de Çakırca genlerine bir torpil geçildiği belli oluyordu. Dikkat çekici fiziksel özelliklere sahiplerdi.

“Lina Kara,” diye tanıştırdı Aral beni Kuzey Çakırca'ya. “Kuzey Çakırca,” dedi ardından gözlerini bana çevirip kardeşini takdim ederek.

El sıkışmaktan nefret ettiğimden kafamı sallamakla yetindim, Kuzey de Alin'i tuttuğum için elini uzatmamıştı tokalaşmak için neyse ki.

“Geçmiş olsun,” dedi ela gözlerini yüzümde gezdirirken.

Benim kim olduğumu biliyor gibi duruyordu ama olayları tam anlamıyla bildiğinden emin değildim. Aral ile yirmi dakika kadar önce çatıda bir sonuca varmış birbirimize güvenmesek bile ailemizi koruma isteğimize inanmayı seçmiştik. Bu yüzden Aral'ın diğer kardeşlerine surat asmak için bir sebebi yoktu aslında ama Kuzey Çakırca'ya akademik hayatımda

tam da olmak istediğim yerde olduğu ve kız kardeşim ona gülümserken bana surat astığı için surat asıyordum tam şu anda. Elimde olmadan gıcık olmuşum karşımdaki adama.

“Pansuman kimin için?” diye sordu gözleri ikimiz arasında gidip gelirken.

Kaşlarım çatıldı bu sorusuna. Abisine zarar vermiş olabileceğimi mi düşünmüştü bilmiyorum ama cevap Aral olursa şaşırmaz gibi duruyordu. Kafamı hafifçe soluma çevirip, bakışlarımı gözlerine kadar kaldırdım ve dik dik baktım Aral’ın yüzüne. Ona neşter uzattığımı mı söylemişti kardeşine yoksa asabi ve duygusuz biri olduğumdan mı bahsetmişti emin değildim.

Ben ona dik dik bakarken Aral’ın yüzünde yine beklemediğim bir gülümseme oluştu. Bu içten gülümsemeye hazırlıksız yakalandım yine. Kardeşi onu yaralamış olabileceğimi ima etmişti ve onu yaralayabilecek olan kişi ben olduğum, *yarım saat önce gırtlığına bir neşterle delik açmış olabileceğim halde* gülümsüyordu bana. Hatta asabiyetimle alay ediyordu daha çok, sanki ona zarar veremezmişim gibi.

“Ne gülüyorsun?” diye sordum huysuz bir sesle.

Artık gıcık olduğum kişi sayısı ikiye çıkmıştı. Üç Çakırca ile tanışmıştım bugüne kadar ve artık emindim, bu adamlarla yıldırım barışmayacaktı benim. *Özellikle Ekin Çakırca ile tabii...*

“Onun için,” dedi Aral, kardeşinin sorusunu cevaplayarak.

Kuzey’in de yüzünde alaylı bir gülümseme vardı nedense. Gözleri daha önceden fark ettiği belli olan elime çevrildi. Dikkatini verdiğinden kaşları çatılmıştı.

Yarama bakmasından hoşlanmayarak göremeyeceği bir açıya, sağıma hafifçe döndüm. “Kendim hallederim. Önemli bir şey değil.”

Ardından onları arkamda bırakarak adımlarımı odaya yönlendirdim. Alin konuşmalarımızı muhtemelen Aral’dan utandığı için sessizce dinlemiş olsa da yanlarından ayrılır ayrılmaz güzel yüzünü bana çevirmiş, küçük dudaklarını aralamıştı konuşmak için.

“Kaydan adam gibisin Lina’cıgım,” dedi sıcak elini buz kesen yanağıma bastırarak.

Onu kucaklarken üşüyeceğini hesap etmemiştim hiç. “Üşüttüm mü seni?” diye sordum endişelenerek.

Kafasını iki yana salladı, dişlerini gösteren bir kıkırtı döküldü dudaklarından. “Buynun da kızaymış.”

Onun gülümsemesi buz tutan kalbimi ısıttı. Yüzümde içten bir tebessüm oluştu. Onu daha çok gülümsetmek için yüzümdeki tebessümü genişlettim elimden geldiğince. Uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım.

Odanın önünde duran kadın polise başımla selam verip içeri girdim. Arkamdan kapatmadım kapıyı çünkü Aral ve Kuzey'in beni takip ettiğini ayak seslerinden anlamıştım, kapıyı kapatıp nezaketsizlik etmek istemedim. Alin'i yatağa bıraktım usulca. Aramız daha iyiydi artık, yüzünden anlayabiliyordum. Kırgınlığı geçmişti hemen, yine bana gülümseyeme başlamıştı.

Komodinin üzerindeki peçeteye uzandım. Alin'in akan burnunu silmek için bir tane aldığım sırada sözleri duraksamama sebep oldu.

"Annemi ne saman göyeceğim Lina'cıgım? Annemi ösledim, anneciğimi istiyorum."

Gözlerimi yüzüne çevirdim, üzgün ve meraklıydı bakışları. İnsanlar bana ne derse desin benim kurşun geçirmezdi benim ama Alin'in kırık sesinden dökülen her bir kelimenin kalbimi delip geçmesi işten bile değildi. Dizlerimde hiç kuvvet kalmamış gibi yatağın önünde çöktüm, ellerimi yatağın üzerine bacaklarının iki yanına yasladım. Çok kısa bir süre başımı dizlerime yasladım. Küçük ellerini saçlarımda hissettim, annemin ona yaptığı gibi saçlarımı okşadı. Bu merhametin altında ezilecektim bir gün, biliyordum.

"Annemiz erkenden uyumuş," diye mırıldandım kafamı dizlerinden kaldırmadan. Gözlerine bakmak istemediğimden gözlerimi kapattım. "Başı ağrıyormuş biraz. Uyandığında götüreceğim seni. Olur mu?"

Bir şey demedi bana. Saçlarıma dokunmaya devam etti yalnızca, hemen bir uğraş bulmuştu kendine. O henüz dört yaşındaydı ve bir şeyleri kabullenmişti kendi kendine. Annemin hasta olmasını kabullenmişti, ablasının yanında olmayışına ve babasının yokluğuna ikna olmuştu. Dudaklarımı dizine bastırdım.

"Özür dilerim Alin," diye fısıldadım. "O ufak omzuna başka bir yük daha kabul etmeyeceksin bir tanem."

Kafamı kaldırdım ve mavi gözlerine baktım. Beni izliyordu, ona bak-
uğrunda otomatik olarak gülümsedi.

"Aç mısın minik sincap?"

Kafasını salladı hızlıca. "Makayna yemek istiyorum," dedi yanaklarını sıkarken.

Elimi uzatıp yanağını okşadım ve burnunu sildim nazikçe.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Makarna mı yalnızca?”

Ona hastanede makarna bulabileceğimden emin değildim ama Alin'in isteklerine *yok* demek uzun zamandır tabum haline gelmişti ve bugün ekstra hassaslaşmışım bu konuya karşı. Annemi istediği halde onu anneme götüremiyordum, bir de canının istediği yemeği geri çevirmek zulümdü benim için.

Kafasını salladı. “Youtlu olsun.”

Kafamı salladım ve ayağa kalktım. Botlarını çıkardım. Ayaklarını kendine çekerek yatağa yerleştirdi iyice. Komodinin üzerindeki kumandaya uzandım.

“Çizgi film izlemek ister misin?”

Alin'in gözleri kumandayı tutan elime kayınca fark etti elimin yaralı olduğunu.

Mavi gözleri korkuyla büyüdü. “Hii,” diye bir ses çıktı dudaklarından korkuyla.

O yaşlardaki çocukların en büyük korkusu ölmek olduğundan kana karşı hassas oluyorlardı, onu korkutmamak için elimi arkama gizledim yavaşça.

“Lina'cığım eyin uf mu oydu?”

Kafamı iki yana salladım gülümseyerek. “Yok, olmadı olmadı. Ablan koşarken düştü biraz.”

Mavi hareleri hüznle doldu hemen. “Acıdı mı çok? Disleyin de kanadı mı? Yeden yayabandı yapıştıymadın?”

İlgili ve üzüntü dolu soruları garip bir şekilde hem ruhumu dinlendiriyor hem de onda bir delik açıyordu. Kabul etmesem de biliyordum, hem birinin ilgisine muhtaç hem de deli gibi korkaktım. Onu sakinleştirmek için dudaklarımı sol gözünün üzerine bastırdım. Nemli kirpikleri dudaklarımda bir çizik bıraktı jilet gibi.

“Seni öptüm,” diye fısıldadım, “geçti.”

Kafasını kaldırıp yanağıma bir öpücük bıraktı o da. Kalbim sevgiyle dolmuş bir halde uzaklaştım ondan.

“Ben bir ellerimi yıkayayım tamam mı? Buradayım ama. Sen çizgi filmini izle, ablan sana makarna yedirecek birazdan,” dedim ona arkamı dönmeden geri geri adım atarak.

Kafasını sallayıp dizleri üzerinde yatakta süründü ve uzanarak sevdiği çizgi filme verdi dikkatini. Ufak koridora, sağa doğru dönüp onun görüş açısından çıktığımda sıkıntıyla bir nefes verdim olduğum yerde durup.

Aral ve Kuzey kapıyı açık bıraksam bile içeri girmemiş, kapının önünde bekliyorlardı beni.

Kuzey ile göz göze geldiğimizde suratım hâlâ asıktı ama bu asıklık ona değildi bu kez. Kuzey'e kin duymanın, gıcık olmanın bir mantığı yoktu aslında. Kardeşi bana ölüm çiçekleri vermişti ama onun abisi de benim babamın içinde olduğu bir olay yüzünden tehdit edilmişti. Kuzey de bana surat asabilirdi aslında ama yapmıyordu.

Montumun kollarını avuçlarıma kadar çekiştirdim açık kapıya doğru ilerleyip. Makarna sipariş edebilirim diye düşünüyordum, o çok sorun değildi ama annemi merak ediyordum. En büyük derdim oydu.

Kapının önüne çıktığımda annemi soracaktım ama Kuzey benden önce davrandı.

"Bugün yemekte makarna vardı," dedi sanki makarnanın bile içime dert olduğunu anlamış gibi. "Yoğurdu da hallederim."

Konuşmalarımıza kulak misafiri olmuşlardı belli ki ve muhtemelen ben gelmeden önce Alin korkuyla ağladığında onu sakinleştiren kişi de oydu. Aral'ın bir kardeşi gözlerimin içine bakarak beni tehdit ederken diğeri kız kardeşimi teselli etmişti. Ona surat yaptığım için mahcup hissettim kendimi. Karmakarışık bir durumun içindeydim gerçi, düşünecek halim bile kalmamıştı.

Dudaklarımı ıslatıp, "Teşekkürler," diye mırıldandım teklifini kabul ederek.

Abisi gibi teşekkürüme karşılık vermedi o da. Sanki hiç gerek yokmuş gibi... Kafasını sallayıp gidecek oldu ama, "Annem nasıl?" diye sorarak durdurdum onu.

Yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Sonuçları henüz çıkmadı," dedi ama sanki biraz düşünmüştü bunu söylerken.

Sonra başka bir şey demeden arkasını dönüp koridorda ilerledi. Kaşlarım çatılmıştı yine istemeden, bakışlarımı yere indirdim. Tıp okuduğumu bildiğinden mi bir şey söylemek istememişti acaba?

Gözlerim elime iliştiğinde yıkayacağımı hatırlayarak arkamı döndüm ve odaya tekrar geçip giriş kapısının çok yakınındaki banyonun kapısını açtım. Arkamdan Aral da girmişti bu kez içeri.

Lavaboya ilerledim, elimi yumruk yaptığımda ayazdan kurumuş ve ince bir kabuk bağlamış yaralarım derim gerildiğinden açıldı, çatladı ve ince bir sızı peyda oldu ama acı zihnimdeki o uyuşukluğu dağıttı bir nebze. Soğuk suyu açıp elimi altına tuttum. İnce kabuk tabakası altında-

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

ki soyulmuş derimde enfekte olduğu belli olan sarımsı bir zar oluşmaya başlamıştı. Ellerimi sabunla yıkayıp sol elimin başparmağıyla yarımın üzerini ovaladım ve sağlıklı deriyi kaldırdım yavaşça.

Ben ellerimi suyun altında ovalarken Aral'ın banyo kapısının çerçevesine yaslandığını görebiliyordum göz ucuyla.

“Olanlardan ötürü birinden nefret edeceksen benden edebilirsin Lina ama Kuzey'den etme.”

Kaşlarım çatıldı bu söyleme ama dönüp bakmadım.

“Kim demiş ondan nefret ettiğimi?” diye sordum huysuz bir tavırla. Ekin Çakırca'nın kardeşi diye herkesten nefret edeceğimi falan mı sanıyordu? Alt tarafı kıskanmıştım biraz, o kadar.

Yanıma gelip elini çeneme uzattığında kaskatı kesildim. Yavaşça çeneme dokundu ve yüzümü kaldırdı, beni aynadaki yansıma bakmaya teşvik ederek. Yüzüm sirke satıyordu resmen, tahmin ettiğimden daha çok mutsuz ve öfkeli bir yüz ifadem vardı. Gözlerimi birkaç kez kırıp yüz kaşlarımı serbest bıraktım. Bu kadar kasduğum farkında bile değildim.

“Ekin'i aklamam hiçbir zaman ama diğer kardeşlerime bu gözlerle bakma.”

Kardeşine surat yapmam içine dert olmuş gibi abilik ediyordu resmen. Ona kötü bir bakış atıp gözlerimi elime çevirdim tekrar.

“Nefret falan etmedim kardeşinden,” diye söylendim elimi ovalamaya devam ederek.

Sebebimi açıklamak istemiyordum.

“Bunu sana söylediğimde bana gıcık olacaksın,” dediğinde gözlerim ona çevrildi.

Yüzünde az önceki memnuniyetsiz ifade yoktu artık. Sol elini uzatıp elini başımın üzerine yerleştirdikten sonra başparmağını kaşlarımın tam ortasına koyduğunda, konuşurken yine kaşlarımı çatığımı fark ettim. Kaşlarım sanki bunu yapmamalıymışım gibi gevşerken gözlerimin içine baktı.

“Hayatı bu kadar ciddiye almanı anlıyorum, yaşananlara gülmeni de beklemiyorum. Ama sürekli kaşlarını çatmak, somurtmak, insanlara ve her şeye kızmak sana hiçbir şey kazandırmaz Lina. Yaşamak, hayat üstüne gelirken ona gülümsemeyi de bilmek demektir.”

Söyledikleri bana babamı hatırlattı. Kurşun olup onun göğsüne saplanacak birçok kelime vardı dilimin ucunda ama hiçbirini namluya sürmedim bu kez. Suçu meşrulaşmamış bir adamı öldürmemeyi seçtim. Elini kendine çekti, ben de dikkatimi tekrar elime verdim.

Ne bu türden bir cevap bekliyordum ne de gözlerinde bu türden bir bakış. Şefkat ya da sevgi değildi gözlerindeki. Kırıklık ve öfke seçiliyordu yoğunlukla. Hassasım, demiş ve üzerine basarak söylemişti bunu. Bu konu hakkında soruya açık olmadığını anlamıştım. Aile durumu en az benimki kadar karmaşık duruyordu ve ben, onun aksine bu karmaşıklığa neyin sebep olduğunu bile bilmiyordum. Aral Çakırca en azından olayların nerede düğümlendiğini biliyor gibi duruyordu. O, düğümü kesmeye değil bir sebepten çözmeye çalışıyordu. Ben ise keseceğim o düğümü henüz bulmuş değildim.

Tekrar derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. Dertli bir nefesti bu. İş yok muydu ya da evde bekleyeni bilmiyordum ama yakın zamanda gidecek gibi durmuyordu. Odanın açık kapısından biri girdiğinde başımız o yöne çevrildi. Kuzey elinde bir tabak makarna ve küçük, kapalı bir yoğurt getirmişti. Ayağa kalktum.

“Teşekkürler,” dedim minnettar olarak.

Kafasını iki yana salladı önemsiz, der gibi. “Afiyet olsun.”

Kuzey içeri girince Alin’in dikkati dağılmıştı. Ona el salladı hafifçe. Kuzey de abisinin yanına gitmeden önce ona karşılık verdi.

Yatağa oturdum, Aral ve Kuzey sağ arka çaprazımda kalmışlardı. Yoğurdu açıp tabaktaki makarnayla karıştırdım. Alin oturduğu yerde doğrulup önüne gelen saçlarını yüzünden çekti. Ona yardım ettim, ardından karnını doyurdum. Makarnasını bitirdi. Karnı doyunca uykusu gelmişti zira uyku saatimize yaklaşmıştık. Alin’i uyuttuktan sonra marketi arayıp haber versem iyi olacaktı. Aynı şekilde kafeyi de aramam gerekiyordu.

“Uykun var mı minik sincap?”

Kafasını salladı hafifçe. “Annemle uyusam olmas mı Lina’cıgım?”

Annemi özlediğini biliyordum ve ona annemin uyuduğunu söylediğim için gidip en azından onunla uyumak istiyordu. İçimdeki sıkıntı büyüdü. Yüzüme zoraki bir gülümseme koydum.

“Sen gidersen Lina’cıgın nasıl uyuyacak sensiz peki?”

“Benais uyuyamas mısın?”

Kafasını iki yana salladım. “Uyuyamam.”

Gülümsedi ve yatağa uzanıp elini yanına pat pat diye vurdu. “O saman bugün seninle uyuyayım, yayın da annemle uyuyum.”

Umarım Alin, umarım yarın annem gözlerini açar, sen de annemle uyursun. Her şey umarım istediğin gibi olur.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Yatağa girdim onu uyutmak için. Onu kollarımın içine aldım ve çenemi saçlarına yasladım. Sıkışarak ağırlaşan kalbimle dudaklarımdan bir nefes bıraktım. Gözlerimiz buluştu Aral'la. Bir süre öylece birbirimize baktık gözlerimizi kaçırmadan ve bu göz teması beni hiç rahatsız etmedi. Ben de annem konusunda hassastım ve ne kadar korktuğumu birine anlatmak isterdim. Ona ne kadar korktuğumu söyleyemedim ama o sanki yalnızca bakarak anladı.

Alin uyuyana kadar onunla uzandım. Derin uykuya düştüğünde çıktım yataktan. Ayaklarıma botlarımı geçirirken gözlerimi Aral'ın üzerine çevirdim kısa bir süreliğine. Kuzey nöbeti olduğundan çoktan gitmişti, Aral ise gözlerini kapatmıştı bir süredir. Uyuyordu belki de bilmiyorum.

Onun uyuduğu koltuğa doğru gittim yavaşça. Kollarını göğsünde birleştirmişti, göğsü sakince inip kalkıyordu. Neden eve gidip uyumadığını bilmesem de onu uyandırmamaya özen göstererek yatağın yanındaki koltuğa ilerledim. Üzerine montumu bırakmadan önce cebinden telefonumu çıkardım. Ekranı kendi kendine aydınlandı. Patron iki kez aramış, bir tane de mesaj bırakmıştı. Dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirdim ve aramak istemeyerek mesajını yanıtladım.

Annemi hastaneye yatırmak durumunda kaldım.

Birkaç gün daha işe gelemeyeceğim.

Haber veremedim. Üzgünüm.

Kafedeki patronumu mesajla bilgilendirmek kolaydı ama marketi bilgilendirmek için şube müdürünü aramam gerekecekti. Telefonda konuşmaktan da insanlara içinde olduğum durumu izah etmekten de hoşlanmıyordum hiç. İç çektim bir kez daha, ahlaramı toptasam birkaç sıradağ devirirdim.

Aral'ın yanından sessizce geçip odanın açık kapısına ilerledim. Koridora çıktığımda bizimle ilgilenen kadın polis ile beni takip eden polis memurları konuşuyor, kahve içiyorlardı.

Odanın kapısının önündeki sandalyeye oturdum ve şube müdürünü aradım. Çalmaya başladı, istemeye istemeye kulağıma yasladım telefonu ve kısa süre içinde açtı karşı taraf.

"Ben Lina," dedim direkt konuya girmek isteyerek. "Ben bu gece işe gelemeyeceğim. Annem aniden rahatsızlandı, hastanede kalmak zorundayım."

Yalnız kalmaya alışmış biriydim ama bazen zoruma gitmiyor değildi bu kadar yalnızlık. Annemin dardını anlatacağı biri olmamıştı hiç. Ben çalışmak ve okumak zorundaydım. Alin ise bir acıyı anlamak için çok küçük-tü. Annem acısını kimseyle anlatamamış, biriyle dertleşememiş, kimseden teselli bulanamamıştı. Muhtemelen benim sonum da onun gibi olacaktı ve bunu bilmek içimi sıkıyordu zaman zaman.

Şube müdürü geçmiş olsun temennilerinin ardından öylesine olduğunu bildiğim bir ilgiyle onu gelişmelerden haberdar etmemi isteyerek kapattı telefonu. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp koltuktan kalktım ve çok uzakta olmayan tek kişilik yoğun bakım odasına doğru ilerledim. Hastayı görebilmek için konan camın ardına baktım korkarak. Ellerimi çıkıntıya yasladım ve gözlerimi annemin üzerine değil monitör-deki kalp atış sayısına diktim.

"Anne." diye fısıldadım. Alnımı cama yasladım yorgunca. "Ben Alin'e abla olurum, baba da olurum ama anne olamam." Korkuyla atan kalbim sustuma neden oldu. Konuşursam sesim titreyecekti. Dişlerimi sıktım, burnumdan derin nefes alıp verdim kalbimi sakinleştirmek isteyerek. "Lüt-fen... Gitme bir yere. Ben... Elimden geleni yapacağım yaşa diye. Okulu da döndürdüm, bir işe daha girerim. Ama sen savaşmayı bırakma lütfen. Ben... Senin istediğini yaptım. Peşine düşeceğim olayın, kırılgan olma bana. Bulacağım cevabı, sen yaşa sadece. Ben her şeyi halledeceğim."

Araladığım gözlerimi yatakta bir melek gibi uyuyan anneme diktim. Teni öyle solgundu ki sanki yatakta özenle oyulmuş güzel bir heykel ya-ıyordu.

"Özür dilerim her şey için. Sana hep yalnız hissettirdiğimi biliyorum. Hiçbir zaman konuşmayı becerebilen biri değildim. Babam da gidince... Konuşursam seni de öldürürüm diye korktum."

Burnum sızlasa da gözyaşlarının düşmesine izin vermedim. *Ağlarsam gerçek olur. Ağlarsam kaybederim.*

Arkanı döndüm, duvarın dibine oturdum, yorgundum. Sırtımı du-vara yasladım. Çaprazımdaki odanın açık kapısından Alin'in yüzünü görüyordum. Kucağındaki ellerime bakmı, tırnaklarını kaygıyla birbirine tutup uğraş buldum kendime. Uyumaya ihtiyacım vardı ama gözlerimi dinlendirecek kadar bile uyku yoktu gözlerimde. Öylece otur-dum orada, iyi bir haber bekler gibi. Annem ölmeyecekti, biliyordum. Ölüm meleğinin derin bir uykuya düşüğünü az önce kendi gözlerimle görmüştüm...

Yağmur sesiyle uyandı zihnim. Ne ara uyduğumu hatırlamıyordum ama duruşumdan ötürü belim ağrımişti, zihnim uyanınca hissetmeye başlamıştım. Burnuma karanfil kokusu çalındı, sıcak hissediyordum kendimi. Kafam bir yere yaslıydı, tenime sürten yün kumaşı hissedebiliyordum.

Kaşlarımı hafifçe çatılırken gözlerimi açtım. Hava henüz tam aydınlanmış değildi ama hastane koridoru loş bir ışıklandırma ile aydınlatılıyordu. Yerde oturduğum için gözlerimi yukarı çevirmek zorunda kaldım, o anda gördüğüm ilk şey pencerenin ardındaki yağmur oldu. Yağmurun cama vuran sesi rahatsız edici değil, aksine rahatlatıcıydı. İnsanın sıcak bir evde, sakinlik içinde uykusunu getirecek cinstendi. Yanımdaki sıcaklığa istemsizce sokulduğumda kaşlarımı bir kez daha çatıldı. *Ben kime sokuluyordum?* Uykulu gözlerle kafamı soluma çevirdim. Yüzüne bakmadım ama onu bedeninden ve boynundaki zincirden tanıdım. Aral Çakırca ne zaman olduğunu bilmiyordum ama yanıma oturmuş, üzerime kabanını örtmüştü. Kafamı omzundan kaldırıp burnuma yerleşen gözlüğümü düzeltirken yüzüne baktım uyuyup uyumadığını merak ederek. Ben kafamı kaldırıncı o da kafasını bana çevirdi yavaşça.

Siyah gözleri gözlerimin içine baktı. “Günaydın,” dedi henüz oturmamış pürüzlü bir sesle.

Yüzüme sıcak nefesi çarparken karanfil kokusu doldu burnuma. Neden evine gitmek yerine yerde, yanımda oturuyordu bilmiyordum ama uyurken bana omzuyla destek vermiş gibi duruyordu. Kafası duvara yaslı, kolları göğsünde bağlıydı. Bağdaş kurmuştu yere. Sol eli çenesindeydi, düşünceli bir hali vardı. Belki o da benim gibi o kadar düşünüyordu ki derin uyku bir türlü kabul etmiyordu onu beşiğine.

Yüzünü pencereye çevirdi. “Hava huzurlu bu sabah.”

Bunu neredeyse bir fısıltı gibi söylemişti, kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı. Gözlerimi kırpıyordum birkaç kez. Bunu öyle tasasız söylemişti ki bedenim gevşedi. Gözlerimi pencereye çevirip ben de onun gibi oturdum. Yağan yağmuru izledim sessizce. Eğer sıradan hayatımın sıradan bir sabahını yaşıyor olsaydım ben de onun gibi düşünürdüm ama şimdi yaşadıklarım sıradanlıktan uzak, huzurun varlığından habersizdi.

“Daha çok ağlıyor gibi,” diye mırıldandım bulutlara bakarken.

“Her şeyin kaldırabileceği bir yük vardır,” dedi bu söylediğime karşılık. “Sınıra dayandığında içini boşaltmazsan karanlık bir hal alırsın.”

Cümlesinin birişini bir gök gürlemesi noktaladı söylediğini tesciller gibi. Bu aklıma, savcıya hakkımda söylediği ilk şeyin ağlamamış olmam

olduğunu getirdi. Siyah bulutlara bakarken söylediklerini düşündüm () dolu siyah bulutlar içlerini döktükten sonra gerçekten beyaza döneceklerdi ama kısa bir süreliğine yalnızca. Bulutlar yağdığında rahatlıyor belki ama sonra yok oluyorlar aslında. Ben de ağlasam yıkılırım mesela. Ağırlaşmak, yok olmaktan daha iyi değil mi sence de? () kadar şey yaşayıp rahatladığında yok olmak çok adaletsizce değil mi?

“Ben yağmurdan hoşlanmam hiç,” diye mırıldandım cama çarpan damlaları izlerken. “Karanlıktan da hoşlanmam.”

Ne zaman üzülsem, zihnimde kaybolsam hava hep karanlık olur üzerime yağırdı. Sevmiyordum bu yüzden yağmurlu havayı. Islanmayı da sevmezdim, çabuk üşürdüm genel olarak.

“Palyaçolardan da hoşlanmam mesela.”

Neden gevezelik ettiğimi bilmiyorum ama yağmurlu hava ve kasvet bana palyaçolar ile eğlence merkezini hatırlatıyordu yalnızca ve yeni uyanmışken bir hastane koridorunda, öylesine konuşmak geliyordu içimden. En başından beri gözlerine bakması ve konuşması kolay biri gibi hissettiriyordu, dinliyordu beni bir sebepten ve insanın anlatası geliyordu bu yüzden. Çünkü biliyordum ki o bir yabancıydı. Benim canımın acısı acıtmazdı onun canını. Karşı tarafı üzer mi bu söylediğim diye düşündürmüyordu beni. Bu yüzden konuşabiliyordum kolayca.

“Babamı hiç tiptemesi içinde görmedim,” dedim histerik bir gülüşle. *Ben babamın kim olduğunu bilmiyorum galiba gerçekten...* “Belki görsem severdim...”

Ellerime çevirdim gözlerimi.

“Ben de hoşlanmam palyaçolardan,” dedi o da.

Gülümsedim, beni ilk gördüğünde anlamıştım zaten bunu. Hiç hoşlanmamıştı görüntümden. Acaba o gün gördüğü kız olduğumu biliyor muydu?

“Sen niye hiç ağlamıyorsun Lina?”

Böyle bir soru beklemediğimden gözlerimi bir anlığına ona çevirdim. Bana bakıyordu öylece. Merak ve üzüntü vardı gözlerinde. Üzüntü görmek beni rahatsız ettiğinden gözlerimi kaçırıp bulutlara baktım tekrar. İçini dökmek uğruna yok olacak olan bulutlara baktım.

Dudaklarımda utanç dolu, buruk bir tebessüm oluştu. “Utandığımdan,” diye cevapladım onu. “Babamı ben öldürdüm sanıyordum... Ağlamaya utandım.”

“Artık öldürmediğini biliyorsun ama.”

Biliyordum. Onun sayesinde...

Kafamı salladım yavaşça. "Biliyorum ama çok biriktirdim içimde. Ben şimdi ağlarsam..." Sustum, ne tür bir kelime ile durumu açıklayacağımı bilemeyerek. Sonra, "Çok ağlarım," diyebildim yalnızca.

Derin bir nefes aldım. Konudan hiç hoşlanmamıştım, değiştirmek istedim.

"Sen niye eve gitmedin?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Yalnız kalma diye."

Böyle bir cevap beklemediğimden kaşlarım kalktı ve gözlerimi ona çevirdim. "Ne?"

Gözlerimin içine baktı doğrudan. "Annen ve kız kardeşin için endişeli ve tek başınasın. Yalnız kalma diye gitmedim."

Yalan söylüyor gibi durmuyordu hiç ama sırf yalnızım diye yanımda kalması tuhaf hissettirdi. İnandırıcı da gelmiyordu hiç. Bugüne kadar yalnız ve endişeliyim diye yardım eli uzatan bir kişi bile olmamıştı. Belki de güvenimi kazanmaya çalışıyordu kaçmayayım diye.

"Benim kimseye ihtiyacım yok." *İhtiyacın olmasa savcıya güvenir miydin Lina?* Gözlerimi cama çevirdim. "Hem senin de bir ailen var. Evine git Çakırca."

"Benim kardeşlerim koca koca adamlar," dedi o da yağmura tekrar dickerken gözlerini. "En küçüğü beş yaşında. Ona da ablam bakıyor. Diğerleri bensiz de idare edebilir."

Annesi konusunda hassas, aile deyince aklına kardeşleri geliyor, küçük kardeşi beş yaşında ve ona ablası bakıyor. Annesini kaybetmiştir belki de... Belki de hastadır benim annem gibi... Veya düşündüğümde daha çok ortak noktamız vardır... *Ve bu hoşuma gitmiyor hiç.*

Dizlerimi kendime çektim alışkanlıkla, bacaklarımın üzerindeki kabanı yüzüme yaklaşıncı parfümünün kokusu çalındı burnuma. Güzel bir kokuydu ama ağırdı biraz.

"Ablanın ismi ne?" diye sordum merak ederek. Ablası kardeşine bakıyor diye kendime benzetmişim istemsizce.

"Güneş."

İsmi kadar güzeldi ablası, çiçek götürdüğümde görmüştüm onu. Altın sarısı saçları, beyaz teni, parlayan mavi gözleri vardı. Şimdi düşününce kardeşlerin hepsi farklıydı birbirinden ama Ekin Çakırca ablasına benziyordu aslında.

"Aranız iyi mi?"

Bir abla olduğumdan Aral Çakırca'nın nasıl bir ablası olduğunu merak ettim. Hep bir abim ya da bir ablam olsun isterdim küçükken. Okulda dışlandığımda, benimle dalga geçtiklerinde onları azarlayacak bir

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

abim ya da ablam olsa belki de kendimi çok daha iyi hisseder ve insan ilişkilerimi geliştirebilirdim.

“Harika biridir,” dedi samimiyetle. “Ablam da kardeşlerim de çok değerliler benim için.”

Belli oluyordu. Ekin’in yaptığı şeye rağmen onu kurtarmak istemesinden anlayabiliyordum bunu ama kınamıyordum bunun için onu. Ben de Alin’i her şeye rağmen çok severdim.

“Hep abim ya da ablam olsun istemişimdir,” diye mırıldandığım sırada Kuzey’in hem abisi hem de ablası olduğunu fark ederek kaşlarını çattım istemeden. Dün Aral ona kaş çattım diye beni fırçalamıştı biraz mesela. “Bir abim olsaydı bana kardeşini koruyan adamlara karşı o da beni savunurdu.”

Kesik bir nefes sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Burnundan gülmüş-tü bu sözlerime, ona söylediğimi anlamıştı.

“Bak ya,” dedi, gülümsemesi hâlâ yüzünderken. “Abin yok diye bundan sonra daha yumuşak davranırım o zaman.”

Omuzlarımı silktim huysuz bir tavırla. “Gerek yok, ben kendim hallederim. Şimdiye kadar hep öyle yaptım.” Ona yumruğumu gösterdim. “Elim ağırdır,” demiştim ki kardeşine vurduğumu hatırlayınca duraksadım. Elim yanıma düştü yavaşça.

Bunu fark ederek kaşlarını çattı hafifçe. “Ne oldu?”

“Hiç,” diye mırıldandım. Her ne kadar haklı olsam da Ekin’e vurduğumu ona söylemek istemiyordum.

O çok sorgulayamadan bir titreşim sesi doldu kulaklarımıza. Bu, dikkatini benim üzerimden çekmesine sebep oldu. Telefonunu cebinden çıkarırken yanağımı dizime yasladım. Parfümünün kokusu doldu ciğerlerime ve bu koku emin olamadığım şeyler hissettirdi bana.

Üzerine düşünmeden Aral’ın kucağında tuttuğu elindeki telefonun ekranına sıklıkla düşen mesajlar çekti dikkatimi. Arka planında iki tane köpeğin fotoğrafı vardı. Köpeklerden hoşlanmazdım. Onlar da benden hoşlanmazlardı.

Aral mesajları okurken ekranı benden sakınmadığı için bakmakta sıkınca görmedim. Defne diye bir kadındandı mesajlar.

Aral selam.

Nasılsın?

Ben İstanbul’a döndüm.

Görüşme şansımız olur mu?

Derin bir nefes aldı Aral. Sessizdi ama göğsünün inip kalkışından anlamıştım derin nefes aldığını. Gönül meselesiydi sanırım. Bunca işin gücün, ölüm kalımın arasında bir de bundan dertliyse yazık, diye düşündüm. Bir keresinde hoşlandığım kişinin ders notlarım için benimle görüştüğünü öğrenmiştim. O günden sonra tövbe etmiştim gönül işlerine.

Özel bir konu olduğunu anladığımdan gözlerimi başka yöne çevirdim. Aral'ın parmakları klavyenin üzerinde usulca gezinirken ben de gözlerimi bize ayrılan odanın kapısına çevirdim. Kapısı hâlâ açıktı ve uyuyan Alin'in güzel yüzünü görebiliyordum. Onu uyurken görmenin verdiği karşı konulmaz bir huzur vardı.

Aral telefonu cebine koyarken yerden de kalktı. Kafamı dizlerimden kaldırdım gittiğini sanarak. Kabanını verecektim ama o ben de kalkayım diye elini bana uzattı. Bana her elini uzattığında kendimi tuhaf hissediyordum ama üzerine çok düşünmemiştim. Aynı ipin üzerindeydik artık, beni kaldırsın diye bu eli sık sık tutmak zorunda kalacaktım. Hatta ben de ona el uzatacaktım belki de...

Uzattığı elini tuttum, beni kolayca kaldırdı yerden. Elimdeki kabanı almaya yeltenmeyince ben uzattım ona.

"Teşekkürler."

Elimden alıp üzerine giyerken rica etmedi. "Hava almak ister misin? Çatıya çıkacağım sigara içmek için."

Kaşlarım çatıldı hafiften. "Aç aç mı?"

Yüzünde bir gülümseme oluştu ve başını sallayarak onayladı.

"Olur," dedim. Aç olup olmaması neden umurumda olacaktı ki? Mide onun midesiydi. "Montumu alayım."

Odaya gidip sessizce içeri girdim ve montumu aldım koltuğun üzerinden. Yatağa yaklaştım sessiz adımlarla. Uyuyan Alin'in saçlarını öptüm, üzerini örttüm iyice. Odadan çıktığımda dün gece kapımızda bekleyen kadın polisle karşılaştım.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Ne zaman kahvaltı etmek isterseniz söyleyin bana."

Kafamı salladım. "Alin uyandığında edebiliriz sanırım."

Beni onaylayıp kapının önündeki sandalyeye oturdu. "Ben buradayım merak etmeyin."

"Teşekkürler," dedim minnettarlıkla.

Beni bekleyen Aral'ın peşine takıldım. Birlikte çatıya çıktık. Çatının kapısını açtı, eğilerek dışarı çıktı ama uzaklaşmadı, kapının ufak tentesi

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

altında durdu. Yağmur yağıyordu hâlâ, çatıdaki tüm karı eritmişti. Ben de küçük tentenin altına çıktım ellerim cebimde. Hava hâlâ buz gibiydi ama yağmurun kokusu iç açıcıydı.

“Savcıyla konuştun mu hiç?” diye sordum gözlerimi yüzünde gezdirirken.

Dudakları arasındaki sigarasını yakıyordu o sıra. Derin bir nefes alarak tutuşturdu sigarayı, çakmağı kabanının cebine rasgele atarken gözlerini bana çevirdi.

“Ne hakkında?”

“Asaf hakkında?”

Bu isim, gerilmesine neden oldu. Savcıyla ne kadar konuşmuş ne konuşmuşlardı bilmiyordum ama ben de bu işin içindeydim. Bilmek istiyordum her şeyi.

“Asaf Soylu’yu tanıyor musun?”

Sigarasından derin bir nefes alıp dudaklarından ayırdı ve bulutlarda gezdirdi gözlerini. “Kişisel olarak değil.”

“Ne olarak peki?”

Gözlerini yüzüme çevirdi. “Eğlence merkezinin başında olduğunu ve şüpheli olduğunu biliyorum ben de henüz sadece. Sormak istediğin buysa...”

Evet buydu. Kafamı salladım hafifçe. Eriyen ve çamurlaşan karı botlarımın ucuyla eşeledim.

“Peki Ekin tanıyor olabilir mi?”

Gözlerine bakarak sormamıştım bunu. Sürekli yarasına dokunuyor gibi hissediyordum ama sormam gerekiyordu. Belki de Ekin ve Asaf birlikte çalışıyordu... Ekin başka hangi sebepten babamın işine karışmış olacaktı ki? Anlamıyor, bir bağlantı kuramıyordum hiçbir şeyle. Neye benzediğini bilmediğim bir yapboza dönmüştü hayatım. hangi parça nereye ait, hiç kestiremiyordum.

Ekin’in ismi geçtiğinde gözlerinin bana döndüğünü hissettim. İstemeye istemeye baktım yüzüne. Gözlerinde yine o alev vardı. Ekin Çakırca bu adamda büyük bir yaraydı. Bana hiçbir şey anlatmıyordu. güvenmiyordu da ama onun büyük bir yara olduğunu biliyordum

“Sanmıyorum. Neden öyle düşündün?”

Dilimi dudaklarımda gezdirdim. Hem Asaf’ın bana ettiği imayı dile getirmek istemiyordum hem de yirmi dokuzu kasti olarak kullanıp kullanmadığından emin değildim.

Önüme döndüm hafifçe omuz silkip. "Hiç..."

Pes etmedi. "Ne konuştunuz Asaf'la?"

Asaf'ın teklifi sonrası korumasının söyledikleri aklıma geldiğinde censemdeki tüyler yine diken diken oldu. Bir sürü şey dönüyordu ortada ama ben bihaber yaşıyordum dünyadan sanki.

"Beni bir partiye davet etti. Gidersem tüm borcumu silecekmiş."

"Ne partisiymiş bu?" diye sordu. Sesinde şüphe seziliyordu.

Ben de şüpheliydim, neden bu kadar ileri gidiyordu ki? Beni daha çok elinde tutmak için sadece eğlence merkezinde çalışmam karşılığında borcumu senelere yaymayı teklif etmişti. Şimdi bir parti için tüm borcumu silmeyi teklif etmesinin nedenini anlamamıştım.

"Bilmiyorum, her sene yapıyormuş."

"Ne yapacaksın katılıp?"

"Camdan bir kafeste oturacakmışım yalnızca," dedim ardından benim orada çalışıp çalışmadığımı bilip bilmediğinden emin olmayarak açıklama gereği hissettim. "Ben orada oyuncak tiplemesi bir palyaço olarak çalışıyorum."

Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde bu fikrin hoşuna gitmediği belli oluyordu. Ben de nefret etmişim bu fikirden. O oyuncak bebek tiplemesinden zaten nefret ediyordum, bir de beni eşya sergiler gibi cam bir kutuya koymak istiyordu. Kendimi çok daha değersiz hissettirecekti bu bana, biliyordum. Orada içi gibi yüzünde de ifade barındırmayan gerçek bir oyuncak bebek gibi oturacaktım. İçi boş cam bebek gibi...

"Yiğit'e anlattın mı bunu?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Bugün için konuşuruz detaylı demiştik."

Kafasını salladı. "Konuşmalıyız." Gözlerindeki öfke fark ediliyordu. "Hiç hoşuma gitmedi."

Elimi alnıma koydum sıkıntıyla oflayarak. Gerçekten yapacak tonla işim varmış gibi hissediyordum ve boş durdukça iyice geriliyordum. İçim içimi yiyordu bir şeyler yapayım diye ama ne yapacağımı da bilmiyordum.

"İki gün var davete," diye mırıldandım. "O güne kadar Asaf'ın odasına girebilirim belki bir şey bulabilirim. Ne için olduğu ya da kimlerin katılacağı gibi şeyler..."

Söylediklerim bedenini bana çevirmesine neden oldu. "Odasına girebilirsen mi?"

Ona baktım ben de. "Anahtarları boşuna yürütmedim..."

Kaşları çatılmıştı. “Sen çok mu aksiyon filmi izliyorsun Lina?”

Ben eskiden çok film izlerdim ve ever aksiyon filmleriymiş çoğu.

“Ne alaka?”

“Şöyle alaka,” dedi ve bana doğru eğildi. Benim üzerimden arkama uzanmış, biten sigarasının izmaritini atmıştı çöpe. Benden uzaklaştı daha sonra ama aramızda iki adım vardı sadece.

“Bu adamlar senin babanın kayıp olmasıyla en yakından ilişkisi olan adamlar ve muhtemelen Yiğit’in şüphelendiği gibi bir organizasyona bağlılar. Üstelik eğer babana düşmanlarsa sana da düşmanlar demektir ve sen, bu eli silah tutan adamların inine gizlice girmekten bahsediyorsun.”

Haklıydı. Aksiyon filmi gibi geliyordu kulağa ama savcı bana babamın başına gelmiş olabilecek ihtimalleri anlatırken de aynı şeyi söyleyebilirdim ona. Hem ben girmezsem kim girecekti? Savcının muhbiri mi? Benden daha az dikkat çeken biri miydi bu adam? Hem Aral Çakırca daha dün kendisi söylemişti; ben kaçarsam sadece benim yapabileceklerim ve cevaplayabileceklerim de elimizden kaçardı.

“O adamın koruması bana eskiden babamın da o partiye katıldığını söyledi,” dedim gözlerine bakarak. “Asaf ben şüphelenmeyeyim diye birkaç kız ayarladım, dedi ama koruması alay ederek babamın da partilere katıldığını anlattı bana.” Öfkeli çıkıyordu sesim çünkü o korumanın tavrını hatırlayınca sinirlenmiştim yine.

“Bunun ne daveti olduğunu da katılanların kim olduğunu da bilmek istiyorum. Ya o davete katılıp kendi gözlerimle göreceğim ya da gizlice odasına girip bir şeyler bulmayı ümit edeceğim. Başka fikrin varsa söyle, çekinme.”

Sesim en az benim kadar kararlı çıkmıştı. Burnunun kemerini sıktı Aral, başı mı ağrıyordu yoksa sabır mı diliyordu bilmiyorum. Fakat şu durumda en çok ben sabır dilenmeliydim her dakika yaratıcıdan.

“Bu işin ciddiyetini anlıyorsun gibi gelmiyor,” dedi Aral.

Siyah gözlerine diktim gözlerimi. Ne demekti bu şimdi?

“Ailen için endişen gerçek ama tehdit edilenin sen olduğun gerçeğini anlıyor gibi durmuyorsun. Gerçekten pervasız mısın yoksa ifadene mi yansıtmıyorsun bu tedirginliği bilmiyorum ama sen yaşamazsan ailenin korunup korunmayacağından emin olamazsın.”

Aral Çakırca’nın başımı çevirdiğim gerçekleri beklemediğim anlarda yüzüme vurma gibi bir becerisi vardı. Ailem için korkuyordum, korkum gerçektir, kaygım gerçektir ama kendim için o kadar endişelendiğimi söyleyemezdim.

“Yaşamak zorundasın. Gerçeğe ne kadar aç kalırsan kal, tuzaklarla dolu yalanların içine düşünmeden, öylece dalamazsın. Çünkü bu yaptığın cesaret değil düpedüz aptallık olur.”

Kaşlarımı çatmıştım. “Dün bana bu çatıda senin yapabileceklerin var, demedin mi? Yalnızca senin bulabileceğin cevaplar? Yapacağım diyorum işte, alacağım o cevapları, diyorum. Ama sen yine memnun değilsin attığım adımdan.”

Kafasını iki yana salladı. “Beni memnun etmeye mi geldin Lina buraya?” Bir adam daha attı bana ve göz hizama gelmek ister gibi eğildi. “Ben sana kendini feda et, demedim. Savaşacaksan eğer önce kendin için yap bunu.”

Bana kızmıştı. Kendimi feda edebilecek olma ihtimalimin onu neden bu kadar sinirlendirdiğini anlamadım, belki de geçmişteki haline benze-memle ilgiliydi... Belki de onun yaptığı bir hatayı yapmak üzere olduğum için öfkelenmişti... Konu neden buraya gelmişti bilmiyordum ama kendim için savaşmamı istemesi tüylerimi diken diken etmişti. Daha dün ona ben-zediğim için gözlerimin içine bakarak arkayı dön savaş diyemiyordum sana, demişti. Şimdi ise kendim için savaşmamı istemişti benden. *Onun ailesi için değil, kendi ailem için değil, kendim için. Yalnızca kendim için...*

Ben kendim için değil savaşmayı göze almak, yaşamayı bile bırak-mıştım. Yanımda taşıdığım ölüm beni tüm duygularımdan arındırırken camdan, içi boş bir bebeğe dönüştüğümü düşünmüştüm hep. Boş bir kabuktan ibarettim yalnızca. Sonra bu adamın sözleriyle serbest kalmıştı ruhum. O kadar uzaklaşmıştım ki kendimden, ruhum bedenime dönecek yolu unutmuştu fakat Aral Çakırca bana her el uzattığında çaresiz ruhumun da elinden tutmuş, acımı her dinlediğinde ruhumun gözyaşlarını da silmiş, onu teselli etmiş gibi hissediyordum.

Çenemi kaldırdım, siyah gözlerine baktım kararlılıkla. “Bir mezar kazdım ben bir kere. Açtıranları sokmadan ölmeyeceğim ben de.” Onun söz-leriydi bunlar. “Ben sevdiğim kimseyi yokluğumla cezalandırmayacağım.”

Siyah gözleri gözlerimin içine bakarken hep hissettiğim gibi sanki samimiyetimi gördü ve ikna olmuşçasına kafasını salladı. Kendimi bile ölüme atmayacağıma ikna olmuştu bir nebze, yine de birbirimize güvenene kadar ikimizin de farklı konularda tetikte kalacağını biliyor-dum. O benim kahramanlığımı güdecek ben de kardeşine yüzünü dönüp dönmeyeceğini kontrol edip duracaktım.

“Aldım ben havamı,” dedim ve yanından geçip içeri girdim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Ona kızgın değildim aslında ama öfkeliydim yaşadıklarına. Üstelik sınırlarım çok gergindi, üstüme gelirse ona zarar verecek şeyler bile söyleyebilirdim normalde fakat bu kötü alışkanlığımı kontrol altına almış gibi duruyordum şimdilik. Yangın merdiveni kapısından geçerek koridora girdim.

Odaya ilerlediğim sırada Alin'in uyandığını gördüm. Henüz yeni açtığı gözlerini ovuşturuyor, etrafa bakıyordu. Yatakta doğrulduğu sırada içeri girdim. Beni görünce gülümsedi.

"Günaydın Lina'cığım."

Ben Alin için ölürdüm, bu su götürmez bir gerçektir fakat onu gönül rahatlığıyla arkamda bırakıp gidemezdim. Bu zalim dünyada tek başına savaşmasına gönlüm razı gelmezdi hiç. Onu her şeyden korumak istiyordum, onun için savaşmaya karar vermiştim ama onu korumak istiyorsam kendimi de korumalıydim, biliyordum. *Zaten biliyordum.*

"Günaydın minik sincap," deyip gülümsemeye çalıştım.

Kafam şimdiden kazan olmuştu. Yatağa oturdum ve yanağını öptüm. "Acıktın mı? Kahvaltı yapalım mı?"

"Oluy," dedi kafasını göğsüme yaslayıp. Dudaklarımı saçlarına bastırıp ona sarıldım ve kucağıma çektim küçük bedenini. Yanağını omzuma yaslayıp sarıldı bana sıkıca.

"Alin," dediğimde, "Hım," diye mırıldandı saçlarımla oynarken.

"Ben iyi bir abla mıyım sence?"

"Lina'cığım hayika biy abla."

Kalbim ısındı ama aynı zamanda acıdı da. "Öyle miyim gerçekten?"

Kafasını salladı. "Sen hayikasin ve güselsin ve iyisin," diye övdü beni.

Dudaklarımda bir tebessüm oluştu. "Sen de öylesin."

"Annem de hayika, güzel ve iyi. Değil mi Lina'cığım?"

Kalbim sancırken kafamı salladım. "Öyle."

"Annem kahvayı hazırlamış mı?"

Sorusu bir anlığına nefesimi tutmama sebep oldu. Gözlerim yandığından kafamı geriye yatırıp tavana baktım. Ağlamak istiyordum ama ağlayamazdım. Ağlamayacaktım.

"Annemiz..." diye mırıldandım. "Biraz daha uykusu varmış. Biz birlikte yiyelim olur mu?"

"Uyandıymaya gidelim mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Baş ağrımasın, biz yiyelim."

"Peki," dedi mutsuz bir sesle.

Kollarımı ona daha sıkı sarıp saçlarını öptüm. Keşke onun üzüntülerini üzerine almak gibi bir yeteneğim olsaydı...

"Canımın çektiği bir şey var mı?"

"Peyrak" dedi yalnızca.

"O zaman ben gidip kahvaltı getireyim olur mu? Sen de çizgi film izle."

Kafesini salladı, başını omuzlarından alırken yanağımdan öpü ve kucağımdan sıvılıp yatağa oturdu. Televizyonu açtığımda dikkatini hemen çizgi filme verdi. Yanağını okşayarak odanın dışına çıktım. O sırada Aral Nacey ve orta yaşlarda bir doktorun annemin odasının önünde durduklarını gördüm.

Korunmasa beslediğim yılan yine işinin başına geçti. Korkarak kaygılı adamlarla ilerledim onlara doğru. Aral'ın gözleri bana döndüğünde yalnızca gülerken bakarak bile konu bir haber alacağımı biliyordum çünkü bir kere küstürmüştüm kaderi kendime, bir daha hiç gülmeyecekti bana. Kalbim kasıldı. Öyle zordu ki göğsüm kalp krizinden şüphelenebilirdim eğer kalp ritimim normal hızda olmasaydı.

Yaklaşma gimiğinde doktor gözlüğünün arkasından yüzüme pek de samimi bir ifadeyle bakmıyordu.

"Annem nasıl?" diye sordum kuru bir sesle.

"Celina Hanım zaten kanseri yeni atlatmış için bağışıklık sisteminin güçsüzlüğü olması normal. Ama," dedi. O ama benden bir sürü şey alacaktı biliyordum. Yumruklarımı sıkıttım. "Ama her şeyden emin olmak ve birkaç şüphemi oradan kaldırmak için ekstra birkaç test istemiştım. Maalesef şüphelerim doğru çıktı. Celina Hanım'ın kanseri şükür ki nüksetmiş değil fakat bağışıklık sisteminde sorun var."

Hastalığı nüksetmemişti, bağışıklık sistemi üzüntüden çökmemişti. Neydi sorun o zaman? Neden bana üzgün bir ifadeyle bakıyordu? Halledilebilir bir şey olmalıydı. Öyle olmalıydı. Henüz yeni almıştım annemi ölümün pençesinden, tekrar onu yakalayamazdı. Hiç adil değildi bu.

"Bağışıklık sisteminin çökmesinin sebebi *Guillain-Barre* Sendromu dediğimiz çok nadir görülen bir hastalık gibi görünüyor."

Doktor konuşmaya devam etti ama ben ilk cümleden sonrasını dinleyemedim. Tıp kazandığım günü hatırlıyordum. Bir pazar günü kahvaltı masamdaydık hepimiz, henüz Alin doğmamıştı, annem hamileliğinin son aylarındaydı aruk. Salondaki açık televizyonda bir son dakika haberi veriliyor, üniversite yerleşime sonuçlarının açıklandığından

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

bahsediliyordu, bunu işitince babamla göz göze gelmiştik o an. Yarımdan öyle bir sıçramıştım ki annem korkmuş, bir eliyle karnını tutarken diğer elinin başparmağıyla ön dişlerini kaldırmıştı.

“Ödüm koptu anneciğim. Bir şey mi oldu?” demişti o sırada.

“Sonuçlar açıklanmış,” demiştim yalnızca, odamdaki bilgisayara koşarken.

Annemin heyecanlı sesini, babamın, “Bir sene yüzümüze bile bakmayıp o puanı aldın, ilk tercihin gelmiştir kesin,” diye beni destekleyişini hatırlıyordum hâlâ. Annem de, “Akıllıdır benim kızım, onu almayacak da kimi alacaklar,” demişti.

Sıralamam iyiydi ama ben Cerrahpaşa olsun diye tutturmuştum hep. O olmazsa diye ödüm kopmuştu tutacağı kesin olduğu halde.

Ne komik bir korku olduğunu şimdi anlayabiliyordum ancak. O gün keşke tıp kazanmamış olsaydım... Keşke insan vücudu hakkında, hastalıklar hakkında hiçbir şey bilmiyor olsaydım ve keşke bu doktor ya da Aral Çakırca benim umut tacirim olsaydı... Beni yalanlarla avutup teselli verebilselerdi keşke...

Biri omuzlarımdan tuttuğunda irkildim. Gözlerimi karşımdaki adamın gözlerine çevirdim.

“Lina,” dedi sakinlikle. Göz hizama eğilmişti. “Nefesini yavaşlat.”

O söyleyene kadar şiddetle, sık sık nefes aldığımı ve titrediğimi fark edememiştim. Fakat bunu fark ettiğimde daha çok panik oldum. Panik atak mı geçiriyordum? *Panik atakta en önemli şey sakinleşmek ve nefesi toparlamaktır.* Bu teorik bir bilgiyi yapması, bilmesinden daha zor. *Ok-sijen paniği artırır. Varsa bir kesekâğıdı bulun, dudaklarınıza yaslayın ve içine nefes alıp verin, karbondioksit sakinleştirir.* Biliyorum, biliyorum. *Güvendiğiniz birinin yanında ya da bir yerde bulunun. Ayaktaysanız oturun ve bu durumun geçeceğini aklınızdan çıkarmayın.* Güvenecek kimsem yok. Anneme gidemem, eve de gidemem. Kimsem yok.

“Lina’cığım?” Alin’in sesi kulağımda uğuldadığında o sesin altında ezildim. Bacaklarım güç kaybetti sanki. Ben Alin’e ne anlatacaktım? Ben Alin’e hangi yalanı uyduracaktım?

Aral’ın bana eğildiğini, kollarını bedenime sardığını hissettim. Yerle ilişiğim kesildi birkaç saniye içinde. Hayata tutunmak ister gibi kollarımı boynuna sardım. Alin görmesin diye yüzümü omzuna yasladığımda aldığım nefes, onun kokusundan ibaretti o an.

Beni Alin’den kaçırır gibi uzaklaştırdı, nereye götürdüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu ama umurumda değildi. Ayaklarımda güç bulabilsem

kendim kaçıp giderdim. Bir kapı açılma sesinin ardından kapı kapandı, daha sonra sert bir zemine oturduğumu hissettim. Yere mi oturmuştu bilmiyorum ama hâlâ kucığındaydım, bacaklarının arasında oturuyordum. Kollarım boynuna sarılıydı hâlâ, yavaş nefes alıp veriyor, ciğerlerimi yalnızca onun kokusuyla sınırlıyordum. Tüm odağımı nefesimi kontrol etmeye vermiştim. Sakinleşmeliydim bir an önce. Şimdi panik olacak zaman mıydı? Alin'in ödü kopmuş olmalıydı, Kuzey belki sakinleştirirdi yine onu ama yanında ablası olsa daha iyi olurdu.

Sağ el bileğimde hissettim sıcak elini. Parmaklarını nabzıma yerleştirdi. Ellerim buz kesmişti ve hâlâ titriyordum. Tırnaklarımı ensesine bastırduğımı bile fark etmemiştim. Ben duygusuz biriydim, karşıma geçip baban ölmemiş, demişlerdi ve ben tepkisizliğimle bu adamı şaşkına çevirmiştim. Bir anda nasıl panik atak geçirebilmiştim? Artık bedenim dayanmıyor muydu? Sınırıma mı dayanmıştım?

Aral'ın yumuşak, sakın bir sesle, "Sorun yok," dediğini işittim. "Endişelenme, her şey iyi olacak."

"Olmayacak," dedim sesim dahi titrerken.

Koynumda büyüttüğüm korku denen o yılan artık damalarımnda değildi. Tüm vücudumu sarıyor, suyumı çıkarır gibi sıkıyordu beni. Buz gibi terliyordum, su içindeydim, kalbim kriz geçirir gibi çarpıyordu. Endişelerim gün yüzüne çıkmıştı, aklımda yalnızca ölüm vardı.

"Bir mezar daha kazacağım," dedim dudaklarımı omzuna bastırduğım için sesim boğuk çıkıyordu ama beni anlıyordu.

"Kazmayacaksın," dedi kesin bir dille.

Yine o kendinden emin ses tonuyla konuşuyordu. Beni rahatlatacak, ikna edecek bir tondu bu. Beni kandırmasını deli gibi istediğim bir tondu.

"Bana bak Lina."

Kafamı iki yana salladım. Kimseyi görmek istemiyordum, kimse beni böyle görsün istemiyordum. Güvenmiyordum ki ben bu adama, tüm güçsüz yanlarımı görsün istemiyordum. Hem kafamı kaldırırsam yine hızlı hızlı nefes alacak, panikleyecektim.

"Lina bana bak."

Sol eli saçlarımı yüzümden çekti yavaş bir hareketle. Elleri ince iş yapmaya alışmıştı, dikkatliydi.

"Bak bana," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarımı omzundan ayırıp kafamı sağma çevirdim yüzüne bakmak için. Başka bir hasta odasıydı bizi getirdiği, sabah saatleriydi ama

bulutlar öyle koyuydu ki karanlıkta oda. Yüzü bana çok yakındı ama gol gelerin içinde saklıydı yine, yalnızca gözleri parlıyordu. Normalde bu yakınlık en çok rahatsızlık duyacağım şeydi fakat şimdi bendim ona sarılan Bendim ona tutunan.

“Korkacak bir şey yok,” dedi sanki ben hoşuna korkuyormuşum gibi. Burnuma karanfil kokusu çalındı yine.

“Ben tıp okuyorum,” diye hatırlattım ona. “Ne olduğunu biliyorum o hastalığın.”

Kırgındım. Kaderime o kadar kırgındım ki artık kızamıyordum bile. Hiçbir şeye kızamıyordum.

“Ölüm oranı yalnızca %7,” dedi o da beni ikna etmek ister gibi. “Tedavi olma şansı var ve iyileşme olasılığı %85.”

Kafamı salladım gözlerim sızlarken. “Yoğun bakıma düşmemiş olsaydı inanırdım sana ama staj yaptığım hastanede bir tane bile çıkan olmadı.”

“Çıkacak,” dedi beni ikna etmek ister gibi kesin bir dille. Beni ikna etmeyi benden daha çok istiyordu sanki. “Annen oradan çıkacak Lina. Annen iyileşecek, tamam mı?”

Ben babamın ölmediğini en çok ondan duymak istemiştim ve şimdi bana annemin yaşayacağını söylüyordu. Çaresizce inanmak istiyordum söylediklerine çünkü diğer türlü ruh sağlığımı korumak imkânsız gibi duruyordu. Tekrar o boşluğa düşmek istemiyordum. Düşemezdim, Alin ne yapardı yoksa?

“Tamam mı?” diye sordu ikna olup olmadığımı merak eder gibi.

Kafamı salladım yavaşça. Dudaklarımı birbirine bastırdım, ağlamadığım için boğazım düğümlenmişti. “Tamam.”

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Yine içimi gördü sanki. “Ağlamak istiyorsan da bırak aksın gözyaşların,” dedi sonra. “Ben, sen onları görmeden silerim.”

Kalbim sancıdı. Yutmaya çalıştım boğazımdaki yumruyu.

“Ağlamayacağım,” dedim kesin bir kararla. Yutkundum tekrar. “Ağlamak için bir sebep yok. İyileşecek, dedin.” Burnumu çektim. Ağlamadığımdan burnum akıyordu çünkü.

Birkaç saniye kendime gelmek için beklerken bacakları arasında oturdugumu, bacaklarımda da onun sol bacağının üzerinde olduğunu fark ettim. “Kalkayım mı ben?”

“Kalkabiliyorsan olur,” dedi sakince yüzüme bakarken.

Bu adam sakinken insanı sakinleştiren ama sinirlendiğinde de çıldırabilen biriydi. Tuhafı.

"Kalkabilirim herhalde," diye mırıldandım kendi kendime. "Yıkılmadım daha."

Az önce dizinin bağı çözülen ben değildim sanki. Küçük bir zelzeleydi bu yaşadığımı, şiddeti büyük depremim olursa yaşanacakların fragmanıydı. Ama henüz yıkılmamıştım. Yıkılamazdım, yıkılmayacaktım. Annem güçlüydü bir kere benim.

"Aslansın, yaparsın," dedi Aral da bana gaz vermek ister gibi.

Güldürdü bu beni. Hiç güleceğim yoktu ama üslubu güldürmüştü beni. Ağlanacak halime gülüyordum gerçekten.

Aral'ın omzundan güç alarak ayağa kalktım. Ayakta duruyordum işte, iyiydim. Aral da ayağa kalkarken arkamı döndüm ona. Gözlüğümü çıkardım, nemlenen gözlerimi kuruladım hızlıca. Başkalarını geçtim, kendim bile görmek istemiyordum bu halimi.

"İyi misin gerçekten?"

Kafamı salladım ona yüzümü dönmeden. "İyiyim." *Değildim.*

"Doktorla benim konuşmamı ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. Her adımımı bilmezsem, her şeyiyle ilgilenmezsem ileride mutlaka keşke diyecektim, bunu göze alamazdım.

"Yok," dedim gözlüğümü yüzüme yerleştirip. "Konuşurum ben. Sakinim şu an."

"Kahvaltı et, sonra konuşuruz doktorla."

Aç karnına panik atak geçirince düşük tansiyonum aniden yükselmiş, şimdi ise normale düşmüştü. Şekerim düşmesin diye bir şeyler yesem iyi olacaktı gerçekten. Ben önde o arkamda odadan çıktık. Koridorda ranıdık bir kalabalık vardı. Endişeyle bana bakıyorlardı, Alin de Kuzey'in kucağındaydı. Beni görünce kafasını Kuzey'in omzundan kaldırdı. Ona gülümsedim endişelenmesin diye.

Arkamızdan gelen asansörün sesiyle hepimizin bakışları oraya çevrildi. Yerimde durup omzumun üzerinden arkama baktım. Aral da durmuş, arkasına dönmüştü. Savcı, peşinde muhtemelen polis memuru olan iki adamla birlikte koridora girdi.

Onu gördüğümde içimde tekrar bir sıkıntı peyda oldu. Bize baktı, hepimizin koridorda birlikte durmasının hayra alamet olmadığını biliyordu ama eminim bana haber verilmeden önce almıştı kötü haberi. "*Kötü haber değil Lina,*" diye ikaz ettim kendimi içimden. *Her şey kötü olamaz, olmamalı, annen iyi olacak.*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Savcı, Aral'a başıyla selam verip tüm dikkatini bana verdi. "Nasılsın Lina?"

"İyi olacağım," dedim buna inanmak isteyerek.

Kafasını salladı anlıyorum, der gibi. "Annemin durumunu biliyorum. Endişe etme, tedavisiyle bizzat ilgileneceğiz."

Kafamı salladım yavaşça.

"Dün, konuşuruz dedik ama bugün olmak zorunda değil," dedi, yüzüme bakarak düşüncelerimi okumak istiyormuş gibi bir ifadeyle.

Kafamı iki yana salladım. Gerçekten nazik olmaya uğraş gösteren sabırlı birine benziyordu ama beklemenin ya da duruma alışmaya çalışmanın faydası yoktu çünkü boşunaydı. Annemi o yatakta görmeye alışamayacaktım.

"Sorun yok, konuşalım."

Kafasını salladı peki, der gibi. İsrar etmedi ama gözleri emin olmak ister gibi Aral'a çevrildi. Aral da onay veren bir baş hareketiyle karşılık vermişti ona.

Onları arkamda bırakıp kız kardeşime ilerledim. Kuzey'in kucağındaydı hâlâ, kollarını bana uzattı endişeli bir ifadeyle. Alin'i bu ortamdan çıkarmak istiyordum bir an önce. Ama onu bırakabileceğim tek bir akrabamız, güvendiğim tek bir insan yoktu. Yanımda da götüremezdim her yere çünkü benim şeytanın inine girmem gerekiyordu.

Saçlarını öptüm. Kuzey, "Kahvaltı getireyim ben, bir şeyler yiyin," dedi ilgiyle.

"Teşekkürler," dedim yalnızca ve odaya ilerledim.

Alin, "Annemi göymek istiyorum Lina'cığım," deyince duraksadım.

Ne kadar kaçıracaktım ki ondan annemi? Belki de ileride göremeyecekti... *Düşünme bunu.*

Camlı bölmeye ilerledim ve ona annemi gösterdim. Annem, anne tarafı Polonyalı melez bir kadındı. Beyaz tenini ve güzelliğini anne tarafından almıştı ama onun tarafından kimse kalmamıştı burada. Uzak akrabaları Polonya'daydı, birinci dereceden olanlar da ya vefat etmişti ya da bizi sevmiyorlardı.

"Annem uyuyoy mu hâlâ?" diye sordu güzel yüzünü bana çevirip.

Kafamı salladım sakince. "Hıhım," diye mırıldandım. Yalan söylemek gelmiyordu hiç içimden.

Uyuyan annemin yüzüne pişmanlıkla baktım. Evden çıkmadan hemen önce üzümüştüm onu ve bunu fark ettiğim halde dönüp özür

dilememiş, gönlünü almamıştım. Babam konusunda yalan söylemiştim ona. Bana peşinden git, demişti ama ben gitmem, demiştim. Bana darılmıştı, üstüne ağlatmışım onu, çok üzümüştüm. Şimdi ölse hakkını helal etmeden gidecekti bana. Ben o hakkın altından nasıl kalkacaktım?

Pişman olmaktan deli gibi korkan biriydim ama arkama dönüp baktığımda yine de bir sürü pişmanlık buluyordum. Bu pişmanlık benim lanetimdi ve vicdanım bir gün kıracaktı kalemimi.

Zihnin Tutsağı

İnsan bazen nasılsa güneş bana doğmuyor, deyip yüzünü gönüllü olarak karanlığa dönebiliyordu. Gökte parlayan güneşin kendisine ait olmadığını içten içe ne kadar biliyorsa o karanlık gökyüzüne o kadar ait hissediyordu. Ben uzun zamandır tan ışığından uzak, o yıldızsız geceye aittim. Alın ay ışığım, annem hep orada olacağını düşündüğüm o parlak ışıklı Venüstü. Alın bana sırtını döner, esirgerdi belki ışığını benden ama annem ölse bana sırtını dönmez, derdim hep. Ama o ölemez. Ölsün. Lütfen... Lütfen... Lütfen...

Karşımda oturan doktor bir şeyler anlatıyordu ama dediklerini dinleyemiyordum. Kendi kafamın içindeki bir labirentte kaybolmuştum. Uzun zamandır düşünmeyi yasaklamıştım kendime. Düşündükçe endişem artıyordu, ben de sırtımı dönmüştüm kendime. Düşünmeden hareket etmek beni zamanla robotlaştırmıştı. Memnun değildim hiçbir şeyden, en çok da kendimden ama durup düşünmüyordum hiç. Mekanik hareketlerle hayatıma devam ediyor, günün sonunda bir saatliğine de olsa ailemle bir akşam sofrasında Allah ne veriyse yerken birazcık iyi hissettiğim oluyordu. Bu bile çok, diyordum sana Lina. Yetiniyordum o kısa anlarla. Daha mutlu olmayı umut ettiğim anlardan vazgeçmiştim artık, daha kötü olmasın istiyordum sadece.

Guillan-Barre... Yüz binde bir görülen nadir bir hastalık... Sinir sistemine zarar veren, kasları zayıflatan ve bağışıklık sistemini çökerten bir hastalık... Hastanın kaslarını yavaş yavaş güçsüzleştiriyordu önce. Sonra felç ediyor, en son kasları çalışmayı bıraktığı için nefes alamayacak hale geliyordu insan ve gözlerini sonsuza dek yumuyordu. Tedavisi mevcuttu, yaşam oranı yüksekti fakat erken teşhis hayat kurtarırdı. Benim annem ise zaten kanseri yeni atlatmıştı. Staj yaparken birkaç kez yoğun bakımda rastlamıştım bu hastalık nedeniyle tedavi gören kişilere. O yoğun bakımdan bir kişinin bile çıktığını hatırlamıyordum. Annemin bağışıklık

sisteminin çöktüğünü söylemişlerdi dün. Geç mi kalmıştık teşhis için? Çok mu ilerlemişti? Yoğun bakımdan çıkamayacak mıydı annem? Çıkarıldı. Aral da iyileşecek, demişti. O benden daha çok ölüm görmüş olmalıydı. O ölmeyecek, diyorsa ölmezdi benim annem. Babamı da o yaşar hale getirmişti.

Benim annemin savaşçı bir ruhu vardı. Hastalığını ilk öğrendiğimizde olsun, güzel saçları aldığı kemoterapiden ötürü dökülürken olsun, yalnız kaldığında olsun bir kere ağlarken görmemiş, duymamıştım onu. Dini inancı yüksek bir kadın olmuştu hep, her şeyi Yaratıcı'nın hayrına bağlar, içinde barındırmazdı kötü bir düşünceyi. Ölmekten değil, sevdiklerine zarar gelmesinden korkardı hep. Belki de anneme çekmiştim bu konuda... Hem ben de inançlı biri sayılırdım aslında. Sadece o kadar kötü şey gelmişti ki başıma, kırgındım biraz O'na. Dua ederdim sık sık içimden, korkuyla titreyen birinin en garanti sığınaydı Yaratıcı, şimdiye kadar gidemeyişimin sebebi de buydu belki de... Biliyordum, ettiğim dualarım eninde sonunda kabul olacaktı. Annem kurtulacaktı, bu işi hiçbirimiz zarar görmeden çözecektik ve ben daha çok gülümseyen, konuşan biri olacaktım yeni hayatımda. Atacaktım üzerimdeki bu ölü toprağını, annemi üzmeyecektim daha fazla. Daha çok konuşacaktım onunla, ilgi mi çekmese de eliş öğrenecektim ondan, birlikte bir şeyler yapacaktık en azından. Alin'le daha çok vakit geçirecektim. Bu sene hiç kardan adam yapamamıştık onunla, kaç kere de istemişti benden...

Annemin tedavi olması gerekecekti önce. Hastanede kalması iyi olurdu. Savcı ailemi koruyacağını söylemişti, ona güvenmekten başka şansım yoktu. Peki Alin'i ne yapacaktım? Savcının bahsettiği güvenli ev iyi olabilirdi. Annemin yanında kalmak istesem de Alin için uygun bir yer değildi hastane. Hiçbir çocuk için uygun değildi ama Alin'i evde nasıl tek bırakacaktım? Polis Abla iyi birine benziyordu ama Alin'i tüm gün ona emanet edebileceğimden emin değildim. Hem savcıya güvenerek çalıştığım işlerden çıkamazdım, kötü gün param bizi uzun süre idare etmezdi. Okulumu dondurduğumdan gece vardiyamı gündüze çekebilirsem en azından geceleri Alin'in yanında olabilirdim ama gündüz için bir çözümüm yoktu. İşe gitmesem bile savcıya yardım edeceğimi söylemiştim. Onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum henüz ama muhtemelen evde durarak olmayacaktı bu. Alin'e bakacak, güvendiğim biri olsaydı keşke...

Doktor ayağa kalktığında hiçbir kelimesi beynimin içindeki labirentte kaybolan bana ulaşamamıştı. Dert etmedim, Aral'ın dinlediğini

biliyordum. Yanımdaki sandalyede oturuyordu o da. Ne dediğini anlamamıştım hiç ama doktora soru soran sesi ara ara kulağıma çalınıyordu ve burnuma karanfil kokusu dolmuştu hep. Ağzında karanfil mi çiğniyordu sürekli? Nasıl hep karanfil kokuyordu?

“Lina?”

İsmimi babam koymuş. Annemin isminin bir parçası olduğundan se-verdim önceden ismimi.

Gözlerimi, adımı söyleyen adama çevirdim. Aral siyah gözlerini yüzümde gezdirdi. Merak vardı gözlerinde, ne gibi bir ruh hali içinde olduğumu anlayamıyordu yüz ifademden. Yine kriz falan geçiririm diye endişeliydi belki de... Onun da başına bela olmuştum. Kendimi tanıyamıyordum birkaç gündür. Daha doğrusu yeni bana yabancı geliyordu son beş günkü halim. Katil sıfatını üzerimden çıkarmıştım, bir adamın yüzüne tokat atmıştım, okulu dondurmuştum ve bir neşter çalmıştım. Babamı öldürmüş olabilecek adamların yanına korkmadan gitmişim tek başıma, anahtarlarını çalıp kopyalamıştım. Hiç tanımadığım adamlara güvenmeyecek olsam da en azından biraz yaslanmayı seçmişim, endişeden panik atak geçirmiştim ve özellikle erkeklere dokunmaktan nefret ettiğim halde karşımdaki bu adama sarılmıştım. Neyim vardı gerçekten? Sınırıma dayanmış iflas mı ediyordu ruhum yavaş yavaş?

“İyi misin?” diye sordu benden hiçbir tepki alamayınca. Yalnızca suratıma bakıyordu öylece.

Derin bir nefes aldım ve kafamı salladım yavaşça. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“İyiyim. Sorun yok,” dedim dümdüz bir sesle.

Dudaklarım kurumuştum, dilimle ıslattım. Aral söylediğim bu yalana inanmadı ama üstelemedi de. Israrcı bir kişiliği yoktu, onu tanıdığım ilk gün anlamıştım bunu zaten. Hiçbir şey için ısrarcı değildi. Teklif dahi sunmuyordu insanlara, ya yapıyordu ya da yapmamayı tercih ediyordu bu kadar.

Doktor odadan çıktığında içeride savcı, ben ve Aral kalmıştık. *VIP* bir odanın, ensesi kalın insanlar hastanede bile rahatça yemek yiyebilsinler diye koydukları şık yemek masasının etrafında oturuyorduk. Benim yanımda Aral, onun karşısında da savcı oturuyordu.

Savcı ilgiyle, “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Savcı hakkında hiçbir şey tahmin etmiyor, hatta bilmiyordum. Tepkileri, konuşmaları samimiydi ama içinden de mi öyleydi, bundan emin

olamıyordum. Her gün tehdit edildiğini söylemişti, rol yapsa bile buna hakkı olurdu.

“Cevaplara ihtiyacım var,” dedim konuya girmesini dileyerek.

Benimle bu kadar ilgilenilmesine alışık değildim. Aral’ın ve savcının bana kendime sorduğumdan çok ihtiyacımı ve nasıl olduğumu sormaları, üzerime titriyor gibi durmaları garip hissettiriyordu.

“Tamam, benim babam kötü adam olsun,” dedim, savcının gözlerinin içine bakarak. O gün endişeden sormadığımı bir sürü şey vardı kafamın içinde. Tüm soru işaretleri baş aşağıydı, her bir kancanın ucunda bir ip asılıydı. Hangisini çekersem sökülür, hangisiyle uğraşırsam beni darağacına götürürdü bilmiyordum. Öğrenecektim ama. Ben zihnimde çok cinayet işlemiştim.

“Ekin Çakırca ile babamın olayı arasında ne gibi bir bağlantı var?”

Aral’ın yalnızca gözleri değil, gerilen bedeni de çevrilmişti bana doğru. Ben de ikisini de daha iyi görebilmek için soluma doğru çevirdim bedenimi ve gözlerimi, bana bak, der gibi üzerime diktiği, tenimi karıncalandıran o siyah gözlere çevirdim. Kasılmıştı, boğazından bile anlıyordum kasıldığını. Çenesi gergindi, kemikli suratındaki her bir detay belirginleşmişti.

“Mezarında olmayan bir adam kardeşini neden, benden daha çok rahatsız ediyor?”

İkisi de benden daha çok şey biliyordu. Güvenmediklerini biliyordum, Aral kendisi söylemişti ama savcı da güvenmiyordu bana. Haksız olduklarını söyleyemezdim, babamın bir organizasyonun özel bir üyesi olabileceğine inanıyorlardı. Bense her şeyden bihaber yaşamıştım yirmi iki sene boyunca. Hiçbir şey çakmamıştım, babamın kim olduğu hakkını da en ufak bir fikrim yoktu ve bu adamlar bana inanmamakta haklıydı. Hayatsa hepimizinki hayattı, belki de onlara oyun oynuyordum, nereden bileceklerdi? Ben onlara güvenmezken onlar nasıl güvenecekti ki bana? O kadar sır vardı ki hangimiz başlayacaktık eteğimizdeki taşları dökemeye? Benim dökecek hiçbir taşım yokken hem de...

“Daha önce de söyledim. Ekin’in derdi senin baban değil, benim,” dedi üzerine basarak. “Evet, mesaj ikimiz için ama mesajın sahibi Ekin değil.”

“Kim o zaman?” diye sordum ben de kaşlarımı çatıp. Gözlerime bakıyordu doğrudan, öfkeliydi ama bana değildi öfkesi. “Bilseydim burada oturmazdın.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Soruyu sorarken yüzünün aldığı şekil, kaşlarımı çatmama sebep oldu. “Ne yapacaktın oturmayıp?”

O soruyu öyle sormuştu ki sanki adli tıp doktoru değil polis ya da savcıydı. Sanki kim olduğunu bilse gidip hesabını görecekti kendi başına.

Sorum onu sakinleşmek ister gibi gözlerini kapatıp nefes vermeye itti nedense. Bu tepkisi, benden bir şeyler sakladığı hissine kapılmama sebep oldu. Şüphe benim en çabuk kurtlanan hissimdi. İçime kurt düşmüştü tek bir tepkisiyle. Sorduğum soruyla doğru ipin ucunu tutmuş gibi hissettim.

“Sen adli tıp doktoru değil misin? Kim olduğunu bilseydin ne yapacaktın?” diye direttim.

Sorumdan kaçamazdı, izin vermeyecektim. Kara gözlerini gözlerime dikti, o da biliyordu cevap alana kadar direteceğini.

“Öyleyim ama diğer sorunun cevabını biz onun kim olduğunu bulmadan öğrenemeyeceksin sanırım,” dedi gözlerime bakarak.

Öyle soğuk bir ses ve üstü kapalı bir cevaptı ki bu, ensemdeki tüylerim istemsizce diken diken oldu. Ne demekti bu şimdi? Verdiği cevap nereye çeksem gidecek cinstendi. Ben neşter çalmıştım hastaneden, neredeyse Aral’a zarar verecektim. Gözümün dönmesi saniyemi alırdı ve aynı sınıra yaklaşan bir tek ben değildim şu durumda belki de...

Aral Çakırca’nın gözlerinde gördüğüm öfke asıl yangının bir fragmanıydı, biliyordum. Neden yandığını bilmiyordum ama gördüğüm fragman asıl yangının ne büyüklükte olduğu hakkında bir fikir veriyordu. Bana bir sürü mezar kazdığını söylemişti, onları sokmadan kendim de girmem, demişti. O benimle aynı delilik sınırının yanında yürüyordu, belki de kim olduğunu bilse tıpkı benim gibi gidip öldürmek bile geçiyordu aklından zaman zaman.

Çaresizliğin neler yaptırabileceğini görüyorduk her gün televizyonda, hepimiz o sınıra bir nefes kadar uzaktık aslında. Verdiği cevaptan bir sürü sonuç çıkardı çıkmasına ama hiçbirisi şu ana kadar bana gösterdiği adamın yapacağı şeylere benzemiyordu. Bu adamın sakladığı bir sürü sırrı, bana göstermediği bir sürü yanı vardı. Hangisi gerçekti hangisi gerçek olmasını istediği idi, bilmiyordum.

“Sakinleşin ikiniz de,” diye uyardı savcı bizi.

Dışarıdan, didişen kedi ve köpek gibi görünüyorduk muhtemelen. Özellikle savcının yanında sürekli tartışacağımız bir durum oluyordu. Aynı masaya oturduğumuzda o sakin adam ve soğukkanlı kadın gidiyordu sanki. Gergin Aral Çakırca ile şüpheli Lina Kara baş başa kalıyordu.

Savcının gözleri benim üzerime yoğunlaştı. "Ekin çok iyi bir avukat. Yasayı çok iyi biliyor ve kendine uygun kullanmakta da üstüne yok. Elimizde henüz onu sıkıştırabileceğim bir şey yok. Çiçekleri gönderdiğinde de gönüllü olarak geldi sorguya. Neden böyle bir şey yapmaya ihtiyaç duyduğunu henüz bilmiyoruz ama araştırıyoruz. Güven konusunda problemlerin olmasını anlıyor ve hak da veriyorum sana. Ben de kimseye yüzde yüz güvenmem, çok tecrübe ettim arkamdan bıçaklanmayı ve tetikte olmayı öğrendim seneler içinde. Kimse yasla bana sırtını, ben nereye sen oraya, demiyor, diyemez, diyemeyiz. Ama olayı birlikte çözeceksek herkesin ihtiyaç duyacağımız ölçüde eteğindeki taşları dökmesi, sonra da o taşın altına elini sokması gerekecek. Bunu sadece sana söylemiyorum, bu masadaki herkes için geçerli bu."

İhtiyaç duyacağımız ölçüde, derken gözleri Aral ve benim aramda gidip gelmişti. Aral da ben de ailemiz konusunda korumacıydık ve bu korumacılık saklama isteğini ortaya çıkarıyordu. Bizden isteği konuyla ilgisi olabilecek bilgileri saklamamızdı. Benim saklayacak bir şeyim yoktu, konuyla ilgili bir şey bilmiyordum. Biliyorsam da hatırlamıyordum ya da yaşadıklarımın konuyla ilişkisini henüz kavramamıştım. Ama Aral Çarkırca'nın benden daha çok şey sakladığına emindim. Tırnaklarımı bastırdığım cam masadaki yansımamda gezdirdim gözlerimi. Ardından gözlerim Aral'ın yansımasına çevrildi. Başı bana dönüktü, benim aslıma bakıyordu, ben de onun yansımasına bakıyordum o an.

"Açık konuşalım. Bu masadaki üç kişinin de yaşamak için sebepleri var, korumak istediği insanlar var ve üçümüz de tehdit edildik. Ben ve Aral, babanın organizasyonla yakından ilişkisi olduğunu düşünüyoruz ve benim senden şüphelenmek için sebeplerim var. Belki de babanın nerede olduğunu biliyordur... Soruşturmanın nasıl gittiğini görebilmek için mağduru oynuyorsundur belki de..."

Öfkeli gözlerimi savcının yüzüne çevirdim. Yapabilirdim, haklıydı ama mağduru oynuyorsundur lafına bilenmişim. Onun ise yüzünde ne düşmanlık ne de söylediklerinden duyduğu pişmanlık vardı.

"Aynı şekilde biz de seni tehdit eden her kimse onun içerideki adamlarından biri olabiliriz. Ağzını aramak ya da babanın yerini öğrenmek için kandırabiliriz seni. Bunlar olmayacak şeyler değil. Senin de bize güvenmemenin nedeni bu tür ihtimaller değil mi zaten? Neticede seni daha önce de bir savcı ve bir adli tıp uzmanı kandırmıştı."

Öyleydi. Tam da bu yüzden güvenemiyordum onlara. Dişlerimi sık-
tım. Masanın üzerindeki ellerim yumruk olmuştu, tırnaklarımı crime
batırdım.

“Birbirimize güvenmiyorsak nasıl ilerleyeceğiz o zaman?” diye sor-
dum. Gerçekten merak ediyordum.

Savcı çenesiyle Aral’ı işaret etti. “Ben Aral’a güveniyorum. Aral da
sana güveniyor.”

Gözlerimi kırptım birkaç kez. Az önce kimseye yüzde yüz güvenme-
diğini söyleyen adam Aral’a güvendiğini söylüyordu ama asıl şaşırdığım
ikinci cümlesiydi. Aral daha dün akşam bana güvenmediğini söylemişti.

“Bana güvendiği falan yok,” dedim, ardından gözlerimi beni izleyen
Aral’a çevirdim. Kaşları çatılmıştı. “Dün kendin söyledin.”

“Ben sana gömdüğün adamın baban olmadığını söyledim,” dedi o
da gözlerimin içine bakarak. Yine ürperdim, tüylerim diken diken oldu.
“Ölümlle tehdit edildiğini anladın o gün ama kalbin normal seyrinde at-
maya devam etti. Psikolojik baskılanmadan mı yoksa zaten bildiğin bir
şey olduğundan mıydı bu sakinlik bilmiyordum. Ama bugün kollarımda
zangır zangır titrerken bir mezar daha kazacağım, dedin.”

Yalnız kalmamı istemediğinden yanımda beklediğini söylemişti ama
aslında gözlemllemek istemişti beni belli ki. Bana güvenip güvenemeyece-
ğini görmek için kalmıştı yanımda. Yalnız kalmayayım diye gitmediğini
söylediğinde de inanmamıştım zaten. Neden kalacaktı ki yanımda? Ben
sanki hep mi kalabalık içindeydim de yalnızlık çekecektim kendi başıma?

Yüzüne bakıyordum hâlâ, o da gözlerimin içine bakıyordu.

“Sen gerçekten kazdın o mezarı. Babana ne olduğunu bilmiyorsun
gerçekten. Bana değil belki ama kaybıma inanacağını söyledin ya bana...
Ben de senin o kazdığın mezara inanıyorum.”

Kazdığın mezara inanıyorum. Ben babamı tek başıma gömmüş-
tüm. Annem hastanedeydi yine. Alin’e bakacak kimse de yoktu, git-
mek istediğini söyleyerek ağlaya ağlaya bacağıma yapışmıştı o gün o
mezarın başında. O koca çukurun önünde, imamdan ve hiçbir şeyden ha-
beri olmadan ağlayan Alin’den başka kimse yoktu. Cenazeyi defnedecek,
üzerine bir karış toprak atacak tek bir kişi bile yoktu o gün yanımda. Be-
lediye çalışanları yardım etmişti de öyle defnedebilmiştik. Alin tanımadığı
adamlardan korktuğundan ve annemi özlediğinden ağlayıp duruyordu. Üç
yaşında kızın gözünün önünde babam diye bir adamı gömdürmüşlerdi
bana. Üzerine sembolik olarak toprak atayım diye bel uzattıklarında kaçır

gibi geri çekilmiştim. Öldürdüm sandığım babanı gömmemi istemişler benden. Ben Alin'in babasını gözlerinin önünde gömmüştüm. O gün ben o toprağın altına kendi ruhumu da gömmüştüm.

Gözlerime bakarken söylediğine bir anlığına pişman olmuş gibi hissettirdi. Benim gözlerimde kızgınlık hâkimdi. İçimdeki acıyı alıp onun içine koymak istemiştin al bak bakalım gerçek mi, diyerek ama onun içinin de benimkinden farklı olmadığı belliydi. Ben onun yarasına birçok kez dokunmuştum ve bunu öfkeyle yapmıştım ama Aral az önce konuşurken öfkeli ya da kasti bir tutum sergilememişti. Canım acıdı diye yarayı açana değil de sözü çarpana kızmam mantıksız olurdu. Yine de kızmıştım. Yarım saat önce beni Alin'den kaçırıp, annemin ölmeyeceğine ikna eden, sakinleştiren adam değildi sanki. Şu an karşımda oturan kişi, yağmuru izlerken havanın ne kadar huzurlu olduğunu söyleyen adam değildi, o sessiz fırtınanın kendisiydi.

Kafamı salladım sakince, kabul ederek. Anlaşmamız adil görünüyordu. İkimiz de kaybımıza güvenecektik mecburen. Konuşmadık, yalnızca gözlerimize bakarak anlaştık. Ben onu kardeşinden vurmayacaktım bir daha, o da beni babamdan vurmayacaktı bundan sonra. Konuşurken ikimiz de yaralarımıza dokunmuştuk, canımız yanmıştı ve ne kadar süreceğini bilmediğimiz bir ateşkes ilan etmiştik.

"En azından birlikte yol alabileceğimiz konusunda anlaştığımızı düşünüyorum," dedi savcı.

Kafamı salladım hafifçe, bu hareket kafamdaki ağrıyı şiddetlendiriyordu her seferinde.

Savcı, "Şimdi parti konusuna gelelim," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Masanın üzerindeki ellerim istemsizce kıpırdandı ve kazağımın kollarını avuçlarıma çekti.

"Asaf'la görüşmeye neden ve nasıl gittiğinle başlarsan olayı tamamen kavrarım," diye ricada bulundu.

"Hastanede olay çıkınca heyet okulu dondurmanın daha iyi olacağını söyledi ve öğle arasından önce eve gitmem için izin verdiler. Bahçeye çıktım, sizi arayacaktım. Ekin beni görmeye gelmişti."

O an bundan Aral'a bahsetmediğimi anımsadım, aklımdan tamamen çıkmıştı.

Kaşları çatıldı savcının hafifçe, Aral'ın yüzüne bakınıyordum ama eminim ki o da çatmıştı kaşlarını.

"Geceleri markette çalışıyorum, sabah yedi buçukta bitiyor mesaim. Dışarıda beni bekliyordu. Bana çiçekleri kabul edip etmediğimi sordu. Ben de ettiğimi, istedikleri gibi kör olacağımı, arkamı döneceğimi söyledim." Anlatırken tekrar sinirlenmiştim. Ona tokat attığım elim sızladı. "Onun kabul edip etmediğini sordu sonra. Ben de itinayla iade edeceğimi söyledim."

Hayırsız evlat muhabbetini anlatmayı düşünmüyordum. Çakırcaların karışık bir aile mevzuları vardı ve Aral'ın bana bunları anlatmayacağını biliyordum. Ben de bunu söylersem yalnızca onu üzmele kalacaktım. Belki ileride bana güvendiği bir zaman anlatırdı ailesini.

"Cevabımla epey eğlendi. Özellikle o kaçmıyor diye," deyip gözlerimi Aral'ın yüzüne çevirdim. O da bana bakıyordu ve beklediğimin aksine çatık değildi kaşları. Dikkatle beni dinliyordu sadece. Gerçekten tepkilerini tahmin edemiyordum bu adamın.

"Başka bir şey söylemedi mi hakkımda?" dedi kaşlarını kaldırıp. Bu kadarla bitmiş olamaz, der gibiydi.

Kararsızlığımı görünce dik dik baktı suratıma. Söylemek durumunda kaldım.

"Ailenin hayırsız evladının sen olduğunu söyledi."

O an öyle bir bakış attı ki... Günlerdir karşıma çıkan, bana yiyecek ve içecek verip duran, benimle eğlenen, bana gaz veren, teselli eden adam değildi sanki. Gözlerinde bambaşka biri vardı, o kadar korkunçtu ki bakışları, az önceki cevabın uzandığı ucun gerçekliği endişelendirdi beni. Siyah gözbebekleri genişlemişti öfkesinden, gözleri kararmıştı daha çok.

"Başka?" dedi yüzündeki o öfkeli bakış beni yakarken.

Gözlerindeki alev gözlerimi yakıyordu. Söylememeliydim, daha çok öfkelenenecekti ama söylememi istiyordu. Kardeşinin ona ne ölçüde sırtını döndüğünü bilmek istiyordu belki de...

"Bunun... Düşündüğünden daha eğlenceli olduğunu söyledi."

Bu cümle beni de delirtmişti, bu yüzden Aral'ı ne ölçüde sinirlendireceğini tahmin bile edemiyordum. Aral gözlerini gözlerimden çekti, çenesi kasılmaktan sınırsız olmuştu. O ayağa kalkarken oturduğu sandalye parkele kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı.

"Aral," diye uyardı onu savcı, sessiz fırtınayı hissediyor gibi.

Aral bana arkasını döndü. Küfrettiğini duydum, kısık sesli bir küfürdü bu. Yumruk yaptığı elinin üzerinde başlayıp kolu boyunca ilerleyen iki damar şişmişti. Burun kemerini sıkı, profilini görüyordum ancak.

Kardeşine mi öfkelenmişti bu kadar yoksa kardeşini kendisine düşman edenlere mi ya da kendine mi bilmiyorum ama bir insanda bu kadar öfke barınması iyi değildi, kendimden biliyordum.

“Ara verebiliriz, hava al istersen,” dedi savcı.

Sanırım benim gerildiğimi anlamıştı ama kendisi bu duruma alışkın gibiydi. Birbirlerini ne zamandır tanıdıklarını merak ettim. Aral koridor tarafına doğru ilerlediğinde odadan çıkacak sandım ama bir kapı açılma sesinin ardından su sesi doldu kulaklarımıza. Banyoya girmişti. Elini yüzünü yıkamaya ihtiyaç duymuştu sanırım.

“Bu kadar mı?”

Gözlerimi savcıya çevirdim, ardından gözlerim sağ elime kaydı. “Savaşta kaçanların daha çok öldüğüne benzer bir şey söyledi bana. Ben de sinirlenip tokat attım ona ve ayrıldım oradan.”

Tırnaklarımın yüzünü kestiği detayını vermedim. Hâlâ midemi bulandırıyor bu. Tırnaklarıma baktım bir süre. Tırnak uzatmayı hep sevmiştim ama birini yaralamak için kullanacağımı düşünmemiştim hiç.

Aral beklediğimden daha çabuk döndü. Ona çevrildi gözlerim merakla. Bize doğru adım atarken gözlerimiz çakışmıştı. Siyah saçlarından yüzüne su damlıyordu. Yüzü hâlâ ıslaktı, akan damlalar kirli sakalında kayboluyordu. Ellerini bile kurulamamıştı acelesi var gibi. Ekin’e tokat attığımı duyup duymadığından emin değildim ama usulca gelip yanıma oturdu. Çenesine bakınca hâlâ ara ara dişlerini sıkıldığını anlayabiliyordum.

Gözlerini bana çevirdi. “Tokat mı attın ona?”

Yüzünde öfke parıltıları geziniyordu ama bu, bana karşı mıydı emin değildim. Kafamı salladım yine de çekinmeden. Bunun için bana kızsarsa benim de söyleyecek iki lafım olacaktı.

Sabır diler gibi dili dudaklarında gezindi. “Ağzını kırsaydın keşke de ağzından çıkana dikkat etseydi bir dahaki sefere...”

Kardeşinin söylediklerine ne kadar öfkelenildiğini, dahası içerlediğini görebiliyordum. Ailesinin hayırsız olmakla ilgileniyor gibi durmuyordu, bana göre onu çileden çıkaran şey Ekin’in tavrıydı. Belki de kaçtığı için kendini suçluyordu şu an...

“Eğer bir daha karşına çıkar, seni kışkırtacak ya da canını yakacak bir söylerse ikinci kez düşünme Lina. Çünkü ben orada olsaydım gevşeyen çenesinin yayını...”

“Aral,” diye uyardı savcı onu, küfrededeceğini anlayarak.

Aral diliyle dudaklarını ıslatıp yutkundtu ve sakinleşmek ister gibi birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Başını eğdiğinde bana o kadar yakındı ki

neredeysse omzuma koymuştu başını. Soluklandı biraz ve tüm öfkesini birkaç saniye içinde sindirdi sanki. Başının eğik durduğu süre boyunca sık kirpiklerini izledim. Ardından derin bir nefes alıp verdi ve hiçbir şey olmamış gibi kaldırdı kafasını. Onu bu kadar kontrol altında tutan düşüncecinin ne olduğundan emin değildim ama öfke kontrolü muazzamdı.

“Devam edelim,” dedi Aral sakın bir sesle.

Aral’ın bamteli kesinlikle Ekin Çakırca’ydı. Kesinlikle onu oradan vurmamalıydım bir daha.

Kafam dağılmıştı. Nerede kaldığımı bile unutmuştum. Birkaç saniye öylece cama bakıp ardından hatırlayarak tekrar savcıya döndüm ama yanımdaki adamı acı çeken kimsesiz bir adam gibi düşünmeden edemedim. Bu düşünce içimi ezmişti nedense. Kardeşini kurtarmak istiyordu ama çok da öfkeliydi ona. İkimiz de bize sırtını dönen adamlara sırtımızı dönemediğimizden bu masada oturuyorduk.

“İşte ben de konuşmak istemiştin sizinle. Ne alakası var diye soracaktım ama telefona bakınca Asaf Soylu’nun mesaj attığını gördüm.”

Telefonumu çıkardım ve mesajı açıp masaya savcının önüne bıraktım.

“Ben genellikle pazar günleri çalışıyorum orada. İçeride çok çalışmam, genelde davetlere giderim. Doğum günü partilerine, etkinliklere vesaire... Eğlence merkezinin içinde toplam iki kez falan çalışmışımdır. Sizin anlattıklarınızdan sonra oraya gitmeyi istiyordum zaten, Asaf da mesaj atınca bahanem olur diye düşünüp gittim. Masasında bir mektup vardı, mühürlüydü. Ama görmemi istemiyor gibi üzerini kapattı kabanıyla. Bilmiyorum belki de her şeye bir ima aradığımdan bana öyle gelmiştir ama bu çağda mektup almış olması da tuhaf geldi.”

Aral kollarını masaya yaslamış, yalnızca kafasını bana çevirmişti. Savcının da tüm dikkati bendeydi. Devam etim.

“Bana davetin her sene yapıldığından, benimle birlikte birkaç kızın daha olacağından bahsetti. Ne daveti bilmiyorum ama anladığım kadarıyla çocuk eğlendirilecek bir yer değil.”

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Yerimde dikelmıştim istemedim. O adamdan ve söylediklerinden bahsetmek bile diken üstünde hissettiriyordu beni.

“Tüm yapmamı gerekenin canı bir kutu içinde oturmak olduğunu söyledi. Ben katılmayacağımı söyleyince de katılmam durumunda kalan borcumu silmeyi teklif etti. Tartışmaya devam edemedim çünkü koruması gelip bir misafirden bahsetti. Normalde beni odasına çağırdığında

oyalar, orada tek kalmamı da umursamazdı ama bu kez öyle olmadı. Hatta korumasını da peşime taktı gittiğimden emin olmak ister gibi. Ben de o sırada korumasından anahtarları yürütüp bir şekilde kopyasını aldım. Koruma beni kapıya kadar bırakırken davetin her sene yapıldığını duyduğumu ve babamın katılıp katılmadığını sordum ona.”

Adamın alaycı yüz ifadesi sinirlendirmişti beni yine. Tırnaklarımı avuç içlerime oturmuş, parmak boğumlarım beyazlamıştı.

“Babamın da katıldığından bahsetti. Daha çok benimle alay ediyor gibiydi ama katıldığı konusunda ciddiydi. Hatta benim de gidip iyi bir iş çıkarmamı söyledi. Parti çocuklar için düzenlenmiyorsa babamın palyaço olarak katılmasına imkân yok.”

Bu şüphe beynimin içinde dönüp duruyordu dünden beri. Benim babam palyaço değilse neydi? Kimdi?

“Bahsettiğin parti hakkında muhbirimden bir şeyler öğrenebilir miyim bakacağım,” dedi düşünceli bir ifadeyle.

Aral başını hafifçe iki yana salladığında ıslanan saçları yüzüne dökülmüş ve sallanmıştı onlar da. “Partinin ne için olduğundan daha önemli olan bir şey var,” dedi ve kafasını kaldırıp savcıya baktı. Konuşmadan önce dişlerini sıktı. “Lina Kara’nın neden ve kimlere sergilenmek istendiği.”

Sergilenme kelimesi tüylerimi diken diken etti, kaşlarımı çattım. Beni başından beri rahatsız eden sergilenecek gibi olmaktı evet ama birilerine Lina Kara olarak sergilenmek isteyeceğimi düşünmemiştim hiç.

Savcı, “Güç gösterisi mi demek istiyorsun?” deyince işin rengi değişti.

Ciddi ciddi benim babamın organizasyondaki güç temsili olması ihtimali üzerinde duruluyordu. Ben gerçekten tehlikeli bir adamın kızı olabilirdim. Tıpkı bugün Aral’ın bana kızarak söylediği gibi, ben orada öldürülebilirdim.

Aral, savcının sorusunu onayladı. Gözlerini hiç bana çevirmiyordu.

“Olabilir,” diye ekledi savcı, belli ki onun da kafasına yatıyordu. “Kadir Kara organizasyonda önemli bir yere sahipse kızını kullanarak dosta düşmana güç gösterisi yapabilirler.”

Midem kasılmıştı. Bir saat önce kahvaltı diye iki zeytin yiyebilmişim sadece ve o kadar gerilmişim ki midem ağrıyordu şimdi. Bir bu eksikti.

“Lina onlar için bir silah da olabilir bir kalkan da,” dedi Aral.

Duyduğum şeyler film senaryosundan okunuyor gibi hissettiriyordu bana. İnanasım gelmiyordu hiç. Gözlerim Aral’ın yüzünde geziyordu

ama o, siyah gözlerini bir kere bile çevirip yüzüme bakmadı. Belki de Ekin'i hatırlayıp tekrar sinirlenmemek için bakmıyordu bana bilmiyorum ama bana bakmayışı sinirimi bozmuştu. Ben buradaydım, olayı kavrayamayan kişi bendim, savcı değil.

“Lina'nın getirdiği anahtarları kopyalattın mı?”

İlgiye savcıya baktım ben de. O konuyu ben de çok merak ediyordum. Biri gidip bakabilecek miydi? Bence en iyi seçenek bendim fakat Aral'ın az önce söylediklerinden sonra bunun ne kadar tehlikeli olduğunu daha iyi kavrayabiliyordum. Ben inanamasam ve anlayamasam da ikisi de ciddi ciddi babamın düşman ve güç sahibi olduğunu düşünüyordu. Onun gücü benim gücümdü belki bilmiyordum ama onun düşmanlarının nefesini ensemde hissediyordum.

“Çıkardım ama yasal olmaması bir yana gerekçe olmadan işyerinde arama yaptıramam.”

“Muhbiri kullan,” diye önerdi Aral.

Haklıydı. Muhbiri içeriden biriydi belli ki. O girebilirdi dikkat çekmeden.

Savcı yeni tıraş olmuş çenesine dokundu. “Yapabileceğini sanmıyorum.”

Aral düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazladı. Yasal değilse savcı gitmemize izin de vermezdi sanırım. Boşu boşuna çabalamıştım resmen.

“Biz gidelim. Lina ve ben.”

Savcı ile ben ona döndük. İki saat önce bana çok mu aksiyon filmi izliyorsun, diye kızan adamın sunduğu öneri gerçekten inanılmazdı.

“Sen çok mu aksiyon filmi izliyorsun?” diye hatırlattım ona.

Siyah gözleri nihayet gözlerime çevrildiğinde kaşları çatıktı ama bu asabiyetindendi, öfkesinden değil. “O başka bu başka,” dedi.

“Nasıl başka?” dedim ben de.

“Yanında ben olacağım. Tek başına gidemezsin.”

Yüz ifadem değişmişti. Sinir ediyordu beni. Madem gelebiliyordu iki saat önce de gelebiliyor olmalıydı, ne diye kızıyordu bana? Hem ikimiz yakalansak o mu koruyacaktı beni eli silahlı adamlardan? Hadi dövdü üçünü beşini diyelim, dışarıdan daha fazlası gelecekti. Yanımda Aral Çakırca var diye güvende mi olacaktım?

Savcı, “Sen de biliyorsun kanunu az çok. Niye olmayacak şeyi soruyorsun?” diye sordu çatık kaşlarıyla.

“Olur,” dedi Aral çok net bir şekilde. “Asaf şüpheli listesinde, Lina da kaybın aile yakını, muhbir olmak istemiş olabilir zira gönüllü zaten. Eğer

kanıt bulursak bu detaylardan ötürü geçerli de olur, mahkemede kullanabilirsin. Hadi kullanamadın diyelim, en azından ipucu bulur, atacağımız adımı biliriz. Olur da yakalanırsak eğlence merkezine gittik de biraz kaybolduk diye bizi şikâyet edecek değiller.”

Aral kafasında oyunu kurmuş, birkaç kez de oynamış gibiydi. Fakat yakalanırsak adamların polisi aramak isteme ihtimalini dile getirmişti. Ya silah çekerlerse ne yapacaktık? Bana kızarken bahsettiği tehlike ihtimalinden bahsetmemişti. Üstelik bir cumhuriyet savcısına üstü kapalı bazı şeylere de göz yumarsın, diyebiliyordu. Aralarındaki ilişki mesai arkadaşı ilişkisi değildi, emindim artık.

“Ya bizi tehdit eden onlarsa?” diye sordum. “Ya bize silah çekerlerse?”

“Çekemezler,” dedi, bunu söylerken gözlerime bakmıştı yine.

Her zamanki gibi kendinden emindi konuşurken. Bu kendinden emin halinin nereden geldiğini bilmiyordum ama sorgulamadım çünkü cevaplamayacağını biliyordum. Belki de bir sürü ölüm gördüğünden bu kadar serinkanlıydı ya da kendine güvenmesinin bir nedeni vardı. İkinci seçenek olmasını diledim çünkü bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, annem için.

“Lina’nın muhbir olması kolay, istersek usulüne uydurması da. Ama davete bir gün kaldı, içeri sızacaksanız bunu bu akşam yapmanız gerek,” dedi ve gözleri bana çevrildi. “Asaf Soylu’nun her cuma aynı mekânda takıldığını biliyoruz. Tek bir şansınız var. Yarın davet için düzenleme yapılacağından Asaf tüm gün orada olacaktır. Ya bugün ya hiç.”

Haklıydı, yapacaksak bu akşam yapmalıydık fakat ani olmuştu. Bir anda aksiyon filminde ajan rolünü üstlenmiş gibi hissediyordum kendimi.

Savcının ve Aral’ın gözü üzerimdeydi. İkisi de benden bir cevap bekliyordu. Yapamam, dersem ikisi de ısrar etmeyecekti ve bu konuyu rafa kaldıracaktık. Fakat bu durumda pazar günkü davetin içeriğini ve beni neden çağırdığını bilemeyecektim. Gitmemin mi yoksa gitmememin mi daha iyi bir seçenek olduğunu bilemeyecektim. Odaya girmek de benim fikrimdi en başından beri, şimdi işler ciddiye binince geri çekilemezdim, oyun oynamıyorduk. Bu adamlar da tehdit edilmişti, onlar da elini taşın altına koyuyordu. Aral da yanımda olacaktı. İstanbul’un en meşhur eğlence organizasyonu merkezinde bize en fazla ne olabilirdi ki?

“Tamam, yapalım.”

Savcı saatine baktı. Gidecek başka bir yeri, başka işleri de olmalıydı.

“O halde akşam tekrar buluşup plan yapacak ve uygulamaya geçeceğiz.”

İkimiz de onayladık savcıyı. Savcı yüzünde ciddi fakat biraz üzgün bir ifadeyle bana döndüğünde yapacağı konuşmanın ailemle ilgili olduğunu anımsıttım.

“Annenin burada kalması taraftarıyım ama gitmesini istediğin başka bir hastane varsa yardımcı olurum seve seve. Bir şikâyetin ya da önerin var mı? Benden yapmamı istediğin bir şey?”

Savcı bu soruyu, ona güvenip güvenmediğimi sorgulamak için mi ileri sürmüştü bilmiyorum. Ama başka bir hastane yoktu kafamda öne-recek, bu hastanenin doktorları adını duyurmuş kimselerdi ve annemin tedavisine başlanmıştı çoktan. Başka hastaneye götürsem bir şey değişme-yecekti, yine polisin korumasına muhtaçtım.

“Burada kalabilir.”

Kafasını salladı yavaşça.

“Bir de ev konusu var. Annen bir süre hastanede olacak, sen de işin içinde olacağım, diyorsun. Alin için endişeli olduğunu tahmin edebiliyo-rum. Ben hem senin hem de Aral’ın ailesinin daha önce sana bahsettiğim güvenli eve geçmesi taraftarıyım. Ev korunacak, Alin için de bakıcı bulu-nur, o sorun değil.”

Çalışmaya devam etmeyi düşünmüştüm aslında, başkasına borçlu kalmaya karşı çok hassastım. Üstelik çoktan borçlanmıştım savcıya. Fa-kat işin içinde olacak, bu bilmeceyi çözmek için ben de elimi taşın altı-na koyacaksam sık sık onlarla birlikte olacağım anlamına geliyordu bu. Alin’in yanında kalamaz, bir işte doğru dürüst çalışamazdım. Güvenli ev, kendi evimizden daha iyi bir seçenek gibi duruyordu; en azından kim-senin bilmediği, sürekli denetim altında tutulabilecek bir yer olmalıydı orası. Aral’ın ailesine de aynı teklifte bulunmuştu anlaşılan. Onlarla aynı evde mi kalacaktık yoksa komşu mu olacaktık bir fikrim yoktu ama Aral ailesini orada bırakabiliyorsa güvenebilirdim belki. Asıl sorun, en büyük sorun Alin’i kime emanet edeceğimdi. Onu başında polislerle evde tek başına bırakmak istemiyordum ama bakıcıya da güvenemezdim öylece, haberlerde neler görüyordum. Şu an bile içim rahat değildi, halbuki bili-yordum şu duvarın dışında Kuzey’le oynuyordu. Sesi az da olsa geliyordu kulağıma. Tırnaklarımı birbirine geçirdim.

“Sadece öneriyorum, art niyet arama,” diye önden uyardığında gözle-rimi Aral’a çevirdim.

Siyah gözleri endişeyle kıpır kıpır olan elime baktı önce, sonra yüzü-me çevrildi.

"Yiğit'in bahsettiği ev ormana yakın, özel bir mülk. Herkes girip çıkamayacak ve yedi-yirmi dört korunuyor olacak. Ben de kendi ailemle oraya taşınacağım ve komşu olacağız. Küçük kardeşime ablamın baktığını söylemiştim, hatırlıyor musun? Endişen Alin'se eğer, ablam sen yokken Alin'le kendi çocuğu gibi ilgilenir. Ne kadar güvenirsin sözüme bilmiyorum tabii..."

Yutkundum. Söz konusu kendi canım olsa bu kadar düşünmezdim, ne olacaksa olsun derdim fakat Alin benim kırık kanadımdı. Elimi alnıma yasladım. Zihinsel olarak o kadar yoruluyordum ki çalışmak bunun yanında hiçbir şeydi gerçekten. Düşünmeyi bırakmak istiyordum. Başımdaki damarlar zonkluyordu artık.

Aral ve savcı bana inanmayı seçmişti ve ben de onlara inanmayı seçmişim. Bana zarar vermek isteselerdi bunun için bir sürü fırsatları da olmuştu, Alin'e de aynı şekilde. Hem epey korunaklı gibi geliyordu kulağa, Aral da kendi ailesini getireceğini söylemişti. Zarar görmemi isteseler Aral ailesini yaklaştırmazdı yanınıza değil mi? Öyle umuyordum.

"Düşünsem olur mu?" diye sordum ortaya.

İkisi de kafasını salladı olur, der gibi.

"Tamam, ben... Akşama kadar karar veririm sanırım," diye geveledim ağzımın içinde.

Çok mu bencil davranıyorum, diye düşünmeden edemedim o an. Çok kaprisli ya da şımarık gözükiyordum belki de gözlerine... Neticede onlar da tehdit ediliyorlardı ama ben burun kıvırıyordum belki de...

Savcı ayağa kalktı. Alnımdaki elimi indirip ben de ayağa kalktım yavaşça. Birlikte odadan çıktık. Aral'ın yanından geçip önüne düştüm, o arkamdan geliyordu. Koridorda Alin ve Kuzey topa benzer bir plastiği yuvarlayarak oyun oynuyordu. Kuzey kendisinin de küçük kardeşi olduğundan muhtemelen çocuklarla nasıl ilgileneceğini biliyordu. Ona surat yaptığım için henüz üzerinden yirmi dört saat dahi geçmeden pişman olmuşum.

Savcı gitmek için bizimle vedalaştığında başımla selam verdim. Aral'la tokalaştılar. Savcı bize arkasını dönerken parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

"Başın mı ağrıyor?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Evet."

"Acilde iğne yaptırmak ister misin?"

Kendimle o kadar ilgili değildim ki Aral bunu söyleyene kadar bir hastanede olduğumu, istesem bu ağrıdan çoktan kurtulmuş olabileceğimi

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

o sorunca fark edebilmiştim. Kendim bile yapabilirdim aslında malzemeleri Kuzey'den istesem.

"Olur," diye mırıldandım.

Aral kol saatine baktığında vakti merak ederek ona yaklaşip ben de baktım saatine. Dokuzu geçiyordu biraz.

"Sen neden işe gitmedin?" diye sordum o an gelen farkındalıkla.

Gözlerini gözlerime çevirdi yine. "Yalnızca bu davayla ilgileneceğim bir süre."

Kaşlarımı çattım. "Öyle bir şey mi varmış?"

Elini uzatıp dün yaptığı gibi başparmağını kaşlarımın ortasına bastır-
dığında gevşettim kaşlarımı.

"Başın kaşlarını çatmaktan ağrıyor olmasın?"

Tüm bedenim kasılmıştı gerçekten. Omuzlarımı gevşettim. Memnu-
niyetle gülümseyerek elini çekti. Az önceki öfkeli ve kırgın adam gitmiş,
karabulutların huzur getirdiğini söyleyen adam geri dönmüştü.

Yüzünü seyre daldığımı fark etmediğimden göz kırptı birden. "Ne
oldu?"

Göz kırpması hem yüzüne yakışan hem de çok doğal gelişen bir tep-
kiydi. Göz kırpınca güzel gözük-müştü, o yüzden birkaç kez gözlerimi
kapatıp açtım.

"Sen çok değişik birisin," dedim dümdüz bir ifadeyle. "Tuhafsın."

Bu dediğim onu hafifçe güldürdü ama çok içten değildi bu gülüşü
biliyordum, anlayabiliyordum artık az çok.

"Amacım hatırlatıp seni sinirlendirmek ya da yargılamak değil ama
bu akşam birlikte bir yola çıkacaksak eğer kontrolünü kaybetmeyeceğine
inanmak isterim."

Ne demek istediğimi anlayarak kafasını salladı. Belli ki kardeşiyle aynı
noktada değildik ve bu, onu çok öfkeliendiriyordu. Bu öfkesi onu ele ge-
çirir miydi? Kontrolünü çabuk kaybeder miydi? Merak ediyordum.

Eli başının arkasına gitti, ensesine dokundu. Derin bir nefes aldı.
"Öfkeliyim. Çok öfkeliyim ve birden çok kişiye. Ama kontrolsüz biri
değilim ve sana zarar verecek hiçbir şey yapmam." Gözlerimin içine bakı-
yordu. "Benim yanımdayken saçının teline zarar gelmeyeceğinden emin
olacağım."

Gözlerine baktım öylece. Aral Çakırca konuşurken beni teselli mi edi-
yor yoksa gerçekten kendine mi güveniyordu, bilmiyordum. Ama ikin-
ci seçenek gibi geliyordu hep ve onun gerçekte kim olduğunu deli gibi

merak ediyordum. O yalnızca kendi halinde bir adli tıp uzmanı değildi. O Çakırca Ailesi'nin hayırsız ilan edilen en büyük oğluydu, öz kardeşi onu bilmediğim bir konudan ötürü ölümle tehdit ediyordu ve yıllardır kafasının içinde mezar kazıyordu. Benzediğimizi söylemişti, bunun ne gibi bir benzerlik olduğunu gün geçtikçe daha çok merak ediyordum. Fakat bir şey daha vardı onda.

“Gerçekten adli tıp uzmanısın değil mi?”

Onu işini yaparken görmemiştim, tıpkı babam gibi. Sadece savcı öyle dedi diye inanmıştım öylece. Sanki daha önce başka bir savcı tarafından babamın intihar ettiğine inandırılmamışım gibi... Belki de doktor bile değildi bu adam...

Aral tebessüm etti yine ama bu seferki samimiydi. Arka cebinden cüzdanını çıkardı. Bana çalıştığı kurumun kartını ve üniversite yıllarından kalma öğrenci kimliğini gösterdi. Öğrenci kimliğini elime aldım.

Cerrahpaşa mezunuydu o da. Muhtemelen hocalarımı tanıyordu, aynı kişilerden ders almıştık ve o eğitimini tamamlamış, üstüne uzmanlığını bile almıştı. Ben ise yarıсындаydım daha yolun, o yolu bitirebilip bitiremeyeceğim bile belli değildi. İstanbul Üniversitesi yazısını parmağımınla okşadım farkında olmadan, kıskanmıştım resmen okulunu bitirmiş olmasını.

“Okulunu dondurmamak zorunda değilsin,” dedi, derdimi anlamış gibi.

Buruk bir gülümseme oldu yüzümde. Kimse bunun için zorlayamazdı beni, biliyordum ben de. Kafamı kaldırdım ve ona baktım.

“Fark etmez. Ben dondurmazsam stajımı yakarlar, senem yine uzar,” dedim kabullenmiş bir çaresizlikle. “Kovulmaktansa kendim gitmeyi tercih ederim.”

Ona kartını uzattım. Sıkıntıyla bir nefes aldı kartını cüzdanına koyarken. Cüzdanındaki katlı kâğıt gözüme çarpmıştı, epey eskiye benziyordu.

“Ağrıkesici iğne vurulacak mısın?”

Kafamı salladım ama bunu yaparken bile baş ağrım artmıştı. Gerçekten vurulsam iyi olacaktı.

“Kuzey?”

Kuzey tetikte gibi gözlerini abisine çevirdi hemen. Alin'in de dikkatini çekmişti bu sesleniş. Alin bana döndü ve gülümseyen yüzünü gösterdi. Onu gülümserken görünce içim ısındı yine.

“Lina'cığım, Kusey'cğim bana oyuncak aldı.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kuzey'in bir günde Kuzey'ciğim noktasına yükselmiş olması biraz gıcık edecek oldu beni ama frenledim içimdeki kıskanç tarafı. *Kuzey, Alin'i dört kez teselli etti Lina.*

"Teşekkür ettin mi minik sincap?"

Kafasını salladı.

"Bitti mi nöbetin?" diye sordu Aral, Kuzey'e.

"Bitti," dedi o da. Kızarmış gözleri dışında hiç nöbet tutmuş gibi durmuyordu.

Alin sekerek bana doğru ilerleyip oyuncağını gösterdi hevesle. Makinelerden düşen plastik top içindeki oyuncaklardandı. Denizkızı vardı plastik kürenin içinde.

"Adını Lina'cığim koydum, saçlayı sana benziyoy," dedi parmağıyla içindeki denizkızını işaret ederken. Gülümsedim ona.

"Teşekkürler benim ismimi verdiğin için."

Teşekkür edince Alin mutlulukla gülümserken, "Lina," diye seslendi Aral.

Kafamı ona çevirdim.

"Ablamla tanışmak ister misin?"

Böyle bir soru beklemediğim için şaşırdım. Gözlerini yüzümde gezdiriyordu.

"Kuzey'i eve bırakacağım. Alin de hava almış olur hem? Dönüşte de istersen sizin eve uğrarız, belki ihtiyacın olan bir şey vardır... Ablamla tanıştırsan Alin'i emanet etmek zorunda kalırım diye düşünme, eninde sonunda tanışacaksınız zaten."

Haklıydı. Güvenli eve gidersek eninde sonunda tanışacaktık, Aral komşu olacağımızı söylemişti. Ablasıyla tanışmam iyi olurdu, ailesini de merak ediyordum hem. Dönüşte eve uğramayı da isterdim gerçekten, duş almak ve üzerimi değiştirmek istiyordum. Alin için birkaç kıyafet de almam gerekiyordu.

"Olur," dedim yalnızca.

"Neyeye gidiyoyuz Lina'cığim?"

Elimi uzatıp yanağını okşadım. "Kuzeylere gitmek ister misin?"

Kafasını salladı hızlıca. Herkese çabuk ısınmazdı ama birini sevdi mi hemen çok seviyordu. Mesela Aral'ı da Kuzey kadar sık görüyordu ama Aral ile tek kelime etmemişti henüz. Ondan çekiniyordu. Ben de çocuk olsam çekinirdim ondan.

Alin onu kucığıma alayım diye kollarını yukarı kaldırdığında onu almak için yeltendim ama sanki içine doğmuş gibi Aral benden önce davranıp onu koltuk altlarından tuttuğu gibi kaldırdı ve sol kolunun üzerine oturttu kolayca.

“Merhaba küçük hanım,” diye hızlı bir tanışma faslına girdiğinde şaşkınlıkla bakıyordum ona.

Alin de şaşırmış ama daha çok utanmıştı. Beyaz teninde yanakları al al olmuştu hemen.

“Meyaba,” dedi kısık bir sesle.

Rahatsız olduğunu hissedersen onu almak için Aral’ın önünde durdum. Alin normalde yaşitlarına göre uzun bir çocuktü fakat Aral’ın kucığında etkisiz kalmıştı bu faktör.

Aral onunla gülümsedi ve, “Aral ben,” dedi nazik bir tonda.

“Ayal,” diye tekrar etti Alin onu.

Alin’in çevresinde hiç erkek olmadığından Aral’ın sakalları dikkatini çekmiş olacaktı ki ellerini Aral’ın yüzüne koydu. Ben, o rahatsız olur diye gerildim ama Aral bundan hiç rahatsız olmadı.

“Benim evimde de senin yaşlarında bir kız var,” dediğinde kaşlarım kalktı. Belki de ablasının bir kızı vardı. “Arkadaş olmak ister misin?”

Alin benim gibi yalnız bir çocuktü. Buna hep üzüliyordum ama kendimi okula başladığında arkadaş edinir diyerek teselli ediyordum. Bu haber Alin’i heyecanlandırdı. Kafasını salladı hızlıca.

“İsteyim.”

Gözlerini bana çevirdi Aral, “İstiyormuş,” dedi sanki ben burada değilmişim gibi.

O an güvenli eve geçelim diye Alin’i tavlamaaya çalıştığını fark ettim.

“Çocuğun aklına girme,” diye uyardım onu.

Gülümsedi. “Neden yapayım?”

Bence gayet öyle yapıyordu. Aksi halde durduk yere neden kız kardeşime arkadaş bulacaktı ki?

“Hazır mısın sen gitmeye?”

“Montumu ve çantamı alayım,” deyip Alin’in rahat olduğunu teyit ederek onlara arkamı döndüm. Bize ayırdıkları odaya girdim, koltuktaki kendi montumu hızlıca üzerime geçirdim. Sırt çantamı taktım, Alin’in montunu yanıma alarak çıktım odadan. Alin iki dakikada benden daha kolay iletişim kurar olmuştu Aral’la da. Karşılık bulursa durmadan sohbet edebilecek bir çocuktü. Hiç bana benzemiyordu. Annem de Alin’in kendisine benim de babama benzediğimi söylerdi. Annemin eskiden

kalabalıktan ve insanlarla iletişime girmekten korkmayan biri olduğu anlamına geliyordu bu. Artık öyle değildi işler.

Yanlarına gittiğimde Alin, Aral'a oyuncacı hakkında bir hikâye anlatıyordu. Ona denizkızının hikâyesini okumuştum daha önce, aklında ne kalmışsa onu aktarıyor, takılırsa Kuzey sufle veriyordu. Buna şahit olmak gülümsetti beni. Aral kardeşinin bu hikâyeyi nereden bildiğini sorgularken yanlarına gidiyordum.

“Uyuyamadığımda Batı ve Melek’in arasına uzanıp ablamın anlattığı hikâyeleri dinliyorum,” diye yanıtladı onu Kuzey.

O an o sahneyi hayal ettim istemsizce. Sıcak bir aile portresi olarak resmedilmişti zihnimde. Aral’ın bahsettiği kız, Melek olmalıydı. Ablası evli olduğu için onun kızı olduğuna neredeyse emindim. Ablası onlarla mı yaşıyordu yoksa gidip geliyor muydu her gün bilmiyordum ama öğrenecektim yakın zamanda. Öyle görünüyordu.

Aral’ın gözleri bana çevrildi o sırada. “Hazır mısınız?”

Kafamı salladım. Aral, Alin’i kucağından indirmedi. Tek kolunda gayet rahat tutuyordu onu. Birlikte asansörlere doğru ilerledik. Polis memurları bizim toplanıp gittiğimizi görünce ayaklandılar. Aral polislere bilgi verdi. Beni takip eden iki polise kadın polis de eklenmişti şimdi. Biz nereye onlar oraya gelecek gibi duruyordu. Annem tek kalacak sandım ama çağırdığımız asansör, içinde dört polisle gelmişti kata. Annemin odasının etrafına konuşlandılar hemen.

Bu kadar sıkı korunma sağlanması beni hem endişelendiriyor hem de rahatlatıyordu bir yandan... İç çektim. *Sen neye bulaştın baba?*

Ben hariç herkes asansöre binmişti, Aral uzattığı eliyle kapının kapanmasına engel oluyordu. Benim gözlerimse annemin odasındaydı. Derin bir nefes aldım. Her şey yoluna girecekti, buna inanmaya çok ihtiyacım vardı. Birkaç adım ilerleyip girdim asansöre. Aral elini çekip kapının kapanmasına izin verdi. Altı kişi bindiğimiz asansörde Aral’ın hemen önünde duruyordum, ona arkamı dönmek garip olacağından yüzümü döndüm. Alin elindeki oyuncacına vermişti tüm dikkatini. Ben de karşıma diktim gözlerimi. Göğsünü, boynundaki zinciri ve belirgin âdemelmesini seyrettim. Kokusu yakın durduğumdan ciğerlerimde yer etmeye başlamıştı yine. Koku bana bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu hatırlayamadım.

Zemin kata geldiğimizde ilk ben indim. Aral pantolonunun cebinden çıkardığı araba anahtarını Kuzey’e uzattı. “Lina’ya ağrıkesici iğne yaptırıp geleceğiz, siz arabaya geçin.”

Kuzey hem Alin'i hem de anahtarları alırken ben iğneyi tamamen unutmuştum. Aral hatırlatmamış olsaydı yürümeye devam edecektim. Alin merakla bana bakarken elini tuttum ve bir öpücük bıraktım.

"Ablan ilaç içip gelecek. Kuzey abinle bekle biraz tamam mı?"

Alin kafasını salladı yavaşça. Ona el salladım, polisler onlara eşlik ettiler. Beni Aral'la bırakmakta sakınca görmemişlerdi. Adımlarımı acile yönlendirdim. Aral da peşimden geldi. Kuzey'den aldığı kabanını gidiyordu. Tek başıma da hallederdim aslında ama benimle geliyordu nedense. Başıma bir şey gelir diye mi düşünüyordu emin değildim. Yanımda yürürken gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Belin ne zamandır bu durumda?"

Sorusuyla gözlerim ona çevrildi şaşırarak. Sol elimin parmaklarını sol şakağıma bastırıyordum bir yandan da.

"Nereden anladın?"

"Postürün bozuk. Ayrıca Alin'i ne zaman kucağına almak için eğilsen duraksıyorsun. Canının yandığı yüzünden belli oluyor."

Alin'i bu yüzden mi kucağına almıştı yoksa?

"Önemli değil," diye geçiştirdim.

"Şimdi sana neden önemli olduğunu açıklasam bana, 'Ben tıp okuyorum,' diyeceğine o kadar eminim ki," dedi önüne dönerken.

Gülümsedim. Öyle derdim gerçekten. Biliyordum ben de önemini elbette. Yalnızca önemli değil demek pelesenk olmuştu dilime. Bir de önemi olsa kaç yazardı? Bekliyordum MR sıramı efendi gibi.

"Alışkanlık," deyip omuz silktim.

"Hangisi?"

Dik dik bakım ona. Ben sürekli tıp okuduğunu vurgulayan biri değildim, ona denk gelmişti.

"Önemli değil, demek."

"Belli orası," dedi, kaşları çatıktı biraz.

Acile girdiğimizde Aral elini belime koyup beni bir yere yönlendirdi. Kuzey'den ötürü bu hastaneye çok gelmiş olmalıydı, yapısı biraz karmaşıktı ama onun yönlendirmesiyle kolayca bulmuştuk danışmayı. Beyaz floresan baş ağrımı daha da şiddetlendirmişti. Sağ elimi gözlerime siper ettim istemsizce. Danışmaya ilerlerken çantanın kolunu sol omzumdan çıkardım, Aral birkaç adım önümde kaldı. Nüfus cüzdanımı ona uzattım. Bir refleks gibi aldı uzattığımı, kimlik olduğunu dikkat edince fark etti. Doğal bir hareketle inceledi sonra.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“24 Ekim 1998,” diye mırıldandığında ona baktım.

Uzaklara dalmış gibi geldi ama göz göze gelince, “Hangi burç bu?” diye sordu bana.

Sorduğu soruya şaşırdım. “Akrep.” Gözlerimi yüzünde gezdiriyordum. “Burçlara ilgin mi var?”

“Yok,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Ablanı çok meraklıdır böyle şeylere. Yanımda kadın gördü mü hemen burç uyumumuza bakar.”

Kaşlarım kalktı hayretle. Garip bir alışkanlıktı. Aral oğlak burcuna denk geliyordu sanırım. Ben de çok ilgili değildim ama sayı aralıklarını iyi tutardım aklımda. Şimdi tanışmaya gidince bizim de mi burç uyumumuza mı bakacaktı yani?

“Eee çıkıyor mu dediği bari?” Merak etmişim. Burçlarla ilgili değilim ama hep garip bulurdum böyle hikâyeleri.

Gülerek omuz silkti. “Bilmem, pek kadın olmaz yanımda.”

O an bu sabah ona mesaj atan kadını anımsadım. *Defne*. Onunla bir gönül ilişkisi var mıydı acaba? Onun burcu neydi? Ablası bakmış mıydı onların uyumuna da? *Neden bunu merak ediyorsun Lina? Burçlara bile inanmıyorsun ki sen.*

Aral ona verdiği kimliği geri uzattı bana.

“Torpilimiz var,” dedi ukala bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesi gülümsetti beni. Sevinmişim, sıra beklemeyecektik en azından. Koridorda bize doğru gelen bir adamın gülerek Aral’a yaklaştığını fark ettim. Yanımıza geldiğinde Aral ile tokalaştılar. Adamın gözleri Aral’ın arkasında duran bana kaydı.

“Hanımefendi kim?” diye sorarken sesi imalıydı.

Aral hafifçe bana döndü, “Lina, Ahmet,” diye tanıştırdı bizi.

Kafamı salladım hafifçe, memnun oldum, der gibi. Konuşmak gelmiyordu içimden, her dakika baş ağrım artıyordu.

“Baş ağrısı var. Yardımcı olursun herhalde,” diye emrivaki yaptı adama.

“Oluruz tabii, ayıpsın. Geçelim mi şöyle?”

Elini uzatarak işaret ettiği müşahede odasına ilerledim.

“Varsa kadın olsun hemşire,” dedi Aral arkamızdan.

Ahmet Bey’le kafamızı ona çevirdik. Benim kaşlarım çatılmıştı ama Ahmet Bey’in yüzünde imalı bir gülüş oluşmuştu. “Hallederiz hallederiz.”

Bu adamın aklına birden nereden gelmişti kadın hemşire? Ben rica edecektim zaten. O neden rica etmişti ki? Erkeklere karşı olan tutumumu da mı fark etmişti? *Pes.*

Ahmet Bey'in gösterdiği odaya geçtim.

"Ben yolluyorum birini hemen," deyip beni odada yalnız bıraktı.

Sol elim hâlâ şakağımdayken sedyeye oturdum. Genç bir hemşire girdi içeri çok geçmeden. Bana direktif veremedi yüzüstü uzandım. Eli çabuk ve hafifti. İki dakika sürmedi. Elim hâlâ şakağıma baskı uygularken çıktım odadan.

Aral, Ahmet Bey'le muhabbet ediyordu ve bu konuşmadan en çok zevk alan kişi Ahmet Bey gibi duruyordu. Yanlarına ilerledim. Aral onunla tokalaştı ve Ahmet Bey başıyla selam verdi bana.

"Teşekkürler," dedim ve ben de başımla selam verdim kendisine.

Geldiğimiz yolu geri yürümeye koyulduk yan yana.

"O neydi öyle?" diye sordum ona dik dik bakıp. "Ben isterdim. Yanlış anladı arkadaşın."

Omuz silkti. "Fark etmez ne anladığı. Önemli olan benim ne düşündüğüm."

Bu çok kendini beğenmiş bir cümle gibi duruyordu ama yüz ifadesi kendini beğenmiş bir ifadeyle bezeli değildi. Umursamamıştı sadece ne düşüneceğini.

"Miden nasıl?"

Midem de ağrıyordu ve iğne olmuşum, umarım daha çok ağrımazdı.

Sessiz kaldığımda bana baktı yine. "Mide de boş tabii," dedi kendine. "Gitmiyorsa boğazından zorla yutacaksın. Çilesi bitmez bu dünyanın. İki zeytinle de gün geçmez."

Yediğim zeytini bile saymıştı. Bu gözlem yeteneği mesleğinden mi geliyordu yoksa bana güvenmediğinden özellikle mi beni izliyordu bilmiyordum ama her şekilde şaşırtıcıydı.

"Hep böyle biri misin?"

"Nasıl mıyım?"

Gözlerini yüzüne çevirdim. "Dikkatli? Ya da gözlem yeteneği yüksek mi denir?"

O da bana bakıyordu şimdi. "Kişiye göre değişir. Herkese bakarım ama sadece istediklerimi görürüm."

Beni şimdi görüyordu ama bir gün istemezse eğer kolum kırılrsa fark etmeyecekti demekti bu. Bir gün bana sırtını döndüğünde ben yine kendi başıma kalacaktım. Yalnızlıkla barışıkım ama nedense üzdü bu düşünce beni. Üzüldüğüme de hayret ertim. Beş gün halim hatırını sorulup iki sırtım sıvazlanınca battığım bataklıktan kurtulacağım diye heveslenmişti içimde öldüremediğim o ilgi isteyen yanımla.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kapılma Lina. Bu iş bitsin, herkes kendi yoluna gidecek. Sen yine yalnız kalacaksın, çok kaptırma kendini. Şimdi ihtiyaçları var sana, görmek zorundalar seni. Hele bir çözülsün düğüm, kesilsin ipleriniz, sen yine görünmez olacaksın. Görünmezlik kanında var senin...

Küçükken annemle markete gittiğimizde adımlarımı yavaşlatır bir süre sonra da durdururdum. Annem yanında olmadığımı fark edecek mi diye merak ederdim. Annem her seferinde bana yüzünü dönerdi. Aramızda iki adım bile açılmazdı, fark edip elini uzatırdı hep.

Bu anıyı hatırlamak adımlarımı yavaşlattı. Aral geçmişti biraz beni, onun adımları benim adımlarımdan daha uzundu normalde ama benimle eşzamanlı yürümek için daha kısa atıyordu. İçimde tuhaf bir merakla yavaşça durdum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama yürümeye devam eden Aral'ın sırtını izledim. Aral dört adım attı, beş adım attı. Başımı tutan elim yanıma düşmüştü, adımlarını sayıyordum üzgün bir ifadeyle. *Arkada bırakılmaktan nefret ediyorum. Bunu fark etmemiştin değil mi Aral Çakırca?*

Yedinci adımında durdu ve bana döndü. Gözlerimin içine baktı. Ne düşündüğümü, neden durduğumu düşündü belki de... *Bu kalabalığa çok kapılma Lina. Hepsi gidecek, sen sırtlarına bakıp adımlarını sayacaksın yine. Aral Çarkıca bu sefer durdu ama işiniz bittiğinde durmayacak. Sen yine yoluna devam eden birinin adımlarını sayacaksın.*

“Lina?” dedi orada öylece dikilmiş onu izlerken.

“Düşündüğün kadar iyi göremiyormuşsun,” diye mırıldandım. Ona doğru bir adım attım. “Tanıştığımızda öldüğümü de anlayamamıştın.” Bir adım daha attım. “Bir Azrail olabilmek için fazla yaşam dolusun bence.”

Yanına iyice yaklaştığımda gözlerini yüzümde gezdirdi. “Ne oldu? Çok mu kötü baş ağrın?”

Kafamı iki yana salladım. “Yok, geçiyor yavaş yavaş.”

Kafasını salladı, arkada kalmayayım diye elini belime uzattı ama dokunmadı bana. “Arkamda kalma, yürürken görebileceğim bir yerde dur,” dedi ama emir değil ricaydı bu. “Mesafeyse istediğin, açarım.”

Duraksadım bir an. Yüzüme baktı yine. Mesafeye ihtiyacım var diye düşündüğünden mi arayı açmış, ben hareket etmeyince durmuştu? Bu buruk bir hisse sebep oldu içimde. Tuhaf bir adamdı gerçekten.

Birlikte hastaneden dışarı çıktık. Yağmur çiseliyordu hâlâ, durmamıştı hiç. Hava buz gibiydi, aldığımız nefes buhar olmaya başlamıştı anında. Aral arkamdaki elini belime yasladı ve beni yönlendirdi hafifçe sonra elinin varlığı kayboldu.

Su birikintilerine basarak siyah bir SUV'ye ilerledik. Gözlüğümün camları ıslanmış olsa dahi içerisinde Kuzey'i ve Alin'i seçebilmişim. Kuzey, Alin'i çocuk koltuğuna oturmuş, onun yanına geçmişti ama uyumak üzere olduğu belliydi. Aral benim için arabanın kapısını açtı. Ona teşekkür ederek bindim arabaya. İçerisi sıcaktı, Kuzey klimayı açmıştı. Aral arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. Kemerimi takarken gözlerimi neredeyse uyumak üzere olan Kuzey'in üzerinde gezdirdim. Bayılmak üzere bir ifadeyle baktı o da.

"Alin'le ilgilendiğin için teşekkürler."

Yine karşılık vermez sandım ama beni yanılttı. "Biz senin kardeşini gözetiriz. Sen de bizimkini gözet," deyip çenesiyle önündeki koltuğu işaret etti.

Aral'ı bana mı emanet ediyordu? Her şeyden haberi var mıydı? Ne gibi bir durumun içinde olduğumuzu, tehdit edildiğimizi biliyor muydu? Abisine çiçekleri getirenin ben olduğumu da biliyordu muydu? Ayrıca Aral'ı gözetmeye gerek yoktu, kendinden bu kadar emin konuşabildiğine göre bir bildiği olduğunu düşünüyordum.

"Ederim," dedim, ona ne gibi bir yardımım dokunabileceğini bilmesem de.

Sarıyer'den çıkarken arabaya dışarıda yağan yağmur sesi hâkimdi. Araba sessiz çalışıyordu, içerisi sıcaktı ve hava bulutlardan dolayı karanlıktı. Alin ve Kuzey uyuyakalmıştı.

Aral'a çiçek götürdüğüm yer Levent'teydi ve eğer orada oturuyorsa varmamız çok uzun sürmeyecekti. Yan aynadan beni takip etmekle görevlendirilen polislerin arabasını görebiliyordum hemen arkamızda.

Gözlerimi dışarıdan içeriye, Aral'a çevirdim. Dikkatle yola dikmişti gözlerini, ciddiye ifadesi. Ben ona bakınca bana çevrilmişti bakışları birkaç saniyeliğine, gözlerime bakıp önüne dönmüştü.

"Ailenle mi yaşıyorsun?" diye sordum merak ederek.

"Evet... Erkek kardeşlerimle birlikte yaşıyorum. Ablam evli."

Annesinden ya da babasından bahsetmemişti yine. Belki de ölmüşlerdi, belki de konuşmuyordu hiçbiriyle... Bilmiyorum. Ekin bizim ailenin hayırsızı, deyince hep ikisinin de yaşadığını düşünmüştüm. Annesi konusunda hassas olmasının sebebi belki de onu kaybetmiş olmasıydı... Bilemiyordum. O benim annemi, kız kardeşimi hatta babamı bile biliyordu. Babamı benden daha iyi tanıyordu zira ben yanlış adamı teşhis etmişim ama ben onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

A black and white photograph of a field of wildflowers. In the foreground, a large, detailed flower is in focus, showing its petals and center. The background is a soft-focus field of similar flowers, with a person standing in the distance. The overall mood is peaceful and contemplative.

Alırım gururumu ayaklarımın altına.
Sineme çekerim ne çıkarsa baltıma.

*Bazı insanlar böyle yaşar: der durur, yürürüm yolumu.
Bir gün de güneş benim için doğar, alır belki gönlümü...*

Çok sürmedi, bir rezidansın otoparkına girdik. Dört gün önce çiçek getirdiğim adamın arabasıyla buraya yine yağmurlu bir günde döneceğini asla düşünmezdim. Yeni insanlarla tanışmak beceriksiz olduğum bir durumdu. Bir de çiçekleri Aral'a ben getirdiğim ve ablası da beni gördüğü için benim hakkımda kötü düşünür diye sanırım, epey gerilmiştim. Kapımı açarak indim arabadan. Arka koltuktan Alin'i aldım dikkatle. Onu kucakladım, kollarını boynuma sararken uyanmıştı.

Aral kapıları kilitledi ve bizi binanın içine bağlanan bir kapıya yönlendirdi. Kuzey arkamızdan bir uyurgezer gibi ilerliyordu. Aral geçmemiz için kapıyı açtı, arkamızdan kendisi geldi. Bir asansör çağırdık. Yalnızca dört gün önce kucağımda çiçeklerle girmiştim bu asansörlerden birine. Hayat gerçekten inanılmaz bir bilmeceydi.

Beşinci katta indik. Kapıya ilerlerken gerilmiştim iyice. Tüm kardeşleri evde miydi acaba? Hafta içi ve sabah saatiydi, onu da hiç düşünmemiştim Aral teklif edince. İnsanları sabahın köründe rahatsız ediyor gibi hissetmeden edemedim.

Aral kapıyı anahtarla açmadı. Zile bastı bir kez. Kapı bir dakika bile olmadan açıldığında tanıdık bir simayla karşılaştım. Geçen sefer gördüğüm, Aral'ın en küçük kardeşiydi kapıyı açan, arkasından da ablası Güneş Hanım belirmişti. Saat on civarıydı ve ablası resmen ışıldıyordu. Üzerinde tenine çok yakışan bordo ince bir kazak, siyah klasik bir pantolon vardı. İnce uzun parmaklarının tırnakları bordo ojeliydi.

"Hoş geldiniz," dedi, bizi beklediğini belli ederek.

Aral veya Kuzey haber vermişti ona neyse ki.

"Buyurun buyurun," deyip kapıyı araladı biraz daha. Aral'ın küçük kardeşi utangaç bir ifadeyle ablasının arkasına saklanmıştı yine.

Kuzey içeri girdi hepimizden önce. Aral ise benim girmem için arkamda duruyordu. Alin'in ayakkabılarını çıkarıp onu yere bıraktım. Ardından kendi botlarımı çıkardım ve içeri girdim. Burnuma sıcak ekmek kokusu çalındı, ev de sıcaktı. Duvarları koyu renkliydi ve ahşap detayları vardı. Evi karanlık gösteriyordu ama hoş da gözüküyordu bir yandan. Kısa hol dümdüz giderseniz açık plan mutfığa ve salona açılıyordu. Sağa dönerseniz başka, uzun bir hole bağlanıyordu.

Salonda orta alanda "u" şeklinde dizilmiş üç ayrı geniş koltuk vardı, büyük televizyon sırtını balkona dönmüştü. Evin iki cephesi de camdandı. Mutfak sağımızda, oturma grubu solumuzda kalıyordu ve düz ilerleyince yemek masasına ulaşıyordunuz. Yemek masasında özenli bir kah-

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

valtı sofrası hazırlanmıştı. Mahcup hissettim. Gerçekten düşünmemiştim hiç saati, zahmet etmişti o kadar.

Aral'ın ellerini omzumda hissedince montumu almak istediğini anladım. Kendi montumu ve Alin'in montunu çıkardım. Alin utandığı için bacağıma yapışmıştı. Aral'ın kardeşiyle birbirlerine kaçamak bakış atıyorlardı, ikisi de utangaç ve çok tatlıydı.

Güneş Hanım beklemediğim bir sevecenlikle bana sarıldığında kaskatı kesildim. Aral ablasını durdurmak için uzanmıştı ama geç kalmıştı. Güneş Hanım zayıf ama güçlü biriydi ve çok da güzel kokuyordu. Kucak dolusu sarılmıştı bana. Bu samimiyeti geri çevirmek istemeyerek ellerimi sırtına koydum ve gülümsemeye çalıştım.

“Hoş geldin canım tekrar,” dedi sarılırken.

Kim olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim, bu kadar sıcak karşılanmak tuhaftı.

“Hoş buldum. Kusura bakmayın saati akıl edememiştim.”

Kafasını iki yana salladı benden uzaklaşırken. Omuzlarımı tutuyordu hâlâ sevecenlikle. “Yok canım olur mu öyle şey... Ben bayılırim misafire. Bu eve çok gelmiyor gerçi ama,” dedi cümlelerin sonuna doğru dertlenerek.

Tüm kardeşleri burada yaşıyorsa ve ufaklığı da erkek sayarsak kim altı erkeğin olduğu eve gelebilirdi ki kolay kolay?

Güneş Hanım'ın gözleri arkamda saklanan Alin'e çevrildi.

“Güneş Hanım, Kuzey ve Aral'ın ablası. Benim gibi aynı,” diye tanıttım Güneş Hanım'ı.

“Ne hanımı, aşk olsun,” dedi Güneş Hanım alınır gibi. “Abla dersin sevinirim Lina'cığım.”

Adımı söylemeyi unutmuştum ama zaten biliyordu anlaşılan. Aral benden bahsetmişti belli ki tüm ailesine.

“Meyaba,” dedi Alin usulca.

“Ay bayılacağım tatlılığından,” dedi Güneş abla şen bir gülüş dökülürken dudaklarından. “Vallahi yiyeceğim seni, çok tatlısın.”

Alin ona gülümserken biraz daha ortaya çıkmıştı.

“Bak bu da benim ufak kardeşim Batı,” diye tanıttı Güneş abla da utanan ufaklığı.

“Merhaba,” dedim. “Ben Lina. Bu da Alin.” Küçük insanlarla iletişimde o kadar kötü sayılmazdım.

“Merhaba,” dedi Batı utanarak ama yaşına rağmen konuşması çok düzgündü. “Batı benim ismim.”

Kafamı salladım. Esmer, küçük yüzlü, koca gözlü, sevimli bir çocuktu. Alin'e döndü. "Arkadaş olalım mı?"

Alin onay almak ister gibi bana bakınca kafamı salladım. O da kafasını salladı Batı'ya. Yüzümde bir tebessüme sebep oldu bu.

"Tanışma faslı bittiyse sofraya geçelim mi?" dedi Aral. Yanımızda dikilmiş bizi izliyordu.

Batı o an heyecanla karşı çıktı abisine. "Ama daha Cerbe ve Arte ile tanışmadılar abiciğim."

Kaşlarım kalkarken muhtemelen Batı isimlerini söylediği için çağrıldığını zanneden ve bugün Aral'ın telefon ekranında görüp karşıma çıkmasını asla istemeyeceğim o köpekler salona giriş yaptığında hayal sandım. Eve zaten koyu renkler hâkimdi ve bir anda o iri siyah iki köpek isimlerini duyunca belirivermişlerdi sanki. İrkilerek bir adım geri attığımda Aral yalnızca, "Otur," diyerek ikisini de yerine zımbaladı.

Alin korkmasın diye kaçmamıştım ama Alin olmasaydı kaçardım yemek masasına kadar.

Aral arkasını dönüp, "Oda..." demişti ki Alin hangi ara ayrıldı yanımdan anlayamadım. Aral'ın yanından sıyrılıp heyecanla, "Köpekçik," diyerek birinin boynuna atlayıverdi.

Aral, dört yaşında bir kızın kendi boyuyla yarışan koca köpeğin boynuna sevgi dolu atlamasını garipseyerek bana baktığında ben de aynı şokun içindeydim. *Alin hayatım, bu ne cesaret? Ya yerse senin güzel kafanı? Ya kaparsa gırtlakını? Isırır mı o ince kolunu bacağını ben ne yaparım?*

Köpek, Alin'in yüzünü yaladığında tiksinti ve korumacılığa benzer bir dürtü oluştu içimde. İçim gıdıklandı, tüylerim diken diken olduğundan bakamadım. Hiç sevmezdim böyle şeyleri.

"Lina köpeklerden hoşlanmıyor belli ki," dedi Güneş abla. "Eğitililer, aşıları tam ikisinin de. Alin biraz oynasın geçer hevesi, sonra yıkar üzerini değiştiririz, dert etme onu kendine," diye teselli etti beni.

Alin'in sarılmadığı ve boynunda Cerbe yazan köpek bana dik dik bakıp içine içine hırlamaya başladığında gerildim. Hiç sevmemişti beni. Köpekler sevmezdi beni genelde. Ben de onlarla pek iyi anlaşılamazdım.

"Cerbe," diye uyardı onu Aral bana hırladığı için ama köpek sahibine bile bakmıyordu, resmen kilitlenmişti bana.

"Odama git," dedi kesin bir dille köpeğe.

Köpek önce Aral'a bakıp çocuk gibi mızızılansa da Aral'ın bakışları ondan daha otoriterdi. Pes edip çekildi salondan. Aral eğilip Arte'nin başını okşadı. Cerbe, Hades'in bekçi köpeği Cerberus'tan, Arte de köpek-

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

lerle insanları koruyan Artemis'ten geliyordu sanırım.

“Uslu dur,” dedi Aral Arte'ye ve eğilip öptü başından.

Köpeği öptüğüne inanamadım. Onun gibi kocaman birinin, bir köpeğe böyle bir sevgi göstermesi garip geldi.

“Alin sakın öpme onu,” diye uyardım Alin'i, Aral'ı taklit etmesinden endişe ederek.

“Lina'cığım bisim olsun,” dedi Alin kıkırdayarak köpeğin üzerine çullanırken.

Ne dediğim umurunda değildi şu an çok iyi biliyordum. Parkeye oturan köpeğin üzerine çullanmışlardı Batı'yla birlikte. Belli ki Arte'nin çocuklarla arası iyiydi.

“Hadi sofraya geçelim biz. Merak etme Aral'ın sözünden çıkmaz ikisi de,” dedi Güneş abla.

Aral olmasa beni ısırma ihtimalleri olduğu anlamına mı geliyordu bu? Hiç rahatlamamıştım. Güneş ablanın gözleri Aral'a çevrildi. “Aral, Lina'ya banyoyu gösterir misin? Yıkanmak ister belki. Ben de çaya bakayım.”

Aral elini uzattı bana gel der gibi. Onu takip ettim ama arkasındaki köpek beni tedirgin etiğinden Aral'ı kendime siper aldım.

“Köpeklerden korkacağınızı düşünmemiştim,” dedi Aral beni o uzun koridora sokarken. Köpek artık arkamızdaydı ama ben asıl odaya gönderdiği köpekten endişeliydim.

“Köpeklerden hoşlanmıyorum,” diye yanıtladım onu. “Onlar da ben-den hoşlanmaz. Gördün az önce.”

“Köpekler kalbinin ritminden anlar insanın niyetini. O kadar endişelisin ki kalp ritmin düzensiz. Cerbe bir bekçi köpeği, bu yüzden şüphelendi sadece.”

Yüzünü görmüyordum bunları söylerken ama ses tonu beni teselli ediyor gibiydi. Tuhaf hissettirdi bu bana. Gözlerimi koridorda gezdirdim. Ev sessizdi ve koridor T şeklindeydi. Tek katlıydı daire ama binanın yarısını kaplıyor gibi duruyordu, oldukça genişti. Yürüdüğümüz koridorda birkaç kapı görünüyordu, T kısmında da birkaç oda vardı belli ki. Anca sığıyor olmalıydı.

Aral bir kapıyı açıp ışığını da yaktığında lacivert ve beyazın ağırlıkta olduğu bir banyo karşıladı beni. Kapıyı ardımdan kapatacağı ama, “Gerek yok,” dedim. Ellerimi yıkacaktım sadece, beni kapının önünde öyle beklemesini istemedim.

Aral kapının çerçevesine yaslandı ben içeri girdikten sonra. Ellerimi yıkadımı büyük bir ihtiyaçla. Annem hasta olduktan sonra hastaneden her döndüğümde ellerimi üç kere yıkama alışkanlığı geliştirmiştim, eve hastalık getireceğim obsesyonuna dayanıyordu bu da.

“Kardeşlerin evde değil mi?” diye sordum ellerimi sabunlarken.

“Deniz ve Güney çalışıyorlar. Doğu da lise son sınıf, okulda şu anda.”

“Sıralamanız nasıl?” Aral en büyükleriydi onu biliyordum ama Ekin kaçınıcı sıradaydı merak etmiştim. Üstelik isimleri birbiriyle ilgili gibi duruyordu.

“Ablam, ben, Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu ve Batı.”

Güneş, Aral, Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu ve Batı.

İsimleri art arda söylediğimde tuhaf bir his oluştu içimde. Sekiz kardeşlerdi ve isimleri sırasıyla söyleyince insanın kafasında bir dünya resmi oluşuyordu istemsizce. *Üzerinde Kutupyıldızı'na benzer pusulası olan bir dünya...* Aral'ın isminin anlamını bilmiyordum ama eminim bu dünya resminde bir yerdeydi o da.

“Dünya gibi,” dediğimde Aral'ın gerildiğini hissettim.

Neden bilmiyorum ama bu düşünceden hoşlanmadığını yüzünden anlamıştım. Yanlış bir şey söylemişim sanırım yine, belki de annesiyle ilgiliydi.

Konuyu değiştirmek için, “Deniz ve Güney ne iş yapıyorlar?” diye sordum.

“Deniz aşçı, bir restoranı var Levent'te. Güney de diş hekimi, Kuzey'in ikizi aynı zamanda.”

Bu bilgiye şaşırdım nedense. Güney ile ne kadar benzediklerini merak ettim. Ellerimi üç kez yıkadıktan sonra gözlüğümü çıkarıp yüzüme su çarptım. Saçlarımı nemlendirdim ve tekrar topladım.

Aral çıkayım diye pervazdan çekildiğinde koridoru kontrol ettim.

“Cerbe, ben gel diyene kadar gelmez içeri,” dedi garanti verir gibi.

Ona inanarak çıktım el mahkûm ama temkinliydim yine de.

“Hayvanlar sahibine benzer derler,” dedim. Bunu psikoloji dersinde duymuştum.

Devam edeyim diye gözlerime baktı.

“Belki de sen bana güvenmiyorsun diye köpeğin de bana güvenmiyordur.”

“Sıradan bir köpek değil Cerbe,” dedi gözlerime anlamadığım bir ifadeyle bakarak. “İyi gözlemlerle onu. Birkaç güne bacağına mı çöküyor yanında mı yürüyor anlarsın.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Tehdit mi edilmişim şimdi? Yoksa güven mi veriyordu? “Neşter cebimde hâlâ,” diye uyardım onu.

Aral’ın burnundan nefes vererek güldüğünü işittim. Gözlerim yüzüne çevrildi. Beni izliyordu. Bu adamın resmen eğlencesi haline gelmişim. Üç gün önceki bana, bir adama ölüm çiçekleri verecek gülüşünü çalacaksın ama en büyük eğlencesi sen olacaksın, deseler torbacın malı kimden alıyorsa iyi kafa yapıyor, derdim. Fakat tam şu anda bunu yaşıyordum işte. Belki de Aral Çakırca böyle biriydi zaten... Hayatın yüzüne gülebiliyordu benim aksime. Ben canım sıkılınca surat yapıyordum, o hayatın yüzüne gülüyordu. Ben öfkelenince birilerini yaralıyordum kelimelerimle, o tüm öfkesini tek seferde yutuyordu. Ben yağmur gördüğümde hava ağlıyor diyordum, o havanın huzura erdiğini düşünüyordu.

Garip bir hisle önüme döndüm, birlikte salona döndük. Alin ve Batı, Arte ile koltukta oturmuş televizyon izliyorlardı. Alin, Arte’yi yastık yapmıştı kendine ve Batı ile hemen kaynaşmıştı. Güneş abla mutfakta bir şeylerle ilgileniyordu hâlâ.

“Yardım edilecek bir şey var mı?” diye sordum.

“Yok hayatım, siz geçin geliyorum ben de,” dedi gülümseyerek.

Normalde yeni tanıştığım insanların bu tür samimiyet sözcükleri kullanmasından hoşlanmasam da Güneş ablanın sesine ve ağzına o kadar yakışıyordu ki bu kelimeler, doğal ve samimi çıkıyordu. Hiç garipsememiş, irrite olmamıştım. Aral’ın peşinden masaya ilerledim ben de.

Masanın arkasındaki duvar da tamamen camdandı. Yağmurlu havada İstanbul kasvetli gözüküyordu. Oturduğum yerde Alin’i görebilmek için sırtımı cama verdim. Aral da masanın baş kısmına, sol çaprazıma oturdu.

Güneş abla güzel bir porselen demlikte çayı ve üç bardağı getirdi. Kuzey doğruca uyumaya gitmişti sanırım, geri dönmemişti hiç. Aral, ablasına yardım etti ayağa kalkarak. Güneş abla karşıma otururken çaylarımızı o doldurdu. Nazik biriydi, inkâr etmeyecektim. Doldurduğu bardakları önümüze bıraktı.

“Başlasana Lina’cığım,” dedi Güneş abla, bir yandan da ekmek uzatmıştı bana.

Aral uzatılan sepetten iki dilim ekmek aldı. Ben de bir dilim aldım. İştahım yoktu aslında, zaten gerilmişim de.

Güneş ablanın, “Arte rahatsız ediyorsa git deriz gider,” dediği sırada, Aral kafasını Arte’ye çevirmişti.

“Kızım,” demişti ki durdurdum onu. Hayvanı kendi evinde rahatsız ediyordum.

“Yok sorun değil,” dedim ve Güneş ablayı rahatlamak isteyerek kafamı iki yana sallayıp hafifçe gülümsedim.

“Ay demeden edemeyeceğim, çok güzelsin.”

Beklemediğim bu iltifat duraksattı beni. Hiçbir zaman iltifat karşılayabilen biri olmamıştım. Teşekkür edemez, üstüne ezilir büzülürdüm. Şimdi de kalmıştım öyle.

“Teşekkürler,” diyebilirdim sadece gözlerimi kaçırarak. Aral’ın gözlerine bakmak kadar kolay değildi Güneş ablanın parlayan mavi gözlerine bakmak.

“Saçlarının rengi o kadar güzel ki tenin de bembeyaz. Yüzün de bebek gibi. Yaşını göstermiyorsun hiç. Nerelisiniz siz?”

Elimdeki ekmeği koparıp ağzıma attım.

“Babam yetimmiş, nereli olduğunu bilmiyoruz. Annem de yarı Polonyalı yarı Türk. Dedem Boluluymuş ama o çok küçükken İstanbul’a göçmüşler.”

Elimdeki ekmekten bir parça daha koparıp ağzıma koyduğum sırada Aral tabağıma hiçbir şey almadığımı fark etmiş, temiz bir çatalla tabağıma peynir bırakmıştı. Gözlerimi ona çevirdim. İlgili görünmüyordu hiç, kendi tabağını doldurmaya devam etti. Arada bir benim de tabağıma bir şey koyuyordu. Bunu yaparken dalgındı biraz aslında, ne düşündüğünü bilmiyordum. Belki de ne yaptığının farkında bile değildi o an.

“Annen de çok güzeldir kesin. Geçmiş olsun bu arada.”

Aral’ın eli duraksadı. Gözlerim ona çevrildi. Onun da bana çevrilmişti. Artık ikimiz de annelerimiz konusunda hassastık.

“Teşekkür ederim,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Aral önüne dönmüştü. Tabağındakileri yemeye devam ederken, “Lina da tıp okuyor,” diye konuyu değiştirdi.

“Ay öyle mi? Hem güzelsin hem zekisin. Akrep burcu musun sen?” dediğinde yüzümde bir gülümseme oldu. Gözlerimiz kesişti Aral’la. Gerçekten ablası turnayı gözünden vurmuştu. Dakika bir gol bir.

“Evet,” dedim. “Öyleyim.”

Gözleri Aral ile aramızda gitti geldi yüzünde sevimli bir ifadeyle. Oğlak ve akrep burcu karşılaştırması yapılıyordu kafasının içinde, beyninde hesaplanıyordu, çok belliydi. Yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı.

“Eeee gönül işlerin nasıl?”

Aral’ın da gözleri bana çevrilmişti bu soruyla.

“Yok öyle işlerim,” dedim çatalımı Aral’ın tabağına koyduğu zeytine

batırıp. “Vaktim yok pek öyle şeylere.”

Güneş abla memnun bir şekilde başını salladı. “Olur olur.” Sesi keyifliydi. “Klişe gelecek ama böyle şeyler gerçekten hiç beklemediğin anda oluyor... Ben de hiç evleneceğimi düşünmezdim. Şimdi her sabah kızımı okula götürüyorum. Zaman su gibi akıp geçiyor.”

Aral'ın bahsettiği Melek isimli kız gerçekten yeğeniydi anlaşılan. Güneş abla hoşsohbet bir kadındı. Konu açtı sürekli, bir senelik konuşma kotamı bir kahvaltı masasında aştırmıştı bana, öyle hissediyordum. Rahat ve konuşkan biri olduğu için konuşurken ne demeliyim diye çok düşünmüyordum. Kısa cevaplarıma alınganlık etmiyor, konuşmak istemediğim şekilde yorumlamıyordu. Onunla konuşurken Aral'ın tabağına koyduğu şeyleri yemiştım ufak ufak. Aral haklıydı, iki zeytinle gün geçmezdi. Her zaman yaptığım gibi iştahım olmasa da yavaş yavaş yedim hepsini.

“İşiniz yoksa akşam yemeğine de kalsanıza,” dedi Güneş abla yüzünde buruk bir gülümsemeyle. “Alin’le hastanede beklemeni istemem hiç. Akşam yemeği de yiyeceğin hatta canınız isterse bende kalın. Ben karşı dairede yaşıyorum, eşim de yok evde. Sen, ben, Alin, Melek birlikte takılırız. Belki isterse Batı’yı alırız, diğerleri kendi evinde kalır.”

Teklif ederken oldukça içtendi. Öylesine bir teklif değildi bu. Aral'ın ona hakkımda tam olarak ne anlattığını bilmiyordum ama Aral'ın tehdit edildiğini ve bunun sebebinin babam olduğunu biliyor gibi durmuyordu. Yoksa o da bana güvenerek beni evine çağırmasdı diye düşünüyordum.

“Teşekkür ederim ama akşam Aral ile bir işimiz vardı. Eve de uğramak istiyorum.”

Anlayışla kafasını salladı. “Aral, Alin’e çok düşkün olduğundan bahsetti kısaca bana. Emanet edebileceğin kimse olmadığı için endişeliymişsin. Eğer sen ve Alin isterseniz, siz işlerinizi halledip gelene kadar Alin’e bakarım seve seve. Ben de anneyim, hiçbir çocuk hastane ev arasında mekik dokusun istemem. Aynı zamanda şu an çalışmıyor olsam da çocuk doktoruyum. İyi anlaşıyorum çocuklarla. Bu evde çok fazla erkek olması rahatsız ederse diye söylüyorum, kendi evimde bakacağım çocuklara, merak etme. Kendi kardeşlerim diye demiyorum hepsi harika adamlar ama rahatsız hissetmen normal. Dediğim gibi eşim evde değil ve Kuzey’in nöbetleri olduğunda yemek yapamadığı için burada bakıyordum çocuklara. Normalde kendi evimdeyim hep. Batı’yı ve Alin’i alır kendi evime geçerim ben, siz giderken. Gözün arkada kalmasın isterim ama istemiyorsan da istemiyorum da gitsin. Sakın istemediğin bir şeye evet,

deme. Hayır demek hayat kurtarır.”

Bunları söylerken o kadar ciddiydi ki gülümsememe sebep oldu. Aral onun iyi bir abla olduğu konusunda haklıydı. Öyle görünüyordu ve düşünceliydi. Ben hiç Alin’i burada bırakırsam üç yetişkin adam, bir ergen ve bir erkek çocukla olacak diye düşünmemiştim. Ama o bunu da düşünmüş rahatsız olabileceğimi hesap ederek kendi evini teklif etmişti. Kapıda bir polis olacaktı zaten. Sanırım Alin de isterse Güneş ablanın ona bakması iyi olurdu. Güvenli eve geçecek gibi duruyorduk zaten, Aral da ailesini getirecekse eğer ve buna Güneş abla da dahilse onunla Alin’i sık sık bir arada bırakacağım anlamına geliyordu bu.

“Peki,” diye kabul ettim.

“Eşyalarınızı da toplarsın,” dediğinde ikimiz de Aral’a döndük. “Güvenli eve geçeceğiz.”

Güneş abla kafasını salladı. “Olur, toparım.”

“Alin’in sevdiği bir yemek var mı? Akşam yapayım.”

Gözlerimi Alin’e çevirdim. Gözlerimiz buluştuğunda bana gülümsedi ve öpücük attı. Gülümsedim o sevimli yüzüne. Ardından Güneş ablaya döndüm.

“Tavuklu yemekleri seviyor,” dedim mahcubiyetle. “Ama yemek seçen bir çocuk değildir, çok zahmet etmeyin lütfen.”

“Yok canım ne zahmeti, elime mi yapışacak... Umarım işiniz çabuk biter de yemeğe siz de katılabilirsiniz. Diğerleriyle de tanışırsın hem.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım. Aral saatini kontrol etti. Ardından bana çevirdi gözlerini. “Ben duş alacağım sonra çıkalım.”

“Olur.”

Ayağa kalkıp ablasına kahvaltı için teşekkür etti ve koridorda sola dönerek gözden kayboldu.

Güneş abla ile sohbet etmeye devam ettik biz de. Alin hastanede kahvaltı yaptığı için toktu hâlâ, hiçbir şey yemedi. Birlikte topladık sofrayı. Güneş abla ikimiz için de kahve yaptı, ada tezgâhın yanındaki yüksek taburelere oturduk yan yana. Sohbetimize orada devam ettik biraz da. Güneş ablayla sohbet etmek annemle eski zamanlarımızı hatırlatmıştı. Uzun süre susmuş biri olarak konuşmak iyi gelmişti, inkâr edemezdim. Sanki hiç derdim yokmuş gibi farklı konular hakkında konuşmak, birkaç dakikalığına bile olsa derdimi unutmak iyi hissettirmişti. Kafam sakinleşmişti biraz.

“Ne kadarını biliyorsunuz olayın?” diye sordum daha fazla erteleye-

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

meyerek.

Dudaklarına götürdüğü kupasından bir yudum kahve içip burukça gülümsedi bana. “Babanın başına gelenlerden, tehdit edildiğinizden ve babanın nasıl biri olabileceğinden hepimizin haberi var.”

“Anladım,” diye mırıldandım kupanın içindeki koyu sıvıya bakarken.

Uzanıp elimi tuttuğunda irkildim. Gözlerimi kaldırıp ona baktım.

“Kendini mahcup hissediyorsan eğer hissetme. O zaman ben de hissedirim çünkü seni bizzat kardeşimiz tehdit etti.”

Ekin'den bahsediyordu. Elim tutarken üzgün bir ifadeyle iç çekti. Bardağını tezgâha bıraktı.

“Ekin... Hepimiz için büyük bir yara. En çok da Aral için...” Biliyordum, bana anlatmıyordu ama biliyordum. “Ben en büyükleriyim ama Aral bana da abilik etti. Hatta o abi değil hep bir baba gibiydi. Ben onlara annelik ettim diyemem ama Aral'ın hepimize babalık ettiğini söyleyebilirim. Ekin'e olan kırgınlığı en çok da bundan. Aral'ı yaptığı abiliğe pişman etti. Yine de şu dakika gelse şu kapıya, abi ben pişman oldum, dese Aral yine ona sırtını dönmemez, biliyorum. En çok da ben sırf bu yüzden kırgın olacağım Ekin'e ama lütfen... Ekin için Aral'a kızma olur mu?”

Bu rica öyle içtendi ki kalbime kadar uzanmıştı. Aral Çakırca'nın kolay bir hayatı olmadığı belli oluyordu ama bu zorlukla nasıl mücadele ettiği konusunu merak etmiştim. Ekin'i nasıl kaybettığını, onu neyin bu hale getirdiğini merak ediyordum. Ekin'e sırtını dönmeyeceğini bizzat onun ağzından duymuştum daha dün akşam ve bu sabah acılarımıza karşı ateşkes imzalamıştık sessizce. Güneş ablanın o konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Aral beni sırtımdan bıçaklamadığı sürece benden ona zarar gelmezdi.

“İyi bir ablasınız gerçekten,” diye teselli ettim onu. Tesellide çok kötüydüm, yalnızca bunu söyleyebildim onca şeyin üstüne.

Gülümsedi bana. “Umarım öyleyimdir. Elimden ancak bu geliyor.”

Parmaklarım arasındaki kupayı dudaklarıma götürüp bir yudum içtim.

“Hep kız kardeşim olsun istemişimdir,” dedi Güneş abla gözlerini üzerimde gezdirirken. “Kardeşlerim gerçekten harika adamlar ama insan bir kadın ruhu aramıyor değil. Her şeyi anlatamıyorsun erkek kardeşlerine. Ama bir kız kardeşim olsaydı çok daha güzel olurdu diye düşünüyorum sık sık.”

“Ben de hep ablam olsun isterdim,” diye itiraf ettim.

Tuttuğu elimi sıktı hafifçe, yüzünde sevimli bir gülümseme olmuştu yine.

“Artık bir ablan var. Ne olursa olsun gel anlat, dinlerim seni.”

Gözlerimi kırdım birkaç kez. Bugüne kadar annem dışında kimse gel anlat derdini ben dinlerim, dememişti. İnsanın annesiyle konuşması harika bir şeydi ama her şeyi anlatamıyordu ona. Ya senden çok üzülüyor diye endişeleniyordun ya da utanıp çekindiğinden her şeyi açamıyordun ona. Belki de en çok bu yüzden ablam olsun istemiştım... Güneş abla öyle deyince hüzünlü hissettim kendimi.

Kafamı salladım hafifçe. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek,” dedi içtenlikle.

O sırada Aral içeri geldi. Siyah pantolon, beyaz gömlek giymişti. İki düğmesi açıktı yakasının, gümüş zincir oradaydı. Ne zaman baksam ucunda bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Yanımıza yürürken parfümünün kokusu ondan önce geldi. Tıraş olmuştu, daha genç duruyordu şimdi. Mutfığa girip kendisine filtre kahve aldı. Siyah, mermer desenli bir kupayla bizim oturduğumuz tarafa geçip yanımdaki yüksek tabureye oturdu. Yan oturduğumdan sırtım ona dönük kalmıştı, nefesini ensemden hissettim bir an.

Güneş abla ve Aral’ın arasında kaldığım için sırtımı tezgâha verecek şekilde sağıma döndüm oturduğum yerde. Aral sol dirseğini tezgâha yaslamıştı, elinde kupasını tutuyordu. Bir anlığına göz göze geldik, sonra önüme bakıp kahvemi içmeye devam ettim.

“Bavulları indirip kaldırma. Bir şey varsa Deniz halleder,” dedi ablasına.

Gözlerimi ablasına çevirdim. Güneş abla kafasını salladı. “Merak etme sen beni. Ben de doktorum.”

Anlamamıştım, gözlerimi Aral’a çevirdim istemsizce karşılık vermesini bekleyerek. Gözlerini bana çevirdi o da. Muhabbetti anlamadığımı anlamıştı.

“Ablam hamile,” diye açıkladı. “Söylemedi mi?”

Şaşkınlıkla Güneş ablaya döndüm. Hamile gibi durmuyordu hiç. Güneş abla şaşkın yüzüme bakıp kıkırdadı. Gülüşü çok güzeldi.

“Yeni sayılır hâlâ, o yüzden pek belli olmuyor karnım.”

Dudaklarım bir gülümseme ile kıvrıldı. Bir bebeği doğarken görmemişim hiç ama bir bebeğin doğması güzel bir şeydi. Bu hayata çok kırılmıştım ama o kırıklıklar illa birilerine batacak değildi ya hep. Belki o

bebek iyileştirirdi etrafındakileri... Mesela benim Alin'im olmasaydı ben çok daha yaralı olacaktım ve bir gün düştüğüm yerden kalkamayacaktım.

"Sağlıkla kucağınıza alırsınız umarım," diye mırıldandım hamile kaldığımda ne denir bilemeyerek.

Abla kardeş, "Amin," dediler aynı anda. Gülümsemem genişlerken Aral'a baktım. O da bana baktı. Neden gülümsediğimi merak eder gibi göz kırparak kafasını sallamıştı doğal bir şekilde. Neden sürekli göz kırpıp duruyordu?

Ona bir şey söylemeyip elimdeki kahveye verdim dikkatimi. O, kupa'yı tezgâha bıraktı yavaşça. Kahvesini bitirmişti hemen. Kalkacağımızı anlayıp kendi bardağımdaki soğumuş kahveyi fondip yaptım ben de. Konuşmadık ama birlikte kalktık ayağa.

Alin'in yanına ilerledim tedirgin olarak. Kalmak istemezse ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Arkamdan ağlatmak istemiyordum onu hiç.

"Alin'ciğim," dediğimde Batı ile birlikte bana çevrildi başları.

"Gidiyoy muyus Lina'cığim?" diye sordu biraz üzgün bir sesle. Oyunun en heyecanlı yerindelerdi sanırım. Çocukken annen seni eve oyunun hangi dakikasında çağırırsa çağırsın o dakika oyunun en heyecanlı kısmı olurdu. Beş dakika daha isterdin annenden ve o beş dakikanın bittiği saniye beş dakikasından daha heyecanlı olurdu. *Hayatı kovalar durursun, seni geçip durur, asla yakalayamazsın.*

"Ben okula gideceğim," diye yalan söyledim. Okula her gün gittiğimi biliyordu ve saat erkendi henüz. "Ama istersen sen burada kalıp Batı ile oynayabilirsin. Güneş ablanın kızı da varmış hem. İsmi Melek. O da okuldan dönünce seninle arkadaş olacakmış. Akşam ben dönünce anlatırsın bana ne yaptığını... Hem Kuzey abin de burada olacak." Akşam eve birkaç erkek daha geleceğini hatırlayınca Alin endişelenmesin diye Kuzey detayını sıkıştırmıştım araya.

"Oluy," dedi kısaca. "Çabuk gey ama."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Uzandım ve dudaklarımı alnına bastırdım. "İşimi halledip hemen geleceğim, söz."

"Dokusda mı geleceksin?" diye sordu alışkanlıkla.

"Hıhım," diye mırıldandım. "Dokuzda geleceğim."

"Annemi de getiy Lina'cığim."

Zorlukla yutkundum. Yanağını okşadım şefkatle. Cevap veremeyecektim buna.

"İyi eğlenceler sana. Batı ile güzel güzel oyna," diyebildim.

Gülümseyip yanağımlı öptü. “Göyüşüyüz Lina’cığım.”

“Görüşürüz bir tanem.”

Gözlerimi beni izleyen Batı’ya çevirdim. Saçlarım renginden ötürü dikkatini çekmiş gibiydi onun da. Hayranlıkla bakıyordu saçlarıma.

“Görüşürüz Batı,” dedim gülümseyerek.

Biraz utanarak o da gülümsedi bana. “Görüşürüz Lina’cığım,” dediğinde gülümsedim.

Alın bana öyle dediğı için o da artık öyle seslenecek gibi duruyordu. Onlara el salladım ve yanlarından ayrıldım. Aral kabanını giymiş beni bekliyordu. Arte ise arkasında duruyor, ilgi ister gibi Aral’a bakıyordu. Aral onun başını okşayıp odasına gönderdi ben yanına gidebileyim diye.

Montumu giydim, Güneş ablayla vedalaştık ve hızlıca ayrıldık Aral’ın evinden. Kadın polis yukarı, Güneş ablanın yanına çıktığında kendimi daha rahat hissetmiştim. Güneş ablaya numaramı versem çok iyi olurdu fakat aklıma gelmemişti hiç. Bir şey olursa Aral’ı arar diye düşünerek rahatlattım kendimi.

Sağ ve solumu çok karıştırdığımdan evimin adresini navigasyona girmiştim. Onun evinden bize gitmek yirmi dakika kadar sürmüştü yalnızca. Yarından itibaren bir dakikaya düşecekti bu süre.

Sokağa arabayı park ettiğinde incek gibi durmuyordu ama ben onun evinde kahvaltı etmiş, kahve içmişim. Araba sıcak olsa da hava buz gibiydi, sigara içmek için camını da açmıştı üstelik.

“Eve gelebilirsin. Burası soğuk,” dedim arabadan inerken.

İtiraz etmeden peşim sıra apartmanın merdivenlerini çıktı benimle. Hayatımda ilk defa eve bir erkek getiriyordum. Bu anı hiç böyle hayal etmemiştim. Bambaşka hayal ederdim bu anı lisedeyken. Sıcak bir öğle vakti sevgilimi önce annemle tanıştıracaktım. Annem çok sevecekti sevgilimi, tatlı tatlı sohbet edecektik. Sonra işler ciddiye bindiğinde babam tanışacaktı sevgilimle. Hatta çok bozulacaktı muhtemelen çünkü hiç istemezdi sevgili yapmamı. Hiçbir şey istediğim gibi gitmemişti. Ben hariç, bu eve kimse dönmeyecekti bir daha belki de...

Kapıyı açıp içeri geçtim. Aral da arkamdan girdi.

“Bir şey ister misin? Çay? Kahve?” diye sordum montumu çıkarırken. Gözleri içeride gezindi.

“Kahve olur,” dedi. “Zahmet olmayacaksa...”

“Olmaz,” deyip mutfağa ilerledim. Evimiz yüz yirmi metre kareydi. Onun evine göre küçüktü ama mutfağımız fena değildi. Yemek masası-

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

nın bir sandalyesine oturdu. Ben de ısıtıcıda su kaynatmaya koyuldum.

“Nasıl içiyorsun kahveni?” diye sordum kahve kavanozunu çıkarırken.

Kalktığını işittim. Ardından yanımda belirdi. Tatlı kaşığını ona uzattım. Göz kararı attı bardağa kahveyi. Ben de suyu ekledim.

“Teşekkürler,” dedi.

“Afiyet olsun,” dedim ve o mutfak masasına geri dönerken kapıya ilerledim.

“Ben duş alacağım. Çok sürmez,” diye bilgilendirdim.

“Buradayım, acele etmene gerek yok.”

Kafamı salladım ama acele edecektim yine de. Evde yabancı bir adam beni bekliyorken keyif yapacak halim yoktu.

Hızlıca odama oradan da banyoya geçtim. Hızlı bir duş aldım, on dakika kadar sürmüştü en fazla ama duş almak iyi gelmişti. Siyah, ince boğazlı bir kazağın üzerine beyaz bir gömlek giyip yakasını açık bırakmış, siyah da pantolon giyinmişim hemen. Saçlarımı kurutmakla uğraşmayıp nemini aldım ve sıkı bir atkuyruğu yaptım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra odama yollanmadan önce Aral'ı bulmak için mutfığa girdim ama o mutfakta değildi. Onu ön balkonda buldum, sigara içiyordu.

Adımlarımı balkona yönlendirdim. Kapıyı açtığımda bakışları sokaktan bana çevrildi.

“Küçük bir bavul hazırlasam olur mu?”

Kafasını salladı. “Olur. Bir şey almak istersen yine uğrarsın, sorun değil.”

“İyi o zaman, ben hazırlayayım hemen,” dedim ve onu balkonda bıraktım.

Küçük bir bavulun en altına annem için birkaç eşya ve ilaçlarını koydum. Daha sonra Alin'in ihtiyaçlarını ve en sevdiği ayıcığı ekledim, en son da kendime beş kazak, iki pantolon ve bolca iç çamaşırı koydum. Kişisel bakım malzemelerimi koyduğum küçük çantayı attım valizin içerisine. O sırada çalışma masamdaki fotoğrafa ilişti gözlerim. Alin iki yaşlarındayken çekildiğimiz bir aile fotoğrafıydı bu, hepimiz gülümsüyorduk. Uzanıp aldım ve onu da valizin içine koydum. Alin'in sevdiği birkaç eşyasını daha ekledim bavula, birkaç tane de çocuk kitabı. Küçük valizi doldurup kapının önüne getirdim. Su vanasını ve doğalgazı kapattım. Mutfaktan çıkarken neredeyse Aral'a çarpıyordum. Son anda durmuştum.

“Hazır mısınız?” diye sordu başını eğmiş bana bakarken.

Az önce sigara içmesine rağmen karanfil kokusu vurunca yüzüme anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Nasıl sürekli karanfil koktuğuna an-

lam veremiyordum. Karanfilli sigara mı içiyordu?

"Hazırım," deyip dikkatle dudaklarına baktım elimde olmadan. Sakalını kesince dudaklarından burnuna doğru uzanan kıvrım daha görünür hale gelmişti. Belirgin bir çukuru vardı ve dudaklarının şekli güzeldi. Hep üstdudağın kıvrımlarının sivri olmasını hoş bulurdum ve onun dudakları da sivri sayılırdı.

"Ağzında karanfil mi var?"

Sorum oldukça netti. Yüz ifademse anlam vermeye çalışır gibiydi muhtemelen. Dudaklarında hafif bir gülümseme olurken kafasını salladı.

"Evet. İster misin?"

Kaşlarım kalktı. Gerçekten yanında karanfil mi taşıyordu? Kabanının cebinden metal bir plaka çıkardı. Bana uzattığında elimi uzattım ben de. Çakmak gibi bir tuşuna bastı, içinden bir karanfil düştü elime. Gerçekten karanfil taşıyordu yanında.

"Sigaranın kokusunu sevmiyorum," dedi.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Sigara içtiği halde sevmiyor muydu?

"Karanfil, sigarayı bırakmaya yardımcı oluyor, diyorlardı. Ben de hem kokusundan kurtulurum hem de belki sigarayı bırakırım diye başlamıştım. Sonra alışkanlık oldu."

Karanfil yemek çok da faydalıydı aslında. İyi bir alışkanlık sayılırdı. Avcumdaki karanfil tanesine bakıp ağzıma attım ben de. İlk başta hiçbir şey hissedilmiyordu ama yavaşça dilim yanmaya başladı. Aklıma annem gelmişti yine.

"Bıraktırmıyormuş o zaman," diye mırıldandım.

"Ne olursa olsun," dedi gözlerimin içine bakarak. Sol elini kaldırıp iki parmağını şakağına yasladı. "Buradan çıkaramıyorsan bir şeyi, ne yaparsan yap mahkûmusun onun."

Gözlerime bakarak söylediği şeyler tüylerimi diken diken etti. Öyleydi. Ben kendi kafasının içindeki o zindanda çürüyen mahkûmlardan biriydim. Vicdan mahkememde müebbet yemiştım. Bu adam zincirimi kırmıştı ama kafesimin kilidini açamamıştı. O kafes oraya kendi kendine konmamıştı sonuçta, kilidini de Aral Çakırca vurmamıştı ama bir hiç uğruna kafamda inşa ettiğim o zindana şimdi o da girmişti. Ölüm, parmaklığın ardından gözünü üstümüze dikmişti, anahtarı da babamın elindeydi.

Zil çaldı, ikimizin de gözleri kapıya çevrildi. On aydır benden başkasının kapısını çalmadığı, iki gündür içi boş olan evin kapısı tam bizim

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

evde olduğumuz sırada çalmıştı. Kalbim göğüs kafesimde yolunu yitirirken Aral önümden geçip kapıya ilerledi çatık kaşlarıyla. O da benim gibi şüphelenmişti, nasıl şüphelenmeyecekti, ensemizde bir ölüm geziyordu. Peşi sıra attım adımlarımı, elini bekle, der gibi arkasına uzattı. Eğildi, kapının deliğine baktı kaşlarını çatarak. Ne gördü bilmiyorum ama hışımla az önce sigara içtiği balkona çıktı. Az önce baktığı delikten baktım, göğsüm adrenaline hızla inip kalkmaya başlamıştı farkında olmadan. Kapının önünde kimse yoktu. Aral'ın net olmayan bağırma sesini işittim, kiminle konuştuğunu bilmiyordum.

Soğuk metal kapı kolunu tutup indirdim aşağı ve açtım kapıyı. Kimse yoktu ama kapıyı açınca bir zarf düştü paspasın üzerine. Eğildim ve pahalı bir kâğıttan yapıldığı belli olan zarfı yerden aldım. Standart bir zarf değildi. Üzerinde kırmızı kalemle yazılmış bir not vardı.

“Yalnızca tepedeki aptal, güneşin battığını görür.”

Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki. Çevirdiğim zarfı açtım, içindeki kartı çıkardım. Bir tarot kartıydı bu, altın işlemeliydi, arkasının tam ortasına *K&Ç* harfleri damgalanmıştı. Göğsüm içinde kaybolan kalbimin atışları titrekti, nabızı şaşmıştı. Zarfı avcumun içinde sıkarken kartın ön yüzünü çevirdim. Ters duruyordu, tarot kartlarının düz ve ters anlamları olduğunu anımsadım. Üzerindeki resmi daha iyi görebilmek için çevirdim. Sıfır numaralı karttı elimde tuttuğum. Bir soytarı resmedilmişti, uçuruma doğru yürüyordu. Elindeki gülün üzerinde kırmızı bir leke vardı, kana benziyordu. Göğsüm sıkışırken kartın isminin yazdığı kısma çevirdim gözlerimi. *The Fool. Soytarı ya da Aptal..*

Tam o an Aral'ın varlığını arkamda hissettim. Nefesi boynuma çarptı, Aral Çakırca çoğu zaman bana ölümden daha yakındı. O bana, “Zihninden çıkarmadığının mahkûmusun,” demişti. *Sayabilseydim hapsedildiğimiz zihinleri, kaç biz ederdi?*

Doğrunun Kişisel Pusulası

Bir hapishanede gardiyan, mahkûmdan daha çok tutsaktır, derler. Mahkûm işlediği suç için yatar, gardiyansa mahkûmun başında nöbet tutar. Bir gün o mahkûm öyle ya da böyle oradan çıkar ama gardiyanın mahkûmiyeti her sabah yeniden başlar. Zihnimde ördüğüm yalana dayalı duvarlar ve mahkûm ettiğim vicdanım. Sandığımın aksine suçlu değil bir gardiyanım ve mahkûmuyum aklımdan çıkaramadığımın. Peki ben kimin aklında kalanım? Kimin aklından çıkmayanım? Kapatsam gözlerimi görünmez sayabilir miyim kendimi?

Aral ne zaman önüme geçti bilmiyorum. Ellerini kollarıma koymuş, eğilmişti bana doğru. Sanırım şoka girmemden ya da yine panik atak geçirmemden endişelenmişti. Kafamı karttan kaldırıp siyah gözlerine baktım. Çatıktı kaşları ama ben ona bakınca yumuşadı.

“İyi misin?”

Yutkundum. İyi miydim? Kapımıza bir zarf bırakmışlardı. İkimiz içindi, birlikte gelmemizi beklemişlerdi. Bizi mi izlemişlerdi?

“Lina?”

Eli çeneme dokundu ve gözlerine bakayım diye başımı hafifçe kaldırdı. Gözlerimi gözlerine sabitledim, soğukkanlılığımı elden bırakmamaya çabalayarak. O titrek ve korkak halime bir daha tahammül edemezdim.

“İyiyim,” diye mırıldandım birkaç kez gözlerimi kırıp. “Bilmiyorum.”

Derin bir nefes verdi, nefesi yüzüme esti. Doğruldu ve elini yüzüne götürdü öfkeyle. Sakallarını sıvazlamak istedi ama yoklardı artık, daha bir saat kadar önce kesmişti onları.

“O kimdi?” diye sordum, belki görmüştür diye.

Gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. “Bilmiyorum, sırtını gördüm yalnızca. Motorla kaçtı.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Eve gelen yolda çevirme vardı, kimliklerine bakmıyorlar mı? Belki...” söziümü kesti Aral kafasını iki yana sallayıp. “Buraya gelmek için farklı güzergâhlar var, her sokağı kontrol edemiyorlar. Yiğit, bir semtin ortasında ancak bu kadar koruyabilir sizi.”

Yutkundum o öyle söyleyince. Bu evde kalmak gerçekten güvenli değildi. Aral haklıydı, bir mahallede otururken tüm sokaklara polis dikemezdi ama güvenli evde yalnızca tek bir hedef tek bir yol olacaktı.

“Sen kime bağırdın o zaman?” diye sordum bağırdığını hatırlayarak.

Kaşları çatıldı yine, sanırım sinirlenmişti. “Sözde seni takip edene.”

Polise mi kızmıştı? Onlar hâlâ bizi takip ediyorlar mıydı? Aral’ın evinde kaldıklarını düşünmüştüm.

Aral’ın gözleri elimdeki karta çevrildi yeni fark etmiş gibi. “O ne?” diye sordu.

“Kapıya bırakmış,” deyip ona uzattım.

Söylediğim cümle kaşlarını daha çok çatmasına sebep oldu.

“Eldiven var mı?” diye sorduğunda zarfın üzerinde parmak izi veya işe yarar bir şey olabileceği aklıma hiç gelmediği için kızdım kendime.

“Sen dokunmuşsun zaten, senin elinde bakayım,” dedi sonra eldivenle uğraşmak istemeyerek. Rahatça bakabilsin diye ona uzattım zarfı. Elimi tuttu ve kendisine göre daha rahat bir konuma getirdi. Ardından karta verdi tüm dikkatini. Kartın sırtındaki harfler çekti dikkatini daha çok.

“K ile Ç,” diye mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu sesiyle.

“Kara ile Çakırca,” diye mırıldandığımda gözleri gözlerime çevrildi. “Değil mi?”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Mümkün.”

Kartı çevirdim, kart ters olduğundan karta daha çok dokunmayayım diye o yer değiştirdi. Arkama geçti. Omzumun üzerinden eğildi öne doğru, çenesi alnımın hizasına inmişti. Sol elini sağ elimin altına koyup kartı yaklaştırdı yüzüne. Gözlerim onun yüzündeydi, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Onun da dikkatini ilk çeken o kırmızı leke olmuştu.

“Kan mı?” diye sordum merakla.

“Öyle gibi duruyor ama sahte de olabilir. Değilse kime ait olduğunu bulmayı deneyeceğim ama bir şey çıkacağını sanmıyorum. Tuhaf bir koku var kâğıtta da çıkaramadım,” dedi.

Burnuna yaklaştırdı kartı hafifçe, kokladı uzaktan. Ardından yüzünden uzaklaştırdı. Kartı burnuma yaklaştırdım ben de. Varla yok arası bir koku

hissedilir olmuştu burnuma yaklaştınca. Kadın parfümünü anımsatan bir koku vardı ama daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemiyordu.

“Daha fazla dokunmadan zarfın içine kaldırabilirsin,” dedi Aral. Çıplak gözle olan incelemesi bitmişti. “Bir poşete de koyabilirsen harika olur.”

Kafamı salladım. Dikkatle zarfa koydum kartı, ardından mutfağa gidip çıtçıtı bir poşete attım. Ağzını kapatıp geri döndüğümde Aral’ın düşünceli bir hali vardı. Yüzünü incelerken ona uzattığım poşeti kabanının iç cebine kaldırdı.

“Hazır mısın? Çıkalım mı?”

Kafamı salladım. Bu eve bir daha ne zaman döneceğimi bilmediğimi fark ettim o an ve gözlerim duvarda gezindi. Bu evden herkes bir bir gitmişti, şimdi ben de gidiyordum. Aral bavulumu alarak evden çıktığında montumu ve beremi alıp çıktım ben de arkasından. Kapıyı kilitledikten sonra sol avcumu kapıya yaslamıştım.

İçimde buruk bir his oluşmuştu. Bu eve bir ölüm girmişti, bizden her şeyimizi alıp gitmişti. Şimdi biz de gitmiştik. Bir gün yüzümüz gülerken geri dönebilir miydik? Alin’in doğduğu o gün, ben kucağımda küçük kardeşimi taşıırken babam annemin elinden tutarak ona merdivenleri çıkmasında yardımcı oluyordu. Alin’i ilk gördüğümde duygusallaşıp ağlamamla eğleniyordu annem ve babam. Ben de söyleniyordum onlara ama yüzümde bir gülümseme vardı aynı zamanda çünkü Alin bana gülümsüyordu hep. O gün, bu ailenin ilk günüydü, birlikte eve gelmiştik ve bir daha hiç öyle mutlu şekilde geri dönmeyecektik.

Aral merdivenlerin yarısında durmuş beni izliyordu. Gözlerini üzerimde hissediyordum. Elimi kapıdan çektim ve merdivenleri inmeye başladım ben de. Yanına geldiğimde birlikte inmeye başladık kalan birkaç basamağı.

O an aklıma gelen fikirle gözlerimi ona çevirdim. “Ya senin evine de gitmişlerse?” diye sordum tedirginlikle. “Ya annemin yanına da giderlerse?”

“Annenin yanına gidemezler, polis kaynıyor kapısının önünde, her yerde de kamera var. Benim evim de aynı şekilde. En iyi seçenekleri burasıydı, hamlelerini doğru zamanda yaptılar. Kamera yok, kardan ötürü de arabaların üzeri kar tutmuş halde şu an. Baksak da kara kutudan da bir şey çıkmayacaktır.”

Yutkundum. Ya zarf bırakmak yerine eve girselerdi, bize zarar vermiş olsalardı? Ya biz içindeyken evi kundaklamış olsalardı? O an kendimi o kadar güvensiz hissettim ki kemiklerim titredi.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Aral kapıyı açtı ve çıkmam için yer açtı bana. Dışarı çıktım dalgın dalgın. Ne zaman sabahki yağmur durmuş, tipi başlamıştı bilmiyordum. Sokaktaki tüm arabaların üzeri karla kaplanmıştı. Yerde yine kar birikmişti. Dalgınca attığım adım mermer zemine denk gelince ayağım kaydı ama düşmedim. Aral arkamdaydı, refleksle sağ kolunu belime sarıp beni tutmuştu sıkıca. Sırtım göğsüne yaslanmıştı, ben de refleksle karnıma doladığı elini tutmuştum.

“İyi misin sen Lina?” diye sordu, sesi kulağımın çok yakınından gelirken.

Dengemi topladım ve sırtımı ayırdım ondan. Elini indirirken yanıma geçip gözlerini üzerime dikmişti. “Güvende olacaksın. Güvende olun diye gidiyoruz.”

Elimi gözlüğümün altından geçirip gözlerimi kapattım ve birkaç saniye öylece kaldım. Zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı. Dikkatimi başka bir şeye vermek istiyordum. Bir hafta içinde ikinci kez tehdit edildiğimi düşünmek istemiyordum. Annemin ölümcül bir hastalığa daha yakalandığını ya da kardeşimi tanımadığım birine emanet etmek zorunda kaldığımı düşünmek istemiyordum.

“Sen neyine güveniyorsun ya bu kadar?” diye sordum saf bir merakla, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Ardından elimi indirdim yüzümden, gözlüğüm burnumun üzerine yerleşti tekrar. “Hiç mi endişelenmiyorsun? Tehdit edildik az önce.”

Bu çıkışıma kaşları çatıldı ama umursamadım. Suratına dik dik bakıyordum. Derin bir nefes aldı.

“Bir tehdit mi yoksa bir teşvik mi emin değiliz henüz.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

Dilini dudakları üzerinde gezdirdi.

“Arabaya geçelim.”

“Hayır, burada anlatacaksın,” diye direttim.

“Niye üst üste iki kez tehdit edilelim Lina?” diye sordu gözlerime bakarken. “Bu adamlar ikiletmez hiçbir şeyi. Niye iki kere tehdit etsinler bizi? Belli ki bu seferki başka biri.”

Kaşlarımı çattım. Başka biri tarafından mı tehdit ediliyorduk şimdi de? Neden?

“Henüz kartın ne anlama geldiğini bilmiyoruz ve üzerindeki şey kansa kimin kanı olduğunu da. Biri bizi caydırmak da istemiş olabilir, teşvik etmek ya da ipucu vermek istemiş bile olabilir. Çiçeği yollayanla aynı kişi

olsaydı kartı gönderen, şu an en azından birkaç delik olurdu kapında,” dedi gözünü bile kırpmadan.

Sakinleşmek ister gibi gözlerimi kapattım. Bu ne biçim işti böyle? Neye bulaşmıştım? Neye bulaşmak zorunda kalmıştım? Hayır. Babam neye bulaşmıştı? Neyin içindeydin bunca zaman? Babamla iki dakika konuşabilme şansım olsaydı belki anlayabilirdim ne olduğunu ama o da yoktu ortada. Sorular vardı yalnızca.

Botların altında ezilen karın sesini işittiğimde Aral’ın yürümeye başladığını gördüm. Birkaç adım attı arabasına doğru.

“Arabaya bin, üşüteceksin.”

Açtığı bagaja bavulumu koyarken ön koltuğun kapısına ilerledim ve dediğini yaptım. Bindim arabasına. Arabanın içi biz evde olduğumuz sürede buz kesmişti. Kapıyı kapatıp yerimde büzüştüm, soğuk koltuk bacaklarımı esir alırken. Dışarıda üşüdüğümü fark etmemiştim bile şoktan. Aral haklıydı, yeni duş almıştım, saçlarım bile kurumamıştı daha. Onunla biraz daha dışarıda tartışsam hasta olacağım kesindi.

Kemerimi taktım. Aral arabanın yanında durmuştu ama gözleri arkaya bakıyordu. Ben de kafamı çevirip arkaya baktım ama kimseyi görmedim. Beni takip eden polisleri mi bakıyordu bunu bilmesem de kapıyı açtı. Arabaya bindi, çıkardığı kabanını arka koltuğa bıraktı. İnce bir gömlekle kalmıştı ama durumdan pek şikâyetçi gibi durmuyordu. Bense montumla büzüşmüştüm oturduğum yerde.

Bana kısa bir bakış atıp arabayı çalıştırdı. Klimaları açtı, üfleme yönlerini bana doğru ayarlamıştı özellikle. Bazen çeyrek Polonyalı oluşumdan utanıyordum. Bu kadar üşümem genlerime hakaret sayılmaz mıydı?

Bir dakika kadar sonra Aral arabayı park ettiği yerden çıkarmıştı. Terkerler kar tutmaya başlayan yolda ilerlerken gözlerimi evimizden ayırmadım, ta ki Aral sola dönene kadar. Ev görüş açımdan çıkınca gözlerimi önüme çevirdim.

“Nereye gidiyoruz?” soruyla birlikte gözlerim Aral’a çevrilmişti.

“Yiğit’le buluşacağız,” dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Direksiyonu tuttuğu sol eline çevirdi gözlerini, saatine baktı. “Akşam çok var, ben de karta bakmak için laboratuvara geçerim belki sonra.”

Kafamı salladım. “Ben de geleceğim.”

Gözlerini bana çevirdi. “Adli tıbbı mı?”

“Bana babam diye başka adam verdiler,” diye hatırlattım ona. “Bu sefer her şeyi gözümle değil, aklımla da göreceğim.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Önüne döndü, derin bir nefes aldı. Göğsü kalkıp indi yavaşça, anlayışla salladı başını. “Olur, gör bakalım.”

“Söz ver bana,” dedim, hâlâ onun yüzüne bakarken. “Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Sen nereye gidiyorsan ben de oraya geleceğim.” Kuruyan dudaklarımı ıslattım, yumruklarımı sıktım istemsizce. “Beni arkanda bırakmayacaksın.”

Kararlılıkla bakıyordum gözlerine, o da aynı gözlerle baktı gözlerime, kendimi garip hissettim.

“Bırakmam,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Sesi derinden gelmişti ve yine o kendinden emin ifadesi vardı yüzünde. Beni arkada bırakmayacağına, bana sırtını dönmeyeceğine gerçekten inanmak istedim. Ben hayata sırtımı çok dönmüştüm çünkü o bana bir kere bile yüzünü dönmemişti. İnanmayı bırakmıştım, inancım kalmamıştı hiçbir şeye ama şimdi inanmak istiyordum. Bundan kurtulacağıma, ailemi kurtaracağıma, iyi günlere ulaşacağıma inanmak istiyordum. Aral Çakırca’nın beni sırtımdan vurmayacağına inanmak istiyordum.

Sağ elimi uzattım ona, tüm parmaklarım kapalıydı, serçeparmağım açtıktı yalnızca. Bırakmam, demişti ama söz vermemişti bana, alacaktım o sözü ondan. En çaresiz kaldığında değil o çaresizliğe alıştığında el uzatmayı bırakırmış insan, ben henüz o raddeye gelmemiştim ve uzatmıştım işte ona elimi.

Gözlerini yoldan çekip serçeparmağıma baktı. Ardından bana baktı ve yüzünde hafif bir tebessüm olurken sağ elini kaldırıp serçeparmağını benimkine kenetledi. Sıcak eli benim buz kesmiş parmağımla birleşti.

“Söz verdin bana,” dedim parmaklarımız hâlâ kenetliyen birbirine. “Saklamayacaksın benden hiçbir şey.”

Gözlerini yüzüme çevirdi. “Sen de benden saklamayacağına söz verecek misin?”

Kafamı salladım. “Vereceğim.”

“Tamam,” dedi parmağımlı sıkıca tutarken. “Anlaştık.”

Kafamı salladım, parmaklarımız ayrıldı birbirinden. Sıcak parmağı buz gibi tenimi ısıtmıştı o kısa sürede. Varlığını parmağımda bir süre hissettim. Gözlerim yan aynada gezindi. Polisleri göremedim, takip etmiyorlar mıydı bizi? O sırada bir başka araba çekti dikkatimi, epeydir arkamızdaydı sanki. Takip ediliyor olabilir miydik? Bunca iş içinde şaşırtıcı olmazdı artık.

“Takip ediyoruz galiba,” diyerek kafamı ona çevirdim.

“Evet,” dedi o da sakince. “Sorun yok. Bizden.”

Kaşlarını çatıldı. “Bizden derken? Polis mi?”

“Sayılır,” dediğinde yerimde dikeldim ve ona döndüm.

“Daha az önce söz verdin bana,” diye çıktım. “Sayılır, nasıl bir cevap Allah aşkına?”

Tepkim onu gülümsetti. “Sakin ol, sakın.”

“Olamam sakın! Daha on dakika önce kapını kurşunlayabilirlerdi, dedin bana.”

Canını sıktı bu söylediğim. Kırmızı ışık yandığında durdu ve bana baktı. Derin bir nefes aldı yine. Elimden kurtulamayacağını biliyordu. Artık yanından da ayrılmayacaktım, çekeceği vardı. Haberi yoktu ama.

“Seni takip etmekle görevli,” dediğinde anlamayarak baktım yüzüne dik dik.

“Ne?”

“Özel koruma olarak düşün,” dedi gayet normal bir şey söylüyor gibi.

“Özel koruma?” Anlamıyordum. Neden özel korumam vardı? Kim tarafından sağlanmıştı?

“Markete geldiğim gün, tesadüf mü demiştin ya? Değil, demiştim ben de. Şahin’e kimi koruması gerektiğini gösteriyordum.”

Gözlerimi kırptım birkaç kez. Özellikle markete geldiğini biliyordum zaten ama onca yolu peşime özel koruma takmak için mi gelmişti? Ayrıca özel koruma ne demekti? Neyin nesiydi bu adam? Normal insanlar gidip özel koruma tutabilirler miydi bundan emin değildim. Çok mu zengindi? Adli tıp uzmanları ne zamandır bu kadar kazanıyordu? Babası mı zengindi?

“Sen kimsin tam olarak?”

Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Yanlış soru,” dedi, sağ eliyle direksiyonu tutup sol elinin parmaklarıyla dudaklarına dokunurken. “Kim olduğumu biliyorsun zaten, ben buyum. Sen, kim olmadığımı bilmiyorsun sadece ama korkarım yakında onu da öğreneceksin.”

Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama beni korusun diye peşime birini diken, tehdit edildiğinde kılı kıpırdamayan bir adamdı Aral. Kardeşlerine babalık ettiğini ve gerçekten adli tıp uzmanı olduğunu biliyordum. Ev adresini, telefon numarasını ve TC kimlik numarasını da biliyordum ama son ikisinden onun haberi yoktu muhtemelen. Marketteki o küçük konuşmamız sırasında öğrenmişim sonuncusunu ama onun hakkında bildiklerim bu kadardı. Bilmediğim yönlerini öğrenmeyi

istediğimden emin olamıyordum çünkü korkarım, demişti. Altından iyi bir şey çıkmayacağı belliydi ama öğrenmem gerektiğini de biliyordum. Bu mesele her neyse, ailesi ve kardeşiyle de ilgiliydi. Ve ben az önce bu adama güvенеceğime söz vermiştim. Kaçıp gidemezdim, kötü niyeti olsa bu kadar belli etmezdi kendini. Ben çok kötü niyet görmüştüm en iyi niyetlerle bezeli.

Sol elimi alnımda gezdirdim. “O zaman Ekin’in beni görmeye geldiğini biliyor muydun?”

“Biliyordum,” dedi dürüstçe. O sırada yeşil ışık yandı, önüne dönmek zorunda kaldı. “Ama ne konuştuğunuzu bilmiyordum. Ona tokat attığını da...” Dişlerini sıktı, çenesi kenetlenmişti. Sinirlenmişti yine ama öfkesini yutmakta iyiydi. “Şahin uzaktan izler, tehlikeli durum varsa müdahale eder sadece. Görmemesi gerekiyorsa bakmaz, duymaması gerekiyorsa duymaz, bilmemesi gerekiyorsa unuttur.”

Şahin beni takip eden adamın adı olmalıydı ve sadece yaptığı tanımdan yola çıkarak Aral’ın ona çok güvendiğini söyleyebilirdim. Muhtemelen bu yüzden Şahin denen adam Ekin’e tokat attığımı anlatmamıştı Aral’a. Tehlikeli durum benim için değil, Ekin içindi o an ve Şahin, Aral bunu bilirse çok sinirleneceğini hesap etmiş olmalıydı.

“Ailenle ilgili değil mi bu ‘kim olmadığın’ mevzusu?”

O araba sürerken sorulacak en tehlikeli soruydu bu ve ben bunu sorduğum an fark etmiştim.

Soğuk bir sesle, “Öyle,” dedi yalnızca.

Başka bir şey söylemedi. Anlatmadı ama içten içe onun babasının da benim babam gibi biri olduğunu düşünmeden edemedim. Özel koruma, abisini tehdit eden bir kardeş, tehditlerden korkmayan soğuk bir adam... Babası ya güçlü ya da kötü biriydi. Bizim suçumuz ya da kesişme noktamız bu bilmecede neredeydi, bilmiyordum.

Yutkundum. Önüme döndüm ben de onun gibi. Sessizleştım. Sessizleştikçe o karttaki *KEÇ* harflerini düşündüm. Harfleri uzun süre zihnimde canlandırdığımda “KAÇ” gibi de okunabilirliği dikkatimi çekiyordu. Belki de ne istiyorsam o şekilde bakıyordum kafamın içinde...

Elimi montumun cebine sokup telefonumu çıkardım. Kapalıydı. Yine soğuktan kapandı sandım ama bu sefer toptan kapanmıştı. Şarjı bitmişti artık.

“Telefon mu lazım?”

Gözlerimi Aral’a çevirdim. Elimde kapalı olan telefonuma kısa bir bakış atmıştı o sırada.

“Kartın anlamına bakacaktım ama şarjım bitmiş. Önemli değil.”

Tereddüt etmeden telefonunu çıkarıp ekran kilidini açtı ve bana uzattı. Arama motoruna bile girmemişti, açık telefonunu öylece vermişti elime. Ekranında Cerbe ve Arte'nin siyah beyaz fotoğrafı vardı, kilit ekranındakiyle aynıydı.

“Senin evine gitmediklerine emin misin?”

Cerbe ve Arte'yi gördüğüm için aklıma yine Alin düşmüştü. Alin'in yanında olan annem ya da ben değilsem diken üstünde olmaktan alıkoymıyordum kendimi. Aral gözlerini kısa bir süreliğine üzerime çevirdi, ardından arabanın dokunmatik ekranına uzattı sağ elini. Telefonu bağlı olmalıydı arabaya, kısa bir süre sonra ekranda *Ablam* diye kayıtlı bir numarayı arıyordu. Arabanın içinde arama sesi yankılandı.

Güneş abla, “Efendim,” diye açtı telefonu, sevecen bir sesle.

“Nasılsın abla? Ne yapıyorsun?”

Aral'ın sesi sakindi. Onu endişelendirmek istemediği açıktı.

“İyiyim canım. Bizim eve geçtik çocuklarla. Kurabiye yaptık birlikte ama piştigini göremeden öğlen uykusuna yattılar,” dedi gülerek. “Bir aksilik falan da yok aklın kaldıysa eğer. Polisler dışarıdalar zaten. Alin için bekleyen Kader Hanım'ı da içeri davet ettim, sağ olsun kırmadı. Çay içip kurabiye yiyoruz, sohbet ediyoruz öyle. Sen ne yapıyorsun? Lina nasıl?”

“Yiğit'le buluşmaya gidiyoruz biz de yoldayız. Lina...” deyip bana bir bakış attı. Onu izlediğim için gözlerimiz çakışmıştı. “İyi. Alin'i merak etmişti, o yüzden aradım seni.”

“Araaaal,” diye bir nida döküldü telefonun diğer ucundan o an. Güneş ablanın sevgiden bayılma sesiydi bu sanırım. Eriyor gibiydi. Çocukları gerçekten seviyordu. “O kadar tatlı bir çocuk ki... Melek'in küçüklüğüne çok benzemiyor mu sence de? Alin'e baktıkça yine kızım olsun istiyorum. Uzun süre bakarsam Alin'e benzer belki... Bu kız beni şeker komasına sokacak, öyle tatlı bir şey ki... Bir de o kadar akıllı ki konuşması falan...”

Yüzümde bir gülümseme oluştu. Yeni tanışmış olmamıza rağmen Güneş ablanın yüz ifadesini zihnimde canlandırabiliyordum.

Aral'ın yüzünde de benimkine benzer bir gülümseme vardı. Çocukları mı seviyordu yoksa ablasının sempatikliğine mi gülüyordu bilmiyordum.

“Lina merak ediyorsa fotoğraf çekip atayım sana hemen.”

“Olur, at. Lina'nın içi rahat etsin,” dedi bana bakarak.

Güneş ablanın güldüğünü işittik. “Olur, çekip atıyorum şimdi. Dikkat et hem kendine hem de Lina'ya. Akşam yemeğine yetişmeye çalışın

olur mu? Deniz’le çok güzel bir menü hazırladık, mutlaka yemeli Lina. Belli ki iştahı yok, kalabalıkla yerse iştahı da açılır hem.”

Son cümlesi o kadar içtendi ve beni hazırlıksız yakalamıştı ki boğazıma bir yumru oturdu. Gözlerimi önüme çevirdim, yüzümdeki gülümseme soldu. Annem kalabalık sofralara çok özenirdi ama hiçbir zaman kalabalık olmazdı soframız. Babamın kimsesi yoktu, annem de terk edilmişti sevdiği adamla evlendiği için. Kendi çevresi babamdan ötürü onunla ilişkisini kesmişti. O evde hep yapayalnızdı aslında annem ve ben kendi yalnızlığıma o kadar boğulmuştum ki bunu fark etmemiştim hiç.

“Yemeğe yetişemeyeceğiz ama bundan sonra hep yan yana olacağız. Yarın akşam yeriz birlikte,” dedi Aral.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Kışın aldatıcı güneşi yüzüne vuruyordu o sırada. Siyah gözleri parlıyordu. Söz vermişti bana, beni arkasında bırakmayacağına. O yüzden öyle dediğini biliyordum ama ablasının olayı yanlış anlayacağını hesap etmemişti.

“Hep mi gerçekten?” dedi Güneş abla imalı biçimde. “Tamam kabul, çok çöpçatan gibi bir ruh hali içerisindeyim kardeşlerim için ama sizi öyle herkesle yakıştırmam. Özellikle seni... Ama Aral kapıyı açtığım an sizi karşımda gördüğümde o kadar farklı hissettim ki tarif edemiyorum. Böyle şeylerden hoşlanmadığını biliyorum, bu işlere sırtının dönük olduğun da biliyorum ama ne bileyim...”

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, gözlerimi yanımdan geçip giden arabalarda gezdirirken. Güneş ablanın bizi yakıştırmaması pek bir anlam ifade etmiyordu. Kendisinin de söylediği gibi çöpçatan bir ruh hali vardı zaten ve bu rahatsız edici değil daha ziyade sevimliydi. Benim dikkatimi çeken nokta, Aral’ın bu işlere artık sırtının dönük olduğu kısım olmuştu. Bu sabah mesaj atan kızla ilgiliydi belki de... Sırtını dönecek kadar ne yaşadığını bilmesem de başında böyle bir bela varken ilişki yaşamaması daha iyi olurdu muhtemelen.

“Oldu ablacığım,” dedi Aral alaylı bir sesle. “Kapatıyorum ben.”

“Tamam tamam. Görüşürüz,” dedi Güneş abla, bunu söylerken güldüğü anlaşılıyordu, ardından arama sonlandı.

“Ablam seviyor böyle şeyleri,” dediğinde benimle konuştuğunun bilinciyle kafamı ona çevirdim. “Yanlış anlama.”

“Anlamam,” deyip kafamı salladım.

Sanırım bu durumdan rahatsız olup ondan çekineceğimi düşünmüştü ama ben öyle bir ihtimal vermiyordum hiç. Aramızda öyle bir

durumun gelişmesi düşük bir ihtimaldi ve bu da tamamen ikimizin de muhtemelen heteroseksüel bireyler olmasından kaynaklanıyordu. Biz boyunlarına aynı ilmekler atılan iki kişiydik ve o düğümleri çözebilmek için mecburen yan yana gelmiştik. Sonra bildiğimiz yola gidecektik. Takılmazdım Güneş ablanın dediklerine. Kapılmazdım da. Yalnızlık kolay, alışması zordu. O alışkanlığımdan vazgeçersem en çok benim canım yanardı. Aral Çakırca ve onunla ilgili her şey ateşti, biliyordum. Bu yüzden ondan mümkün olduğunca uzak duracaktım.

Derin bir nefes aldım ve ne yapacağımı hatırlayarak gözlerimi elimde tuttuğum telefona çevirdim. Ekran kilitlenmişti yine. Benim yüzümü okumaya çalıştı otomatikman ama açılmadı haliyle.

“Tekrar açar mısın?” deyip ona uzattım.

“Şifresi doğum tarihim,” dedi.

Bana telefonunu öylece vermiş, üstüne şifresini de söylemişti. Bana mı çok güveniyordu yoksa bana güvenmeye çalıştığını gözümüne mi sokuyordu bilemedim. Şifre girme ekranı geldiğinde 090192’i tuşladım. Ekranı yukarı kaydardım, açılmıştı.

Arama motorunu bulmaya çalışırken Güneş abladan bir bildirim geldi. Dediği gibi gidip Alin’in fotoğrafını çekmişti sanırım.

“Güneş abla bir fotoğraf gönderdi. Bakabilir miyim?” diye sordum gözlerimi ona çevirip.

Kaşı kalkmıştı bana bakarken.

“Ne?” diye sordum.

“Hiç,” dedi hafifçe gülümserken. “Ablama abla, demene şaşırdım.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Hep bir kız kardeşi olsun istiyor muş, ben de abla istediğimi söyledim. Ben olurum ablan, dedi.”

Gülümsedi kafasını sallarken. “Tahmin ederim... Bak tabii, senin için gönderdi zaten.”

Bildirime tıkladım, doğruca ablasıyla konuşmaları açıldı. Gönderdiği fotoğraf birkaç saniye içinde indi ve tam ekran açıldığında gülümsememe sebep oldu. Bu evin Aral’ın evi olmadığı belli oluyordu, duvarlar kavunıçiydi, ferah görünüyordu. Bir yatakta Batı, diğer bir yatakta Alin uyuyordu ve Alin, yanında uzanan Arte’ye sarılmıştı. Huzurlu bir ifade vardı yüzünde. Birine sarılamadan uyuyamadığı için Arte’ye sarılmıştı muhtemelen. Ekrandan Alin’in yüzünü okşadım. Eğer bugün onu eve getirmiş olsaydım korkabilirdi ve ben onun kalbinin korku ya da endişeye dair hiçbir duyguyla çarpmasını istemiyordum. Buna mâni olamayacağımı biliyordum ama engellemek istiyordum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Alin'i rahatça uyurken görmek içimi ferahlatmıştı. Konuşmadan çıktım. Asıl amacıma yöneldim tekrar. Arama motorunu buldum ve *"The Fool"* yazarak arattım. Direkt tarot kartlarıyla ilgili bilgiler dökülmüştü ekrana. Arkama yaslanıp gideceğimiz yere varana kadar araştırma yaptım.

The Fool... Türkçe karşılığı mecnun, deli ve *Joker* olarak geçiyordu genel olarak. Yirmi iki majör arkana, denen asil karttan ilki ve en önemlisiydi. Kartta resmedilen adam deli, dünyadan bihaber olan, tehlikeyi fark edemeyen biriymiş, uçuruma yürüyordu. Elinde tuttuğu beyaz gül masumiyetini, saflığını temsil ediyordu. Köpeği ise ona sadakat gösteren ve ona bir şeyler öğreten ögeydi. Okuduklarım yutkunmama sebep olmuştu çünkü beni tasvir etmişler gibi hissetmeden edememiştim. Tüylerim diken diken olmuştu.

Bize gönderilen kartın arkasına soyadlarımızın baş harflerini işlemişlerdi ve kartı çevirdiğimde çizim ters duruyordu. Bu yüzden kartı gördüğümünden beri ters anlamının geçerli olduğunu düşünmüştüm. Ters Deli'nin anlamını okumak için ekranı aşağı yukarı kaydurdum biraz.

Ters Deli çok fazla risk aldığınızı ve pervasız hareket ettiğinizi gösterebilir. Şu anda eylemlerinizin sonuçlarına aldırmadan başkalarını riske sokan adımlar atabilirsiniz. Büyük resme bakın, başkalarına zarar vermeyin. Ters Deli kartı sonuçlarını düşünmeden hareket etmememiz konusunda uyarı kartı olabilir.

Her cümleyi iki kez okudum. Her okuduğumda istemsizce yutkunmuştum. Sanki ellerimin arasında duran telefonun ekranında okuduklarım alelade bir sayfada alelade biri tarafından yazılmamıştı da bizzat bu kartı gönderen kişi içini dökmüştü.

"Bu bir uyarı," diye mırıldandım.

Ensemdeki tüylerin bile diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Başımın üzerinde bir uyuşma oldu. Aral'ın başının bana çevrildiğini hissettim, o an gözlerine bakma isteğiyle doldum sebepsizce. İhtiyaçla kafamı çevirdim ve siyah gözlerine baktım. Onun gözlerindeki o dinginlik, yüzündeki sakinlik bulaşıcıydı. Uzun süre bakarsam bana da bulaşır mıydı?

"Tehdit mi teşvik mi bilmiyoruz, demiştin ya... Bu bir uyarı bence. Durmamız için..."

Hafifçe kaşlarını çatarak baktı. "Biraz daha açar mısın? Anlamadım."

Yutkundum, kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Ekranda yazan her şeyi sesli okudum ona. Okuduğum her kelime kaşlarının arasında bir

çukur kazdı. Okuduklarını bittiğinde ellerimi kucağıma indirip gözlerimi gözlerine diktim yine.

“Yalnızca aptal, güneşin battığını görür,” diye mırıldandı.

Zarfıta vazan sözdü bu. Gönderen kişi her kimse uyarıyordu bizi besbelli ama ne için uyarıyordu? Eğlence merkezine gitmememiz için mi? O davet için mi? Hepsi için mi? Ne için?

“Neden tehdit değil de uyarı olduğunu düşünüyorsun?” Aral bunu sorarken gözlerini yeniden bana çevirmişti. “Her uyarının tehdit olma ihtimali vardır.”

“Tehdit olsaydı Ölüm kartını göndermeleri daha doğru olmaz mıydı? Ama bize Deli’yi gönderdiler.” Ofladım sıkıntıyla. “Bilmiyorum,” diye mırıldandım ardından.

Sağ dirseğimi camın kenarına dayayıp başımı avcuma yasladım. Tarot kartlarıyla çok ilgili değildim ama eğlence merkezinde tarot falı bakan bir abla vardı. Çadırının önünde sıra olurdu hep. Bir müşteri Ölüm’ü seçerse hep kötü anlama gelmezdi ama genel olarak bir kayıptan söz edilirdi.

“İki farklı kişi, değil mi? Çiçekler ve tarot kartı aynı yerden gelmedi...”

Kafasını salladı, Aral. “Ben öyle düşünüyorum.”

Dudaklarımı soydum dişlerimle. Belki de kandırmacaydı... Bizi doğrudan saptırmaya çalışıyordu her kimse. Asaf yapıyordu belki de anlamıştı niyetimizi. Aral haklıydı, her uyarının tehdit olma ihtimali vardı. Kartın iyiliğimize olduğunu düşünemez, doğruluğuna inanamazdım. Her iki yüzü de belirsizdi. Kafa karıştırmaktan başka işe yaradığı yoktu. Harta belki de amacı buydu...

“İşin içinde biri olduğu da bizi tanıyıp takip ettiği de belli. Ama ne kadar tanıyor ne kadar işin içinde bilemeyiz. İyiliğimizi mi kötülüğümüzü istiyor bilemeyiz. Belki de bir ipucudur, uyarı bile değildir... Ya da tamamen kafa bulandırmak istiyordur. İhtimaller denizinin ortasındayız. Birbirimize güvenmekten başka şansımız yok.”

Gözlerimi ona çevirdim. Yüzünü izledim yalnızca. Güvenecek kimsem yoktu. On dakika kadar sessizlik oldu. Yaklaşık yarım saattir yoldaydık, trafik vardı. Elimde bir titreşim hissedince varlığını unuttuğum telefona çevrildi gözlerim dalgınlıkla. Bir mesaj gelmişti. Defne’dendi. Bildirim sesiyle Aral’ın gözleri de telefonuna çevrilmişti kısa bir anlığına. Ona uzatım. Aldı elimden, mesajı açmadan öylece kenara attı.

“Telefonunu şarj edebilirsin bu arada,” dedi, bu detayı yeni hatırlamış gibi.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Ah,” dedim sevinerek. “Olur.”

Cebimden çıkardığım telefonumu şarja taktım. Onun telefonunun yanına koydum.

“Eğlence merkezine giriyoruz değil mi?” diye sordu gözleri yüzümde gezinirken.

Sanırım kırk dakika kadar önce yaşanan olaydan ve karttan dolayı tereddütte kalacağımı düşünmüştü.

“Giriyoruz,” diye onayladım onu. “Her şey birbiriyle bağlantılı. En azından bir yerden başlamamız gerek. Asaf Soylu’nun derdi neymiş onu bilelim bari.”

Aral’ın yüzünde tiksinti belirdi Asaf’ın ismini duyunca. Benim yüzümde de aynı ifade belirmişti sanırım. Ona bakınca fark etmiştim.

“Bir şey soracağım... Ama özelse ya da zorsa cevaplamak zorunda değilsin,” dediğinde dikkatle baktım yüzüne.

“Bu Asaf denen herif... Seni rahatsız falan mı etti? Ya da ediyor mu?”

Görmek istediğimi görürüm, demişti bu sabah ve tanıştığımızdan beri o siyah gözlerini gözlerime çevirdiği her an içimi görüyordu sanki. Asaf’ın düşüncesinin bile beni rahatsız ettiğini fark etmişti ve muhtemelen beni taciz ettiğini düşündürmüştü bu ona. Bu yüzden sormadan önce uyarılmıştı beni.

“Fiziksel bir şey yapmadı, öyle olsaydı asla yerimde durmaz ya da susmazdım. Ama üstü kapalı imalarda bulunuyor bazen ve bakışları rahatsız edici,” diye açıkladım.

Ben konuşurken derin bir çizgi belirmişti kaşlarının ortasında Aral’ın. Hoşuna gitmemişti, rahatsız olmuştu.

“Sana dokunulmasından hoşlanmıyorsun ya... O herif sebep oldu sanmıştım,” dedi o da sol kolunu cam kenarına yaslarken elinin parmakları dudaklarına dokundu yine. “Yine hoş değil o herifin yaptığı ama düşündüğüm gibi bir şey olmaması rahatlatıcı.”

“Babamı ben teşhis ettim.”

O da bir erkekti ve belki de benim rahatsız olduğumu düşünerek diken üstünde hissediyordu kendini şu an. O yüzden açıklama gereği duymuştum. Söylediğim cümleyle Aral’ın gözleri bana çevrildi. Benim dudaklarımdaki gülümseme gitmişti o göremeden.

“Yani babam sanıyordum o sırada... Yüzünü göstermediler, zaten görecektir bir şey yoktu ortada. Suyu düştüğü için de şişmişti bedeni. Babam olduğuna çok inanmıştım, neden bilmiyorum. İntihar etmiş, dediklerinde

öncesinde kavgaya ettiğimiz için hemen ikna oldum sanırım. Morgdaki sedyenin yanında dururken elini tutmuşum farkında olmadan, dizlerimi kırıp sedyenin yanında dakikalarca ağlamışım. Sedyenin demirini tuttuğumu düşünüyordum, babamın elini tuttuğumu beni kaldırdıklarında fark ettim. O günden beri elimdeki o hissi silemiyorum hafızamdan. Normalde de çok temas kuran biri değildim ama o olaydan sonra özellikle erkeklere ve soğuk tene karşı bir duyarlılık oluştu.”

Böyle bir hikâyeye beklemediği yüzünden belli oluyordu. İç çektim ve yüzümü elime yaslanmaktan vazgeçip belimi düzelttim. Aral hiçbir şey söylemedi. Ne diyecekti ki?

“Seni rahatsız eden bir tavrım oldu mu hiç?”

Ciddi ve meraklıydı bu konuda. İçine dert olmuş gibiydi. Bana zaman zaman dokunduğu oluyordu çünkü ama hiçbirinden rahatsız olmamıştım. Elleri canlı olduğu, kalbinin attığını belli edercesine sıcaktı hep.

“Olmadı.” dedim içi rahat etsin diye. Yalan söylemenin mantığı yoktu zaten.

“İyi... Ama olursa bilmeme izin ver. Bundan sonra çok yan yana duracağız, rahatsız hissetmeni istemem.”

Bunun için beni teşvik etmesine hiç gerek yoktu aslında. Eskiden çekingen biri idim ama artık hiçbir şeyden çekinmiyordum neredeyse. Rahatsız olursam anında tepkimi gösterirdim ama Aral’ın korumacı bir yapısı vardı ve anladığım kadarıyla buna engel olamıyordu. Güneş ablanın dedikleri abartı gibi gelmiyordu artık.

Araba bir cadde üzerindeki zincir kafelerden birinin önünde durduğunda geldiğimizi anladım. Telefonumu şarjdan çıkarıp indim arabadan. Arabanın sıcağından karın soğuğuna çıkmak bedenimi anında titretti, kollarımı etrafıma sardım istemsizce. Kar iri ama yavaş yağıyordu artık. Aral’ı beklediğim kısacık anda berem ve omuzlarım karla kaplanmıştı.

Aral arka koltuktan kabanını alıp üzerine geçirirken arabasının arkasına siyah camları filmli bir *sedan* park edildi. Özel korumam (!) da gelmişti. Gözlerimi dik dik arabada gezdirdim ama camın arkasını görmek mümkün değildi. Aral kabanını giymiş yanıma gelirken sanki bu konuya değineceğimi biliyormuş gibi bana hiç bakmadı. Arkama, kafeye bakıyordu. Dik dik baktım suratına. Balkondayken bağırduğu adam da Şahin olmalıydı. Elinden kaçırdığı için kızmıştı ona sanırım. Ama şimdi bunun sırası değildi.

“Neden burada buluşuyoruz?” diye sordum, neden adliyede buluşmadığımızı anlamamıştım.

“Seni korumak için.” Anlamadım yine. “Adliyede Yiğit’i gözetleyen birileri olabilir. Seni ve senin bize yardım ettiğini elinden geldiğince gizlemek istiyor,” dedi tam önümde durup.

Savcı beni bir şekilde gizli tutmak istiyordu çünkü ben en başından beri gizli kalmak istemiştim. Herkesi memnun etmeye çalışıyor, adil görünüyordu.

Birlikte kafenin girişine ilerledik. Otomatik kapıdan içeri girdiğimizde tavandaki ısıtıcıların sıcaklığı yüzüme vurdu, gerilen bedenim gevşedi.

Savcıyı Aral’dan önce fark edip adımlarımı oraya yönlendirdim, Aral da beni takip etti. Yiğit çay içiyordu o sırada, bizi görünce nezaketen ayağa kalktı. Ben başımla selam verdim, Aral ile tokalaştılar. Montumu çıkarıp buğulanan camın kenarındaki koltuğa astım. Aynı koltuğu çekip oturdum. Savcı bir şeylerin ters gittiğini yüzlerimizden anlamıştı. Dikkatle izliyor, gözleri üzerimizde gidip gelirken bir şey söylememizi bekliyordu. Aral kabanının iç cebine koyduğu çıtçıtlı şeffaf poşeti çıkardığı sırada savcının kaşları çatıldı.

“Bir saat önce Lina’nın evinin kapısına bıraktı bir çocuk,” diyerek masaya bıraktı.

Ardından kabanını astı koltuğa, yanıma oturdu.

Savcı poşetin içindeki kartı rahatlıkla eline alıp gözlerini üzerinde gezdirdi. “Yakalayamadın mı?”

Hafifçe başımı kaldırdım ve şaşkınlıkla yüzüne baktım. Aral tehlikeli birinin peşinden gidecek biri miydi yoksa bu, kendisinin ondan beklentisi miydi anlamadım. İki ihtimal de normal gelmedi.

“Evdeydim, tüydü hemen. Motosikletle gelmiş, Şahin peşine düştü ama atlatmış Şahin’i sokak arasında. Plakayı almış, bir şey çıkmayacaktır ama baktırırsın. Kartın üzerinde kan lekesine benzer bir şey var. Buradan çıkınca adli tıbbı gideceğim, belki bir ipucu buluruz.”

Yüzünü izliyordum. Cümlesini bitirince gözleri bana ilişti. “Gideceğiz,” diye düzeltti sonra.

Aslında o kısma takılmamıştım. Daha çok Şahin’den savcıya bahsetmiş olması dikkatimi çekmişti. Şahin’i savcı da biliyordu demek ki... Aralarında tam anlamıyla nasıl bir ilişki olduğunu daha çok merak eder olmuştum.

“Nedir bu kart peki? Bir fikriniz var mı?”

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Tarot kartlarıyla ilgili bilgim yok ama gelirken internette baktım biraz. Anlamından yola çıkıldığında yanlış yola girdiğimizi söylemek istiyorlar, diyebiliriz sanırım kısaca ama bana tehditten çok uyarılıyor gibi geldi. Tehdit edilsek ölüm kartı da gönderebilirdi. Öyle daha korkutucu olurdu diye düşünüyorum. Ama dediğim gibi... Pek bilgili değilim."

Savcı gözlerini kartın sırtındaki K&Ç harfleri üzerinde gezdirdi. "Bir düşmandan da olabilir bir dosttan tavsiye de. Ya da bir şaşırtmaca, tuzak..."

Kafamı salladım. Her şey olabilirdi. Yeni emeklemeye başlamış bir bebekten farksızdık. Nereye tutunup ayağa kalkacağımızı bilmiyorduk. Birbirimizden başka tutunacak kimsemiz yoktu. En azından işler benim için öyleydi.

"Bu konuda bilgili birini bulmaya çalışırım. Aral sen prosedürleri halleder. sonuçları bana gönderirsin," dedi.

Savcı evrak çantasından birkaç dosya çıkardı. Kartı resmi delil olarak kayda geçirdiler, savcı birkaç telefon görüşmesi yapıp kamera görüntüleri ve adli inceleme için evime polis gönderdi. Prosedürleri hallettikten sonra Aral kartı tekrar cebine kaldırmıştı

"Bu gece güvenli eve mi geçeceksiniz o zaman?" diye sordu savcı.

Annemi görmek istiyordum aslında ama her durumda geçecektik o eve. Aral kafasını salladı. "Duruma göre bakarız."

Her şey bu gecenin nasıl biteceğine bağlıydı. Savcı kafasını salladı hafifçe, önünde kalan bir belgeyi önüme itti sonra.

"Muhbir olacağına dair belge," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken.

Sol dirseğimi masaya yaslayıp kâğıdın üzerine eğildim. Dikkatle okudum tüm maddeleri. Savcı önüme bir kalem bırakmıştı. Görevimi, mesuliyetlerimi ve haklarımı anlayarak imzaladım belgeyi. Savcı da imzaladı ve dosyayı dikkatlice çantasına kaldırdı.

Hangi ara söylediler bilmiyorum, garson önüme bir bardak çay bıraktı. Teşekkür ettim kısık bir sesle. Üşüyen parmaklarımı ince belli bardağa sardım.

"Bu akşamı konuşalım," dedi Aral.

Gözleri benim üzerimdeydi. İstemsizce gerilmiştim. Buraya gelmemizin amacı buydu, arabada tekrar kabul etmiştim ama yine de işin ciddiyetiyle pratikte yüzleşiyordum ve şimdiden zorluyordu zihnimi. Henüz hiçbir şey yapmasam da zihnen yorulmuştum. Düşünecek, hesap edecek çok şey vardı. Tüm duyularım açık olmalıydı, arkamdan kimin yürüdüğünü sezmeli, beni kimin koruyup kolladığını bilmeliydim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Savcı elini kaldırıp bir işaret yaptı, varlığını fark etmediğim bir polis çıkageldi. Elinde bir proje tüpü vardı. Savcıya verip yerine döndü. Savcı bina planlarını önümüze dizdi. Küllük ve tuzluklarla sabitledik masaya. Plan, Aral ve bana dönüktü.

“Eğlence merkezinin mimari planı. Ana bina çok karışık değil ama bahçesi ve ona çıkan yolları labirent gibi tasarlanmış, içeri giren kişi tüm oyuncakları görmeden çıkamıyor yani iyi bir planlama stratejisi güdülmüş. Her yerde kamera var ve Lina orada tanınan bir yüz.”

Öylece ön kapıdan giremezdik, bu apaçık bir gerçektir. Zira girsek bile o kadar insan varken ana binaya gitmemiz uzun sürerdi. Parmağımı uzattım ve farklı bir girişi gösterdim. İkisinin de gözleri parmağımın gösterdiği yere çevrildi.

“Eğlence merkezinin etrafında iki metrelik duvarlar var. Üzerlerinde de yüz metrede bir yüz seksen derece dönen kameralar var ama bir tanesi çalışmıyor. Kırdım onu,” dediğimde ikisinin bakışları da bana döndü. “Yanlışlıkla oldu.”

Asaf beni ne zaman odasına çağırırsa acil kapısından nefes almak için dışarı çıkıp bulduğum bir taşa tekme atmak gibi bir alışkanlık geliştirmiştim. Bir keresinde tekme attığım taş havalanmış tam kameranın merceğine çarpmıştı. Altına gidip yakından baktığımda mevta olduğunu görmüş, borcuma eklemesinler diye hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam etmiştim ve kamera odasına girip silmiştim görüntüleri. Hâlâ kırık olması gerekiyordu.

“Duvarı aşarsak direkt arka bahçeye ineriz. Ana binadaki acil çıkış kapılarından biri tam o kameranın görmediği aralığa açılıyor. Kolayca, zaman kaybetmeden içeri girebiliriz. Kostüm odasına çok yakın kapı, kameralara yakalanmamak için kostüm giyinirsek iyi olur. En üst kata kadar tüm koridorlarda üç yüz altmış derece kamera var. Kostümlü bir sürü kişi girip çıkıyor olacak odaya, biz de aralarına karışırsınız. Kimsenin dikkatini çekmez, kamerada bizi görseler de göze batmayız.”

İkisi de tüm dikkatleriyle dinliyorlardı beni. Kendimi tuhaf hissettim o an. Lisede sunum gerektiren derslerden nefret ederdim hep. İnsanların karşısına çıkıp bir konuyu anlatmayı geçtim, bir fikir dahi savunamazdım. Şimdi biri savcı biri adli tıp uzmanı olan iki adam tüm dikkatlerini vermiş beni dinliyorlardı.

Boğazımı temizledim ve devam ettim kafam dağılmadan.

“En üst katta koridor kamerası yok. Genelde koruma olur ama Asaf yokken onlar da olmazlar. Binaya girdikten sonra odaya gitmek o kadar zor değil.”

Gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim.

“Anlatması basit ama işiniz zor yine de. Muhbirime gizli kamera mev-zusunu soruşturttum, odada gizli kamera olduğu doğruymuş, söylenene göre istediğinde odasını canlı izliyormuş. Gizli kameradan kurtulmak, kat kamerasından kurtulmaktan daha önemli.”

Bu ihtimal tüylerimi diken diken etti. O psikopat herifin ne giyersem giyeyim beni tanıyacağını düşündüm o an.

“Önce elektriği halledersek daha garanti olur,” dedi Aral. “Jeneratör devreye girene kadar odaya girip gizli kamerayı hallederim. Daha sonra odayı ararız.”

“Jeneratörün devreye girmesi en fazla on dakika sürer ama yukarı çık-mamız bile beş dakikamızı alır,” dedim, fikrini onaylamamıştım.

Aral kafasını sağa sola salladı. “Önce jeneratörü sonra da aslını hal-lettireceğiz. Jeneratörün çalışmadığını fark etmeleri, ana hattaki sorun falan derken kafadan yirmi dakikamız var. Bir de karışıklık çıkarırsız, güvenliğin dikkati dağılır. Yeterince zaman kazandırır bu bize. Ben de kamerayı bulmakla zaman kaybetmem ya da sökmek zorunda kalmam. Her şeyi bulduğumuz gibi bırakmak daha iyi olacaktır.”

Savcı onayladı Aral’ın söylediklerini. Bu planı ne zaman yapmıştı bil-miyordum ama kafasında uyguladığı belli oluyordu. Bana ihtiyacı bile yoktu aslında biliyordum, ben sadece rehberlik edecektim ona. Bir de bana sözü vardı artık.

“Bu yasal mı?” diye sordum savcıya.

Yasal olup olmaması umurunda değildi hiç ama savcının bunu plan-larken burada olması tuhaftı. Yiğit önündeki çayı içerken yüzünde hafif-ten bir tebessüm olmuştu.

“Çalıştığın yere girmek mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Usule mi uyduruyorsunuz?” deyip bakışlarımı Aral’a çevirdim.

Aral yüzümün aldığı şekil karşısında gülemeden edemedi. “Aynen, onun gibi bir şey,” diye onayladı beni. “Yiğit’in de kendi doğruları vardır.”

“Herkes gibi,” dedim gözlerine bakarak.

Yüzündeki gülümseme dondu bir an sonra yüzüne yer etti sanki bir şey fark etmişti. “Öyle.”

Kafamı salladım anladım, der gibi. Savcı bu konuda katı değildi an-laşılan. Ben adalet ateşiyle yanan biri değildim, hatta parmaklıkların bir yıldırıcı güç olduğunu da düşünmezdim. Bazı kişilere kendi zehrinden

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

vermek gerekirdi. Bazı insanların ölmesi değil sürüm sürüm sürünmesi gerekirdi. Ama bunu yapabilecek güç de yetki de yoktu bende.

“Akşam sekiz gibi giriyoruz o zaman.”

Onay almak ister gibi bakıyordu Aral bana.

“Olur.”

“Asaf parti hakkında bir şey yazmadı mı sana hâlâ Lina?”

Savcının sorusuyla bakışlarım ona kaydı. Meraklı bakışları üzerimde geziniyordu.

“Hayır. Henüz hiçbir şey yazmadı.”

Neden yazmadığını ben de merak ediyordum. Sonra konuşuruz, demişti ama haber yoktu henüz. Belki yarın çağırırdı beni yanına... Gitmek istemiyordum hiç, bu yüzden bu akşamki gezimizde partiye dair bir şeyler öğrensek çok iyi olurdu. Borcumu silecek kadar önemli olan şeyi merak ediyordum.

“Mesaj atarsa eğer bizimle paylaş olur mu?”

“Söylerim, merak etmeyin.”

Savcı saatini kontrol etti. Ardından az önce işaret verdiği polise aynı işareti yaptı. Adam yanımıza geldi ve topladı planı masadan.

“İşin mi var?” diye sordu Aral ilgiyle gözlerini savcının üzerinde gezdirirken.

“Soruşturmam var.”

Birbirleriyle saygı eki olmadan normal konuşuyorlardı sürekli. Merakıma yenik düştüm. Ben sormasam söylemeyeceklerdi, biliyordum.

“Sizin ilişkiniz ne?” diye sordum daha fazla dayanamayarak. “Sadece çalışma arkadaşı gibi durmuyorsunuz.”

Aral sol dirseğini masaya yaslayıp çenesini avcuna yasladı ama bana çevirmişti bedenini.

“Ne gibi duruyoruz?” dedi merak ederek.

“Bilmem, yakınsınız.”

Derin nefes aldı sakince. “Akrabayız,” dedi sonra. “Uzaktan...”

Sorduğum her soruya cevap vermiyordu ama verdiği cevaplar da hep doğruymuş gibi geliyordu gözüme. Öyle hissettiriyordu insana. Gözlerinin içine bakarak bizi tehdit edenin kardeşi olduğunu da söylemişti pat diye. Şimdi de savcıyla aslında uzaktan akraba olduklarını söylemişti. Aile durumları karışıktı, bu yüzden Aral’a karşı duyduğum şüpheyi savcıya çevirebilirdim ama o bunu umursamamıştı. Kurduğu her cümle, verdiği her cevabın altında “Bana güven, bak ben sana güveniyorum” sözleri saklıydı sanki.

Gözlerimi saveciya çevirdim. O gün ona ailesi olup olmadığını sormuştum. Bana olmadığını söylemişti ama o gün kastettiğim birinci dereceden akrabaydı. Aral onun dördüncü dereceden akrabası olabilirdi en yakın.

“Eşim, çocuğum, annem ya da babam yok,” dedi ben ona bakınca ifademini yanlış anlayarak. “O gün yalan söylemedim yani, bakma bana öyle.”

Onu kınar gibi bakmak istememiştım. Sorgulamamıştım da aslında cevabını ama yüz ifadem böyleydi benim, ya dik dik bakıyor ya da dümdüz bakıp somurtuyordum.

“Yok, öyle düşünmemiştim,” diye mırıldandım.

Gülümsemi bana takılıyor, der gibi. Sanırım bu, onu ilk kez samimiyetle gülümserken görüşümdü.

“Biz de adli tıba geçelim,” dedi Aral.

Kendi çayını bitirmiş, ince belli bardağı tabağıyla birlikte ileri doğru sürmüştü. Soğumuş çayımı hızlıca diktım ben de. O an beni bekliyormuş gibi ayaklandı ikisi de. Montumu giyindim tekrar. Dışarı çıktığımızda Aral ile tokalaştı savcı, bana da başıyla selam verdi. Ben de ona aynı selamı verdim hafifçe gülümsemeye çalışarak. Savcı yanında iki polisle birlikte resmi bir aracına bindi.

Aral bir sigara yaktı kaşla göz arasında. Yüzünde gezdirdiğim gözlerimi daha sonra arabasının arkasında park halinde duran siyah arabaya çevirdim. İçerisi gözükmüyordu, beni takip eden biri olması hissinden de hoşlanmıyordum. Gözlerimi tekrar Aral’a çevirdim. Bir şey söyleyeceğimi anlayarak gözlerini yüzümde gezdirdi beklentiyle.

“Özel korumamla tanışacak mıyım? Yoksa kim olduğunu bilmediğim bir adam beni her yerde takip mi edecek?”

Rahatsızlığımın farkındaydı. Dudaklarına götürdü sigarasını, düşündü sanırım o sırada. Ardından sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken yüzük ve serçeparmağıyla siyah arabaya doğru gel işareti yaptı. Arabanın içindeydi demek ki hâlâ...

Gözlerimi merakla siyah *sedana* çevirdim. Arabanın kapısı açıldı, içinden uzun boylu, koyu lacivert takım giyinmiş bir adam indi. Tahminimden çok daha farklı biriydi. Asaf’ın korumaları gibi kaba saba, mahkeme suratlı bir adam beklemiştim ama hayal ettiğimden farklıydı. Bir ajansa girse ertesi gün *billboard*larda üzerindeki takımın marka reklamı için boy gösterebilirdi. Lacivert takımının içine buz mavisi bir gömlek giymişti. Boğazında birkaç zincir kolye vardı. Yeşil gözleri, omuzlarına kadar gelen

kahverengi saçları vardı. Üst kısmını toplamış, alt kısmını açık bırakmıştı saçlarının. Yüzüne yakışmıştı saç şekli, sol kulağında halka bir küpe vardı.

“Halledebildin mi?” diye sordu Aral neden bahsettiğini bilmesem de.

“Henüz değil ama halledeceğiz, sorun yok.”

Gözlerimi Aral’a çevirdiğimde derin bir nefes çekerek bitirdiği sigarasını yere atıp botlarıyla ezdi.

“Kartı getiren çocuğu arıyoruz,” diye açıkladı kısaca.

“Arıyoruz?” diye sordum ben de. Savcı aramayacak mıydı? Bu çoğul eki kaç kişiyi kapsıyordu mesela? Kimlerdi?

“Kendi çapımızda,” dedi gözlerime bakmadan.

Kaşlarımı çattım hafifçe, bu adam gittikçe mafya babası gibi görünmeye başlıyordu gözümde. Yiğit’in haberi var mıydı bundan? Ya da ondan da sakladığı şeyler mi vardı?

“Tanışmadık,” dediği sırada gözlerimi sadece adını bildiğim adama çevirdi. “Şahin Adalı.”

Bir nefes alıp bana uzattığı elini tuttum ben de. Kısaca tokalaştık, elleri buz gibiydi benim gibi. Bıraktığımda elimi ısıtmak ister gibi cebime soktum.

“Lina,” dedim ben de. Zira kim olduğumu biliyordu zaten.

Gülümsedi. “Biliyorum biliyorum, çok bahsetti sende Aral,” deyip Aral’a baktı. “Pardon sizden mi demem lazımdı?” dedi Aral’dan onay bekler gibi. Aralarında bir patron çalışan ilişkisi olmadığını direkt anlamıştım.

“Lina yeterli,” diye cevapladım sorusunu.

Şahin bana dönüp onayladı ve başladı kendini anlatmaya.

“Nasip olursa, ki oluyor gibi görünüyor, bundan sonra yan yana olacağımızdan yakın arkadaş olmamız muhtemeldir. Harika bir arkadaşımıdır, inanmayan Aral’a sorabilir. Seni takip ediyorum diye kendini kötü hissetmene de gerek yok, sen normal hayatını yaşamaya devam et ve beni bir güvenlik kamerası olarak düşün. Normal olan hiçbir şeyden federallerin haberi olmaz, yalnızca tehlike anında müdahale eder, gerekirse fedrallere haber veririm. Federal burada Aral oluyor bu arada.”

Anladığım kadarıyla yalnızca Aral’ın bilmesini düşündüğü şeyleri ona haber veriyor ve tehlikeli bir durum yoksa kendini asla belli etmiyordu. Zira varlığını gerçekten hiç fark etmemiştim.

“Aral’ı on yaşından beri tanıyorum, çocukluk arkadaşım. Ona güveniyorsan bana da güvenebilirsin yani. Etrafta çok fazla onun bunun evladı var farkındayım, bir erkeğin seni takip etmesi rahatsız edici olabilir

ama bir süre idare et, beni tanıyınca seveceğini düşünüyorum. Sever değil mi? Bir şey söyle,” dedi Aral’a dönerek.

Aral’la çocukluk arkadaşı olmaları dikkatimi çekti. O Aral’ın kim olduğunu da kim olmadığını da biliyor demekti. Belki Aral’la ilgili birkaç şey öğrenebilirdim Şahin’den. Dediği gibi peşimde olacaksa arkadaş olabilirdik belki...

“Bu arada sır karşılığında sır satarım. Hobi olarak,” deyip gülümsedi.

“Kısa kes Şahin,” dedi Aral. “CV mi bırakıyorsun?”

“Ha... Sahi... Yaşımı söylemedim. Yaşım yirmi sekiz, kasımda yirmi dokuz olacağım ve yay burcuyum. İTÜ mimarlık mezunuyum ama ben döşemeyi daha çok seviyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım, anlamamıştım. “Döşeme?”

“Adam döşeme,” dedi kafasını sallayarak. “Sanat yapar gibi adam döverim.”

Beklenmedik bir gülüş aniden boğazımdan tırmanıp dudaklarımın mühürlü kapısını kırdı. Dudaklarımdan ufak bir kahkaha döküldü, soğuk parmaklarımla dudaklarımı kapattım sanki gülmemem gerekiyor muş gibi.

“Parası çok daha iyi,” diye garanti verdi memnuniyetle. “Aral’ım, canım, bir tanem... Asla cimri bir adam değildir.”

Aral’a hitaplarıyla dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım ne tepki verdiğini görmek için. Fakat Aral dudaklarımın üzerindeki parmaklarıma bakıyordu. Ben ona bakınca o da bana bakmış ardından Şahin’e dönmüştü. Şahin’in bu davranışlarına alışık gibi duruyordu.

“İyi, CV’yi de verdin. Hadi herkes işine,” dedi Aral arabasına ilerlerken.

“Nereye?” diye sordu Şahin, hafifçe soluna dönerek yanından geçen Aral’ın peşinden bakarken.

“Adli tıbbı gideceğiz,” dedi Aral arkasını dönmeden.

Kendi arabasının arkasından geçip koltuğuna ilerledi.

“Arkandayım,” dedi Şahin de.

“Gözünü dört aç,” dedi Aral imayla. “Dört...”

Kartı getireni elinden kaçırdığı için Şahin’i suçladığını anlamıştım. Şahin ona cevap vermek için aceleyle bana döndü.

“Sen onu dinleme Lina, arkanı kolluyor olacağım ben senin. Bu sabah olanı yaşanmamış sayalım rica ederim. Meslek hayatımdaki ilk ve son hatamdı,” dedi ve acelesi var gibi Aral’ın peşinden ilerledi, Aral’a bozulduğunu belli eden bir bakış atmıştı o sırada.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Sana da aşk olsun abiciğim. Kaç gecedir zerre uyumadığımı sen de biliyorsun. Üstüne bu kız da akşam hastaneye gidene kadar hiç uyumadı ve o uyumadığı için ben de uyumadım. Çıtı pıtı bir şey ama ben böyle irade görmedim, gözünü kırpmadı ya. Evin önünde arabada sigara içeyim uykum dağılsın, demiştim sigara içerken sızmışım ya. Bir insan sigara içerken sızar mı Allah’ını seven söylesin? Ha bak bir de sor nasıl sızdın diye? İki gecedir *full* uyanık olmasam bir de yanında sen olmasan yine sızmazdım Allah çarpsın. Sana güvenim bilinçaltıma işlemiş, gaflete kapılıp sızmışım. Sen yanındasın diye sızabilmişim yani bilimsel olarak yoksa yine sızmazdım biliyorsun beni, emanetine gözüm gibi bakarım ben.”

Şahin tüm bunları Aral’a anlatırken ben yavaş adımlarla arabanın yanına kadar gelmiş, kapısını açmış ama binmemiş bir halde Şahin’i dinleyen Aral’ı izliyordum. Şahin’in son cümlesinde gözlerimiz çakışmıştı Aral’la. Şahin iki gecedir neden ayaktaydı acaba?

“O şerefsizin motor sesine uyandım zaten. Gözlerimi bir açtım çocuk geldi, gözlerimi ikinci kez açtım çocuk motora binmiş gidiyor. Hızır Aleyhisselam mısın, çita mı doğurdu seni? Hayır ben daha olaya ayıkmadım bir de sen bana sövüyorsun balkondan. Çok kırıldım, aşırı.”

Gülmemeliydim. Komik değildi sabah yaşananlar ama Şahin gerçekten tanıştığım en enteresan kişilikti. En kötü olayı bile güldürüye çevirebilecek biri gibi duruyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimle mücadele ederken Aral kafasını salladı.

“Tamam, git başka yerde ağla.”

“Vallahi yazıklar olsun,” dedi Şahin, kınayan sesler çıkarırken.

Aral’la gerçekten yakın oldukları şu konuşmalarından anlaşılıyordu. Mimarlığı bırakıp Aral için özel korumalık yapıyor oluşu da aralarındaki bağın gücünü gösteriyordu bana göre. Her ne kadar ciddi birine benzemiyorsa da Aral beni koruması için onu peşime taktığına, Şahin de neyin içinde olduğunu bildiği halde bu işi yaptığına göre gerektiğinde ciddileşebilen biri olmalıydı.

Aral, “Sövmemi istemiyorsan sövülecek iş yapma ayrıca,” derken kabanını arka koltuğa koymak için arka kapıyı açmıştı.

Şahin bir şey fark etmiş gibi önce Aral’a sonra bana baktı dikkatle. İki işaretparmağını kaldırıp bizi gösterdi sonra da eşleştirir gibi yapıp çaprazladı parmaklarını.

“Çift gibi giyinmişsiniz.”

Ne giydiğimi bildiğim halde refleksle kafamı eğdim ve kıyafetlerime baktım. Sonra da gözlerim Aral’a çevrildi. İkimiz de beyaz gömlek, siyah

pantolon, siyah bot giyiyorduk. Ben gömleğimin içine siyah boğazlı kazak giymiştim farklı olarak. Ama genele bakınca aynı giyindiğimiz söylenebilirdi.

Aral da bana bakmıştı Şahin öyle söyleyince. Sonra tekrar Şahin'e dönmüştü.

"Yani?" demişti kaşını kaldırıp. "İmalarda bulunup rahatsız etme kızı," diye uyardı Şahin'i.

Rahatsız hissetmemiştim, umursamazdım böyle şeyleri. Eski utangaç içekapanık Lina olsam belki utanırdım bile ama şimdi komik geliyordu sadece.

Aral kendi koltuğuna bindiğinde Şahin gözlerini bana çevirdi. "Ailevi sorunları var. Sorun sende değil, onda yani. Takılma ona sen," diye teselli etti beni.

"Takılmam," diye onayladım onu umursamazca.

"Biz seninle çok iyi anlaşacağız, içimde öyle bir his var," dedi kendi kapısını açarken.

O sırada önümdeki arabanın camı indi, Aral gözlerini bana çevirdi. "Geliyor musun?"

Uzanıp kapıyı açtım ve bindim arabaya. Ben kemerimi takarken yola çıkmıştı Aral. Şahin'in kullandığı araba tam arkamızda yakın takipteydi bizi. Başımdan beremi çıkardım ve saç diplerimdeki ağrıdan kurtulmak için tokamı tuttuğum gibi çektim. Saçlarım omuzlarıma döküldü. Nemliydi biraz hâlâ, bu haliyle omuzlarımin aşağısına geliyorlardı. Siyah tokamı bileğime taktım ve sol tarafımdaki saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

"Beklediğim gibi biri değilmiş," diye mırıldandım gözlerimi yolda gezdirirken.

"Nasıl birini bekliyordun?"

"Asaf"ın korumaları gibi kaba saba, mahkeme suratlı birini beklemiştim açıkçası. Şahin komik birine benziyor."

Onayladı beni. "Komik ve ciddiyetsiz biridir genel olarak ama işinde iyidir."

Az önce ona söyledikleriyle bana söyledikleri farklıydı. Şahin'e işini yapamadığını ima etmişti ama bana övüyordu onu. Arkadaşlık böyle bir şeydi sanırım.

Bakışlarımı ona çevirdim, gözleri akan trafikteydi. Ben ise yüzünü izliyordum.

"O markette çalıştığımı nereden öğrendin?"

Sol dirseğini cam kenarına koyup iki parmağının sırtını dudaklarına yasladı gözlerini yoldan ayırmadan.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Zor olmadı,” dedi düşünceli bir biçimde.

“Nasıl yaptın?” diye sordum şüpheyle.

Gözlerini bana çevirdi, ardından derin bir nefes aldı.

“Zaten fark ettiğin üzere normal bir adli tıp uzmanı ya da varandaş değilim Lina. Aile ilişkilerimin karışık olduğunu da biliyorsun,” dedi sıkıntıyla.

Konunun sürekli buraya çıkması benim suçum değildi. Ben babam hakkında bir şey bilsem söylerdim. Söylerdim değil mi? *Gerçekten söyler miydin Lina?*

“Zamanla ben anlatmasam bile anlayacaksınız durumu. Zeki bir kızsın, şüpheli ve güvensizsin. İlla bir şekilde çözeceksin zaten. Benden duymak istersen bunu gizemli adam havaları için saklıyor değilim, ablam ve kardeşlerimin güvenliği için susmak zorundayım. Sana yeterince güvendiğimde ve senin de bana güvendiğine inandığımda anlatacağım her şeyi. Benzer kişiler olduğumuzu tut ama aklında. Verdiğim sözü ve benden sana zarar gelmeyeceğini unutma.”

Benzer durumdaydık. Onun da babası karanlık bir adam mıydı o halde? Koruma, hayatı için miydi? Kardeşlerinin hayatı? Tehdit edilmesinin sebebi? Kardeşiyle husumeti? Her şey, ailelerimiz yüzünden miydi? Kendi kanımız yüzünden? Babam ortada bile yoktu? Belki de onunki de aynıydı?

Derin bir nefes aldım. Yuttum hepsini. Unutmadım ama sorulacaklar listemde aşkıya aldım tüm bu soruları. Önce birbirimize güvenmeliydik, haklıydı. Deniyorduk, deneye yanıla görecektik önümüzü.

“Kendi çalıştığın yerde mi bakacaksın?” diye sordum asıl konumuza keskin bir dönüş yaparak.

“Evet, akşama kadar sürer. Canın sıkılabilir ama yapacak bir şey yok.”

“Sorun değil,” deyip kafamı iki yana salladım. “Öğrenmeye açığımdır hem. Bir şeyler kaparım belki.”

Okula gitmemek tuhaf hissettiriyordu zaten. En azından bir şeyle meşgul olur, kafamı dağıtırdım her zamanki gibi.

O an aklıma gelen soruyla vücudumu Aral’a doğru çevirdim ilgiyle. “Neden adli tıp doktoru oldun?”

Akan trafikte gezinen gözleri soruyla birlikte bana çevrildi. Siyah gözlerine baktığımda o kuyuyu gördüm yine. O simsiyah gözlerdeki kuyu öyle derin gözüktü ki ürperdim.

“Ben çok ölüm gördüm,” dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Onu ilk gördüğümde bir ölüm meleğine benzetmişim. Birini öldürdüğünü düşündüğümde değil bu fikir. Ölüm meleklerini can alan

değil bir ruhu yolcu eden, ona eşlik eden bir başka ruh olarak düşündürdüm hep. Aral böyle deyince yine aynı şeyi düşünmeden edemedim. Gözlerine öylece bakarken önüne dönmek zorunda kalarak gözlerimizin bağını kopardı. Ben bir ölüm görmüştüm, benden beni bile almıştı. Aral Çakırca çok ölüm gördüğünü söylüyordu şimdi, o nasıl kendinde kalmıştı?

“Gerçek anlamda değil yalnızca, her anlamda. Sonra da sebeplerin peşine düşmeye karar verdim.”

Aral daha önce benzediğimizi söylemişti. Onu ilk gördüğümde ifadesizliğiyle suçlamıştım. Ben bu kadar ölüyken o yaşadığı için onu kınamıştım. Kimseyi kaybetmeyişiyle suçlamıştım. Ama artık bakınca öyle durmuyordu.

“Sana ben çok mezar kazdım, demiştim,” deyip gözlerini bana çevirdi yine.

Her anlamda olduğunu düşünmemiştim. *Hayat hep sana mı çelme takıyor sandın Lina?*

“Bana o mezarları açtıranları affetmedim. Onları mezara sokmak için kimi nasıl kaybettiğimi bilmem gerekiyordu, diyebiliriz kısaca.”

Nasıl kaybettiğimi bilmem gerekiyordu. Onları bir hastalıktan kaybetmemişti, bir kazadan kaybetmemişti. Nedenine değil, nasılına odaklanmıştı. Bu adamın kaybettiklerinin ismi ölüm meleğinin listesinde yoktu, oraya birileri yazmıştı. Biri yazmıştı. Bizim ismimizi yazdırmak isteyenler gibi birileri... Ben bu hayata yeni adım atmıştım, o ise içindeydi. O tarot kartı geldi aklıma. Yeni bir dünyaya adım atan o soytarı bendim. Aral ile zaman geçirdikçe fark ediyordum içinde olduğum durum hakkında en ufak bir fikrimin dahi olmadığını.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Bir şey soracağım ama istemezsen cevaplama,” dedim tıpkı onun daha önce bana yaptığı gibi. Sormamalıydım ama bilmek istiyordum.

“Sor,” dedi.

“Annen ve baban yaşıyor mu?”

Dili dudakları üzerinde gezindi, ardından yutkundu. Âdemelmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim. Sormamalıydım. Annem konusunda hassasım, demişti. Aile durumu karışıktı, az önce zamanla anlarsın, demişti. Sormamam gerekirdi. Yine gidip yarasına dokunmuştum. Mezar açtım, demişti, ben gidip kimin mezarı, diye sormuştum ona.

“Yaşıyorlar,” dedi yavaşça. Direksiyonu tutan sol elini sıktığını gördüm. Sonra fısıldadı kendi kendine. “Annemin durumuna yaşamak denirse tabii...”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Gözlerimi ellerime çevirdim. Neyi olduğunu soramazdım, belli ki hastaydı ama hâlâ yaşıyordu. Toprağın altında değildi, ona bir mezar kazmak zorunda kalmamıştı.

“Birini kaybettiğinde insanın aklına ilk önce onu bir daha göremeyecek miyim sorusu geliyor. Sonra keşke onu bir daha göremeyeceğim kadar uzağa gitmiş olsaydı ama bir yerlerde nefes aldığını bilseydim, diyor. Ölene kadar göremeseydim ama yaşadığını bilseydim, diyor.”

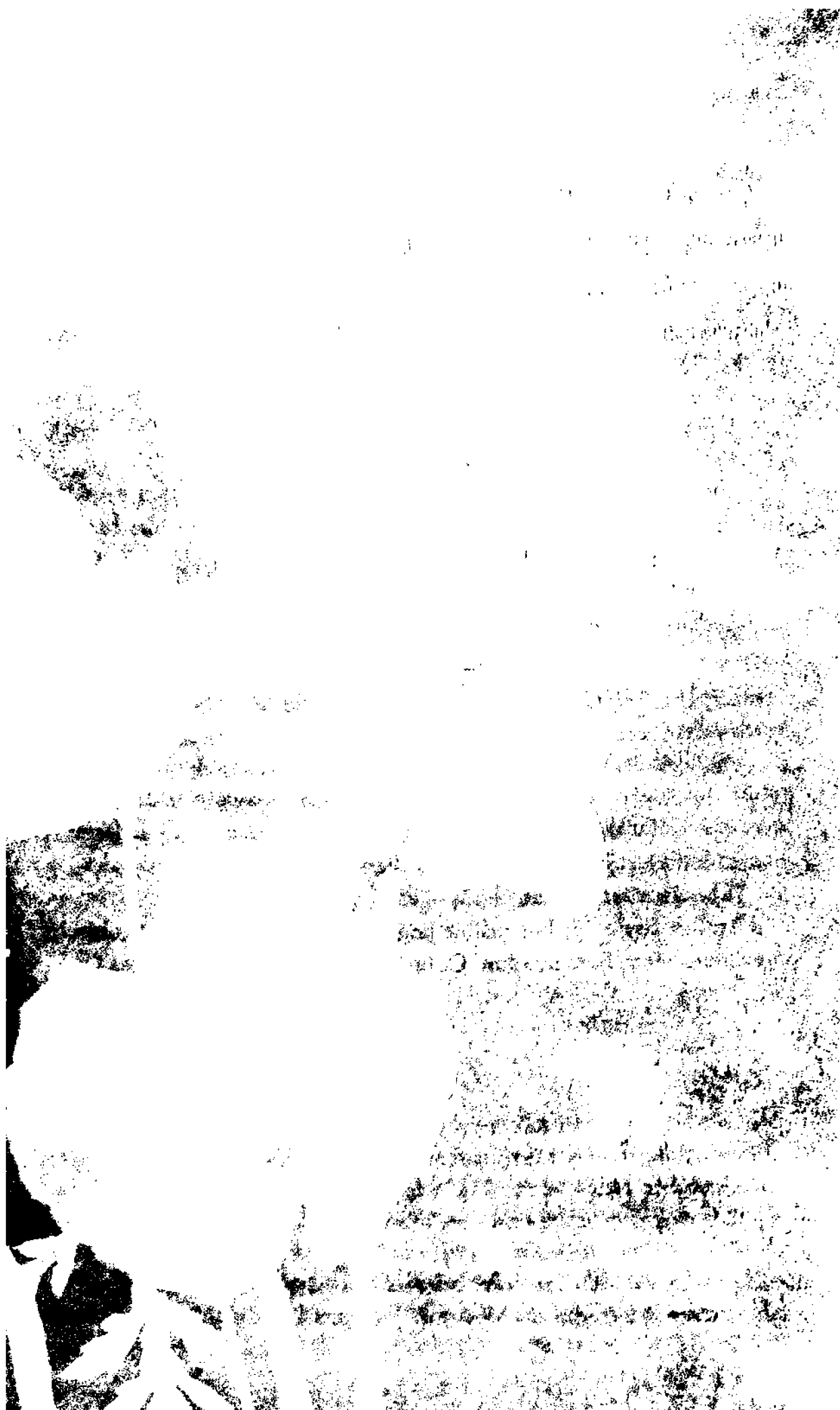
Aral’ın gözlerini bana çevirdiğini hissettim ama gözlerimi kaldırmadım. Pantolonumun kumaşı üzerinde gezdiriyordum tırnaklarımı. Kulaklığımın arkasına sıkıştırdığım saçlarım yüzüme dökülmüştü yine.

“Annen konusunda hassas olduğunu söylemiştin, o yüzden en azından yaşıyor olmasına sevindim. Babam öldüğünde keşke bizi bırakıp gitseydi, dediğim çok oldu benim. Keşke bize dayanamamış olsaydı da terk etseydi bizi, dedim. Değersiz, eksik, buruk hissettirseydi bize ama yaşasaydı bir yerlerde. Yaşasaydı, gidip ondan acımı çıkarsaydım, nefret etseydim, beni çok üzseydi ama yaşasaydı, ölmeseydi, dediğim çok oldu. Yaşayandan hıncını almak kolay. Ölene kin güdemiyorsun. Kin tutmak yaşayanların işi.”

Sağ elini saçlarımda hissettim. Teselli eder gibi okşadı saçlarımı, anemi hatırlattı bu bana, kalbimi kırdı. Tırnaklarımla oynamayı bırakmıştım. Kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzümü çevirince eli saçlarımdan üzerinden yanağıma kaymıştı biraz. Ben ona bakınca o da bana baktı.

“Umarım sana keşke ölmüş olsaydı, dedirtmezler Lina.”

Aral’ın söylediği her kelime boğazıma dizildi. Onun dediği oldu, o anlatmadı ama ben anladım. O, bu cümleyi çok dile getirmişti.

Aral'ı çalışırken izlemek şu ana kadar girdiğim tüm pratik ve teorik derslerden daha faydalı gelmiş, daha tatmin edici hissettirmişti. Her aşamayı düşünmeden anlatmış, sorularımı ciddiyetle cevaplamış, yakından gözlemlememe burun kıvrırmamıştı. Bazı insanlar ayakaltında biri dolaşsın istemezdi, Aral'ın böyle bir sıkıntısı yoktu. Bir yandan benimle konuşurken bir yandan işini oldukça titiz bir şekilde hallediyordu. O önlüğün içerisinde bambaşka biri gibi de gözüküyordu bir yandan. Onun bir doktor, bir bilim insanı olduğunu, görünce daha iyi kavriyordu insan. O bir yaraya baktığında nasıl kapatılacağını değil, nasıl açıldığını görüyordu. Bakış açılarımız farklıydı ama ikisi de çok saygı duyulması şeylerdi.

Tarot kartından bir sürü örnek aldı, elleri titizdi. Bunu yaparken adli prosedürlerden ve usullerden bahsetmişti bana kısaca. Karta düşünmeden dokunduğum için benim parmak izi örneklerimi aldı. Tarot kartının üzerindeki leke gerçekten kandı ve bu tedirgin ediciydi aslında fakat hiçbir şey hissetmedim. Kan analiz edilirken her duruma karşı karşılaştırma yapmak amacıyla Aral benim de kan örneğimi istedi, belki de babamla bir ilişkisi olmasından şüphe etmişti. Müsaade ettim ona. Eli hafifti, kan aldığını hissetmemiştim bile. Daha sonra adil olması için kendi kanıyla da eşleştirme yapmak üzere ondan da kan örneği almamı istedi.

Laboratuvarda bizden başka insanlar da vardı fakat kimse bizimle ilgilenmiyordu. Yabancı olduğum halde çok ilgilenmemişlerdi kim olduğumla. Anladığım kadarıyla Aral sözü geçen, saygı duyulan biriydi. Kimse sorgulamamıştı neyle uğraştığımızı.

Aral beyaz önlüğünü bir kenara bırakıp üzerindeki *scrubs*la kalırken karşımdaki yüksek tabureye oturmuştu. Çıplak koluna turnike bağladım, kolunu biraz sıkmak bile damarlarını çıkarmaya yetmişti. Yumruğunu sıkmasına gerek bile kalmamıştı. Düzenli spor yaptığı, kollarının kalınlığından ve belirgin damarlarından belli oluyordu. Kol ölçüsüne bakarak abartı olmayan bir kas kütlesine sahip olduğu söylenebilirdi.

Başparmağımı iç dirseğindeki bir damar üzerine bastırdım hafifçe. Aral hiçbir şey söylemiyordu, beni yönlendirmedi hiç. O damardan alma şundan al, diyen gıcık hocalar gibi değildi. Efendi efendi oturuyordu. Hastanede kan aldığım için çıkan kargaşayı anımsayarak gözlerimi kapattım kısa bir anlığına. Dilimle dudaklarımı ıslattım ve nefes vererek damara girdim. Açık renk kanın tüpe akışını izledim. Sigara içmesine rağmen koyu değildi kanı. Yeteri kadar örnek alıp çıkardım tüpü ve ona uzattım. Sağ kolundan almıştım solak olduğu için. Sol eliyle örneği alıp

yakınındaki *suapla* az öne benim kanıma yaptığı gibi örnek alıp hazneye yerleştirdi ve onu da bir başka makineye taktı yerinden kalkmadan. O bunları yaparken ben de turnikeyi çözmüş, iğneyi çıkarmış ve başparmağımın altına bir pamuk koyarak koluna bastırmıştım.

Sonucun bir buçuk saate ancak çıkacağını söylemişti. “Bitti mi?” diye sordum o makinede bazı tuşlara basarken.

“Bitti şimdilik,” dedi Aral gözlerini bana çevirirken. Ardından kol saatine baktı. “Gidip yemek yiyelim, sonra da işimiz var zaten.”

Bir yarabandı yapıştırdım koluna. Arından üzerimi giyindim, beremi taktım ve bir köşede Aral’ın üzerini değiştirmesini bekledim. Boş kaldığım an aklıma annem ve Alin düşmüştü yine. Sıkıntıyla iç çekip telefonumu çıkardım cebimden. Arama veya mesaj bildirimi yoktu hiç. Keşke doktordan telefonunu almayı akıl edebilmiş olsaydım... Belki Aral’da vardı ama sormamıştım ona da. Güneş ablanın numarasını da almamıştım. Aral’ı sürekli sıkıştırmak istemiyordum Alin’i sormak için.

Yanaklarımı şişirdim sıkıntıyla. Annem ne zaman uyanırdı acaba? Vücudu biraz toplasa kendini uyanacaktı, biliyordum ama her insanın vücudu farklıydı, doktorlar şöyle şöyle olacak her şey, diyemiyorlardı, biliyordum. Ben de neredeyse bir doktordum. *Neredeyse...*

“Bayılıyorum adama ya,” dediğini işittim, arkamdaki masada çalışmaya başlayan iki kadından birinin.

Kıkırdadı diğeri. “Sorma sorma, yine gözümüz bayram etti. Yanındaki kız kim acaba?”

Fısıldaşıyorlardı ama kulaklarım çok iyi duyardı.

“Stajyer falan herhalde, bilmiyorum ki... Ama küçük duruyor. Belki akrabasıdır.”

Kaşlarım çatıldı hafiften. O kadar küçük durmuyordum bence. Yaşımı gösterdiğimi düşünürdüm hep.

“Olabilir. Sevgilisiye üzülürüm.”

Aral yakışıklı, yaşı ve uzmanlığı göz önünde bulundurulunca belli ki işinde de başarılı biriydi. İnsanların onu beğenmesi ve onunla birlikte olmayı dilemesi şaşılacak bir durum değildi. Bu yüzden onun gibi birinin ilişki içinde olması ihtimaline üzölmelerini garipsemedim ama nedense tuhaf bir his oluştu midemde.

O sırada Aral üzerini değiştirmiş bir halde geri döndü.

“Hadi gidelim,” dedi.

Kafamı salladım. Birlikte çıktık laboratuvarıdan. *Formaldehit* gibi kokan koridorda yan yana ilerlerken gözlerimi ona çevirdim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Kaç sencedir burada çalışıyorsun?”

Telefonundan gözlerini kaldırıp bana baktı. “Bir sene olmadı daha.”

Dört senelik uzmanlık eğitimini nereden almıştı o zaman?

“Bilirkişisin değil mi aynı zamanda?” Adli tıp kurumunda çalışıyordu çünkü.

“Öyleyim,” diye onayladı beni. Neden bunu sorduğumu merak ederek yüzüme bakıyordu.

“Belli ki seni bu davaya savcı atadı. Otopsiyi yaptın, raporu yazdın ve doğum gününün ertesinde muhtemelen raporu sunmak için bizzat oradaydın. Raporu sen yazdığına göre bir ölümü intihar da gösterebilirsin cinayet de...”

Dili dudaklarını ıslattı gözlerini bir an olsun kırpmazken. “İstersem birini hapse attırabilirim eğer kastettiğin buysa.”

“Sahte delil oluşturabilirsin,” diye onayladım onu. “Aynı zamanda delilden de kurtulabilirsin.”

Onaylarcasına kafasını sallarken asansörü çağırdı.

“Yaptın mı hiç?”

“Yapmadım,” dedi gözlerime bakarak.

“Yapar mıydın peki? Ya da yapar mısın?”

Derin bir nefes aldı. “Ne duymak istiyorsun Lina?”

“Bugün kendi çapında arama yaptığını söyledin. Yiğit’in kendi doğruları olabilir ama düzgün bir savcıysa bunun da bir ölçüsü vardır. Sen onun sınırlarına uyabiliyor musun ya da uyacak mısın merak ediyorum sadece,” dedim doğruca. Lafımı eğip bükme gereği duymadım. “İnanıyor musun bu insanların mahkemeye çıkarılıp parmaklıkların arkasında tutulabileceğine ya da orada hak ettikleri kadar kalabileceklerine?”

Çünkü ben inanmıyordum. Çünkü ben yasaya uyarak, ipucu bularak ilerleyebileceğimizi, ellerimizi temiz tutarak bu oyundan başımız dik çıkabileceğimizi düşünmüyordum. Bu pis bir oyundu, ellerimiz kirlenecekti biliyordum. Çünkü ben bu yola çıkarken iki mezar kazmıştım, yaşamak için ellerimi kana bulamayı bile göze almıştım. Çünkü ben ailemi yaşatmak için her şeyi yapardım. Çünkü *bazı insanlar böyle yaşar*.

“Benim de kendi sınırlarım var. Herkes kendi etik değerleri çerçevesinde yürür hayatı. Benimki Yiğit’in görüşünden daha geniş, inkâr etmeyeceğini. Boynumuza atılmak istenen bir ilmek var, yasa bana ilmeği atanı getirmiyorsa ben kendim gider alırım, usulüne uysun uymasın, ipin ucunu tutabilirsem sonuna kadar giderim. Düşmanımı bilirim önce. Sonra da tıkabilirsem de kodese tıkarım. Eğer sorduğun buysa...”

Kafamı salladım. İkimiz de hemen hemen aynı şeyi düşünüyorduk, şayet o bana duymak istediklerimi söylemiyorsa...

"Sen ne düşünüyorsun peki?"

Asansörün geldiğine dair bir ses yankılandı. Metal kapılar açıldı, iç-
riden üzeri örtülmüş bir sedye çıkarıldığında bedenim sola, sedyeye doğ-
ru döndü ve yol vermek istedim Aral'a sırtım dönükken bir adım geri
atarak. Bir an hastanede olduğumuzu düşünmüştüm, adli tıp kurumun-
da olduğumuz çıkmıştı aklımdan. Eğer Aral tam zamanında gözlerimi
kapatmasaydı, orada yatan adama bakacaktım.

Görüşümü büyük bir el kapatmıştı son anda. Artık eldiven takma-
yan, neşter tutmaktan parmak uçları nasırlaşmış büyük eli burnumun
dibindeydi.

"Bakma," demişti arkamdan.

Gözlerimi kapattım sedye önümden geçip giderken. Hiç-
bir şey görmek istemiyordum. O an fark ettim. Aral, babam diye
gömdüğüm o adama burada bakmış olmalıydı. Bu binada aydınlatılmayı
bekleyen bir sürü ölüm vardı.

Gözlerimin önündeki elinin indiğini hissettiğimde açtım gözlerimi.
Yutkundum ardından. Dudaklarımı ıslattım.

"Ben... Bir insana babası diye başka birini verenlerin parmaklık ardında
ıslah edilebileceğini de bu hırsın zapt edilebileceğini de düşünmüyorum,"
diye cevapladım Aral'ın sorusunu. "Eğer kardeşim ve annem bu şekilde ya-
şayabilecekse elimi kana bile bularım gibime geliyor."

Belimde bir baskı hissettim. Kapanmak üzere olan asansörü tuttu
Aral. Kafamı çevirip ona baktım omzumun üzerinden. Arkamda duru-
yordu, gözlerimiz çakıştı.

Bir şey demedi ama gözlerimdeki o kararlılığı gördü. Yasa yasa, diye
başının etini yemeyeceğimi, gerekirse onunla beraber kendimi tehlikeye
arabileceğimi gördü. Verdiğimiz sözün gerçekçiliğini gördü.

Çünkü kader bir ağ örmüştü. Her ipliğe basmadan nereden bilecek-
tik gerçek düğümü?

İştahım kaçmış olsa da Aral'ın ısrarlarıyla tabağımdaki her şeyi ye-
miştim zorlanarak. Sonra bahçeye çıkmıştık. Kurumun dışında birkaç
kafe vardı. Meşhur olanlarından birine girdik, kahve içmek istiyordum
çünkü sevmiyor olsam bile bağımlısı sayılırdım. Aral iki *shot espresso* tek
shot filtre kahve alırken ben de aynısını istemiştim. Ücretleri ben ödedim.
Bahçedeki ufak masalardan birine geçtik. Çardak olduğundan kar buraya
düşmüyordu ama atıştırtıyordu birkaç metre ötemizde.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Karton bardağı dişlerimin arasında ısırırken Aral ikinci sigarasını yakmıştı bile.

“Ya yakalanırsak?” diye sordum dümdüz önüme bakarken.

Karanlık çökmüştü şehre. Beyaz bulutlar aydınlatıyordu etrafı. En tuhaf bulduğum hava durumunun altındaydık. Aldığımız her nefes buhar oluyordu.

“Yakalanmayacağız.”

Gözlerimi ona çevirdim. Sigarasını dudaklarına yaslamıştı, derin bir nefes alırken yanakları içeri çöktü. Ardından ciğerlerini dolaşan duman yavaşça terk etti orayı.

“Nasıl bu kadar eminsin her söylediğinden?”

Gözleri muhtemelen kızarmış olan yüzümde gezindi.

“Planlamadan, planımdan emin olmadan yola çıkmam ben,” deyip omuz silkti hafifçe. “Bir de insan kendini korktuğu bir durumun içinde bulunduğunda yanında korkmayan biri olunca daha güvende hisseder. Şimdi ben emin olmasam kendimden, bu seni daha da germez miydi?”

Bu sabah Alin korkmasın diye yaptıklarımı hatırladım. Yanındaki korkmasın diye ayakta durmak nedir, iyi bilirdim. Sevdiğin üzülmesin diye iyiymiş gibi yapmakla aynı şeydi bu. Aral ben korkmayayım diye mi umursamıyor gibi yapıyordu yani?

“E bunu bana açıkladın? Çalışmaz ki artık,” diye mırıldandım, hâlâ karton bardağı ısıırıyordum.

Burnundan nefes vererek güldü bu söylediğime.

“Çalışır,” dedi dudaklarına kahvesini götürürken. “Sen güven bana, çalışır.”

Cümlesi akıllıcaydı. İmalar saklıydı. Yüzünü izlerken bardağı kaldırıp içindeki sıcak kahveden bir yudum aldım. Aral Çakırca zaten ilk bakışta kendinden emin ve zeki bir adam gibi görünüyordu ama içerilerde hem zeki hem de çok ketum biriydi, biliyordum. Tecrübeleri korkularla sınırlı değildi. Ölümle burun buruna gelmiş, hatta onunla yola çıkmış bir sürü kişinin izini sürmüş, işaretlerini toplamış, failini avlamıştı. Bin türlü pis işi görmüş, duymuş, bir şekilde belki de şahit olmuştu. Mesleğinin getirisi ve götürüsüydü bunlar. Ama suskunluğu, tecrübesi ailesine dayandığında başlıyordu ve ben en çok sustuklarını merak ediyordum. Çünkü biliyordum, beni en çok o kısım ilgilendiriyordu aslında.

Telefonun titreşim sesi ikimizin de gözlerini Aral’ın kabanının cebine yönlendirdi. Cebinden telefonunu çıkarıp gelen mesajı okudu ve gözlerini bana çevirdi tekrar.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Yutkundum. “Hazırım,” diye onayladım onu.

Asaf çıkagelmediği sürece tereyağından kıl çeker gibi olacaktı her şey. Ayaa kalktık, bitirdiğim kahvenin boş bardağını çöpe attım. Sıcak bardağı bırakır bırakmaz üşüyen ellerimi ceplerime soktum. Aral’la doğruca otoparka ilerledik. Gergin değilim, desem yalan söylemiş olurum. Bin türlü aksilik çıkabilirdi çünkü söz konusu bendim. Bir tane işim yolunda gitmezdi benim.

“Gerilme,” dedi Aral yanımda yürürken. “Yakalanmayacağız. Yakalansak bile korkacak bir şey yok. Minareyi çalan kılıfını hazırlar neticede.”

Gözlerimi ona çevirdim. “Yalan söylemekte iyi misindir?”

“Gerektiği kadar,” dedi.

“Peki bu bir yalan mı yoksa güvenli kişi karakterin mi?” diye sordum.

“Hangisini olmasını isterdin? İyi bir yalancı olmamı mı yoksa güvenbildiğin kişi olmamı mı?”

“Kim iyi bir yalancı ister ki?” dedim arabasının yanına kadar geldiğimizde.

“Doğrularla yaşayamayanlar.”

Yutkundum gözlerine bakarken. Daha bu sabah bana yalan söylesin, beni ikna etsin diye yalvarıyordum içimden. Neyse ki bu içimden yaptığım bir eylemdi, o sırada kontrolümü kaybetmişim, bir daha yaşanmasına müsaade edemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe aşağı yukarı hareket ettirerek onayladım onu.

“Gidiyor muyuz?” sorusuyla kafamı omzumun üzerinden arkama çevirdim.

Şahin elinde parlak ambalajlı bir kuruyemiş paketiyle bize doğru ilerliyordu. Elindeki telefonu ceketinin cebine atarken biriyle telefonda konuştuğunu anlayabilmişim. Bir eli tekrar boşa çıktığında paketin içine daldırdı elini ve ağzına bir kuruyemiş attı. Geldiğimizden beri burada mıydı yoksa az önce mi gelmişti bilmiyordum.

“Gidiyoruz,” diye onayladı Aral onu.

Şahin yanımda durup bana uzattı paketi içinden almam için. Dalgınlıkla reddetmeyip elimi içine uzattığımda paketi yeni açtığını fark ettim. Parmaklarım hemen ulaşmıştı yemişe. Rasgele bir tane aldım içinden. Onlarca yemiş içinden yemediğim tek şeyi, leblebiyi seçmişim. Kesin aksilik çıkacak diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Gözlerimi leblebinin siyah benekleri üzerinde gezdirdim.

“Kargaşa olsun diye ufak bir yangın çıkarıp dikkat çekeceğim. Size zaman kazandırır, aksi durumda telefonlaşırız zaten,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Gözlerimi Şahin’e çevirdim. “Yangın mı?”

Ağzında katur kutur yemiş yerken bana döndü. “Hıhım,” diye mırıldandı eli pakete girerken. “Ufak. Minik. Zararsız.”

“Ya çocuklar korkarsa?” diye soruverdim elimde olmadan. Konu çocuklar oldu mu hassaslaşıyordum. Az önce Aral’a söylediklerime ters düşüyordu bu, biliyordum ama çocukların ne suçu vardı ki? Benim kinim yetişkinlereydi.

Şahin bir süre yüzüme baktı. Bunu hiç düşünmemiş gibi duruyordu, zararsız bir ateşti onun için, o biliyordu kimsenin zarar görmeyeceğini ama çocuklar bunu bilmeyecekti.

Gözlerini Aral’a çevirdi. “Ben kötü adam mı oldum şimdi?”

“Büyüklerin kullanabildiği aletlerin olduğu bir yerde yap,” dedi Aral. “Çocukların olmadığı bir yerde...”

“Öyle bir yer mi varmış anasını satayım dünya üzerinde? Neyse... Birbirine alev atan yılışık çiftlerin göbeğinde yangın çıkarırım, şov olsun.”

Gözlerimiz Aral’la çakıştı. Bahsettiği kargaşa planı bu olmalıydı ama savcının detaylardan haberi olduğunu sanmıyordum zira kendi kariyeri açısından bilmesee daha iyi olurmuş gibime geliyordu.

Şahin, esprisine gülmediğim için yüzündeki ifade donuklaşırken, “Gergin misin?” diye sordu.

“Biraz,” diye itiraf ettim.

İşaretparmağıyla Aral’ı gösterdi. “Bu adamı on sekiz senedir tanıyorum, bir tane tahmininin boşa çıktığını görmedim. İhtimalleri iyi hesaplar, gerilme hiç. Korku evine girmişsin gibi düşün, etraf karanlık ve çıkman gereken bir oda var, ipucunu bulup çıkacaksın.”

“Verdiğin örneğe bak ya,” dedi Aral yüzünü sıvazlarken.

Gerçekten rezalet bir örnekti. Ben karanlıktan da palyaçolardan da hoşlanmazdım ve şimdi içeri girince karanlıkta karşımıza palyaço çıkabilme ihtimalinin bulunduğu gelmişti aklıma.

“Gergin zaten germe Lina’yı daha fazla,” diye uyardı onu Aral.

“Gerilmesin diye diyorum ya zaten,” dedi. Bana döndüğünde yüzünde beklemediğim ciddi bir ifade vardı. “Değil minik ateş yakmayı, binayı ateşe versem Aral seni çıkarır oradan, rahat ol sen. Aral stres altında iyi düşünür, çıkarsa pürüz halledersiniz birlikte, sen de zeki kızsın belli

gözlerinden. Hem yakalanırsanız bile o hıyar ağaları hiçbir bok yapamaz. İyi bir döşemeci olarak Aral'ın döşeme sanatına saygı duymuşumdur hep. Yani bir de ben varım, destek için on metre ötenizde olacağım."

Aral'ı çok tanıımıyordum ama hep nazik ve gizemli bir havası vardı. Birini dövmekte iyi olması iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi bilemedim. Şu anki durumumuzda iyi bir şeydi çünkü ihtiyaç olabilirdi. Fakat şiddeti desteklemiyordum hiç, keşke herkes kendi işiyle ilgilenseydi de mecbur bırakılmasaydık biz de bu yola çıkmaya...

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde o da beni izliyordu. Ne tepki vereceğimi merak etmişti sanırım. Bana benim kim olduğumu biliyorsun ama kim olmadığımı bilmiyorsun, demişti. Şahin, Aral'ı iyi tanıdığından her şeye kolayca kefil olabiliyordu. Bense hakkında her öğrendiğim şeyle yanlış adamın yanında durduğumdan endişeleniyordum ama Aral'ın beni kandırmasının bir mantığı yoktu. Çünkü ben ne bir şey biliyordum ne de savaşmayı istiyordum başlarda. Bir kez olsun kendimden başkasına güvenmek için şans vermiştim, o şans boşa gitmesin diye umut etmekten başka bir şeyim yoktu elimde. Düşünerek terk edebileceğim bir yer değildi şüphe toprakları. Daire çizsen farkına varmıyor, geri dönemiyor, ilerisini göremiyordun. Birinin seni çekip çıkarması gerekiyordu ve ben de Aral'ın beni en kısa zamanda çekip çıkaracağını umuyordum.

"Gidelim mi?" diye sordum Aral'a, üşümüştüm.

"Gidelim."

Gözleri kısa bir an Şahin'e değdi. Ardından arkasındaki kapıyı açtı.

Ben de arabaya ilerleyecektim ki Şahin elindeki paketi bana uzattı. "Al, yolluk edersin. Benim arabada var birkaç paket daha."

Yiyecek halim yoktu hiç ama elini ısrarla havada tutunca almak zorunda kaldım. Arabanın önünden geçip yolcu kapısını açtım ve koltuğa yerleştim. Kucağıma bıraktım paketi. Kemerini takarken Aral arabayı ve klimaları çalıştırdı.

"Ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim sana ya da amacımıza zarar verecek hiçbir şey yapmam. Biliyorsun değil mi?" dedi, gözlerini bana çevirip.

Ben de ona baktım. Bu sabah öfkeden deliye dönüp tüm öfkesini tek nefeste yuttuktan sonra da bana aynı şeyi söylemişti. "Umudum o yönde."

Kafasını salladı memnun bir ifadeyle. "Güzel, en azından güvenme yolunda ilerliyoruz."

Matematik basitri. Ben ona güvenmeye çalışacak, güvenini kazanacaktım ve eğer gerçekten ikimiz de aynı taraftaysak bu zaten doğal bir

şekilde gelişecekti. Aynı ipin üzerinde yürüyorduk. Adımlarımız bir olmalıydı düşmek istemiyorsak. Daha sonra ben zamanla hem olayı kendim çözecek hem de ondan dinleyecektim. Basitti ama etkiliydi. Zaman geçmek bilmezdi, ben şüphenin topraklarında büyümüştüm. Küçüklüğümden beri güvensiz biriydim.

Adli tıp kurumunu arkamızda bıraktığımız sırada kucağımdaki paketi ona uzattım.

“Alerjim var,” dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Kaşlarım kalktı hayretle. “Hangisine?”

“Kabuklu yemişlerin hepsine.”

Paketi uzatan elimi kendime çektim ama gözlerim hâlâ Aral’ın üzerindeydi. Bana alerjisi olduğunu söylemişti. Kendisinin de bana güvenme yolunda olduğunu belirtmek istemişti. İstemiyorum da diyebilirdi ama neden yiyemediğini söylemeyi tercih etmişti. Bana güvenmeyi tercih etmişti.

Önüme döndüm ve bakmadan elimi paketin içerisine daldırdım. Rasgele bir yemiş çektim şans kurası çeker gibi. Badem çektim. En sevdiğim yemiş, bademdi benim.

Eğlence merkezinin birkaç sokak gerisine, içinde savcının ve birkaç sivil polisin olduğu arabanın arkasına arabayı park ettiğinde gözlerimi Aral’a çevirdim. Savcının bunu izleyecek olması biraz garip gelmişti.

“Savcının burada olması sorun değil mi?” diye sordum Aral’a kemeri mi çözerken. Merak etmişim. “Gizlice gireceğiz sonuçta?”

“Bir şey bulursak usule uyduracağız, bulamazsak yaşanmamış sayılacak. Bir şey çalmıyoruz sonuçta,” dedi, yüzümdeki ifade onu eğlendirmiş gibiydi. “Hiç zile basıp kaçtın diye karakola düşmüş müydün?”

Aral yüzümü izlerken kafamı salladım anladım, der gibi. Orası herkesin girip çıktığı bir yerdi sonuçta. Biz biraz gizlice yapacaktık o kadar, sorun olmayacaktı yani.

Kemerimi çözerek indim arabadan. Hava birkaç derece daha soğumuştur bu kısa yolculukta dahi. Buza dönüşen karı ezerek Aral’ın yanına gittim. Yiğit, elleri kabanının cebinde bizi bekliyordu. Aral’da olduğu gibi onun yüzünde de sakin bir ifade vardı. Onların normal yaşantısının zaten böyle bir hayata daha yakın olduğunu biliyordum, her gün bir sürü suç görüyorlardı. Bu yüzden şu an yaptığımız onlar için normaldi ama

benim için değildi. Benim normalde şu saatlerde kafeden yeni çıkıyor olmam gerekiyordu. Birkaç günde hayatım altüst olmuş gibi hissetmeden edemedim. Belki de hep tersine gidiyordum da yoldaki dişli kaparı hayatın çelmesi sanıyordum...

“Gergin misin?” diye sordu Yiğit.

Onlar konuşurken kendi düşüncelerime dalmış, sessizce dikiliyordum Aral’ın yanında.

“İstiyorsan Aral tek başına girebilir, sen de arabada oturduğun yerden tarif edebilirsin ona yolu.”

Kafamı iki yana salladım. Yol tarifinde kötü olmam bir yana bu düpedüz bencillik olurdu. Aral’a her yere geleceğim seninle, demiştim, kafama göre yan çizemezdim şimdi. Hem kendi gözlerimle görmem lazımdı yoksa ikna olmazdım.

“İyiyim.”

“Pekâlâ o zaman. Anahtarlar Aral’da. Binadan çıkmak için en az yirmi dakikanız olacak. Bir şey bulsanız bile alamazsanız çünkü delil sayamayız, üstüne bir de içeri birinin girdiği belli olur. Aral usulüne göre halledecek her şeyi,” diye açıkladı Yiğit. “Kolay gelsin o zaman. Biz buradayız, endişe etme.”

Kafamı salladım. Aral hangi ara aldığını bilmediğim birkaç *swap*la birlikte iki küçük fener almıştı yanına. Kabanının cebinden eldiven çıkarırken görmüştüm. Lateks eldivenleri geçirdi ellerine. Tam bir profesyonel, diye geçirdim içimden. Bana da bir çift uzattı. Ellerime geçirdim ben de hızlıca. Aral, elleri cebinde ilerlemeye başladığında ben de arkasından gidiyordum. Gergin olsam da soğukkanlı biri olduğum için zihnim berraktı. Ellerim titremiyordu, heyecanlı değildim. Gergindim yalnızca ve bu gerginliğim önümde yürüyüşe çıkmış gibi rahat rahat yürüyen adamın sırtına bakarak attığım her adımda azalıyordu. Haklıydı, onun kendine güveni benim endişeme kazma vuruyordu.

Aşmamız gereken duvara geldiğimizde Aral bana çevirdi başını. “Hazır mısın?”

“Bana şunu sormayı bırakabilir misin?”

Gülümsedi hafifçe. “Çalışıyor değil mi?”

Gözlerimi çevirdim huysuz bir ifadeyle. Onun rahatlığının beni de gevşettiğini kabul edecek değildim. Koz veremezdim kimseye. İki metrelik duvara baktım. Duvarı aşmak benim fikrimdi ama nasıl aşacağım konusunu düşünmemiştim. Aral uzundu, bir şekilde çıkardı ama ben tek

başına yapamazdım. Aral'ın bana bir el atması lazımdı ama beni kaldırmasını da isteyemezdim şimdi.

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde aklımdan geçeni biliyor gibi yüzünde hafif bir gülümseme oldu. Ben kısa biri değildim, hatta ortalamanın üzerindeydi boyum. Bir metre yetmiş iki santim kadardım. Kollarımı kaldırsam duvarı tutardım tutmasına ama kendimi yukarı çekebileceğimden şüpheliydim.

“Duvarın üzerine otur, atlama,” dediğinde anlamadım.

Beni duvara doğru çevirdi önce, ardından ellerini belimde hissettim. Beni kaldıracığını anladığımda duvara tutundum ve beni kolayca kaldırdığı için kendimi yukarı çekmem hiç zor olmadı. Genişliği otuz santim olan beton duvarda dizlerimin üzerinde durdum. Daha sonra ayaklarımı aşağı sarkıttım ama atlamadım. Kar olmasaydı atlardım ama yerde kar varken atlamak sakat işti. Kayarsam kafamı duvara çarpabilir ya da sakatlanabilirdim. Aral'a bakmak istedim ama o kendini yukarı çektiği gibi diğer tarafa geçmişti bile göz açıp kapayana kadar. O cüssesiyle iki metrelik duvardan atlamayı nasıl başarmıştı, hayret içinde izledim. Uzun boyun ve güçlü kolların avantajları bitmiyordu.

Tam önümde, duvarın dibinde durdu ve kollarını uzattı. Bana kollarını açmış bekliyordu, ona yukarıdan bakarken babamla salıncakta sallandığım bir anım canlandı zihnimde. Karlı bir gündeki sönük bir havai fişek gibi patlamıştı zihnimin bir köşesinde. Gözlerimi kapattım. *Şimdi sırası değil Lina.* Karın üzerinde oturuyordum, ıslanıyordum ve donmuştum. Acele etmeliydik.

Gözlerimi açıp ona uzandım. Ellerim soğuk kabanını lateks eldivenlerin altında bile hissederken omuzlarına tutundum. Beni yine belimden tuttu ve yere indirdi yavaşça. Yere inip pantolonumdaki karı temizledim üşüyen burnumu çekerek.

“Elektrik ne zaman...”

Sözüm bitmeden etraf aniden karanlık geceye esir oldu, Aral'la göz göze geldik.

“Süre başladı,” dedi.

Kafamı salladım yutkunarak. Hızlı adımlarla acil çıkış kapısına ilerledik. O sırada kargaşa sesleri artmıştı çünkü tüm eğlence merkezinin elektriği kesilmişti. Tüm aletler aniden durmuş olmalıydı. Çocukların bindiği aletlerde genelde yetişkinler olduğundan bunu düşünmemeye çalıştım. Hiç sırası değildi.

Aral içeriyi gözetlerken korumaların da kargaşayı yönetmek için bından ayrıldığına kanaat getirmiş olacak ki bana dönmeden elini uzattı. Elini normalde tutmak rahatsız edici olmazdı ama *lateks* eldiven işleri çirkinleştiriyordu. Ellerini şimdi tutarsam iyi olmayacaktı, biliyordum. O verdiği his, farklı olacaktı. Kabanının bilek kısmını tuttum. Göz ucuyla bana baktı ama bir şey demedi.

Sessizce içeri girdi, adımlarım onu takip etti. Ben içeri girerken kapıyı benim girebileceğim kadar aralık tutmuştu. İçeriden sesler geliyordu ama uzaktı bize. Çıkmamız gereken merdivenler elli metre kadar uzağımızdaydı. Normalde de karanlık olan bina tüm elektriği gittiğinde zifiri karanlığa hapsolmüştü ama neyse ki yerlerde ve duvarlardaki yön gösteren fosforlu şeritler yeterince aydınlatıyordu koridoru. Sesler gittikçe yaklaştığında yukarıdaki güvenliklerin de aşağı indiklerini anladım.

Aral beni bir köşeye çekip önüme geçtiğinde karanlıkta kamufle olmuş gibi hissettim. O tamamen siyah giyindiğinden karanlık içinde belli olmuyordu hiç. Biri dikkatle bakmadığı ya da üzerimize bir fener tutmadığı sürece fark edilemezdik. Önü bana, sırtı merdivenlere dönüktü, yüzünü sol omzuna doğru çevirmişti hafifçe, arkasını izliyordu. Parfüm ve karanfil kokusu doldu burnuma.

“Yangın çıkmış C12 bölümünde. Muhtemelen elektrik de ondan gitti. Jeneratörler devreye girmiyor, yangının kaynağını bulsunlar diye birilerini gönder. Binaların girişinde iki kişi kalsa yeter, diğerlerini sal çevreye insanları sakinleştirsinler, panik olmasınlar boşu boşuna, Asaf Bey sorar hesabını. Ben gidiyorum C12’ye şimdi. Teknik arıza oldu, düzeltiyoruz, deyin. Yangını öğrenmesinler, kaçır gider korkak karı kılıklılar,” diyerek aşağı iniyordu bir güvenlik görevlisi.

Olduğumuz yöne bakmamıştı bile. O gider gitmez Aral onun indiğı merdivene doğru ilerledi. Kabanını bırakmıştım, peşi sıra ilerliyordum ben de. Merdivenleri çıktık temkinli ama seri adımlarla, Aral önümden gittiğinden ona yolu tarif etmem gerekiyordu.

“Sağa,” diye fısıldadım duyabileceğı bir sesle, iki basamak arkasındaydım zaten.

Aral sağa dönecek oldu ama söylemek istediğimin aksine gidince yanlış söylediğimi fark edip refleksiyle uzandım, elini tuttum ama soğuk ve eldivenli olduğu için irkilerek bıraktım.

“Diğer sağ.”

Aral bana döndü, gözlerim karanlığa alışmıştı, yüzünü seçebiliyordum artık. Hafiften kaşları çatılmıştı. “Diğer sağ?”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Yönleri zaten karıştıran biriydim, acele etmem gerektiğinde daha da bir karışıyordu her şey. Dilimle dudaklarımı ıslattım iki basamağı da çıkıp yanın da dururken.

“Kalbine doğru yani,” dedim, aklıma lanet olası yön ismi gelmezken.

Aral bana döndü. “Sağını solunu mu karıştırıyorsun?” diye fısıldadı. Sesini duyabileyim diye de bana doğru eğilmişti biraz.

Evet, desem, “Senin de yolu tarif edecek olman ne iyi oldu Lina. Şimdi mi söylüyorsun bunu?” diyebileceği ve benim de bir cevabım olmadığı için çözüm odaklı düşündüm direkt. Sağ elimdeki eldiveni çıkardım, ardından onun sol eline uzandım. Parmağımı bileğindeki lastikten aşırıp çektiğimde elinden çıkarmıştım kolayca.

Beklemeden sağ elimi sıcak sol avcunun içine kaydırdım. Sol eli itiraz etmeden kabul ederken elimi, “Hiçbir şey sorma, takip et beni,” diye fısıldadım gözlerine bakarak.

Ona arkamı döndüm, hızlı adımlarla ilerledik koridorda. Elimdeki eldivenleri montumun cebine soktum. Çok dolambaçlı değildi bina ama ben kestirmeden götürüyordum bizi. İki kat daha çıktık. Binada kimse kalmamış gibiydi ve inkâr etmeyecektim, Aral’ın elini tutarken olması gerekenden daha az gergin hissediyordum. *Birinin varlığı bu kadar mı önemliymiş?* diye geçirmeden edemedim içimden. *Babamı kaybettiğimde biri elimden tutsaydı yine de kendi içimden çıkamayacak kadar derine düşer miydim?*

Asaf’ın odasının önüne geldiğimde geçen gün kilitli olmadığını anımsadığımdan sol elimle kapıya uzandım ama bu kez açılmamıştı. Ellerimiz ayrıldı, ona eldivenini geri uzattım. Kendiminkini takarken Aral cebinden çıkardığı küçük fenerlerden birini bana uzattı. Ardından cebindeki anahtarları çıkarıp diğer fenerin yardımıyla, deneme yanılma yoluyla açtı kapıyı. Kapının açılma sesiyle kanıma adrenalinin yavaş yavaş yayıldığını hissettim. Aral girdi içeri önce, ardından ben girdim. İçeri girip üzerimize kilitledi kapıyı.

Doğruca masaya ilerledim. Aral’ın bana verdiği feneri açtım, masası derli topluydu. Mektup olduğu yerde değildi haliyle. Masanın arkasına geçip düzenini bozmadan dikkatle karıştırmaya başladım. Aral masanın arkasındaki kitaplığa yönelmişti doğrudan. Gizli kamerayı bulmak istiyordu sanırım.

Masanın üzerinde kayda değer bir şey bulamayarak çekmecelere yöneldim. İşe yarar bir şey, bir işaret, bir yazı, bir belge aradım. İnsan ne

aradığını bilmediğinde işi daha zor oluyordu gerçekten. Özellikle süreniz kısıtlıysa... Üstteki iki çekmecede işe yarar tek bir gereç yoktu. Üçüncü çekmeceyi açmak istediğimde açılmadı. Kilitliydi.

“Anahtarlardan biri küçüktü,” dedim Aral’a omzumun üzerinden bakarken.

Kütüphanecyle ilgileniyordu hâlâ. Kafasını bana çevirdi, eli sağ cebine girdi ve anahtarları bana uzattı. Aldım hızla ama en ufakları bile bu anahtar delik için fazla büyük kalıyordu. Umutsuzlukla omuzlarım çöktü. Çekmece bir türlü açılmıyordu. Lanet okudum sessizce anahtarı cebime atarken. Vakit kaybetmek istemediğim için ayağa kalktım.

“Buldum,” dediğini işittim Aral’ın.

Kamerayı bulmuş olmalıydı. Tam yanında duruyordum. Üst raflardaki bir yılan biblosuydu dokunduğu. Aşağı indirip feneri üzerine tuttuğunda merakla izliyordum ne yaptığını.

“Nerede?” diye sordum.

Feneri yılanın parlak siyah gözlerinden birine tuttu, detaylı bakınca iğne ucu kadar bir delik gördüm. Ufacık bir kamera merceği olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü. Manyak herifin odasında gerçekten gizli kamera vardı. Bizi de mi çekmişti? Yakalanmış mıydık?

Aral ters çevirdi bibloyu, altında yuvarlak bir kapak vardı. Çizgileri denk düşecek yöne çevirdiğinde kapak avcuna düştü. Fenerin ışığı aydınlatırken içini, kamerayı görmek mümkündü, içerisinde kendine has bir düzenek kurulmuştu.

“Canlı kayıt değil,” diye bilgilendirdi beni.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. “Burada mı depolanıyor yoksa bir yere mi aktarılıyor görüntü?”

Gözlerini bana çevirdi. “Depolanıyor, aktaracak bir mekanizması yok. Ya kimseye güvenmiyor ya da kimsenin görmesini istemeyeceği şeylere şahit oluyor bu kamera.”

Yani ona sahip olursak bizim için iyi olabilirdi? İşimize yarayacak bir şeye sahip olabilirdik.

“Alamaz mıyız?” diye sordum gözlerine bakarken.

Bir an durdu, kısa bir nefes aldı. “Alırız almasına ama içindeki kartın uzun süre depolama yapabildiğini sanmıyorum. Ne kadar süredir kaydettiğini bilemeyiz. On ay öncesine dayanmıyor olabilir yani,” dedi babamla ilgili bir şey görmeyi umut ettiğimi anlayarak.

“Anladım,” diye mırıldandım.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Yiğit hiçbir şey almamamızı istemişti. Delil olarak kullanamazdık ve Asaf anlardı bir terslik olduğunu. Ama o görüntülere bakmak istiyordum. O görüntüler en azından bir yol haritası çıkarmamızı sağlayabilirdi. Hem benim babam bir ölü değil bir kayıptı, belki de...

Yapma Lina. Hep belkilerini asarsan belini бүker. Yapma bunu kendine.

“Ben dosyalara bakayım,” diye fısıldadım. Aral’ın gözlerini üzerimde hissetsem de ona bakmayıp arkasından geçtim.

Yine ahşaptan olan dikey dosya dolabına gittim doğruca. En üstteki çekmeceyi çektim kendime. Çeşitli evraklarla doluydu içi. Parmaklarımı üzerlerinden geçirip okudum hızlı hızlı. İşe yarar bir şey çıkmayacağına kanaat getirip ikincisini açtığımda isimli dosyalarla karşılaştım. Kaşlarım çatıldı. Dosyada çalışanlardan birinin adını görünce kalp ritmimde bir değişim oldu. Çalışanların dosyaları mıydı? Neden kendi odasında tutuyordu bunları? Alfabetik sıralanmışlardı. K harfine gelebilmek için üçüncü çekmeceyi açtım hızla ama Kadir Kara’ya dair hiçbir şey yoktu. Belki de öldü sanıldığı için çıkarılmıştı dosyası, belki de dosyası hiç olmamıştı bilmiyordum.

Kendi ismimi aradım istemsizce. Benim dosyam aynı çekmede bulunuyordu. İnce dosyayı çekip çıkardım. Burada çalışmak CV falan vermiş değildim, dosyada en fazla kimlik bilgilerim olmalıydı. Dosyayı açtığımda kimlik fotokopimle karşılaştım beklediğim gibi, başka bir şey yoktu içinde. Hayal kırıklığıyla yerine bıraktım. Şaka mıydı? Bir hiç için mi gelmiştik?

“Lina.”

Arkamdan gelen sesle gözlerimi Aral’a çevirdiğimde masanın arkasında eğilmiş olduğunu gördüm. Uzun gövdesinden ötürü gözlerini görebiliyordum ama bana değil aşağı bakıyordu, kilitli çekmeceyle ilgilendiğini anlayıp yanına gittim. Masanın arkasına geçtiğimde Aral’ın açamadığım çekmeceyi açtığını gördüm. Heyecanla yanına çöktüm.

“Nasıl açtın, kilitliydi,” diye fısıldadım.

“Benim de kendi yöntemlerim var,” dedi ilgiyle çekmeceyi karıştırırken.

Üzerinde durmadım, önüme döndüm ve ben de elimi içeri uzattım. İçeride üst üste istiflenen bir sürü zarf vardı. Hepsi farklı renk veya boyutlardaydı. Aral arkadan bir zarf çıkardığında nefesimi tuttum. Gördüğüm mektuptu bu.

“İşte buydu,” deyip sol elimle saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Üzerinde buranın adresi yazılmıştı hoş bir el yazısıyla ama gönderilen adres yoktu.

Asaf Soylu yazıyordu üzerinde, daha önce açılmıştı. Aral burnuna yaklaştırdı zarfı, sanırım tarot kartını gönderenin bu mektup sahibiyile bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu. Merakla ben de uzanıp kokladım. Bir parfüm kokusu gibiydi ama bambaşka kokulardı ikisi de. Aral'ın ne düşündüğünü merak ederek gözlerimi ona çevirdiğimde aramızda bir zarfın eni kadar boşluk kaldığını fark ettim. Heyecanla yaklaştım ona.

Aramızdan indirdi zarfı. Dudaklarımı dilimle ıslattım. "Aynı değil," diye fısıldadım.

Kafasını salladı hafifçe. "Evet... Değil."

Karanfil kokusu çarptı yüzüme. Biraz geri çekildim yakınlığımızdan rahatsız olarak. Zarfa çevrildi gözlerim. O da dikkatini zarfa vermişti. Zaten açılmış olan zarfı açtı dikkatle, mektubu çıkardı içerisinden. Pahalı bir kâğıttı, belli oluyordu hemen. Güzel bir el yazısıyla yazılmıştı fakat Türkçe değildi. Kaşlarım çatıldı gördüğüm şeyden ötürü.

"Kiril alfabesi mi?" diye tahminde bulundu.

"Leh," dedim kafamı iki yana sallayıp.

Neden Asaf Soylu'ya Lehçe bir mektup yollanmıştı? Asaf Soylu Leh miydi? Gözlerimi yazılar üzerinde gezdirirken aklımı toparlamaya ve mektubu anlamlandırmaya çalıştım. Annem yarı Leh olduğundan ve belli bir yaşına kadar Polonya'da yaşadığından Lehçe biliyordu. Küçükken bazen benimle Lehçe konuşurdu. Çok iyi değildim ama biraz uğraşırsam anlardım ne yazdığını.

Aral telefonuyla birkaç fotoğrafını çekti. Sonra da *swap*larla zarftan ve kâğıttan örnek aldı. Çok uzun değildi mektup, kafam dağıldığından çevirememiştim doğru düzgün ama davet kelimesini seçmişti gözlerim. Pazar günkü davetle ilgili olmalıydı. Bu mektup sayesinde bir şeyler öğrenebilirdik belki.

Aral mektubu aldığı yere koyarken önümdeki çekmeceye verdim dikkatimi. A9 boyutunda, samankâğıdından bir zarf vardı. En üstteydi, en son o kullanılmış gibi... Uzanıp çıkardım çekmecedan. Dosyayı açtım, Aral feneri tuttuğunda içerisinde bir tomar fotoğraf olduğunu gördüm ve en üstteki fotoğrafta bana gülümseyen kendimi görmek kalbimin boğazımda atmasına sebep oldu. Nefret ve tiksiniye kanıma zerk edilmiş gibi ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

Uzanıp çıkardım fotoğrafları. Neredeyse iki yüz adet fotoğraf destesinden bahsediyorduk. En üstünde duran fotoğraf on sekizinci yaş günümde babam tarafından çekilen bir fotoğrafımdı. Yüzümde içten bir gülümseme

vardı, bir elimde annemin eski model kamerasından çıkan aile fotoğrafımızı tutuyordum, diğer elimde tuttuğum pastanın üzerinde ise bir ve sekiz rakamından mumlar vardı. Bu fotoğraftan bir tane vardı, o da babamın cüzdanında olmalıydı. Peki şimdi fotoğraf burada ne arıyordu? Nasıl bulmuştu? Ne zamandır ondaydı?

Arkasını çevirdiğimde tandık bir el yazısı gördüm. Üzerini okuduğumda ellerim titremeye başladı.

24.10.2016

Canım Lina'm on sekiz yaşında. Artık bir yetişkin sayılıyor.

Daha dün birinci sınıftı, şimdi üniversiteye gidiyor.

Gün geçtikçe Celina'ya benziyor.

Annesine âşık olduğum yaşa gelmesine dört sene kalmış.

Ne ara büyüdü, hiç bilmiyorum.

Boğazıma dizilen yumrular bir ağrıya sebep oldu. Burnum sızladı, geriye düşmemek için dizlerimi yere dayadım. Daha okumadan anlamıştım babamın yazdığını, el yazısından tanımıştım. Ben onu üç kelimeyle öldürmüştüm. Şimdi o beni bu altı cümlemin altında ezmişti ama haberi bile yoktu. Hiç olmayacaktı belki de...

O altı cümle bir el oldu, Aral'ın kırdığı zincirden yakaladı ruhumu. Yüzümü, bakmaya korktuğum o uçuruma çevirdi. Uçuruma baktım, o da benim içime baktı. O uçurum artık karanlık değildi, nefret ateşi yanıyordu. Aral'ın gözlerine benziyordu. Bir el uzandı, tuttu beni ve çekip çıkardı kendi içimden; irkildim. Gözlerimi sağıma çevirdim. Aral'ın siyah gözleri baktı gözlerimin içine. Endişeliydi, panik atak geçirmemden korkuyordu belki de... Bir çuval inciri berbat edecektim. Soğukkanlılığımı kaybedemezdim. Şimdi sırası değildi.

Nefesimi kontrol altına aldım. Onun yaptığı gibi derin bir nefes aldım ve yuttum her şeyi. Her şeyi yutmaya alışkındım. Biraz daha yutar-dım. Ne olacaktı?

Fotoğrafı Aral'a uzattım hiçbir şey söylemeden. Muhtemelen örnek almak isterdi bundan da. Elimden aldığı anda gözlerimi fotoğraftan çektim ve diğerleri üzerinde gezdirdim. Tüm fotoğraflar bana aitti, yalnızca ben vardım. Farklı senelerde, farklı yerlerde çekilmişlerdi. Hepsi gizlice çekilmişti, hiçbirinin varlığından haberim yoktu. Diken diken olmuştu tüylerim, aynı zamanda öfkeden midem bulanmıştı. Bu adamda neden bu

kadar çok fotoğrafım vardı? Neden babama ait bir fotoğrafa da sahipti? Ben tam olarak ne yaşıyordum? Ne istiyordu bu herif benden? Takıntılı mıydı bana yoksa başka bir şeyin mi peşindeydi?

Hepsine hızlı hızlı bakmış eski düzenine geri döndürmüştüm anlamasın diye. Burada fotoğraflarımı bırakmak istemiyordum, rahatsız ediciydi ama bırakmak zorundaydım. Aral elimden aldı desteyi, en üste o fotoğrafı koydu ve ben gözlerimi o fotoğraftan alamadım. O fotoğrafı istiyordum ama alamazdım. Aral her şeyi bulduğumuz gibi bıraktı ve kapattı çekmeceyi.

Ayağa kalktı, ben de masadan destek alarak kalktım ayağa.

“Çıkıyor muyuz?” diye sordum Aral’a dönüp.

Gözlerini yüzümde gezdiriyordu. Ne hissettiğimi, içimde neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi ama ben izin vermediğim sürece ifadesiz bir yüze bakacaktı, biliyordu artık.

“Çıkıyoruz,” diye onayladı beni. Kafamı salladım. O önde ben arkasında ilerledik kapıya.

Etrafı kolaçan ederek çıktı dışarı, beni bekledi. Odadan çıkar çıkmaz yaptığım ilk şey eldivenleri çıkarmak oldu ellerimden. Tiksini miştim dokunduğum her şeyden. Aral kapıyı kilitledi, ardından feneri kapattı ve bizi karanlığa mecbur etti. Gözlerim ışığın varlığına alıştığından bir süre hiçbir şey göremedim, Aral’ın varlığını hissediyordum yalnızca. Lateks eldivenleri çıkardığını işittim, ardından sıcak bir el sol elimi elinin içine hapsedti. Kafamı ona çevirdim ama yüzünü seçemedim, gözlerim alışmamıştı henüz karanlığa. Ses etmedim. Elimi tuttuğu iyi olmuştu, bir yere çöküp kusabilirdim.

Yön hafızası benim gibi kötü olmadığından onu getirdiğim yoldan çıkardı bizi. Henüz elektrikler gelmemişti. Şahin iyi iş çıkarmıştı anlaşılan. Yine duvardan atlayacağımızı düşünmüştüm ama Aral bizi arka bahçeden çitlerin arasına sokmuş, endişeli kalabalığın arasına çıkarmıştı.

O an aklıma gelen detayla durdum. Durunca kafasını bana çevirdi, bir şey sorar gibiydi.

“Birileri görürse beni, tanırlar,” diye hatırlattım ona.

Elini uzatıp beremi gözlerime kadar indirdi, ardından montumun kapüşonunu da kapattı. Büyük kapüşon yüzümün önüne kadar geliyordu, başımı eğersem sorun olmazdı sanırım. Hele bu kalabalık içinde hiç göze batmazdım. Elimi tutmaya devam ederken ilerledik, burası bölgelerden oluşuyordu. Eski telefonlarda bulunan yılan oyunundaki yılan gibi kıvrılıyordu çitler.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Nereye gidiyoruz ki? Neden çıkmadık?”

“Şahin’le buluşacağız,” dedi elimi bırakmadan ilerlerken.

Yanık kokusu gelmişti burnuma. Yangın çıkarılan alan buraya çok uzak değildi.

“Nerede olduğunu biliyor musun ki?”

“Biz onu bulmayacağız, o bizi bulacak,” dedi. Bunu söylerken gözlerini bana çevirmişti.

“Çıkışa gidiyoruz yani?”

Kafasını salladı. Yönergeleri takip ederek bizi çıkışa götürdü. Elektrik kesintisini beklemek istemeyen bazı kişiler de çıkış yolunu tutmuştu. Bazıları sosyal medyada bu durumu paylaşıyor, bazıları güvenlikle kavga ediyordu. Dönme dolapta mahsur kalanların bazıları bu durumu romantikleştirirken bazıları isyan ediyordu. Bunun sebebi bizdik, bu kargaşanın sebebi bizdik. Ama kendimi suçlu hissetmedim. Hissedemedim.

Önüme döndüm. Zihnimi boşaltmak isteyerek botlarımızın altında ezilen karın sesine odaklandım ama pek mümkün değildi.

“Saat kaç?”

Aral gözlerini yüzüme çevirdi. Ben de kafamı kaldırmış, doğrudan ona bakıyordum. Saatine baktı.

“Sekizi otuz iki geçiyor.”

“Dokuzda evde olur muyuz?”

Hangi ev Lina? Senin bir evin bile yok artık.

Alin’i görmek, ona sarılmak istiyordum. Anneme de gitmek istiyordum. Annemin dizine yatmak istiyordum. Annemin dizine en son ne zaman yattığımı bile hatırlamıyordum. Eskiden her üzüldüğümde annemin dizine yatar, o saçlarımı okşarken kırgınlığım dinene kadar beklerdim. Hemen ayağa kalkmazdım düşünce, bir yere yaslanır dinlenirdim. Yaslanabilmenin rahatlığı olduğundan yeni kırıklar korkutmazdı gözümü, yalnızlığıma rağmen yaşama umudum bundandı belki de... Sonra sızlanma hakkımı sonsuza denk almıştım elimden. Dinlenme hakkımı, içimi dökme hakkımı ve bir yere yaslanma hakkımı... Ama şimdi gidip annemin dizine yatmak istiyordum. Yine üzülmesin diye hiçbir şey anlatmazdım ama dizinde uyumaya ihtiyacım vardı.

“İstiyorsan oluruz,” dedi, adımları yavaşlamıştı.

“Alin’e...” diye mırıldandım, gözlerimi yüzünde değil göğüs hizasında gezdiriyordum. “Dokuzda geleceğime söz verdim. Hep dokuzda evde olurum. Geç kalırsam ağlamaya başlar.”

Elimi tutuyordu hâlâ. Beni kendine çektiğinde bir an sendeledim, önünde durdum. Gözlerimi yüzüne çevirdim yavaşça, o da bana eğilmiş yüzüme bakıyordu.

“İyi misin sen? Sormayayım diyorum ama...”

Siyah gözlerine bakarken, “Sorma,” dedim, kafamı yavaşça iki yana sallayıp. “Şimdi sorma. Yarın sorarsın.”

Yarın sor ama diye geçirdim içimden. *Bana yarın da nasıl olduğumu sor.*

Altdudağını ağzından içeri yuvarladı söyleyeceklerini yutar gibi. Gözlerini kapayıp açtı. Yumuşak bir bakış vardı sert yüzünde, tezattı ama emanet durmuyordu çehresinde.

“Tamam,” dedi, kafasını kaldırıp gözlerini etrafta gezdirirken. “Yarın sorarım.”

“Elektrik gelmeden çıkalım. Her yerde kamera var zaten,” deyip yürümeye başladım elini bırakırken.

Sağ elim anında üşümeye başlamıştı. Alışmak işte bu kadar kolay, yokluğu bu kadar anıydı. Aral yanımda olduğu sürece ister istemez yalnızlığımdan sıyrılacağımı biliyordum, gerçekçi biri olmuştum hep ve sırf bu özelliğim yüzünden bunu da kendime sürekli hatırlatacaktım, biliyordum. Kırılmamak için geliştirdiğim bir savunma mekanizmasıydı bu, sürekli o sıyrılır gibi olduğum yalnızlığın kollarına düşeceğimi hatırlatıp duracaktım kendime. Bunu bilinçsizce yapacaktım. Bir gün, yarın olacaktı ve kimse nasıl olduğumu sormayacaktı bana.

Ellerimi cebime soktum, yere bakarak ilerledim çıkışa. Aral tam arkamdan geliyordu. Ayak seslerini işitebiliyordum. Önünde sıra olan yer dikkatimi çektiğinde oraya çevirdim bakışlarımı. Elektrikle işi olmayan tek yer fal çadırıydı. Mum ışıkları ve tütsüler eşliğinde mistik bir hava oluşturulmuştu o çadırda. Elektriğe pek ihtiyacı yoktu işini yapması için. Adımlarım durmuştu, tarot kartı hakkında yorum yaptırabilirdik ona.

“Ne oldu?”

“Fal baktıralım,” dedim. Aklıma aniden gelmişti bu fikir, ne tepki vereceğini bilmediğimden Aral’a bakıyordum.

“Fal mı?”

“Tarot falı,” diyerek çenemle çadırı işaret ettim. “Önce parayla fal baktıralım. Sonra şüphe çekmeden Ters Deli’yi soralım, böyle şeylere çok meraklıymışız gibi.”

“Olmaz,” dedi kesin bir dille.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Neden? Hoşlanmıyor musun?”

Elini saçlarının arasına soktu yorgun bir ifadeyle. “Diyelim ki gittik baktırdık ve kötü şeyler söyledi... İnan veya inanma, etkilenmez misin söylediklerinden? Kafanın bir köşesinde dönüp durmaz mı söyledikleri?”

Dönerdi. Hem de öyle bir dönerdi ki... Böyle şeylere inanmıyordum ama olur da hanende bir ölüm görüyorum, derse Aral’ın ektiği o umut çiçeğinin kanadına bir zehir düşerdi. Zaten aklım bir pamuk ipliğiymiş, her şey kopacak hale gelmişti. Risk almaya değer miydi?

“Bırak Yiğit halletsin kartı. Her şeyi sen yapamazsın. Yapamayız. Bizim buradaki işimiz bitti. Eve gidelim.”

Benim bir evim vardı ama içinde kimse kalmamıştı. Gideceğim ev, benim değil onun eviydi. Ama o eve gidelim, diyordu bana. Benim evim yoktu ki...

Dudaklarımı birine bastırıp önüme döndüm ve yoluma devam ettim. Birkaç adım atmıştık ki biri öylesine doğal bir şekilde yürüyüşümüze katıldı ki kafamı çevirip bakmak zorunda hissettim kendimi. Sağ tarafımda benimle aynı tempoda adımlar atarak yürüyen kişi, Şahin’di. Üstü başı tertemizdi hâlâ. Sanki yangın çıkaran o değildi. Elinde ufak bir peynirli cips paketi tutuyordu. Yeni açmış olmalıydı çünkü bitmemişti.

“Ne durumdayız?” diye sordu ilgiyle.

“İyiyiz,” dedi Aral. Sol tarafımdaydı o da.

Şahin’in gözleri Aral’daydı. Ben de önüme döndüm ama Şahin’in elini arkama uzatıp ardından doğruca cebine soktuğu gözümünden kaçmadı. Aral’dan bir şey almıştı sanırım. Gözlerimi şüpheyile çevirdim Aral’a. Bir sigara yakmak üzereydi.

“Ne verdin ona?”

“Yuh! Nasıl hissettin?” diye şaşkınlık nidası döküldü Şahin’den. Kafamda hem berem hem de kapüşonum olduğundan elini uzattığını hissetmeyeceğimi düşünmüştü ama ne kadar duyarlı olduğumu bilmiyordu.

“Bir şey de kaçmıyor gözünden, cin gibi,” dedi Aral’a, eğlenmiş gibiydi.

Şahin’in benimle eğlenmesini umursamadım, Aral’a dik dik bakıyor ve bir cevap bekliyordum. Aral dudakları arasındaki sigarayı, adımları hiç duraksamadan ilerlerken tanıdık bir siyah çakmakla tutuşturdu. Eğlenince merkezinden çıktığımız gibi arkamızda bir aydınlık peyda olduğunda arkama çevirdim gözlerimi. Ayak bastığımız an karanlığa gömülen bu

yer, şimdi küçük bir şehir gibi parlıyordu, elektrik kesintisi sona ermişti. Denk mi gelmişti yoksa planın bir parçası mıydı bilmiyordum.

“Ben kaçır o zaman?” Soru sorar gibiydi Şahin’in sesi. Aral’dan onay alıyordu her nereye kaçıyorsa. “Siz nereye?”

“Eve,” diye cevapladı Aral sorusunu kısaca.

Burun kemerini sıkıyordu, yorgun olmalıydı. Ben de öyleydim. Sinirlerim tek bir günde on senelik yıpranmıştı. Dün de iyi uyuyamamıştım. İyi bir uyku çekmek istiyordum ama uyuyamayacağımı da içten içe biliyordum aslında. Etraf sessizleştiğinde düşüncelerim daha sesli bir hal alıyordu.

“İyi. Sabah görüşürüz o zaman. Selam evdekilere,” dedi Şahin ve bana döndü. “Bol bol dinlen sen de. İçeri bir girdin on sene yaşlanmışsın.”

Buz gibi bir espiydi ama kendisi epey eğleniyordu.

“Görüşürüz,” dedim ben de sadece.

“Esprim mi daha soğuk sen mi?”

“Esprin,” dedim tereddüt etmeden.

“Göklerde Şahin gibiydim, esprilerimden vuruldum,” dedi bana trip atar gibi. Elindeki turuncu cips paketini buruşturup arkamızdaki çöpe deliksiz atmış ve bize reverans yaparak arkasını döndüğü gibi ortadan kaybolmuştu. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirmediğini o gittiğinde algıladım. Farkında olmadan gülümsemiştim Şahin’in tuhaf hareketlerine.

Kendi yolumuza giderken tekrar Aral’a çevirdim gözlerimi. Hâlâ cevaplamamıştı sorumu ama kaçamayacağını o da biliyor olmalıydı. Sigarasını hızlı içmişti, bitmek üzereydi.

“Ne verdin Şahin’e?”

Aral sigarasından derin bir nefes aldı. Dumanla verdiği nefesi soğuk havada dağılmıştı. Siyah gözlerini gözlerime dikti.

“Kamera kayıtlarını aldım.”

Böyle bir cevap beklemediğimden gözlerim büyüdü ve adımlarım durdu şaşkınlıkla. Ne demek kamera kayıtlarını aldım? Neden almıştı? Alacak gibi durmuyordu hiç ve söylememişti. Hem içinden bir şey çıkmayacağına emin gibi durmuştu. Savcı da her şeyi bulduğumuz gibi bırakmamız konusunda netti. Ben de bu yüzden vazgeçmişim istemeyerek de olsa. Ama şimdi Aral aldığını söylüyordu. Asaf fark etmeyecek miydi bunu? Anlamaz mıydı bugün birilerinin içeri girmiş olabileceğini?

“Neden aldın?”

Gözlerime bakıyordu kaçırmadan. “Al, der gibi baktın.”

“Ne?”

Sigarasından bir nefes çekerken gözlerini kıstı, rüzgâr ona doğru esince duman gözlerine kaçmasın diye yapmıştı bunu. Ardından biten sigarasının izmaritini üç metre kadar uzağıımızdaki konteynıra baş ve işaretparmağını kullanarak fırlattı, tam isabet. Çektiği duman da o sırada ciğerlerini terk etmişti. Gözlerini doğrudan bana çevirdi yine.

“Bana al, der gibi baktın. Ben de aldım,” dedi önemsiz bir şey yapmış gibi. “Ben bir şey çıkmayacağına eminim ama sen merak ediyordun ve ben zihninde tek bir acaba olsun istemiyorum. Biz olmaz, dedik diye onu olmaz kabul edecek biri değilsin sen Lina. Günü geldiğinde bugünü hatırlayıp o gün eğer almış olsaydık bir ipucu bulur muyduk, diyecektin, biliyorum. Demeni istemedim. Şüphe iyidir, tetikte tutar. Ama fazla şüphe seni ipe götürür. Temizleyebildiğim kadar temizleyeceğim kafadaki şüpheyi. En azından kendim ve amacımız hakkında olanları...”

Yutkundum. Güven hep ulaşmak istediğim ama kolay ikna olamadığım bir bilmeceydi ve Aral hem ona güvenmem hem de kendisinin bana güvenmesi konusunda aldığı riski biliyordu. Tecrübeleri sırtındaki bıçaktı, kardeşi tarafından oraya saplanan. Fakat ben ne kadar istiyorsam ona güvenmeyi, o da benim ona inanmamı o kadar istiyordu ve bu bile şüphelendiriyordu beni ama mâni oldum kendime. *Adam sana samimi bir açıklama yapıyor, en azından bunun için şüphe etme Lina. İyice paranoyak oluyorsun.*

Düşüncelerimden sıyrılıp söze girdim. “Savcı... Rahatsız olmaz mı bundan?”

“Laf eder tabii ama çok önemli değil. Asaf anlamayacak.”

Kanunlara uymak ya da uymamak çok da umurumda değildi şu durumda. Ben neyin içinde olduğumu, düşmanımın kim olduğunu, yaşamak için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyordum ve cevap aldığım sürece bazı sınırları aşabilirdim. Aral’ın yaptığı şey sorun değildi benim için, Şahin’in yangın çıkarması ya da Aral’la gizli kapılar ardında gezinmek de... Daha bir saat önce kendi doğrularımız ve bunların ışığında belirlenen kendi sınırlarımızdan bahsetmiştim. Aral’ın da sınırları kendi doğruları yönünde aşabileceğini biliyordum ve aştığına şahit olmuşum. Bizi cevaplara yasanın ışığı götürmezse biz de gölgelerde gezecektik.

“İstemiyorsan söylemem savcıya,” dedim samimiyetle. “Benim için yaptın sonuçta.”

Yüzünde ufak bir gülümseme oldu. “Bilse de yakalanmayacağımız için sorun değil. Sen karar ver söyleyip söylemeyeceğine.”

Kayıtları delil olarak kullanmak zor olabilirdi ama içinden bir şey çıkarsa yol gösterirdi, çıkmazsa da benim merakım giderilmiş olurdu. Yakalanmayacaksa şayet sorun da yoktu. O halde savcıya söylememin de bir anlamı olmazdı. Bu, Aral'ın ona güvenip güvenmediğimi ölçtüğü ufak bir testti belki de... Söylemeyecektim.

“Nasıl aldın peki?”

Çenesine dokundu düşünür gibi. “Gizli kamera şüphesi ortaya çıktığında yanımda her ihtimale karşı birkaç farklı hafıza kartı getirmiştım. Düzenegi bozdum, yerine uygun boş kartı koydum. Asaf gördüğünde kameranın bozulduğunu bu yüzden karta hiçbir şey geçmediğini düşünecektir.”

Şahin'in dedikleri geldi aklıma. “O tüm ihtimalleri düşünür.” Öyle de olmuştu gerçekten. Planlarını bozacak tek ihtimal bendim, o da henüz beni tanımadığından kaynaklanıyordu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım minnettar hissederek. “İçinde kayda değer bir şey olduğunu düşünmüyorsun ama yine de benim için almışsın. Bunun... Benim için önemi büyük.”

Çünkü daha önce anne ve babam dışında kimse benim için bir şey yapmamıştı. Kimse bana zarar verme isteği gütmenden güvenimi kazanmak istememişti.

Aral teşekkürüme karşılık bir şey demedi. O sırada montumun cebindeki elimin altında titreyen telefonumdan gelen bildirim sesiyle ikimizin gözleri de cebime çevrildi. Telefonu cebimden çıkardım, Aral'ın ekranına baktığını biliyordum ama rahatsız olmadım bundan. Gizlim saklım yoktu. Mesaj, Asaf Soylu'dan gelmişti.

Ürperdim. Sanki ondan bahsettiğimizi hissetmiş gibi mesaj atması, üstüne odasında bir sürü fotoğrafımın olması beni normalden daha fazla huzursuz hissettirmişti. Farkında olmadan derin bir nefes alarak mesajı açtım.

Yarın sabah kahvaltı yapıp iş görüşelim. Konum atarım.

Mesajı o kadar emrivaki doluydu ki öfkelenmişim. Mektubun fotoğrafını çekmiştik, belki yeterince açıklayıcı olurdu davet için... O adamla değil aynı masada oturmak, aynı ortamda bile bulanmak istemiyordum. Odasından tonlarca fotoğrafım çıkmıştı, bu öylesine rahatsız ediciydi ki mide bulantım tekrar baş göstermişti. Oraya gidersem o adamın

suratına ya bir yumruk atacaktım ya da yüzünde bir yarık açacaktım, tanıyordum kendimi. Sabrımın sınırına dayanmıştım çoktan, eksiden harcıyordum.

“Gitmen gerekmiyor,” dedi Aral.

Rahatsız olduğumu anlamıştı. O karanlık odada kendi fotoğraflarına bakarken de anlamıştı. Biliyordum. Gitmek de istemiyordum ama bu partiyle babamın ilişkisinin ne olduğunu merak ediyordum. Asaf’ın bu kadar ısrarcı olması ve beni teşvik etmek için borcumun tamamını silmeyi teklif etmesi de cabasıydı. O kısa mektup tüm sorularımın cevabını verebilir miydi? Ya da Aral’ın, içinden hiçbir şey çıkmayacağına neredeyse emin olduğu o kamera kayıtları bana cevap verebilir miydi?

“Gitsem iyi olur ama,” dedim. Gerçekçi olmaya çalışıyordum.

Sol elimin parmaklarını gözlüğümün altından geçirip ağrıyan gözlerime bastırdım. Uykumun haram olduğunu hissediyordum şimdiden.

“Gideceksen bile tek gidemezsin,” dedi kesin bir dille. Gözlerimi ona çevirdim. “Beni neyin olarak tanıtacağın sana kalmış Lina ama o şerefsizle aynı masaya tek başına oturmayacaksın.”

İlginlik Yasası

Hayat bazen üzerinize yıkılır. Sizi yıkmaz, üzerinize yığılır öylece. Tonlarca ağırlık omuzlarınıza bindiğinde nefes alma ile alamama arasında, o sıkışıklık hissi içinde yaşarsınız. Hayat üzerinize yıkılır, bu sizi öldürmez ama keşke ölsedim, dediginiz anlar da yaşatır. Artık bitsin istersiniz. Artık barmak istersiniz. Bir dakika... Yalnızca bir dakika rahat bir nefes almak istersiniz ve ulaşamadığınız o tek bir rahat nefes sizi ya küstürür her şeye ya da teslendirir, her şeyi aldırır göze. İyi olmak da kötü olmak da bir seçimdir. Tek bir anda verilen o karara bağlıdır bazen her şey ama hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir yalnızca. Her şey düzenli bir kaosun parçası. Herkesin yerini bulması gerek. Ben yerimi bulamıyorum. Ben kaosun bir parçası değil, karadışıyım.

Aral'ın eğlence merkezinin önünde söylediklerine cevap vermemiştim. Yorgun hissediyordum. Konuşmaya, bir şeyleri açıklamaya ya da karşı çıkmaya hiç halim yoktu. Sabah olsun istiyordum. Sabaha dinlenmiş bir şekilde uyanmak istiyordum. Öyle olmayacağını biliyordum ama biraz uyumak istiyordum. Yarın konuşalım, ben daha iyi ve net düşünürken konuşalım istiyordum. Tek bir kişi bile soru sormasın bana istiyordum. Cevaplarım yoktu onlara, ihtiyacım vardı.

Aral ve savcı bir şeyler konuşmuşlardı. Kendimi zorlayarak dinlemiştim onları ama hiçbir yorum yapmamıştım. Bu suskunluğum Aral'ın dikkatini çekse de bir şey sormamıştı. Sorma, demiştim çünkü. Yarın sorardı belki... Yarın olsun istiyordum artık.

Aral'ın arabasıyla o yüksek binaların içine geri döndük. Bir gün içerisinde farklı yerlerde olmaya alışkındım ama bu kadar farklı duygular içinde olduğum olmamıştı, nühaf bir gündü. Normalde bu saatlerde kendi evimde olmam gerekirdi aslında ama artık oraya bir daha dönmeyecek gibi hissediyordum. Benim, evime dönmeme izin vermeyeceklerdi.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Arabadan inmiş binaya doğru ilerlerken Aral'ı takip ettim sessizce. Güvenli ev dedikleri eve bu akşam mı gidecektik yoksa geceyi burada mı geçirecektik, bilmiyordum. Tanımadığım insanların yanında kalmak istemiyordum fakat bunu tartışamayacak kadar yorgundum, bir köşeye oturup uyumak istiyordum yalnızca. Alin'i istiyordum. Kafamı sırtına yaslamak ve uyumak istiyordum. Yanımda biri olmayınca uyumak zor oluyordu.

Asansöre bindik. Yüzüm kapıya dönüktü, Aral yanımda duruyordu, kollarımız birbirine dokunuyordu hafifçe. Nefes alışverişimizden başka bir ses duyulmuyordu. Aral'ın yorgunca yüzüne dokunduğunu gördüm göz ucuyla. Burun kemerini sıkıyordu, gözleri yorulmuştu, belki de o da uykusuzdu...

“Güvenli eve bu gece geçelim,” diyerek sessizliği o bozdu. “Gece hareket edersek takip edilme riskimiz daha az olur.”

Gecenin gündüzden güvenli olduğu bir duruma nasıl gelmiştik? Takipten bahsedince aklıma o adamın odasında bulduğumuz fotoğraflarım gelmişti yine. Neden beni dört senedir takip ettirdiğini anlayamıyordum. Bana mı takıntılıydı yoksa başka bir şeyin mi peşindeydi anlam veremiyordum. Üstelik babamda olması gereken bir fotoğrafa da sahipti.

Cenazedeki gülümsemesini, eğlence merkezine gittiğimde yüzündeki o tatmin edici ifadeyi düşündükçe midem daha çok bulanıyordu. Yarını düşünmek istemiyordum hiç. Yarın o adamı görmek istemiyordum. Elimden bir kaza çıkması muhtemeldi. Aral'la da gidemezdim. Ne olursa olsun Asaf'ın babamla bir ilişkisi vardı ve babama ne olduğunu biliyor olma ihtimali çok yüksekti. Beni takip ettiriyorsa Aral'ın otopsiyi yapan doktor olduğunu biliyor olmalıydı. Birlikte gidersek kabak gibi ortada olurdu neden birlikte gezdiğimiziz.

Derin bir nefes aldım. Şimdi düşünmek istemiyordum bunları. Bugün daha fazla düşünmek istemiyordum. Düşünmeyecektim. *Düşünme Lina.*

“Yorgun musun?”

Gözlerimi kapıdan çekip ona çevirdim. Onun gözleri zaten benim üzerimdeydi. Siyah gözleri gözlerime bakarken kaşlarını çatmıştı huzursuz bir ifadeyle. Susuyordum ve yüzümde ifadesizlik hâkimdi. Tanıştığımızdaki gibi bir ruh hali içindeydim. Kabuğuma çekilmiştim yine.

Kafamı salladım hafifçe. “Yorulдум.”

“İstersen bu gece burada kalabilir...” Kafamı iki yana sallayarak lafını böldüm.

"Nasil planladıysan öyle yapalım."

Bir şey demedi ama söylediğim cümle kaşlarını çatmasına sebep olmuştu yine. Çünkü ona, "Sen nasıl planladıysan öyle yapalım," demiş hiçbir şey sormamış ya da karşı çıkmamıştım. Çok yorulduğumda bir verden sonra boş veriyordum bir şeyleri. Tam da öyle bir anımdaydım. Lina gel şuradan atlayalım. dese uyardım.

Kapılar açıldı. Dışarı adım attım. Bu sefer sola değil sağa döndük. Güneş abla karşı dairede oturduklarını söylemişti bu sabah. Kapının tam önünde durdum. Aral solunda. biraz arkamdaydı, uzanıp zile bası. Kapı birkaç dakika sonra açıldı. Güneş abla yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açtı ve arkasındaki Alin'e bakmıştı.

"Bak geldi işte Lina'cığın, gel," dedi onu teselli etmek ister gibi.

Gözlerim, neredeyse ağlamak üzere olan Alin'le buluştu o an. Alin beni görünce yüzünde küskün bir ifade oldu ama bana doğru geldi.

"Lina'cığım reyde kaldın?"

Dizlerinin üzerine çökrüm ve kollarımı ona uzattım. Kollarını boynuma vurduğunda ben de ona sarıldım. Derin bir nefes aldım, rahattım. Biraz.

"Üzgünüm minik sincap. İşimiz biraz uzun sürdü."

Yüzünü boynuma gömmüştü. "Ben anneciğimi göymek istiyoyum. Anneme gidelim," dediğinde ağladığını tenimin ıslanmasından anladım.

Dudaklarımı birbirine basurdım, onu teselli edebilecek tek bir kelime yoktu zihnimde. Kalbimdeki kırıklıklardan kan sızıyordu içime. Hiç zamanı değildi. Onu sıkıca tutarak ayağa kalktım. Belime giren ağı diz kapığıma kadar vurdu. Dizlerimi sıkıp kapının pervazından destek aldım kalkarken.

"Aaaaa..." dedi Güneş abla, küser gibi. "Ama Lina'cığına kurabiyelerimizi göstermedik daha!" diye devam etti Alin'in dikkatini çekmek için.

Alin yüzünü boynumdan çektiğinde onu görmek için kafamı sağuma çevirdim. Mavi gözleri kızarmıştı hemen. Yanaklarını ellerinin tersiyle kuruluyordu. Burnumun direği sızladı, sol elimi uzatıp yumuşak yanaklarını kuruladım. Elim yanıyordu ne zaman gözyaşını silsem.

"Bis kuyahiye yapuk," dedi bana bakarken.

Her şeye rağmen kız kardeşim için yüzüme bir gülümseme kondurdum.

"Öyle mi? Güzel olmuş mu?"

Kafasını salladı gülümseyerek. "Hıhım," dedi burnunu çekip. "Sana ve anneme yaptım. Anneme de götürüyeyim."

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kafamı sallayarak onayladım onu. “Hani kurabiyelerin? Bana göstermedin ama? Ben çok açım.”

“Muftakta,” dedi dişlerini göstererek gülerken. “Hani kuyabiye adam vardı ya şiyekte. Onu yaptık.”

“Hadi Lina’cığına gösterelim,” dedi Güneş abla içeri geçmemiz için kapıyı ardına kadar açarken.

Güneş ablaya çevirdiğim gözlerimde minnettar bir bakış olduğunu biliyordum. O kadar borçlu hissettim ki ona kendimi... Alin’in dikkatini dağıtmasa ne yapardım bilmiyordum hiç. Güneş abla buruk bir gülümsemeyle bakarken yüzüme, gözlerini usulca kapatıp açtı önemli değil, der gibi.

“Hadi içeri geçelim,” dedim Alin’e ve kucağımdan indirdim onu.

Botlarımı çıkarırken sessizce yanımızda dikilen Aral’a çevirdim gözlerimi. Ablasına dönük olan gözleri bana çevrildi.

“Gideceğiz değil mi?” diye sordum.

Kafasını salladı hafifçe. “Karnını doyur, uyumak istersen de uyu,” dedi.

Akşam yemeğini birlikte yemiştik zaten ama iştahım kaçtığı için pek bir şey geçmemişti boğazımdan. Kafamı salladım hafifçe. Ardından gözleri Güneş abla ve benim aramda gidip geldi. “Gece on iki gibi çıkarız evden, yol çok uzun sürmeyecektir.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Görüşürüz o zaman.”

Aral’a, “Sen nereye?” diye sordu Güneş abla merakla.

“Eve,” dedi Aral saçlarını geriye doğru çekerken.

Botlarımın fermuarını açmıştım ama çıkarmamıştım ayağımdan, dikiliyordum öylece. Güneş ablanın dikkati Aral’daydı. “Sen yemek yemeyecek misin?”

“Yedim ben, aç değilim. Duş alıp uzanacağım biraz.”

“Tamam o zaman.”

Ev’in içinde, “Dayı!” diye bir ses yankılanırken Alin’in yanından bir kız fırladı ve Aral’ın bacağına sarıldı.

Aral gülümserken eli kızın saçlarına gitmişti. Kız, Güneş ablaya ancak bu kadar benzeyebilirdi, Melek bu küçük kız olmalıydı.

Yanağını dayısının bacağına yaslamaktan vazgeçip çenesini yukarı kaldırdı ve kınar gibi, “Beni görmeden mi gidecektin?” diye sordu Aral’a.

“Yapabilir miymişim böyle bir şey?” diye sordu o da gülerken.

Muhtemelen onun da küçük bir kardeşi olduğu ve kardeşlerine baktığı için çocuklarla arası oldukça iyiydi. Cevabı güldürmüştü Melek’i.

Dayısına o kadar odaklanmıştı ki gözleri beni yeni fark ettiğinde biraz utandı sanırım. Aral'ın soluna doğru küçük birkaç adım attı. Yüzünde küçük kızların kendilerinden büyük kızlarda beğendikleri bir şey olunca oluşan o hayran bakışlar belirdi. Küçük ağzı aralanmıştı biraz, saçlarımda ve yüzümde gezdiriyordu gözlerini.

“Melek'im bu abla, Lina. Alin'in ablası,” diye tanıştırdı bizi Güneş abla.

“Lina'cığım mı?” diye sordu Melek, annesine.

Alin sayesinde tüm çocuklar için Lina'cığım olacaktım bu gidişle.

“Merhaba,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Merhaba. Melek benim adım. İsmimi dayım koymuş.”

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Beni izliyordu ama bir şey söylemedi.

“Güzel bir ismin var,” dedim gülümseyerek.

Gülümsedi ve gözlerini dayısına çevirip kolunu çekiştirdi. Ona bir şey söylemek istiyordu. Aral bunu anlayarak dizlerini kırdı ve onun seviyesine indi. Küçük kız ellerini dudaklarına siper etti ve dayısının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ne söylediğini duymadım ama Aral'ı gülümsetmişti. Bir şey söylemeden ayağa kalkarken Melek ona göz kırpmıştı. Aral kafasını iki yana sallıyordu ama yüzünde içten bir gülümseme vardı.

“Ay, kız dışarıda kaldı,” dedi Güneş abla, o an fark etmiş gibi. “İçeri geç Lina'cığım.”

Botlarımı çıkarıp içeri geçtim. Aral'a bir bakış attım, Alin elimden tutup beni içeri çekiştirdi. Kapı arkamızdan kapandı. Evin planlaması Aral'inkine benziyordu ama duvarların renginden olsa gerek daha geniş duruyordu. Alin beni açık mutfığa yönlendirdi. Batı koltuklardan birinde uzanmış boyama yapıyordu ama beni görünce dizlerinin üzerine oturur bir konuma geçip gülümsemişti.

“Lina'cığım hoş geldin,” dedi sakın bir sesle.

Küçük bir çocuğun beni bu şekilde saygılı karşılaması tuhaf hissettirse de sevimli de gözükmüştü. Düşününce o da Melek'in dayısı oluyordu. Olaya bu şekilde bakınca aile ilişkileri gerçekten garip geliyordu.

“Hoş buldum Batı.”

Alin'i kurabiyelerin olduğu ada tezgâhın önündeki yüksek tabureye oturttum. Güneş abla hemen arkamda bitivermişti.

Alin gülümseyerek, “Güsel olmus mu Lina'cığım?” dedi.

Küçük parmaklarıyla kurabiye adamların Bonibon'dan düğmelerine dokunuyor, bir yandan da gülüyordu.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

"Harika olmuşlar, çok güzeller," deyip saçlarını öptüm.

Güneş abla montumu almak istediğinde çıkarıp verdim. "Teşekkürler," dedim minnettar hissederek.

"Hoş geldin canım," dedi, montumu vestiyere asarken. "Isıtmıştım yemekleri, soğumadan yiyelim. Banyoyu kullanmak ister misin?"

Kafamı salladım. Birlikte banyoya geçerken Batı, Alin'e seslenmiş, Alin de koşarak onun yanına gitmişti. Ardından Melek'in de onlara katıldığını gördüm. Dikkatinin dağılması, içimi rahatlatmıştı.

Güneş ablanın sıcak sohbeti eşliğinde karnımı doyurdum. Ben yerken o hiç yerinde durmamış, bize çay koymuştu. Çocuklara da süt ısıtmıştı çünkü artık uyuma vakitleri geliyordu. Ben de uyumak istiyordum aslında. Bu saatlerde uyur, daha sonra markete gitmek için gece yarısı uyanırdım normalde. Fakat Güneş ablaya uyumak istediğimi söyleyemedim. Birlikte çocukları uyuttuktan sonra Güneş ablanın yaptığı kurabiyelerden ufak ufak yiyerek onunla çay içmiştim. Hoşsohbet biriydi zaten. Onunla konuşurken içimdeki sıkıntının dağıldığını fark etmiştim. Onunla geçirdiğim her dakika keşke gerçekten ablam olsaydı, demekten alıkoyamamıştım kendimi. Onunla sohbet etmek tüm susma ve kaçma isteğimi derinlerimde bir yere itmiş, karabulutları dağıtmıştı. O konuştuğunda kafam dağılıyordu. Arada birkaç kez içtenlikle gülümsemiştim hatta.

Saat on ikiye yaklaşırken kapının yavaşça çalındığını işittim. Sanırım artık gitme vakti gelmişti. Bu insanların da düzeni bozuluyordu. Onlar da evlerini terk ediyorlardı benim gibi. Bunun sebebi ise öz kardeşleri ve benim babamdı. Bir gün kapılarına gelmişim ve şimdi hepimiz terk etmek zorundaydık evlerimizi.

Güneş abla kapıyı açtığında koridorda bir uğultu işittim. Beş erkeğin oluşturduğu bir kalabalıktan tok sesler yükseliyordu art arda. Oturdüğüm yerden kapıyı göremiyordum ama onların hal hatır sormalarını ve birbirlerine laf atmalarını duyabiliyordum. Evlerini terk ediyorlardı bir gece yarısı ama o gergin ortamı dağıtmayı başarıyorlardı. Hayatlarının ilk çelmesi değildi bu şüphesiz ama ayak bileğindeki o engele alışmış olmak da üzücüydü.

"Doğu sen iki bavul mu yaptın?" diyen sesini işittim Güneş ablanın. Şaşkındı.

"Birinde test kitabı ve çizgi roman var. Arabaya atarken kime denk gelirse beline elveda diyebilir," dedi Kuzey'in sesini çok anımsatan bir ses ama o olmadığını konuşma biçiminden çıkarabilmişim. Güney

olmalıydı bu. İkiz oldukları için sesleri bile benziyordu demek ki... Acaba yüzleri de o kadar benziyor muydu?

“Deniz abime ya da sana denk geleceğine yüz lirasına bahse girerim,” dedi Kuzey eğlenerek. “Abime denk gelse de koymaz ona zaten.”

“Ha bana koyar yani?” dedi tok bir ses.

Deniz olmalıydı Kuzey’e cevap veren. “Geçen günkü *barfiks* yarışında kendini çok zorladığından beynine kan gitmedi herhalde, hafızadan silmişsin.”

Bir “ooo” sesi işittim. Deniz’in Kuzey’e verdiği cevaptan ötürü kahkahalara boğulmuşlardı.

“Güney Abi, çok ses yapıyorsun. Abim kızacak,” dedi sakın bir ses.

“Kızmayacağım. Bavuluyla merdivenlerden inmeye mahkûm edeceğim biraz daha ses yaparsa.” Bunu söyleyen Aral’dı.

“Hak ettiysem eyvallah,” dedi az önce hunharca gülen Güney. “Ama Kuzey’in yüzünün şeklini görmem lazımdı. Bak yine canım çekti, arabaya inelim de videoyu izleyip keyifleneyim.”

Aral ona karşılık vermemişti. “Çocuklar uyuyor mu?” diye sormuştu. Sesi artık daha yakından geliyordu. Kapının önünde olmalıydı.

“Evet. Lina’yla oturuyorduk.”

“Bavulları indirelim önce, yerleştirelim, arabaları sitenin önüne çıkaralım. Sonra gelir çocukları alırız, uyanmasınlar boşuna.”

“Tamam olur,” dedi Güneş abla.

Güneş ablanın kapının önüne yığıldığı bavulları çıkardıklarını işittim. Kapının önüne gitmeli, onlara selam vermeliydim belki de... Emin değildim. İnsanlarla tanışmakta becerikli değildim ve şu anki ruh halim de pek müsait değildi bu tanışma işine. Gerilmiştim zaten. Onları bir şeye mecbur bırakmış hissediyordum. Bana ters bir şey söyleseler altında kalırdım. Kapıdaki kalabalığın sesi kaybolduğunda Güneş abla içeri döndü.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Gergin bir halde kafamı salladım. Yeni bir hayata giriş yaptığımı hissediyordum. Parlak bir sabah da değildi üstelik. Gecenin karanlık bir vaktiydi.

“Evet,” diye mırıldandım.

Benim bavulum sabahtan beri Aral’ın arabasındaydı. Yalnızca Alin’i alacaktım. Montumu giyip beremi taktım. Güneş ablayla çocukların uyuduğu odaya döndük. Alin’i kucakladım. Uykusu derindi, uyanmadı. Onu rahat bir konumda omzuma yatırdım. Güneş abla da üzerine

montunu örttü. Kapının önüne çıkıp botlarımı giydim ama fermuarlarını çekemedim haliyle. Asansörün kapıları açıldı. Aral ve Kuzey indi yalnızca. Başka bir kardeşi gelmediği için memnun olmuştum.

Aral'la gözlerimiz birleşti, Kuzey gülümseyerek Alin'e bakıp küçük eline dokundu sevecenlikle ve içeri girdi. Güneş ablayla çocuk odasına geçmişlerdi. Aral içeri geçmek için botlarını çıkarırken eğilmişti, o esnada burnuma taze bir koku yayıldı saçlarından. Ferahlatıcı bir kokuydu bu. Derin bir nefes alma isteği doğurdu içimde. Tek kelime etmeden içeri girdi. Bir süre sonra Kuzey kucağında Melek'le, Aral Batı'yla çıktı. Benim gibi botlarını giydiler ama bağcıklarını bağlamadılar. Güneş abla çocukların ayakkabılarını bir poşete koyup uzun, bordo bir kaban giyerek evinden çıktı ve kapısını kilitledi. Birlikte asansöre bindik.

Güneş abla olaya pozitif bir şekilde bakarak, "Önceden dokuz kişilik bir aileydik. Şimdi on iki kişi olduk," dedi. Gözleri bana döndü. "Sabah kaçta kalkıyorsun Lina? Herkes erken kalkıyor bizde, o yüzden birlikte kahvaltı yapıyoruz. Sen de okula gittiğine göre erken kalkıyorsundur. Sabah birlikte kahvaltı yapalım olur mu?"

Ben normalde geceleri uyumuyordum ve artık gideceğim bir okulum da yoktu. Fakat bunları söylersem üzüleceği belliydi. Üstelik yarın hiç istemediğim bir kahvaltıya davet edilmişim. Kahvaltı lafı bile gerilmeme sebep oluyordu.

"Siz hiç rahatsız olmayın, ben evden ayrılmadan önce Alin'i getiririm yine."

Güneş ablanın yüzünde gücennmiş bir ifade belirirken Aral'ın bana baktığını hissetmişim.

"Rahatsız olmak mı?" diye sordu Güneş abla. "Aşk olsun."

"Sen babanın durumunu bilmeden önce seni bizim kardeşimiz tehdit etti," diyerek ortamın buz kesmesine sebep olan kişi Aral olmuştu. Gözlerimi ona çevirdim. Doğrudan bana bakıyordu. "Rahatsız olabilecek kişiler biz değiliz. Sensin ve rahatsız hissedersen de hak veririm."

Evimden ayrılıyordum, tanımadığım insanlarla aynı ortamda yaşayacaktım ve evde yetişkin dört erkek olacaktı. Yanımda sadece kız kardeşim vardı. Aral tüm bunların beni ne kadar gerdiğinin farkındaydı. Rahatsız hissedeceğimi düşünmüştüm bugün konuştuklarımızdan sonra ama benim rahatsız olmam o kadar erkek olması değildi, içinde olduğumuz durumdu.

Aral'ın siyah gözleri ablasına çevrildi. Güneş ablanın beni zorlaması için uyarı niteliğindeydi. Durumu açtığı iyi olmuştu bir yandan da. Kendimi açıklamak istiyordum ben de.

“Durumumuz eşit bence,” diye mırıldandım. “Ben daha babamın kim olduğunu bilmiyorum ve babamı bir şekilde tehdit edilmemize sebep oldu. Şu an evimizi her iki tarafın da iyiliği için terk ediyoruz ve buna kendim karar verdim. Daha önce de söyledim, bana arkanı dönmeyen senden ve kardeşlerinden rahatsızlık duymayacağım. Sizden rahatsız olduğum yok yani. Ben sadece... Kalabalığa alışık değilim ve birbirimizi yeterince tanımıyoruz. Rahatsız olmak, benden rahatsız olmanız normal olurdu,” diye açıkladım durumu.

“Bu iş bitene kadar çok yakın olacağız. Aynı yerde yaşayacağız ve birbirimizi her gün göreceğiz. Bizimle aynı sofraya otur ya da oturma, sana kalmış. Fakat kardeşlerimden hiçbirinin sesin varlığından şikâyetçi olmaya hakkı yok. Ablam da dahil buna,” dedi net bir şekilde.

Gözlerime bakarak söylediği bu cümleler kaşlarımı hafifçe çatmama sebep oldu. Ekin yüzünden mi benden rahatsız olmaları yasaktı yoksa bilmediğim bir neden mi vardı ortada, çözemiyordum. Asansörün kapıları açıldığında Kuzey ve Güneş abla çıktı ilk. Arkalarından biz çıktık. Bir şey demedim ona, sessizce ayrıldık binadan.

Üç araba arka arkaya dizilmişti. Aral’ın arabası en öndeydi.

“Benim arabama geç sen,” dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. “Alın arka koltukta uzanabilir, çocuk koltuğunu çıkardım. Ablam, Melek ve Batı, Deniz’le gidecekler.”

Kafamı salladım. “Tamam.”

Birlikte arabalara doğru ilerlemeye devam ettik. Kimseyle göz göze gelmek istemediğimden yere bakarak ilerliyordum. Arka koltuğun kapısını açtım ve dizimi koltuğa yaslayıp Alin’i oraya yerleştirdim yavaşça, montunu üzerine örttüm. Kapıyı sessizce kapattım ve ön koltuğa geçtim. Aral arabayı çalıştırdığı için içerisi sıcaktı. Kemerimi bağlayıp yan aynadan olan biteni izledim.

Aral, uyuyan Batı’yı bir arkamızdaki arabanın arka koltuğundaki çocuk koltuğuna oturturken Deniz de Melek’i aynı arabadaki bir başka çocuk koltuğuna bırakmıştı. Cerbe ve Arte’yi göremiyordum. Doğu, Güney ve Kuzey’in arabasında geleceklerdi onlar da sanırım. Güneş abla arkadaki arabanın ön koltuğunda oturuyordu. Kuzey, Melek’i bıraktığı gibi bir arkadaki arabaya ilerledi. Sürücü koltuğunda kimin olduğunu görmemiştim. Görünürde başka kimse kalmamıştı.

Aral, Batı’nın kapısını kapatırken arkasına baktığında onunla aynı yere baktım ben de. Aral’ı anımsatan bir adamdı bu. Sigara içiyordu,

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

muhtemelen dumanı Güneş ablaya gelmesin diye arabadan uzakta duruyordu. Deniz Çakırca. Abisine benziyordu. Aral kadar uzundu o da, saçları ıslak gibiydi, alnına dökülmüştü. Kulağında bir küpe vardı, sitenin beyaz aydınlatması altında durduğundan parlıyordu. Üzerinde siyah bir eşofman, siyah bir kapüşonlu, siyah bir şişme mont vardı. Kapüşonunu kapatmıştı başına, sert bir ifadesi vardı. Aral'ın marketten farklı sigaralar almasının sebebi kardeşleriydi anlaşılan. Hepsi sigara içiyordu sanırım.

“Deniz,” dediğini işittim Aral'ın, kendi arabasının yanına kadar gelmişti.

Deniz, abisine bakıp yola çıkılması gerektiğini anladı ve sigarasını söndürdü, izmaritini çöpe atıp ciğerlerindeki dumanı üfleyerek arkamızdaki arabaya ilerledi. Gözlerimiz çakıştığında Aral'a gerçekten benzediğini fark ettim. Onun da mı gözleri siyahtı bu kadar uzaktan emin olamadım ama epey koyu renkliydi.

Gözlerini kaçırın ben oldum yine. Dik dik bakabildiğim tek Çakırca, Aral kalacak gibi duruyordu.

“Nereden gideceksin?” diye sorduğunu işittim Deniz'in.

Aral ona nereden gideceğini anlatırken kapıyı açmıştı.

“Direksiyona Güney geçmiş yine,” dediğini işittim Deniz'in gülerek. “Şans oyunlarında bu kadar ballı bir herif görmedim.”

“Şeytan tüyü var,” demişti Aral da gülerek. Ardından açtığı kapıdan içeri girip koltuğuna geçti.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra önüne döndü. Araba zaten çalıştığından hemen yola çıktık. Diğer arabalar da peşimize takıldı ve bugün evimi terk ederken nasıl yan aynadan izlediysem şimdi de Çakırcaların evini izlemiştim.

Yaklaşık beş dakika kadar ilerlemiştik henüz. Arkama yaslanmış, sessizce yolu izliyordum.

“Yarın oldu,” dedi Aral.

Gözlerim önce arabadaki saate çevrildi. 00.00. Ardından Aral'a baktım.

Gözlerini bana çevirmişti o da. Az önceki gergin konuşmamıza nazaran şimdi sakindi gözleri. “Nasılsın?”

Kalbimde nadiren oluşan bu sıcaklığı genelde annemin ve Alin'in yanındayken hissederdim. Buz tutan kalbimin odalarının en derinlerinde bir yerde sıcak bir his gelirdi onlarla olduğumda. O hissi biliyordum. O his şimdi Aral bana o soruyu sorduğunda içimde پیدا olmuştu. Ona yarın sorarsın, demiştim, şimdi yarın olmuştu ve onun yaptığı ilk şey bana nasıl olduğumu sormaktı.

Yatkandım. Buruk bir hissi bu. Alin gülümsemediğinde hissettiğimi mutluluğa benzer seyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Her sıcak hissin mutlulukla ilgisi olmazdı. Acı da yakardı sonuçta.

"Karışık," diye cevapladım sorusunu. "Karmakarışık."

Gözleri önüne çevrilmişti ben ona cevap verene değin.

"Uyu biraz," dedi. "Sabah bir daha soracağım."

Bir şey demedim. gözkapaklarım ona itaat eder gibi gözlerimin üzerine kapandı. İçerisi sıcaktı. Alin yanımdaydı ve kendimi rahatlamış hissediyordum. O gerginlik dağılmıştı sanki. O bilinmezlik o kadar da bilinmez gözükmedi o an. Neden bilmiyorum, güvende hissettim kendimi ve gözlerim kapandığında kendimi uykuya bırakabildim kolayca.

Uyuma ve uyanma hali arasındaydım. Bir rüzgâr esti, üşüdüm önce, yerimde istemsizce büzüştüm. Ardından tüy gibi hafif hissettiğim bir an oldu. Buruma önce karanfil ve ferah bir koku çalındı, arından o koku yoğunlaştı, üzerime sıcak bir şey örtüldü. Biri sarılıyordu bana, kolları ve yanağımı yasladığım şey sıcaktı. Soğuktan kasılan bedenim gevşemişti hemen. Alin'in kolları bu kadar uzun muydu? Uyanmak istiyordum ama o kadar yorgundu ki bedenim zihnime hükmetti. Gözlerimi açamadım, hatta uyanmak istemedim hiç. Derin uykuya tekrar düştüm.

Kan ter içinde gözlerimi açtığımda yabancı bir tavana bakıyordum. Uyanmamış zihnim endişeyle kendine gelirken yumuşak yataktan hızlı kalktığım için başım döndü. Kalp atışlarım hızlıydı, başım dönünce daha da panik olmuştum ama zihnimi toplayınca en son arabaya bindiğimi hatırladım. Güvenli eve gidiyorduk ve ben arabada uyuyakalmıştım. Rüya sandığım şey ise belli ki gerçekte yaşanmıştı. Beni buraya Aral taşımış olmalıydı.

Elimi alnıma götürdüm, yüzüme dökülen saçlarımı geriye attım. Odanın içi karanlık değildi, gerçek gibi durmayan ufak bir şömine tarafından aydınlatılıyordu içerisi. Dışarıda tipi olduğu belliydi ama pencereler koyu renkli perdelerle kapatılmıştı, kenarlardan beyaz bir ışık yayılıyordu hafiften.

Gözlerimi loş odada gezdirdim sakince. Sade bir odaydı ama kendi evimdeki salon kadardı. Hatta belki biraz daha büyük... Koyu renkli, işlemeli bir gömme dolap vardı. Yatağın karşısında, hemen sağında bir kapı vardı, kapının sağında, köşede sahte olduğunu düşündüğüm şömine vardı.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Üzerinde oturduğum çift kişilik yatağın iki yanında da dolap ile aynı işleme sahip komodinler vardı. Solunda duvara yaslanmış aynalı bir şifonyer vardı. Onun solunda da bir kapı daha vardı.

Gözlerimi etrafta gezdirirken komodinin üzerindeki telefonumu ve gözlüğümü görünce kendi üzerime baktım. Montumu çıkarmıştı beni yatağa yatırırken. Ayaklarımda da botlarımin olmadığını şimdi fark ediyordum. Gömlek ve pantolonumla uyumuştum.

Desensiz beyaz yorgani üzerimden itip ayaklarımi yataktan sarkıttım. Ayaklarım koyu renkli parkeye değdiği an ısınmıştı. Ev yerden ısıtmalı olmalıydı ve içerisi gerçekten çok sıcaktı. Saçlarımi kulaklarımin arkasına alıp önce gözlüğümü taktım, ardından telefonumu komodinin üzerinden aldım. aydınlanan ekranına baktım. 04.21

Dört saat yirmi dakikadır uyuyor olmak pazar günü dışında benim için son on ayın rekoruydu. Uyuyabilmiş olmam bile iyi bir şeydi. Alin'in nerede olduğunu merak ederek ayağa kalktım. Yatağın karşısındaki kapıya ilerledim ama bu kapı koridora değil bir banyoya açılıyordu. Işıklarını açmadığım için neye benzediğine dair bir fikrim olmadan kapıyı kapattım ve şifonyerin yanındaki kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığımda bu kez bir koridora çıkmıştım. Koridoru loş ışıklar aydınlatıyordu, karanlık değildi evin içi. Karşı duvarda iki kapı daha vardı, kısa bir koridordu. Bir iki adım atıp karşı odanın soğuk metal tokmağını tuttum ve çevirip açtım.

Alin'i ilk denemede bulmuştum. Beyaz yatağın içinde yüzüstü uyuyordu, üzeri örtülmüştü ve onun odasında da bulunan yapay şöminenin kızıl ışığı yüzüne vuruyordu. İçeri geçtim sessizce. Benim uyuduğum oda kadar büyük değildi ama büyüktü yine de. Sade döşenmişti bu oda da. Hemen hemen benzer şekilde yerleştirilmişti eşyalar.

Yatağa yaklaşıp yavaşça oturdum. Düzenli nefes alıp veriyordu. Bugün annem için ağladığında o kadar kötü hissetmişim ki kendimi Güneş abla olmasa yalan dahi söyleyemeyecektim ona. Susup kalacak, o ağlayıp üzüntüsü geçene kadar yalnızca onun yanında duracaktım öylece.

Derin bir nefes çekip eğildim ve saçlarıni öptüm. Kıpırdandı ama derin uykusuna devam etti. Onu uyandırmamak için sessizce kalktım yataktan ve geldiğim gibi terk ettim odayı. Uyanırsa endişelenmesin diye kapısını açık bıraktım. Diğer kapı bir banyoya açılıyordu yine. Salona çıkmak için küçük holü bitirip kocaman açık plan bir alana çıktığımda duraksadım. İçinde olduğumuz evi bir daire olarak hayal etmişim ama

iki cephesi boydan boya büyük camlardan oluşan bu evin bir daire değil müstakil ev olduğunu anladım.

Evin ormana yakın olduğunu söylemişlerdi ama ormanın içinde olduğunu kimse söylememişti. Etrafımızda bir orman olduğunu durduğum noktadan bile anlayabiliyordum. Yaklaşık elli metre ötedeki bahçe duvarını ve arkasındaki ormanı görebiliyordum. Orman her yerdeydi. Sağa dönüp önünde oturma grubu ve gerçek bir şöminenin yandığı alana ilerledim. Salonu boydan boya kaplayan camın önüne kadar gittim. Tahmin ettiğim gibi tipi vardı dışarıda ve zifiri karanlıktı her yer. Orman beyaza bürünmüştü ama zerre kadar ışık olmadığından soğuk ve ıssız görünüyordu. Karanlık, ürpertici bir görüntüsü vardı ormanın, sabah olsa belki huzurlu gelirdi ama günün bu saatinde bakınca huzursuz hissettirmişti.

Rahatsız olunca gözlerimi çevirdim ve cama arkamı döndüm. Şömineden çıtırdama sesleri geliyordu, oturma grubunun tam karşısındaydı. Ev yerden ısıtmalı olduğu için şömine olmasına anlam verememiştim ama vardı ve o kadar güzel gözüküyordu ki ormanın rahatsız edici görüntüsünü unutturmuştu bana. Sıcacık hissettim ona bakınca.

Evde Alin ve benden başka kimse yoktu. Aral komşu olacağımızı söylemişti, belki de bir üst katı vardı bu evin, bilemiyordum, belki de bu evin bir benzeri farklı bir ev vardı yan tarafında. Dış kapının olduğu duvarın iki yanında kare camlar mevcuttu. İlerleyip etrafa baktım merakla. Evin önündeki veranda bir patikaya çıkıyordu ve bahçe lambaları aydınlatıyordu bu patikayı. Bu yol elli metre kadar ötede iki katlı, büyük camları olan bir eve bağlanıyordu. Ev oldukça modern görünüyordu, muhtemelen içinde olduğum ev de buna benziyordu. Çakırcalar o evde kalıyor olmalıydı.

Derin bir nefes verdim ve sırtımı kapıya dönüp bir de bu açıdan baktım eve. Duvarları fütüme rengiydi, modern döşenmişti, bordoya çalan koyu parkeleri vardı. Muhtemelen üç yüz elli metre kareden biraz daha fazlaydı büyüklüğü. İki odası iki banyosu ve açık plan mutfakla bir salonu vardı. Bu, odalarının büyük ve iki kişi için fazla olduğu anlamına geliyordu benim için. Zaten yalnız hisseden biriydim, duvar yakın olmayınca sırtıma daha da yalnız hissediyordum.

İç çektim. “Duvarların arasındaki mesafe açılıyor ama içindeki kişi sayısı azalıyor,” diye fısıldadım. “Koca duvarların arasında iki kişi kaldık Alin.”

Mutfaka ilerledim yavaşça. Buzdolabı doluydu, diğer dolaplarda da çeşitli kuru gıdalar mevcuttu. Bitki çayı bulunca kendime su ısıtıp bitki

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

çayı yaptım. Belki hem sakinleştirdim hem de uykumu getirirdi. Elimde kupayla şöminenin önündeki tekli koltuğa ilerledim. Koltuğa, sağ kolçağından bacaklarımı sallayacak şekilde yan oturdum. Sağ yanağımı koltuğa yasladım, şömine yüzümün sol tarafına vuruyordu, o ıssızlığa bakan cama sırtımı dönmüştüm.

Ateşin çıtırtısı ve sıcak çay içmek sakinleştiriciydi ama hiç etki etmiyordu bana. Sabahı ve Asaf'ın teklif ettiği kahvaltıyı düşünmek istemiyordum ama aklımdan da çıkarabildiğim yoktu. Üstelik Aral'la kesin tartışacaktık, hissediyordum. Tek gitmeme izin vermeyecekti. Hem korumacı biriydi hem de bana yeteri kadar güvenmiyordu. Ben de tek gitmek istiyor değildim ama savcı onlarla çalıştığım bilinmesin diye benimle gizlice buluşuyordu. Asaf'ın karşısına Aral'la çıkmak ona bayrak sallamaktan farksız olacaktı.

Tek elimle kupayı tutarken sol elimle dudaklarıma dokunup alt dudaklarımı dişlerimin altına ittirdim. Dudaklarımı yemeye başlamıştım yine.

Bitki çayımı bitirip, kupayı parkeye koymuştum. Yanağımı koltuğa yaslamış bir şekilde uykuya düşmeyi arzu ederek şömineyi izlemiş ve bu şekilde iki saat geçirmiştim. Saat yediye yaklaşmıştı, Çakırcalar uyanmıştı belki de ve Güneş abla beni kahvaltıya davet etmişti dün. Gece asansörde ayıp etmiş gibi hissediyordum kendimi ona karşı. Arabaya binerken de ses etmemiştim hiç. Belki de bu düşüncesizliğimden arkadaşım yoktu...

Şömine karşısında oturmaktan o kadar bunalmıştım ki nefes almak için kapının önüne çıkmak istedim. Verandada bir bank vardı, orada oturabilirdim ıslak değilse. Vestiyerde montumu bulup giydim. Kapının üzerindeki anahtarları alarak Alin'in odasına doğru bir bakış attım ve dışarı çıktım sessizce.

Veranda yerden bir buçuk metre kadar yüksekteydi ve evin etrafını dolanıyordu, genişliği iki metre kadardı. Ellerimi ceplerime sokup verandadan inmeden evin etrafında bir tur atmaya karar verdim. Sağıma döndüm ve ıssız yola bakan kısmı hızlıca geçtim. Evin arka tarafı da ıssızlığa bakıyordu ama özel mülkün etrafını saran duvarları görebiliyordum buradan da. Mülkün içinde de ağaçlar olduğundan ormandan pek ayırt edilmiyordu ama duvar o sınırı çekiyordu net bir şekilde.

Evin soluna geçtiğimde yaşam belirtisine işaret eden şehir ışıkları çarpı gözüme. Gerçekten şehir görünüyordu biraz, sık ağaçların arasından. Yola çok uzak değildik demek ki. Hatta sanırım denizi bile görmüştüm. Hangi semtte olduğumuza dair bir fikrim yoktu ama.

Gözlerimi Çakırcaların kaldığı evde gezdirdim. Bu iki ev muhtemelen milyonlar değerindeydi ve devlet bu iki evi bize tahsis etmişti. Bu korkutucu bir gerçektir aslında. Babamın içinde olduğu olayın tahminimden çok daha büyük bir şey olduğunu düşünmememe sebep oluyordu. Konum olarak kolay ulaşılabilecek bir yere benzemiyordu. Gerçekten güvenli bir yerdi, aynı zamanda o ulaşılmazlık kırıldığında tehlikeliydi de. Her şey iki ihtimali peşinde sürüklüyordu.

Nefesim havada buhar olurken yüz metre kadar uzakta, duvar boyunca koşan birini görünce dikkat kesildim. Önce hırsız sandım ama dağ başında hırsız olacağı yoktu. Biraz yaklaştığında Aral olduğunu seçebildim. Saat henüz yedi olmamıştı ve kar yağıyordu ama Aral Çakırca üzerinde yalnızca eşofman takımıyla koşuyordu. Bu kaçınıcı turuydu bilmiyordum ama ben üşürken onun yandığına emindim. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sanki koşmuyor, düşüncelerinden kaçıyor.

Beni fark etmiş gibi yerinde durup sağına çevirdi başını, bana baktı. Kafasına kapüşonunu kapatmıştı ama saçları ıslaktı, terden olmalıydı. Nefesi o kadar sıcaktı ki yoğun bir buhar oluşturunuyordu. Beni fark ettiği gibi bu tarafa gelmeye başlamıştı. Ondan yüksekte durduğumdan o bana yaklaşırken verandanın kenarına ilerledim, dizlerimi kırıp bacaklarıma sardım kollarımı ve çenemi dizlerime yaslamış bir halde onu bekledim.

“Kaçınıcı turun bu?” diye sordum o bana yeterince yaklaşmışken.

“On iki herhalde,” dedi.

Saymamıştı ya da sayamayacak kadar doluydu kafası. Tam önümde durup kollarını verandanın ahşabına yasladı. Yüzlerimiz eşitlenmişti neredeyse, ben çok az daha uzundum ondan. Yüzü yüzümden otuz santim kadar uzaktaydı.

“Günaydın.”

Ona günaydın demeyip kaç tur koştuğunu sormuştum görgüsüz biri gibi. Benim gecem gündüzüm o kadar birdi ki günaydın, demek alışkanlık olmamıştı hiç.

“Günaydın.”

“Uyuyabildin mi?” diye sordu ilgiyle.

“Dört buçuk gibi uyandım.”

Kaşları çatıldı hafifçe. “Neden?”

“Derin uykuya dalamıyorum pek. Uyanıyorum istemeden,” diye açıkladım öylece. “Bir de yanımda Alin yoktu.”

Kafasını salladı anladım, der gibi. “Evi gezdin mi?”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

"Tulum," Kafamı salladım hafifçe. "İki kişi için fazla büyük. Odam bizim evin salonu kadar."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Alışırısın."

Alışmak... Kolay. Asıl mesele geride bırakmakta.

"Alin'i alayım. Bize geçelim mi? Bizimkilerle tanışırsın, kahvaltı yaparız."

Kahvaltı... Asaf... Fotoğraflar... Babam... Davet... Düşünme Lina. Düşünme.

"Asaf ne olacak?" diye mırıldandım gözlerimi dudaklarında gezdirirken. Üşümekten dudakları kan kırmızısı olmuştu. Şeklinden ötürü dikkatimi çekiyordu hep. Şimdi ondan yüksekte durduğumdan bakması daha kolaydı.

"Sana istediği gibi emrivaki yapabiliyorsa beklemeyi de göze alacak o zaman. Senin ona değil, onun sana ihtiyacı var."

Haklıydı. Bana ihtiyacı olan oydu. Bir sebepten benim oraya gitmemi çok istiyordu ve ben de bunun sebebini merak ediyordum ama bundan onun haberi yoktu. Ben avantajlı durumdaydım. Onun emrivakilerine uyma zorunluluğum yoktu. Kahvaltıya gitmesem hiçbir şey yapamaz, beni bu sefer de öğle yemeğine sonra da akşam yemeğine davet ederdi muhtemelen. Öyle biriydi çünkü ve o sürünen halini görmek iyi hissettirebilirdi. Partiye katılayım diye ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum.

"Olur," deyip gözlerimi gözlerine çevirdim. Dikkatle beni izliyordu. "Kahvaltı yapalım. Hem Güneş ablaya ayıp olur zaten gelmezsem," diye de bir bahane uydurdum.

Hevesli olduğumu düşünsün istememiştim ama aslında bu evde Alin'le bir başımıza kahvaltı etmek istemiyorum hiç.

Aral gülümseyerek kafasını salladı hafifçe. "Olurdu gerçekten."

"Bence de olurdu," diye onayladım onu.

"Sen kaçta uyandın da koşuyorsun?" diye sordum merakla. Nefesi o kadar sıcaktı ki o nefes alıp verdikçe yüzüm ısınmıştı.

"Altıda uyandım. Kırk dakikadır da koşuyorum," deyip akıllı saatine baktı. Aydınlanan ekrandaki yazıları okuyabiliyordum. Kırk dakikadır koşuyordu gerçekten. Belli ki bu onun için alışkanlıktı ama kışın ortasında dahi koşması garipti.

"Gidelim mi?" diye sordu bana.

Muhtemelen terliydi ve burada durduğu her saniye hasta olma riski mevcuttu.

“Tamam,” deyip ayağa kalktım.

Evin önüne yürümeye başladım, o da verandanın önüne yürür sanmıştım ama tek hamlede verandaya çıktığını gördüm arkamdan. Başımı çevirdiğimde arkamda ayakta dikiliyordu.

“Alin’i ben alırım,” dedi.

“Gerek yok, ben alırım,” dedim ama yanımdan geçip benden önce ilerledi kapıya.

Anahtar bende olduğundan ilk onun gitmesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Kapıya yaslanmış beni beklerken cebimden anahtarı çıkardım.

“*Check-up* yaptıralım sana,” dedi ben anahtarı yuvasına sokarken.

“Bir şeyim yok benim. Belim ağrıyor sadece.”

“Önemli değil demek alışkanlığım, dedin, inanır mıyım ben bundan sonra?”

Kapıyı açtığımda gözlerimiz çakıştı. “İyiym ama. Bak. Devam ediyorum işte.”

“Devam edebiliyor olmak iyi olmak değildir Lina. Direncin yüksek demektir sadece, onu da zorlarsan bir gün hiç beklemediğin bir anda kırılır.”

Kaşlarımı çattım. Boş anımı fırsat bilip içeri süzüldü bir anda. Kontrol manyağı mıydı yoksa çok mu korumacıydı emin olamıyordum henüz. Şimdiye kadar tek başıma gelmişim, bundan sonra da nasıl biliyorsam öyle devam edecektim. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ben kendi sorunlarımı kendim hallederdim. O ortak işimize baksa yeterdi.

Aral’ın odaya girmesiyle çıkması bir olduğunda durdum. Aral girdiğinde Alin muhtemelen odadan çıkmak üzereydi ve henüz uykusu açılmamış olan Alin’i kucığına almıştı. Alin de kollarını ona sarmış, sağ yanağını Aral’ın sol omzuna yaslamış, uyku sersemi bir halde gözlerini açıp kapatıyordu.

“Lina’cığım yeyde?” diye sormuştu Aral’a.

“Burada,” deyip çenesine dokundu ve Alin’in küçük yüzünü bana çevirdi nazikçe.

Alin’le göz göze geldiğimizde bana gülümsedi ve el salladı benden yüksekte olduğu için.

“Günaydın Lina’cığım.”

“Günaydın minik sincap.”

Alin kafasını kaldırıp onu taşıyan adama dikti mavi gözlerini. “Günaydın Ayal,” dedi onu karanlık da olsa tanıyarak.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Günaydın Alin,” dedi Aral ona yüzünde bir tebessümle.

“Sen yeden buydасыn?” diye sordu Alin merak ederek. “Aytık bisimle mi yaşayacaksın?”

“Aral abin ve ailesiyle komşu olduk,” diye açıkladım Alin’e. “Hep Batı ve Melek’le oynayabileceksin yani.”

Alin’in güzel yüzü mutlulukla aydınlandı. “Köpekçik de komsumus oldu mu Lina’cıgım?”

Gözlerimi Aral’a çevirdim merakla. “Hakikaten. Onlar da komşumuz mu oldu şimdi?”

Aral alaylı bir ifadeyle bana baktı. “Evet. Oldular.”

“Yani şimdi orada mı olacaklar? Biz kahvaltı yaparken?”

“Endişe etme ısırılmazlar,” dedi ama hiç rahatlamış hissetmedim.

Derin bir nefes alıp verdim. “Ben üzerimi değıştireyim hemen. İki dakika bekle,” dedim ve yanından geçip odaya girdim.

Odaya bıraktıkları valizimden gri, kalın örgülü bir kazak, boru paça siyah bir pantolon giydim. Çıkardıklarımı bir köşeye bıraktım. Saçlarımı hızlıca taradım. Salona döndüğümde Aral, Alin’e montunu giydiriyordu.

Ben gelince ayağa kalktı. Alin’e elimi uzattım. Tuttu hemen. Birlikte evden çıkarken uykusu açıldığından Alin, Aral’a bir sürü soru sormaya başlamıştı. Anahtarı alarak kapıyı arkamdan çektim. Merdivenlerden inip taştan patikayı takip ettik. Kısa sürede onların evinin bahçesine varabilmiştik.

Gözlerimi Aral’a çevirdim. “Yani bu evi devlet mi karşılıyor?” diye sordum merak ederek.

“Sen her şeyi sorgulayacak mısın böyle?” diye sordu o da gözlerini bana çevirip.

“Evet.”

“Asıl söz hakkı olan kimselerin tüm sahip olduklarını görsen, sesin de biraz yüksek çıksa demek ki buradan daha soğuk bir yerde olacaktın şimdi,” dedi.

“Silivri gibi mi?” diye sordum ben de boş bulunup.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama bıyık altından gülüyordu yine de. Ben o varla yok arası gülüşe bakarken Aral’ın çaldığı ahşap kapı açıldı. İkimiz de gözlerimizi kapıya çevirdik. Kapıyı genç bir çocuk açmıştı, liseye gidiyordu en fazla. Doğu Çakırca. Koyu kahve saçları, aynı renk gözleri ve beyaz bir teni vardı. Yüzündeki birkaç ben onu güzel gösteriyordu. Kuş yuvasına dönmüş saçları yeni uyandığını belli

ediyordu. Karşısında muhtemelen yabancı birini görmeyi beklemiyordu. Abisinin yanında beni görünce gözleri büyüdü doğal bir şekilde, biraz utanarak geri çekildi. Kendini geri çekerken kapıyı sonuna kadar açmıştı.

“Abim ve Lina abla geldiler!” diye bağırdı ev halkına haber vermek ister gibi. Biz tanışmamıştık ama evde benim muhabbetimin geçtiğini anlayabiliyordum. “Bir de Alin?” diye ekledi arkamdaki Alin’i fark ederek.

Alin yabancı birini gördüğü için hemen bacaklarımın arkasına saklanmıştı. Botlarımı çıkarıp Alin’in botlarını çıkarmak için eğildiğimde Aral içeri geçmişti. Alin’in botlarını çıkarıp onu içeri aldım. Doğu kapıyı kapattığında karşı karşıya kaldık.

“Doğu, Lina,” diye tanıştırdı bizi Aral. Ardından siyah gözlerini bana çevirdi. “Lina, Doğu. Sondan bir önceki,” diye hatırlattı.

“Günaydın,” dedim elimden geldiğince samimi olmaya çaba göstererek.

“Günaydın Lina abla. Memnun oldum,” dedi gülümseyerek.

Bana abla demesi tuhaf hissettirdi. Evdeki tüm çocuklar Lina’cığım diyordu bana. Tek abla diyen o olacaktı sanırım. Çekingen ve saygılı bir tutumu vardı. Bana isimle de hitap edebileceğini söylersem yanlış anlayabilirdi, bu yüzden nasıl rahat hissediyorsa öyle seslenmesi gerektiğine karar verdim.

Aral gözlerini, kafasını kaldırmış bizi izleyen Alin’e çevirdi. “Alin’ciğim bu benim kardeşim Doğu abin,” diye ona da tanıttı Doğu’yu. Doğu gözünü ovuştururken yüzünde bir gülümsemeyle eğilip yanağına dokundu Alin’in.

“Merhaba küçük hanım.”

“Meyana,” dedi Alin. “Sen Batı’nın abisi misin?”

“Evet öyleyim,” diye onayladı onu Doğu.

“Abimin adını bir kadınla aynı cümlede duymayalı kaç sene olmuştu... Duygulandım,” dediğini işittik birinin. Sesin sahibi muhtemelen Güney’di.

“Abim duyarsa cenazeni kaldırır Zincirlikuyu’dan,” demişti Kuzey de.

“Karacaahmet daha uygun,” dedi ona karşılık Deniz. “Abim muhtemelen duydu çünkü ve Lina gidince seni karşıya kadar yüzdürecektir.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp Aral’a baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Ben ona bakınca bana baktı o da.

“Güney biraz zevzektir. Onun dediklerine çok kulak asma,” dedi.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Asmam,” dedim, elimde olmadan gülümsemiştim.

Aral gerçekten abileriydi bu adamların ve hepsi ondan yalnızca abi olarak bahsediyordu, ismini kullanmıyorlardı. Direkt abi diyorlarsa Aral’dı. Diğerleri abiyse isimleriyle birlikte hitap ediliyorlardı ve hepsi Aral’a saygı duyuyor gibi görünüyordu.

Açık alana doğru biraz yürüdük ve sola döndüğümüzde açık planlı bir mutfak karşıladı bizi. İçinde kocaman adamlar vardı. En geniş omuzluları olan Deniz, büyük mutfakta ocak başındaydı ve tavada bir şeyler yapıyordu. Bunu yaparken hem çok rahat hem de çok havalı gözüküyordu. Aşçı olduğunu söylemişti Aral, şaşırmamalıydım ama yine de profesyonel bir kahvaltı beklemediğimden şaşırmıştım bu görüntüye karşı. Kuzey mi yoksa Güney mi emin olamadığım, üzerinde siyah eşofman ve siyah kapüşonlu olanı bir şeyler doğruyordu. Diğerleri de ekmek kesiyordu. Güneş abla sofrayla ilgileniyordu ama biz içeri girince dikkatini hemen bize vermiş, beni görünce yüzünde bir gülümseme olmuştu.

“Ay hoş geldiniz! Günaydın!” diye cıvıladı.

“Günaydın,” diye karşılık verdim.

O sırada mutfaktaki adamların da dikkati bize çevrilmişti. Deniz elinde salladığı tavayı yerine bırakmıştı. Üçü de benimle tanışmak için ellerindeki işi bıraktılar. Aral’ın yanında masaya, mutfaka yakın kısma ilerledim. Alin arkama saklanmıştı yine. Ben de Aral’ın arkasına saklanma isteği duyuyordum gerildiğim için. Nedense en çok Deniz’den çekiniyordum ve ilk hamle de ondan gelmişti.

“Günaydın,” dedi Deniz gözlerini üzerimde gezdirirken. “Deniz ben. Üç numarayım,” diye devam etti ve gülümsediğinden gamze belirdi sol yanağında.

Bana gülümsemesi içimi rahatlattı. Görüntüsü sertti ama ılımlı birine benziyordu.

“Günaydın,” dedim ve gülümsemeye çalıştım.

İsmimi söylemeye gerek duymamıştım. Hepsi beni tanıyor gibiydi. Gözlerimi Deniz’den ayırıp birbirinin aynısı olan iki adama çevirdim. O kadar benziyorlardı ki Kuzey’i, arkamda saklanan Alin’e el salladığı için çıkarabildim.

“Güney,” dedi siyah eşofmanlar içinde olan. “Dikkatli bakarsan ben daha güler yüzlü biriyimdir, Kuzey daha düz bir ifadeye sahip ve şansız biri maalesef. Başlarda bu şekilde ayırt edebilirsin bizi.”

Dün Deniz’in Aral’a söylediği de aklıma gelince gülümsedim.

“Memnun oldum,” dedim.

Tanışmam gereken herkesle tanışmıştım artık. Sadece Alin kalmıştı tanıtılması gereken. Deniz ve Güney de ilgiliyle arkamda saklanan küçük kıza bakıyorlardı. Gözlerimi Alin’e çevirdim. Bacağımın arkasına saklanmış, tek gözüyle izliyordu etrafı.

“Bunlar Batı’nın diğer abileri Alin’ciğim,” dedim yumuşak bir sesle.

Sol elimle yanağını okşadım. Gözlerini bana çevirdi, meraklı parıltılar vardı ılık ılık gözlerinde.

“Kusey’ciğimden yeden iki tane vay Lina’cığim?” diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Fısıltısını herkes duymuş, herkesin yüzünde bir gülümsemeye sebep olmuştu bu soru.

“Kuzey benim,” dedi Kuzey, ona uzanıp yanağına dokunmuştu. “Sana deniz kızlı bir oyuncak aldık hani birlikte?”

“Yeden senden iki tane vay?” diye sordu ona.

“Benden iki tane yok. Bana çok benziyor sadece,” diye açıkladı Kuzey.

Güney de eğilip yanağına dokundu nazikçe. “Teorik olarak aynı kişiyiz ama boş ver bunu... Acayip sevimlisin,” demişti yanağını jöleye dokunur gibi dörterken. Kuzey onu bacağımın arkasından çıkarıp ortalarına aldığı anda Alin utangaçlığını yenmiş, gülümseyerek bakıyordu etrafındaki adamlara. Doğu da onlara katılmıştı. Hiçbiri onu kucağına almadı veya severek sıkıştırmadı. Mesafeli bir şekilde, onun seviyesine inmiş onunla konuşuyorlardı ve Alin’in karşı konulamaz sevimliliği karşısında yanaklarına dokunup duruyorlardı sadece. Kız bir yeğenleri vardı, bu yüzden kız çocuklarına düşkünlerdi sanırım. Alin’i kıskanmadığımı söyleyemezdim, Alin başka birini sevdiğinde bana olan sevgisi azalır diye endişelenmiyor değildim ama artık yalnız olmaması da iyi bir şeydi.

“Sofraya geçelim hadi,” dedi Güneş abla yanımızda dikilirken.

“Siz geçin, ben duş alıp geliyorum,” dedi Aral, ablasına.

Gözlerimiz çakıştığında, “Alin’ciğim! Lina’cığim!” diye seslendi ufak bir erkek sesi.

Kafamı solumda kalan merdivenlere çevirdiğimde Batı gözlerini ovuşturarak iniyordu. Bizi gördüğü için mutlu olmuştu. Ben de gülümsedim ona ama arkasından inen köpekleri görünce gülümsemem yüzümde soldu. Koşarak inen köpekler beni o kadar gerdi ki refleksiyle Aral’ın kolunu tuttum. Aral’ın kaşları çatıldı, önce elime daha sonra baktığım yere baktı ama o sırada köpekler çoktan inmişlerdi.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Cerbe merdivenlerin sonunda beni gördüğü an saldıracak gibi bir pozisyon alıp hırlamaya başladı. Adım atarsam üzerime atlayacaktı, biliyordum bu duruşu.

“Otur,” dedi Aral otoriter bir sesle.

Cerbe oturdu ama bana dişlerini göstermeyi bırakmadı ve bu kez Arte ona uyup bana diş gösterdi. Bütün Çakırcalar ayaktaydı artık ve çatık kaşlarla Cerbe’ye bakıyorlardı. Sanırım onu birine hırlarken görmüyorlardı sık sık.

“Korkmana gerek yok, kendimle götürüyorum onu,” dedi Aral bana.

Tuttuğum kolunu bıraktım. Cerbe’ye doğru ilerledi, onu çenesinden tutarak benimle kontağını kesti ve tek bir baş hareketiyle lideri gibi onu yönlendirdi. Arte’nin başını sevdi yalnızca. Arte hemen sakinleşti ve Batı’nın yanında bize doğru ilerledi çünkü gibi. Cerbe ise Aral’la birlikte merdivenleri çıktı.

“Cerbe gerçekten şaşırtıyor beni,” diye söylendiğini işittim Güneş ablanın.

Gözlerimi ona çevirdim. Sağ kolunu sırtıma atıp kolumu tuttu bana sarılır gibi ve beni sofraya çevirdi. “Takılma sen ona. Aral izin vermez dışarı çıkmasına. Alışacak elbet bir iki güne,” dedi beni teselli eder gibi. “Bak, Arte ikinci günde âşık oldu Alin’e.”

Alin’i herkes seviyordu. Ben Alin gibi değildim. Hiç olmamıştım muhtemelen.

“Cerbe, Arte’den daha asabi bir köpek, takılma ona,” dedi Güney bir anda sağımda belirirken. Gülümsedi ardından. “Abim otoritesine karşı geldi Cerbe’nin. Normalde Cerbe’nin güvenmediği, hoşlanmadığı kimseyle yakın olmaz ama o sana güveniyorsa Cerbe de güvenmek zorunda.”

“Sen yine çok konuşuyorsun,” dedi Kuzey, bir elinde Batı diğer elinde Alin’le bizden önce masaya geçerken.

“Ortamı ısıtıyorum soğuk nevaleler sizi,” dedi Deniz’e, Kuzey’e ve Doğu’ya bakarak. Ardından, “Sen hariç gün ışığım,” dedi ablasına.

Güneş abla kıkırdamış, kolumdaki elini kaldırarak yanağına dokunmuştu Güney’in.

Doğu sessizce koltuğuna ilışıyordu o sırada. Durduk yere laf yediği için uykulu gözlerini Güney’e çevirdi. “Güney Abi ben ne alaka ya?”

“O bavulu ben taşıdım dün. Bitmez o bavulun hesabı o kadar kolay. Her konuya dahilsin koçum iki sene.”

Dün bahsettikleri ağır bavulu Aral, Güney’e taşıtmıştı sanırım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Üzerimdeki gerginlik Güney sayesinde dağılmıştı. Gerçekten konuşkan biriydi, her şeyle

dalga geçebilecek bir potansiyeli vardı. Şahin'in bir alt versiyonu sayı-
lırdı sanırım.

Güneş abla ve ben masaya geçerken Güney de kendine bir sandal-
ye çekecek oldu ama hangi ara geldiğini bilmediğim Deniz, uzanıp Gü-
ney'in ensesinden tuttuğunda Güney hareketsiz kaldı.

"Oturuyor musun canım? Servis çekmeyecek misin?" diye sordu oto-
riter bir sesle.

Güney, kapüşonunu abisinin elinden kurtarıp Deniz'e dönmüştü.
"Doğu niye hiçbir iş yapmıyor abiciğim? Sadece bir soru?"

"O çocuk üniversite sınavına girecek. Rahat bırak."

"Ben de bugün iki kanal tedavisi yapacağım. Benim hiç rahat bırakın
onu, diyenim olmayacak mı ya? Pes," dedi Güney isyan eder gibi. "Hadi
Doğu zavallı bir liseli. Kuzey'e ne oluyor o zaman? Kalksın yardım etsin."

"Nöbetten çıktı o," deyip Güney'i kendine çektiğinde, Güney drama-
tik bir şekilde Deniz'e doğru çekildi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım
yine. Gerçekten hayalimden farklı bir ortamdı. Daha tutuk ve soğuk bir
ortam beklemiştim sanırım ama bu farklıydı. Sanki her şey yolundaymış
gibi hissettirmişti. Sanki başka bir hayatta komşularımıza kahvaltıya gel-
miştik gerçekten. Başımızda hiçbir bela yokmuş gibiydi.

"Ben de yardım edeyim," dedim Güneş ablaya dönüp.

"Yok hayatım. Güney'e bakma sen, çok iş yok zaten. Oturalım biz
onlar yaparlar."

Israr etmedim. Bir tek kuşsütü eksik gibi gözüken bir kahvaltı masa-
sına oturuyorduk. Alin'in yanına oturmuştum. Alin sağımdaydı, onun
yanında Batı, Batı'nın yanında da Kuzey oturuyordu. Solumda Güneş
abla vardı. Doğu, Kuzey'in karşısında oturuyordu, birlikte okul hakkında
sohbet ediyorlardı. Doğu'nun masum bir hali vardı, sakın bir çocuktı ve
kısık sesle konuşuyordu.

Güneş ablayla sohbet ederken Deniz ve Güney sofraya getirilmesi ge-
reken son tabakları da yerleştirdiler. Güney, Deniz'in ona verdiği tabakla-
rı sofraya esnaf lokantasındaymışız gibi davranarak önümüzde bırakıyor,
Deniz'i sinir ediyordu.

İşi bitmiş olacak ki Güney gülerek Batı'nın karşısına, Doğu'nun sağı-
na oturdu. Deniz hepimize çay doldurup herkese ulaşmasını sağladıktan
sonra Güneş ablanın karşısına geçmişti hemen. Mutfağa yakın olmak is-
temişti sanırım. Merdivenlerden ayak sesleri geldiğinde gözlerimiz oraya
çevrildi. Aral'dı merdivenlerden inen, kucağında Melek vardı. Lacivert bir

gömlek, siyah bir pantolon giymişti. Nemli saçları alınına dökülüyordu. Melek'in anlattığı şeye gülümsüyordu. Yeğenin yanına öpücük bıraktığn da merdivenleri bitirmişti. Onu bir morgun önünde gördüğümde ne kadar ölüme benziyorsa, şimdi o kadar yaşama benziyordu.

"Afiyet olsun," diyerek yanımıza geldi.

"Günaydın," dedi Melek, gülümseyerek herkese el sallarken.

"Günaydın," dedi herkes Melek'e.

Melek henüz altı yaşındaydı ve ona her zaman, "Günaydın," diyecek, onun için güneşi doğuracak sekiz kişi vardı. Ben yirmi iki yaşındaydım, güneşin doğacağına dair umudumu yitirmiştim.

Aral, Melek'i annesinin yanına bırakıp benim karşıma oturdu. Aral da oturduğunda sofraya tamamlanmıştı. Herkes onu beklemişti başlamak için. O gelince tabak çatal sesi hâkim oldu masaya. Havadan sudan bir sohbet dönüyordu sofrada. Güneş abla ile konuşuyor, aynı zamanda Alin'i doyuruyordum. Bir elim, bir gözü, bir kulağım hep Alin'deydi.

Güneş abla ve Çakırcaların her şeyi yemem konusundaki ısrarlarıyla normalin üzerinde yemiştin. Midem o kadar doluydu ki pantolonumun düğmesini açmak istiyordum.

Saat sekize gelmek üzereydi. Birazdan herkes kalkacaktı sofradan. Çaylar içiliyor sohbet ediliyordu. Telefonumdan gelen bildirim sesi Aral'la göz göze gelmeme sebep oldu. Bakmak istemedim ama Aral'la gözlerimiz çakıştığında zaten gerildiğim için bakıp kurtulmanın daha iyi olacağına karar verdim. Arka cebimden telefonumu çıkardım.

Gönderen: Asaf Soylu

Sekiz buçukta bu konumda görüşelim. İstersen aldırayım seni.

Yine emrivaki dolu bir mesajdı, kaşlarımı çatmama sebep oldu. Uyanıp uyanmadığım bile umurunda değildi adamın. Gelmemin ya da hazırlanmamın ne kadar süreceği de. Aral'a bir kez daha hak verdim. Madem çok istiyordu bekleyecekti benim keyfimin kahyasını, sapık herif.

Aral'ın soru soran gözlerine karşı telefonumu ona uzattım. Telefonu elimden alıp mesajı okudu. Ardından ekranı kapatarak bana geri verdi. Bu hareketimiz herkesin dikkatini çekmişti.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu Aral.

Hâlâ o da gelmeyi düşünüyordu belli ki. Dudaklarımı aralayacaktım ama Melek'le göz göze gelince bundan vazgeçtim. Bana ve dayısına bakıyordu merakla. Çocukların yanında tehditten falan bahsedemezdim.

Aral gözlerini Melek'e çevirdi. "Doydun mu Melek?"

"Doydum dayıcığım."

"Batı'yla birlikte Alin'e odalarınızı göstermek istemez misiniz?"

Gözleri parladı Melek'in. Kafasını salladı ve sandalyesinden fırlayıp yanımıza geldi hemen.

"Melek sana odasını gösterecekmiş. Güzelce oyna tamam mı?" deyip yanağını öptüm Alin'in ve onu sandalyesinden indirdim. Melek gülümseyerek Alin'in yanaklarına dokundu ve elini tuttu sevecenlikle. Annesinin küçük hali gibiydi.

Bana da bakıp gülümsedi kocaman. Ben de ona gülümsedim. Saçlarımda gezdirdi gözlerini ve dayısına göz kırptı. Dünden beri aralarında bir şeyler döndüğü belliydi ama çözememiştim.

Batı da onlara katıldığında ikisi de Alin'in elinden tutup onu merdivenlerden çıkardılar ve gözden kaydoldular.

Masa bir anda ciddileşmişti. Herkes dikkatle dinliyordu.

"Bu çocuk da on sekiz değil yalnız. Legal mi bunun burada kalması?" diye sordu Güney, Doğu'ya bakarken.

"Abiciğim beni bir sal ya," diye söylendi Doğu ama Aral'ın radarına yakalanmıştı.

Sessiz olduğu için kendi varlığını unutturan biriydi muhtemelen ama Güney ona takmıştı bir kere.

"Afiyet olsun," deyip kalktı sofradan o da.

Güney keyifle gülmüştü. Doğu da yukarı çıktığında herkesin gözleri bendeydi. Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirip gözlerimi yalnızca Aral'ın üzerinde tuttum.

"Sen gelemezsin," dedim kesin bir dille kafamı iki yana sallayıp. "Asaf bizi tehdit etmiş olsa da olmasa da babamla bir ilişkisi olduğu ortada. Babamın mezarını açan adamı mutlaka tanıyor. Bir de... Benim takip edildiğim gerçeği var. Seni hiçbir şekilde açıklayamam. Ne arkadaşım ne de akrabam diyebilirim. İnanmaz."

Kaşlarını çatmıştı Aral. "Gitmek istiyorsan gidelim ama o herifin yanına tek başına gidemezsin. Tek başına da o herifle aynı yerde bulunamazsın."

"Gitmezsem beni orada neden bu kadar çok istediğini bilemeyiz. Mektubu okuyabildim biraz. Davetten bahsediyor ama içeriğine dair pek bir şey geçmiyor."

Aral bu bilgiyle iyice gerilmişti. Dün suspus oturmuştum. Şimdi ise karşı çıkıyordum fikrine.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Tamam gidelim. Gitmeyelim demiyorum ki ben de.”

“Sen gelemezsin,” dedim net bir şekilde. Tartışmaya kapalıydı bu konu.

Derin bir nefes aldı Aral. “Ne yapacaksın sana bir şey yaparsa? Seni bir şeye zorlarsa? Bir sürü şey olabilir, farkındasın değil mi?” dedi isteğim-de mantıklı bir şey arıyormuş gibi gözlerime bakarken.

Bunu ben de düşünmüştüm. Benim de bir planım vardı, tek başıma gidecek kadar aptal değildim ben de. Sadece Aral gelemezdi.

“Şahin gelsin benimle içeri.”

Kaşı kalktı. “Şahin?” diye sordu emin olmak ister gibi.

Kafamı salladım. “Evet. İşi beni korumak değil miydi?”

“Öyle. Öyle de... O ne sıfatla geliyor?”

“Hiçbir sıfatla. Ayrı ayrı gireceğiz, bana yakın bir yerde oturursa hem kendimi güvende hissederim hem de bir şey olursa müdahale etme şansı olur. Şahin’i tanıyor olamazlar, takip edilsek Şahin bunu anlardı diye umuyorum. Bu şekilde yaparsak Asaf ilişkimizi anlamaz,” diye açıkladım.

Şahin’le ben bile daha dün tanışmıştım, Asaf’ın ondan haberinin olmasına imkân yoktu ve o çevremdeyken takip edilseydim Şahin bunu fark ederdi diye umuyordum.

“Lina haklı,” dedi Deniz.

Aral gözlerini Deniz’e çevirdi. Memnuniyetsiz bir ifade vardı yüzünde. Sürekli fikirlerimiz zıt düşüyordu ama bana göre benim planım daha mantıklıydı. Beni düşünmesini anlıyordum, minnettardım da ama o gelemezdi. Ben, onun gelmemesi için bir sürü sebep sayabilirdim ama o bana gelmesi için bir tane mantıklı neden sayabilir miydi?

Aral arkasına yaslandı. “Öyle olsun,” dedi. “Ama sen onun istediği yere gitmeyeceksin, o bizim istediğimiz yere gelecek.”

O bana emrivaki yapıyor, beni tanımadığım bir yere çağırıyordu. Eğer istiyorsa o benim istediğim saatte benim seçtiğim yere gelecekti. Böylece biz avantajlı olurduk. Bununla ilgili bir problemim yoktu işte.

“Olur,” dediğimde Aral da beni başıyla onaylayıp yavaşça kalktı masadan. Telefonunu çıkarırken başıyla Deniz’e işaret ettiğinde kahve alıp verandaya çıktı ikisi.

Güney inanmak ister gibi Kuzey’e baktı. “Gördüklerim halis mi? Az önce Aral Çakırca bir tartışmayı kayıp mı etti bana mı öyle geliyor?”

Kuzey onu onayladı doğru, der gibi. Güney abilerinin çıktığından

emin olup bana çevirdi bakışlarını.

“Abimin en mantıklı olanı seçmediğini ve bunu başkasına bıraktığını ilk defa görüyorum.”

Aral Çakırca'nın kafasındaki ihtimaller neydi de benimle gelmek istemişti bilmiyordum ama beni aydınlatmaz, mantıklı bir açıklama yapmazsa ben de kendi mantığıma göre ilerlerdim. Öyle de yapmıştım. Öyle de yapacaktım. Ya ben kendi bildiğimi yapardım ya da o beni ikna etmek için mantıklı sebeplerini sunardı.

Çünkü ben inanmıyordum. Çünkü ben yaşaya uyarak
ipucu bularak ilerleyebileceğimizi ellerimizi temiz tutarak bu
oyunları başmız dik çıkabileceğimizi düşünmüyordum.

Bu pis bir oyundu, ellerimiz kirlenecekti biliyordum.
Çünkü ben bu yola çıkarken iki mezar kazmıştım, yaşamak
için ellerimi kara bulamayı bile göze almıştım.
Çünkü ben ailemi yaşamak için her şeyi yapıyordum.

Çünkü bazı insanlar böyle yaşar.

Birlikte sofrayı topladık. Aral ve Deniz sigara içiyordu verandada. Kuzey ve Güney abilerine görünüp birlikte çıktılar evden. Güneş abla çocukları kontrol etmek için yukarı çıktığında adınları verandaya yönlendirdim.

Plan yapıyorlardı belli ki. Ne planlıyorsa benim de bilmeye hakkım vardı. Verandaya çıkmak için kapıyı açtım. Montsuz çıkmıştım çünkü onların üzerinde de bir şey yoktu ve üşüyor gibi görünmüyorlardı. Üstelik Aral'ın üzerinde bir gömlek vardı yalnızca. Ama kapıyı açar açmaz soğuk hava yüzüme çarpmıştı. Aldırmadan verandaya çıktım. İkisi de gözlerini bana çevirdi, kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı önümde bağlayıp bir iki adımda yanlarına gittim.

“Deniz’le restoran hakkında konuşuyorduk,” diye bilgilendirdi beni Aral.

Ona gelme, dedim diye kardeşini mi sokuyordu işe?

“Bir aksilik çıkarsa Deniz ifşa olmaz mı?” diye sordum gözlerimi Aral’ın gözlerinde gezdirirken.

“Deniz’in işlettiği mekân değil,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Hep gittiğimiz bir mekân var. Tanıdık bir arkadaşımızın. İçeri giriş çıkışı, içerdeki müşterileri yani her şeyi ayarlayabileceğimiz bir yer.”

Kafasında ne tür senaryolar dönüyordu bilmiyordum ama müşterileri bile hesap ettiğini fark ettiğimde gerildim. Kendimi paranoyak sanıyordum, o daha paranoyak gibiydi. Ya da fazla kontrolcü...

“Bir akşam yemeği olması lazım. Daha erken ayarlayamayız. Sana uyar mı akşam olması?”

Rahatsız olacağımı düşünüyordu. Bir akşam vakti odasında kilitli bir çekmecedeki iki yüzden fazla fotoğrafım olan bir adamla yemek yemem gerekiyordu. Bir şeyler öğrenme umuduyla aptalı oynamam ve masadaki bıçağı en fazla dirsek mesafem uzaklığında tutmam gerekiyordu. Bir yere saplanmamalıydı, canlı bir şeylere...

“Sorun değil,” diye mırıldandım, gergin görünmemeye gayret göstererek.

Mızmızlanarak ilerleyemezdim. Yiğit de söylemişti, hepimiz eteğimizdeki taşları dökmeli, onların altına da elimizi sokmalıydık.

Deniz saatine bakıp, “Ben kaçayım,” dedi Aral’a. Ardından bana baktı, “Görüşürüz Lina.”

“Görüşürüz,” diye mırıldandım garipsesem de. Gerçekten bu adamlarla bir süre görüşecektim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Deniz içeri girdiğinde verandada ikimiz kaldık.

“Şahin bir müşteri olacak. İstediyin gibi,” dedi Aral bana bakarken.

İçten içe o da biliyordu en iyi planın bu olduğunu bence ama kendisi plana dahil olmadığından o planı kontrol edemeyeceği için gerilmişti.

“Mantığına yatmayan kısmı açıklarsan dinlerim,” dedim, çenemi dikleştirip yüzüne bakarken. “Eğer sen bana gelmemen gerekirken neden bu kadar gelmek konusunda ısrarcı olduğunu anlatmış olsaydın ve ben sana hak verseydim, senin planına uyardım. Bu bir yarış değil sonuçta.”

O da sakince kafasını salladı. “Benim kafamın içi çok kalabalık Lina,” dedi gözlerime bakarak. Biliyordum. Kafasının ne kadar kalabalık olduğunu kendimden biliyordum. Bugün koşarken o kadar dalgındı ki koşuyordu ama zihnen orada değildi. Birilerini tutsak etmişti zihninde, gardiyanlık ediyordu o sıra.

“Sen bilmediğin bir denizdesin ama ben en dibindeyim o denizin, yerlisiyim. Senin aklına gelen ihtimallerin derinliği benim aklıma gelen ihtimallerin karanlığına erişemiyor henüz ve ben o karanlığa ne kadar maruz bırakmalıyım seni, emin değilim. Hepsi bu.”

Bir adım atıp karşısında durdum, çenem hâlâ dikti. Gözlerine bakıyordum. Gözlerime baktı o da.

“Cerbe’yi takip et. Yanında mı yürüyor bacağına mı çöküyor görürüz, demiştin dün,” dedim gözlerine bakarken. “Eğer hareket etseydim saldıracaktı bana.”

Ne demeye çalıştığımı anlamak ister gibi gözlerime bakıyordu. Kaşları çatılmıştı. “Eğer teori doğruysa, köpekler sahibinin aynasıysa... Bana karşı tetikte olduğun anlamına gelmez mi bu? Bana güven, diyorsun ama önce sen bana güven. Çünkü ben senin aksine senden hiçbir şey saklamıyorum.”

Sıkıntıyla bir nefes aldı, gözlerini gözlerimden ayırıp etrafta gezdirdi. O karanlık orman aydınlanmıştı, güneş doğuyordu. Sağ eliyle burun kemerini sıktı. Yüzüne dokundu, konuşmayacağını biliyordum. Benim de diyecek bir şeyim yoktu. Sağıma dönüp ormana diktim ben de gözlerimi. Güneş ağaçların arasından soluk bir şekilde gözüküyordu. Tipi bitmişti, durgundu hava.

“Üşümüyor musun öyle?” diye sorarak sessizliği o bozdu.

Benim üzerimde kalın bir kazak vardı, kendisi ise gömlekle duruyordu. Önce gömleğine sonra ona baktım. Bu yaptığım gülümsetti onu.

“Küçükken buz banyosu yaptırırdı babam bana,” dedi, yüzünde alaylı bir gülümseme vardı. Söylediğine değildi bu alay, benim onun üşümesi gerektiğini düşünmemeydi.

Söylediği cümle kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Şakaysa komik değildi, değilse korkunçtu ve şaka yapmadığını biliyordum. Babasından ilk kez bahsetmişti. Kardeşleriyle tanışmamda, onlarla aynı sofraya oturmamda sorun yoktu ama geriye kalan üç kişi yasaklıydı bana. Onlarla değil karşı karşıya gelmek, bahislerini açmak bile kırmızı çizgisiydi. Onun güvenini kazanmayanların bilemeyeceği bir bilmeceydi. Ama şimdi bahsi kendisi açmıştı. Bana güvenmesini söylediğim için miydi bilmiyorum ama açtığı bahis soru sorabileceğim, üstüne gidebileceğim bir konu değildi.

“Soğukla aram iyidir.”

“Bu, üşümediğin anlamına gelmez,” dedim gözlerine bakarken.

Sağ elimi uzattım ve parmaklarımın dış kısmıyla gömleğinin açıkta bıraktığı boynuna dokundum. Yüzü elbette soğuk olurdu ama boynu soğuksa üşüdüğünü söyleyebilirdim. Buz gibi parmaklarım tenine çarptığında gerildiğini hissettim. Nabzını hissettim. Tenim ondan çok daha soğuktu ama onun da sıcak olduğu söylenemezdi. Normalde teninin daha sıcak olduğunu biliyordum.

“Üşümüşsün işte,” derken elimi kendime çekmiş, yine göğsümde bağlamıştım.

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sigara tutan eli havada kalmıştı. Birden ona dokunmamı beklemiyordu sanırım ya da böyle bir hamle yapacağımı düşünmemisti. İnsanlara dokunmayı sevmediğimi kendim söylemiştim sonuçta. Fakat ona dokunmakta sakınca görmemişim. Hatta o kadar doğal bir şekilde yapmıştım ki bunu yanlış anlaşılabileceğini bile akıl etmemiştim. Bana veya ablasına olan davranışlarından yola çıkarak onun gerçekten nezaketli biri olduğunu söyleyebilirdim. Rahatsız edici bir hareketi ya da dokunuşu olmamıştı bana karşı. Bu yüzden normalde hissettiğim o diken üstünde olma halini hissetmiyordum yanında. Beni germiyordu.

Dudaklarında bir gülümseme oldu. Benimle polemiğe girmeyerek kafasını salladı hafifçe. “İçeri geçelim.”

Sigarasından son bir nefes alıp izmariti verandanın dışına attı ve bana döndü. Arkamda kalan kapıyı açmak için uzandı sağ eliyle. Hafifçe üzerime eğilmişti, benim ona yaptığım gibi sol elini yüzüme uzattı ve tersiyle yanağıma dokundu varla yok arası. O sırada kapıyı açmıştı.

“Annen Polonyalı değil mi? Senin soğuğa karşı daha dayanaklı olman gerekmiyor mu?”

Kaşlarımı çatattım gözlerine bakarken. Bunu ben de düşünmüştüm daha önce.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Annem yarı Polonyalı sayılır. Ben onun da yarısı kadar o genlere sahibim.”

Burnundan güldü ve kapıyı geriye iterken doğruldu. “Çeyrek Polonyalı.”

“Polonyalılar üşümüyor mu? Hayret bir şey gerçekten,” dediğimde yüzünde keyifli bir ifade belirmişti.

Ona arkamı döndüm ve sıcak eve girdim. O da arkamdan girip kapıyı kapattı. Güneş abla mutfakta kendisine bitki çayı yapıyordu o sırada. Kafası bize çevrildi.

“Bir şey ister misiniz? Lina’cığım?”

“Ben de alabilirim,” dedim üşüdüğüm için.

“Ben kahve alırım kendime,” dedi Aral arkamdan.

Ben ada tezgâhın önündeki yüksek taburelerden birine ilişirken Aral ve Güneş abla içeceklerini hazırladılar. Güneş abla gülümseyerek önüme bir kupa bıraktığında teşekkür ettim.

Aral kahve makinesinin önünde duruyordu. Sırtı bana dönüktü.

“Annemin doktorunun numarası var mı sende?” diye sordum sırtına bakarken.

İsmi söylememiştim ama onunla konuştuğumu biliyordu. Neden-se ona ismiyle seslenmekten kaçıyordum. Çok mecbur kalınca Çakırca, demiştim ona, bir de doktor, demiştim sanırım bir kere. Tam hatırlamıyordum ama Aral diye hitap edemiyordum.

Aral kupasıyla birlikte bana döndü ve tezgâha ilerleyip bardağını bıraktı. Telefonunu cebinden çıkarıp karşıma oturdu. Ben de arka cebimden telefonumu çıkardım. Daha birbirimizde numaralarımızın olmadığını o an fark ederek ikimiz de birbirimize baktık. Ben onunkini ezber biliyordum aslında. Markette verdiği numara onunsa tabii.

Telefonumun tuş takımını açtım ve ezberimdeki numarayı yazarken numarasını okudum. “Senin mi bu numara?”

Ben numarayı söyleyince şaşırmıştı. “Benim.”

Arana tuşuna bastım bunun üzerine. Telefonu çalmaya başladı, ikinci çalışta aramayı sonlandırdım. Aral merakla yüzüme bakıyordu.

“Markette söylemiştin,” diye açıkladım durumu. “Gördüğüm ya da duyduğum sayıları unutmam kolay kolay.”

Gözlerini üzerimde gezdiriyordu, bu söylediğim oldukça ilgisini çekmişti. “Ne kadar ileri seviyede? *Pi* sayısına bakarsan gördüğün kadarını aklında tutabilir misin?”

Filiz Puluç

“Sesli okursam ya da biri bana okursa sanırım iki yüz kadar basamağı tutabilirim.”

“Görsel hafıza gibi mi?” diye sordu Güneş abla.

Kafamı iki yana salladım. “Daha çok işitsel diyebiliriz,” deyip gözlerimi Güneş ablaya çevirdim. “Gördüğüm sayıları da unutmam ama sesli okursam daha uzun sayıları tutabilirim aklımda ve daha kalıcı olur.”

“Her zaman böyle bir özelliğim olsun istemişimdir. Kendi numaramı bile zor aklımda tutuyorum. Alp’in numarasını ezbere biliyorum, bir de Aral’ın.” deyip gülümsedi. Sonra benim Alp diye bahsettiği adamı tanımadığımı fark ederek oturduğu yerde doğruldu, yüzünde güzel bir gülümsemeyle. “Alpaslan, eşim olur kendisi. Yatırımcılıkla ilgileniyor. İşinsanı, diyebiliriz kısaca.”

Anladım, der gibi kafamı yavaşça aşağı yukarı salladım. Güneş ablanın bana yaptığı bitki çayını içmek için kupama uzandığım sırada gözlerim Aral’a çevrildi. Bir sessizlik çökmüştü üstüne nedense. Kafasında bir şeylerin döndüğünü biliyordum ama neyle ilgili olduğunu çıkaramıyordum. Annemle mi ilgiliydi?

“Hong Kong’a gitti on gün önce. Sanırım haftaya dönmüş olur. Tanışırsınız.”

Dikkatimi Güneş ablaya verdim yine. Sıcak kupayı kavrayıp bir yudum aldım. Eşi döndüğünde gidecekler miydi acaba? Sonuçta enişteresi dönmüş olacaktı ve adamın işi gücü olduğu belliydi. Belki de burada kalmak istemezdi... Güneş abla gitsin istemezdim açıkçası. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar bu kadar erkeğin içinde tek kalmaktansa bir kadının olmasını tercih ederdim.

“Eşiniz dönünce gidecek misiniz?”

Güneş abla sağ dirseğini tezgâha yasladı. “Muhtemelen kalacağız. Alpaslan aile durumumuza hâkim ve şimdi bu durumu da biliyor. İlk uçakla dönecekti ama Aral ikna etti onu. Şu an hamilelik izindeyim, sürekli evde oluyorum bu yüzden. Alpaslan ve Aral burada kalmam konusunda ortak karara varmış durumdalar. Neyse ki Alp’im harika bir adamdır. Tüm kardeşlerimle arası iyi ve kalabalık ailelerden hoşlanıyor. Eğer kardeşlerimle yaşamak istemeseydi anlardım onu, herkesin özel hayatını özel yaşama hakkı var ama Alp hiç öyle biri olmadı,” dedi minnettar bir gülümsemeyle.

Güneş abla iyi biriydi. Doğaldı, sevecendi ve sıcacık biriydi. İsmi gibiydi. Parlıyordu hep, iç ısıtıyordu ve eşinden bahsederken yüzündeki

minnettar gülümseme eşinin de iyi biri olduğuna ikna etmişti beni. Ben şüpheli biriydim, herkese şüpheyi yaklaşırdım ama Alpaslan Bey’le tanışırken o kadar da önyargılı olmayacağımı içten içe biliyordum.

Telefonum titrediğinde bir mesaj düşmüştü ekrana. Aral karşımda oturuyordu ve bana mesaj atmıştı. Adını kaydetmemiştim henüz. Mesajına bakmadan önce onu rehberime kaydettim.

Aral Çakırca

Ardından attığı mesajı açtım. Bana doktorun numarasını atmıştı.

“Teşekkürler,” dedim gözlerimi ona çevirip.

Kahvesini içiyordu, kafasının içinden çıkmıştı artık. Gözleri bendeydi. Teşekkürüme karşılık gözlerini kapatıp açtı sadece.

“Ben de alabilir miyim numaranı?” diye sordu Güneş abla telefonunu çıkarırken.

“Tabii,” dedim tekrar ona dönerek.

İyi olurdu. Alin’i merak ettikçe arayamasam bile mesaj atabilirdim ona. Güneş abla aklımda kalmasını ister gibi sesli söyledi numarasını. Bu, dudaklarımda bir gülümseme oluşturmuştu.

Numarasını tuşlayıp Güneş abla diye kaydettim onu da.

“Yaaa! Beni abla diye kaydetti,” dedi Aral’a, mutlu olmuştu.

“Ben de Lina’cığım diye kaydedeyim, dilime yapıştı Alin’im sağ olsun.”

Gülümsedim. Evdeki herkes bu gidişle Lina’cığım diyecekti bana farkında olmadan. Aral kahvesini bitirip ayağa kalktığı anda kafasında ne olduğunu o kadar merak ediyordum ki huzursuz hissetmişim. Annemle ilgili bir şey mi vardı yoksa benimle ilgili bir şey mi takılmıştı kafasına? Ya da başka bir şey mi gelmişti aklına akşamki planla ilgili?

Bardağını sudan geçirip bulaşık makinesine bıraktı ve bana döndü. Güneş abla telefonu çalınca kupasıyla birlikte yanımdan ayrıldığında baş başa kalmıştık yine. Oturmamıştı yüksek tabureye, mutfağın tezgâhına kalçasını yaslamış kollarını önünde bağlamıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum merakla.

Elini yüzüne götürdü ve henüz çıkmamış olan sakalını sıvazladı uykusunu dağıtır gibi. “Akşamki planı,” dedi ve saatine baktı. “Saat sekizi geçti. Asaf gelmeyeceğini fark eder on on beş dakikaya. Yine mesaj atacaktır herhalde, seni hiç aramıyor gibi duruyor.”

“Ararsa açmayacağımı biliyor,” dedim tırnaklarımı hafifçe tezgâha vururken. “Onun sesini duymaya pek tahammülüm yok.”

Gerildiği yüzünden belli oluyordu, onun aklına da dün akşamki fotoğraflar gelmiş olmalıydı. Tezgâhla olan temasını koparıp yine karşıma oturdu. Ada tezgâhın üzerindeki telefonunu alıp bir şeyler yaparken telefonuma bir bildirim düştü yine. Ondandı. “Dünkü mektup,” diye açıkladı, açıp bakmamıştım henüz. “Göz gezdirdim, dedin sofrada. Lehçe biliyor musun?”

Kafamı salladım yavaşça. “Çok iyi değilim ama biraz uğraşırsam çevirebilirim sanırım.”

Kafasını salladı o da anladım, der gibi. “Savcı bir çevirmene çevirtcek ama sen de oku, aklında kalmasın.”

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim gergince. “Şahin’e verdiği kayıtlardan bir haber var mı?”

“Şahin izletiyor kayıtları,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Neden biz izlemiyoruz? Bizim izlememiz daha mantıklı olmaz mı?”

“İki aylık bir kayıttan bahsediyoruz Lina. Bin dört yüz kırk saatten bahsediyoruz en az. Ne kadarını izleyebiliriz ki? Dikkat çeken, bilmemiz gereken bir şey olursa haberimiz olacak, merak etme. Kendimiz de izleyeceğiz istemesek de ama zaman kazanmaya çalışıyorum sadece.”

İçerisinde yalnızca iki aylık kayıt varsa bu, Asaf’ın elinde başka kayıtların da olduğu anlamına geliyordu. Odasına bakmıştık, orada yoktu. Nerede saklıyordu diğer kayıtları? Belki onları alsak babamı görebilirdim... Belki ne zaman o odanın sahibi olduğunu net bir şekilde öğrenirsem babama rastlayabilirdim o görüntülerde... Rastlasam izleyebilir miydim? İşte bundan hiç emin değildim.

“İki aylık varsa daha fazlası da vardır elinde değil mi?”

Derin bir nefes alıp dirseklerini tezgâha yasladı ve öne eğildi hafifçe. “Muhtemelen.”

Gözlerimi boynunda gezdirdim. Öne eğildiği için boynundaki zincirin ucundaki şey gömleğine yaslanmıştı, belli oluyordu hafiften, dikdörtgen şeklinde olduğunu söyleyebilirdim.

“Asaf, babam ölmeden önce başa geçtiyse ve belki o tarihlerin kayıtlarına ulaşabilirsek bir ipucu bulamaz mıyız? Kayıtlarda babamı bulsaydık aralarının nasıl olduğu hakkında ya da babamın görevi hakkında fikir sahibi olabilirdik.”

“Olabilirdik,” dedi o da beni onaylayarak. “Ama kayıtları nerede tuttuğunu bilmiyoruz. Belki de yok ediyordur...”

Gözlerimi gömleğinin üzerinden çekip gözlerine çevirdim. “Yok edecekse neden kaydetsin ki?”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Önemini yitiren bilgiyi elinde tutarsan başına bela olur,” dedi gözlerime bakarak. “Asaf helki de odasına gelenlere şantaj yapmak için gizlice kayıt alıyordur. O odaya kimin girip çıktığını bilsen dudağın uçuklar.”

Kaşlarım çatıldı bu söylediğiyle. Olayı hiç o açıdan düşünmemiştim. Güvenlik ihtimaliydi aklıma tek gelen ama biraz önce Aral’ın söylediklerini anımsadım. Onun aklına gelen ihtimallerin derinliğine inemiyordum. Hakkıydı. Ne kadar zeki olduğumuzla ilgili değildi bu. Maruz kaldığımız çevre ve olaylarla ilgiliydi. Herkesin bakış açısı maruz kaldığı olaylarla şekillenirdi. İkimiz de bilinmezlik denizinde yüzüyorduk. Ben sırtüstü uzanıyordum o denizde, Aral yüzüstü uzanıyordu. Ben karanlık gökyüzüne bakıyordum, o denizin dibine bakıyordu.

“Ya kayıtları hâlâ elinde tutuyorsa?” diye sordum.

Bu da bir ihtimaldi ve herkes tüm ihtimalleri düşünmesiyle ondan övgüyle bahsediyordu. Düşünmüş olmalıydı bu ihtimali.

“Tutuyorsa aptaldır,” dedi doğrudan. “Aptallar da her zaman hata yapar.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Hata yapmasını bekleyeceğiz.”

Kafasını salladı. Gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmıyordu. Yüzümde geziniyordu hep. “Sabırlı mısındır?”

Yüzümde alaylı bir gülümse oldu. “Yaşama dair tek bir umudu yokken bile başkaları için yaşayabilen biriyim ben. Bir kaza da ya da belada ölmeyi bekleyecek kadar sabırlıyım.”

Bu söylediğim hoşuna gitmedi. Gözlerinden daha siyah olduğu için seçilen gözbebeklerinin genişlediğini gördüm.

Gözlerimin içine bakarken, “Ölemezsin,” dedi net bir sesle. Gözlerindeki boşluğa bakıyordum ve o boşluk da yine benim içime bakıyordu. “Ben hayatıma giren insanları kaybetmekten çok sıkıldım Lina. Ölemezsin.”

Ben hayatıma giren insanları kaybetmekten çok sıkıldım. Şu yaşına kadar kaç kayıp verdin Aral? Kimleri, ne için kaybettin?

“Ölmem,” diye onayladım onu. “Bazen dayanılmaz oluyor ama yaşamam gerektiğini biliyorum.”

Baş hareketiyle beni onayladı. “Çünkü bazı insanlar böyle yaşar.”

Kafamı salladım. “Bazı insanlar böyle yaşar.”

Aramızda bir sessizlik oldu. Aral’a baktığımda o kadar çok ve zıt şeyleri hatırlatıyordu ki bana, onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ona baktığımda ölüm görüyordum, yaşam görüyordum. Dürüstlük ve sırlar görüyordum. Bir karanlık görüyordum, bir aydınlık görüyordum.

“Annem de...” dedim sormaya cesaret ederek. “Yaşar mı gerçekten?”

Boğazım kurumuştı. Bu soruyu çok sormuştum. Bulduğum her doktora sormuştum. Ama her soruşumda benden neleri götürdüğünü kimse bilmiyordu. Hiç kimse, alacağım cevap beni yıkmaya diye kaç umudu içimden söktüğümü bilmiyordu. Daha fazla üzülmeyle, annemi üzüldüğümü görmesin diye günlerce en kötü cevaba alışmaya çalışıp prova ederek o soruyu sorabildiğimi bilmiyordu. Bilmeyecekti kimse.

“Yaşayacak,” dedi sakın bir ifadeyle. Yine o bulaşıcı sakınlık vardı sesinde. Bilerek o ses tonunu kullanıyordu sanki. Çünkü ne zaman o tonda konuşsa rahatlıyordum. “Yaşasın diye elimizden gelen her şeyi yapacağız. Yiğit yakından ilgileniyor tedavisiyle. Doktoruyla da iletişimdeyim. Dün anlatılan hiçbir şeyi dinlemediğinin farkındayım ama annenin durumu düşündüğün kadar kötü değil. Bugün ya da yarın uyandırmayı düşünüyorlar. Tedavi biraz ilerlesin daha sonra buraya getiririz anneni, aklın kalmaz onda. Tedavisiyle ilgilenecek bir hemşire de getiririz olmadı, zira ev doktor kaynıyor.”

Gözlerimi yüzünden indirdim. Tezgâhtaki ellerime baktım. Doğrularla yaşayamayanlar iyi bir yalancı ister, demişti Aral. Ben bazı doğrularla yaşayamıyordum ve iyi bir yalancı istediğim zamanlar da olmuştu. Şu an bana en azından bu konuda yalan söylüyorsa da ona kızamazdım. Yine haklı çıkmıştı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, minnettar hissederek.

Ben teşekkür etmekten nefret ederdim ama Aral’a ne kadar teşekkür ettiğimi bilmiyordum. Öyle şeyler yapıyor ya da söylüyordu ki kendimi teşekkür ederken ya da ona karşı minnettar hissederken buluyordum. Yalnızlığa alışan bedenim başım okşanınca, sırtım sıvazlanıp nasıl olduğum sorulunca hemen minnettar kalıyordu.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Beni izliyordu.

“Neden hiç rica ederim falan demiyorsun?” diye sordum konuyu dağıtmak isteyerek.

“Teşekkür edeceğin bir şey yapmıyorum ki,” deyip bardağımlı tuttu ve önüme sürükledi tezgâhtan kaldırmadan. Çayımın varlığını bile unutmuştum.

“Annem nezaket olması gerekendir, bunun için teşekkür beklennmeli, teşekkürler fedakârlıklara aittir, derdi.” Sesi derinden gelmişti bunu söylerken. “Ben senin için henüz hiçbir şey feda etmedim.”

Henüz... Benim için bir şeyleri feda edebileceği anlamına mı geliyordu bu? Ben kimsenin benim için bir şeylerini feda etmesini istemezdim. Her fedakârlık bir teşekkürle teselli olmazdı ki...

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Anne konusunu dağıtmak için sormuştum bu soruyu ona ama yine başka bir anne konusu açılmıştı. Aral ona çıkıştığım için mi bugün annesi ve babasından bahsediyordu bana yoksa gerçekten biraz daha mı yumuşamıştı bana karşı bilmiyorum ama söyledikleri acı doluydu. Bu iş hiç hoşuma gitmemişti.

“Beni kendine çok borçlu çıkarma,” diye mırıldandım. “Ben borçlu kalmaktan nefret ederim.”

Yüzünde bir gülümseme oldu. “Ödeşiriz demek mi bu?”

O eğer benim için bir şeyleri feda edecekse ben de bunu yapmak zorunda kalırdım, biliyordum kendimi. O seviyeye gelmek istemezdim çünkü onun için bir şeyler feda etmeye başlarsam yalnızlığımdan iyice sıyrıldığım anlamına gelirdi bu.

Cevap vermedim ona. Aral derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Parmaklarımı kupaya sardım ve kuruyan boğazımı yumuşatmak için bir yudum aldım çaydan.

“Dışarı çıkacağım ben. Adli tıp kurumuna uğrayıp dünkü testlerin sonuçlarına bakacağım, sana da atarım. Bir de dün aldığım örnekleri işleyeceğim, muhtemelen sonuçları yarın çıkar onların da. Sonra buluşacağınız mekâna geçip ayarlamalarla ilgileneceğiz Şahin’le. Senin gelmene gerek yok ama yok illa ben de geleceğim dersin seni durduramam.”

Aral’la gidip yapabileceğim bir şey yoktu ve ona güvendiğimi göstermek için iyi bir adım olabilirdi gitmemek. Burada kalıp çocuklara bakmasında Güneş ablaya yardımcı olurken mektubu çevirmekle ilgilenebilirdim, hem belki bir ipucu bulurdum. Gitmeme gerek duymuyordu.

“Peki,” dedim yalnızca.

Kaşları kalktı hayretle. “Bu kadar çabuk mu kabul ettin?”

“Güvenmeye çalışıyorum işte,” deyip omuz silktim.

İğneleyici cevabıma karşılık hafiften gülümsedi. “Sen hep böyle batırarak mısın iğneni bana?”

“Sen beni deneyecek misin hep böyle?”

“Seni denemiyorum ben Lina. Gözlemliyorum sadece.”

Kafamı salladım tabii, der gibi. Çayımdan koca bir yudum daha içtim.

“Asaf mesaj atarsa saat kaç diyeyim?”

“Sekiz daha iyi olur.”

Kime ve neye göre bilmiyordum ama kesin kafasında bir plan vardı.

“Akşam olmadan gelirim zaten. Konuşuruz yine planı, üzerinden geçeriz. Yiğit’e de haber veririm.”

Kafamı sallayarak onayladım onu. Ayağa kalktığında ben de çayımı bitirmiştim. Ayağa kalktım ben de. Arte'nin koltuklarda oturduğunu görünce istemsizce duraksadım. Alışkın olmadığımından bazen varlıklarını unutuyor sonra fark edince tekrar irkiliyordum. Aral irkildiğimi anlayarak elini bana uzattı ve bileğimden tuttu beni. Gözlerimi yüzüne çevirdim, beni peşinden götürmeye başladı.

Kaşların çatıldı çünkü beni doğrudan Arte'ye doğru götürüyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Tanıştıracacağım sizi,” dediğinde iyice gerildim. “Cerbe için henüz erken ama Arte ile tanışabilirsin.”

“Öyle şey mi olur ya? Ne biçim doktorsun sen? Hiç mi fobilere karşı tutumları anlatmadılar sana?” dedim tedirgin olarak.

Omzunun üzerinden bana baktı. “Maruz bırakma diye bir gerçek var.”

Evet, vardı gerçekten de. Neden vardı böyle bir şey?

Arte, Aral ona yaklaşınca uzandığı yerde oturur pozisyona geçti ve kulaklarını dikti. Kulaklarının ve kuyruğunun kesik olduğunu daha önce fark etmemiştim. Neden kesiklerdi? Gerçekten av için mi kullanılıyorlardı? Cerbe'nin agresifliği bundan olabilir miydi?

“Kıpırdama,” dedi Arte'ye.

Kesinlikle maruz falan kalmak istemiyordum ama bundan sonra hep dibimde olacaktı bu köpekler. Aral'a sürekli köpeklerini bir odaya kapat, diyemezdim. Hakkım yoktu. Hem tek rahatsız olan ben değildim, onlar da benden rahatsızdı bence. Aramızı düzeltmek en iyi çözüm olacaktı.

Aral bileğimi bırakmadan eğildi ve sağ eliyle köpeğinin başını okşadı. “Aferin kızıma.”

Aral bana döndüğünde huzursuzlukla altdudağımı ısıırıyordum. Uzun kollu şeyler giyindiğim için Aral fark edemezdi ama eğer vücudumdaki diş izlerini görseydi yine de beni maruz bırakır mıydı merak ediyordum. Arte ve Cerbe'yi ben burada olduğum sürece odasına mı kapatırdı yoksa travmamı atlatayım diye beni alıştıtır mıydı yine de?

“Köpekler neden bu kadar korkutuyor seni? Daha önce saldırıya mı uğradın?” diye sordu.

Gözlerimi Arte'den çekip Aral'a çevirdim, kaşları çatılmıştı hafifçe. Evet uğramıştım. Bir değil üç kez uğramıştım. İlki altı yaşımdayken olmuştu. Yeni doğan bir köpeğe çok yaklaşmamam gerektiğini bilmiyordum. Bebeğine çikolatalı ekmeğimden vermek istemiştım. Annesi beni tehlike olarak algılamıştı, onu suçlamıyordum. Beni Aral'ın tuttuğu

bileğimin biraz yukarısından yakalamıştı. Tenim beyaz olduğundan dik-katli bakmadıkça görülmüyordu ama ben ilk bakışta bulabilirdim o izleri.

Daha sonra köpeklerle küsmüştüm. Kaçmıyordum köpeklerden ama endişelenmiyorum değildim. Dördüncü sınıfta başıboş bir köpek sürüsü tarafından kovalanmış, kaçarken yola fırlamıştım ve araba çarpmıştı. Neyse ki hızlı değildi araba, kolumu kırmıştım yalnızca.

Fakat en kötü tecrübem lise ikinci sınıftakiydi. Sürekli zorbalığa uğruyordum okulda. Sessiz öğrencilerin maruz kaldığı türden zorbalıklardı bunlar. Sürekli dalga geçilir, inek diye itham edilirdim. Bazen ayakçılık yaptırılmaya zorlanırdım, yapmayınca itip kakar, hakaret ederlerdi. Üstelik bunu kız öğrenciler yapıyordu, erkeklerin pek umurunda değildim neyse ki ama nasıl oldu bilmiyorum, birdenbire sınıfın en güzel kızı olduğum hakkında bir fikir ortaya atıldı erkekler tarafından. Sınıftan bir erkek yine sınıfımızdan bir kıza çıkma teklifi etmiş, reddedilince muhtemelen kıızı sinirlendirmek istediğinden eğer bu kadar içekapanık olmasaydım onun havasının sökmeyeceğine dair bir şeyler söylemişti. İşin garip yanı diğer erkekler de katılmıştı ve bir anda sınıfın en güzel kızı konumuna yükseltilmiştim. Bu ani yükselişin en büyük zararı bana olmuştu. Bana en çok zorbalık yapan kızlardan biri bu durumdan hoşlanmamış, serseri sevgilisinden bir ricada bulunmuştu. Köpeğiyle beni herkesin önünde korkutup rezil etmek... İşler planladıkları gibi gitmedi. Sevgilisinin köpeği *Dogo Argentino* denen ürkütücü bir cinsti ve sahibi, eğer ona bana saldırmasını söylerse benden ayırmaya kendisinin gücünün yetmeyeceğini hesap etmemişti. Köpeğe beni işaret ettiğini hatırlıyordum hâlâ. Korkudan kilitlenmişim, kaçamamıştım. Köpek üzerime atlamış, kolumdan tuttuğu gibi beni yere düşürmüş ve sürüklemişti. Sol kolumun kopacağını düşünmüştüm. Kaburgalarımın bile diş izleri vardı. Hastanelik olmuşum, bunu yapanlar da okuldan atılmıştı ama bu, hiçbir şeyi telafi etmemişti. Yine de köpek gördüğümde bir dükkâna girecek hale gelmişim ama babamı kaybettikten sonra köpeklerle meydan okuduğum olmuştu birkaç kez. Herhalde biraz korksam iyi olur diye düşünmüştüm, kalbim hızlı atsın istemişim.

“Lina?”

Aral'ın, Arte'yi kapatacak şekilde önüme geçtiğini fark ettim. Anılarıma dalmıştım birden. Kendime geldim. Gözlerimi kırıştırdım ve Aral'a baktım.

“Birkaç kez uğranmıştım,” diye cevapladım sorusunu, sol elimle kaşıma dokundum.

“İstemiyorsan...” demişti ki kafamı iki yana salladım.

Kaçarak bir yere vardığım yoktu. Anlamıştım.

“Yok. Anlaşabilirsek iyi olur. Daha az tedirgin olurum,” diye onayladım onu. “Ama tasmaını falan tut.”

Kafasını salladı. “Seni ısırılmaz. Yeltense bile ısırmasına izin vermem, merak etme.”

Derin bir nefes aldım ve elimi ona uzattım. Elimi tuttu ve beni Arte’ye yaklaştırdı biraz daha. Arte nefes alıp veriyordu öylece, dili dışarıdaydı. Gözleri Aral ve benim aramda gidip geliyordu. Arte’nin önünde durduğu koltuğa oturduk. Aral ona söylediğim gibi tasmaını tutuyordu nazikçe.

“Sakin ol,” dedi Arte’ye. “Onu korkutma. Biraz ürkek.”

Kaşlarımı çattım. Hiç de ürkek değildim. Arte bir asker gibi Aral’ı dinlemiş, bir iki adım atıp önümüzde oturmuş ve hareketsiz kalmıştı. Aral sakince elimi burnuna yaklaştırdı.

“Lina’yla tanış.”

Altdudağımı ısırılmış, sol elimle gömleğini tutmuştum ne olur ne olmaz diye. Aral tanış, deyince Arte anlamış olacak ki avcu yukarı bakan sağ elimi kokladı. Oturmayı bırakmış, ayağa kalkmıştı, bana birazcık yaklaştı ve koklamaya başladı beni. Gözlerimi Aral’a çevirdim.

“Kokunu ezberliyor. Rahatsız ediciyse dayan biraz, kısa sürecek,” dedi gözlerime bakarak.

Köpeklerin insanları koku sayesinde tanıdığını okumuştum sanırım. O beni koklarken Aral avuç içimi yere bakacak şekilde çevirdi elimi ve kafasının üzerine koydu. Arte işine devam ederken Aral’ın teşvikiyle başının üzerindeki kısa, siyah tüylerini okşadım. Yumuşacıktı, tuhaf bir his veriyordu insana. Arte onu okşadığımda gözlerini kapattı hoşuna gitmiş gibi. Gerçekten insan gibi mi tepki veriyorlardı yoksa ben mi öyle hayal ediyordum bilmiyordum. Dili dışarı çıkıp içeri giriyordu. Bu tuhaf bir histi. Aral’ın tepkisini görmek isteyerek gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde bir tebessüm vardı. O da bana bakmıştı.

“Sevdi seni.”

Sevmiş miydi gerçekten? Bu kadar basit miydi bir köpekle iyi anlaşmak?

“Sahi mi?” diye sordum, ikna olmamıştım. Arte’ye baktım tekrar. “Bence senin elin sanıyor elimi. Bu çok çabuk oldu.”

Aral burnundan güldü ve elini elimin üzerinden yavaşça çekti. O elini çekince gerildim ama hâlâ tasmaından tutuyordu onu ve Arte hiç rahatsız gibi durmuyordu ona dokunmamdan. Nefeslenirken korkunç

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

gözükmüyordu aslında, normal sevimli köpeklerden pek bir farkı yoktu. Daha asil duruyordu yalnızca.

“Ne yapayım şimdi?” diye sordum gergince.

“Okşaman hoşuna gider, çenesinin altını deneyebilirsin.”

Çenesi, korktuğum bir kısımdı. Hatta en korktuğum kısımdı. Beni ısırabilirdi. Aral kafamdan geçenleri anlamış gibi elini uzattı ve çenesinin altına dokundu. Arte kafasını ona çevirip kafasını kaldırdı ve gözlerini kapattı. Gerçekten hoşuna gidiyordu. Aral’dan cesaret alarak ben de çenesine dokundum. Ellerimiz birbirine çarpsa da çenesini okşayabilmişim. Sol elimi de uzatım ve kulaklarına dokundum. Çok yumuşak bir şeydi ve sevmeye hissi hoştu. Arte keyifli sesler çıkardığında gülümsedim. Aral’a baktım. Aral’ın yüzünde memnun bir ifade vardı o sırada. Onu öyle görünce kendimle gurur duymadan edemedim. Yenmişim işte korkumu. Ne vardı sanki? Demek ki sorun ben de değildi, Cerbe’deydi.

“Kulağı ve kuyruğu neden kesik?” diye sordum merakla.

Aral’ın yüz ifadesi değişti. Sağ elini uzatıp Arte’ye dokundu durgun bir ifadeyle.

“Babamın estetik zevkleri.”

Babasıyla ilgili tek bir güzel şey yok muydu gerçekten? Ne istemişti hayvandan? Bu yaptığının bir yararı yoktu ki ona. Sırf güzel gözüksün diye mi onu sakatlamıştı yani?

Gözlerimi Arte’ye çevirdim. “Yaşı büyük mü o zaman Arte’nin?” diye tahmin yürüttüm.

Babasını tanımıyordum ama bu olay yaşanırken Aral bir şekilde müdahale edememişti belli ki ve ben de o küçükken yapılmış olmasına yormuştum.

“Yaşlı, evet. On iki yaşında.”

On iki bir köpek için yaşlı demekti.

“Doğduğundan beri sen mi bakıyorsun?”

“Evet. Annesine de ben bakmıştım.”

Yutkundum. Arte’yi on iki senedir tanıyordu Aral. On yedi yaşından beri yanındaydı onun. Belki de hiç ayrılmamışlardı ve bu köpek artık yaşlıydı. Birkaç seneye öleceği anlamına geliyordu bu. Annesine de baktım, demişti. Kaç köpeğinin ölümüne şahit olmuştu? Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Ben on sene içinde onu kaybedeceğim düşüncesine dayanamayacağımdan asla hayvan sahibi olamazdım. Ama Aral çocuklarına bile bakıyordu.

“Yavrusu yok mu hiç?”

“Yok. Kısırlaştırıldılar.”

Filiz Puluç

Arte bizden sıkılmış gibi ellerimin arasından kayıp geri çekildiğinde Aral onu bıraktı. Arte odadan çıktığında arkasından baktım.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Öncelikle ellerimi yıkamak istiyorum hiçbir yere dokunmadan,” diyip ellerimi havada tuttum ve ona döndüm. “Onun dışında Arte ile iyi oluruz bundan sonra sanırım. İyiyiz galiba...”

Gülümsedi cevabıma.

“Cerbe, Arte'den daha şüpheli, korumacı bir köpek. Sana alıştığında onunla da tanışırsınız.”

Hiç gerek yoktu aslında. O Aral'ın odasında takılabilirdi bir süre daha. Aral tekrar saatine baktı, ardından ayağa kalktı. Artık gitmesi gerekiyordu sanırım. Ben de ayağa kalktım. Ellerimi de yanıma indirmiştim.

Güneş abla ortadan kaybolmuş, bir daha gözükmemişti. Yukarıdan çocukların sesi geliyordu, Doğu ise odasındaydı sanırım. Bugün cumartesi, okulu yoktu herhalde.

“Çıkmam lazım benim,” dedi ve önümden geçti.

Önümden geçerken arkasında sehpa olduğu için yüzünü bana dönmüştü. Parfümünün kokusu çalındı burnuma yakından. Erkek parfümleri bana hep aynı kokardı ama onun parfümü farklı ve güzeldi. Bana neyi hatırlattığını hâlâ keşfedememiştim.

Önümden geçip kapıya doğru ilerledi yavaş adımlarla. Peşi sıra ilerledim ben de kapıya.

“Cerbe inmez değil mi?” diye sordum emin olmak için. Kafasını omzu üzerinden bana çevirdi yürümeye devam ederken. “Gelmez. Eşyaları var yukarıda. Doğu ilgilenir onunla.”

Evet. Onunla ilgilenecek biri olması iyiydi. Yoksa onun için üzülürdüm.

Aral vestiyerden aldığı kabanını giyindi. Yakasını düzeltirken gözlerini bana çevirdi.

“Bir şey olursa ara ya da mesaj at, nasıl rahat ediyorsan. Çekinme.”

“Çekinmem,” diye mırıldandım.

Botlarını giyerken onu neden yolcu ettiğimi anlayamadım bir an. Alışkanlık olmuştu sanırım.

“Görüşürüz,” dedi bana ve merdivenleri inip durduğum yerden bakıldığına doğruca görünen bahçe girişine ilerledi.

Evin etrafındaki korumaları o an fark edebilmişim. Aral arabasına binip bahçeden çıkana kadar arkasından baktım.

"Önemli diye onayladım onu.
"Bazen dayanılmaz oluyor ama yaşamam gerektiğini biliyorum."

Baş hareketiyle beni onayladı.
"Çünkü bazı insanlar böyle yaşar."
Kafamı salladım. "Bazı insanlar böyle yaşar."

Filiz Puluç

Güneş ablanın rahatça çalışabileyim diye beni çalışma odasında tek bırakmasının üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti ve tüm vaktimi mektubu çevirmeye uğraşarak geçirmiştım. Gerçekten körelmiştım, unutmuş-tum dili neredeyse. Doğru bir çeviri yapabilmek için epey emek vermiş-tim. En son halinden emin olarak Türkçesini temiz bir kâğıda döktüm.

05.01.2021

Bay Beyaz,

Hareketlerinizi gözden geçirin. Değerinizin ve bize kattıklarınızın biz-den bunları istemeye yeterli olduğuna inanıyor musunuz gerçekten? Önceki başarısızlığınızın cezasının hafif olması sizi yanıltmasın, bu yalnızca merhamet göstergesiydi. Size bir şans daha verildi, o şans iyi kullanırsanız sizin yararınıza olur. Yeterince zamanınız vardı ama her şeyi elinize yüzünüze bulaştırdınız. Arkanızı toplamayacağız, bu işin altından tamamen sizin kalkmanız gerek. Davette kendinizi, değeriniz olduğunu kanıtlayın. Gücünüzü gösterin, bizi ikna edin, bizi kendinize inandırın. Bu davetin altından kalkın. Kalkmak zorundasınız. Aksi takdirde sebep olduğunuz kayıpların cezası geçen seferki kadar hafif olmayacak, sizi temin ederim. Bazen elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir. Serçeyi iyi kullanın. İyi haberlerinizi bekliyor olacağız.

Mektup on gün önce yazılmıştı. Kısa, öz ve tehditkârdı. Bay Beyaz'ın Asaf olduğunu anlamak zor değildi. Mektubu gönderen kişi Asaf'tan üstün biriydi ve bu davetin Asaf için neden bu kadar önemli olduğu anlaşılıyordu. Belki de canı söz konusuydu şu durumda ama benim ne gibi bir önemim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu hâlâ. Asaf'ın yaptığı hata neydi? Neden cezalandırılıyordu? Neden kendini kanıtlaması isteniyordu? Ne için yeterince zamanı vardı? Elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir. Bir Leh atasözüydü bu. Serçe bir şey de olabilirdi bir kişi de. Ben de olabilirdim. Ben Asaf'ın elindeki o serçe olabilirdim. Fakat neden önemliydim? Babam kimdi benim? Aral dün, Lina Kara bir silah da olabilir kalkan da, demişti. Asaf için öyle bir konumda mıydım? *Ya Asaf'ın hatası babamın sahte mezarının ortaya çıkmış olmasıysa? Belki de babama bunları yapan Asaf'tı... Cenazeye, onun babam olduğuna inandığımıza ikna olmak için gelmişti belki de ve ben bu adama aylarca borç ödemiştım. Babama kiralık bir katil tutmuşum gibi...*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Elimi alınma koydum. Kafamın biraz olsun açılacağını düşünmüştüm, en azından zihnime batan o kancalardan birini çıkarmayı ummuştum fakat daha çok kanca takılmıştı ipime. Oltamı atıyor, cevapları değil soruları çekiyordum yalnızca. O kadar iplik vardı ki hangisi boynuma doğrudan bağlıydı hangisi göz boyamasıydı bilmiyordum.

İçim sıkılmıştı, bunalmıştım. Telefonuma uzandım ve saati kontrol ettim. Saat üçü biraz geçiyordu. Çeviri yaparken sürekli altdudağımı soyduğumdan şimdi sızlıyordu.

Aral meşgul olmalıydı ama ona durumu anlatma ihtiyacı hissediyordum. Belki o beni aydınlatırdı... Buna alışmak uçuruma yürümekten farksızdı ama ben zaten uçurumun dibindeydim. Bana ışık tutmayı bıraktığında eninde sonunda yalnızlığın kucağına düşecektim. Belki de bana ışık tutmuyordu hem. Bazen ışık da kör edici olabiliyordu.

Derin bir nefes aldım, ona mesaj atmam sorun olmazdı. Müsait değilse cevaplamazdı, müsaitse ona anlatırdım. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

Müsait misin?

Evet.

Neredesin?

Yoldayım. Mekâna gidiyorum.

Sen neredesin?

*Şu an çalışma odasındayım
Mektubu çevirdim*

Durum nedir?

Var mı elle tutulur bir şey?

*Bir şeyler anladım ama
anlamadığım şey daha çok*

Ne var elimizde?

*Temize çektim metubu
Mektubu*
Fotoğrafını göndereyim mi?*

Olur.

Cümlelerin sonuna nokta koymak zorunda mısınız?

Hocamla konuşuyor gibi hissediyorum

(Lina Kara bir fotoğraf gönderdi.)

Hocalarınla WhatsApp'tan konuşabiliyor musun?

Evet?

Yok artık.

*O kadar yaşlı değilsin sen de
Yaşlı olduğumdan değil. Siz çok rahatmışsınız.*

NOKTA KOYMA

Bağırma bana...

Mesajlaşırken başka biri gibisin

Nasıl yani?

Yazarak anlaşmak daha rahat senin için sanırım

Öyle hissettirdi sadece

Aral'ın böyle düşünmesi duraksamama sebep oldu. Gerçekten de kendimi sözlü ifade etmeye alışık değildim, bu yüzden yazarken daha rahat hissediyordum kendimi. Mesajlaşırken karşımda değildi, sürekli gözlerine bakmam gerekmiyordu. Bunu fark etmesi tuhaftı. Yanağımın içini ısıtıp konuyu değiştirdim.

Şu an araba mı kullanıyorsun?

Evet

Yazma o zaman enden yazıyorsun?

*Neden**

Cevap vermeyeyim mi sana?

*Müsaitim dedin diye yazdım ben
Araba kullanıyorsan yazman gerekmiyor
Ayrıca sanki her soruma cevap
veriyormuşsun gibi bir de üste çıkıyorsun*

Pes

(Görüldü)

Al işte

Görüldü atıyorsun bir de

Sana pes

Mektubu okuyordum

Elimde olmadan güldüm mesajına. Sana pes, demesi komik gelmişti ve yüz ifadesini hayal edebiliyordum.

Aral Çakırca

Ses kaydediyor...

Kaşlarım çatıldı ekrana bakarken. Mesaj yazma dediğim için mi ses kaydediyordu yoksa mektup hakkında söyleyeceği çok şey mi vardı anlamadım ama kaydı atmasını bekledim. Bir dakikanın sonunda attığı ses dosyası düştü ekranıma.

●►————— 1:12

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirip ses kaydını açtım. Yolda giden aracın sesi duyuldu önce, ardından onun tanıdık kalın sesi doldurdu sessiz odayı.

“Mektubun gönderildiği tarih bizim sonuçları almamızdan önceki gün. Kesin sonuç raporunu cuma günü yazmıştım. Asaf’ın hatası mezardaki kişiyle ilgili olabilir. İçeride adamları olduğunu biliyoruz zaten, sadece kim olduklarını bilmiyoruz. Bence hatası bu ve bu da babanın ne kadar önemli biri olduğu konusunda bir ipucu sayılabilir. Asaf’ın davette gücünü kanıtlamasını istiyorlar ve bunun için sana ihtiyacı var. Dün, sen onlar için bir silah ya da kalkansın, demiştin hatırlıyor musun? Sen babandan ötürü bir güç göstergesisin. Asaf’ın ihtiyacı olan silahsın, elindeki serçesin. Tek sebebi Kadir Kara’nın kızı olmansa eğer babanın yaşadığından şüphelendikleri anlamına gelebilir bu. Belki de seni kullanarak babanı uzaktan tehdit etmek istiyorlardır.. Bir şekilde Asaf bu işin içinde gibi hissediyorum.” Bunlar ağır şeylerdi. Ona da ağır gelmiş gibi derin bir nefes aldı. *“Yiğit de baktıracaktı mektuba. Karşılaştırmasını yapar, bir daha üzerinden geçeriz. Bunlar sadece mektubu okuyunca aklıma gelen ihtimaller.”*

Elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir. Burada yalnızca beni kastetmiş olabilirdi ama Aral ulaşamadıkları kişinin babam olduğunu düşünmüştü. Asaf’ın ve mektup sahibinin babamın yaşadığını düşünüyor olabileceklerini söylemişti. O da mı yaşadığını mı düşünüyordu babamın?

İç çektim ve önümdeki mektupta gezdirdim gözlerimi. Aral’la mesajlaşmak kötü bir fikirdi. Yüz yüze olmak istiyordum.

Tamam

Gelince konuşuruz o zaman

●► ——— 0:05

("ky misin sen?")

lyiyim

İnanayım mı?

Gülümsedim istemsizce. Ona önemli değil, demenin alışkanlık olduğunu söylememeliydim.

İnan inan

İnanmam

Yemek ye

Ablam sağlıklı atıştırmaılık yapmıştır kesin

Yerim

Afiyet olsun

Bir iki saate dönerim ben

Görüşürüz

Görüşürüz

(15.43)

Dikkatli ol

(15.46)

Mektubu katlayıp yanıma aldım ve çalışma masasını bulduğum gibi bırakarak çıktım odadan. Çocuklar Batı'nın odasında uyuyordu. İkisinin de üzerini örtüp Alin'in saçlarını öptüm. Kapılarını aralık bırakarak merdivenlerden indim sessizce. Mutfaktan sesler geliyordu.

Tam alt kata indiğimde kapı çalınca, "Ben bakarım," diye seslendim Güneş ablaya.

"Tamam canım, teşekkürler," diye seslendi bana.

Kapıyı açtığımda Doğu'yla karşılaştık. Bugün cumartesi olduğundan onu odasında sanmışım ama sabah sessizce evden ayrılmış olmalıydı. Siyah bir şişme mont, siyah bere, siyah eldivenler, siyah bir kazak ve siyah bir pantolon giyiyordu. Sırtında okul çantası vardı.

"Selam," dedi yüzünde sevimli bir gülümsemeyle.

"Selam," derken geri çekilmişim içeri geçsin diye. "Evdesin sanıyordum..."

Burnunu çekerek botlarını çıkardı ve ayakkabılarını içeri alıp sırt çantasını kenara bıraktı. Ağır olduğunu bakınca bile anlayabiliyordum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Dershaneye gitmiştim. Son senem de...”

Anladım, der gibi kafamı salladım ve kapıyı kapattım. Montunu vestiyere asıp çantasını yanına aldı ve gözlerini kaçırarak bana başıyla selam verdi.

Çok utangaç bir çocuktü gerçekten. Hızlı adımlarla merdivenleri çık-tı. Arkasından buruk bir gülümsemeyle baktım. Lisedeki halime benzi-yordu biraz. Umarım ona zorbalık yapan kimse olmuyordur.

Adımlarımı mutfağa yönlendirdim. Güneş abla bir şarkı mırıldanı-yordu o sırada. Yemek yaptığını görünce yanına gittim. Melek de ada tez-gâhta önünde duran kâğıtlara ilgisini vermişti, ödev yapıyordu sanırım.

Mutfağa ilerlerken kazağımın kollarını yukarı sıvadım. Kafa dağıt-mak için mutfağa girmek iyi bir fikirdi.

“Ne yapıyorsun Güneş abla?”

“Fırın yemeği yapayım diyorum. Hem çocuklar da seviyor,” dedi gü-lümseyerek bana dönüp.

“Ben ne yapayım?”

“Patates soyabilirsin.”

Kafamı salladım. Ayakçılıkta üstüme yoktu.

“Bizim evdeki herkes sağlıklı beslenmeye takıntılı. Her şeyi yemiyor beyefendiler. Yağ yapıyormuş, kasları eriyormuş falan. İnan ben o kadar takmıyorum. Canı ne çekerse yiyenlerdenim ben, sonra da kendime kı-zarak diyet yaparım,” deyip güldü.

Patatesleri soymaya başlamıştım ben de o sırada.

“Hepinizin fiziği de görünüşü de iyi,” diye onayladım onu. “Belli olu-yor sağlıklı beslendiğiniz.”

Gülümsedi Güneş abla, bir yandan da havuç soyuyordu. “Babamın bize kattığı tek iyi şey spor ve sağlıklı beslenme oldu sanırım,” dedi dur-gun bir sesle. “Çok otoriter bir adamdır. Ona göre hiçbir Çakırca güçsüz veya çelimsiz olamaz.”

Aklına kötü bir anısı gelmiş gibi kafasını iki yana salladı. “Neyse... Rezidansta spor salonu vardı. Sabah altıda kalkardı hepsi. Deniz kalkar kalkmaz detoks suyu hazırlardı herkese. Herkes detoks suyunu içtikten sonra kahvaltı etmeden spora inerlerdi. Batı’yı bana bırakırlardı tabii o sırada. Kırk dakika sporlarını yapar, yukarı çıkıp kahvaltı ettikten sonra herkes işine gücüne dağılırdı. Doğu biraz çekingen ve üşengeç bir çocuk. Aral bu sene onu da spora başlattı.”

Aral’ın bu sabah tipinin ortasında koştuğunu görüp bunun üzerine konuştuğumuzda bunun bir alışkanlık olduğunu anlamıştım zaten.

Filiz Puluç

“Buraya gelince rutinleri aksar dedim ama sabah bir görseydin,” deyip elindeki bıçakla salonu gösterdi gülerek. “Hepsi şuraya yan yana dizilmiş sınav çekiyordu. Kuzey sık sık meydan okur Deniz’e. Sırtlarına çocukları oturtup sınav çekiyorlar bazen... Erkekler neden az yaşar? İşte bu yüzden,” deyip güldüğünde ben de ona eşlik ettim.

Sohbet ederek yemek yaptık. Çocuklar uyanmış, aşağı inmişlerdi. Güneş abla onlara Aral’ın bahsettiği sağlıklı atıştırma malikolardan verdi. Ben yukarıdayken yapmıştı sanırım. Beni de yiyeyim diye zorlamıştı ve gerçekten lezzetliydi, inkâr edemezdım. Becerikli bir kadındı. Alin de çok beğenmişti ve burada bulunmaktan mutlu olması içime su serpen bir durumdu. Annemi hiç sormuyordu çünkü çok meşguldü genelde. Çocuk olmanın en iyi yanı sürekli meşguliyet bulabiliyor olmağı.

Yemeğin yanına çeşitli aperitifler yaparken benim doğrama ve soyamadaki hızıma ve elimin yatkınlığıma şaşırmıştı Güneş abla. İş deneyimlerimi anlatmakta sakınca bulmayarak biraz kendimden bahsetmiştim ben de ona. Hep o anlatıyordu, ben de kendimi borçlu hissediyordum istemeden. Çalıştığım diğler işleri de anlattığımda beni buruk bir ifadeyle dinlemişti hep. Bana gerçekten üzüldüğünü anlayabiliyordum ama ben üzülmüyordum artık buna.

“Gerçekten Aral’a benziyorsun,” demişti tavuk etlerini elindeki şeffaf eldivenlerle harmanlarken.

Aral da daha önce ona benzediğimi söylemişti ama tam olarak hangi açıdan benzediğimizi açıklamamıştı hiç.

“Hangi yönden?”

“Aral da okurken çalışıyordu. Senin gibi tıpkı... Evde hiç göremezdik onu. Ben iki yaş büyüğüm ondan. Ben TUS’a hazırlanırken o son sınıftı. Geceleri uyuyamaz, onu beklerdim ne zaman gelecek diye. Uyuyakalırdım, o gelmezdi. Sonra sabahın köründe sessizce uyandırırđı beni, hastaneye geç kalmayayım diye. O da hazırlanmış olurdu. Birlikte çıkardık evden. Uyudum, derdi bana ama hiç uyumadan gittiğini bilirdim. Öğle aralarında ya da nöbetlerde bulduğu boşluklarda uyurdu. Sonra işe giderdi. Sen şimdi hayat döngünü anlatınca Aral canlandı gözümde.”

Zengin bir ailesi olduğunu düşünmüştüm hep. Aral’ın çalışmasına şaşırmıştım bu yüzden. Hem de canla başla çalışmıştı, benim gibi. Belki de bu durum da babalarıyla ilgiliydi... Adamla ilgili tek bir iyi şey yoktu.

“Neyse ki meslek sahibi artık, o kadar çalışmasına gerek yok,” diye teselli ettim onu.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Benim okulum dondurulmuştu. Bu iş bittikten sonra bir yerlerde çalışmaya devam etmem gerekiyordu bir süre daha. Masraflarımızın karşılanması gerekiyordu.

“Öyle tabii. Çok şükür, durumumuz iyi,” dedi gülümseyerek.

Yemeği fırına verdik. O sırada kapı çaldı. Ada tezgâhta test çözen Doğu yerinden kalktı ve kapıyı açmaya gitti. Aral’ın geldiğini sesinden anladım. Salona girdiğinde gözlerini doğrudan bize dikmişti.

“Hoş geldin Aral,” dedi Güneş abla arkamdan.

“Hoş buldum abla,” dedi bize doğru ilerlerken.

Bir sorun olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım ama hiçbir şey anlaşılmıyordu suratından.

“Yemek hazır değil mi?”

“Bir saate ihtiyacımız var. Ancak gelir herkes zaten,” dedi Güneş abla.

Aral dudaklarını ıslattı ve kafasını salladı. Saatine baktı.

“Yemek yedikten sonra çıkarız,” dedi bana.

Her şeyi halletmişti demek ki. Kafamı salladım ve gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ne olduğunu merak ediyordum. Ayrıca Güneş ablaya anlatınca işlerimin hiçbirinden istifa etmediğimi hatırlamıştım. Gidip düzgünce işten çıkmalıydım. Bu tavrım doğru değildi.

“Beni bir yere bırakır mısınız?” diye sorduğumda kaşları kalktı.

“Nereye? Hastaneye mi?”

Evet, oraya da gitsem iyi olacaktı.

“Önce girdiğim işlerden ayrılısam iyi olacak. Sonra zamanımız olursa hastaneye de gidebiliriz.”

“Çıkalım mı o zaman? Yemeğe yetişiriz şimdi çıkarsak. Trafik hafiflemiştir biraz.”

“Olur.”

Gözlerini Güneş ablaya çevirdi. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Yok canım.”

Gözlerimi ada tezgâhta Batı ile boyama yapan Alin’e çevirdim. Diğer yanlarında Melek ödevini yapıyordu hâlâ. Ders çalışma masasına çevirmişlerdi tezgâhı. Tartışma çıkarsa Doğu müdahale ediyordu. Sevimli bir tabloydu aslında.

Alin’in gözleri bendeydi. Merakla dinliyordu bizi. “Neyeye gidiyosun Lina’cığım?”

“Okula gidip geleceğim bir tanem,” diye açıkladım tezgâha yaklaşıp. Yanağını okşadım. “Aral abinle gidip geleceğim hemen. Sonra yemek yiyeceğiz.”

“Annem de geyecek mi yemeye? O da geysin. Ben annemi ösledim Lina’cıgım. Yeden gelmiyoy?”

Yutkundum zorlukla. Annemi unuttuğunu sanıyordum ama o sadece uyumlu bir çocuktı. Ağlayıp durmuyordu, sabırlı biriydi ve kabulleniyordu bazı şeyleri. Küçüklüğünden beri annemden ayrı olduğundan bizim bağımız onun annemle olan bağından daha kuvvetliydi. Benimle idare edebiliyordu. En azından ben öyle olduğunu düşünmek istiyordum içten içe.

“Annemiz birazcık hasta. Hastanede ona ilaç veriyorlar. İyileşsin gelecek o da. Hani bir keresinde yine hasta olmuştu hatırladın mı?”

Kafasını salladı üzgün bir ifadeyle. Üzülsün istemiyordum hiç. Dişlerimi sıktım, dilimi ısırdım.

“Gelecek annemiz. O zaman da gelmişti hatırladın mı? Yine gelecek.”

“Tamam o saman,” dedi.

Uzanıp saçlarını öptüm. “Güzel güzel oynayın tamam mı?”

“Tamam.”

“Gidip geleceğim hemen.”

“Hemen gey ama.”

Kafamı salladım gülümseyerek. “Hemen geleceğim.”

Bana ve Aral’a el salladı. Ona el sallayıp Aral’ın yanına gittim.

Arkamızı döndüğümüz sırada Alin, “Ayal’cıgım,” diye seslendi.

Başımızı Alin’e çevirdik. Aral hangi ara Aral’cıgım rütbesine erişebilmişti Alin’in gözünde hiçbir fikrim yoktu.

“Lina’cıgımın eyinden tut tamam mı? Düseyse elleyi uf oluy, disleri kanay.”

Hastaneden bahsettiğim için mi hatırlamıştı bunu bilmiyorum ama elimdeki bandajı çıkarmıştım çoktan, yarabandı vardı birkaç tane.

“Tutarım,” dedi Aral ona gülümseyerek. “Düşürmem ablanı.”

Alin ona gülümseyip göz kırptığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Alin az önce göz mü kırpmıştı Aral’a? Bunu hiçbirimiz beklemiyorduk. Bu tatlı tepkiye herkes erimiş bir halde gülmeye başladı. Gözlerimi Aral’a çevirdim dudaklarım açık bir şekilde. Alin göz kırpmayı tek bir kişiden öğrenmiş olabilirdi, Aral Çakırca’dan.

Güneş ablanın, “Ay vallahi kafayı yiyeceğim,” diyerek Alin’in yanaklarını sıktığını gördüm göz ucuyla. Alin’in kıkırdama sesi doldurdu salonu ama Aral bana bakıyordu gülümseyerek.

“Göz kırpmayı senden öğrendi değil mi?” diye sordum.

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Hemen kapmış.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Alin'in sevimli yüz ifadesi zihnimde tekrar canlandığında gülümsemeden edemedim ben de. Elimi dudaklarımın üzerine kapatmıştım. Kız kardeşim düşmeyeyim diye beni Aral'a emanet etmiş, üstüne ona göz kırpmıştı. Çok tatlıydı, onu ısırmak istiyordum.

Doğu ve Güneş ablanın Alin'i sıkıştırarak sevişlerine baktım son kez. Alin gülerek onlara tekrar göz kırptıyordu ve Güneş abla her defasında farklı bir nida atıyordu. Komik ve sevimli bir görüntüydü. Sıcacıktı. Dudaklarımda bir gülümsemeyle arkamı döndüm ve Aral'la birlikte sessizce evden çıktık.

Montumun fermuarını çekerken yanımda yürüyen Aral'ın gözlerine baktım.

"Hangi ara 'Aral'cığım' rütbesine yükseldin peki? Kafasını mı dolduruyorsun kardeşimin boş zamanlarında?" diye takıldım ona hastaneyi hatırlatarak.

Bana baktı göz ucuyla, dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı. "Ben çocukların küçükken beynini yıkar, dilendiririm hatta," dedi. "Batı da Levent metroda işe çıkıyor."

Gülerek önüme döndüm ama çocukların gerçekten dilendirildiği bir dünyada yaşadığımız gerçeği gülümsememin belini kırdı.

"Keşke tüm çocuklar mutlu olsa," diye mırıldandım.

"Hepsi değil belki ama bu iş bittiğinde birkaçını mutlu edeceğimize eminim," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim, yüzünde ciddi bir ifade vardı artık, gülmüyordu gözleri.

"Biz çocukların tarafındayız değil mi?"

Kafasını salladı. "Öyleyiz."

Arabaya geçtiğimde bir mesaj sesi doldurdu kulaklarımızı. Cebimden telefonumu çıkarırken Aral'ın tüm dikkati üzerimdeydi.

Gönderen: Asaf Soylu

Sabah meşguldün sanırım. Akşam yemeği yememiz uygun olur mu? Borcunu tek kalemde sileceğim. Konuşmak istemez misin?

Aral'ın da okuyabileceği bir açıyla tutuyordum telefonumu.

"Otoritesini kırdı, sana fikrini sorup alttan almaya, ilgini çekmeye çalışıyor," dedi.

Kafamı salladım. Muhtaçtı bana bir şekilde ama bunun nedeni neydi?

"Ne diyeyim?"

"Saat sekizde Beşiktaş'ta. Konum atarım, de. Emrivaki neymiş görslin şerefsiz. İçi içini yesin."

Dudaklarım kıvrıldı, gerçekten içi içini yiyecekse çok hoşuma giderdi.

Gönderen: Lina Kara

Akşam sekizde Beşiktaş'ta. Konum atarım.

Derin bir nefes alıp telefonumu montumun cebine kalırdım. Bu akşam bir şeyler oturacak ya da kafamda bir rafa kalkacaktı.

İnsan bazen asla oturmam dediği masalara oturabiliyordu. Gelmem dediği noktaya gelebiliyor hatta o çizgiyi geçip gidebiliyordu eli bile titremeden. Bugün kalabalık bir sofrada yardımımın dokunduğu bir akşam yemeği yemiştım. Uzun zamandır yediğim en iyi yemektı. Yemekte değıldı aslında olay, peynir ekmek bile yeseydik yine de güzel gelirdi biliyordum. Tek eksik yanıım annemdi. Keşke annem de olsaydı, demeden edememiştım dudaklarım her kıvrılacak olduğunda. Hiç gülmemiştı yüzüüm ama uzun zaman sonra bir şeylerden keyif almıştım. Keyif aldığımı hissetmişim, kafam dağılmıştı. Masaya oturunca babamın boş sandalyesini aramamıştı gözlerim mesela.

Aral Çakırca'ya körü körüne güveniyor değıldim ama onun ailesiyle yediğim yemeği unutmayacağımı biliyordum. Bu işin sonunda ondan nefret edecek olsam da bu akşamı iyi hatırlardım. Akşamın devamının da iyi olmasını istiyordum.

Üç derin çizgim vardı bu hayatta.

Kimseye zarar verme.

Kimseyi kendinden çok sevmeyi.

Kimseyi öldürmeyey, kelimelerinle olsa bile.

Bu çizgileri geçmek istemiyordum. Bu çizgiler aklıımı korumak için oluşturduğum birer sınırdı. Geçmemeliydim. Bazılarını çok geçmişim, üçüncüsünü bir daha geçmek istemiyordum. Eğer bu geceyi, bu sınırlarımı geçmeden kazasız belasız atlatabilirim bugünü iyi bir gün olarak bitirebilirdim.

Bordo, ince boğazlı bir kazak giyip üzerine siyah kalın hırka geçirdim. Düğmelerini taktım ve siyah pantolonumun altına sıkıştırdım ön tarafını. Saçlarımı açık bırakmışım, gerek yoktu o kadar özenmeye. O adamlar

otururken kismamaya ve bıçağı gerekmedikçe elimde tutmamaya odaklanmam önemliydi yalnızca. Vanilyalı parfümümü sıkıp yanıma çantamı almaya gerek duymadan çıktım odadan.

Salona indim. Aral orada olmalıydı. Koridordan çıkıp sağa döndüğümde buldum onu. Boş salonda oturuyordu. Koltukta geriye doğru kaymış, kafasını koltuğun arkasına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı, kollarını iki yana açmıştı. Yanına gittiğimde yutkundüğünü gördüm. Belirgin âdemelması aşağı yukarı hareket etmişti. Uyumuyordu. Yanında durduğumda beni hissetmiş gibi gözlerini açtı ve göz göze geldik.

“Hazır mısın?”

Kafamı salladım yalnızca. Ayağa kalktı. O da üzerini değiştirmişti. Siyah boğazlı bir kazak vardı üzerinde, siyah pantolon ve siyah bir deri ceket giyiyordu.

Boy farkımız açıldı o ayağa kalkınca. Birlikte evden çıktık. Siyah botlarımı ve montumu giymiştim yine. Birlikte hiçbir şey konuşmadan arabasına ilerledik. Planı birkaç kez tekrar etmişti bana zaten. Basitti her şey. Tek başıma içeri girecektim, Şahin de başka bir müşteri gibi girecekti, hatta yanında bir arkadaşı bile olacaktı. Benim oturduğum masaya yakın bir masada olacaktı. Ne konuştuğumuzu duyabilecek kadar... *Asaf’a bı-
çak sallarsam bana mâni olacak kadar...*

Aral müşterilerle kendisinin ilgilendiğini söylemişti. Sorun çıkarsa kimse zarar görmeyecekti. Emin olmuştu, öyle söylemişti bana. Kendisi dışarıda olacaktı, içeri girmeyecekti. Sonra konuşma bitecekti. Ne olursa olsun ne derse desin davete gitmemem konusunda hemfıkirdik. Çünkü o davete gidersem bu sefer yanımda Şahin olamazdı. İçeride tek kalırdım. İçeride tek kalırsam korunmasız olurdum ve o herife hiç güvenmiyordum. İçeride tek kalma ihtimalinde kendime de güvenmiyordum, gözüm dönerse her şeyi yapabilirdim. Uçurumun dibindeydim, bakarsam o da içime bakardı. Biliyordum.

Arabanın tekerleri durduğunda şaşırdım. Yol mu kısa sürmüştü, Aral mı hızlı sürmüştü yoksa ben mi dalıp gitmişim bilmiyorum. Bir uykudan uyanır gibi uyanmıştım araba durunca.

“İyi misin?”

Gözlerimi Aral’a çevirdim. Bana ne kadar çok soruyordu bu soruyu... Ben ona bir kere bile sormamıştım sanırım nasıl olduğunu.

“İyiyim. İyi olacağım,” dedim kendime güvenerek.

Güvenmem gerekiyordu. Kendimi savunmayı bana babam öğretmişti. Bir yere kadar kendimi gayet iyi savunabileceğimi düşünüyordum ama

Filiz Puluç

kas gücü farkı biraz belimi bükebilirdi. Bir de silahlara karşı yapabilecek bir şeyim yoktu, ben *Bruce Lee* değildim.

“Şahin yanında olacak. Ben de dışarıda olacağım. Kılına dokunamaz o herif. Rahatsız hissedersen eğer masaya işaretparmağınla üç kere vurma yeterli, biliyorsun. Gerisini sen düşünme, Şahin halledecek.”

İradeli ve soğukkanlı biriydim genel olarak. Asaf çok ileri gitmezse bazı konularda tahammül edebilirdim ona. Ağzından olabildiğince laf almaya çalışacaktım.

“Tamam,” dedim yalnızca.

Saatine baktı. “Eğer hâlâ kararlıysan şimdi gitmen gerek.”

Şu an eve gidelim, desem ikinci kez düşünmeden gideceğini biliyordum. Onu çok tanımiyordum, hatta onu tanıdığımı bile söyleyemezdim ama kimseye ısrar etmediğini, kimseyi bir şey yapmaya zorlamadığını biliyordum. Bunun sebebi bir şekilde yine babasıyla ilgiliydi. Ama hepimizin yapmak zorunda olduğu şeyler vardı. Kaçamayacağımı kabul etmiştim artık. Bu iş, kaçılacak bir şey değildi. On gün öncesinin mektubu vardı elimizde, dört sene öncesinin fotoğrafları vardı. Aral haklı çıkmıştı. Ben onların varlığını bilmiyorken bulunmuştum, kaçarsam yakalanmaz mıydım sanki?

Kapıyı açıp ineceğim sırada Aral’ın sol eli aniden uzandı ve açtığım kapıyı kapattı. Uzanmak için biraz bana eğilmesi gerekmişti. Nefesini yanağımda hissetmiştim, gözlerimi ona çevirdiğimde yüzlerimiz çok yakındı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, gerilmiştim.

Onun yüzünde de gergin bir ifade vardı, önce gözlerime ardından dışarı baktı. “Tek dakik olan biz değiliz.”

Gözlerimi baktığı yere çevirdim. Asaf gelmişti. Mekâna giriyordu tek başına. Korumalarını dışarıda bırakmıştı. Bu iyi bir şeydi sanırım.

Aral geri çekildi, arabayı çalıştırdı ve caddede ilerledi biraz. Onun arabasından indiğimi korumaları görsün istememişti. Araba durunca kapımı bu kez etrafımı kontrol ederek açtı.

“Yakın olacağım,” dedi bana.

“Tamam,” dedim. Derin bir nefes aldım yine. “Görüşürüz.”

“Lina,” dediğinde durdum ve gözlerimi ona çevirdim. “Sana, öfkele-nince kontrolümü kaybetmeyeceğimi ve sana ya da bu işe zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı söylemiştim ya...”

Kafamı salladım. “Aklında tut bunu. Aklım başımdaysa eğer yaptığım her şey için kontrollü hareket ediyorumdur. Aklına yatmayan bir şey ya-

parsam öyle olması gerektiği için yapmışımdır, güven bana tamam mı?”

“Niye böyle konuşuyorsun?” dedim tedirginlikle.

Omuz silkti sakince. “Olabilecek ihtimaller için uyarıyorum seni sadece.”

İhtimaller... Benim derinliğini bilmediğim zihnindeki karanlık ihtimaller...

Soğukkanlılığımı yitirmemek adına sakinleştirdim kendimi. Kafamı salladım ve bu sefer indim arabadan. Hava soğuk olduğundan hızlı adımlarla restorana doğru ilerledim. Bir ara sokaktan iki adam çıktı ve biri tanıdıktı. Şahin, üzerinde siyah bir kot, siyah bir kazak ve siyah bir kot ceket giymişti. Yanında da bir adam vardı. Şahin’le göz göze geldik ama hiç pas vermedi bana. Yedi kat yabancı gibiydi, sokaktan geçen bir adam gibiydi. Yanındaki adamla gülerek muhabbet ediyordu.

Önlerinden geçtim ve hızlı adımlarla girdim restorana. Korumalar göz ucuyla bakmışlardı bana. Onları görmezden geldim tamamen. Restorandan içeri girdiğimde sadece hoş bir mekân olduğunu fark ettim. Asaf’ı bulmak zor olmadı. Adımlarımı ona yönlendirirken Şahin’in tanıdık sesini işitmek omuzlarımı gevşetti biraz. Tanıdık bir ses duyunca kendime güvenim arttı sanki.

Dimdik yürüdüm Asaf’ın olduğu masaya. Yüzümde her zamanki ifadesizliğim vardı. Soğukkanlılığımı korumalıyım. Ne olursa olsun korumalıyım.

Ben masaya yaklaştığımda Asaf ayağa kalktı sanki çok nezaketli biriymiş gibi. “Hoş geldin Lina,” dedi ve sandalyemi çekmek istedi ama onu durdurdum.

“Gerek yok,” dedim soğuk bir sesle.

Kafasını sallayıp kendi sandalyesine oturdu. Ben de kendi sandalyeme oturdum ve yerime yerleştiğim gibi konuya girdim.

“Ne istiyorsun?”

“Bir şeyler yemez miyiz?” diye sordu gülümseyerek.

Açık mavi gözlerini yüzümde gezdiriyordu. Hiç utanması yoktu gerçekten. Gözlerim masadaki çatal bıçak setinde gezindi. Et bıçağı vardı. Hiç iyi olmamıştı bu. O bıçağı alıp gırtlığına yaslamak ve dört senedir beni neden takip ettiriyorsun, diye hesap sormak istiyordum. *Neden benim fotoğraflarım var sende? Babamda olması gereken fotoğraf neden sende duruyor? Neden bana bu kadar ihtiyacın var? Neden cenazeye geldin? Gerçekten babam sana mı borçlu?*

“Ne istediğini söyle yalnızca,” dedim gözlerimi kaldırıp.

Buz gibi olan ifadem yüzündeki gülümsemeyi soldurdu.

“Pekâlâ iş konuşalım. Yarın bir davet var, bahsetmiştim sana. Senin katılmanı istiyorum. İki saat yalnızca oturacaksın, ben de tüm borcunu sileceğim. Sonra sen yoluna ben yoluma. Hep bunu istemiyor muydun?”

Yüzümde alaylı bir gülümseme oldu. “Farkındaydın yani senden tiksindiğimin?”

“Kör değilim,” dedi o da aynı alaylı gülümsemeyle. Hatta bundan zevk bile alıyordu. Mide bulandırıcı biriydi.

Davete gitmem için yalvaracak halde olmalıydı çünkü teklif ederken şüphe çekeceğini hesap etmiyordu hiç. Hem borcumu silecek hem de beni bırakacaktı ve bunun hepsi iki saat oturmam içindi. Küçük bir çocuk bile şüphelenirdi bundan. Ne kadar ciddiydi durumu? Elinde ne varsa ortaya koyacak gibi duruyordu. Bu kadar ihtiyacı olan bir şeyi davetten sonra gerçekten bırakır mıydı? Sanmıyordum.

“Görüyor da sayılmazsın ama,” dediğimde kaşları çatıldı. “Sağırsın da aynı zamanda. Bu kaçınıcı reddedişim bilmiyorum ama gelmeyeceğim. Niye ısrar ediyorsun? Nedir bu davet olayı? Niye gelmemi bu kadar istiyorsun? Mantıklı bir açıklama yaparsan belki düşünürüm.”

Dişlerini sıkıgını gördüm. Bana olan mecburiyeti egosunu zedeliyor olmalıydı.

“Doların kaç lira olduğundan haberin var mı Lina? Her geçen gün borçlanıyorsun bana.”

Beni tehdit edebileceği tek şey borcumdu fakat ortada bir senet bir imza bile yoktu. Ben kefaret ödemek istemesem ödemezdim o parayı ama ben başımız eğik olmasın istemiştım. Bu herif bana o şekilde gülümsemesini istemiştım yalnızca. Ödemesem ne yapabilirdi ki? Vurur muydu beni? Yapamazdı. Bir hata daha yapamazdı. O mektuba göre bu son şansıydı onun, hata yapamazdı ve ben onun son şansıydım. Neden bilmiyordum ama ona bu şans vermek gibi de bir düşüncem yoktu.

“Yani? Neden ilgilendiriyor seni bu? Bir işe daha girerim ben, sen sıkma canını.”

Masanın üzerindeki elinin yumruk olduğunu gördüm. Sinirden kızmaya başlayan boğazı beyaz teninde belli oluyordu.

“Neyin nazı bu peki? Çok mu bulunmaz sanıyorsun kendini? Gelirsen tüm borcunu sileceğim, diyorum sana. Hibe edeceğim. O kadar ederin var mı sanıyorsun?”

İşte şimdi gerçek rengi çıkıyordu ortaya. Artık hakarete tepki veren biri değildim. İşlemiyordu hiçbir kötü söz. Söyledikleri yüzümde alaylı

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

bir gülüşe sebep olmuştu bu yüzden.

“Daha çok edeceğim kesin.”

Kaşları kalktı. Güldü sonra. “Ha senin derdin para!” Kafasını salladı anlamış gibi. Neyin hesabı dönüyordu kafasında Allah bilir. “Olur. Ne kadar istiyorsan veririm. Gel otur iki saat, saatine on bin dolar vereceğim hatta. O kadar paran olacak bir gecede. Fena mı?”

“İki saat oturmam için bana binlerce dolar teklif ediyorsun. Sen olsaydın gider miydin? Özellikle senin gibi tekinsiz bir herif istiyor diye... Hem kimler geliyor bu davete? Neden özellikle ben gelmeliyim, anlamıyorum,” diye yumuşadım cevaplasın diye. “Bana mantıklı bir açıklama yap, kabul edeyim. İşime gelir.”

Yumuşadığımı fark edip o da geri adım attı. Dikleşen omuzları gevşedi. Yalanına güveniyordu sanırım.

“Müşterilerimiz, rakiplerimiz, bazı ünlü simalar, yatırımcılarımız, işadamları olacak davette. Önemli bir gece çünkü benim müdür oluşumundan bu yana ilk davetim. Ne kadar iyi iş çıkaracağımı kanıtlamak istiyorum. Her alandan en iyi çalışanlarımız olacak. Sen eğlence parkı bünyesindeki en önemli karaktersin ve benim favorimsin. Benim güzel oyuncak bebeğimsin, seni severim bilirsin. Güzel bir kadınsın, görenin bir kez daha bakacağı türden... Bu yüzden partinin yüzü olmanı istiyorum. Para benim için önemsiz, endişeleneceğin bir durum yok.”

Bana sürekli benim güzel oyuncak bebeğim, demesi sinirime dokunuyordu. Masanın üzerindeki parmaklarım yavaşça bıçağa dokunmuştu. Sunduğu bahane o kadar aptalcaydı ki... Benden başka güzel kadınlar da vardı ve bu kadar yüksek ücret bile istemezlerdi orada oturmak için.

“Güzellikse derdin, benden daha güzel kadınlar var,” dedim. “Bulursun başka birini.”

“Sen olmalısın!” diye aniden sesini yükselttiğinde kaşlarımı çattım. Öne doğru eğilmişti. “Seni istiyorum lan ben! Başkasını değil!”

Sertçe bileğimden tuttu ama elimi kendime çekip kurtardım bileğimi, geriye doğru çekilirken ayağa kalkmış, elime bıçağı almıştım.

“Bir daha dokunma bana!” dedim, her kelimenin üzerine basarak.

Elimdeki bıçağa baktı alayla gülümseyerek. Öfkeyle burnunun kemerini sıktı. “Sikeyim böyle işi! Tatlı dili sikeyim! Sana dil mi dökeceğim sanıyorsun? Ben sana geleceksin, diyorsam geleceksin!”

Ayağa kalktı. Kolumdan tutmak için bana uzandığında bir adım geri attım ve sağ elimdeki bıçağı sıktığım sırada sırtım birine çarptı. Bir kol

belime dolandı, tanıdık bir koku ve sıcaklık sardı etrafımı.

Asaf'ın gözleri arkama çevrildiğinde bana uzanan eli havada kalmıştı. Arkamdaki adama bakıyordu, gözleri büyümüştü. Birkaç saniye önce sinirden kuduran adam donup kalmıştı. Onu tanımıştı. Kafamı kaldırıp soluma çevirdim. Aral'ın çenesi öfkeden kilitlenmişti. Neden buradaydı? Neden girmişti içeri? Şahin yeterli olurdu. Olmaz mıydı?

Aral dudaklarını araladı. "Ona bir daha dokunursan senin belanı si-kerim," dedi, tane tane.

Sesi öfkeliydi, tanıdık bu tını. İlk defa bu kadar net ve ağır bir şekilde küfrederken görüyordum onu. Ekin'in yaptıklarını duyduğundaki öfkesinin izleri vardı üzerinde. Asaf'ın tepsini görmek için gözlerimi ona çevirdim. Bana uzanan eli burun kemerini sıkıyordu. Kafası karışmış gibiydi. Kaşları çatıktı, sol eli cebindeydi. Sağ eli yanına salındığında onu da cebine soktu ve doğrudan Aral'a baktı. Aral'a bir yabancıymış gibi bakmıyordu, kaşları çatıktı, onu tanıyordu. Biliyordum.

"Anlamaya çalışıyorum," dedi sakince. Gözleri Aral'ın bana doladığı, karnım üzerinde duran sağ elindeydi. Ardından sağ elini çıkardı cebinden ve işaretparmağını ikimizin arasında getirip götürdü eşler gibi. "Siz ikiniz... Çok anlamsız."

Kaşlarımı çatmak istememiştim ama buna mâni olamadım. Aral'ı tanıdığı belli oluyordu ama neden birlikte olduğumuzu anlamıyor muydu? Babamın mezarından haberi yok muydu? Blöf mü yapıyordu yoksa anlamadığım bir noktadan mı bakıyordu olaya? Ardından gözlerini Aral'a çevirdi, ondan hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Aral Çakırca piyasaya mı girdi?" dedi dalga geçercesine. "Hem de yanında bir canlı bombayla?"

Canlı bomba... O ben miydim? Aral bir silah ya da kalkansın, demişti. Asaf ise benim bir canlı bomba olduğumu söylüyordu. Neden? Beni zararlı yapan ya da birine güvence veren yanımdı neydi? Hem piyasadan kastı neydi? Kendisinin içinde olduğu pis işleri mi kastetmişti? Aral neden girecekti ki? Babasıyla mı ilgiliydi? O Aral'ı tanıyordu, peki Aral da Asaf Soylu'yu tanıyor muydu? Yalan mı söylemişti bana? Ya da güvenmediğinden saklamayı mı seçmişti?

"Canlı bomba?" dedi Aral, onun alaylarına kulak asmadan. "Neden onun canlı bomba olduğunu düşünüyorsun?"

Asaf alaylı gülümsemesiyle birkaç adım attı bize doğru. "Ne tilkiler dönüyor kafanda bilmiyorum Çakırca ama bu kız bana ait. Geri ver.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Uzatmayalım, tatsızlık çıkmassın.”

Sanki bir eşya işitiyormuş gibi elini uzattı. Sanki ben elini tutup gidecekmişim gibi... O sapkın kafasında beni ne olarak görüyordu bilmiyordum ama gerçekten benim ona ait olduğumu düşünüyor gibi duruyordu. Aral'ın karnımın üzerindeki eli beni kafeslememiş olmasaydı ona bir tokat atardım. Parmaklarımın arasındaki bıçağı öfkeyle sıktım.

“Ağzının tadı buysa kullan diye geri gönderirim, bir iki tur...”

Sözünü bitiremedi. Aral beni hangi ara bıraktı, hangi ara önüme geçti de Asaf'ı tek yumrukta dizlerinin üzerine çöktürdü anlayamadım. Şaşkınlıkla elim ağzıma kapandı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki görememişim bile. Asaf da böyle bir atak beklemiyordu, tek eli cebindeydi ve o şiddetli yumruktan kaçamamış, Aral'ın boy avantajından ötürü, yediği yumrukla dizinin üzerine çökmüştü.

Aral artık önümde, koca bir dağ gibi dikiliyordu. Sırtı bana dönüktü. *Ya sırtı bana hep dönükse*, diye düşünmeden edemedim.

Asaf dizinin üzerine çöktüğünde arkamızda bir hareketlilik hissettim. Muhtemelen Asaf'ın korumalarıydı ama restoran Aral'ın tarafında olan adamlarla doluydu. Onlara izin vermezlerdi. Zira gerek de kalmamıştı. Asaf ayağa kalkarken dur işareti yapmıştı eliyle. Burnundan kan gelmişti ama Aral'a karşılık vermedi. Sinirlenmişti ama ona karşılık vermemişti. Az önce belki de beni zorla götürecekti buradan, canının derdindeydi ama Aral'a karşılık veremiyordu. Aral Çakırca'ya dokunamıyor muydu? Karşımda dikilen bu adamı tanımıyordum. Kim olduğunu bilmiyordum. Asaf'ı ilk gördüğünde tedirgin eden Aral Çakırca kimdi, bilmiyordum. Arabada dedikleri aklımdaydı. Bunu planlamış mıydı yoksa yapmak zorunda mı kalmıştı, bilmiyordum ama ona güvenmeyi seçecektim. Öfkesiyle hareket edecek biri değildi. Bana zarar verecek, bize zarar verecek bir şey yapmazdı. Kafasında bir şey olmalıydı. Sakin olmalıydım, soğukkanlılığımı kaybedemezdim.

“Lina gitmek istemediği hiçbir yere gitmiyor,” dedi sert ve otoriter bir sesle. Sinirlendiğinde tane tane konuşuyordu. “Bir daha o lağım ağzından ona dair bir ima çıkarsa evveliyatını sikerim senin. Konuşacaksan benimle konuşacaksın sadece, ona gözün bile değmeyecek.”

Asaf, Aral'ın söylediklerine gözlerindeki şaşkınlıkla karşılık veriyordu. Burnuna bastırıldığı mendilini çekti ve doğrudan Aral'a baktı.

“Bu kız elinde patlayacak senin de,” dedi uyarıcı gibi. “Patlarsa sadece biz değil Hükümdar Çakırca da patlar. Beni sindirdin diyelim, babanı sindi-

rebilir misin Çakırca?" Alaylı bir ifade oldu yine yüzünde. "Sanmıyorum."

Hükümdar Çakırca. Aral'ın babasının ismiydi. Asaf Soylu, Aral'ın kimin oğlu olduğunu ve Aral'ın kim olmamayı seçtiğini biliyordu. Benim tanımadığımı Aral Çakırca'yı tanıyordu. O, Aral'ı bu kadar tanırken Aral'ın onu tanımama ihtimali var mıydı?

Aral'ın burnundan güldüğünü işittim. "Sen çoktan patladın Asaf. Hâlâ yıkılmadım ayaktayım havasındasın ama ben ölümün kokusunu çok iyi alırım."

Asaf'ın yüzündeki ifade dondu. Aral bunu mektuptan yola çıkarak mı söylüyordu yoksa onu tanıdığından mı bilmiyordum ama ikinci seçenek olmamasını istiyordum. Bana yalan söylememiş olsun istiyordum. Güvenmeye çalışıyordum, o ince bağı koparmasın istiyordum.

"Niye kızla berabersin? Seninle işimiz yok bizim. Herkes kendi yoluna gitsin Çakırca. Piyasadan uzakta hayatını yaşamaya devam et. Bu kızı yanında taşırsan uzak duramazsın istesen de. Herkes işine baksın."

Anlamaya çalışıyordum. Onunla işleri yok muydu? Bizi tehdit edenler, bu insanlar değil miydi? Kimdi o zaman? Çiçekler kimdendi o zaman? Aral bu işe neden bulaşmıştı? Ekin için mi? Her kelimedede kafam karışıyordu.

Aral ona cevap vermediğinde Asaf jetonu düşmüş gibi kaşlarını çatı ve Aral'a ciddi misin, der gibi baktı.

"Ha siktir. Âşık mı oldun kıza?" deyip gülmeye başladı Asaf. "Ah be oğlum... Nerede olamayacak kadın var ona gönlünü kaptırıyorsun."

Bu adam Aral'ı nasıl bu kadar iyi tanıyordu? Aral'ın onu tanımadığına olan inancımı gitgide kaybediyordum. Bana yalan mı söylemişti? Burada ne planlıyordu? Ne öğrenmek istiyordu? Ne yapıyordu? Bana başka hangi konularda yalan söylemişti?

Aral'ın eli arkasına uzandı. Elimi tuttu, kafamı kaldırıp ona baktım. Kafasını omzunun üzerinden bana çevirmişti hafifçe. Az önce yumruk atarak Asaf'a diz çöktürmemiş gibi beni nazikçe yanına çekti. Asaf dikkatle izliyordu bizi, gülen yüzü solmuştu çünkü yüzümden hiçbir şey anlayamıyordu benim de. Onun için çok önemli bir konumdaydım ve şimdi Aral'ın âşık olduğu kadın olduğumu düşünüyordu muhtemelen. Aral öyle düşünmesini istiyordu. Bu, beni korumak için miydi yoksa Aral'ın kafasında bilmediğim ihtimallerden birinin planı mı kuruluydu bilmiyordum.

Aral bu sefer sol kolunu karnıma doladı. Sağ eliyle sağ elimi kavradı,

bıçağı sıkın parmaklarım gevşedi istemsizce. O sağ elimi tutana kadar başparmağımı bıçağın keskin kısmına bastırduğımı fark etmemiştim. Parmaklarımı kesmişti bıçak. Kafamı ona çevirdiğimde bana bakıyordu o da. Gözlerimin içine bakarken o öfkeyi göremedim gözlerinde.

“Bırak Lina,” dedi yumuşak, sakin bir sesle.

Yine o ses tonunu kullanmıştı. Sanki bana güvenebilirsin, diyordu. Arabadaki konuşmayı hatırlattım kendime. Bu bıçak burada kendimi koruyabileceğim tek materyaldi ve ben ona güvenmeyi seçerek bıraktım bıçağı. Parmaklarımın arasındaki bıçak onun parmaklarının arasına karıştı. Gözleri bıçağa çevrildi, kanı gören gözleri öfkeyle parladı yine.

Bıçaktaki kanı göstermek ister gibi salladı hafifçe ve doğrudan Asaf’a baktı.

“İki damla kana iki litre kan,” dedi tehditkâr bir sesle. “Onu almak istiyorsan hâlâ, öne çık da göreyim cesaretini.”

Bu bir meydan okumaydı. Bana zarar vermek isterse onun daha fazla zarar göreceğini söylüyordu açık açık. Benim için neden bu kadar ileri gidiyordu? Asaf’ı kıskırtmanın ne faydası olduğunu anlamıyordum. Aral’a öfkeliydim. Eğer onun kafasındaki plan buysa bana anlatmadığı, beni kafamın içinde tedirginlikle bir başıma bıraktığı için öfkeliydim ona.

Başından beri benimle gelmek istemesinde bir mantık bulamıyordum ama şimdi planının bu olduğunu düşünüyordum. Nedenini bilmesem de Aral, Asaf Soylu’ya benim onun yanında olduğumu göstermek istemişti. Hatta bana âşık olduğunu düşünmesini istemişti.

Birbirini çeken, birbirine ilgiği olan farklı iki enerji, varlık ya da herhangi bir şey, üçüncü bir enerjinin ikisinden birine daha çok ilginlik duymasıyla ayrılır, üçüncüsüyle birleşir. İlginlik yasası... Asaf’ın nedenini bilmediğim bir ilgisi vardı bana karşı ama daha sonra Aral girmişti hayatıma ve onun bana olan ilgiği daha büyük çıkmıştı. Beni kendisiyle birleştirmiş ve Asaf’la olan bağımı koparmıştı. Aral’ın benimle bir bağı vardı ama bu Asaf’la da bir bağı olmadığı anlamına gelmiyordu. Öbür gün dışarıda bırakılan ben olabilirdim, bu anlama geliyordu yaşananlar. Bana olan ilgisini kaybettiğinde, artık bir önemim kalmadığında mesela ya da beni canlı bir bomba olarak kullandığında...

Aral’ın nedenlerini bilmiyordum, bana hiçbir şey anlatmıyordu. Sırlarla doluydu kafasının içi, denizin altındaki yosunlar gibiydi ve ben hem derin denizden hem de denizin içindekilerden hoşlanmazdım. Hoşlanmamıştım bu durumdan. Benim planım onun planı-

na evrilmişti bir anda ve söylediği her kelimeyle şüphenin kamçısı dövüyordu sırtımı. Belimi dik tutmak zorlaşıyordu her dakika. Midem bulanıyordu. Bilmediğim çok fazla şey vardı ve Aral ona güvenmemi söyleyip duruyordu.

Asaf gülümsedi. “O biliyor mu senin kim olduğunu peki?” Her ne düşünüyorsa bundan zevk aldığını gördüm gözlerinde. “Kaçmasın o da diğeri gibi?”

Kaşlarım çatılacaktı neredeyse. Mâni oldum kendime. Aral’ı tanımadığımı belli edecek hiçbir şey yapmadım. O, Aral hakkında her şeyi biliyor gibi dururken ben ise tam da onun söylediği gibi Aral’ın kim olduğunu da kim olmamayı seçtiğini de bilmiyordum. Tahminlerim ve ihtimallerim vardı. İhtimal kelimesinden nefret etmeye başlamıştım. En çok da Aral’dan nefret ediyordum şu an. Beni o ihtimal denizinin ortasında, ayaklarıma dolanan yosunlarla karanlıkta nefessiz bıraktığı için nefret ediyordum ondan.

Asaf sakallarına dokundu ve histerik bir gülüş döküldü dudaklarından. Gözlerini bana çevirdi. O alaylı gülüşü biliyordum. Bana daha önce de böyle baktığı olmuştu.

“Bu Karalar neden böyle? Kuzunun ne işi olur kurdun ininde?”

Karalar. Ben ve Babam. Kuzu ve Kurt. Lina Kara ve Aral Çakırca. Kadir Kara ve Asaf Soylu.

Kafamda bir telin koptuğunu hissettim. Kafamın içindeki o kırmızı çizgiyi geçtim.

Kırmızıyı geçme. Kırmızıyı geçme. Kırmızıyı geçme.

Aral’ın sol elini tuttuğum gibi karnımdan çektim ve elinde tuttuğu bıçağı aldım. Hepsi bir anda olmuştu. İleri atılmıştım bir anda. Asaf’a bir kol mesafesinde yaklaşmıştım göz açıp kapayana kadar. Bıçağı düşünmeden yüzüne savurduğumda Asaf refleksiyle soluna döndü ama bıçağın ucundaki o tanıdık kesme hissini sezmiştim.

Kırmızı çizgiyi geçme.

Geçtim.

Göğsüm öfkeyle kalkıp inerken sağ kulağının altından gözünün altına kadar uzanan çapraz kesikten kan sızdığını gördüm. Göz açıp kapayınca kadar olmuştu her şey. Sol omzuna yatırdığı kafasını düzeltti ve gözlerime ölüm nefretiyle baktı ama hiçbir şey yapamadı. Ona aynı gözlerle bakıyordum.

“Bir kuzunun çaresiz kaldığında nasıl kurt avına çıktığını gösterece-

ğim sana.”

Asaf dişlerini sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Arkamdan uzanan bir el belime dolandı ve beni kendine çekti yine. Aral uzaklaştırdı ondan bir adım kadar.

“Görüşeceğiz yine,” dedi Aral buz gibi bir sesle. “Yaşamak istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Gözlerimi Asaf’ın kanayan yüzünden çekemiyordum. Kendimi kötü hissetmiyordum, belki de kötü olanı buydu. Bir adamın yüzünde bir kesik açmıştım ve kendimi kötü hissetmiyordum. Uçuruma baktığımda o da bana bakıyordu. *Bakma Lina. Bakma.*

Aral’ın beni oradan çıkarmasına izin verdim. Arkamızı dönüp restorandan çıkana kadar belime doladığı elini itmedim. Oyununu bozmadım. Bıçak hâlâ elimdeydi, sımsıkı tutuyordum. Artık dilimden başka suç aletim vardı. Aral beni çıkışa yönlendirirken görebildiğim tek şey elimde tuttuğum kanlı bıçaktı.

Dışarı çıktığımız gibi sağ elini karnımdan çekip ittim ve kaçır gibi ileri atıldım. Hızlı adımlarla caddeden aşağıya inmeye başladım. *Deniz vardı karşımda, deniz kötü, denize yürüme.*

Gözlerimi kaçırdım. *Ellerine bakma, ellerine kan bulandı Lina. Kan kötü. Ölümü anımsatır, katili hatırlatır. Katil değilsin. Katil değilsin.*

“Lina!”

İsmimi sevmiyorum. Babam bana en son, ismimi söylemişti yalnızca. “Lina,” demişti. Susmuştu sonra. Bir şey diyecekti ama vazgeçmişti. Onun dilinden kelimelerini almıştım. Şimdi çıksın karşıma anlatsın her şeyi istiyordum.

“Lina!”

Aral’a öfkeliydim. Ne zaman ona arkamı dönecek olsam bir kancanın sivri ucu dayanıyordu sırtıma. İçeride olanlar neydi? Sanki tehdit edilmemiş gibi neden kıskırtmıştı ki Asaf’ı! Neden tekrar görüşecektik ki onunla? Ben görmek istemiyordum onu. Babama bir şey yapmıştı ve bunun için kanıtım bile yoktu.

“Lina!”

Yürüyordum ama nereye gittiğimi umursamıyordum. Uzaklaşmam gerekiyordu. Uzaklaşmalı ve düşünmeliydim. Sakinleşmeliydim. Ellerimi yıkamam gerekiyordu. Elime başka birinin kanı bulaşmıştı yine. Zarar vermiştim birine yine. *Yine birine zarar vermiştim. Yine bakmıştım o uçu-*

rıma. Yine bakmıştım. Yine elimde kan vardı.

Çekim yasası... Olumlu düşünürsen olumlu şeyler bulur seni, der. Olumsuz düşünürsen olumsuz şeyler deneyimlersin. Olumlu düşünmüştüm. Buraya gelirken olumlu düşünmüştüm. Bugünü güzel bitireceğimi düşünmüştüm. Bitiremedim. İyi bir günüm olmuyordu işte.

“Lina!”

Bir ara sokağa girdiğimde bir el kolumu kavradı. Kaçamıyordum, yakalanıyordum hep.

Aral öfkeli olduğumu bildiğinden beni zapt etmek ister gibi duvara yaslayıp kafeslemişti. Sırtımı duvara yasladığında belimden şiddetli bir ağır vurmuştu dizlerime kadar. Dişlerimi sıkıyıştım acıyla ama öfkem daha baskındı, canımın yandığını anlamadı. Öfkeyle yanan gözlerimi gözlerine diktim.

Elimde tuttuğum bıçağı ceketinin altından sol böbreğine yasladığımda kaşları çatıldı. Üzerime eğildiği için yüzü o kadar yakındı ki sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu.

“Öldürecek misin beni?” diye sordu, yüzünde korkuya dair hiçbir ifade yoktu.

Onun ağzından ölüm kelimesini duymak ürpertti yine beni ama titrese de elim, bıçağı bırakmadım. Ben kimseyi öldürmek istemiyordum.

“Kimi öldürmem gerekiyor? Bu kâbusun bitmesi için?”

Sesim kor alevdi. Nefretti, öfkeydi, bıkkınlıktı. Siyah gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmedi, yüzünde tek bir mimik oynamadı ama söylediğimi yapabileceğime inanmadığını biliyordum. Bana katil olmadığımı o söylemişti.

“Yapamaz mıyım sanıyorsun?” dedim alayla.

“Sanmıyorum,” dedi kendinden emin, sakın bir sesle.

Elimdeki bıçağı sol böbreğine hizalamış olmama rağmen sakindi. Öfkeden delirmiş olmama rağmen, bunu bilmesine rağmen sakindi. Ne kadar güçlü olduğu şu an önemli değildi, tek yöne bir kuvvet cehenneme geri dönüşsüz bir bilerti. Ne kadar güçlü olduğunun önemi olmayacaktı, ufak bir kuvvetle böbreğine girecek olan bu soğuk metal, o ne kadar güçlü olursa olsun onu ayaklarımın önüne yığacaktı. Ceketini tutup daha çok öfkeyle onu kendime çektim.

“Ben aylarca katil olduğumu düşündüm Çakırca,” dedim, gözlerine öfkeyle bakarken. “Bir insan neye inanırsa ona dönüşeceğini bilmiyor musun?”

Biliyordu ama kaçmıyor ya da beni durdurmaya yeltenmiyordu. Öf-

keyle yakasına yapışmıştım, benden güçlü olduğunu hesap ettiğimden elimdeki bıçağı o beni kafesledikten sonra böbreğine yaslamıştım. Bu yola çıkarken her şeyi göze almıştım, onu ta en başından uyarmıştım. Bana sırtını dönersen o neşteri doktor olarak tutmam elimde, demiştim. Ama o, elimden kurtulmak yerine kendini bana bırakmıştı.

“Az önce o adamı öldürebilirdim.”

“Yapmazdın,” dedi gözlerimin içine bakarak. “İstesen de yapamazdın.”

Dişlerimi sıktım. “Bana onu tanımadığını söylemiştin!” diye bağırdım ona.

Etrafımızdan geçen insanlar bize baktı ama yollarına devam ettiler. Kavga ettiğimiz açıktı ama kimse polisi aramayacaktı, biliyordum. Kaç kadın için yardıma koşmuşlardı ki? Böyle bir şeye şu an gerek olmasa dahi ihtiyacım olsa kaç kişi Aral’ı üzerimden almaya yeltenebilirdi?

“Tanımıyorum,” dedi gözlerime bakarak.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Aklım la mı oynuyorsun? O senin kim olduğunu da kim olmadığını da biliyor, senin kimi sevdiğini ve neden terk edildiğini bile biliyor ama sen onu tanıımıyorsun öyle mi?”

Yüz hatları gerilmişti yine. Söylediklerim yüzünden miydi, ona inanmadığını için mi bilmiyorum. Umurumda değildi ne düşündüğü.

“O beni tanıyor olabilir Lina, varlığından haberdar olmadığım insanlar bile benden korkuyor olabilir hatta bu şehirde. Çünkü benim soyadım Çakırca. Çünkü benim babam bu türden bir adam,” dedi o da öfkeyle. Ama sesini yükseltmiyordu benim gibi. “Daha önce de söyledim sana. Asaf’ı ismen tanıyorum ama organizasyonda ne boklar yediğini, babanla ne gibi bir ilişkisi olabileceğini bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum ama öğreneceğim. Adımı bilen herkesi tanımiyor olmak, ne bok yedikleriyle ilgilenmiyor olmak suçlu yapmaz beni. Sen karşıma çıkana kadar Asaf Soylu’yla da zerre ilgilenmiyordum.”

Dalga geçercesine gülümsedim. “İnanayım mı buna?”

Gitgide sinirleniyordu. Bu alaylı ifadem hiç hoşuna gitmemişti. Belki yalancı değildi ama bana hiçbir şey anlatmadıkça neye inanabilirdim?

“Başından beri kendini göstermek istedin ona değil mi? Benim, onun için önemli olduğumu anlamıştın, senin yanında olduğumu bilsin istedim.”

Kafasını salladı, inkâr etmedi. “Beni tanıyor olmasının riskini alacak, Çakırca olarak çıkacaktım karşısına çünkü rahatsız hissetmeni istemedim. Ama sonra işin rengi değişti. Hayatı sana bağlıysa ne pahasına olursa olsun

seni o davete götüreceğini tahmin etmesi zor değil.”

“Sen de sanki sevgilimmiş gibi geldin kurtardın beni,” diye burnumdan soludum. “Beni korumak için soyadını kullandın. Neden peki? Asaf bu hayatı istemediğini ima etti. Niye Çakırca oldun? Niye *benim için* Çakırca oldun?”

“Çünkü sen kaybedemeyeceğim birisin,” dedi gözlerimin içine bakarak. Hayatına giren herkesi kaybetmekten yorulduğunu söylemişti. Bu yüzden mi korumuştum beni yoksa ben olmazsam cevaplara ulaşamayacağını düşündüğünden mi bilmiyorum ama yutkunmama sebep olmuştu bu.

“Ben de seninle aynı şeyi istiyorum Lina. Açtığım mezarın hesabını sormak istiyorum.”

“Niye anlatmadın bana? Niye açıklamadın planını? Orada nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyor musun? Bana sırtını döneceksin diye ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Kafasını salladı hafifçe. “Girmeyecektim,” dedi inandırmak ister gibi. “Eğer sana dokunmasaydı... Eğer seni zorlamaya kalkmayıp efendi gibi siktir olup gitseydi içeri girmeyecektim.”

Yakasından asılı kalan elimi yanıma indirdim. Öfkeyle inip kalkan göğsüm sakinleşmişti. Çaresiz bir haldeydim ve bu, beni bir şeylere inanmaya meyilli bir hale getiriyordu. Aral’dan şüphelenmeye başlarsam ne yapardım bilmiyordum. Ben bu adamın ailesine kardeşimi emanet ediyordum.

“Sana güvenmemi istiyorsun ya benden...” dedim gözlerinin içine bakarak. “Ben sana ne zaman yaslanmak istesem sırtına bakıyor oluyorum. Bana güvenmediğini biliyorum ama en azından yüzün bana dönük olsun.”

“Sana güvenmeseydim seni ailemle tanıştırmazdım,” dedi net bir sesle. “Karanlıkta hissediyorsun kendini, farkındayım ama ben de düşündüğün kadar aydınlıkta değilim Lina.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bıçağı tutan elimi indirmiştim ama sıkıyordum hâlâ avcumda.

“Kendime verdiğim sözü tutamadım,” diye mırıldandım boynundaki zincire bakarken. “Elime yine birinin kanı bulaştı.”

Aral’ın sol eline uzandım ve elimdeki bıçağı avcuna bıraktım.

“Serçeparmağına bir kesik at,” dedim gözlerine bakarak. “Çünkü sen bana bilmem gerekenleri söyleyeceğine o parmakla söz vermiştin ve benim bu akşam kafadaki o planı biliyor olmam gerekirdi.”

Kördüğüm

Güven keskin bir bıçak ve her silahın, dönüp sahibine zarar verme potansiyeli var. O bıçak bir gün sana dönerse keskinleştirdiğin kadar kesecek etini ve o bıçak bir gün mutlaka sana dönecek. Herkes güvendiği kadar öder bedelini. Bana böyle öğretilmedi, ben ödediğim bedellerle öğrendim bu gerçeği.

Benim bıçağım kemiğime dayanmaktan köreldi. O bıçak kaç kez bana çevrildi, bilmiyorum. Bırakmıştım insanlara güvenmeyi, bileylemiyordum bıçağımı artık çünkü eninde sonunda sırtımdı yeri. Şüpheli kişiliğimi ben almadım üzerime, hayat bana zorla giydirdi. Kimseye güvenmemek, kendimi koruma yöntemimdi, en azından kendime zarar vermiyordum. Hayal kırıklığı yaşamıyordum. Zordu ama devam ediyordum bir şekilde, idare ediyordum.

Ama mecbur kaldığınız anlar oluyordu. O bıçağı bileylemeye mecbur kaldığınız anlar geliyordu. Hayat elinize o bıçağı veriyordu ve sizi hayatta kalma savaşının ortasına bırakıyordu. Ben öyle bir durumun içine düşmüştüm. Hayat beni elimdeki kör bıçakla yine bir ölüm kalım savaşının içine itmişti. Yaşamak istiyorsam bıçağımı bileylemem gerekiyordu, birine güvenmem gerekiyordu, sırtımı dayamam gerekiyordu. Bıçağım henüz o kadar keskin değildi ama yine de bu akşam sırtıma yaslandığını hissetmiştim varla yok arası. Aral Çakırca sırtımı mı koruyordu yoksa onun için bileylemediğim bıçağı sırtıma mı doğrultuyordu bilmiyordum. Bilemezdim.

İnsan güvensizlik ve kuşku hırkasını bir kere giydi mi paranoyak oluyordu, bir çizik büyüyebiliyordu gözünde. Sırtın bölük pörçükse o bıçağın rüzgârı bile sıkar çünkü canını. Bu yüzden bu kadar öfkelenmiştim ona. Kızmıştım. Açıklamıştı kendini ya da yeteri kadar açıkladığını düşünüyordu ama yüzlerce soru vardı aklımda. Zihnimdeki kancalara dolanmıştım. Ben bıçağımı onun için bileylemeye razı gelmiştim ama Aral Çakırca benim için bıçağına hiç dokunmuş muydu ki?

Aral avcuna bıraktığım bıçağı sıktı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ağırca inip kalkan göğsüne baktım.

“Lina,” dedi yorgun bir sesle.

Polise, savcıya güvenemeyeceksem kime güvenecektim? Aral’a güvenmekten başka şansım var mıydı? Yoktu. Ama bu, konunun burada kapandığı anlamına gelmiyordu. Kafasında neler döndüğünü, içeride olan her şeyin sebebini anlatacaktı bana. Fakat şimdilik, yalnızca şimdilik durmam gerekiyordu. Durmalıydım. Sakinleşmeliydim. Durulmalıydım. Yoksa yanlış bir karar verecek, yanlış şeyler söyleyecektim. Bir çizgiyi geçtin, diğerini geçme, diye telkin ettim kendimi.

Ellerimi yıkamak istiyordum. Uyumak istiyordum. Alin’le uyumak istiyordum. Saat dokuza geliyordu. Gitmezsem ağlardı. Gitmek istiyordum. Eve gitmek istiyordum ama benim evim yoktu. Olduğum yere çökmek istiyordum ama yapamazdım, benim dik durmam gerekiyordu. Annem ve kız kardeşim için benim dik durmam gerekiyordu.

Hareket etmek istediğimde bacağımı oynatmamla birlikte belimdeki ağrı öyle şiddetli bir hal aldı ki düşeceğim sanıp tam önümde duran Aral’ın kollarına tutundum. Aral ona tutunduğum anda refleksle avuçlarını bileklerine yaslamış, kollarımı tutmuştu. Bir anormallik olduğunu anlayarak mesafemizi kapatmıştı anında. Botlarımız birbirine değiyordu şimdi. Ağrıyla başım eğilmiş, dudaklarım arasından bir inilti dökülmüştü.

“Lina? Sorun ne?” dedi endişeli bir sesle. “Yaralandın mı? Ne zaman?”

“Hareket edemiyorum,” dedim dişlerimin arasından.

Belimdeki ağrı hareket ettiğim an enseme kadar çıktığından hareket etme eylemini durdurmuştum ama ağrı hafıflemiş olsa da oradaydı hâlâ. Bacaklarımı ve ayaklarımı hissediyordum ama hareket ettiremiyordum, belimde ciddi bir baskı vardı. Kilitlenmişim.

“Ne demek hareket edemiyorum?” diye sordu. Anlamaya çalışıyordu. “Belin mi?”

Kafamı salladım, kuruyan dudaklarımı ıslattım sakın olmaya çalışarak. “Kilitlendim. Adım atanıyorum.”

Aral beni duvara yasladığında ters hareket etmiş olmalıydım. Belim zaten kötü durumdaydı ve o ters hareket bacaklarımın kilitlenmesine sebep olmuştu muhtemelen. Dişlerimi sıkıp kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bir dakika içinde bir sıkıntı basmıştı bedenimi. Göz göze geldiğimizde kaşlarını çatıldığını gördüm.

“Sorun yok,” dedi, beni sakınleştirmek ister gibi. “Biliyorsun değil mi? Geçici bir durum bu.”

Kafamı salladım onu onaylayarak ama adım atmak isteyip atamamak şok edici bir deneyimdi. Bunun yanı sıra belimin ağrısı bambaşka bir boyuttaydı.

Sol elindeki bıçağı deri ceketinin cebine attı. Sıcak nefesi aramızda buhar olurken sağ eli montumun içinden belimde, ince kazağımın üzerinde gezindi. Elini tam ağrıyan noktaya koyduğunda ağrıya kolunu sıktım.

“Sorun yok,” dedi yine sakın bir sesle. “Kucağıma alacağım seni tamam mı? Hastaneye gideceğiz. Endişelenmene gerek yok.”

Kafamı salladım yavaşça. Beni sakinleştirmek için özellikle sakın davrandığını biliyordum. Bir dakika öncesine kadar ikimiz de çok gergindik çünkü. Ona bıçak doğrultmuşken şimdi beni kucağında taşıyın istemiyordum hiç ama başka şansım da yoktu. Bu kilitlenme günlerce bile geçmeyebilirdi ve hareket etmek için kendimi zorlarsam sakatlanırdım. Ambulansı da aramak istemiyordum, ambulansları sevmiyordum.

“Kendi bedenim bile bana sırtını dönüyor,” dedim kırgın ve kızgın bir sesle.

Ona değil kendimeydi bu sefer kızgınlığım. İçerlemiştim kendime. Bir günüm iyi bitemez miydi? Bir gün rahat nefes alamaz mıydım? Neden sürekli yarı yolda bırakılmış hissetmek zorundaydım? Bu histen ne zaman kurtulacaktım? Bu paranoyadan ne zaman kurtulacaktım?

Aral yüzümde nasıl bir ifade gördü bilmiyorum. Dişlerini sıktı önce, benim kadar öfkeleni kederime sanki. Sonra bir nefes bıraktı. Beni ikna etmek ister gibi yüz hizama eğildi, yüzü yalnızca on santimetre kadar uzağımdaydı. Doğrudan gözlerimin içine baktı.

“Ben sana asla sırtımı dönmem,” dedi.

Dudaklarımı aralayıp, “Gerçekten dönmez misin?” diye soracaktım o çaresizlik hissiyle ama biri buna engel oldu.

“Aral?”

Bu isim benim dudaklarımdan dökülmemişt i. Başka bir kadına aitti. İkimiz de sese, benim soluma çevirdik kafalarımızı. Sokağın girişinde duran bir kadındı ona seslenen. Bize bakıyordu doğrudan. Kumral, uzun dalgalı saçlara, beyaz bir tene ve ela gözlere sahipti. Gözleri büyüktü, sokak lambasının altında parlıyordu. Boğazlı, siyah, kadife kumaşt an bir elbise, uzun çizmeler giymişti. Üzerinde elbisesinden biraz daha uzun siyah bir kaban vardı. Omzundaki çantasının gümüş rengi zincirine tutunmuştu bir şeye tutunmaya ihtiyacı varmış gibi. Yüzünde merak ve biraz da hüzün hâkimdi.

“Sensin,” dedi, Aral ona yüzünü dönünce emin olmuş gibi.

Yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Buruk bir tebessümdü bu ama gözleri parlıyordu. O an sadece gözlerine bakarak Aral’ı sevdiğini söyleyebilirdim. Aşk anlamında değil, bundan emin olmam imkânsızdı ama gencl olarak sevdiğini söyleyebilirdim.

“Ben emin olamamıştım... Seni Manolya’dan çıkarken gördüm. Bugün kapalı olduklarını söylemişlerdi ama yine de uğramak istemiştin.”

Manolya... Aral’ın bu sabah sık sık gittiği bir mekân olduğunu söylediği ve az önce birlikte çıktığımız restorandı. Aral’la sarmaş dolaş çıktığımız restorandı. Konuşlarımızı duymadıysa yanlış anlaşılmaya müsait bir konumdaydık fakat kadın beni görmezden geliyor gibi duruyordu. Seni gördüm, demişti yalnızca, benimle ilgilenmiyordu.

“Nasılsın?” diye sordu Aral’a.

Bana özellikle bakmıyordu hiç. Beni yok saymak mı istiyordu yoksa tek odağı Aral olduğundan beni fark etmiyor muydu, emin değildim. Önemli de değildi. Yalnızca buradan gitmek istiyordum. Gözlerim Aral’ın yüzüne çevrildi. Dik duruyordu, yüzünde bomboş bir ifade vardı. Eli hâlâ belimdeydi. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Aralık dudaklarımdan ağır ağır nefes alıyordum ve bu, ağzımın içini bile kurutuyordu. Ağrım vardı. Hiç iyi değildi belimin durumu.

“Şu an hiç müsait değilim Defne,” dedi, gözlerini kadına çevirirken. “Başka zaman konuşalım.”

Defne. Ona İstanbul’a döndüğüne ve buluşmak istediğine dair mesaj atan kadın... Asaf’ın zırvaladıklarını anımsadım. Eski sevgilisi Defne miydi? Aral’a bu gözlerle bakmaya devam edecekse onu neden terk etmişti? Mecbur mu kalmıştı yoksa? Aral’ın kim olduğunu öğrendiğinde bununla başa mı çıkamamıştı? Belki ben de çıkamayacaktım... Aral’ın kim olduğunu da olmadığını da merak ediyordum ama henüz kendim kim olmadığımı bilmiyordum.

Kadının gözlerinde hüznü gördüm ama omuzları çökmedi. Aksine dikleşti biraz daha.

“Olur,” dedi gülümsemeye devam ederek ama zoraki olduğunu anlayabiliyordum. Anlardım ben. “Konuşalım mutlaka.”

Aral cevap vermedi ona. Bana çevirdi yüzünü yine. Konuşmanın bittiğini anladım. Beni kucağına almak için üzerime eğildiğinde yüzlerimiz yan yana geldi. Aniden bu kadar yakınlaşınca kokusu yüzüme çarpmıştı. Beni Defne’nin önünde kucağına alacak olması o kadının neler

düşünmesine sebep olacaktı kimbilir ama Aral'ın umurunda değildi. Daha önce de söylemişti, önemli olan onun ne düşündüğüydü.

Kollarındaki ellerim bana eğildiği için omuzlarına kaymıştı. Sol kolu belimden, sağ kolu bacaklarımın altından geçti ve beni saniyeler içinde dikkatlice kucağına aldı ama oturur pozisyona geçtiğim için belime öyle şiddetli bir ağrı girdi ki inlememek için dudaklarımı omzuna bastırmak zorunda kaldım. Kollarım omuzlarına dolanırken boynuna kayan sol elimin tırnaklarını tenine bastırmıştım, tırnaklarım ensesine batmıştı. Boğuk inlememi sadece ikimiz duyduk. Canımın yandığını anlayarak birkaç saniye hareketsiz kaldı.

Nefesi kulağımın üzerindeydi, kafasını çevirmişti yüzümü görmek için ama o kadar ağrı vardı ki başımı omzundan kaldıramadım. Önüne döndü ve beni sarsmadan yürümeye başladı. Tırnaklarımı tenine bastırmayı bıraktım birkaç adım attıktan sonra. Elimi omzuna kaydurdum ama omzunda nefeslenmeye devam ettim. Kapattığım gözlerimi de açmıştım. Aral, Defne'nin yanından geçip gitti. Arkamızda kalan kadına ilişti gözlerim. O da arkamızdan bakmıştı ve o anda gözlerimiz çakışmıştı. Bana bakarken gözlerinde bir merak vardı yalnızca.

“Kapıyı aç,” dediğini işittim Aral'ın.

“Lina'nın neyi var?” Şahin'di bunu soran.

“Yok bir şeyi,” dedi Aral sadece.

Yüzünü bana çevirdiğini hissederek dudaklarımı omzundan kaldırdım ve ona baktım. Boğazlı kazağına, deri ceketinin omzundaki detaylarına ve yüzüne takılmıştı kızıl saç tellerim. Kafamı omzundan kaldırıp ona dönünce burun buruna geldik. Gözleri simsiyahtı, o gün morgda gördüğüm adamdı. Bir ölüye bakmıştı sanki yine ama o ben değildim. Arkasında bıraktığı kadındı, biliyordum. Onun için de mi bir mezar kazmıştı?

Açık olan arabanın kapısından beni koltuğa bırakmak için eğilirken, “Yavaş olacağım,” dedi.

Bir şey demedim. Yüzüne baktım sadece. Kaç mezar kazmıştı bilmiyordum ama gerçekte olduğu kadar kafasının içinde de çok fazla mezarlık olduğunu daha iyi anlıyordum artık.

Beni koltuğa bıraktı yavaşça, ardından kolları terk etti bedenimi. Sol eliyle emniyet kemerini çekip sağ eline devretti ve üzerime eğilerek taktı.

“Gerekmedikçe kıpırdama.” Gözlerime kısa bir süre bakıp geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Şahin’le göz göze geldik. Hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyordu. Aral’la tartıştığının farkındaydı ama beni rahatlatmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. Gözlerimi kucığıma çevirdim sıkıntılı bir tavırla. O sırada kana bulanan elime dikkat kesildim. Henüz yemin etmemiştim ama Hipokrat yemine tersti bu yaptığım. Birinin yüzüne kesik açmıştım az önce. Birine zarar vermiştim. Geçmemem gereken, geçmeyi hiç istemediğim o çizgiyi geçmiştim çünkü ben eski ben değildim.

Önceden zorbalığa çok uğradığımdan birine zarar verecek olma fikri o kadar uzaktı ki bana... Babam kendimi korumanı için bana dövüş sanatı öğretirken savunma kısmına odaklanmıştım, saldırmaya değil.

“Defne değil miydi o?” diye sorduğunu işittim Şahin’in, sesi aksi çıkmıştı. “Ne işi varmış İstanbul’da?”

“Şahin,” diye uyarmıştı tanımadığım bir ses.

“Hallettiniz mi işi?” diye sordu Aral, Şahin’in sorusunu umursamadan.

“Hallettik,” dedi tanımadığım o ses.

Sanırım Şahin’in yanındaki adamdı konuşan. Neyi halletmişlerdi bilmiyordum ama konuşmamızın bitmediğinin Aral da farkındaydı. Bu akşam olanları bana anlatacaktı. Kafamdaki her soruya değil belki ama önümü görebileceğim kadar, onu yanında görebileceğim kadar aydınlatacaktı beni. Aydınlatmak zorundaydı, yoksa endişem dinmeyecekti.

“Hastaneye gideceğiz. Gözünüzü dört açın.”

Asaf’a ne olmuştu, gitmiş miydi yoksa olanları mı sindiriyordu bir köşede fikrim yoktu. Ama eğer bugün Aral olmasaydı, Aral’ın yanında olmaya karar vermemiş olsaydım Asaf’ın beni zorla götüreceğine eminim. Bu kadar kolay pes edemezdi, canı söz konusuydu. Yarın kritik bir gün olacakmış gibi hissetmeden edemiyordum bu yüzden.

Aral kapısını açtı ve koltuğına oturdu. Arabayı çalıştırırken Şahin’in caddenin aşağısına tek başına yürüdüğünü gördüm. Diğer adam önümüzdeki motosiklete binmek için kaskını takıyordu başına. Hafif uzun saçları yüzüne dökülmüştü. Üzerindeki ceketin motorcu ceket olduğunu şimdi fark edebilmişim.

İçinde olduğumuz araba yola çıkarken adam bana soğuk bir bakış atmış, kaskı başına geçirdiği gibi motoru çalıştırarak peşimize takılmıştı. Denize doğru gidiyorduk. Gözlerimi kaçırdım. Babam sandığım makul bir denizde bulunduğundan beri denizden hoşlanmıyordum. Önceden de karanlığından ve içindekilerden korkardım ama artık daha da

dayanılmaz olmuştu benim için. Sanki kıyıya yaklaşırsam, kıyıya vurmuş bir ceset bulacakmış gibi hissediyordum. Bu yüzden gözlerimi aşağı çevirdim, ellerime baktım.

“Restoranda olan her şeyi anlatacaksın bana,” dedim durgun bir sesle. “Kapanmadı hesabımız.”

“O ihtimali aklından geçirmemiştin bile.”

İhtimal... Her şey bir ihtimalden mi ibaretti onun için? Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Aldığım nefes bile batıyordu içime. Sessiz kaldım bir süre, kafanı toparlamak istedim ama elime her baktığımda midem bulanıyordu.

“Islak mendil var mı?” diye sordum sonunda.

Elimdeki kanı temizlemek istiyordum. Ellerimde kan olsun istemiyordum. Aral’ın gözleri kısa bir süreliğine üzerime çevrildi ama ona bakmadım. Torpidoya uzandı, açtı. O sırada torpidoda bir tabanca görünce dudaklarımdan kesik bir nefes kaçmıştı. Aral’la göz göze geldik. Islak mendil çıkarıp kapattı torpidoyu ve kucağıma bıraktı yavaşça.

Çatık kaşlarımı yüzünden çekmedim.

Oturuşunu düzeltirken, “Ruhsatı var,” dedi sağ eliyle alına dokunurken.

Görmemi istemiyordu ama aklından çıkarmıştı silahın varlığını sanki. Gözleri bana değil ileri bakıyordu.

“Sen doktorsun,” dedim yüzüne dik dik bakarken. “Nasıl ruhsatın olabiliyor?”

“Lina sence şu an derdimiz benim ruhsatım mı?”

Kaşlarımı çattım. “Manipüle etme beni.”

“Sen manipüle edilebilecek biri değilsin,” dedi. Bozulmuş gibiydi. Burun kemerini sıktı. “Doktorum ama bir ruhsatım var, evet,” dedi sonra sıkılmış bir sesle.

“Gerekçesi ne peki? Sen zaten ölümlere bakıyorsun, sana serbest mi dediler?”

Söyledikten sonra ne dediğimi fark ettiğimde Aral sert bakışlarını bana çevirmişti. İleri gitmişim istemeden. Susmam gerekiyordu. Bu halde kimseyle iletişime geçmemeliydim. Ben aslında kimseyle iletişime geçmemeliydim. Beni herkes kendi halime bıraksaydı keşke...

“Öyle demek istemedim,” diyerek önüme döndüm. Dilimi ısırdım yine.

İç çektiğini duydum Aral’ın. “Bana kızgın olduğumu biliyorum,” dedi o da sakinleşmeye çalışır gibi. “Bu akşam kafamda olanları anlatacağım sana.

Zaten gerçekleşirse anlatacaktım da... Ben, senin güvenini istiyorum Lina. Bana güven istiyorum ama ben sana ne kadar güvenebilirim, sen benim anlatacaklarımın ne kadarını kaldırabilirsin emin olamıyorum. Senin güvenliğini de düşünmek zorundayım.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum,” dedim bıkkınlıkla. “Sen ve savcıdan başka yardım isteyebileceğim kimsem de yok. Mecburum anladın mı?”

Sesim yükselmişti ama ona değildi kızgınlığım. Kendimeydi. Ben sürekli bir şeylere mecbur kalmaktan yorulmuştum. Cevaplar için, yaşamak için, hayatıma devam etmek için başkalarına ihtiyacım yokmuş gibi, şimdi yürümek için bile başka birine muhtaçtım.

“Sen hiçbir şey bilmiyor değilsin,” dedi Aral net bir sesle. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. “Sen neyi bildiğini de bilmediğini de bilmiyorsun.”

Sen neyi bildiğini bilmiyorsun. Bu ne demekti? Ne olduğunu bilmediğim şey yüzünden mi tehdit ediliyordum? O şey yüzünden mi canlı bomba olduğumu söylemişti o adam? Bildiğimi bilmediğim şey yüzünden mi bu kadar önemliydim?

Yutkundum. Hem ağrım vardı hem de Aral’ın dedikleri zihnimi uyuşturmuştu. Sıkıntı basmıştı. Omuzlarımdan biri bastırıyordu da nefes almak zorlaşıyordu sanki. Montumu çıkarmak istiyordum.

“Sen yirmi iki yaşındasın ve babanın aslında kim olduğunu bilmediğini söylüyorsun Lina. Annenin de bilmediğini düşünüyorsun ve bu bana, bize, inanması zor geliyor.”

Annenin de bilmediğini düşünüyorsun. Annem biliyor muydu? Annem ne biliyordu? Aral bunu nereden biliyordu? Ne oluyordu tam olarak?

“Annem mi?” dedim gözlerimi yüzünde gezdirirken. “Sen annemle mi konuştun?”

Yüzüne dokundu sıkıntıyla. Gözleri yüzümde değil, yoldaydı. “Bundan bahsediyorum işte. Annen sana hiçbir şey anlatmamış.”

Kalbim sıkıştı. Annem bana ne anlatmamıştı? Annemle Aral ne zaman ne hakkında konuşmuşlardı?

“Ne demek bu?” dedim, ona dönmek istedim ama belime giren ağrıyla duraksadım ve dudaklarımdan içeri kesik bir nefes girdi, acıyla irkil-dim. “Neyi anlatmamış bana?”

Sağ eli uzandı ve ayarıyla oynayarak koltuğu geriye yatırdı, ağrımın arttığını fark etmişti.

“Önce seni tedavi ettireceğiz. Sonra konuşacağız,” dedi sabırlı bir ifadeyle.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Şimdi konuşalım,” dedim, ağrımın dinmesi için dişlerimi sıkarken.

Gözlerini gözlerime çevirip, “Lina,” dedi otoriter bir sesle. “Konuşacağız. Kan ter içindesin. Söylediklerim seni daha iyi yapmayacak. Seni tedavi ettirelim, kaçmıyorum ben bir yere. Senin de bir yere gidebileceğin yok. Eve gittiğimizde konuşacağız.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağrım varken ona söz bile yetiştiremiyordum. Nasıl doğru soruları soracaktım ki? Beklemek en iyisi olacaktı, haklıydı fakat kafamdaki soru sayısı iki katına çıkmıştı.

“Bana iyi bir yalancı gerekmiyor. Sen, bana gerçekleri ver. Söylediklerin her ne ise altında kalacağım ilk gerçekler olmayacaklar nasılsa. Tökezlerim, düşerim ama kalkarım ayağa.”

Kafasını salladı sadece. Ardından hızını artırdı. Annemin yattığı hastaneye gelmemiz on beş dakikamızı bile almamıştı. Açık otoparka park etti arabasını. Arkamızdan gelen araba ve motosikletin sesi kulaklarımdaydı. Aral’ı beklerken en azından kemerimi çözebildim. Bir tekerlekli sandalye getirse daha iyi olurdu ama o doğrudan yanıma gelmişti. Kapımı açtığı sırada arkamızdaki araçlar da park edildi.

Aral beni kucağına almak için yine eğildiğinde sağ kolumu omzuna sardım ona engel olmamak için. Beni kolayca kucağına aldı yine yavaşça. Kapıyı yanımızda duran soğuk bakışlı adam kapattı. Göz göze geldik o sırada. Sert bir ifadesi vardı. Gözleri koyu maviydi. Gözlerimi kaçırmıştım.

“Memoli’ciğim. Niye dik dik bakıyorsun lan kıza?” dediğini işittim Şahin’in. Şaka yapıyor olsa da ciddi bir ton vardı sesinde.

Mehmet Ali’ydi ismi sanırım ve Şahin ona isminden ya da saçlarından ötürü öyle söylüyordu, bilmiyordum. Sonra bir an duraksadı.

Gözlerini Aral’a ve bana çevirirken bir şey fark etmiş gibi, “Lan. Yılan hikâyesi,” dedi.

“Kuş beyinli,” dedi Mehmet Ali yüzünde soğuk ama alaylı bir gülümseme belirirken.

“Gözünüz kapıda olsun,” dedi Aral düz bir sesle ve hastaneye ilerlemeye başladı.

“Neydi bu, isim şakası mıydı?” dedi Şahin, Mehmet Ali’yle arkamızdan gelirken. “Günlük şakanı yaptın formundasın yine.”

Aral’ın omzunun üzerinden arkamızda ilerleyen iki adama baktığım sırada Mehmet Ali ile gözlerimiz tekrar çakıştı, yine soğuk bakışları inmişti gözlerine. Benden hazzetmediği açıktı. Derdimiz vardı belli ki... Belki de Aral’a olan tavrımı fark etmiş ya da yaptıklarımı görmüştü, bu

yüzden sinirlenmişti, bilemiyordum. Ama ben de memnun değildim hiçbir şeyden. Beni kimin sevip sevmediği önemli değildi.

Aral acile girerken başımı yorgunlukla omzuna yasladımı. Bayılacak gibi hissediyordum. İçim çekiliyordu sanki. Bu bende bir yumak olma isteği oluşturunuyordu. Bacaklarımı karnıma çekebilsem rahatlayacaktım sanki.

“Çok mu kötü ağrın? Nefesin ağırlaştı.”

Nefesi kirpiklerime çarpmıştı. Karanfil kokusu doldu ciğerlerime. Ne güzel bir alışkanlıktı... Ne zaman karanfil görsem Aral'ı hatırlatacaktı bana.

“İdare ederim,” diye mırıldandım ama edemezdim aslında.

“Çok kötü yani,” dedi o da. “İyiyim, kötüyüm, demek. İdare ederim, çok kötü. Kötü de muhtemelen ölüyorum, demektir senin lügatinde,” diye söylendi.

Aynı annem gibiydi bunu söylerken. Annem de çok kızardı bana hep dik durmaya çalıştığım için. Küçükken ne zaman ağlayasım gelse gider dizine yaslardım başımı. Sessiz sessiz, içime içime ağlardım dizinde. Geçmezdi ama birine yaslanmak iyi gelirdi. Büyüdükçe yaslanmayı bırakmıştım. Birine yaslanmak, güçsüz olmaktı çünkü gözümde ve ben güçlü olmak zorundaydım. Ancak dayanamayacak raddeye gelirsem gider yattardım annemin dizlerine, babam ölmeden önce tabii. Annem ne zaman dizlerine yatsam saçlarımı okşamaya başlar, Lehçe bir şarkı mırıldanırdı. Çok güzel bir şarkıydı, adını sormuştum ama hatırlamıyordum şimdi. “Ben sana çok kızıyorum Lina,” derdi ne zaman dizine yaslasam başımı. “Önceden canın sıkıldığında gelir yaslanırdın bana. Canını ne sıkırsa anlatır, dökerdin içini. Ama şimdi öyle değil. Dik duracağım, güçlü olacağım diye iyiyim, diyerek geziyorsun etrafta. Artık bana yaslanmıyorsun sen, dizlerime yıkılıyorsun.”

Anne... Uyansan ya... Benim yine yıkılmam lazım dizine.

O an başımı Aral'ın omzuna yasladığım gerçeğiyle yüzleşip aniden başımı kaldırdığımda Aral'ın yüzü yüzüme çevrildi merakla. Saçlarım yine saçlarına ve kazağına takılmıştı. Siyah saçlarına bulaşan kızıl saç telleri tezat oluşturunuyordu.

“Ne oldu?”

Yutkundum. Ne diyeceğimi bilmesem de dudaklarım aralandı ama biri ona seslenerek kurtardı beni.

“Aral?”

Ne kadar çok sesleneni vardı ve hepsi ne kadar farklı tonlarda sesleniyorlardı. Hepsi Aral, diyordu ama hepsi farklı geliyordu kulağıma. Aral... Ne demekti acaba?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Gözlerimi sesin sahibine çevirdiğimde Ahmet Bey'i gördüm. Aral'ı kucaklarında benimle acile girerken gördüğünden endişelenmiş olmalıydı.

"Geçmiş olsun," dedi yanıma geldiğinde. "Sorun ne?"

Yüzümdeki ifadeden konuşmak için pek uygun olmadığımı anlamış olacak ki gözleri Aral'a çevrilmişti hemen.

"Beli kilitlendi," diye açıkladı Aral birlikte bir yere doğru ilerlerken. "Belinde zaten ağrı mevcuttu, muhtemelen fıtığı var."

"Geçelim şöyle," diyerek bize yol gösterdi Ahmet Bey.

İkidir acilde karşımıza çıktığından artık acil doktoru olduğuna eminim. Üstelik Aral'la yaşıt duruyordu, sanırım fakülteden arkadaşlardı. Ahmet Bey'i bir daha göreceğimi düşünmediğimden sormamıştım Aral'a.

Aral beni boş bir sedyeye bıraktı yavaşça. Kolunun belime olan desteğinin ve sıcaklığının biraz bile olsa belimin ağrısına iyi geldiğini o benden uzaklaşınca fark etmiş, yüzümü buruşturmuştum.

Aral yüzüme sıkıntılı bir ifadeyle bakıyordu. İçler acısı bir durumda mıydım? Dışarıdan nasıl görünüyordum acaba... Üzerimdeki montu nazikçe sıyırdı omuzlarımdan ve dalgın bir ifadeyle şakağında biriken terimi sildi sol elinin başparmağıyla. Saçlarımı da yüzümden uzaklaştırmıştı. O bana böyle davranınca kendimi yirmi iki yaşında değil, Alin'le yaşıt gibi hissediyordum zaman zaman.

Ahmet Bey'le aramızdan çekilse de çok uzaklaşmadı. Yanımda dikildi.

"Ters bir hareket mi yaptın?" dediğinde Aral'la göz göze geldik.

Aral beni kolumdan çekip duvara yaslamıştı. Kendi hatası olduğunu fark ederek kapattığı gözlerine dokundu. "Yapmış olabilir evet," diye onayladı Ahmet Bey'i.

"Sen yapmışsın anladım," dedi Ahmet Bey.

Gözleri bana çevrildi.

"Ne zamandır bel ağrın var?" diye sordu karşımda dikilirken.

"Dört ay... Oldu sanırım."

Anladım, der gibi kafasını salladı ve eli sağ dizimin altına gittiğinde istemsizce yatağı sıktım ne yapacağını anlayarak. Bacağımı kaldıracaktı sanırım ve ağrıyacağını bildiğimden gerilmiştim. Sağ bacağımın dizimden aşağısını yukarı kaldırdığında kaslarım gerildiği için ağrım o kadar şiddetlendi ki başım önüne düştü. İnledim yoğun ağrıya. Durdu ama aynı şeyi sol bacağıma da yaptı mecburen. İki hamleyle de ağrıda bir artış olduğunu çıkardığım seslerden anlamıştı.

"Kazağını sıyırabilecek misin? Bir de beline bakacağım."

Ellerine baktım. Lateks eldiven takıyordu. Ellerimi yataktan çekip ince kazağını yukarı çektim ve sutyenimin hizasına kadar kaldırdım. Ellerim tekrar yatakla buluşurken gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım.

Soğuk bir eli belimde hissetmemle irkilmem ve elimin üzerinde sıcak bir el hissetmem bir olmuştu. Gözlerimi açmadan elimin üzerindeki elin Aral'ın eli olduğunu anlamıştım. Sağ elimin üzerine koymuştu elini, rahatsız olacağımı anlamıştı. Rahatsız olursam elini sıkmam yetecekti sanki, her an müdahale edecek gibiydi. O hissi vermişti.

Ahmet Bey belimi muayene ederken dokunduğu her omurum sanki belim kırılmış gibi ağırı içinde olduğundan parmaklarım istemsizce Aral'ın elinin altından çıkıp parmaklarının üzerine kapandı ve sıkıca tuttu onları. Parmaklarını sıktım ve başım eğik olduğundan o göremese de altdudağımı ısıırıyordum inlememek için.

“Necmi Hoca yok mu?” diye sorduğunu işittim Aral'ın.

“Var, acilde o da. Haber verdim.”

Ahmet Bey belimi yoklayıp nokta atışıyla ağrımın yerini tespit etti ve Necmi Hoca dedikleri doktora durumumdan bahsettiğinde fikir alışverişi yaptılar. Bana bir iğne yapıp acil bir *MR* istedi.

Ağrıkesici ve kas gevşetici iğne olduktan sonra doğruca *MR* odasına götürülmüştüm. Eğer gurur yapmayıp hocalarımdan rica etseydim bu hale gelir miydim yine de? Bilmiyordum, bilemeyecektim. Keşke, demenin faydası yoktu hiç. Bu sabah Aral *check-up* yaptırmamı istemişti, ben ise idare edebildiğimi söylemiştim. Direncimin aniden kırılacağını söylemişti. Bu kadar hızlı sirayet etmesini beklemiyordum.

“Sen kem gözlüsün,” dedim *MR* masasında uzanırken.

Ağrım artık o kadar katlanılmaz değildi ama bacaklarımdaki uyuşma geçmemişti.

“Ben mi?” diye sormuştu biraz şaşırarak.

Kafamı salladım. “Notlarımı beğendiğini söyledikten hemen sonra okulumu dondurmam gerekti. Dirençliyim ben, dedim, kırılır dedin, belim kırıldı.”

“Ben suçluyum yani?” dedi ama yüz ifadesini seçemedim. Gözlüğüm dahil tüm metal eşyalarımı almışlardı benden.

“Hıhım,” diye mırıldandım yalnızca. Sıkıntılı bir ifadeyle sağ kolumla gözlerimi kapattım sonra.

MR çekilmekten nefret ediyordum. Hem çok soğuktu hem de uzanarak bir tünele girmek rahatsız ediciydi. Tabuta yatmış gibi hissediyordum. Kafamdaki her şey neden bu kadar ölüydü?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Sorun ne?” dedi Aral, huzursuzluğumu fark etmiş gibi.

“Yok bir şey,” dedim anlatmak istemeyerek.

“Kapalı alan rahatsız mı ediyor?”

Yutkundum. “Biraz.”

“Çok yani,” diye mırıldandı.

Çözmüştü resmen kodlarımı, kontrol manyağı. Bir şey demedim. Kolumu gözlerime kapatmış bir halde duruma alışmayı ve makinenin çalıştırılmasını bekliyordum. Bir süre sessizlik olmuş olsa da Aral’ın elini yüzümün kenarına yasladığını hissettim. Kolumu yüzümden çektiğimde bana eğildiğini gördüm. Sağ eline vermişti tüm gücünü ve üzerime kapanmıştı bir nevi. Bana bir kol boyu kadar uzaktaydı ama yüzünü o mesafeden bile seçemiyordum. Yaklaş, göremiyorum da diyemedim.

“MR beline çekilecek. O halka belin hizasında olacak, biliyorsun değil mi? Yüzün kapalı olmayacak yani.”

Kafamı salladım. Biliyordum elbette ama bilmek her zaman içini rahatlatmıyordu insanın. Ben canlı kanıtıyım. Hem ben hareketsiz durmayı da sevmezdim.

“Aslanım ben, yaparım da değil mi?” dedim konuyu dağıtmak için.

Net göremedim ama gülümsedi. “Öylesin,” dedi beni onaylayarak. “Aslansın, yaparsın.”

Hiç alınmamış mıydı ona bıçak çekmeme? İnanmamıştı yapacağıma ama ona ikinci kez bıçak uzatışımdı bu. Yalan da söylememişti anladığım kadarıyla. Girmeyecektim demişti, bana dokunmasaymış Asaf, beni zorlamasaymış dahil olmayacakmış. Planı bu değilmiş ama buna evirilmiş. Ama benim o planları o ihtimalleri bilmeye hakkım vardı. Hem içeride konuştuklarını da anlamamıştım. Açıklamalara ihtiyacım vardı. Biraz rahatlasa içim, kendimi bırakmaya aslında o kadar gönüllüydüm ki... Çok yorgundum çünkü. Gözlerimi kapattım, Aral üzerimden çekildiği gibi yatak hareket etti.

On beş dakikalık bir *MR* çekimi sonrası röntgen, üstüne bir de bilgisayarlı tomografi çekilmişti. Aral pımpirikli biriydi. Müdahale edip durmuştu Ahmet Bey'e. En son kendimi yine acildeki yataklardan birinde uzanırken bulmuştum. Aral da bir sandalyede oturuyor, telefonuyla ilgileniyordu bir süredir. Sanırım biriyle mesajlaşıyordu.

"Kalmamı istemez değil mi?" diye sordum ona.

Doktor hastanede kalmamı isterse kabul etmeyecektim çünkü. Alın benden uzaktaydı ve saat dokuzu geçeli çok olmuştu, eve gitmem lazımdı. İğnemi, ilacımı istemeyi düşünüyordum yatmamı isterse. Evde kendime bakabilirdim. Biraz dinlenirsem bir şeyim kalmazdı hem. Öyle olmasını umuyordum.

Aral'ın kaşları hafifçe çatıldı. Düşündü biraz. "Dinlenme ve iğne, ilaç tedavisi verecekse evde de tedavin mümkün. Evde bir sürü doktor var."

Öyleydi. Güneş abladan rica edebilirdim sanırım yardıma ihtiyacım olursa. O sırada Ahmet Bey yanında muhtemelen ortopedi alanında uzman olan bir doktorla birlikte girdi içeri. Adam ellilerindeydi neredeyse ve elinde bir tablet tutuyor, düşündüğü için çatık duran kaşlarıyla ekrana bakıyordu içeri girerken.

Aral ayağa kalkıp yatağa doğru gelen adama elini uzattığında ortopedi uzmanı olduğunu tahmin ettiğim doktor, Aral'ı görünce duraksadı. Yüzünde onu gördüğüne memnun olmuş bir gülümsemeyle elini tutup yaklaşmıştı Aral'a. Yaklaşınca yakasını okuyabildim. Profesördü.

"Yüzünü gören cennetlik be oğlum, böyle mi görecektik seni?" diye kızdı ona alayla ve gözlerini bana çevirdi. "Geçmiş olsun kızım," dedi gülümseyerek. "Ben Profesör Doktor Necmi Kaya."

"Teşekkürler," dedim ben de gülümsemeye çalışarak. "Memnun oldum."

"Aral asistanken benim yanımda çalışmıştı bir süre," deyip gülümsedi ve ikimize baktı. Ahmet Bey'in yanlış anlaması devam ediyor olmalıydı ki Necmi Bey'in bakışları da imalıydı ve gülümsüyordu bize. "Bir gün birlikte gelip mutlaka bir çayımı için."

"Geliriz bir gün mutlaka," dedi Aral saygılı bir ifadeyle.

"Gel tabii gel. Alayım bir ifadeni," dedi Necmi Bey de ona kızar gibi. Ardından tabletini açtı. "Ama ondan önce burada ilgilenmemiz gereken çok ciddi bir işimiz var," deyip gözlerini bana çevirdi.

Yutkundum. Durum ciddiye sanırım.

"Bu yaşta bu kadar kötü bir fitık çok rastladığımız bir durum değil açıkçası," derken muhtemelen tabletinden sonuçlarına bakıyordu. *MR*

çıkamamış olsa da röntgen ve tomografi çabuk çıkan şeylerdi. Aral da yanında durmuş inceliyordu sonuçları dikkatle. Ekranı bakarken kaşlarını çatmıştı. Doktor Bey ona tabletini verdiğinde Aral eline aldı ve dikkatle incelerken doktorun sesi dikkatimi kendisine çevirdi.

“Ameliyat olman şart. Yakın zamanda hem de... Bacaklarında uyuşma var şu an değil mi?”

Kafamı salladım yavaşça. Vardı. Sinirlerime çok baskı yapıyor olmalıydı. Ameliyat olmazsam sıkıntı çekecektim, hatta sakatlanabilirdim.

Anladım, der gibi kafasını salladı. “Sinirlerine aşırı bir yüklenme konusu, bacaklarında uyuşma, belinde kilitlenme, karıncalanma gibi belirtiler yaşaman çok olası. Zira kilitlenmişsin de bugün. Maazallah kendini sakatlayan halinde hiç istemediğimiz durumlarda bulabiliriz seni. Üstelik bel düzleşmen de var. Hayat kaliten çok fazla düşmüş olmalı bu dört ay içinde ama pek kulak asmamışsın ya da ağrı eşiğin çok yüksek. Çünkü bu seviyedeki fitıklarda ağlayarak gelen çok fazla hastam olur ama senin maşallahın var.”

Aral’la göz göze geldik. Bu adamı bir daha iyi olduğuma asla inandıramayacaktım.

Aral, “En yakın tarih nedir Hoca’m?” diye sorduğunda gerilmiştim.

Ameliyat olmak istemiyordum. Olamazdım. Şimdi olmazdı.

“Eğer benim yapmamı isterseniz bu hafta içinde ayarlayabiliriz sanıyorum ki. Ajandama da bir bakmam gerek, şu sıralar karda kayıp düşerek bir yerini kıran acil hastamız da çok oluyor ama Lina’yı araya sıkıştırırız.”

“Riskli mi?” diye sorduğumda üç adamın gözleri de bana çevrildi.

Necmi Bey’in gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı. “Her ameliyatın bir riski olur haliyle ama çok düşük. İyi geçeceğine kefilim ben. Birkaç gün seni burada misafir edeceğiz sonra eve yollayacağız ama fizik tedavi şart tabii.”

“Anladım,” diye mırıldandım. “İğne ve ilaçla biraz daha devam edemez miyim?”

En azından annem uyanana kadar idare etsem içim rahat ederdi. Alin’i tek bırakmak istemiyordum. Ya masada kalırsam?

“Etmemen gerekir bu durumda,” dedi net bir şekilde. “Zaten yeterince ertelemişsin ve belin bu baskıyı kaldıramadığından kilitlenmiş. Şimdi geçirsek bile tekrar yaşanmayacağının garantisi yok. Üstelik omuriliğin için çok zararlı bu.”

Biliyordum. Tıp okuyordum ama benim bakmam gereken bir kız kardeşim vardı. Hiç sırası değildi şimdi ameliyat olmanın.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Necmi Bey, Aral ile bir süre konuştuktan sonra ona bir reçete verdi. Ahmet Bey ve Necmi Bey bize geçmiş olsun dileklerini iletip birlikte ayrıldıklarında Aral'la göz göze geldik.

"Ameliyat olamam," dedim net bir sesle.

"Olman gerek," dedi o da yanımda dikilirken.

"Biliyorum," dedim bıkkın bir sesle. "Farkındayım. Yürüyemiyorum şu an. Ama..."

Sustum. Alin, annem, tehditler, babam, Asaf, Çakırcılar... Resmen kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum.

"Ya masada kalırsam?" dedim aklımdan geçenleri söylemekte bir sakinca bulmayarak. "Annem de yok. Alin'e ne olacak?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi yalnızca. Sonra derin bir nefes aldı. "Uzun bir akşam oldu. Eve gidelim."

Kafamı salladım yalnızca. Derin nefes almasının sebebi söyleyeceklerini yutmasındaydı. Biliyordum. Tartışmak istememişti benimle. Belki de onu boğuyordum ama hepsi yüzme bilmediğim halde hiçbir korumam olmadan denize girmek zorunda kaldığımdandı. Ve tutunabildiğim tek kişi oydu. Ona güvenebilsem, biraz sakinleşebilsem, kendimi ona bırakabilsem belki ikimiz de rahat edecektik ama karanlıktı her yer işte. Ben denizden nefret ederdim.

Dirseklerimin üzerinde yavaşça kalkmak istediğimde hafifleyen bel ağrım kendini hatırlattı. Aral belime destek olarak beni oturur pozisyona getirdiğinde bacaklarımdaki uyuşukluk daha da hissedilebilir olmuştu. Karıncalanıyordu bacaklarım ve bu his berbatı.

Aral bir tekerlekli sandalye getirdiğinde ayağa kalkmama yardım etti, kolumu tuttu nazikçe. Elleri o kadar büyüktük ki avuç başlangıcını bileğime yasladığında parmakları dirseğime kadar geliyordu. Kocaman bir adamdı gerçekten ve güçlüydü de.

Tekerlekli sandalyeye onun yardımıyla kolayca oturabildim. Küçükken hastaneye geldiğimizde oturmaya çok heveslendiğim bu sandalye şimdi korkulu rüyam olmuştu. Yalnızca bir saattir yürümekte zorlanıyordum ve bu gerçek zihinsel olarak yıpratıcı bir durumdu aslında.

Aral montumu uzattığında kucağıma bıraktım. O kadar ağrı çekmiştim ki vücudum alev alevdi. Biraz üşüsem diye dışarı çıkmayı iple çekiyordum neredeyse.

Tekerlekli sandalye ile çıkışa ilerlerken derin bir nefes aldım. Tüm gün olanlar zihnimde oynuyor, perde kapanmadan her şey tekrar geri sarıyor sonra tekrar başlıyordu.

“Anlatacak mısın bana bu gece?” diye mırıldandım önüme bakarken.

“Anlatacağım.”

“Tamam,” dedim yalnızca.

Sıkboğaz etmek istemiyordum onu çünkü o da boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bir de ona bıçak çektiğim için bir mahcup hissediyordum. Ona bıçak çektiğim halde yürüyemediğimi söyleyince beni sakinleştirmiş, kucagında taşınıştı. Sırları olduğu ve bana anlatmadığı için kızgındım hâlâ ama samimiyetinden şüphe edemiyordum o böyle yapınca.

Bizi asansörle annemin bulunduğu kata çıkardı ben rica etmeden. Kat yine polisler tarafından korunuyordu. Anneme yoğun bakım camının arkasından bakabildim yalnızca. Doktoru hastanedeydi. Gelip gelişmelerden bahsetti. Hatta bir tedavi için Kübalı bir doktor ile de iletişimde olduklarından bahsedip umut vaat eden açıklamalarıyla içime su serpti. Aral’ın dediği kadar umut vericiydi durumu aslında. Böyle giderse annemi yakın zamanda uyandırmayı düşünüyorlardı. Alin’i yakında annesine kavuşturabilirdim. Annemi görmesi iyi olurdu.

Doktor ile vedalaşıp doğruca otoparka indik. Şahin ve Mehmet Ali ellerinde karton bardaklarda kahveleri ve sigaralarıyla hastanenin sigara içme alanında ayakta dikiliyorlardı. Şahin’i ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. Kaşları çatılmıştı, sigarasını ve kahvesini sağ elinde tutuyordu. Parmaklarındaki yüzükler çekmişti dikkatimi. Kemikli ve damarlı ellerine yüzükler yakışmıştı.

Mehmet Ali bizi ilk fark edendi. Bana doğrudan baktığında gözleri buzullardaki derin deniz kadar soğuktu. Bana neden öyle baktığını anlamıyordum ama benim anladığım çok az şey vardı zaten. Kaşlarımı çatıp gözlerimi kaçırdım. Bana baktığında rahatsız hissediyordum kendimi. İçinde olduğumuz durumdan ve babamdan ötürü mü hoşlanmıyordu benden? Gerçi Aral’ın ailesi de normal değildi. Benim ne suçum vardı ki öyle olsa bile? Önyargılı insanlardan hiç hazzetmezdim ama hep de karşıma çıkardı.

“Geçmiş olsun,” dedi Şahin bana dönerken yüzünü. “Nasıl oldu bu sakatlık? En son gayet yardıryordun Akaretler’e doğru. O ara sokakta ne oldu da belini kırdın?”

Aral’a bıçak çekmiştim. Onu öldürmekle tehdit etmiştim. Bir şey diyemedim.

“Belinde sorun vardı zaten. O zamana denk geldi,” dedi Aral benim yerime.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Şahin sigarasını bitirip metal çöp kutusuna attı. “Gidiyor muyuz?” diye sorarken bardağını da kafasına dikmiş, bittiğini anlayınca onu da atmıştı çöpe.

“Eve gidiyoruz. Hepimiz.”

Mehmet Ali’nin kaşları çatıldı. “Ne demek hepimiz? Plan?”

“Eve gidiyoruz dedim Mehmet Ali. Uzatma.”

“Aha Mehmet Ali, dedi,” diye araya girdi Şahin kaşlarını kaldırıp. “Ne oluyor lan? Sorun ne?” Şahin önce bana ardından Aral’a baktı. “Yürüyemiyor mu yoksa?”

Bozuldum biraz. Yürüyemiyor olsaydım bile insanın suratına söylenmezdi bu.

“Öyle bir şey değil. Plan değişti.”

Kafamı kaldırıp Aral’a baktım. O da bana bakıyordu. *Plan değişti.* Bana bakarak söylemişti bunu. Ben mi sebep olmuştum planın değişmesine? Bu kaçınıcı plan değişikliği idi? Kaç planı vardı?

“Nasıl ya? Neden? E bıraktık gitti adam?”

“Anlamadığımı şeyler konuşacaksınız en azından benim duymayacağım bir yerde konuşun,” dedim söylenerek.

“Saati değişti,” dedi Aral bıkkınlıkla Şahin’e, sonra kısa bir süre bana değdi gözleri. “Lina ile işim var. Gece duruma göre arayacağım sizi.”

Şahin kafasını sallayıp ardından bana baktı. “Seni de görmezden geldiğimiz yok,” dedi bana alınmış bir ifadeyle. “Geçmiş olsun, dedim ya az önce. Yazıklar olsun.”

“Arkamdan iş çevirdiniz,” diye söylendim ben de.

Kendini suçlu hissettiğinden olsa gerek hemen yumuşadı. “Yok şimdi, o öyle olmadı...”

“Biz de senin ne bilip bilmediğini bilmiyoruz. Neden sana açık olalım?” diyerek Şahin’in lafını bıçak gibi kesti Mehmet Ali.

Benimle ilk kez konuşuyordu. Biz resmi olarak tanışmadığımız halde bana karşı tutumu buz gibi ve bariz bir şekilde düşmancaydı.

“Mehmet Ali,” dedi Aral üstüne basa basa, onu uyarır gibiydi.

“Ne Mehmet Ali? Yalan mı? Nereden biliyoruz abi dürüst olduğunu? Aldın evine kadar soktun kızı.”

Kaşlarımı çattım. Kim olduğumu düşünüyordu Allah bilir... Ne isteyecektim ki ben Aral’dan? Ne isteyebilirdim?

“Neden yalan söyleyeyim? Ne kazanacağım Aral’ı kandırırsam? Daha onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Pardon. Kim olmadığını...”

Mehmet Ali'nin ve Aral'ın sert bakışları bana çevrildi.

Mehmet Ali, "İnanmamızı istediğin şey budur belki de?" dedi sert bir yüz ifadesiyle. "Belki de mağduru oynuyorsundur, nereden bileceğiz?"

"Aynı şeyi ben de sizin için söyleyebilirim?"

"Beni koruyan adam hakkında şerefsizin biri bir iki bilgi öttü diye böbreğine bıçak dayayan ben değilim ama."

Yutkunamadım. Aral'ı tehdit ettiğimi görmüştü ve haklıydı. Parano-yakça davranan bendim aslında. Sakin olamayan bendim. Yumruklarımı sıkıttım, tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Mehmet Ali," dedi Aral buz gibi bir sesle. "Uzatma. Bu bizim aramızda bir meseleydi. Hallettik."

"Halledemezsiniz," dedi net bir sesle o da. "Bu kız sana güvenmiyor. Güvenmeyecek. Boşa kürek çekiyoruz. Doğru söylüyorsa şayet yirmi iki senede babasını tanıyamayan kız seni kaç senede..."

"Mehmet Ali!"

Yerimde irkildim. Aral'ın sesi o kadar gür çıkmıştı ki Mehmet Ali'yi susturmuştu bu. Öfke dolu gözlerini Aral'a çevirmiş, ardından gözlerini kapatıp vazgeçmiş gibi bir ifadeyle onun yanında geçerek motosikletine ilerlemişti hiçbir şey söylemeden. Mehmet Ali'ye o an kızamadım bile. Benim sözlerim kurşunsa Mehmet Ali'ninkiler buzdan bir bıçaktı. Kesik içinde bırakmıştı her kelimesi beni. Bozguna uğramıştım. Sanki bir tokat yemiştım. *Yirmi iki senede babasını tanıyamayan kız seni kaç senede...* Devamında ne diyecekti? "Seni kaç senede tanıyıp sana güvenir?" Bunları mı söyleyecekti? Haklıydı. Karşı dahi çıkamazdım. Güvensizliğim sıradağlar gibiydi.

Gözlerimi kucağıma çevirdim.

"Sen ona bakma onun mizacı böyle, kötü biri değildir," dedi Şahin beni teselli etmek ister gibi.

"Söyle ona kendine gelsin. Tavrını düzeltemiyorsa bugün yaptıkları için eyvallah ama bundan sonrası için lazım değil," dedi Aral, Şahin'e. Bu konuda tavrı gayet netti.

Sinirlendiğini ve öfkesini yuttuğunu sesinden anlayabiliyordum.

"Ben hallederim Memoli'yi, sakın ol sen. Olur böyle ufak sürtüşmeler her kuzen arasında."

Mehmet Ali ve Aral kuzen miydi? Bu yüzden Aral'a bıçak çekme rne rağmen Aral'ın beni savunmasına ve bana yardım etmesine sinirlenmişti demek ki... Haksız olduğunu söyleyemezdim.

Aral, Şahin'le vedalaşıp beni arabanın yanına götürdüğünde yardım etmek istedi ama kabul etmedim. Bu ona trip attığımdan değildi. Sadece... Kötü hissediyordum kendimi. Ondan yardım almak istememiştim. Koltuğa zorlukla oturdum. Kemerimi takarken Şahin götürmüştü tekerlekli sandalyeyi. Aral doğruca kendi koltuğuna yönelmişti.

Mehmet Ali'nin başta söylediklerinin aynısını ben de Aral için söyleyebilirdim. Belki de beni kandırmak için rol yapıyordur, diyebilirdim ama babamı tanımadığım konusunda karşı çıkamazdım ona. Aksine haklıydı. İnanmamakta haklılardı. Kim onca sene babasının ne iş yaptığını bile bilmezdi ki? Kim bir yalanın içinde olup da bu kadar görmezdi? Annemin tehdit edildiğini de mektubu da bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Kim inanırdı? Ben inanır mıydım? Ben inanmış mıydım Aral'a tanı mıyorum dediğinde?

Aral kendi koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı önce. Ardından sakinleşmek için burnundan nefes alıp verdi birkaç kez.

"Mehmet Ali'nin söyledikleri," dedi ama sözünü kestim. "Haklıydı," dedim önüme bakarken. "Haklıydı... Sana bıçak çektim. Yapmamalıydım. Seni bir şeyleri saklamakla suçladım çünkü kendim bir şeyler saklamadığımdan çok eminim ama bunun senin zihninde bir yalan ya da düzmece olabileceği ihtimalini her seferinde görmezden geldim çünkü sen haklısın. Benim aklıma gelen ihtimallerle senin kafandakiler çok farklı. Tamamen farklı katmanlarındayız hayatın gerçeklerinin. Ben de karanlıktayım ama senin kadar zifiri değil, derin değil ve ben senin kadar maruz kalmadım. Gözüm seçmiyor hiçbir şeyi, alışkın değilim ben bu hayata. Sen o kadar alışkınsın ki o karanlığa, yolunu bulabiliyorsun ama ben sana loş gelen ortamda tökezleyip düşünüyorum ve bu, tanıştığımızdan beri kaçınıcı kayboluşum hiç bilmiyorum."

Sıkıntı içinde ellerimi gözlerime kapattım. Hem çok acı çektiğimden hem de çok düşündüğümünden zihnim bulanmıştı artık. Dinlenmek istiyordum yalnızca.

"Ben inanıyorum senin bir şey bilmediğine," dedi sakın ve samimi bir tonda.

Ellerimi gözlerimden çekip ona baktım.

"Bir şey bilmediğini biliyorum ama şu an sana tamamen güvendiğimi söylersen de yalan söylemiş olurum. Ben sana yalan söylemek istemiyorum Lina. Bir şeyler saklıyor olmamın tek sebebi sana güvenmiyor oluşum da değil. Verdiğim bilginin sana yük ya da bela olmasını

istemiyorum. Neyi söylemeliyim, ne kadarını söylemeliyim emin olamıyorum henüz. Güven zamanla gelişir ve sen beklemek istemiyorsun. Haksızsın da diyemem, haklısın. Ama benim de kendi haklılıklarım var.”

Kafamı salladım. “Biliyorum,” dedim ve dilimle dudaklarımı ıslattım. Elimle alnıma dokundum yorgunca. Derin bir nefes verdim. “Bana her şeyi anlatman için ısrar etmeyeceğim çünkü ben de bir şeyler bilsem tereddüt ederdim sana anlatmakta belki de...” Gözlerime bakıyordu. “Ama beni en azından seni yanımda görebileceğim kadar aydınlat Aral.”

Bakışları değişti. Ona bakarak ismini söylemek o kadar garip hissettirdi ki gözlerimi kaçırmak istedim ama eğer kaçırsam kaybedeceğimi düşündürürdü bu bana.

Kafasını salladı hafifçe. “Bana sırtını dönersen neşteri doktor olarak tutmam, demiştin bana. Hatta bir saat önce de ispatladın hani?”

Bir şey demedim. Mutsuz bir ifadeyle yüzüne baktım öylece.

“Ben senin yanında dururum, önünde ya da arkanda dururum ama sırtım sana baksa da yüzümün bir yanı hep sana dönük olur Lina. Yüzün bana dönük olsun, dedin ya bana... Değil miydi bu akşam?”

Yutkunamadım. O kadar kendine inanarak ve beni kendine inandırmak isteyerek konuşuyordu ki itiraz edemiyordum. Annem hastalanıp babam öldükten sonra yanımda duracağını bu kadar dile getiren ve ispatlayan biri olmamıştı hiç. Hiç kimse yüzünün bana dönük duracağını bu kadar net söylememişti. Tuhaf bir histi bu. Rahatlamaya benziyordu. Omuzlarım kendiliğinden gevşemişti. İçimde yolunu kaybeden ruhumun birine güvenmeye, yaslanmaya o kadar ihtiyacı vardı ki Aral’ın sözlerinin onu mutlu ettiğini biliyordum. Dahası haklıydı. Bugün sırtını dönmüştü bana ama yüzü yarım da olsa bana bakıyordu.

“Öyleydi,” diye onayladım onu.

“Öyleydi,” dedi o da hafifçe kafasını sallarken.

Rahatlamış gibi sağ omzunu koltuğa yasladı. “Az çok farkındayım endişelerinin, hak da veriyorum sana ama inan bana Lina, ben senin tarafındayım.”

Bir şey demedim. Buna inanmak istiyordum. Çok istiyordum. Aral yavaşça önüne döndü ve bizi otoparktan çıkardı. Bir süre yüksek binalar içerisinde seyahat ettik ama daha sonra yolun iki tarafı da ormana çevrildi.

“İlk kez adımı söyledin,” dediğinde gözlerimi ormandan çekip ona çevirdim.

Ona özellikle adıyla seslenmediğimi fark etmişti elbette.

“Bu iyi bir şey mi emin değilim gerçi,” dedi sonra ve bana kısa bir bakış attı. “Nefret ettiğin adamların da sevdiklerinin adını da rahatlıkla söylüyordun ama benim ismimi özellikle söylemiyor gibiydin.”

Altdudağımı ıslatıp ağzımın içine yuvarladım ne diyeceğimi bilemeyecek.

“Bu ilk karşılaşmamızla mı ilgili?”

“Hangisi?” deyiverdim, hangi karşılaşmamızdan bahsettiğini anlamadığım için.

Gözlerini bana çevirdi yine. Yüzünde merak vardı. Onu daha önce başka yerde görüp görmediğimi merak etmişti belki de...

“Morgun önündeki.” Tüylerim diken diken oldu o an. “Bana Azrail, demiştin.”

O kızın ben olduğumu biliyor muydu bunca zaman? Ne zaman fark etmişti? O zaman da tanıyor muydu beni? Ona ismiyle hitap edemeyişimin bir sebebi de buydu, evet. Onu ölümle o kadar bağdaştırmıştım ki bilinçaltımda... Ona adıyla seslenmekten korkuyordum içten içe ve bunu kendime bile itiraf edemiyordum aslında. Ama az önce beni o kadar rahat hissettirmişti ve yanımda olduğuna o kadar ikna olmuş olmalıydım ki ismini söyleyivermiştim.

“Ben olduğumu biliyor muydun?”

Kafasını salladı. Dili dudaklarını ıslattı düşünceli bir ifadeyle. “Morgun önünde yüz ifaden ve gözlerin birbirine o kadar tezattı ki ürpertmişti beni. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama gözlerin ağlayacak gibiydi.”

Rahatsız gözükmemesinin sebebi buymuş demek... Makyajım değil. Bakışlarım ve yüzüm arasındaki tezat rahatsız etmiş onu.

“Gözlerini kaçırdın benden ama sonra dümdüz üzerime yürüdü. ‘Azrail çoktan gözünün içine baktı,’ dedin. Yakınını kaybedenlerin içinde doktora katil, diyeni çok gördüm ama bana Azrail, diyen olmamıştı hiç.”

Tırnaklarımla oynamaya başladım. Ona Azrail, dediğimde duymuştu beni, sigarayı tutan elinin donup kaldığını hatırlıyordum.

“Sonra ertesi gün, doğum günümde, tekrar karşılaştık. Bana çiçek getirdin. Seni bir yerde görmüş gibi hissettim. Ne zaman ki yine karşılaştık ve sen yine dilini kanattın, o zaman dedim ki: ‘Aral, sen üç gündür aynı kıza bakıyorsun ama üçü de birbirinden farklı sanki.’”

Üçü de birbirinden farklı sanki.

Yutkundum. Beni göremediğini sanmıştım. Öldüğümü göremediğini... Ama o, beni birbirinden ayrı görmüştü. Kapana kısılmış halimi,

yorgun ve üşümüş halimi, ne yapacağımı da ne hissedeceğini de bilmez halimi ve bugün, çıldırmış halimi görmüştü.

“O gün tesadüf müydü peki?” diye sordum merakla.

“Ben tesadüflere inanmam. Karşılaşacağımız varmış.”

Kader, örmüş ağlarımı. Dolanarak sana gelmişim. Bu bir örgü değil, kördüğüm.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Sana ölümü mü hatırlatıyorum? O yüzden mi söylemiyordun adı mı?”

Gözlerimi yüzünde gezdirdim o öyle söyleyince. Gözlerinde safi merak vardı. Evet, birkaç gün önce onunla ilgili her şey ölümden ibaretti belki ama artık öyle bakamıyordum hiç. Onda ölüm vardı şüphesiz ama yaşamla da iç içeydi. Hem sıcak hem soğuktu. Hem aydınlık hem karanlıktı. Hem gece hem de gündüz gibiydi. *Yaşam gibi tıpkı. Dünya gibi...*

“Artık değil.”

Yüzünde buruk bir gülümseme oldu. “Doğru. Az önce söyledin ismi mi,” dedi ve gözlerini bana çevirdi. “Bana kızsan bile Aral, de. Çakırca değil.”

Çakırca ona babasını hatırlattığı için mi hoşlanmamıştı bundan emin değildim ama sormadım.

“Tamam,” dedim. “Öyle yaparım.”

“Neden, diye sormanı bekliyordum. Bazen şaşılacak şekilde uysalsın,” dedi hafif bir tebessümle. “Kedi gibisin aynı.”

Şaşırdığımda kaşlarım kalktı. “Kedi mi?”

“Hırçın bir kedi,” diye onayladı beni. “Ne zaman tırnak atacağın ne zaman söze uyacağın belli olmuyor. Av peşindesin sürekli, tetiktesin. Kendine dokunulmasından hoşlanmıyorsun, soğuğu da sevmiyorsun.”

Benzetmesi dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. O böyle anlatınca gerçekten de biraz kedi gibi olduğumu düşündüm.

“Turuncu olurlar ya böyle... Kızıl yelesi... Onlardan.”

İstemsizce kendimi hayal ettiğim için dudaklarımdan bir kıkırtı dö-küldü. Bu gülüşe ben de hazırlıksızdım, parmaklarım dudaklarımın üzerine kapanmıştı refleksle. Kendimi susturdum.

“Yapma.”

Gözlerimi Aral’a çevirdim, ne demek istediğini anlamamıştım. Dudaklarımın üzerimdeki parmaklarıma bakıyordu yine.

“Güldüğünde dudaklarını kapatıyorsun. Sanki gülmemen, yapmanın gerekiyormuş gibi...”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Gözlerimin içine baktığı için mi bu kadar net görebiliyordu beni? Kimse görmek istemezdi beni. Ben ne ara bu kadar anlaşılır olmuştum?

“Bazen hayatın yüzüne gülmen gerekir Lina. Bırak kıvrılsın dudakların, nereye kadar somurtacaksın? Ağlaman da gerekir. Bırak aksın gözyaşların, tutma kendini. Çünkü yeterince üzmüşler seni. Bırak çıksın acısı, sende kalmasın. Kederin bir şekilde terk etsin seni.”

Parmaklarım dudaklarımı terk ederken boğazıma kızgın bir demir basmışlar gibi hissettim. Burnum sızlamıştı.

“Güldün diye suçlamayacak kimse seni. En çok sen mecbursun bu hayatın yüzüne gülmeye çünkü kırılma da bacağın, yürümek zorundasın. Senin yaşamaman gerek.”

Boğazımdaki o kızgın demir kalbime kadar indi. Burnumun sızısı arttı. Gözlerimi kaçırdım. Kalbimde, ailemle olduğum zamanlarda hissettiğim o sıcaklığı hissettim yine. Bu seferki acıtmamıştı ama özleminden kanatmıştı çünkü söyledikleri bana babamı hatırlatmıştı.

“Ben artık gitmeyeceğim o okula,” demiştim babama, annemin pişirdiği kestaneleri soyarken.

O sırada kâsede biriktirdiğim kestane içlerinden birini aşırıan babamın eli havada kalmış, şaşkın gözleri bana çevrilmişti.

Doğru duyup duymadığını teyit etmek ister gibi anneme dönmüştü ama annemin haberi vardı çoktan. Sırf sınıf arkadaşlarım bana kötü davranıyor diye Anadolu lisesini bırakıp düz liseye geçmemi istemiyordu hiç. Sınıfımı değiştirmeyi teklif etmişti ama ben biliyordum. Sınıfım değişse de o kızlardan kurtulamayacaktım ki.

Annem merakla ona bakan babama üzgün bir bakış atmış, ince belli bardağını dudaklarına yaklaştırdıktan sonra üfleyerek bir yudum almıştı çayından.

Babamın bakışları usulca bana dönmüştü yine. “Ne demek artık gitmeyeceğim o okula? Ne oldu bir tanem? Canını sıkan ne?”

“Zorbalık ediyorlar baba bana. Eve uzak o okul. Eve gelen o yolda insanlar bana bakarken ağlayamıyorum. Okul annemin dizlerine çok uzak,” diyememiştim utandığımdan. Ağlamaktan hep korkardım, insanlar beni ağlarken görsün istemezdim. O gün babama ağlamaya da utanmıştım. Daha sonra babamı öldürdüğümünden utanıp bir daha hiç ağlayamayacağımı biliyordum.

“Yine mi canını sıkıyor o kalpsiz çocuklar?”

Tırnaklarımla oynamış, ağlamamak için ağzıma birkaç kestane sokmuş tum. Bir şeyler çiğneyince ağlayamazsın diye bir kural yoktu ama. Boğazımı tıkasam da ağlıyordum hep.

“İstiyorsan değiştiririz tabii. Anadolu lisesi olmasın düz lise olsun. Hazine okulda değil ki burada,” deyip nazikçe şakağıma dokunmuş sonra da eğilip tepemden öpmüştü beni.

“Ama kalpsizlere yenilemezsin Lina. Her savaştan kaçarak kurtulamazsın. Kaçacağın yer de vardır savaşacağın yer de. Karşına çok çıkacak böyle insanlar. Allah çıkarmasın karşına isterim ama çıkaracak işte. Ne yapalım? Kaçalım mı hep? Kaçmak, kalmaktan daha zor değil mi sence de?”

Dolan gözlerimden birkaç damla yaş düşmüştü. Utanarak başımı eğmiştim ama başımla onaylamıştım dediklerini. Kaçmak çok zordu çünkü hiç durmamanız gerekiyordu. Durursanız yakalanırsınız.

“Düşeceksin bir tanem. Çelme takacaklar sana. Hiç için, kiskandığı için, hırs için, canı istediği için takacaklar çelmelerini sana. Daha çok düşeceksin ama hayatı ancak böyle öğrenebilirsin. Bir basamaktan düştün diye yürüdüğün bütün yolu geri mi döneceksin? Seni yürüdüğün yoldan döndürmelerine müsaade mi edeceksin hep? Dizlerin parça parça olacak belki ama ayağa kalkacaksın yine.” Nasırlı elleri saçlarımla arasında geziniyor, ince telli saçlarımı okşuyordu yavaşça. Ben de ağzıma doldurduğum kestaneleri burnumu çeke çeke yerken bir mendille burnumu siliyordum. “Kaçmakla sorunum yok benim. Kaçmak da bazen kurtuluştur. Ama kaçmak seni yoruyorsa arkayı dönüp savaşmayı öğrenmenin vakti gelmiş demektir Lina. Kaçmak seni güçsüz yapmaz, ağlamak da. Birini dövmek, zorbalık yapmak da güç değildir aynı zamanda. Asıl güç nedir biliyor musun?”

Kafamı iki yana sallamıştım ıslak kirpiklerimin altından onun yüzüne bakarken. Gülümsemişti bana. Çenemden tutup kafamı kaldırmış, alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra gözyaşlarımı silmişti. “Güçlü olmak, seni ağlatabilecek bir şeyi kaybettikten sonra bile gülümseyebilmektir hayata. İyi kalabilmektir güçlü olmak, herkes kötü olabilir çünkü.” Onun kiyle tıpatıp aynı renkteki saçlarımı kulaklarımın arkasına itmişti yeni bir yaş düşerken gözlerimden. Yanaklarım kestaneyle dolu olduğundan bu görüntüme eğlenerek bakmış, yanağımla sıkıyordu bir de. “Üstelik bir tanem, onlar ne derse desin hiçbir şey götüremezler senden. Sen onlardan çok daha güçlüsün, o zaman ağlaman niye? Savaşmaktan kaçma, savaşmadan kazanamazsın. Korkularının üzerine git Lina'm. Sen onlardan korkma, onlar seni korkutamamaktan korksun.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Babam bana bunları söylediğinde on altı yaşımıydım. O zaman istersem ağlayabileceğim bir annem, beni hep teselli edebilecek bir babam vardı. Kaybettikten sonra bile hayata gül, demişti babam bana ama baba, ben seni kaybettiğimde ağlayamadım bile.

Akmaya başlayan burnumu çektim sessizce. Ağlamadığımdan burnum akıyordu sanırım yine.

“Babam, seni ağlatabilecek bir şeyi kaybettikten sonra gülebilirsen hayata, güçlüsün demektir, demişti,” diye mırıldandım dışarıdaki ağaçlara bakarken. “Ama ben kaybettiklerime ağlayamadım bile.”

Sıkıntı içinde derin bir nefes aldım tekrar akan burnumu çekerek. “Denerim ama güçlü olmayı. Gülmeyi yani...”

Başını bana çevirdiğini hissederek ben de ona baktım. Gözlerimiz buluştu yine.

“Sen zaten öylesin.”

“Öyle miyim?”

“Öylesin,” diye onayladı beni.

“Gaz vermeyecek misin?” dedim konuyu değiştirmek, ortamın üzgün havasını dağıtmak için.

Yüzünde buruk ama içten bir gülümseme belirdi.

“Aslan da bir kedi,” dediğinde dudaklarım gülme isteğiyle kıvrıldı ve bu kez mâni olmadım kendime.

Burnumu çektim gülümseyerek. “Yelesi de kızıl.”

“Doğru,” diyerek onayladı. Yine gülümsüyordu.

İçimdeki o karabulutlar dağılmıştı biraz. Aral’la tuhaf bir ilişkimiz vardı. Önce kanlı bıçaklı oluyorduk sonra o beni teselli ediyordu, ben pişman oluyordum ve resme bu şekilde bakınca kötü karakter kesinlikle bendim.

Eve geldiğimizde Aral arabadan ilk inen kişi oldu. Ben de kemerimi çözüp kapımı açtım ve bacaklarımı aşağı sarkıttım ama Aral önümde dikilmişti çoktan. Ona kendimi taşıtmaktan memnun olmadığımı apaçık belliydi ama başka seçeneğim de yoktu.

“Yürümemen daha iyi,” dedi tam karşımda dururken.

Tartışmadım onunla, yardımını kabul ederek kafamı salladım yalnızca. Bana eğildi yine. Sağ kolumu sardım. Beni kucakladığı gibi kaldırdı kolayca. Sporla aralarının iyi olduğunu öğrenmiştim Güneş abladan. Muhtemelen benim kilom Aral için pek bir şey ifade etmiyordu. Arabanın kapısını ayağıyla kapattı ve doğruca bizim kaldığımız müstakil eve ilerlemeye başladı.

Şehirde kar dinmişti ama burada yağmaya devam ediyordu. Bir kar küresinin içindeydik sanki. Kar ağır çekimde dümdüz aşağı iniyordu ve ormanın içindeki bu iki ev ile bir araya geldiğinde güzel bir manzara oluşuyordu. O manzaraya bile kör olmuştum, henüz yeni fark edebiliyordum güzelliğini. Çakırcaların içinden ışıklar yansıyan evi sıcacık görünüyordu ama bizim kaldığımız ev karanlığa gömülmüştü. Benim gibi...

“Alın ne olacak?”

“Getireceğim onu da merak etme.”

Kafamı salladım. “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Kapıyı montumun cebindeki anahtarla açtım. Botlarını kolayca çıkarıp içeri girdi ve dirseğiyle loş ışıkları açtı. Şömine yanmıyordu artık ama ev sıcaktı. Beni oturma grubuna götürdü.

“Konuşmak istiyorsun hâlâ değil mi?” diye sordu beni koltuğa bırakmadan önce.

Kafamı salladım.

“Tahmin etmiştim,” dedi ve beni yavaşça koltuğa bıraktı. Deri ceke-tini çıkarıp koltuğa bırakırken siyah boğazlı kazağının kollarını yukarı sıyırdı. Ben montumu çıkarırken bana arkasını döndü ve şömineye ilerledi doğrudan. Şömineyi yakacağını anladım.

O şömineyi yakmakla uğraşırken ben sırtını izliyordum ve bu akşam olanlar kafamda tekrar oynuyordu. Ne sormalıydım, önce neyi sormalıydım, ne olmuştu? Bir sürü soru vardı aklımda. Saçlarımı sırtıma attım ve kucağımdaki montumu yanıma bıraktım. Botlarım ayaklarımdaydı hâlâ. Aral beni kucağında taşıdığından çıkaramamıştım. Evde ayakka-bıyla gezen biri olmadığından bu beni çok rahatsız etti. Eğilip çıkarmak istediğimde belime aniden saplanan ağrıyla vazgeçtim bundan. Sırtımı koltuğun yumuşak tarafına yasladım usulca. Uyumadan önce bir şekilde çıkarırdım nasılsa.

“Ne içmek istersin?” diye sordu şömineyi yaktığı sırada. Sonra ayağa kalktı ve bana döndü.

“Bitki çayı olabilir,” dedim sakinleşmek için ama onu kendime hizmet ettiriyor gibi hissettiğimde mahcup olmaya başlamıştım iyice.

Ben çok işte çalışmıştım. Birine hizmet etme durumu garip gelmiyordu ama birinin bana hizmet etmesini garipsiyordum.

Gözleri botlarıma takılınca yanıma geldi ve önümde diz çöktü. Dikeldim, ellerim refleksle omuzlarına yaslandı. Bu ani hareketle belime bir ağrı girmişti, omuzlarını sıkıştırdım. Yüzünü kaldırdı ve bana baktı. Sağ

eli sağ ayak bileğimde, sol eli botumun fermuarındaydı. O an kendimi çok garip hissettim.

“Ben yaparım,” dedim kafamı iki yana sallayıp.

“Nasıl çıkaracaksın?” diye sordu merakla. Dikkatle yüzüme bakıyordu.

“Yaparım bir şekilde.”

“Yerinde doğrulurken bile canın yanıyor. Botunu kendin çıkaracaksın diye dişlerini mi sıkacaksın?” Evet, tam da öyle yapacaktım. “Çok takılma böyle şeylere. Her şeyi hesaplayarak hayatı devam ettiremezsin. Borçlu kalmak da borç vermek de iyidir.”

Kaşlarımı çattım hafifçe. “Borçlu kalmanın nesi iyiymiş?”

Gülümsedi. “Herkes unutsa seni, borcu veren unutmaz çünkü. Unutulmamak iyidir.”

Bir şey diyemedim. Seni unutabilen var mıdır acaba? Hiç öyle birine benzemiyorsun Aral Çakırca.

“Hanene yazdım bunu,” dedi botlarımı çözerken. Benimle eğleniyordu, sesinden anlamıştım.

Sağ dirseğimi dizime yaslayıp yanağımı avcuma yaslamıştım kirpiklerine üstten bakarken.

“Aklımdan çıkaramam şimdi ben seni ömrüm boyunca,” dedim ben de.

O sırada kafasını kaldırdı. Göze göze geldik. Siyah gözlerinden anlam veremediğim birkaç duygu geçti ama hiçbirini yakalayıp sordum ne olduğunu. Kısa süreliğine bakmıştı bana ama o tuhaf hissettirmişti. Bu his kötü değildi ama iyi miydi emin değildim. Bazen ona bakınca garip hissediyordum.

Kafasını eğdi sonra yine. “İyi edersin, ben çok kindarımdır.”

Kirpiklerine baktım dalgınca. “Bildğim iyi oldu.”

Botlarımı alarak ayağa kalktı ve dış kapıya ilerledi bana bakmadan. Botlarımı dışarı bırakıp doğruca mutfığa geçti. Sırtımı koltuğa yaslayıp onu bekledim. Kendisine kahve yaptığını eve yayılan kokudan anlamıştım. Daha sonra güzel bir bitki kokusu karıştı kahve kokusuna. Elinde kupalarla yanıma döndü ve kendini yanıma bıraktı.

Uzattığı kupayı teşekkür ederek aldım. Parmaklarımı etrafına sararken onu daha iyi görmek isteyerek sol omzumu koltuğun sırtına yaslayacak şekilde ona döndüm ve bacaklarımı kendime çektim biraz. Aral da sağ kolunu koltuğun arkasına uzatarak hafif bana doğru oturuyordu. Sessizdi, benim sormamı bekliyordu sanırım.

Derin bir nefes alıp sıcak çayımdan bir yudum içtim. Az önceki o rahat hava gerilmişti biraz. İkimiz de ciddiydik. Yaşananlar, söylenenler

her şey bir bir aklıma düşüyordu. Ona bıçak çekmiştim. Bu adama bıçak çekmiştim. Ve o botlarımı çıkarmıştı az önce, bana çay yapmıştı. Omuzlarıma bir yük gibi çöktü bu gerçekler. Cebinde parmağını kessin diye verdiğim bıçağı taşıyordu hâlâ.

“Sana bıçak...” demiştim ki kafasını iki yana salladı.

“Geçelim orayı,” diye sözümü kesti. “Beni uyarmıştın. Sana sırtımı dönmemden korktun, çektin bıçağını. Seni suçlamıyorum. Arabada konuştuk bunu. Açma tekrar.”

Kafamı salladım. Bu kadar anlayışlı ve sakin olması tuhaf geliyordu bazen. İçerlememişti bana, en azından öyle görünüyordu garip bir şekilde. Ben olsam oturup onunla çay içemezdim ama o benden böyle bir şey bekliyormuşçasına çok da takmamış gibiydi. Bu daha kötü değil miydi aslında? Sana bıçak çekebilecek birini yanında tutmak...

“Bu akşam olanlar neydi öyle?” diye sordum bu kez. “Seni tanıyordu. Senin varlığından endişe duydu hatta.” Dilimle dudaklarımı ıslattım. “Çünkü ben Çakırca’yım, dedin bana. Ne demek bunlar?”

Derin bir nefes aldı. Sağ elini kaldırdı ve saçlarına geçirdi. Ardından koltuğa geri bıraktı kolunu ama dudaklarını ve çenesini okşuyordu yavaşça. Düşünceli bir hali vardı. Omuzlarıma gereksiz bir yük ya da bela almamı istemediği için sustuğunu söylemişti arabada ve şimdi muhtemelen ne kadarını anlatması gerektiğini tartıyordu kafasında.

“Benim babamın kim olduğunu, neler yapabilecek olduğunu bilmek senin için daha iyi olacak. Her zaman için geçerli bu, sadece şu an için değil çünkü aksi halde başına bela almaktan başka işe yaramaz bu Lina. Babam piyasada soyadı geçince herkesin kulak kesildiği, kimisinin diş bileyip kiminin önünde ceket iliklediği bir adam. Onunla son beş senedir hiç iletişime geçmedim. Diğer kardeşlerim de öyle, hepimiz sıradan insanlarız yani. Öyle olmak istedik ve inan bana, bu hiç kolay olmadı.”

Yutkundum. Babası bir çeşit organizasyonun lideri ya da mafya olmalıydı. Bunu tahmin ediyordum zaten hep ama bunu Aral’dan duymak farklıydı. Beş senedir görüşmüyorlarsa Batı’ya nasıl bakmaya başlamışlardı? Bu, doğduğundan beri Batı’ya Aral’ın baktığı anlamına mı geliyordu? Nasıl olurdu? Annesi ne demişti bu işe?

Asaf ben patlarsam bunun yalnızca kendisini değil Aral’ın babasını, Hükümdar Çakırca’yı da etkileyeceğini söylemişti ve Aral susmuştu yalnızca. Belki de Aral, babasına çalışıyordu, Asaf için neden önemli olduğumu bilmiyordum ama belki Hükümdar Çakırca için de önemliydim

ve Aral açıkça Asaf'a onun yanında olduğumu belli etmişti... Ama Aral gözlerimin içine bakarak anlatıyordu bunları. Hiç kolay olmadı, derken Güneş ablanın anlatırları gelmişti aklıma. Canla başla çalışan Aral Çakırca, belki de kardeşlerine bakmak için yapıyordu her şeyi... Onları kurtarmak için...

Ondan şüphe etmemeliydim. Öz kardeşinden gelen çiçekleri ona verdiğimde yüzündeki o ifadeyi hatırlıyordum hâlâ, tarif edememiştim o duyguları. Ve daha dün, Ekin'in beni böbürlenerek tehdit ettiğini öğrendiğinde ne kadar öfkelenmişti... Tamam paranoyaktım, insanlar da güvenilmezdi ama o duygular gerçektir. Öyle olmalıydı. Bu akşam oturduğum sofradaki o insanların samimiyeti gerçektir. Aral'ın botlarını çıkarırken ya da bana çay yapıp beni kucığında taşıırkenki tavrı, doktor belimi muayene ederken elimi tutuşu, MR'dan korkuyorum diye beni teselli edişi gerçektir. Öyle olmalıydı. Bunlardan da şüphe edersem kafayı yerdim, yaşayamazdım endişeden çünkü.

"Ben sıradan vatandaşlar için sıradan bir adamım ama organizasyona mensup birinin beni tanımaması şaşırtıcı olabilecek bir şey. Çünkü ben Hükümdar Çakırca'nın en büyük oğluyum," dedi alayla dudakları yukarı kıvrılmıştı, gözlerinde saf bir nefret vardı. Gözlerindeki o alevi gördüm yine. Yanıyordu gözlerinin içi.

"Asaf da bir organizasyona mensup, bu yüzden beni tanıyacağını tahmin ediyordum. Sana takıntılı gibi duruyordu, fotoğrafların vardı onda ve senelerdir farkında olmadan takip edilmiştin. Tek başına gitmeni istemedim bu yüzden. Başta seninle gelirsem gözü korkar, senden uzak durur diye düşünmüştüm. Düz mantık yani... Sen Asaf'ın bizi tehdit etmiş olabileceğini düşünüyordun ama ben neredeyse emindim onun yapmadığına çünkü beni tehdit edebilecek otoriteye de yüreğe de sahip biri değil. Seni benimle görürse ve sana olan ilgisi sana takıntılı oluşundan kaynaklanıyorsa anında seninle olan ilişkisini kesecekti. O bir parazitten ibaret," dedi nefret dolu sesle. "Ama bugün o mektubu okuduğumda canını kurtarabilmek için sana ihtiyacı olduğunu anladım ve işin rengi değişti. Bizi tehdit eden adamlar muhtemelen Asaf'ın üstleri. Bunu da ayrıca açıklayacağım. Parantez aç oraya," dedi ve sağ işaretparmağını kaldırıp hayali bir parantez açtı. Kahvesinden bir yudum içti. Yüzü gözlerimde gezindi, benden bir tepki bekler gibiydi. Kavrayıp kavramadığımı anlamaya çalışıyordu.

Çayımдан bir yudum içtim sakinliğimi korumak istercesine. "Devam et. Dinliyorum."

Kafasını salladı ve dediğim gibi yaptı. Devam etti.

“Asaf’ın hayatı buna bağlıysa seni zorla götürmek isteyeceğinden hiç şüphem yoktu artık. Şahin ve Mehmet Ali yeterli olmayabilirdi çünkü sen daha önce korumalarından bahsetmiştin. İki korumayla geziyor hep ve silahlılar. Eğer işler kızışırsa söz konusu hayatı olduğundan Asaf, silah çekmekten geri durmazdı. Polis yok mu bu şehirde, diyebilirsin ama kendi başına gelenleri çıkarma aklından Lina. Sana bir savcı ve adli tıp uzmanı başka bir adamı teslim etti. Yani bu akşam eğer orada bir olay çıksaydı Asaf seninle birlikte elini kolunu sallayarak çıkardı oradan.”

Kupayı ellerimin arasında sıktım öfkeyle. Beni zorla götürecekti, ben de fark etmiştim bunu. Eğer Aral olmasaydı yapardı, yapacaktı.

“Eğer seni zorla götürmeye kalkmasaydı içeri girmeyecektim. Senin planından çıkmayacaktık ama seni zorla götürmeye karar verdi ve ben Çakırca olmak zorunda kaldım.”

Yutkundum. Bardak o kadar sıcaktı ki parmaklarım yanıyordu ama bunu umursamıyordum. Boğazım daha çok yanıyordu söylediklerinden ötürü.

“Asaf, ben patlarsam babanın da zarar göreceğini söyledi,” dedim gözlerimi yüzünde gezdirirken. “Babandan kurtulmanın kolay olmadığını söyledin sen de az önce. Beni yanında tutarsan baban oklarını sana çevirmez mi?”

Yüzünde buruk bir gülümseme oldu.

“Gerçekten soruların nokta atışı.”

Bir şey diyemedim. Kafamın içini görse ortalığın kan revan içinde olduğunu anlardı. Her kanca çok keskindi ve ben hepsini dokunarak seçiyor en keskinini buluyordum, kurtulmak için.

“Ben babamla görüşmüyorum ama onun gözleri hep bizim üzerimizde. Yani ben oklarının hedefiyim zaten. Özellikle ben... En büyük oğlu benim çünkü ve babam çocuklarına takıntılı bir adamdır.” İç çekti. “Asaf’ın dediği gibi sen babama zarar verebilecek biriysen seni uzaklaştırmak yerine kendime bir iple bağlamayı tercih ederdim.”

Söylediklerinde ciddiye. Babasından nefret ettiği su götürmez bir gerçektir. Güneş ablanın bile o adamdan bahsederken daraldığını hissetmiştim. Zira oğlunu buzlu suya sokan, estetik için bir köpeğin kulağını ve kuyruğunu kesen bir adamdı o, ne beklenirdi ki? Aral bir şekilde uzaklaştırmıştı kardeşlerini ondan belli ki. Batı’yı bile...

“Paranteze geri dönelim,” dedi kaşını okşarken. Gözleri gözlerime ilişti. İçimi görmek istiyordu sanki ve bence görüyordu da.

“Annem sana hiçbir şey anlatmamış, demiştim.”

Kalbimde bir ritim bozukluğu baş gösterdi. Devam etmesi için kafamı hafifçe salladım.

“Biz tehdit edildik Lina. Ama cennet çiçekleriyle değil.”

O an kalbime bir ağırlık çöktü. Oturduğum yerde refleksle doğruldum. Elimdeki kupayı tutan parmaklarım gevşedi. “Nasıl yani?”

“Ben, Yiğit ve annem... Üçümüz birer mektupla tehdit edildik.”

Titremeye başlayan ellerimi yere indirip kupayı koltuğa yaslamak zorunda kaldım, çayı üzerime dökmek istemiyordum. Anneme mektup mu gelmişti? Ne zaman gelmişti? Neden hiçbir şey söylememişti bana?

“Anneme... Mektup mu geldi? Ne zaman?”

Kafasını salladı yavaşça. “Aydın beşinde. Bugün çevirdiğin mektupla aynı gün ve muhtemelen aynı kişi tarafından. Kadir Kara’nın mezarından çıkarılan maktulün Kadir Kara’ya ait olmadığına dair yazdığım raporu savcılığa bildirmeden hemen bir gün önce.”

Nefesim yavaşlamıştı. Ağzımın kuruduğunu hissediyordum. Neler döndüğünü Asaf Soylu’nun açıkça bildiği anlamına geliyordu bu. Çiçekler de mi onlara aitti? Aral uzandı ve bardağımı aldı. Sehpaya bıraktı yavaşça. Kendi bardağını da bırakmıştı. Parmaklarımı birbirine geçirdim. Koltuğa bakıyordum kafamı toplamak ister gibi.

“Annem tehdit edildi yani?”

Hiçbir şey fark etmemiştim. Annemin üzgün veya endişeli olup olmadığını ya da korkup korkmadığını fark etmemiştim. O gün o kadar yoğun geçmişti ki hastanede öğle arasında uyuyamamıştım hiç, şiddetli bir baş ağrısı çekiyordum. Yemek yemeye de vaktim olmamıştı, oradan işe gitmiştim. Eve geçtiğimde ölü gibiydim, geldiğim gibi iki saat uyumuş sonra yine işe gitmiştim. Annemin yüzüne bile bakmamıştım o gün. Ertesi gün eve geldiğimde başım hâlâ ağrıyordu ve annemin düşünceli olduğunu fark ettiğim halde nasılsın, diye sormamıştım bile.

Kafasını salladı Aral. “İlk okuduğunda hiçbir anlam verememiş ama mezarın açılmasıyla ilgili olduğunu tahmin edebilmiş. Perşembe günü annem Yiğit’i aradığında yanındaydım. Henüz resmi rapor çıkmadığından onu boşuna ümitlendirmek ve korkutmak istemediğimizden bir şey söylemedik ama polis görevlendirdik. Sandığından daha uzun süredir polislerin gözetimi altındasınız. Rapor pazartesi işleme sürüldü, anneni salı günü aradık. Onu bekliyorduk ama sen geldin. Sen biliyorsun sandım ilk başta ama geldiğinde mektuptan değil, çiçekten bahsettin.”

O zaman Aral'a benim de tehdit edilip edilmediğini sorduğumda susuşunu hatırladım. Susması bu yüzdendi.

"Çiçekler neydi o zaman?" dediğim sırada taşlar Aral'ın anlattığı kayıp parçalarla yerine oturmuş gibi zihnimin ortasına düştüğünde gözlerim büyüdü ve başımı kaldırıp Aral'a baktım. Belim ağrımıyor olsa şokla ayağa kalkardım.

"Ekin..." dedim, nefes verir gibi. "Seni tehdit etmiyordu. Seni uyarıyordu... Bana karşı?"

Ekin ismini duyunca Aral'ın kaşları çatılmış olsa da endişemi görmüştü, tamamen bana döndüğünde dizi dizime değiyordu artık.

"Beni gönderdi sana... Benden uzak dur diye çiçekleri benimle yolladı değil mi? Çünkü sen bir Çakırca'sın ve Asaf'ın dediği gibi bu işe bulaşmaman gerek. Çünkü ben bir canlı bombayım ve patlarsam babana zarar vereceğim. Değil mi?"

Aral yavaşça kafasını salladı. Sağ eliyle olmayan sakallarına dokundu. "Korkunç bir kavrama hızın var."

Yutkundum. Ekin, Aral'ın kaçmayacağını söylediğinde eğlenmişti bu bilgiyle. Çünkü Aral babasından kaçtığı halde bu olayı çözmeye karar verip beni yanında tutarak babasını karşısına almayı seçmişti ve bu, Ekin'i eğlendirmişti.

"Ama beni uyan Ekin değil, babam," diye düzeltti Aral teorimi. O gün çiçekleri getirenin kardeşi olduğunu söylerken mesajın ondan olmadığını da söylemişti bana. "Ekin beni uyarımaz. Hatta bizzat söylemiş sana bununla eğlendiğini."

Kafam durmuştu. Neredeyse hiçbir şeyden haberdar olmadığımı biliyordum ama bildiklerimin de yanlış olduğunu duymak yıkıcıydı şu durumda.

"Ekin, babana mı çalışıyor yani?"

Dişlerini sıktı, gözleri karardı sanki daha fazla siyah olabilirmiş gibi. "Öyle."

Yutkundum sertçe. Elimi alnıma götürdüm.

"Sen..." dediğimde gözlerimin içine baktı yine. "Ben neden önemliyim ya da bu adamlar için neden tehlike arz ediyorum bilmiyorum ama sen... Benim tarafımdasın değil mi gerçekten?"

Belli ki bu adamlar bir şey bildiğini düşünüyordu ve bildiğini düşündükleri şeyden korkuyorlardı. Bir şekilde önemliydim ve Aral, bir Çakırca'ydı. Beni yanında tutmasının nedeni, babasının iyiliği için yaptığı bir plandan ibaret olabilirdi.

Aral kafamdan geçen o korkunç senaryoyu anlamış gibi kaşlarını ha-

fifçe çatarken gözlerini kaparmıştı. Böyle düşüneceğimi ya da söylediklerinden bunu çıkarabileceğimi hesap etmemiş, beni korkuttuğunu düşünerek kendine kızmıştı sanki. Aral, babası için çalışıp beni kandırıyor olsa bunları anlatmazdı belki de ama bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerimin içine baktı tekrar. "Lina." Eğilerek yüz hizama indi, yüzünde o sakın ifadesi vardı yine. "Sana dedim ya sen neyi bildiğini de bilmediğini de bilmiyorsun diye... Sen hiçbir şey bilmediğini düşünsen de babandan ötürü kim olduğunu bilmesen de bu adamlar ya senin bilmeden gereken bir şeyi bildiğini düşünüyorlar ya da babandan ötürü senden korkuyorlar. O şey neyse seni onlar için canlı bir bomba yapabilir ama benim için olsan olsun hazine olursun. Seni susturmayı bir kenara bırak, neyi bildiğini keşfet, babanın kim olduğunu öğren diye sana yardımcı olup bu adamları ortadan kaldır diye seni teşvik ederim daha çok. Bu yüzden buradayım zaten. Bu yüzden kaçmanı istemedim. Cevapları sen verebilirsin, demiştim sana, kardeşlerimi korumam için... Hatırladın mı?"

Aral'ın söyledikleri içimde başlayan yangına bir su serperken sakinleşmeye çalıştım. Kafamı salladım yavaşça.

"Ama sen bir Çakırca'sın. Bugün yaptıkların babanı temsil edecek ve hedef gösterecek. Öyle değil mi? Baban bize düşman olmaz mı? Kaçman da zor olmuş ama gözetliyormuş sizi. Bu olaya arkanı dönseydin baban sizi korurdu zaten. Bu işe neden bulaştın Aral?"

Yüzünde buruk bir tebessüm oldu. "Gerçekten bana benziyorsun," dedi ve titreyen elimi tuttu. Sıcaktı eli ve benim elimin aksine sabitti. "Stres altındasın ama yine de doğru soruları soruyorsun." İşaretparmağı bileğimdeki nabzımı okşuyordu. Nabzımı sayıyordu yine. Panik atak geçirmemden mi endişeleniyordu?

"Haklısın," dedi. "Eğer bu seferlik göz yumsaydım, sana sırtımı dönsedydim şu an rezidanstaki evimdeydim. Ama bu, benim babam gözlerini kapat, dedi diye ilk kör oluşum olmayacaktı. Onu arkamda bıraktığım halde bana gözlerimi kapatmamı söylediğinde bunu yaparsam kardeşlerimin yüzüne bakamazdım. Kardeşlerimi geçtim, kendi yüzüme bakamazdım Lina. Çünkü bir kere senin göz yummanı sağlamalarına müsaade edersen hep göz yummak zorunda kalırsın. Bir kere kaçınca sürekli kaçmak zorunda kalırsın ve ben kaçmanın kurtulmakla bir ilgisi olmadığını çok iyi biliyorum."

Gözlerimizin içine baka baka, "Kaçmak sadece yorar," dedik ikimiz de aynı anda.

Aral duraksadı onunla aynı şeyi söylediğim için. Aral Çakırca haklıydı, biz kişilik ve ailesel olarak değil ama yaşadığımız hayatlar ve bakış açısı olarak birbirimize benziyorduk. Aral sağ elimi tutmaya devam ederken sol elimi alnıma koydum. Düşünmekten kafamın arkası uyuşmuştu.

“Sen güçlü birinin en büyük oğlusun. Kardeşin babana çalışıyor,” deyip gözlerine baktım onaylamak ister gibi. Dişlerini sıkırsa da onayladı beni. “Babamın kim olduğunu bilmiyoruz ama ondan ötürü ben ve ailem tehlike arz ediyoruz. Baban bu işe karışmaman için seni uyardı ama sen sırtını dönmemeyi seçtin. Ve şimdi buradasın. Olayı çözmek istiyorsun. Kaçmak istemiyorsun çünkü benim bildiğimi bilmediğim bir şey ya da babam belki babana zarar verebilir...”

“Dedim ya ben çok mezar açtım diye... Hepsinin sorumlusu dolaylı veya doğrudan babamdı. Bu işin ucu ona dokunacaksa –ki dokunacak, öyle görünüyor– dokunsun, canıma minnet. Kardeşimi kurtaracağım o zehirli sarmaşıktan.”

Elimi kucağıma indirdim. “Bu kararın diğer kardeşlerinin başını belaya sokmaz mı?”

Alayla gülümsedi ama bu, buruk bir gülümseme idi. “Onlar belanın göbeğinde büyüdüler Lina. Bu koymaz onlara. Hem dedim ya, babam takıntılıdır çocuklarına, başka birinin bize zarar vermesine izin vermez. Keserse kendisi keser cezasını.”

Evlerini değiştirmek zorunda kalmış olmalarına rağmen hepsi bu yüzden mi hayatlarına kolayca devam ediyordu? Böyle yaşamaya alışkın oldukları için mi? Babaları korkunç biriydi, tanımadan nefret etmiştim ondan.

“Yani başına bela da açsan sana zarar vermelerine müsaade etmez mi?”

Kafasını salladı. “Etmez. Yani benim yanımda olduğun sürece sana veya aileme de kimse zarar veremez.”

Yutkundum, ne demek istediğini anlıyordum. Bu yüzden bir silahı olmasına rağmen restoranda silahlı adamların karşısına silahsız çıkabilmiş, üstüne Asaf’a yumruk atabilmişti. Bu yüzden Asaf’ın, kendisinin bana âşık olduğunu düşünmesini istemişti. Çünkü eğer Aral Çakırca’yla birlikte olduğum bilinirse Asaf ya da benim peşimde olan kişiler adımlarını öyle kolayca atamazdı. Aral’ın zihninden geçen fikir buydu. Babasını sevmiyordu ama Çakırca olmak zorunda kaldım, demişti bana. Beni korumak için Çakırca olmuştu. Çünkü ben her neyi bildiğimi bilmiyorsam o şey bizi hem gerçeğe götürecekti hem de tüm kardeşlerini

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Hükümdar Çakırca'dan kurtarabilme potansiyeline sahipti. Aral için bu yüzden önemliydi, bu yüzden beni kaybedemezdi.

"Sana attığım mektubu okuyunca babamın yaşıyor olabileceğini söylemiştin," diye hatırlattım ona, babamı düşününce aklıma gelen o detayı da hatırlayarak. "Sence babam yaşıyor mu?"

Babam bizim neler yaşadığımızı bildiği halde hayatına devam edebiliyor mu?

"Ben, baban bunca zaman sizden bir şeyler saklayabilmişse kolayca ölecek bir adam olmadığını düşünüyorum. Bir de mektupta o atasözü özellikle seçilmiş gibiydi. Eğer sen küçük kuşsan büyük kuş kesinlikle baban olmalı. Babanın, Asaf'ın organizasyonu ile bir husumeti olduğu belli."

Derin bir nefes alıp verdim. Stresten ellerimi yumruk yapmıştım, tırnaklarım Aral'ın bileğine batıyordu, izi çıkmıştı çoktan, belki de kan oturmuştu bileğine...

"Anneme giden mektupta... Ne yazıyormuş?"

"Hayata devam etmesi, geçmişe eşelememesiyle ilgili zırvalar," dedi üstünkörü.

Annem tehdit edilmişti. Bunu biliyordu ve bana hiçbir şey söylememişti.

"Hangi dildeydi? Lehçe mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Üçü de Türkçeydi."

"Bana mektuptan neden bahsetmediniz?" dedim elini izlerken.

"Senin ne bildiğinden ve bilmediğinden, neyi bilip bilmemenin iyi olacağından emin olamadık. Sarsıcı bir durum zira sen tehdit edildiğini düşünüyordun ama ağlamıyordun bile Lina. Normal değildin. Daha da mı yıksaydık seni?"

"Yıkılmazdım."

"Çünkü zaten ayakta değilsin Lina," dedi o da. "Zaten enkazsın ve bu, sarsılayım nasılsa yıkılmam hissi veriyor sana. Yıkılmazdın, doğru. Ama altında daha çok ezilecektin."

Nefes alamıyor gibi hissettim aniden. Sırtımı dikleştirdim acıyla. Nabzım birden yüzlere tırmandı sanki. Derin bir nefes almak istedim ama bu, o kadar zordu ki... Sanki aldığım nefes akciğerlerime gitmiyor, göğsümden dışarı çıkıyordu. Boğazımda kocaman bir yumru vardı da nefes almama engel oluyordu ya da burnum mu tıkalıydı? Sol elim benden izinsiz Aral'a tutunduğunda ve sağ elimle elini sıktığımda Aral iyi

olmadığımı farkındalığıyla bana daha çok yaklaştı ve sağ eliyle çenemi tutup kafamı kaldırdı nazikçe.

“Lina,” dedi sakın bir tonda. “Sorun yok. Sakin ol.”

“Nefes... Alamıyorum.”

Çenemdeki eli kayarak yanağıma çıktı. Yüzüne odaklandım.

“Alıyorsun. Ciğerlerine gidiyor nefesin. İyisin şu an.”

İçim titriyordu. Ben yine panik atak geçiyordum. Sakin olmalıydım. Sakin olmalıydım.

“Kalp krizi geçiriyorum galiba,” dedim korkarak. Şimdi ölemezdim, yapacak çok iş vardı.

Aral sakinliğini korurken o dingin ses tonunu kullanıyordu yine. Başını yavaşça iki yana salladı.

“Geçirmiyorsun. Bak,” dedi sağ bileğimi hâlâ tuttuğu sol eliyle kaldırdı hafifçe, bakmamı ister gibiydi. “Nabzını sayıyorum Lina. Kalp krizi geçirmiyorsun. İyisin. Yalnızca bana bak. Bana odaklan.”

Göğsüm şiddetle inip kalkıyor, tüm kaslarım bedenimi ele geçirmiş gibi titriyordum. Midem bulanıyordu. Gözlerimi yüzünde gezdirdim dediğini yaparak. Sakindi. Sakinlik bulaşıcı. *Sakin ol. Başka şeyler düşün.*

“İyisin. İyi olacaksın. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz.”

Karanfil. Konuştukça karanfil ve kahve kokusu çalınıyor burnuma. Güzel. Karanfili severim. Kahveyi sevmiyorum ama karanfil güzel. Elleri sıcak. Yüzüm mü üşümüş, konuşurken mi buz kesmişim bilmiyorum ama soğuk yüzüm, elini yanağıma yaslayınca fark ettim. Buz kesmişim, içim dışım, her yerim... O hiç üşümüyor mu? Mesela kara dokunsa kaç salise sürer erimesi? Ölçek mi bir ara? Ölçelim, merak ederim ben böyle şeyleri.

“İyi gidiyorsun,” dedi, saçlarımı kulağımın arkasına iterken.

Onun saçları çok siyah, gece gibi. Güzel bir yapısı var saçlarının hem. Yumuşak görünüyorlar. Göründüğü kadar yumuşaklar mı acaba? Gür saçları var, kaşları ve kirpikleri de öyle. Siyah ve gürler. Gözleri... Gözleri de siyah. Siyah göz rengi yoktur aslında. Çok çok koyu kahverengi gözler vardır. Biliyorum bunu ama onun gözleri siyah gibi. Böyle kahverengi olmaz ki... Loş ışıktan gözbebekleri büyümüş, kocaman olmuşlar ama seçilmiyor bile irislerinden. Siyah işte besbelli.

Yüzü güzel. Sakalları çabuk uzuyor. Çıkmışlar şimdiden. Dokunsam o keskin dokuyu hissederim kesin. Babamın sakalları çok batardı alınımı her öptüğünde. *Hayır. Baban yok. Babanı düşünme. Anneni düşünme. Kız*

kardeşini düşünme. Kendini düşünme. Karaları düşünme. Çakırca'yı düşün. Aral Çakırca'yı düşün. Sadece Aral Çakırca'yı düşün.

“Geçti,” dedi Aral o sakın sesiyle.

Gözlerimi kırıştırdım birkaç kez. Geçmişti gerçekten. Nefes alışım düzene oturmuştu ben farkında olmadan. Titremem durmuştu. İyiydim. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ondaki sakinlik bulaşmıştı biraz.

“İyi misin?”

Kafamı salladım yorgun bir ifadeyle. Uykum gelmişti biraz. “İyiyim.”

“İdare edersin yani?”

Buruk bir tebessüm yayıldı yüzüme. Kafamı salladım sonra.

Kafasını salladı o da. “Artık görebiliyor musun nerede durduğumu?” diye sordu Aral yüzü hâlâ yakınımda dururken. “Yeterince aydınlatadım mi seni yoksa karanlığa mı boğdum?”

“Seni görebiliyorum,” dedim gözlerine bakarak. “Şimdilik bu kadar yeterli.”

Kafasını salladı o da. Sırtını dikleştirip benden uzaklaştığında omzumu yorgunlukla yaslandım koltuğa. Canım acısa da bacaklarımı kendime çektim, karnıma çekince kaslarım gevşiyormuş gibi ağrım azalıyordu. Aral da arkasına yaslandı, sessizleşmişti, sessizleşmiştik.

Aral kafasını arkaya yaslamadan önce bıraktığı kupasını almış, sağ elinin parmaklarıyla ağız kısmında tutmuştu kupayı, tavanı izliyordu. Belirgin âdemelması aldığı her yudumda oynuyordu.

Henüz yeni panik atak geçirdiğimden bu konunun bu akşam kapandığı noktasında ikimiz de konuşmadan karar kılmıştık. Yorucu bir gündü. Berbattı hatta. Başka şeyler düşünerek zihnimi boşaltmak ve uykunun kollarına düşmek istiyordum.

“Aral ne demek?” diye sordum durgun bir sesle.

Gözlerini başını kaldırmadan bana çevirdi. “Sıradağ demek,” dedi gözlerine bakarken. “İki şeyin arası demek.”

Yanağımı koltuğa yasladım, ben de tamamen soluma döndüm. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. “Hem karanlık hem aydınlık gibi,” diye mırıldadım uykulu bir sesle. “Araf gibi...”

Bir süre öylece gözlerime baktı. “Lina ne demek?”

“Cennette yetişen hurma ağacı.”

Yutkundu. Âdemelması bir aşağı bir yukarı hareket etti yine. Dudaklarını araladı sonra gözlerime bakarken. “Cennet çiçeği gibi...”

O an yutkunamadım. O yirmi dokuz sene yaşamıştı ve kardeşi ona yirmi dokuz adet cennet çiçeği vermişti. Yaşadığı her sene için bir ölüm vermişti.

“Ya... Bu yaşının cennet çiçeği bensem?” Sesim endişeli ve üzgün, yüzüm asıktı.

Burnum ve gözlerim sızlamaya başlamıştı. Yorgundum, sinirlerim yıpranmıştı. Ya bu adamın bu yaşının ölüm çiçeği bensem?

Dudaklarında bir gülümseme oldu. “Canın sağ olsun.”

Yüzünde sakın bir ifade vardı ve bana gülümsüyordu. Basit bir şey miydi sanki bu? Onun canı tehlikeye giriyordu, benim canımı sağ ediyordu hâlâ?

İçim sıkıldı. Birinin ölüm sebebi olarak anılacak olmak benim gibi biri için kâbustan bile kötüydü.

“Aral.”

Gözlerimin içine bakıyordu, yutkundu yine. “Hım?”

“Bugün, restorana geldiğin için teşekkür etseydim... Rica eder miydin?”

Gözlerime baktı bir süre. Gözlerini yüzümde gezdirdi. “Bilmem,” dedi sonra.

Hayır, demedi. Bunun bir fedakârlık olup olmadığını o da mı bilmiyordu yoksa üzülmeiyim diye mi geçiştirmişti?

“Aral, sen yaşa tamam mı?” dedim çaresiz hissederek. Git, diyemezdim çünkü. Bırak bu işin peşini, diyemez, onu ikna edemezdim. Ona ihtiyacım vardı. Bu dipten kurtulmak için ona ihtiyacım vardı. Burnum aktı yine. “Ben o borcu ödeyemem.”

Kafasını salladı hafifçe. Gözlerime bakarken içimi gördüğünü biliyordum. “Yaşarım.”

“Tamam.”

Bir sessizlik oldu. Sessizlik olsun istemiyordum. Ne olursa olsun bir şeyler söylemek, kafamı dağıtmak, hatta iyi şeylerden bahsetmek istiyordum. En azından kelimeler iyi olsaydı olmaz mıydı? Uyumak istiyordum. Biraz daha konuşursak uyuyakalırdım belki... Ne de güzel olurdu. O buradayken daha kolay uyurdum, biliyordum ama bunu ona söyleyemezdim ki. Ben yalnız uyuyamıyorum, oda da çok büyük, daha yalnız hissettiriyor, diyemezdim.

“Saçların boya mı?”

Dudakları usulca kıvrılırken hafiften güldüğünü işittim.

“Bunu benim sormam gerekmez mi?”

“Ben doğuştan böyleyim,” dedim ama sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Geceyi uyandırmak istemiyordum sanki.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Ben de öyle.”

“Çok siyahlar ama. Gece gibi...”

“Seninkiler de açık bir kızıl. Gün doğumu gibi...”

Burnumu çektim yine. “Neden batımı demedin?”

“Her dediğimi eleştirecek misin sen böyle?” Gülümseyerek söylemişti bunu.

“Yok. Genelde gün batımı akla ilk gelen olur. Ondan.”

“Güneşin doğsun istedim Lina,” dedi gözlerimin içine bakarak. Sağ elini yüzüme uzattı ve yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına itti. Farkında olmadan parmaklarının tersiyle yanağımı okşamıştı. “Sen karanlıktan hiç hoşlanmıyorsun.”

Hoşlanmıyordum ama onun saçları ve gözleri güzeldi. Bunu dile getirmedim. Saçlarımı yüzümden çekerken yanağıma dokunduğunda gözlerimi kapatmıştım ve uykulu olduğum için geri açması zor olmuştu. Açmak için zorlamadım gözkapaklarımı. Burada uyusam sorun olmazdı. Ben her yerde her şartta uyuyabilen biriydim çünkü.

Bir hareketlilik hissettim koltukta. Gidiyor muydu? Keşke biraz daha kalsaydı, diye geçirdim içimden ama gitmediğini kokusu burnuma çalınca anladım. Bana yaklaşmıştı. Uykuya düşmek üzereydim. Parmağımı kımıldatmanın bile zorlaştığı o evreye girmiştım.

“Sözümü bozmadım ama atacağım o kesigi yine de parmağıma,” dediğini işittim Aral’ın.

Neden bahsediyordu? Serçeparmak sözümüzden mi?

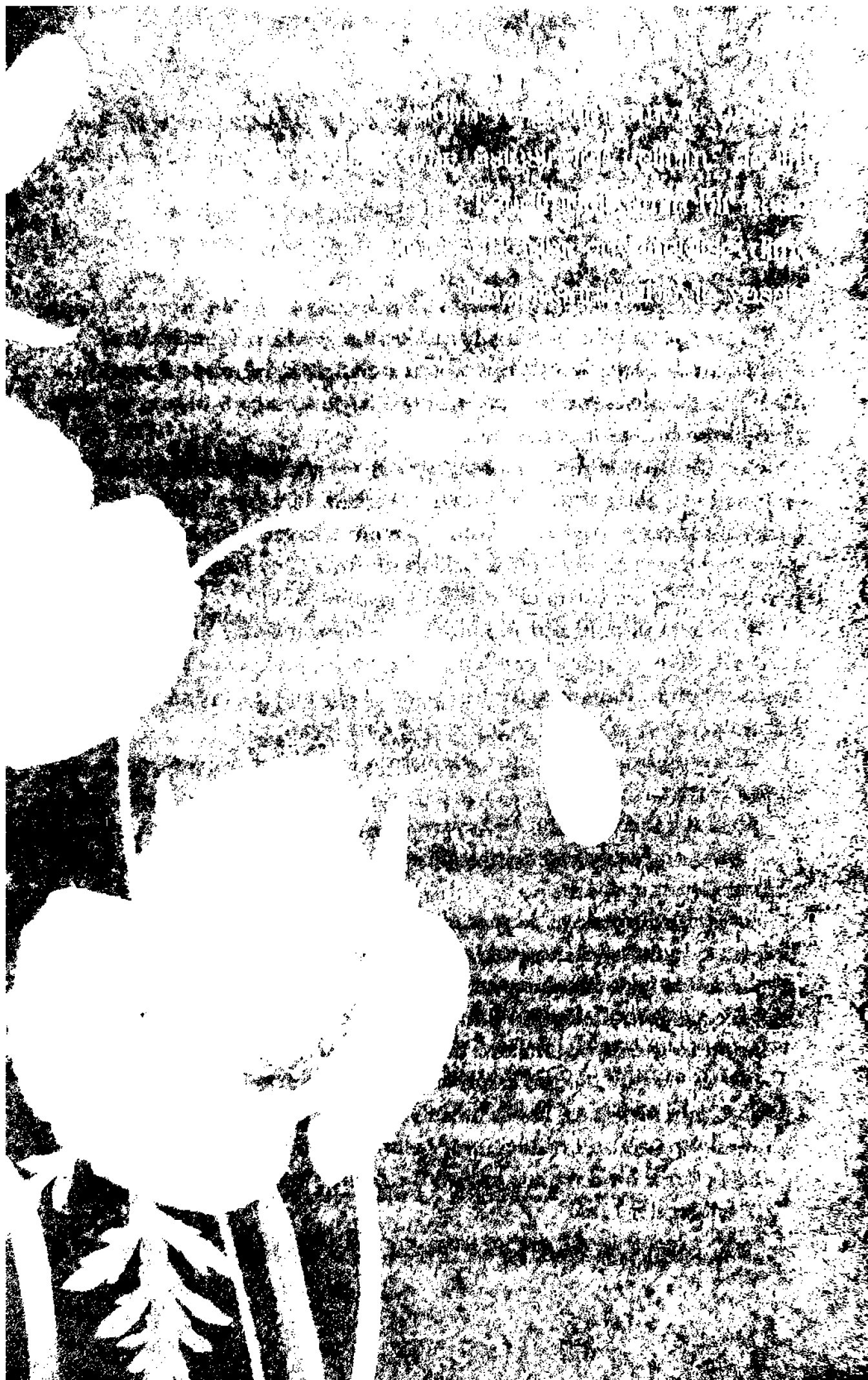
“Sözümü bozduğum için değil, sözümü bozarsam seni ne hale getireceğimi hatırlamak için.”

Onu durdurmak ya da yapma, artık istemiyorum, demek istedim ama uykum o kadar ağırlaşmıştı ki çabam boşunaydı. Yapılan kas gevşetici ile ağrıkesici de iyice etkisini göstermiş olmalıydı, tonlarca ağırlıktaydım sanki, koltuğa gömülmüştüm. Elimi bile kaldıramıyor, ona uzanamıyordum. Yakınımdaydı biliyordum ama uzanamıyordum.

Sonra karanfil kokusu çarptı yüzüme. Etrafımı kokusu sarmalarken havalandığımı hissettim. Başım omzuna düşmüştü yine. Ilık çarşafların üzerine bırakılıp üzerim örtüldüğünde belim, uzandığım için rahatlamıştı. Saçlarımda nazik bir dokunuş hissettim uykunun kucağına düşmeden önce.

“İyi geceler Lina.”

“İyi geceler Aral,” dedim ama sesim muhtemelen çıkmamıştı dudaklarımdan.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Gözlerimi açtığımda kollarımın arasındaki tanıdık minik beden varlığı kasılan bedenimi gevşetti. Yerimde dönmek istediğimde belimdeki ağrı kendini hatırlattı hemen. Bacaklarımda uyuşma yok gibiydi ama ağrım eskiden olduğu gibi yerli yerindeydi. Alin mışıl mışıl uyuyordu, sırtı bana dönüktü. Aral getirmiş olmalıydı dün gece. Saçlarına ve yanağına varla yok arası bir öpücük bıraktım.

Dün gece koltukta uyuyakaldığımı hatırlıyordum, sonra Aral bir şeyler demişti sanki ama hatırlamıyordum tam olarak ne söylediğini. Söz mü vermişti bana yoksa sözümüzle ilgili bir şey mi söylemişti emin olamıyordum. Uykuya düştüğüm sırada söylediği için hatırlamıyordum.

Sağ tarafıma döndüm ve dijital saate baktım.

06.47

Gözlerimi kırıştırdım inanamayarak, kaşlarım da çatılmıştı. Ben dün uyurken saat gece yarısına bile gelmemişti henüz. O kadar erken yatmama rağmen bu saate kadar aralıksız uyumuş muydum gerçekten? Pazar günleri bile nadiren deliksiz uyurdum ve bugün pazardı. Yutkundum. Bugün davet vardı.

Elimi yüzüme götürdüm ve saçlarımı geriye ittirdim. Elim saçlarıma değdiğinde dün geceyi ve Aral'ın söylediklerini hatırlayarak kendimi tuhaf hissettim. Aral... Tuhaf biriydi. Hem dürüst hem de gizemliydi. İlk görüşmemizden beri ellerimi rahatça tutabiliyordu ve bunu kasti yaptığını da sanmıyordum. Sanki o farkında olmadan uzanıyordu eli. Nazik ve şefkatli yaklaşıyordu hep. Ama dün saçlarıma dokunması garip hissettirmişti.

Derin bir nefes aldım. Oturduğum yerde doğrulmak istedim ama belimi incitmemek için oldukça yavaş hareket ettim. Ağrım her zamanki düzeydeydi. Dünkü gibi dış sıktırarak, sıkıntıya sokacak türden değildi. Bacaklarımı yatağımdan sarkıttım ve dikkatle ayağa kalktım. Sorun yok gibi duruyordu. İğne ve ilaç iyi gelmişti. Bugün bir iğne daha yersen harika olurdu, bu şekilde idare edebilirdim bir süre.

Kendi başıma ayakta durabilmenin verdiği rahatlıkla omuzlarımı düşürdüm. Duvara yaslı üç kapaklı dolabın boy aynasındaki yansıma baktım dikkatle. Yine kıyafetlerimle uyumuştum. Alin uyanmadan hızlıca ılık bir duş alsan iyi olurdu. Uyandığında onu da yıkamalıyım ama önce su içmeliydim. Susuz kalmış hissediyordum. Su içip ilaçlarımı aldıktan sonra duşa girebilirdim.

Sessizce odadan çıktığımda duyduğum tıkırtı gerilmeme neden oldu. Küçük holden birkaç adımda çıkıp başımı sağıma çevirdiğimde sırtı bana

dönük olan Aral'ı gördüm. Üzerinde uzun kollu beyaz bir tişört, altında gri bir eşofman altı vardı. Onu görmeyi beklemediğimden kaşlarım çatılmıştı. Burada mı kalmıştı yoksa spordan sonra buraya mı uğramıştı emin olamadım. Gerçi arkasındaki camdan, bahçenin sisli olduğu görünüyordu, koşmuş olamazdı herhalde. Burada mı uyumuştum?

“Günaydın,” dedi benim geldiğimi hissetmiş gibi.

Ardından elinde bir kupayla bana döndü ve kalçasını tezgâha yasladı. Saçları nemliydi, bisiklet yaka tişörtünün üst kısmında düğme detayları vardı, üç düğmenin üçü de açıktı. İki yakası iki yana düşmüştü, boynundaki zincir beyaz teninde ısıldıyordu.

“Belin nasıl?”

“Günaydın,” dedim gözlerimi yüz hizasına getirip. “İyi.”

Kollarını göğsünde bağladığında kol kasları gerilmiş, kumaşı daraltmıştı.

“Nasıl iyi?” diye sordu ilgiyle. Bir problemi çözmeye çalışıyor gibi çatmıştı kaşlarını.

“Her zamanki gibi,” diye açıkladım ve ona doğru ilerledim.

Su içmeye gelmiştim. Kendime bir bardak su doldurdum ve yavaş yavaş içmeye başladım. Aral'ın gözleri üzerimdeydi. Ben de gözlerimi çekmeden ona bakıyordum suyumu içerken. Kupayı tuttuğu sol eli arkasındaki tezgâha uzandı ve elini ileri uzattığında serçeparmağına astığı bir eczane poşetini gösterdi bana, sonra tekrar tezgâha bıraktı. İlaç ve iğneyi almış ya da birine aldırmişti. Dün Şahin ve Mehmet Ali ile konuşacağını söylediğini hatırladım. Ben uyuyakaldıktan sonra onlarla konuşmuş olmalıydı.

“Ameliyat olman gerek.”

Bardağı dudaklarımdan ayırdım ve tezgâha koydum. “Olamam. Şimdi değil en azından.”

“Ya hiç olmayacak bir yerde yine aynı şey yaşanırsa?” dedi. Bu düşünce onu çok rahatsız ediyor gibi bir ifade vardı yüzünde.

“Birileri beni duvara çarpmazsa olmaz,” diye mırıldandım ağzımın içinde.

Kaşları çatıldı. Aslında bunu söylememem gerekirdi. Ona bıçak çekmiştim çünkü hemen sonrasında. Üstelik bir sürü de iyiliği dokunmuştu bana.

“Demedim say,” dedim kaşıma dokunurken.

Sabahları daha aptal ve huysuz oluyordum sanırım. Kolunun altına sıkıştırdığı sağ elini saçlarına götürdüğü sırada serçeparmağındaki yarabandını görünce yüz ifadem değişti. Aniden ona uzandım ve elini havada

yakaladım. Elini kendime çekerken serçeparmağının üzerindeki yarabandında geçdirdim gözlerimi. Uyumadan önce söz vermekle ilgili bir şey söylemişti, hatırlamıyordum ama dün restorandan çıktığımızda ona ne söylediğimi hatırlıyordum.

“Ne oldu parmağına?” deyip başımı kaldırdım ve ona baktım.

Gözlerimin içine bakıyordu. “Kesik attım,” dedi dümdüz.

Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu cümlesi. Sözünü tutmadığı yoktu aslında, dün kendini açıkladığında sözünü tutmadığını söyleyemezdim ve o yine de ben dedim diye gidip parmağına kesik mi atmıştı? Öfkeyle söylemiştim o sözleri ve yine birine zarar vermiştim. Gözlerimi kapatıp başımı eğdim ve dilimi ısırđım.

Gözlerimi açtım kısa bir süre sonra, serçeparmağını görmek isteyerek tırnağımı yarabandının ucuna iliştişdim ve parmağındaki yarabandını nazikçe kaldırdım. Parmağından tamamen çıkarmama izin verdi, müdahale etmedi. Yarabandını çıkardığımda kalbimin ritmi bozulmuştu. Ellerim titredi. Serçeparmağındaki bir kesik değildi, kesikten bir çember çizmişti sanki. Parmağının etrafına bir tur kesik atmıştı ve pansuman yapmadığı belliydi. Kanı durdurup yarabandı yapıştırmıştı yalnızca.

Sol elimle gözlerimi kapattım. “Yapmamalıydın,” dedim. Mutsuzluğum, sesimden anlaşılıyordu. “Öyle demek istememiştim.”

Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim ve gözlerimi tekrar parmağına çevirdim. “Pansuman yapmalıydın. İzi kalacak bu yaranın.”

“Kalsın,” dedi net bir sesle. “Verdiğim sözü hatırlatır.”

Söylediğine karşılık gözlerimi kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu.

“Sözümü tutmadığım ya da sen söylediğin için yapmadım,” dedi gözlerime bakarken. “Tutmazsam bunun seni ne hale getirebileceğini hatırlamak için yaptım.”

Boğazıma birkaç yumru oturdu. Ben bir gün çıkıp gidecektim ve o serçeparmağında benden bir söz mü taşımak istiyordu yani?

“Hep kalacak ama izi.”

“Kalsın,” dedi o da umursamaz bir ifadeyle.

“Kalsın, deyip durma,” diye kızdım ona kendimi tutamayıp. “Benim yüzümden bir iz taşıyacaksın üzerinde. Nereye gidersen beni yanında mı götüreceksin?”

Beni arkasında bırakmayacağına ve bilmem gereken bir şeyi benden saklamayacağına söz vermişti. İz kaldıkça sözünü mü tutacaktı sanki?

Gülümsedi. “İstersen götürürüm.”

Böyle bir cevap beklemediğimden duraksadım ve çattığım kaşlarım gevşedi. Bu işi çözdükten, başımızdaki beladan kurtulduktan sonra herkes kendi yoluna gidecekti ama o bana istersen götürürüm, diyordu bir de. Yutkundum. Benim yüzümden kesik atmıştı kendine. O değil, benim sözlerim atmıştı o kesigi aslında. Dilimi ısırardım kendime kızarak. Dilimdeki yara aynı yerden açılmıştı çoktan, ağzıma akan sıcak kanı ve tadını hissettim.

“Isırma dilini,” dedi, kaşları arasında çok derin olmayan bir çizgi belirirken.

Kahvesini tezgâha bırakıp sol elini uzattı yüzüme ve şakağıma yasladı iki parmağını.

“Buranın kontrolünü öfkene bırakırsan,” dedikten sonra dudaklarımın üzerine kondu parmakları, “burayı silaha dönüştürmesi kolay.”

Ürperdim. Ürperdiğimi, aklımdan ne geçtiğini bilse de devam etti. Parmaklarını dudaklarımın üzerinden kaldırdı ve iki köprücük kemiğimin başladığı o noktaya koydu ince kazağımın üzerinden. Yeterince bastırса orada nabzımı hissedebilirdi.

“Zihnin öfkeli ama kalbin korkak.”

İki parmağını avcu yukarı bakacak şekilde çeneme doğru kaydırırken konuşmaya devam etti.

“Kontrolü ikisine de bırakmaz, ortak idare edebilirsen sesin dudaklarına varamadan yeterince düşünmeye vaktin olacağı gibi onu doğru kullanmayı da öğrenmiş olursun.”

Parmakları çenemin altından geçti ve elini serbest bıraktı. Tüylerim diken diken olmuştu.

“Nefesini tutmayı da onu doğru kullanmayı da öğrenmen gerek Lina. Henüz denizin dibini görmedin.”

Haklıydı. Soğukkanlılığımı çabuk yitiriyordum. Öfkemi kontrol etmem gerekiyordu. Aral gibi... Dilimi ısırmayı bıraktım. Gözlerimiz kilitlenmişti sanki birbirine, çekersem kaçmış gibi hissedeceğimden çekemiyordum. Derin bir nefes alıp bir adım geri çekildim, çekim alanından çıkmak ister gibi. Gözleri bir karadelikti, yakından bakınca daha çok içine düşüyordu insan. Elini bıraktım yavaşça.

“Pansuman yapalım,” dedim, serçeparmağındaki kırmızı halkaya kaçamak bir bakış atıp.

Ona arkamı döndüm ve ortak banyoya gittim. Pansuman malzemeleri muhtemelen oradaydı. İlk defa girdiğim banyo modern tasarlanmıştı

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

ve oldukça genişti. Tahmin ettiğim gibi bir ecza dolabı vardı. Ecza dolabını görünce omuzlarım gevşedi. Acayip gerilmiştim.

Gerekli birkaç şey alıp geri döndüm. O sırada Aral dün oturduğumuz koltukta oturmuş, telefonuna bakıyordu. Yanına gittim yavaşça. Ona doğru yürüyüşümü izlerken kahvesinden bir yudum aldı. Yanına oturup elimdekileri sehpanın üzerine bıraktım.

“Borç defterim kabardı,” diye mırıldandım az önceki o tuhaf ortamı dağıtmak ister gibi.

Dün botlarımı çıkardığında hanene yazdım, demişti. Şimdi de bu yara izi çıkmıştı başıma.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, ardından memnun bir ifadeyle göz kırptı bana. “Korktun mu?”

Dişlerimle tekli gazlı bez paketini yırtarken, “Ben her saniye Asaf’a borçlanan biriyim,” deyip omuz silkdim.

Asaf’ın ismini duyduğunda yüz ifadesi değişti. Asaf neredeydi şu an acaba... Ne yapacaktı?

Dizlerime pansuman örtüsünü serip sağ elini vermesi için elimi uzattım. Sağ elini avcumun içine bıraktı. Ben de aynı elini dizimin üzerine bıraktım. Solüsyona buladığım gazlı bezle parmağını temizlemeye başladım hemen. Muhtemelen iz kalacaktı çünkü yeni değildi yarası, akşam mı yapmıştı?

“Dün akşam bir plandan bahsediyordunuz,” dedim tüm dikkatim serçeparmağındayken.

Kafasını salladığını hissettim. “Asaf’ın öylece gitmesine izin verdik. Hayatı söz konusu olduğu için seni elde etmek tek şansı gibi duruyordu ama karşısına ben çıktım. Biraz akli ve gücü varsa ülkeden kaçır.”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Beni izliyordu dikkatle.

“Ya kaçmazsa? Ya da kaçamazsa?”

Yüzünde ciddi ve sert bir ifade vardı. Bu ihtimali o da düşünmüş olmalıydı.

“Akli var ama gücü yoksa yapacağı en iyi hamle bizimle işbirliği yapmak olur.”

Kaşlarım çatıldı hafifçe ve o an Aral’ın neden Asaf’ı kışkırttığını anladım. Aral onun bir parazit olduğunu söylemişti. Gücü olmadığını biliyordu, bu yüzden kendisiyle kışkırtmıştı onu. Görüşeceğiz, derken onun kendisine geleceğini ima etmişti. Asaf savcıyla işbirliği yapmazdı ama Aral bir Çakırca olduğu için onunla işbirliği yapmaya yanaşabilirdi ve biz bir şeyler öğrenebilirdik. Bunu mu planlamıştı dün akşam?

O an Aral'a bakarken gözlerimin parladığına emindim. O gerçekten zeki bir adamdı. İhtimalleri uç uca bağlayıp kendine bir yol değil, birçok yol çizmişti.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu hafifçe gülümserken.

Memnun olduğumu belli ederek, "Sen gerçekten zeki bir adamsın," dedim.

Böyle bir tepki beklemediğinden kaşları havalandı ama birkaç saniye sonra gülümseyerek, "Eyvallah," dedi.

İşlerin düşündüğü şekilde sonuçlanması lehimize olurdu fakat her zaman olduğu gibi bir başka ihtimal de vardı. O da Asaf'ın yeterince akıllı olmaması ve egosunun Aral tarafından ezilmiş olduğu gerçeği.

"Ya akıllı değilse?" diye sordum merakla.

Aral'ın yüzündeki gülümseme silindi ve tekrar bir ciddiyete büründü. Çenesine dokundu.

"Seni almak için şansını zorlamak isterse bu, başımızı ağrıtabilir. Bu yüzden önümüzdeki yirmi dört saat kritik olacak."

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Kritik olacak derken? Ne kadar kritik?"

"Mektupta üstleri açıkça Asaf'ı bu işte tek başına bıraktıklarını belirtmişler ama Asaf'ın burada, organizasyon içinde ne tür bir otoriteye sahip olduğunu bilmiyoruz. Bana rağmen seni almak isterse işler çirkinleşebilir."

"Beni götürmek için o kadar ileri gidebilir mi?"

Tedirgin olmuştum. Bu adamlar bana başka bir adamı babam diye verebilecek kadar kalpsiz, kurnaz ve eli kolu uzun kimselerdi. Asaf kendi hayatı için çok daha ileri gidebilirdi. Aral dün akşam silahlarını çekebileceklerini ama o bir Çakırca olduğu için bunu yapamadıklarını söylemişti. Fakat şimdi bir şeyler planlıyor olmalıydı Asaf. Bugündü davet. Şansını zorlamak için birkaç saati kalmıştı.

"Gitmese iyi eder," dedi net bir sesle.

Kendinden emindi her zamanki gibi ve onun bu kendinden eminliği istemsizce gerilen omuzlarımı gevşetmişti. Aral'ın yanında güveneceğin biri olursa korkmayacağıma dair söylediği şey çalışıyordu gerçekten.

"Evde kalmak mı daha iyi buradan ayrılmak mı? İkimizin de kardeşleri burada. Onların buraya gelmesi iyi olmaz."

Kafasını salladı. "Öyle. İyi olmaz."

"Karakola mı gitsek?" diye bir öneri sundum. Sonuçta polis karakolunu da basamazlardı değil mi? "Hatta bir gecemizi nezarete geçirelim?"

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Hafifçe tebessüm etti Aral. “Ne yapacağız? Bakkal mı soyacağız?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Banka olabilir aslında. İşime de yarardı...”

“Endişelenme,” dedi.

Gevşemek için dalga geçtiğimi anlamıştı. Tuttuğum serçeparmağını oynattı yarasını gösterir gibi. “Söz verdim. Sana zarar vermesinler diye elimden geleni yapacağım.”

Kafamı salladım hafifçe. “Ben de bir yere kadar kendimi koruyabilirim,” dedim kendimden emin bir sesle. “Babam kendimi nasıl savunmam gerektiğini öğretmişti.”

“Çatıda kahve getirdiğim gün anlamıştım,” dedi o da.

“Neyi?”

“Dövüş sanatına yatkınlığın olduğunu. Elimi tutup neşteri noktasal doğrultman ve reflekslerin iyiydi.”

Yarasını sararken neşterden bahsetmesi iyi olmamıştı. Düşündükçe borçlanıyordum adama. Yarasını güzelce temizleyip hava alması için pansuman örtüsünü parmağına göre kestim biçtim ve yarasını kapattım.

“Baban dövüş sanatı biliyor muydu?”

Kucağımdakileri toparlarken kafamı salladım. “Palyaçoluk yaptığı için...” duraksadım. *Palyaço muydu ki gerçekten?* “Yani öyle olduğunu sanırken biz... Bazen sokakta saldırıya uğradığı olurdu. Ben de lisede zorbalığa uğruyordum. Bu yüzden bana kendimi savunmayı öğretmişti ama babamın birine karşılık verip ona vurduğunu hiç görmedim. Bu konuda pek iyi olduğundan emin değilim.”

Anladım, der gibi kafasını salladı. “Evdeki işlerimizi hallettikten sonra dışarıda Yiğit’le buluşacağız.”

Onu onayladığımı belli edercesine kafamı salladım. “Evdekilere bir şey olmaz değil mi?”

“Seni Alin’le tehdit edeceğinden endişeliysen eğer Alin’in yanında tam altı Çakırca olacak. Bir gün boyunca kendini düşün sadece. Asaf’ın hedefi sensin, Çakırcalarla uğraşacak zamanı yok.”

“Aral Çakırca benimle olacak ama?”

Kafasını salladı. “Meydan okudum ona, eğer kafaya koyarsa seni zorla götürmeyi, bana gelecektir direkt.”

Asaf, Aral’ın bana âşık olduğunu düşünmüştü dün akşam. Aral onun özellikle öyle düşünmesini sağlamıştı.

“Sevgili mi olacağız seninle?” diye sordum.

Dümdüz sormuştum bunu, kızmamış ya da surat asmamıştım. Merak etmiştim sadece.

“En azından Asaf’ın ve onlar için tehlike arz ettiğin kişilerin böyle bilmesinde fayda var.”

Kafamı salladım yavaşça. “Babanı zorla oyuna süreceksin.”

Kafasını salladı, gözleri alev alevdi yine. “Onu zorla kalkanımız yapacağım.”

“Ve düşmanımız...”

“Düşmanım,” diye düzeltti beni. “Bu düşmanlıkta senin yerin yok. Hepsi benim planım.”

Tüm kardeşleri yanındaydı Aral’ın. Ekin hariç... Ekin neden yanında değildi? Babası zorlamışsa diğer kardeşlerini de zorlamaz mıydı? Neden hepsi normal bir hayat sürerken Ekin kalmıştı babasıyla? Aral’dan neden nefret ediyordu? Aral, Ekin için babasını karşısına alıyordu. Üstelik Ekin bununla eğlenen biriydi. Sorsam söyler miydi? Sanmıyordum. Şimdi değil.

Sorduğum soruya döndüm iç çekerek. “Asaf beni takip ettiriyordu. İnanır mı beni sevdiğine? Kaç gün oldu şunun şurasında biz tanışalı?”

“İlk görüşte aşka inanmaz mısın?” diye sordu dümdüz bir sesle.

Gözlerime bakıyordu, ciddi bir ifadeyle sormuştu bunu. Gerçekten merak ediyordu sanırım.

“Bilmem... Başıma gelmedi hiç.”

“Ben inanıyorum galiba,” dediğinde şaşırdım.

Hiç öyle birine benzemiyordu.

“Sen mi?”

“Neden şaşırdın?”

Omuz silktim yavaşça. “İhtimaller ihtimaller, diye gezen akılcı birinden beklenmeyecek bir hareket değil mi sence de? Bir kadına görünüşüyle tutulabileceğini düşünmek garip.”

Sokaktaki o kadını hatırladım o an. Güzel bir kadındı. İlk görüşte hoşlanılacak biriydi, hak veriyordum ama aşk farklı bir şeydi bence. Kitaplarda öyle değildi en azından.

“Âşık olmamışsın hiç.”

Canımı sıkılmıştı bu cümlesi. Kızdığımdan değil, tahminin neye dayandığını anlamadığımdan sıkılmıştı canım.

“Aşkın mantıkla işi olmaz,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Düşerse gönlüne, aklını alır.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

O zaman âşık olmak Aral gibi bir adam için korkunç bir şey olmalıydı. Her adımını planlıyordu, aklı olmazsa ne yapardı?

“Sen oldun mu hiç? Aklını kaybedecek kadar?” diye sordum merakla. Aklını kaybetmiş hali nasıldı acaba...

Gözlerime bakarken, “Aynısını sana sorarsam cevaplar mısın?” diye sordu o da muzip bir tavırla.

Sanırım cevaplamazdım. Bir tane olay geçmişti yalnızca başımdan ve onu anlatmak da istemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Tahmin etmiştim,” dedi.

Kaşlarım çatıldı. Bazen gereksiz iddialaştığım ve zıtlaştığım olurdu. Aral öyle söyleyince yine o telime dokunmuştu. Kucağımdakileri kaldırıp sehpaye bıraktım ve biraz daha ona dönerek çenemi yukarı kaldırdım meydan okur gibi.

“Tamam, bir şey soracağım. Cevaplarsan ben de cevaplayacağım,” dedim.

Dudakları kıvrıldı bu tavrıma. “Tahmin ediyorum ne soracağınızı ama sor bakalım.”

“Son sevgilinin adı neydi?”

Dudaklarındaki o gülümseme silinmedi. Tahmin ettiği şeyi sormuştum sanırım.

“Defne,” dedi dümdüz gözlerime bakarak.

Dün bizi sokakta gören ve Aral’a seslenen kadın, Defne. Asaf’ın, Aral’ın kim olduğunu öğrendiğinde onu terk ettiğini iddia ettiği kadın... Belki de Defne, Aral’ı Çakırca olduğu için terk etmemiş, terk etmek zorunda kalmıştı. Çünkü dün gördüğüm o kadın Aral’a nefretle ya da korkuyla bakmamıştı hiç. Aral’dan korksa görmezden gelir hatta kaçardı. Mesaj atmaz, onunla konuşmak istemezdi. Aksine dün gözlerine bakarken onun Aral’ı sevdiğini düşünmüştüm. Belki âşık değildi ama Aral’ı iyi andığı belliydi yüzünden. Aral da adını söylerken nefret ya da kızgınlık taşımamıştı sesinde hiç. Bu olayı atlatmış gibi duruyordu. Tekdüzeydi sesi, içindekiler bitmiş gibiydi ama belki de belli etmiyordu. Ben onun kadar net göremiyordum insanların içini. Hiç bu kadar merak ettiğim olmamıştı birini.

“Sıra sende,” dediğinde sesi beni zihnimin labirentinden çekip çıkardı.

Ben susmuş onu izlerken o, yüzüme dikkatle bakıyordu. Daha önce birinden hoşlanmıştım sadece. Şu anki aklım olsa ikisini bir araya getirir, “Çok da yakıştınız birbirinize,” der, o herfin yüzüne de tokadı basardım

ama şu anki aklımla ikisine de ne nefret duyuyor ne de öfkeli hissediyordum.

“Atakan,” diye cevapladım sorusunu ben de dümdüz bir ifadeyle.

“Atakan ne?” dedi kaşını kaldırıp.

“Sen soyadını söylemedin.”

“Sönmez,” dedi önemsiz bir detay verir gibi. Zira öyleydi.

“Kutlu,” dedim ben de.

“Ne yaptı sana?”

“Cevaplamak zorunda mıyım?” diye sordum.

“Değilsin ama sen benimkini biliyorsun. Ben anlatmamış olsam da,” dedi dün yaşananları kastederek.

Evet. Biliyordum. Söylersem adil olurdu.

“Ben sevgiliyiz sanıyordum ama değilmişiz. Aslında yakın olduğumuzu düşündüğüm arkadaşımın sevgililerim. Benimle de görüşmeyi notlarım için kesmiyorlarmış. Kısaca böyle.”

Ben bunları normal bir olaymış gibi anlatırken yüzü gerilmişti. O sırada yine sahte bir sevgili durumu içine düştüğümü fark ettim. Şimdi de Aral ile sevgili gibi davranacaktık. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Zaten ikimizin de gerçek bir ilişkisinin olmaması daha iyi olurdu. Bunca ölüm kalım arasında bir de aşk çıkmamalıydı başıma.

“O kadar da kutlu biri değilmiş,” dediğinde gözlerimi gözlerine çevirdim.

Öfkeli bir ifade vardı yüzünde ama söylediği komikti aslında. Dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemedim.

“Bence de.”

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve derin bir nefes aldım. “İnanırlar mı diyorsun yani bizim sevgili olduğumuza?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“İnsanlar sosyal medyada profilinde İspanyol bir modelin fotoğrafı olan adamlarla konuşup onlara kaçıyor, üstüne evleniyorlar Lina,” dedi ciddiyetle.

Bu tür olaylar gerçekten yaşanıyordu. Sabah programları böyle olaylarla doluydu ama ben öyle biri değildim ve Asaf da dört senedir beni takip ediyorsa bilirdi öyle biri olmadığımı. Aral ikna olmadığımı anlayarak elini saçlarından geçirdi.

“Tamam, bir aşk hikâyesi yazalım,” dedi ve kahvesini bitirip sehpa bıraktı bardağını.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Dokuz ocak, bana çiçek getirdiğin gün. Bana çiçekleri verdiğinde sana âşık oldum,” dedi gözlerimin içine bakarak. Bunu söylerken o kadar ciddiydi ki biraz zorlasa inanırdım.

“O halime mi?” diye sordum ben de gayet ciddi bir ifadeyle.

O günkü halimi hatırlamış gibi yüzünde bir tebessüm oldu. “O haline.”

“Ertesi gün adliyede karşılaştık. Sana durumdan bahsettik, kollarımda ağladın.”

Kollarında ağladığım falan yoktu hatta ağlamadığım için şaşırmıştı daha çok ama önemli değildi gerçekler. Bir hikâyeye uyduruyordu.

“Sonra annen rahatsızlandı. Hastaneye geldim. Seni teselli ettim, kollarımda uyuttum. Böyle böyle yakınlaştık.”

Aral bana, “İyi bir yalancı mı isterdin yanında güvenebileceğin birini mi?” demişti. Güvenebileceğim birini istiyordum ama o iyi bir yalancıydı da. Bunu, hikâyesi kusursuz diye demiyordum, anlatırkenki ses tonu ve yüz ifadesi kusursuzdu. İstedliğini istediğine inandırabilirdi ve mantık çerçevesindeydi söyledikleri.

“Yaz bu hikâyeni,” dedim etkilenmiş gibi. “Çok satar.”

Alayla gülümsedi ama acı bir alaydı yüzündeki. “Sen benim hayat hikâyemi duysan bir de...”

“Duyayım,” dedim fırsattan yararlanmak isteyerek.

Gülümsemesi genişledi. “Sen çok kurnaz bir kadınsın.”

Gülümsedim bunu söylerkenki ifadesine. “Yeni mi anladın?”

“Yok,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Anahtarları yürüttüğünü söylediğinde anlamıştım.”

Gülümsedim yalnızca. Derin bir iç çekti Aral, saatine baktı sonra.

“Hazırlan hadi. Bize kahvaltıya gidelim. Sonra çıkarız.”

“Duş alacağım ben. Sen git istersen, ben Alin’i alır gelirim.”

Yavaşça ayaklandı. “Tamam o zaman.”

Kapıya ilerlediğinde kalkıp peşine takıldım. Sırtını izleyerek onu takip ederken Aral’ın bana kedi, dediğini hatırladım o an. Cidden bir kedi olabilir miydim? Belki de pencereden atlayıp belini kıran aptal bir kedinin rüyasındaydım şu an...

“İlaçlarını al, biri aç karnıyadı,” dedi vestiyerden kapüşonlusunu alıp giyerken.

“Alırım.”

“Alin’i de kucağına alma. Bırak yürüsün minik sincabın.”

Minik sincabım. Gülümsemeden edemedim öyle demesine. Alın'ın yanakları küçüklüğünden beri tombuldu ve ona ufaklığından beri sincap, diyordum. O kucağıma gelmek isterken, şefkate ve sevgiye bu kadar muhtaçken, annem ve babam yokken kendimi nasıl sakınırdım? Ya o güzel kalbi kırılırsa içten içe?

“Almam,” diye mırıldandım buruk bir ifadeyle.

Ayakkabılarını giyip doğrulduğunda karşı karşıyaydık.

Moralimin bozulduğunu fark etti, kapüşonunu başına geçirirken, “Çok sis var, kaybolmadan gel,” dedi alayla gülümseyerek.

Yer yön duygumla mı dalga geçmişti az önce? Huysuz bir ifadeyle dik dik baktım.

“Kaybolmam korkma. Bulurum seni bir şekilde.”

Kafasını salladı. “Bul beni bir şekilde.”

Gitsin diye gülümsedim. Derin bir nefes aldı ve bana arkasını dönüp verandaya indi yavaş adımlarla. Onu izlerken bu cümlelerin bu gece bu kadar vurucu olduğunu düşünmemiştim.

Vurgun

İnsan zihni bir okyanus... Derinlikleri var, katmanları var. Karanlık, soğuk ve ağır. Ne kadar derine inebileceğin göğüskafesine uygulanan basınca ve senin bunu ne kadar kaldırabileceğine bağlı. Derinlere inmek her zaman iyi değildir çünkü insan zihni hiçbir zaman iyi olanı itmez derinlerine. Bazı anıların karanlıkta kalması gerekir. Eğer bilmeden dalarsan zihninin içine sağ çıkmayabilirsin oradan, karanlık geçmişinden vurgun yemen işten bile değildir.

Ilık bir düşün ardından Alin'i de yıkadıktan sonra henüz yerleştiremediğim ama zaten içinde çok da eşya bulunmayan bavuldan Alin'i sıcak tutacak kıyafetler seçip giydirmiştim. Eve uğrayıp daha çok kıyafet alsam iyi olacaktı. Aral daha sonra uğrayabileceğimizi söylediği için küçük bir bavul yapmıştı. Müsait bir zamanda rica edersem beni geri çevirmeyeceğini biliyordum. Hatta bugün gitmek istesem buna bile karşı çıkmaz gibi geliyordu ama bunca işin gücün arasında gerek yoktu sıkışıklığa. Hele bugünü bir atlatalım, kıyafeti hallederdim bir şekilde.

Derin bir iç çektim. Alin'in saçlarını kurutmayı bitirip beline kadar gelen ince telli saçlarını taradım nazikçe. Tepesine bir öpücük bıraktım, ikiye ayırdığım saçlarını yukarıdan ayrı ayrı topladım. Banyodaki yansımasını izlerken o sevimli ifade belirmişti yüzünde. Mavi gözleriyle bana gülümsedi aynadan.

"Çok daha sevimli oldun, bozsak mı?" diye sordum, o güzel mavi gözleriyle beni izlerken.

"Bosmayalım," diye karşı çıktı. Kafasını şiddetle iki yana sallayıp saçlarını savurmak hoşuna gidiyor gibi bir hali vardı. "Güsel oldu Lina'cığım. Ben seviyoyum böyle."

Gülümsedim ve hafifçe eğilip yanağını öptüm. "Sen hep güzelsin."

"Lina'cığım da güsel," dedi dişlerini göstererek gülümserken. Başını bana çevirdi ve yanağımı öptü o da.

Elinden tutup onu çıkardığım küçük basamaktan inmesine yardım ettim. Aşağı indi, elinden tutarak onu banyodan çıkardım.

“Batılarda eğleniyor musun?” diye sordum ilgiyle. Banyonun ışığını kapattım. “Seni üzen bir şey oldu mu hiç?”

Birlikte odanın çıkışına yürüdüğümüz sırada reddeder gibi kafasını iki yana salladı. “Batı ve Meyek çok iyi aykadaslay,” dedi.

Sonra önüne döndü. “Annemi öslüyorum biy tek. Ama annem iyi olunca geliy di mi?”

Burnumdaki sızı baş gösterdi. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Dudaklarımı birbirine bastırdım önce, ardından kafamı salladım. “Gelir.”

Gözlerini bana çevirdi. “Sös mü?”

Söz verebilir misin Lina? Tutamayacağın bir sözü verebilir misin Alin'e? Nefret edecek olsa bile senden... Verebilir misin? Vermen gerek. Sen gerçeklerle yaşamaya çalışabilirsin, intihara meyilli birisin ama Alin'in iyi bir yalancıya ihtiyacı var.

“Söz,” dedim, sol elimin serçeparmağı sızladı. Aral'ın parmağındaki halka düşmüştü aklıma. “Gelecek annemiz. Sadece birazcık daha beklememiz gerek. Sonra buraya gelecek ve birlikte yaşayacağız yine.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme oldu, mavi gözleri umutla ışıldadı. Ben gözlerimin ışığını kaybetmişim ama onun gözlerindeki ışığı söndürmeyecektim. Hayal kurmaya, umut etmeye mecbur kıldı beni o gülümseme. O gülümseme solmasın diye imkânsız ihtimalleri kovalardım, biliyordum kendimi. *Yeter ki umut et Alin, hayal kur diye elimden geleni yapacağım.* Tuttuğu sağ elimin tersiyle yanağını okşadım. Bana sıcak bir gülümseme verdi.

“Hep buyada mı yasayacağıs? Buyası çok güsel. Aykadaslayım da vay. Köpüşümüs de vay.”

Hafifçe yanağını sıktım, buruk bir gülümseme belirdi yüzümde. “Sevdin mi Batı'nın ailesini?”

O sırada odadan çıktık ve yavaş adımlarla çıkış kapısına yürüdük. Sis dağılmıştı biraz, ağaçlar görünüyordu. Soğuk bir görüntüydü bu.

“Sefdim. Kusey'ciğimi de Doyu'cuğumu da sefdim. Günes ablayı da sefdim,” diye saydı Alin. “Denis'ciğimi de sefdim. Biy de Güney'ciğimi sefdim.”

Güneş ablaya ben abla dediğim için böyle hitap ediyor olmalıydı. Bunun dışında tüm Çakırcalar yalnızca iki günde kız kardeşimin favori insan ekini almaya hak kazanmışlardı. Aral hariç hepsini saymıştı.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Aral peki?” diye sordum, onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. “Onu da sevdin mi?”

Dişlerini göstererek gülümsedi. “Ayal’cığımı da sefdim,” diye onayladı ve iki gözünü birden kırptı. Bu yaptığı güldürdü beni. Dayanamayarak yanağını sıktım. Kıkırdarken gözlerini yüzümde gezdirdi. “Ayal’cığımı sen de sefdin mi Lina’cığım?”

Kafamı salladım. “Ben de hepsini sevdim,” diye onayladım onu.

Bir süre onlarla vakit geçirecekti, benim güvensizliğimden nasibini almasına gerek yoktu. Zira gerçekten iyi insanlara benziyorlardı.

Alin’e montunu giydirdim, ardından kendim de giydim. Kendi botlarımı eğilmeden giyindim ama Alin için eğilmem şarttı. Dilimle dudaklarımı ıslattım.

“Ben giyinebiliyoyum,” diyerek benden önce davrandı Alin. Yere oturdu ve kendi çabalarıyla botları ayaklarına geçirdi. Ardından kalktı ve ayaklarını kaldırarak bana gösterdi.

“Bak Lina’cığım. Ben giydim.”

Gülümsedim gururla. “Harikasın minik sincap.”

Onu övdüğüm için utanarak gülümsedi ve ellerini ağzına kapattı. Şimdiden burnu kızarmıştı. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çektim ve montunun kapüşonunu başına geçirdim.

Alin ile el ele verandanın merdivenlerini inerken Alin yüzünde heyecanlı bir ifadeyle etrafına bakıyordu. İlk defa bu kadar koyu bir sis görüyordu muhtemelen.

“Buyutlay aşağı mı inmiş Lina’cığım?” diye sordu Alin. Bu esnada hem gülüyor hem de elini havada gezdiriyordu. Buluta dokunmaya çalışıyordu sanırım. Gülümsedim ona.

“Öyle olmuş,” diye onayladım. Teorik açıdan yanlış değildi bu bilgi.

Kıkırdadı. “Ben buyayı çok sefdim. Buyutlaya yakın.”

Bulutlara yakın olmak iyi değil Alin. Sen olabildiğince uzak dur.

Çakırcaların verandasına çıktığımızda Alin küçük eliyle kapıyı çaldı. Duymazlar belki diye zile bastım ben de. Kapıyı Doğu açtı yine. Evin küçüğü olduğu için kapıyı açmaya o geliyordu sanırım hep. Yüzünde tanıdık, hafif çekingen bir gülümseme oluştu bizi görünce. Alin’e bakarken büyü müştü gülümsemesi.

“Günaydın,” dedi ve geri çekildi içeri girmemiz için. “Lina abla ve Alin geldiler,” diye de haber etti evdekilere.

Kendi botlarımı eğilmeden çıkarırken Alin de kendi botlarını çıkarmaya yeltenmişti. O esnada Doğu ona yardımcı olmak için gülerek

önünde çöktü. Bu görüntü bana dünü hatırlattı. Aral botlarını çıkarırken kafasını kaldırdığından karşı karşıya geldiğimiz anı anımsadım. Henüz hepsiyle uzun uzun vakit geçirememiştim ama hepsinde Aral'ın nezaketinin bir parçası mevcutmuş gibi geliyordu.

Botlarını çıkardıktan sonra Alin'in elinden tutarak içeri geçirdi onu da Doğu.

"Teşekkürler," dedim Doğu'ya, Alin'e yardım ettiği için. Sanırım belimin başına gelenlerden haberleri vardı.

Kafasını iki yana salladı önemli değil, der gibi. O da rica etmiyordu sanırım. "Önemli değil Lina abla," dedi ufak bir tebessümle.

Kapıyı kapattı. Ben Alin'in montunu çıkarmasına yardım ederken Melek ve Batı yanımıza koştu.

"Günaydın Lina'cığim ve Alin'ciğim," diye cıvıladılar bir ağızdan. Peşlerinden Güneş abla gelmişti hem mutlu hem de meraklı bir gülümsemeyle.

"Günaydın," dedim onlara.

"Günaydın," dedi Alin de gülümseyerek. Montunu çıkardığım gibi bana el salladı ve arkadaşlarının yanına ilerledi. Gülümsemeden edemedim. Aynı yöne gidiyorduk halbuki. Batı ve Melek gülerek Alin'e atıldılar, onun ellerinden tutup bir şeyler anlatmaya başladılar. Birlikte koltuklara doğru gidiyorlardı. Alin de gülerek onları takip etti. Yetişkinlere güvenemezdim belki ama bu çocuklarda hiç kötü niyet yoktu ve bu, büyüdükleri ortam hakkında çok büyük bir ipucu veriyordu. Bu çocuklar iyi bir ortamda iyi bir şekilde büyüyorlardı.

"Günaydın Lina'cığim," dedi Güneş abla ve bana sarılmak için kollarını açtığı anda alışmışım gibi bunu hiç garipsemeden kollarının arasında buldum kendimi. Beyaz bir gömleğin üzerine krem, "v" yaka bir süveter giymişti, altında siyah bir kumaş pantolon vardı. Saçları dalgalıydı yine.

"Günaydın Güneş abla," dedim ben de sarılışına karşılık verirken. Birbirimizden ayrıldığımızda montumu çıkarmaya koyuldum.

"Nasılsın Lina? Belin iyi mi? Sıcak su torbası falan ister misin?" diye sordu ilgiyle.

Tahmin ettiğim gibi belimi sakatladığımdan haberleri vardı. Minnettar bir gülümsemeyle kafamı iki yana salladım.

"Yok, teşekkür ederim. İyiyim şu an," dedim onu ikna etmek ister gibi. Aral bana inanmazdı, bundan emindim ama idare edebiliyor olmak da iyi olmanın bir derecesiydi bana göre.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Montumu çıkardım. Ben de beyaz gömleğimin üzerine kiremitrengi bol, yumuşak bir kazak, siyah bir pantolon giymiştim. Doğu montumu elimden alıp ben uzanmayayım diye vestiyere astığında gülümsedim ona.

Güneş abla çekineceğimi düşünerek, “İğneyi kendi kendine yapmaya çalışmadın değil mi? Kahvaltıdan sonra size geçer hallederiz, sakın tek başına bir işe kalkışma,” dedi kısık bir sesle.

Aslında ben de ondan rica edecektim, bu yüzden ilk onun davranması daha iyi hissettirmişti. Biraz çekiniyordum açıkçası.

“Tamam,” dedim gülümseyerek.

Birlikte içeri geçtik. Seslerden, evin kalabalık olduğu anlaşıyordu. Bugün pazar olduğundan herkes evde olacaktı sanırım. Aral tüm kardeşleriyle bir tek pazarları gün boyu bir araya gelebiliyor olmalıydı ve ben başına iş açmıştım istemeden.

“Hani sigarayı bırakıyordun, ne oldu o iş?” diye sorduğunu işittim Deniz’in biz salona ilerlerken.

“Bırakıyorum.” Sesin sahibi Şahin’di. “Ama o beni bırakmıyor.”

Güneş ablayla açık plan salona girdiğimizde mutfak ve yemek masasının olduğu kısımdaki kalabalığı görebiliyordum artık. Düne nazaran bu görüntüye artık Aral ve Şahin de dahil olmuştu. Kendi içlerinde bir ahenkle sohbet ederek sofranın rötuşlarını yapıyorlardı. Aral ve Deniz yan yana duruyor ve benzerlikleri hemen göze çarpıyordu.

Aral’ın üzerinde siyah bir gömlek, siyah bir pantolon vardı. O an Aral’a çiçek götürdüğüm günü hatırladım. O gün de siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giyiyordu ve evlerinden yine içlerinin kalabalık olduğunu belli eden bir ses yükseliyordu. Biri bana doğum gününde siyahlara bürünen, ölüm çiçekleri alan ve yalnızca ölümü hatırlatan bu adamla bir hafta içinde çok yakın olacaksın, onunla aynı sofraya oturacaksın ve elini tutarken hiç rahatsız olmayacak, kaçmayı bırakacaksın, dese inanmazdım. Fakat buradaydım. Onu izliyordum. Muhtemelen biraz sonra benim de yiyeceğim bir menemen yapıyordu.

Güneş abla ve Doğu’yla birlikte içeri girdiğimizde topluluğun dikkati bize kaydı. Onun da. Göz göze geldik. Yüzünde memnun bir gülümseme oldu. “Kaybolmamışsın.”

Bir şey demedim çünkü herkesin gözü bana çevrilmişti. Gerilmiştim yine istemsizce.

“Günaydın,” dedim gözlerimi herkesin üzerinde gezdirip kimsenin gözünün içine bakamayarak.

Hepsi benden daha sıcak bir gülümsemeyle, “Günaydın,” diye karşılık verdi, sanki aileden biriymişim gibi. Tuhaf bir histi bu. Keşke annem de olsaydı, diyemeden edemediğim bir histi. Sanki ben ne kadar insan içine girersem gireyim hep eksik hissedecekmişim gibiydi. Güneş ablayla yanlarına doğru ilerledik. Kazağımın kollarını yukarı sıyırdım hemen alışkanlıkla.

“Yardım edeyim,” dedim Güneş ablaya bakıp.

“Ay beni de bırakmıyorlar ki,” dedi Güneş abla, ardından ada tezgâhın kenarındaki tabureye oturdu.

“Ama sen otur zaten,” dedim, gözlerim karnına inerken. Sonra gözlerimi Deniz’e çevirdim.

“Yardım edeyim mi?” diye sordum cesaretimi toplayarak. En çok onunla konuşmaktan çekiniyordum.

Saçları yüzüne düşmüştü, eşofmanlarıyla duruyordu. Ben bunu sorarken yeşillik yıkıyordu. Gözlerime baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Etmek istiyorsan tutmam,” deyip omuz silkti sakince. “Ablam mutfakta çalıştığını söyledi.”

Güneş ablaya anlatmıştım dün. Kafamı salladım yanına ilerlerken. Boyu Aral kadar vardı onun da.

“Abimi öncelikle Şahin’in elinden kurtarabilir, ona yardımcı olabilirsin. Domates rendelenecek herhalde,” demişti kafasını abisine çevirip.

Ben de ona çevirdim başımı, Şahin aramızda duruyordu. Haki bir gömlek, siyah pantolon giymişti. Birkaç düğmesi açıktı, boğazında birkaç zincir kolye vardı. Parmaklarında birkaç yüzük vardı, aynı küpeyi takıyordu ve saçlarını dağınık bırakmıştı. Onun solunda duran Aral’la göz göze geldik. Tavada biberleri ve soğanları soteliyordu.

O sırada Şahin’in, “Abiciğim bir şey yanıyor,” dediğini işittim. İkimizin de gözleri Şahin’e çevrildi.

“Yandığı yok,” dedi Aral gözlerini tavaya çevirirken.

Şahin’e bakıyordum ben de. Gözleri bana çevrildiğinde yüzünde müzip bir ifade olurken elinde tuttuğu kuruyemiş paketinden ağzına bir fıstık attı. “Nereden geliyor bu koku o zaman? Ciğerinden mi?”

“Bana küfrettirme işine bak,” dedi Aral, kendisinden uzaklaşsın diye sağ eliyle onu kışkırlarken.

Bu görüntü gülümsetti beni. Yanında kuruyemiş yerken sinir bozucu şakalar yapması Aral’ın da sinirini bozuyor olmalıydı.

“Bizzat Deniz tarafından mutfaktan menedildim az önce,” dedi Şahin, Aral’a. “Yeni yamak bile atandı sana.”

Beni kastediyordu. Aral'la göz göze geldik ama yorum yapmadı. Kafası dolu gibiydi.

Deniz önüme kesme tahtası ve elime göre bir bıçak bırakırken Şahin'e, "Mutfağımı meşgul etme kardeşim," dedi. "Kuruyemişlerini de al masaya geç. Düşüreceksin bir şeyin içine o da gidip abimin tabağında çıkacak kesin."

Bu daha önce yaşanmış gibi bir tını vardı sesinde. Şahin'e baktım hayretle.

"Ben bu adamla on sekiz senedir birlikteyim ya... Kaç kere alerjisine sebebiyet vermişim?"

"Yirmi beş," dedi Kuzey, mutfağın diğer ucundan. "O da benim şahit olduğum."

"Çetelesi tutulmuş hatalarımızın," dedi Şahin, alınmış gibi bir ifadesi vardı.

Kuruyemiş paketinin çıkıtını kapattı yavaşça, gözlerini Kuzey ve Deniz arasında gezdirip usul usul sallarken, "Yazıklar olsun," demeyi de ihmal etmemişti.

"Sabıkalısın Şahin Abi," dedi Güney, kızarttığı ekmekleri sepete diziyordu o sırada.

Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi oldukça eski bir şarkı mırıldanmaya başladı usulca. "Sen âşık olanı üzdüysen eğer/Aşk sihrini bozduysan eğer/Cezalısın artık, sabıkalısın."

Güneş ablanın sessizce güldüğünü işittim. Nereden gelmişti bu şarkı bir fikrim yoktu ama Şahin de ona eşlik etmeye başlamıştı o sırada. Bu, gülümsememe sebep oldu. Bir pazar günü sabahın erken saatlerindeydik ve keyifle kahvaltı sofrası hazırlanırken eski bir şarkı absürt bir makamla söyleniyordu mutfakta. Şahin şarkıyı arabeske çevirmişti ve Güney zorlanmadan ayak uydurmuştu. İşin garibi farkında olmadan Deniz de mırıldanıyordu şarkıyı. Bu ortam beni düşüncelerimden ve gerginliğimden sıyırmakla kalmamış, dudaklarımın kıvrılmasına da sebep olmuştu. Yüzümden silecekken gülümsememi dün Aral'la konuştuklarımız zihnimin ortasına düşünce buruk da olsa onu orada bıraktım.

Deniz'in bıraktığı rendeyi kullanarak domatesleri kabuğundan tamamen ayrılana dek rendelemeye başladım. Hepsini derin bir kapta biriktirdim ve Aral'ın elinin yanına koyarken gözlerimi onun yüzüne çevirdim.

* Demet Akalın, *Sabıka*, Söz: Ceyhun Çelikten.

Dalgın gözlerle derin tavayı izliyordu. Elindeki tahta kaşığı alıp bu sefer gerçekten yanmak üzere olan soğan ve biberleri karıştırdığımda gözlerinin yüzüme çevrildiğini hissederek ona baktım ben de.

“İyi misin?”

Bu kez bu soruyu soran o değil, bendim. Belli etmesem de gergindim ve onun dalgın yüzü gerginliğimi daha da artırmıştı. Aral’ın teorisi çıkıyordu işte bir kez daha. Yanımdaki adamın gözü daldığında benim gözlerim toprağa çevriliyordu.

“İyiyim,” dedi kafasını sallarken.

O benim kodlarımı çözmüştü ama ben ona bu soruyu ilk kez sorduğumdan gerçekten iyi hissedip hissetmediğinden emin olamıyordum. Elinin önündeki derin kaptaki domatesleri tavaya döktüğünde karıştırmaya devam ettim.

Onun bana sorduğu gibi, “İnanayım mı?” diye sordum tavadakileri izlerken.

Hafiften güldüğünü işittim. Sol kolunu kaldırıp yukarıdaki mutfak dolabına yasladı ve ağırlığını koluna verip alnını eline dayadı.

“İnan,” dedi gülümseyerek.

Cıkladım. “İnanmam.”

Dünkü mesajlaşmamızda geçen konuşma tam tersi şeklinde de olsa aramızda geliştiğinde Aral’ın yüzündeki gülümseme gerçek bir hal aldı.

“Fil hafızası var sende.”

Hafıza denen şeyin kontrolünün elimizde olmaması beni en çok yıpratın şeydi. Hiç sevmiyordum bu özelliğimi. Keşke balık olsaydım, dediğim çok an olmuştu.

“Balık olmayı tercih ettiğim zamanlarım olmuştu,” diye mırıldandım.

Alnı eline yaslıyken uzanıp biraz tuz ekledi. Gözleri üzerimdeydi.

“Neden öyle dedin?”

Menemeni ara ara karıştırırken gözlerimi ona çevirdim. Ankastrenin sarı ışığı gözlerinin altından vurduğundan kirpiklerinin gölgesi gözkapaklarına düşüyor ve gözleri parlıyordu. Onu gördüğüm ilk günü anımsattı bana bu görüntü. Bu kadar yakından bakacağımı düşünmemiştim.

“Bazı şeyleri unutmak güzeldir,” diye cevapladım gözlerine bakarak. “Öyle bir yeteneğim olsun isterdim.”

Bakışları derinleşti sanki. “Neyi unutmak isterdin mesela?”

Menemeni karıştıran elim durdu. Yutkundum. Neyi unutmak isterdim? Unutmak istediğim çok şeyim vardı aslında.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Omuz silktim yavaşça. “Babama söylediklerimle başladım.”

Sessiz kaldı ama beni izlediğini biliyordum. Tekrar karıştırmaya devam ederken gözlerimi ona çevirdim.

“Sen ister miydin unutmak?”

Gözlerimin içine bakarken sağ elini kaldırıp serçeparmağını gösterdi bana. “Ben unutmayı değil iz bırakmasını tercih ederim.”

“Neden?”

“Her iz, beni bugün olduğum adam yaptı,” dedi basitçe.

Gözlerim bir anlığına boynundaki zincire kaydı. Şu an olduğu adamdan çok memnun gibi vermişti bu cevabı.

“Kibirli bir cevap gibi geldi.”

Kafasını iki yana salladı hafifçe, alını hâlâ eline yaslıydı. “Kibir değil bu,” dediğinde gözlerim yine gözlerine çevrilmişti. Gözlerimin içine baktı o da. “Yara almamakla övünmem, aynı yerden ikinci sefer yaralanmaya gayret ederim o kadar.” Belirgin âdemelması hareket etti gözlerime bakarken. “Geçmişini değiştiremediğime yanacağıma dersimi alır, nasıl yanmayacağımı öğrenirim.”

Ben neden öğrenemiyorum? Yanacağımı biliyorum ama kendimi hep o ateşin içinde buluyorum.

Kafamı hafifçe salladım, bir şey diyemedim. Aral yanımdan ayrıldı birkaç saniyeliğine. Daha sonra ellerinde yumurtayla geri döndü. Tek elle yumurtaları kırıp kabuğunu ayırmasını gıptayla izledim. Becerikliydi.

“Karıştırıyım mı?” diye sordum ona bakıp.

“Karıştırmayıp ne yapacaksın?”

Omuz silktim yavaşça. “Bazıları karıştırmıyor.”

“Öyle menemen mi olur?” dedi hayretle.

“Oluyor demek ki...”

“Yok, olmaz öyle,” dedi ciddiyetle.

Dudaklarımda bir gülümseme peyda oldu ifadesinden ötürü. “Tamam Şef,” diyerek karıştırdım menemeni.

Deniz, “Birinin şef, dediğini duydum,” diyerek yanımda durduğunda ikimizin de gözleri ona çevrildi.

“Bana diyor, sana değil,” dedi Aral.

Ses tonundan, keyiflendiği anlaşılıyordu. O kasveti dağıtmıştık.

Deniz’in kaşları çatıldı ama yüzünde alaycılık vardı. “Her şeyde rakip olma be abiciğim.”

Çakırcalarda Deniz ve Ekin hariç herkes tıpla meşguldü. “Şef olmaya nasıl karar verdin?” diye sordum, merak etmiştim.

Deniz'in gözleri bana çevrildi. "Ben tıp dördüncü sınıftayken abim yeni asistan olmuş, ablam da evliydi, o sıralar Melek çok küçüktü," diye anlatmaya başladığında böyle bir hikâye beklemediğimden şaşkınlıkla baktım yüzüne. O da mı tıp okumuştur?

"Erkek erkeğe kalmıştık anlayacağın. Kuzey ve Güney üniversiteye o sene başlamıştı daha, eşek yüküyle ders çalışıyorlardı. Doğu da yedinci sınıf falandı o zamanlar ve Batı beş aylık falandı sanırım," deyip bakışlarını Aral'a çevirdi. "Ne kötü seneymiş harbiden, daraldım anlatırken," dedi gülümseyerek ama o gülümsemenin altındaki o acıyı hissetmiştim.

Sonra bana döndü yine bakışları. Aral'ın arkamda olduğunu hissediyordum ama ses etmemişti Deniz'in bana bunu anlatmasına. Bu hikâyeyi duymamda sorun yoktu anlaşılan ama ben Batı'nın henüz beş aylıkken onlarla yaşıyor olmasına takılmıştım. Anneleri yaşıyordu ama Batı henüz bir bebekken neden abileriyle yaşamak zorunda kalmıştı? Babasını geçtim annesi nasıl izin vermişti buna? Küçücük bir bebekten bahsediyorduk.

"Ben staja gidiyordum sadece. Yani yemek yapmaya en müsaitleri bendim o sıralarda. Hastaneden dönüp yeni bir tarif denerken kafamı müthiş dağıtıyordum. İyi geliyordu yani. Batı aspiratör sesinden hoşlanıyordu hem, uyuyordu kucağımda."

Kucağında bebekle yemek yapmak zorunda kalan Deniz'i hayal ettim. Hastaneden döndükten sonra kardeşlerini doyurmak için bir yandan tek başına Batı'yla ilgilenirken bir yandan da yemek yapmak zorundaydı. Bu, hüznü bir tabloydu. Acımasızcadı çünkü aslında tek olmasına gerek yoktu. Hiçbirinin kendini çaresiz hissetmesine gerek yoktu. Mecbur bırakılmışlardı buna. Normal bir hayat için ödenmemesi gereken bedeller ödemişlerdi. Alin ve benim gibi...

"Sonra bir akşam yemeğinde abim şef olurdu senden, denesene şansını, dedi bana."

Deniz bunu söylerken abisine gülümseyerek bakmıştı. Bu sıcak bir gülümsemeydi, minnet doluydu. Abisine saygı duyduğu kadar onu sevdiğini görebilmiştim gözlerine bakarken. İleride Alin bana böyle baksa yaşadığım her şeye değmiş, derdim. Aral da öyle hissediyor olmalıydı.

"Ben tıp okumayı kendim seçmemiştim," dedi Deniz. Sesinde gizli, pasif bir öfke vardı. "Abim de biliyordu ama bölümü bırakmak, başka bir şeyi baştan okumak abimin omuzlarına yük olacaktı. Mevzusunu hiç açmıyordum bu yüzden ama abim farkındaydı her şeyin. Gazladı durdu beni," deyip derin bir nefes aldı. "Tıptı bitirdim ama o sırada artık

düzlüğe çıkmış sayılırdık. Aşçılık okuluna yazıldım. TUS'a giremeden iyi bir restoranda işe girdim sonra şef olup kendi restoranımı açtım işte."

Zorluklarla dolu bir başarı hikâyesiydi aslında bu anlattığı ve bu başarının mimarı, onu destekleyen abisiydi. Aral o hayattan kurtulmanın zor olduğundan bahsetmişti ama tahmin ettiğimden daha zordu aslında hayatları. Benim tahminlerim onların gerçeklerinden daha iyimser kalıyordu muhtemelen.

"Günün sonunda sevdiğin mesleği yapıyor olmana sevindim," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Kafasını salladı Deniz. Sonra gözlerini menemene çevirdi. "Yanıyor bence o."

Karıştırmayı unuttuğum menemene çevirdim bakışlarımı. "Yo, yanmıyor," dedim farkında olmadan savunmaya geçerek. Ama dibi tutmuş gibi hissettiğimde biraz gerildim. "Yanmıyor yanmıyor," diye mırıldandım kendimi ikna ederek.

İkisinin de bana kısık sesle güldüğünü işittim. Aral tezgâhın üzerine dizilen baharatlıklardan birkaçına dokundu. "Alerjin falan var mı? Ya da hoşuna gitmeyen?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Yok."

Aslında karabiber ve kimyondan nefret ederdim. Acı şeyleri de yiye-mezdim hiç.

"Emin misin? Karabibere kötü bakıyorsun?" dedi karabiberi aldığı yere bırakırken.

"Bakmadım," deyip gözlerimi ona çevirdim.

"Baktın baktın," dedi beni taklit ederek.

Ekstra baharat eklemekten ocağı kapattığında Deniz servis etmek için menemeni teslim aldı ve bizi yalnız bıraktı. Ellerimi birbirine sürtüp tezgâha sırtımı dönerken gözlerimi Aral'a diktim.

"O bakış ne öyle?" diye sordu göz kırpıp.

Ellerimi arkamdaki tezgâha dayayıp kalçamı da ellerime yasladım ve gözlerimi kahvaltı masası hazırlayan kalabalıkta gezdirdim.

"Markette bana iyi bir abi sayılmam, demiştin," diye hatırlattım ona.

Aral'ın kendisinden küçük altı kardeşi vardı ve onları kendisi büyüt-müşe benziyordu. Zor olmalıydı. Çok zor olmalıydı. Ben Alin bana an-nemi her sorduğunda yıkılıyordum ama beş aylık bir bebeği kardeşlerinin yardımıyla tek başına büyütmüştü. Güneş ablanın neden onlara babalık ettiğini söylediğini şimdi çok daha iyi anlıyordum.

“Ama sen iyi bir abisin,” deyip gözlerimi ona çevirdim. O da bana bakıyordu. Gözlerinde öfkeli ama bir o kadar da hüznünlü bir ifade vardı. “Umarım Alin de büyüdüğünde beni iyi anar.”

“Anacaktır,” dedi net bir biçimde. “Sen de iyi bir ablasın.”

“Eğer seninle tanışmamış olsaydım olmadığımı söylerdim,” dediğim de anlamayarak kaşları havalandı. Burukça gülümsedim. “Sen bana katil değilsin, diyene kadar Alin’e karşı kendimi hep mahcup hissettim. Onu babasız bırakan bendim. Ama şimdi, o akşam haksızdım ama onu babasız bırakan ben değilim, diyebiliyorum.”

Kafasını salladı hafifçe. “Hadi sofraya geçelim.”

“Geçelim,” dedim. Birlikte kalabalığın yanına ilerledik. Güneş abla yan yana oturan çocuklara dikmişti parlayan gözlerini.

“Melek’im sen benim yanıma gel, Alin’in yanına Lina’cığımız otursun,” dedi ve Güneş abla kalabalığın içinde beni eliyle koymuş gibi bularak gülümsedi bana.

Kendimi bildim bileli yalnızlığımdan şikâyetçiydim. Biriyle tanışsam adımları hatırlar mı diye merak ederdim. Yalnızlığımla birdim ama ondan hep ayrı durmak istedim. Şimdi bu evin içinde on bir kişiydik ve bulunmam çok da zor olmamıştı bu sefer. İsmim hatırlanıyor, halim hatırım soruluyordu ve günaydın, diyebilecek birileri vardı artık.

Güneş aabaya içtenlikle gülümsedim. Fakat beni o kadar tanımadığından bu gülümsemenin ne kadar içten olduğunu ayırt edemeyebilirdi.

Alin’in yanına geçtim. Melek de kalkıp annesinin yanına gitmeden önce bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Aşırı sevimli bir kızdı. Farkında olmadan uzanıp yanağını okşadım. Alin’den alışkanlık olmuştu ama onun için henüz bir yabancı olduğumu hesap edememiştim. Hoşlanmaz diye düşünsem de o, çenesini kaldırıp kıkırdadı bana.

“Nasılsın Lina’cığım?” diye sordu hatta. “Dayım belini incittiğini söyledi. Otururken yavaş otur. Belin acır.”

O kadar sevimliydi ve annesine benziyordu ki gülümsemeden edemedim. Sandalyeye oturup onunla olan boy farkımızı azalttım. “İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın Melek’ciğim?”

Ellerini dizlerime koydu biraz utanarak ama yüzünde sevimli bir ifade vardı. “İyiyim. Şey... Bir şey sorabilir miyim?”

Merakla gözlerimi yüzünde gezdirdim. “Tabii,” dedim kafamı sallayarak.

“Benim de ablam olsan olur mu?”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Böyle bir soru sormasını beklemediğim şaşırdım.

“Alin’ciğimin ablası var, Batı’nın da abisi ve ablası var ama benim kardeşim daha doğmadı.”

Bunları söylerken çok dertli görünüyordu. Batı’nın abileri dayıları, ablası da annesi olduğundan o ikisini biraz kıskanmış gibi duruyordu ve bunu benden istemesi içimi ısıtmıştı.

“Olur,” diyerek başımı salladım. “İstiyorsan senin de ablan olurum.”

Gözleri parladı ve gülümsemesi genişledi. “O zaman bir şey isteyebilir miyim? Dayım sana sormadan yapamayacağımı söyledi.”

Dayı, diye bahsettiği kişi Aral’dı. Diğerlerine dayı, derken önüne isimlerini ekliyordu hep. Ne istediğini merak ederek kafamı salladım.

“Saçlarına dokunabilir miyim?”

Beni ilk gördüğünden beri saçlarımı çok sevdiğini fark etmiştim ve muhtemelen Aral temastan hoşlanmadığım için ona, bana sorması gerektiğini söylemişti. Aral’la benim hakkımda başka şeyler de konuştukları belliydi. Belki ilişkimiz ilerledikçe Melek kendisi anlatırdı bana...

“Dokunabilirsin.”

Heyecanla derin bir nefes alıp elini uzattı ve saçlarıma dokundu. “Dayım dedi ki saçların doğuştan bu renkmış. Keşke benim de saçlarım bu renk olsaydı...”

“Seninkiler de çok güzel,” dedim tüm samimiyetimle. Saçları parlak sütlü kahveydi. O güzel yüzüne yakışıyordu. Ben de onun saçlarına dokundum beğeniyle. “Annenin saçlarına benziyor aynı. Çok güzeller.”

“Teşekkür ederim.”

Aral yanımdaki sandalyeye oturduğunda ikimiz de bakışlarımızı ona çevirdik.

“Lina’cığım benim de ablam olabilirmiş, öyle söyledi,” dedi Melek heyecanla.

Aral gülümsedi. “Sevindim adına. Harika bir ablan var artık.”

Bu söylediği az önce konuşmamıza ışık yaktığından yüzümde buruk bir gülümse oldu.

Aral uzanıp Melek’in yanağını okşadı. “Annen seni bekliyor.”

Dudak büzdü alınmış gibi. “Biliyorum, gidecektim zaten. Lina’cığım hep yan yanasın zaten.”

Böyle bir çıkış beklemediğimden şaşkınlıkla Aral’a baktığımda o, bu durum onu eğlendirmiş gibi duruyordu.

“Nereden çıktı şimdi o?”

Omuz silkti Melek. Aral'a bakmıyordu. "Dün bana iyi geceler, demeye gelmedin. Lina'cığma dedin, değil mi?"

Muhtemelen bilmeden söylüyordu bunları ama Melek öyle deyince dün bana iyi geceler dilediği geldi aklıma. Aral ona uzanıp kendisine çekti ve dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Üzgünüm, işlerim vardı, evde değildim."

Melek yumuşamış gibi Aral'a döndü ve ellerini onun yüzüne koyup yanağına bir öpücük bıraktı. Bu görüntü sevimliydi.

Melek, dayısının kollarından çıkıp, "Afiyet olsun," dedi ikimize de ve annesinin yanına gitti.

Alin sanki çok uzağa gidiyorlarmış gibi Batı'ya el sallayarak yanıma geldiğinde gülümseyerek bana gelişini izledim. Seke seke yanıma gelip ellerini dizlerime koydu ve hafifçe zıpladı.

"Lina'cığım ben kucağında yemek istiyoyum," dedi kollarını yukarı kaldırıp. "Kucak, kucak."

Ne zaman sevgiye ihtiyacı olsa bana, "Kucak, kucak," dediği zamanları anımsadım. Küçüklüğünden kalma bir alışkanlıktı bu. Onu kucağıma almak için uzandığımda Aral benden önce davrandı. Onu kaldırdı ve kucağıma bıraktı kolayca.

"Teşekkür ederim," dedim ama bir şey demedi. Sandalyesini çekip masaya yaklaştı.

Alin kucağıma yerleşip yanağıma bir öpücük bıraktı. Ben de onu öptüm. "Acıktın mı?"

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Peyniy yemek istiyoyum."

Kafamı salladım. Herkes yerleşmişti neredeyse. Alin'in yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına iterken Aral'ın sağındaki sandalye çekildi ve Şahin oturdu.

"Afiyet olsun," diyerek yerleşti. Herkes oturmuştu artık. Kahvaltıya hep birlikte başlandı. Önümdeki tabağa Alin için peynir aldım. Onun yiyebileceği parçalara böldüm. Alin elindeki küçük çatalla yemeye başladı.

"Biz tanışmadık," dediğini işittim Şahin'in. Alin'i kastetmişti.

Alin utanarak yanağını omzuma yasladı.

"Ütanmana gerek yok," deyip saçlarını öptüm. "O, Aral'ın arkadaşı."

Gözleri Aral'a çevrildi. Aral onu rahatlamak ister gibi gülümsedi ve göz kırptı ona.

"Şahin benim adım. Senin adın ne?"

"Alin," dedi kısık bir sesle.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Şahin'in yüzündeki gülümseme genişledi. "Çok sevimlisin. Benim kardeşim olsana."

"Omas. Ben Lina'cığımın kaydeşiyim," diye karşı çıktı ona Alin. Bunu söylerken kafasını iki yana sallıyordu.

"Olur olur," dedi Şahin, sağ dirseğini masaya yaslayıp yumruğuna şakağını yasladı. Eğlendiği belli oluyordu.

"Lokantalardaki pofidik ekmeklere benziyor yanağı," dedi kendi kendine ve eğlendi bu fikirle. "Seni yiyeyim mi?"

Alin gülümsedi. "Beni yiyemessin çünkü ben çocuğum."

Şahin kaşlarını çattı. "Nasıl ya? Nasıl olur bu?" diye hayret etti. Bu hayreti Alin'i güldürürken Şahin elini uzatıp gülümseyerek, Alin'in yanağını hafifçe dürtükledi. "Şirinlere benziyorsun. Şirine."

Alin Şirinleri biliyordu. Artık televizyonda çıkmıyor olsa da filmini izletmişim ona.

Alin gülerek, "Gaygamey misin sen de?" diye sorduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Öyle bayılmam füze atsaydın."

Bu sefer gülümsememi bastıramadım. Şahin'in gözleri bana çevrildi. "Sana çekmiş, asla altta kalmıyor. Maşallah."

Yalnızca gururla gülümsedim. Alin yaşına göre bence gayet zeki bir çocuktu. Bir dilim ekmeği tabağına küçük parçalar halinde bıraktım.

"Nasılsın?" diye sorduğunu işittim Şahin'in. Bu kez ciddi bir ifadesi vardı yüzünde. Dünü kastediyordu. Pek iyi ayrılmamıştık dün.

"İyiyim. Sen?"

Kaşları havalandı. "Üstüme iyilik sağlık. Beni takmazsın sanıyordum," dedi gözlerini kısıp. "Dün hatırladığım kadarıyla yüzüme bakmıyordun."

"Üste çıkma hiç," dedim, ben de kafamı hafifçe iki yana sallayıp.

Aral'ın açıklamasına ikna olmuştum ama yine de altta kalacak değildim. Ben de kendi açımdan haklıydım. "Aral'ın tanımıyorum, dediği adam onun kırk yıllık dostu gibi ondan bahsetmeye başladığında beni bu konuda uyarmadığınız için ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum kısık bir sesle. Aral aramızda olduğu için bunu kısık sesle söylemişim ama tabii ki o da duyuyordu. Gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi ama aramızdaki mevzuyu hallettiğimiz için ona kızgın değildim artık, o da biliyordu bunu. Yorum yapmadı, Alin'in tabağına peynir koyup kendi tabağına döndü.

Şahin haksız çıkacağını sezmiş gibi kafasını iki yana salladı. “Bir kadınla asla tartışmaya girmemeliyim.”

Kafamı iki yana salladım. “Cinsiyetle ilgisi yok, haksızsan üste çıkmamalısn.”

“Rabb’im füze üstüne füze,” dedi eliyle yüzünü kapatıp. “Resmen kendi evimizde iki gol yedim.” Derin bir nefes alıp bana çevirdi yüzünü. “Dünü unutalım. Baştan başlayalım,” dedi ciddiyetle.

“Bu ikinci oldu,” diye hatırlattım ona. Kapiya gelen çocuğu kaçırdığında da baştan başlamıştık.

“Şanssızlık var bu ara üzerimde. Merkür gezegenimin içinden geçiyor herhalde. Var bir musibet.”

“Abdest al, iki rekât namaz kıl,” dedi Aral çayından bir yudum almadan önce.

“Ne münasebet? Ben abdestsiz dışarı adımımı atmam,” dedi Şahin alaylı ama ciddi bir ifadeyle.

Aral inanmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle ona baktı.

Şahin tekrar bana çevirdi gözlerini. Bu sefer yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. “Memoli’nin de kusuruna bakma tekrardan,” dediğinde neden ciddileştiğini anladım. Mahcup gibi de bir hali vardı. “Seni tanımıyoruz ve daha önce başımıza birkaç talihsiz olay geldi. Tekrar yaşanmasından endişe ediyor sadece.”

Bu cümlesi Aral’ın gerilmesine sebep olmuştu. Boynundaki damarların bir anlığına kabardığını gördüm. Çenesini sıkıyordu ama bu, bir anlıktı. Şahin, Aral’ın bu tepkisini fark etmedi mi yoksa umursamadı mı bilmiyorum ama devam etti. “Aral’la çok yakınlarıdır. Dayı çocukları sonuçta ve Aral dayısını çok sever, yani birlikte büyümüşler gibi bir şey diyebiliriz. Ben sonradan eklendiğim için biraz kıskanmıyor değilim kankamı.”

Onun suçu olmadığından mahcup olması rahatsız hissettirdi bana.

“Üslubu hoş değildi ama söyledikleri yalan da değildi. Bana düşmanca davranmadığı sürece benden hoşlanmaması sorun değil benim için.”

Ben olduğum ortamda soğuk bulunmaya ve insanların benden uzak durmasına alışkındım. Mehmet Ali de beni sevmese olurdu yani ama kimseyle aramda düşmanlık istemiyordum.

“Yok yok. Bence tanışan seversin,” dedi Şahin, tabağını bol yeşillikle doldururken.

Bir şey demedim. Kahvaltının devamı dertlerimizi kar altında donmaya bırakmışız, dışarıdan tamamen izole olmuşuz gibi iç açıcı ve

gülümsetici sohbetler eşliğinde ilerledi. Bunda Güney'in, Şahin'in ve Deniz'in katkısı büyüktü. Deniz sert duruyordu ama hoşsohbet biriydi, özellikle Kuzey'e sataşmayı seviyordu. Bu da Güney'in daha çok espri yapmasına sebep oluyordu.

Aral kahvaltı boyunca sessizdi. Şahin'in bahsettiği talihsiz olay mıydı onu sessizleştiren yoksa bugünün kritikliği mi bilmiyordum. Fakat bunu fark eden tek kişi ben değildim, Şahin'in de gözlerinin sık sık Aral'a kaydığını görüyordum ama bu kimsenin dikkatini çekmesin diye konuyu özellikle Aral'dan uzak tutuyor gibi bir hali vardı. Konu sürekli değişiyordu ve ben Aral'a takıldığım için bunu takip edemiyordum. Ona ne düşündüğünü sormak istiyordum ama hiç zamanı değildi.

Dün benim için Çakırca olmuştu ve kardeşlerini uzak tuttuğu adamı, babasını karşısına almayı göze almıştı. Bu hali normaldi aslında ama onun gergin olması tuhaf hissettiriyordu. Ben gerginken o gergin olmazdı hiç, o yüzden garipsemiştim belki de...

Seni rahatlatmasına hemen alıştın Lina.

Öyle yapmıştım. O kadar meraklıydım ki rahatlamaya, Aral sırtını gitmek için değil benim dayanmam için döndüğünde alnımı yaslamak istemiştim sırtına. Ama şimdilik erkendi, şimdilik sırtına bakmakla yetiniyordum.

Kahvaltı bittiğinde çocuklar oyun oynamak için Alin'i odalarına gördüler. Sofrayı toplamalarına yardım edecektim ama Güneş abla beni koltuklara götürmüştü doğruca. Kalabalıktan uzakta bir köşeye geçip oturduk.

Meraklı bakışlarımı yüzünde gezdirirken aramızdaki yastıklarından birini kucağına koyup dirseklerini ona yasladı.

"Lina'cıgım sen iyi misin?" diye sordu endişeli ve ilgili bir sesle. Gözlerimin içine bakıyordu. Bunu durduk yere neden sorduğunu anlayamadım. "Aral anlatmıyor ama Şahin'i sıkıştırdım bu sabah biraz. Dün karışmış ortalık. Korkmuş olmalısın."

Yüzündeki saf merak ve endişe göğsümde bir sızıya sebep oldu. Dün çok korkmuş hatta bana endişeyle bakan bu kadının kardeşine bıçak çekmiştim. Ama o benim iyi olup olmadığımı merak ediyordu. O akşam orada elini kana bulayan tek kişi ve yine iyi olmayan bendim. Aral'ın bana sırtını döndüğünü düşündüğümünden, bir anlığına yürüyemediğimden ve o üç çizgiden birini geçip hatta Aral'ın parmağında bir kesige sebebiyet verdiğimden beri iyi değildim. Annem olsaydı dizlerine üç kez

yıkılmışım bu sabaha kadar. Ama o da yoktu. Yıkılamıyordum da. Çünkü düşersem beni ayağa kaldıracığına güvendiğim bir omurgam da yoktu artık.

“İyiyim,” diye yalan söyledim gözlerimi Güneş ablanın ojeli tırnaklarında gezdirirken. “Alışmam gerek sanırım böyle şeylere.”

Aral kendi kardeşlerinin tehlikenin göbeğinde büyüdüklerinden bahsetmişti. Güneş abla ne ile karşı karşıya geldiğimi veya geleceğimi benden çok daha iyi biliyor, tahmin ediyordu muhtemelen. Benim için endişelenmesinin sebebi de buydu. Sormak için kahvaltının bitmesini bilerek beklemişti sanırım, iştahım kaçsın istememişti, sanki çok varmış gibi.

Yüzünde buruk bir ifadeyle uzanıp elimi tuttu. Kafasını iki yana salladı hafifçe. “Bu hayata alışmanı hiç istemiyorum Lina. Umarım bir an önce atlatırız bunu da.”

Bu olayı atlattıktan sonra bir daha görüşür müydük acaba? Mesela ara sıra bir kafede oturup kahve içsek güzel olurdu. Bebeği merak ederdim çünkü. Bir de Güneş ablayı...

Kafamı sallayıp, “Umarım,” diyebilirdim yalnızca.

Derin bir nefes aldım ve gülümsemeye çalıştım. “Benim için endişelenme, üstesinden gelirim,” dedim, kendimden emin bir sesle. Keşke içten içe de kendime bu kadar güvenebilseydim... “Bazı insanlar böyle yaşar.”

Güneş abla bana öyle bir baktı ki sanki o an içimi görmüş gibi hissettim. Elini uzatıp içi acıyormuş gibi yanağıma dokunduğunda tüylerim diken diken oldu. Gözleri parladı, ağlayacak gibi duruyordu.

Kafasını salladı yavaşça. “Ne olursa olsun yaşamalısın,” diye onayladı beni.

Yaşadığımız ağırlığın altında kalsak da yaşamaya devam ediyorduk hepimiz ve o an Güneş ablanın kendi için değil, bizim için çok içerlediğini gördüm gözlerinde. O an Güneş ablaya sarılma isteği doğdu içimde ama yapamadım. O bir anne ve ablaydı, hayatlarımızın zorluğu resmedilmişti gözlerimize. İster istemez ona güvenmekle kalmıyor, ona sempati besliyordum.

“Bana her şeyi, her zaman gelip anlatabilirsin,” dedi, eli hâlâ yanağımdayken. “Sıkışmış hissedersen, dinleyecek biri yokmuş gibi gelirse, çıkış yolu bulamazsan unutma; ben hep burada olacağım.” Bu cümleler burnumun direğini sızlattı ama aynı zamanda iyi de hissettirdi. Tuhaftı. “Ben... Böyle bir ortamda büyümek zorunda kaldım. Seni anlarım yani. Bilmediğim bir şey olsa bile dinlerim en azından. İçine atıp biriktirme. Ne olursa olsun, bizim ilişkimiz yalnızca ikimizi bağlar.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Minnettarlıkla gülümsedim ona. “Olur,” dedim kafamı sallayıp. “Anlatırım.”

Karşılıklı gülümsedik. Elini yanağımdan indirdi ve kendine gelmek ister gibi gözlerini sildi.

“Ay hamilelik duygusallık yapıyor,” dedi neşeli görünmeye çalışarak.

Kafamı salladım. Hamileydi ve onu üzüp strese sokmayı hiç istemiyordum. Zira bugün başlarına benim yüzümden bir şey gelirse kalkamazdım altından. Konuyu değiştirmek için gözlerimi etrafta gezdirdim. Geldiğimden beri ne Arte’yi ne de Cerbe’yi görmüştüm.

“Arte ve Cerbe evde değil mi?” diye sordum Güneş ablaya.

“Aral sabah ikisini de odasına götürdü. Arte ile anlaşıyordunuz en son, neden onu da götürdü bilmiyorum,” dedi arkasına yaslanıp dirseğini koltuğun sırtına dayarken. “Aral dün eve gelmedi. Şahin ve Mehmet Ali’yle birliktelerdi sanırım. Sabaha karşı geldi, sonra eşofmanlarıyla çıktı bir daha. Koştı herhalde sise rağmen,” diye mırıldandı. “Kafası çok dolu bu aralar, çok koşuyor.”

Aral’ın dün Şahin ve Mehmet Ali ile buluştuğunu tahmin etmiştim. Muhtemelen bana da uygun zamanda anlatacaktı. Öyle olmasını umuyordum. Koltuklara doğru biri ilerlediğinde gözlerimi bize doğru gelen kişiye çevirdim. Aral’dı. Gelip kendini yanıma bıraktı yavaşça ve bedenini bize doğru çevirdi. Ablasını görebilmesi için sırtımı koltuğa yasladım.

“Bölmüyorumdur umarım,” dediğinde kafamızı iki yana salladık.

Eski haline dönmüş gibiydi. Kafasındaki sesleri susturmuştu sanırım.

“Biz Lina’yla çıkacağız birazdan. Eve gelmemiz duruma göre geceyi bulabilir. Çocukları burada bırakacağım, Mehmet Ali dahil,” diye açıklamaya başladığında Güneş ablanın kaşları çatılmıştı.

“Mehmet Ali ile aranız mı bozuk?”

Ben Aral’ın yüzünü incelerken o kafasını iki yana salladı. Çocuklardan kastı kapıdaki polisler miydi yoksa daha çok özel koruma mı?

“Mehmet Ali burada kalırsa daha çok rahat ederim. Sanmıyorum buraya uğrayacaklarını ama her ihtimale karşı evin dışına çok çıkmayın. Herkes evde bugün zaten.”

“Deniz de sizinle gelseydi,” dedi Güneş abla, içi hiç rahat etmiyormuş gibi.

“Katılıyorum,” diyerek konuşmaya dahil oldu Deniz. Karşımızdaki sehpaye oturdu yavaşça. Üstünü değiştirmişti. “Mehmet Ali kalacaksa ben geleyim. Sadece Şahin’le olacak iş değil.”

Şahin, Deniz'in yanına ilişirken Kuzey ve Güney ayakta dikiliyordu. Aral yüzüne götürdü elini. "İyi," dedi, uzatmak istemiyordu. "Bakarız duruma göre."

Gözleri önce bana ardından ablasına çevrildi.

"Bu arada soran olursa Lina benim sevgilim," dedi gözlerini kardeşleri ve Güneş ablanın yüzünde gezdirip. "Piyasada, çevrede, eş dost, akraba yani siz hariç herkes Lina'nın benim sevgilim olduğuna inanacak. Sadece biz bileceğiz gerçeği."

Güneş abla gerilmişti. "Piyasa?"

Bundan hiç hoşlanmamış gibi duruyordu. Hak da veriyordum. Aral babasından kurtulmak için o hiç istemediği kimliğini kullanacaktı. Bu benim de hoşuma gitmemişti ama Aral babasını kalkan olarak kullanmayı planlıyordu ve bu, benim de korunacağım anlamına geldiğinden karşı çıkamıyordum ona. Ailem zaten tehlikedeydi ve ben onları tek başıma koruyamazdım. Karşı çıkamıyordum.

"Lina'nın onlar için tehlike arz ettiğini düşünüyorlar ama henüz nedenini bilmiyoruz. Asaf açıkça babamı da etkileyeceğini söyledi. Lina tek başına küçük balık olabilir ama eğer benim sevgilim olursa büyük balıkları bile yiyebilir."

Deniz'in de kaşları çatılmıştı. Aral'ın anlattıklarını anlamaya çalışıyordu. "Lina'ya ve kendine çekeceksin tüm okları."

Kafasını salladı Aral. "Tüm oklar zaten Lina'ya dönüktü. Ben Lina'nın önünde durursam..." Lafını Güneş abla kesti. "Babam da senin önünde durur."

Aral kafasını salladı usulca. "Aynen öyle."

Deniz dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi. "İyi bir strateji gibi duruyor. Babam Lina'yı hedef almadığı sürece geçerli ama."

"Alamaz," dedi Aral net bir şekilde. "Bir kere bulaştırdım onu bu işe. Sorarsa bana sorar hesabını."

Gerildim. Hesap sormaktan kastı neydi bilmiyordum ama hiç hoşuma gitmemişti bu. Beni korumak ya da babasına hesap sormak için bu kadar ileri gitmesi hiç hoşuma gitmiyordu. İşler o raddeye gelecek olursa boş boş oturacak değildim ama şimdilik sessiz kalmayı seçtim.

"Aral haklı," dedi Güneş abla sıkıntıyla bir nefes alıp. "Aral belli ki ilk adımı atmış zaten. Lina bir kere Aral'ın sevgilisi olarak tanınırsa babam zarar veremez ona. Bir-sıfır mağlup şu an Aral'a."

Babaları tuhaf bir adamdı ve anladığım kadarıyla narsist bir kişiliğe sahipti. Aral onlara takıntılı olduğundan da bahsetmişti. O an Aral'a,

kardeşlerinin isimleri birleştğinde dünyayı anımsattığını söylediğimde gerildiğini anımsadım. Onların ismi bir dünyayı anımsatıyordu ve onlara bu isimleri veren adam Hükümdar Çakırca olmalıydı. Bu çok kibirli ve ironikti. Dünyaya sahip olmak isteyen bir adamdı belki de ama biri hariç hepsi kaçmıştı ondan.

“Ekin ne olacak?” diye sordu Deniz, gözlerini Aral’a çevirerek. “Babam sana sırtını dönemez ama Ekin için geçerli değil bu durum. Satabilir seni.”

Aral’ın çenesinin kasıldığını izledim yine. “Satmayacak,” dedi yine. “Kaçmayışımı izlemek istiyordu hep. En azından bir süre uzaktan izleyecektir.”

Güneş abla sıkıntıyla iç çekti. Elini saçlarına götürmüştü. “Bu çocuk ne istiyor aklım almıyor benim,” dedi küskün bir sesle. “Nasıl yapar böyle şeyler?”

“Halledeceğim abla,” dedi Aral gözlerini yerde gezdirirken. “Ona da göstereceğim görmek istediği abiyi. Sırası gelecek her şeyin.”

Görmek istediği abiden kastı neydi bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığını sezmiştim. Aile olayları karışık ve şimdi ben de Aral’ın ayağına dolanmıştım.

Aral’ın gözleri bana çevrildi. “Sessizsin,” dedi gözlerime bakarak. Bu halimi garipsemiş gibiydi.

“Dinliyorum,” dedim gözlerine bakarak. “Anlamaya çalışıyorum.”

Çünkü sen anlatmıyorsun, diye geçirdim içimden.

Yüzünde aklımı okumuş gibi silik bir gülümseme belirdi. “Zehir gibi bir kavrama yeteneğin var. Anladığına eminim.”

Ellerini dizlerine sürttü sonra. Saatine baktı. “Çıkalım biz.”

Derin bir nefes alıp kafamı salladım. Hep birlikte ayağa kalktık. Deniz ve Şahin de ayaklanırken Şahin’in gözleri Aral’ın üzerindeydi.

“Memoli’ciğim gönül koymasın?”

“Koymaz koymaz,” dedi Aral.

Aramız iyi, demişti ama dünden bozuklardı sanki birbirlerine. Bana öyle gelmişti.

“Alin’e bakıp geleceğim,” dedim Aral’a.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Yanından ayrılıp çocukların yanına çıktım. Melek’in odasında buldum onları. Alin’i öpüp okula gittiğimi söyledim. Benden evdeki birkaç oyuncakını getirmemi rica etti. Ona el sallayarak koridora çıktım. Gözlerim Aral’ın odasının kapısına takıldı.

Kapalıydı. Neden Arte'yi de kapattığını anlamamıştım. Halbuki dün iyi anlaşmıştık, bana biraz daha alışsa iyi olurdu.

Merdivenleri indiğimde Mehmet Ali'nin geldiğini gördüm. Kapı açıktı, eşikte dikiliyorlardı ve hepsi bir sigara yakmıştı. Göz göze geldiğimizde ifadesizce baktı bana. En azından artık düşman gibi bakmıyordu. Montumu giyinmek için vestiyere ilerledim. Kuzey kapıya yakın durduğundan yukarı uzanmamam için montumu verdi. Teşekkür ederek aldım ve hızlıca üzerime giydim.

“Abimi pişman etme,” dediğinde Kuzey'in ela gözlerine baktım. “Abim alışık el uzatmaya. Onu seni koruduğu için pişman etme Lina.”

“Etmem,” dedim kafamı sallayıp. Ben, bana yardım eden eli ısırarak biri değildim.

Kafasını salladı yavaşça. Çok konuşan biri değildi Kuzey, genelde gözlem yapıyor ve düşünerek konuşuyordu. İkizinin tam tersiydi ve Aral'a karşı duyduğu saygı ve sevgi daha çok hayranlığa benziyordu.

Botlarımı da giyip dışarı çıktığımda gözler bana çevrildi. Sigaralarını bitirdi hepsi. Hep birlikte verandadan indik. Deniz ve Şahin ileride, Mehmet Ali arkamızdaydı. Aral yanımda yürüyordu. Bir taşa bastığımdan kayacak gibi oldum ama bir kol âdeta refleksle belime dolanınca yerimde sabitlendim.

“Yavaş,” dedi Aral. “İğneyi de olmadın sakatlanacaksın yine.”

O söyleyene kadar iğnenin varlığını silmiştim hafızamdan ve şu an geçmişti artık.

“İyiyim, ağrım yok,” dedim.

Arabasına varana kadar elini belimden çekmedi. Bu beni rahatsız etmedi çünkü bu duruş belimi de rahatlatmıştı, postürüm daha dikti ve yükümü ona verdiğimden daha hafıttım.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Doğruca ileri bakıyordu.

“Neden Arte'yi kapattın odana? Aramız iyiydi?”

Başını eğdi ve bana baktı. Diliyle altdudağını nemlendirdi. Dudakları soğuktan pembeleşmişti yine. Düşünüyor gibiydi, bir süre yüzüme baktı sadece.

Sonunda kafasında tartıp, “İzleri gördüm,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne izi?”

Belimdeki eli kaydı ve sağ göğsümün altındaki kaburgalarım dokundu. “Diş izleri.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Ürperdim. Dün Ahınet Bey belime bakarken kazağımı sutyenime kadar kaldırmıştım ve Aral da oradaydı. Diş izleri aklıma gelmemiştii o sırada ama Aral onları fark etmiş, ben kahvaltıya gelmeden önce Arte'yi de odasına kapatmıştı muhtemelen.

“Kendi izlerinle barışksın ama başkasının izleri seni rahatsız mı ediyor?” diye sordum hâlâ gözlerine bakarken.

“Sen dersini köpeklerden uzak durmakla almışsın. Kendi dersime neden çalıştırayım seni?” deyip arabasının kapısını açtı ve binmemi bekledi.

Beni maruz bıraktığı için vicdan mı yapmıştı? Kuzey'in söyledikleri kulaklarımda tekrar etti kendini.

“Daha önce köpeklerle bir arada kalmama gerek yoktu. Bu yüzden uzak durmak en basit seçenektii,” diye açıkladım kendime çıkardığım dersi. “Ama artık yan yana olacağız ve evine girip çıkacağım. Onları kapatıp duramazsın. Senin dersinle bir problemim yoktu benim.”

Yüzünde memnun bir gülümseme olurken kafasını salladı hafifçe. “İyi o zaman.”

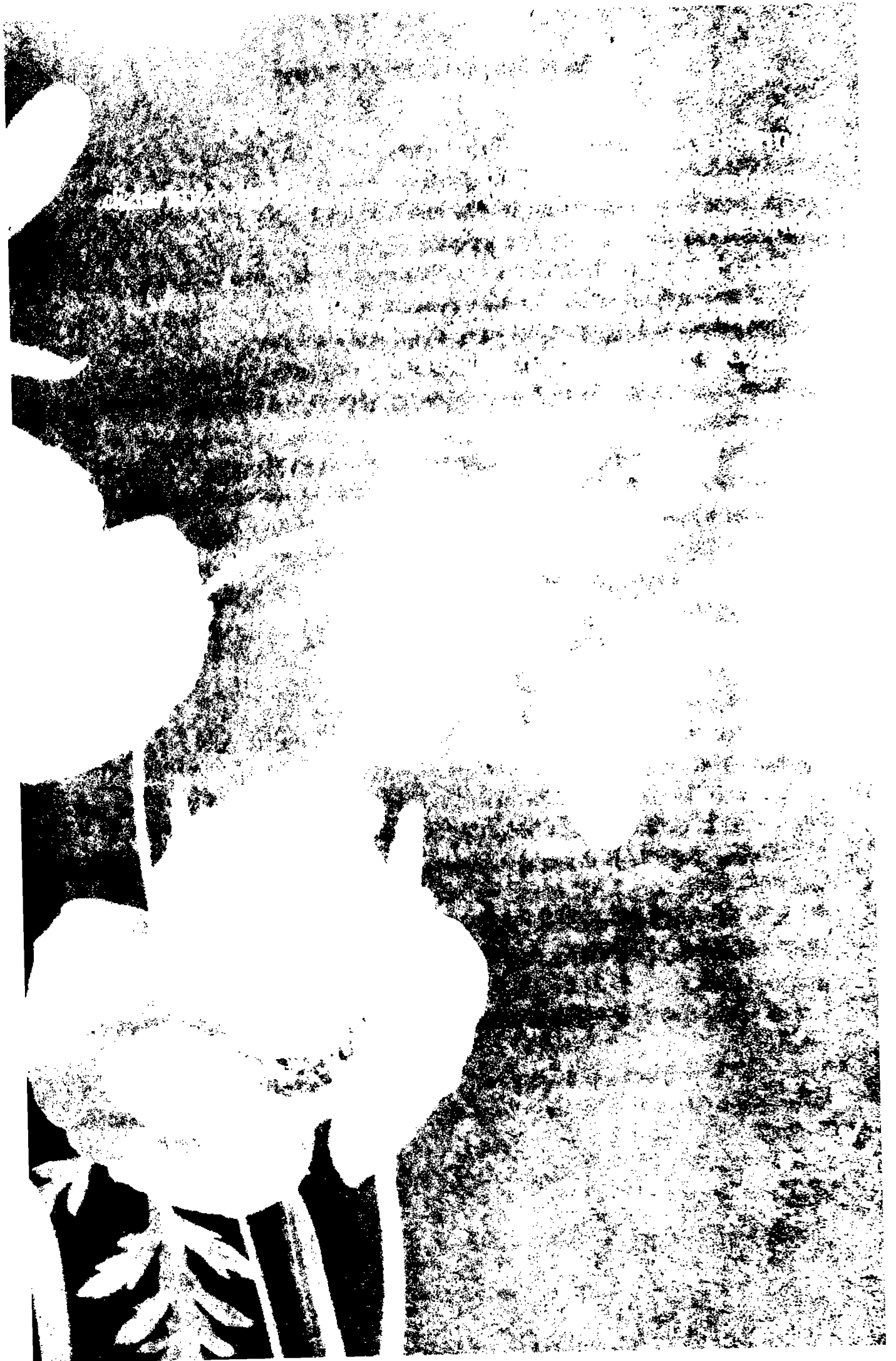
“İyi o zaman,” dedim ben de ve açtığı kapıdan içeri girip oturdum.

Kapımı kapatıp arabanın etrafından dolanırken bizimle gelmeyecek olan Mehmet Ali'ye ilişti gözlerim. Aral da ona dönmüştü. Onunla bir şeyler konuştu ve birbirlerinin sırtına vurarak ayrıldılar. Aral arabaya bindiğinde Mehmet Ali gergin görünmüyordu artık.

İki araç hızla bahçeden çıktığımızda, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum Aral'a. Güneş henüz yeni doğuyordu.

“Önce Yiğit'le buluşacağız. Sonra ya biz Asaf'ı bulacağız ya da Asaf bizi.”

Son cümlesi gerilmeme sebep oldu. Tırnaklarımı pantolonuma sürttüm. Buradan işlek caddelere çıkmak bile yarım saat sürdüğünden arkama yaslandım ve dışarıyı izledim rahatlamak için. Arabada kısık sesli bir müzik çalıyordu, gözlerimi kapattım karanlık ormana bakmak istemeyerek.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Uyuyakalmıştım. Ne kadar uyudum bilmiyordum. Uyurken soluma dönmüştüm, gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Aral'ın yüzü olmuştu. Sakin bir ifadeyle araba kullanıyordu. Güneş beyaz bulutların arkasındaydı ama ışıldıyordu. Yüksek binaların içerisindeydik, kar atıştırıyordu. Beşiktaş taraflarına geldiğimizi fark ettim, deniz sağımda kalmıştı. Onu görmemek için soluma döndüm biraz daha.

“Yine kafede mi buluşacağız?” diye sordum çatallaşmış bir sesle.

Ortaköy'e doğru gidiyordu sanırım.

Gözleri bir anlığına bana çevrildi. Kafasını salladı hafifçe. “Sevdiğim bir kafe var buralarda.”

Manolya'ya da sık sık gittiğini söylemişti. Genelde Beşiktaş taraflarında takılıyor gibi duruyordu.

“Hep bu taraflarda mı vakit geçiriyorsun?”

Kafasını salladı hafifçe. “Genelde eve yakın yerlerde olurum.”

Eve yakın yerlerde olmasının sebebi bir şey olursa yetişmek için miydi? Şimdi evdekilere bir şey olsa yetişebilir miydik? Yetişmemize gerek yoktu ama. Polis vardı o kadar, bir de takıntılı bir babaya sahiplerdi. Alin de Çakırcılar da iyi olacaktı. Aral haklıydı, kendimi düşünmeliydim. Bugün ikimizdik hedef. Öyle olmalıydık ve halledebilirdik. Aral sakindi, ben de öyle olmalıydım. Soğukkanlılık hayat kurtarırdı.

Arabayı denize kıyısı olan bir kafede durduğunda koltukta doğruldum. Aral kemerini çözdüğünde ben de açtım kemerimi. Elimi kapıma uzattım ve açtığımda içeriye kar kokusuyla birlikte soğuk hava doldu. İçerideki sıcak havaya alışan bedenim soğuk havayla gerildi. Otoparkın zemini çakıltaşıydı. Çakıltaşları kar yağınca baş belası olabiliyordu, yere sağlam basarak indim arabadan. Aral arabanın etrafından dolandı ve birkaç adım uzağımda durup elini uzattı bana. Artık sevgili gibi davranacağımızı anımsayarak uzattığı elini tuttum. Elleri her zamanki gibi sıcaktı, sol elim sağ elinin içine yerleşti, parmaklarım birbirine bir çarkın dişlileri gibi yerleşti. Yanına yaklaştım yavaşça.

Onun gözleri yüzümde geziniyordu. Rahatsız olup olmadığını ölçüyor gibiydi.

“Bunu sürekli yapmak zorunda değiliz ama ara ara yapmamız iyi olur,” dedi tam yanında durduğumda. Gözleri üzerimizde olan insanların sevgili olduğumuza ikna olması iyi olurdu. “Elimi tutmak iyi hissettirmediginde koluma girebilirsin.” Soğuktan kuruyan dudaklarını diliyle nemlendirdi. “Rahatsız olursan bilmeme izin ver.”

Kafamı salladım. Rahatsız olmuyordum elimi tuttuğu için. Başından beri de sorun olmamıştı elimi tutması, zira daha önce ben de tutmuştum elini. Biriyle el ele gzmeye alışkın değildim ama sorun değildi bu da.

Kafasını salladı ve adımlarını kafeye yönlendirdi. El ele otoparktan çıkıp kafenin girişine ilerlerken otoparka giren aracın tekerleri altında ezilen çakıltaşlarının sesini işittim. Başımı çevirip arkama baktım göz ucuyla. Şahin'in arabasıydı, Aral'ın arabasının yanına park etti ve Deniz'le birlikte indiler. Aral onların geldiğini fark etmiş gibi adımlarını yavaşlatmıştı.

"Asaf buluşmak isterse nasıl haberin olacak?" diye sordum kafamı kaldırıp yüzüne bakarak.

O da bana baktı. "Bir tür organizasyona çalışan insanlar her yerdedir Lina," deyip gözlerini etrafta gezdirdi. Sonra bana baktı yine. "Sıradan vatandaşla doğrudan işleri olmaz ama içlerinde mutlaka gözleri olur."

Soğuktan kuruyan dudaklarımı ıslattım. Babam da böyle bir adam olabilir miydi? Sıradan bir vatandaş gibi görünen biri...

"Yani bizim nerede olduğumuzun haberi ona gidecek?"

Çabuk kavradığım için dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi, kafasını salladı. "Öyle."

"Peki sen?" diye sordum merak ederek.

"Ben ne?"

"Sen, istediğinde birinin nerede olduğunu bulabilir misin? Mesela beni?"

Gözlerime baktı. "Bulmamı istiyorsan bulurum."

Kendine olan güveni, elimi tutan eli üzerimdeki gerginliği azalttı. Asaf peşimdeydi ve olur da bir şekilde ortadan kaybolacak olursam beni bulacağından bu kadar emin olması iyi bir teselliydi benim için. Ben küçükken saklambaç oynamaktan korkardım, kimse beni bulmaya gelmeyecek diye. Ama şimdi beni hep bulacak biri var gibi hissettim.

"Ortalıkta olmazsam kendi isteğimle saklanmamışımdır," dedim gözlerine bakarak. "Bul beni o yüzden. Tamam mı?"

Hafiften gülümsedi, kafasını salladı. "Bulurum seni."

Şahin ve Deniz bize yaklaştıklarından Aral yürümeye başladı tekrar. Birlikte kafeden içeri girdik. İsmi dalgınlığımdan okuyamamıştım ama içerisinin tasarımı güzeldi. Sabah saatleri olsa da tıklım tıklımdı içerisi, pek çok insan pazar kahvaltısı için buraya akın etmişti.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Sigara içtikleri için açık alandaki bir masaya ilerledik. Kalabalık masalar arasında ilerlerken o an duyduğum ıslıkla çalınan bir melodi olduğum yere çiviledi beni. O melodi o kadar tanıdık ve ürpertici geldi ki tüylerim diken diken olurken yerimden bir milim dahi kıpırdayamadım. İçimde bir tedirginlik, delicesine bir korku peyda oldu aniden. Kalbim hızla atmaya başladı, nefesim ağırlaştı. Bedenimi tonlarca ağırlıkta hissettim. Panik atak mı geçiriyordum yoksa?

Ben durunca Aral da durmuştu, yavaşça bana dönüşünü izledim. “Lina?”

İçimdeki tedirginlik ve endişe bir anda belirmiş, tüm bedenimi kaskatı etmişti. Bu da neyin nesiydi? Aral’ın gözlerini görmek isteyerek başımı kaldırdım. Neden bu kadar tedirgin hissediyordum? Siyah gözlerine baktım. Onun siyah gözleri sakindi. Neden bu kadar korkmuş hissediyordum? Neden kötü bir şey olacak gibi hissediyordum?

“Aral,” dedim yardım ister gibi.

Yüzümü gördüğünde ifadesi değişti.

“Islık...” dedim ellerim titrerken. “Seni de tedirgin etti mi?”

Kaşları arasında derin bir yarık açılırken o melodi kalabalık arasında tekrar edildi biri tarafından. İrkildim ve Aral’ın elini bıraktım. Aral kaşlarını çatarak bakışlarını kaldırıp sesin kaynağını arar gibi etrafta gezdirdi. Şahin ve Deniz yanıımızdan ayrıldılar. İçimde anlam veremediğim bir tedirginlik, korku peyda olmuştu. Zihnim bulanmış, kafamın ön kısmı uyuşmuştu. Sağ elim başıma giderken gözlerimi kapattım.

“Lina,” diye seslendi bana Aral ama sesi suyun altından geliyordu sanki.

Ona doğru bir adım attım. “Beni bırakma,” dedim endişe içimi sararken.

Kafamı göğsüne yasladım ona sığınır gibi. Panik atak mıydı bu geçirdiğim emin olamıyordum. Daha öncekilere benzemiyordu. Başka bir şeydi bu.

“Lina bana bak.”

Sıcak elini çenemde hissettim, kafamı kaldırdı yavaşça. Gözlerimi araladım. Bana eğilmiş, gözlerime bakıyordu. Gözleri sakindi ama endişeyi seziyordum.

“Nasıl hissettiğini anlat bana. Anlatmazsan yardımcı olamam.”

Yutkundum. “Bilmiyorum,” dedim. Aklımı mı kaybediyordum? “Çok korkuyorum ama neden bilmiyorum.”

Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Tarif edemezdim. Tuhaftı. Daha önce böyle hissetmemiştim. O melodi beni neden böyle kötü etkilemişti bilmiyordum ama daha önce duymuş gibiydim. Sanki bu anı daha önce yaşamış gibiydim.

“Ben,” dedim zorlukla, “sanki suyun altında gibiyim.”

Kaşları çatıldı. Gözlerinde anlam veremediğine dair bakışlar vardı. Ben de anlam veremiyordum. Ben sevmezdim denizi. Suyun altına gir-memiştim ki hiç... Sağ elimle gömleğini kavradım düşmekten korkar gibi. Aral iyi olmadığının farkındalığıyla üzerime eğildiğinden beni kucağına alacağını anlamış, boşluğa düşme hissi içimi daha çok tedirgin ederken kollarımı boynuna sarmıştım. Tanıdık bir koku ve sıcaklık kucaklarken beni, yüzümü omzuna yasladım.

“Bu... Panik atak mı?” diye mırıldandım kalbim deli gibi korkuyla çarparken. “Deliriyor muyum?”

“Sorun yok Lina,” dedi sakın bir sesle. “Her şey yolunda.”

Her şey yolunda.

Aral kafeden beni kucağında çıkardı, kar üzerimize yağarken soğuk hava yüzüme vurduğunda daha iyi hissettim ama botlarının altındaki ka-rın hisırtısı tüylerimi ürpertti o an. Gözlerimi arkasında bıraktığı ayak izlerine indirdiğimde varlığından bile haberdar olmadığım karanlık bir anı boğazıma çöker gibi zihnimin ortasına düştüğünde kalbim sıkıştı. Hissettiğim korkunun sebebiydi bu anı. O anki korkuyu iliklerime kadar hissediyordum şimdi.

Henüz küçüktüm, kaç yaşlarındaydım bilmiyordum. Ellerim küçüktü ve yara bere içindeydi. Minik ellerimde kan kurumuştu, hıçkırarak ağlarken beni taşıyan adamın boynuna sarılıyordum sıkıca. Korkuyla çırpınan kal-bim rahatlamıştı bir nebze. Kurtulmuştum artık ama o melodi, beni korku-tan o melodiyi çalmaya devam ediyordu biri. “Bakma bir tanem,” diyordu tanıdık bir ses sonra bana. Öyle yapıyordum. Etrafıma bakmıyordum ama korktuğumdan gözlerimi de kapatamıyordum. Yeri izliyordum ağlayarak. Beni taşıyan adamın arkamızda bıraktığı kan gölünün ayak izlerini beyaz karda bıraktığını görüyordum. Kanı görmek istemediğimden kafamı boynu-na gömüyordum o adamın. “Korkuyor musun?” diye soruyordu adam saçla-rıma bir öpücük bırakırken. “Artık korkmuyorum babacığım,” diye karşılık veriyordum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Yere indir,” dedim irkilerek başımı Aral’ın omzundan kaldırırken. “Yere indir beni.”

Aral muhtemelen kireç gibi olan yüzüme bakıp beni yavaşça yere bıraktığında bir iki adım geriye sendeledim. *O anı neydi? Ne zamana aitti? Neden birdenbire hatırlamıştım? Islığı çalan kimdi? Ellerim neden kan içindeydi? Babam neden arkasında bir kan gölü bırakmıştı? Babam mı kurtarmıştı beni? Kimlerden kurtarmıştı?*

“Lina,” dedi Aral, açtığım mesafeyi kapatmaya yeltendiğinde geriye bir adım attım, olduğu yerde durdu o da.

Şiddetle inip kalkan göğsümün içinde atan kalbimi kulaklarımda hissediyordum. Kendime gelmem gerekiyordu. Sakinleşmeliydim. Neden Aral’dan kaçıyordum ki? Neden bana dokunmasını istemiyordum? Bu tedirginlik de o anıyla mı ilgiliydi?

Aral yerinden kıpırdamadan beni ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça elini uzattı. “Yaklaşmam sana istemiyorsan,” dedi yumuşak bir sesle. “Elimi tut ama. Düşeceksin. Kalp atışların çok düzensiz, bayılabilirsin.”

Yutkundum. “Bir şey hatırladım,” dedim burnum sızlarken. *Neden bu kadar korku dolu bir anım vardı? Neden ağlama hissi oluşturuyordu içimde? Neyim vardı?*

Kafasını iki yana salladı Aral. “Önemli değil. Buradasın. Benim yanımdasın. İyi olacağız. Kimsenin bize zarar vermesine müsaade etmem.”

Dudaklarını birbirine bastırdım ve kafamı geriye yatırıp gözlerimi kapattım. Sakinleşmeliydim. Kendime gelmem gerekiyordu. Düzgün düşünemiyordum. O ıslık sesi bir anımı tetiklemişti ve unuttuğum bir anım gün yüzüne çıktığı için bu hale gelmiştim. Sorun yoktu. Tehlikede değildim. Geçip gitmiş bir anıydı, kaçmama gerek yoktu.

Burnumu çektim ve elimi uzattım. Sağ elim sol elinin içinde kayarken kıpırdamadı yerinden, beni korkutmak istemiyor gibiydi. Sarılmak istiyordum. Biri bana sarılsın istiyordum. Birkaç adımda ona yaklaştım ve alnımı göğsüne yasladım. “Aral,” diye fısıldadım. Sesim gömleğinin açıkta bıraktığı teninde dağıldı.

Aral sanki beni anlamış gibi sol elini kafamın arkasına koyup beni göğsüne daha çok yaslarken sağ kolu omuzlarımı sararak bana sarıldı. Panik atak geçirmeye başladığımdan beri yanımda o vardı. Kokusu, dokunuşu ya da varlığı beni her seferinde daha kolay sakinleştirmeye başlıyordu. Her seferinde onu kendimle daha çok bağdaştırdığımda artık sakinleşmek için ona ihtiyaç duymaya başlayacaktım çünkü

koşullanmaya başladığımı hissediyordum. Sakinleşmek için ona ihtiyacımın olması tehlikeli bir durumdu ama şu an için son derdim buydu. Onun beni sakinleştirmesine ihtiyacım vardı. Yalnızca nefesime odaklandım. Aral'ın kalp atışları normalde nasıldı bilmiyordum ama onun da hızlanmıştı biraz. Dikkatimi dağıtmak için kalp atışlarını saymaya başladım. Göğsü inip kalkarken sıcak nefesi saç diplerimde dağılıyordu.

“Panik atak geçiriyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Geçecek birazdan.”

Teselli vermekte ve birilerini sakinleştirmekte iyiydi. Fakat hatırladığım şeyler yenilir yutulur türden değildi. Bir ısıklık sesiyle tetiklenen bu anı sıradan bir anı değildi. Hissettirdikleri sıradan şeyler değildi. Üstelik net olarak da hatırlamıyordum. Görüntü o kadar bulanıktı ki tül perde arkasından izliyordum sanki. *Neden kan gölü vardı arkamızda? Neden babamın beni kurtardığını düşünmüştüm? Kimden kurtarmıştı beni? Neden suyun altında gibi hissetmişim?*

Göl.

Zihnimde beliren görüntü tüylerimi ayağa kaldırırken nefesim tekrar hızlanmaya başlamıştı.

“Bu atak değil Aral,” dedim, gömleğinin yakalarının açıkta bıraktığı tenine nefesim çarparken. “Bu bir vurgun.”

Zihnimin derinliğine bir melodiyle hazırlıksız dalmış, vurgun yemiştım. Bilincim bulanıyordu. Başımı kaldırdım ve ona baktım.

“Ben... Boğuluyorum Aral.”

Gözlerim kararmaya başladı. Elimi kaldırıp gömleğine tutundum. Düşeceğim, diyemedim Aral'a. Karanlığın içine düştüm.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey beyaz floresan oldu. Güne üçüncü kez gözlerimi açıyordum ve bugün bir türlü bitmiyordu.

“Baba,” diye mırıldandım farkında olmadan.

Zihnim bulanıktı. Karmakarışıkta kafamın içi. Görüş açıma bir adam girdiğinde net göremesem de Aral olduğunu anladım.

“Lina,” dedi. Onun sesiydi. “Duyuyor musun beni?”

Kafamı salladım. Ne olmuştu? Bayılmış mıydım?

“Ne oldu?” diye sordum çatallaşmış bir sesle.

“Bayıldın ama iyisin, hastanedeyiz,” dedi sakın bir sesle. Tane tane konuşuyordu.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Dirseklerini yatağa yasladı ve kafasını eğdi rahatlamış gibi. Ellerini kafasının arkasına koydu. Saçlarına daldırdı parmaklarını sonra kafasını kaldırdı ve bana baktı. Neden bu kadar endişelenmişti?

“Nasıl hissediyorsun kendini?”

“Ben... İyiyim galiba,” dedim kafamı toplamaya çalışarak.

Panik atak geçirmişt看 sanırım. Yüzümdeki saçımı kulağımın arkasına götürdüğüm sırada zihnime bir bir düştü yaşadıklarım. Yutkundum. Bir ıslık sesi duymuş sonra korkuya kapılmakla kalmamış, varlığından dahi haberimin olmadığı ve gerçekliğinden emin olamadığım bir anı hatırlamıştım. Babamla ilgiliydi. Benimle ilgiliydi.

Kalbimin yine ritmi bozulacak gibi oldu ama kendimi teskin ettim. Sorun yoktu. Geçmiş bir anıydı. Korkmamı gerektirecek bir şey yoktu.

“Dört saattir bilincin kapalı,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Ne?”

Yüzünü göremiyordum. Bu, hiç hoş değildi.

“Duyduğun melodiyle tetiklenerek bastırılmış olduğun bir anını hatırladığın için bilincini kaybettin,” diye açıkladı durumumu. “Ama iyisin şu an.”

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim yutkunmadan önce. Dört saattir bilinçsizce uyuyordum ve bunun sebebi bastırdığım bir anıyı aniden hatırlamış olmanın zihnimde aşırı yüklenmeye sebep olup kısa devre yapmış olmasıydı. İnsan zihni elektrikli bir makineden farklı değildi. Üstelik tamamen yaşamaya odaklıydı. Onunla yaşayamadığı anıyı öyle bir gömerdi ki derinlerine hiç yaşanmamış sayardı. İşt看 ben o gömdüğüm anıyı bir melodinin peşine takılarak, istemeden derine dalarak çıkarmış ve vurgun yiyerek zihnime kısa devre yaptırmıştım.

“Islığı sen de duydun mu?” diye sordum sakince. Bir tek mi ben mi duymuştum?

Sesim sakın olsa da tüylerim diken diken olmuştu yine.

Kafasını iki yana salladı. “Evet,” deyip yüzüne dokundu yorgunca. Onu endişelendirmiş olmalıydım. Başına iş üstüne iş açıyordum. “Kimin yaptığına bakıyoruz ama bunun başına geldiği zaman hiç hoşuma gitmedi.”

Kaşlarımı çattım. “Kasti miydi?”

“Asaf’la karşı karşıya geldikten sonra tam da davet gününde seni tetikleyecek bir melodiyi duymuş olman tesadüf gibi gelmiyor.”

Takip edildiğimiz için birinin o melodiyi duyabileceğim kadar yakınımnda ıslık çalacağı fikri önceden ütöpic gelse de artık hayatımın bir

gerçeğiydi. O kafeye girmeden önce demişti Aral, bizim haberimizin Asaf'a ulaşacağını hatta.

"Bunun beni tetikleyeceğinden emin olamazlardı ki," diye mırıldandım.

Kafasını salladı beni onaylayarak. "Anılarını tetikleyeceğinden emin olamazlar ama kendilerini hatırlatmak için yapmış ya da şanslarını denemek istemiş olabilirler. Ya da hatırladığın şey neyse onu hatırlayıp hatırlamadığını denemek için."

Sıkıntıyla iç çektim. Aral'ın sen neyi bildiğini de neyi bilmediğini de bilmiyorsun, dediği anı anımsadım. Artık ne demek istediğini biliyordum. Birileri bildiklerimden korkuyordu ve ben henüz neyi bildiğimi bile bilmiyordum ama onlar için ciddi bir tehlike olduğum açıktı. Daralmış gibi hissederek yataktan kalkmak istediğimde Aral ayağa kalktı ve doğrulmam için yardımcı oldu.

"Gözlüğümü verir misin?" dedim, yakınımda dursa bile hâlâ yüzünü net seçemiyordum.

Yatağın ucuna ilişirken komodine uzanıp gözlüğümü aldı ve yüzüme taktı nazıkçe. Onun siyah gözlerini artık net bir şekilde görebiliyordum.

"Haklı çıktın," dedim gözlerine bakarken. Yüzümü izledi yalnızca. "Ben neyi bildiğimi bilmiyorum galiba gerçekten." Dudaklarımda alaylı bir gülümseme belirdi. "Dün hiçbir şey bilmediğime çok emindim. Daha bu sabah unutamadığımla övünüyordum bir de. Ne ironi ama..."

Aral'ın yüzü hafiften gerildi. "Elinde olmayan şeyler için de kendini suçlayacaksan çok işimiz var."

Anlayışlıydı yine. O hep sakin ve anlayışlıydı. Benden bir şeyler saklıyor diye bıçak çekmiştim bu adama, yüzüne hiçbir şey bilmiyorum, sen güven bana, diye bağırıştım. Şimdi ise aslında hafızamın tam olmadığını öğrenmiştim. Ben neyi bilmediğimi bilmiyordum, ben neyi bildiğimi bile bilmiyordum. Bir şeyler dönüyordu etrafımda ama ben anlamıyordum. O bana hiç kızmıyordu. Belki kızsız rahat ederdim.

"Ne hatırladığımı sormayacak mısın?"

Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Bilmem gerekmiyorsa anlatmak zorunda değilsin," dedi gözlerime bakarak. "Hatta bilmem iyi olsa bile iyi olmadığı bariz bir anını anlat diye zorlayamam seni."

Kalbimde yine o sıcaklığı hissettim. Niye bu kadar anlayışlı olmak zorundaydı? Bilerek mi yapıyordu? Ellerimi sıktım, tırnaklarım etime baktarken gözlerimi ellerime indirdim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Benim babam... Galiba gerçekten kötü bir adam.”

Fakat hiç öyle hissetmiyordum. Benim babam kötü biri olamazdı ki... Hep mecbur bırakıldığı için organizasyona girebilmiş olabileceğini düşünmüştüm. Belki de annemin tedavisi için mecbur kalmıştır, demiştim çünkü o karıncayı bile incitmeyen bir adamdı. O kanlı botlarla yürürken nasıl dimdik durabilmiş, beni rahatlatabilmişti? Ben babamı tanı mıydum gerçekten?

“Ne zaman yaşandığını hatırlamıyorum ama çok korktuğumu hatırlıyorum. Bir göl vardı sanırım. Kışın ortasıydı. Küçüküm epey, ellerim kan içinde kalmış, babamın boynuna sarılmışım, beni kucağında taşıyordu. Ayak izleri,” deyip sustum. Tırnaklarımı etime daha çok batırdığım sırada Aral’ın uzun parmakları sağ avcumdan içeri girdi, açtı parmaklarımı, artık onun parmağını sıkıyordum. Dişlerimi sıktım. “Ayak izlerinden kan taşıyordu. O melodiyi çalan kişiye bakmamı istemedi babam, yere baktım. Yer kanlı ayak izi doluydu Aral. Ben... Babamı hiç tanı mıyorum galiba.”

Sol eli çenemi tuttu ve kafamı kaldırdı. “Bana bak.”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Siyah gözleriyle buluştu gözlerim usulca. Elini indirdi.

“Hatırladıkların bununla sınırlıysa bu, hiçbir şeyi açıklamaz,” dedi net bir sesle. Beni teselli etmek istediğini biliyordum. Ama hangi iyi adam arkasında kanlı ayak izi bırakırdı ki? “Neyi bilmek istiyorsan öğren diye elimden geleni yapacağım. İhtimalleri kesin sayıp boynunda gezdirme Lina. Kesinleşmeyen hiçbir ihtimal için üzülemezsin.”

Kafamı salladım yavaşça. Şimdi oturup üzülmemin de kahrolmanın da zamanı değildi. Bu anımın ne olduğunu bilmiyordum ama beni bir yerlere vardıracağını biliyordum. Tetiklenmişim bir kere, belki zamanla daha çok şey hatırlardım... Eğer annem uyanmış olsaydı ona sorabilir ve içimi bir parça olsun rahatlatabilirdim.

Kafamı kaldırıp Aral’a baktım. “Ben onlarla yaşamayıp sildiğim anı larımdan ötürü bu adamlar için tehlikeliyim yani öyle mi? Hatırlayıp hatırlamadığımı test ettiler ve ben tepki gösterdim.”

Kafasını iki yana salladı. “Hatırlamadığını bilmeden önce de senin peşindelerdi. Bir şey değişmeyecek. Endişelenme. Planımız değişmedi.”

En azından planımız değişmemişti. Bu iyi bir şey olmalıydı. Hem Aral için bu, bir şey ifade etmemiş gibi duruyordu. Hâlâ aynı taraftaydık. Gözlerimi ellerime indirdim yine. Farkında olmadan serçeparmağını okşadığımı fark ettim o an. Parmaklarımı durdurdum.

“Annemi görsem olur mu?”

Annemin olduğu hastanede yattığımı, hastanenin adının basılı olduğu çarşaftan anlamıştım. O an annemi görmeye o kadar ihtiyacım varmış gibi hissetmiştim ki burnumun direği sızlamıştı. Ne oluyordu bana böyle? Hiç normal değildi. Panik atak geçirip durmak beni hassaslaştırıyor muydu yoksa Aral’ın varlığı mı beni çözüyordu bilmiyordum.

“Olur.”

Kafamı salladım ve ayağa kalkmak için kıpırdandım. Yardım almadan ayağa kalktım ve botlarımı giydim. Montumu üzerime geçirip iyi olduğumu kanıtlamak ister gibi dimdik yürüyerek ondan destek almadan çıktım müşahede odasından. Sessizce asansöre ilerledik. Ellerimi montumun cebine sokmuştum. Asansöre bindik ve en üst kata çıktık.

“Annem uyanmış olsaydı ona sorabilirdim,” diye mırıldandım sırtımı kabine yaslayıp.

O da sağ omzunu yaslamıştı kabine. “Uyandığında sorarız,” dedi.

Uyandığında sorarız. Hem annemin uyanacağını hem de yanımda olacağını vurguladığı şu cümle kalbime kıymık gibi battığında gözlerimi yere çevirdim.

“Panik atakların artmaya başladı,” dediğini işittim Aral’ın. “Doktora görünmek ister misin?”

Muhtemelen ilaç kullanmam gerekecekti, ilaç istemezsem de terapi görmem gerekecekti ve bunun için hiç zamanım yoktu. İlaç kullanmak istemiyordum, ona alışması uzun sürerdi, zihnimi uyuşturabilecek hiçbir şey istemiyordum şimdilik hayatımda.

“Bakarız,” diye mırıldandım.

Israr etmedi. Son yaşanan olay hariç diğerleri öyle çok şiddetli değildi. Güvende hissettiğimde geçiyordu. Bunun için de Aral’ı kullanıyordum ve bu elbette hoş değildi. Onu da geriyordum muhtemelen. Tek başıma idare edebileceğim bir yöntem geliştirmem gerekti, o zaman kendim halledebilirdim.

Ne güzel kandırılıyorsun kendini Lina.

Asansör en üst kata çıktığı sırada kapılar açıldı ve Aral’ın telefonu çaldı. İnerken duraksamasına sebep oldu bu. Onu arkamda bırakıp dışarı çıktım ve o sırada simsiyah giyinmiş, bir seksen boylarında, kafasında siyah bere olduğu için saçlarını göremediğim ama arkadan babamı anımsatan bir adamın acil çıkış kapısından çıktığını gördüm.

Dudaklarımdan, “Baba?” diye döküldü kelimeler ve kendimi kapıya koşarken buldum.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kalbim delicesine atarken adrenalin pompalıyordu kanıma. *Babam mıydı gerçekten? Olabilir miydi? Olabilirdi. Öldüğüne dair hiçbir kanıt yoktu ve Aral onun yaşadığını düşünüyordu. O öyle düşünüyorsa yaşıyor olmalıydı değil mi? Annemi mi görmeye gelmişti? Yaşıyorsa annemi görmeye gelirdi o. Biliyordum. İnsanların ne dediği önemli değildi, benim ne hatırladığım önemli değildi. Ben bana sarılan o adamın, gülümsemenin gücü temsil ettiğini söyleyen o adamın, iyiliğin güç olduğunu söyleyen adamın kötü biri olduğuna inanamıyordum. O bizi bırakmazdı. Bir sebebi olmalıydı! Bıraktıysa bile bir sebebi olmalıydı!*

Nefes nefese kapıyı açıp merdivenleri koşarak inmeye başladı. Korkuluktan aşağı ve yukarı baktım fakat ne inen ne de çıkan hiçbir silüet görebildim. Kendi ayak seslerim ve muhtemelen Aral'ın ayak seslerinden başka ses duymadım. Ben kapıya koşana kadar tek bir kat inmiş olabiliirdi. Uçup gitmemişti ya bu adam!

“Lina!” diye bağırdığını işittim Aral'ın ama durmadım. Duramazdım.

Bir alt katın acil çıkış kapısını iterek kalabalık hastane koridoruna çıktım ve gözlerimi kalabalık içerisinde gezdirdim. Yoktu. *Geç mi kalmıştım? Yine geç mi kalmıştım? Nereye kaybolmuştu? Nereye gitmişti? Benden mi kaçıyordu? Neden kaçıyordu? Babam mıydı ki gerçekten? O kata nasıl girmişti? Polisler neredeydi?*

Aral kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde yüzümde her ne gördüyse kaşlarının çatılmasına sebep oldu bu görüntü. “Sorun ne?” diye sordu.

Bugün kocaman, kötü bir şaka gibiydi. Öfkeli hissediyordum ve çok ağlayasım vardı.

“Bir adam gördüm,” dedim kalbim hızla atarken. Gözlerimi etrafta gezdirdim çaresizce. “Babama benziyordu.”

Kaşlarının ortasında bir yarık oluştu. “Yüzünü gördün mü? Emin misin?”

“Arkadan gördüm. Babama benziyordu. Ben...” Sustum. *Ben ne diyordum? Emin olmak mı? Ben babam diye başka bir adamın cesedini teslim almış biriydim. Arkadan bir adamı babama benzettiğimden peşinden mi koşuyordum? Belki de polis memurlarından biriydi. O kata herkes giremiyordu ki... Ellerimi gözlüğümün altından geçirip avuçlarımı gözlerime bastırdım hayal kırıklığıyla. Aptaldım.*

“Ona benzettim,” diyebildim yalnızca. Mahcup hissediyordum kendimi.

Kendimden utanıyordum hatta. Daha yeni bayılmıştım, dün belimi sakatlamıştım ve şimdi babama benzettiğim bir adamın peşinden

koşuyordum deliler gibi. İşe yaramaz hissediyordum ve çok da üzgündüm. Burnumun direği sızlarken kalbim köz gibi yanıyordu içimde.

“Ben başkasını o diye gömdüm. Belki de değildir... Öz babamı tanıyamıyorum ki ben...”

“Lina,” dedi nefes verir gibi. “Yapma.”

Sıcak nefesini gözlerimi kapatan ellerimde hissettim.

“Acının ortasında bile yarana dokunup duruyorsun. Yapma.”

Ağzımda kan birikmiş gibi metalimsi bir tat yayıldı. “Ben kendi babamı tanıyamadım Aral. Ben kendi babamı tanımıyorum.”

Bu gerçeği asla unutamayacaktım. Ne olursa olsun... Bana başka bir adamı babam diye verdiklerini asla unutmuyacaktım. Yirmi iki senelik babamı bana yabancı ettiklerini, onun bir yabancı olduğunu asla unutmuyacaktım.

“Beni kendi babama yabancı ettiler,” dedim, üzgündüm. “Benim babam kötü biri değildi ki... Neden böyle oldu?”

Kendimi uzun zamandır hiç bu kadar kırgın ve yıkılmış hissetmemiştim. Babam kötü biri olsaydı onun ölmüş olmasının altından daha kolay kalkacağımı düşünmüştüm ama asıl onun kötü biri olduğunu düşünmek beni yıkmıştı.

Ellerimi tuttu ve yüzümden çekti. Sızlayan gözlerime baktı.

“Ağla Lina,” dedi gözlerimin içine bakarak.

O ağla, dediğinde o kadar çok ağlama isteğiyle doldum ki dişlerimi sıktım ve gözlerim dolsa da iki yana salladığım kafamı geriye yatırdım. Sıktım kendimi ağlamamak için, şakağımdaki damarlar bile şişmişti muhtemelen.

“Ağlayamam,” dedim zorlukla.

“Ağla,” diye directti. Gözlerimi kapatmayayım diye sıkıca ellerimi tutuyordu.

Ağlamamak için floresanlara baktım. “Ağlayamam.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ağlatma beni,” dedim içim titrerken. Ağlamak istiyordum ama ağlarsam yıkılacak gibi hissediyordum. Yıkılamazdım. Şimdi değil. “Lütfen... Ağlatma beni Aral.”

“Gözyaşlarından bile kaçırıyorsun Lina. Ağlamak da bir kurtuluştur.”

“Ben kurtulmam,” dedim altdudağıma ısırp boğazıma yığılan yumruları bir bir yutarken. “Ben ağlarsam yıkılırım.”

Sen yıkılmış birisin Lina. Ağlarsan altında ezilirsin.

Ellerinden kurtardım bileklerimi ve yanından geçip acil kapısını açtım, merdivenlere çıktım. Burnunu çekerek gözlerimi kazağımla

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

kuruladım ve belimin ağrısını umursamadan merdivenleri çıkmaya başladım yavaşça. Ardımdan Aral'ın da merdivenleri çıkmaya başladığını işittim.

“Kameraları kontrol ettirip polisleri sorgulatacağım Yiğit’e. Kimmiş öğreniriz.”

Kafamı salladım yalnızca. Burnumu çektim ve gerilen omuzlarımı gevşettim. “Annemi göreyim gidelim,” dedim düz bir sesle. Sanki az önce ağlamak üzere olan ben değilmişim gibi yine o ifadesiz kabuğuma çekilmiştim. Kaçmıştım yine duygularımdan. “Savcı beklemesin.”

“İyi değilsin,” dediğinde yumruklarımı sıktım.

“Değilim,” dedim sinirle ve ona döndüm. Birkaç basamak yukarıda olduğumdan onun yüzüne doğrudan bakabiliyordum. “Dökülüyorum baksana!” diye bağırdım.

Sinirliydim. Ona da sinirliydim. Bana kızmadığı için... Bana anlayışlı olduğu için... Bana güçsüz hissettirdiği için... Bana teselli olmayı tattırdığı için... Kalbimin attığını hatırlattığı için kızgındım. Bir şeyleri kırıp dökmek, sinirimi çıkarmak istiyordum ve yine o vardı yalnızca yakınımda.

Sakince, “Bakıyorum,” dedi o da gözlerime bakarak. “Görüyorum ve sana ne iyi gelir onu bulmaya çalışıyorum.”

“Çalışma,” dedim ters bir ifadeyle. “Beni düşünme. Bana sarılma. Bana ağla falan deme. İyi misin diye sorma bana. Yanında olacağım, seni koruyacağım, deme! Sakinleştirme beni! Güçsüzleştirme! Elini uzatma bana sürekli!”

Öylece yüzüme baktı. Ona alışmaktan korkuyordum. Bugün daha çok yüzüme çarpmıştı bu gerçek. Halimi hatırlımı her sorduğunda, yanımda olduğunu her vurguladığında, içim korkuyla titrerken yüzümü ona her yasladığımda onun varlığını kabul ediyordum. Alışıyordum ona ve bu bileylediğim bıçağı kendime çevirmekle aynı şeydi. Kendi kendime yetiyordum önceden ama şimdi o allak bullak etmişti tüm her şeyi.

“Bitti mi?” diye sordu gözlerime bakarken.

“Bitmedi,” dedim kafamı iki yana sallayıp. “Bitmiyor. Bitmeyecek.”

Bir iki basamak çıkıp tam önümde durduğunda boy farkımız açılmıştı. Aramızdaki mesafe neredeyse kapanmıştı.

“Öfken aklını ele geçirdiğinde dilini silah etmekle kalmıyorsun. Sen insanların gözlerine nadiren bakıyor olsan da yalanları gözlerinin içine bakarken daha rahat söylüyorsun.”

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım etime oturdu.

“Sözünü hatırla Lina Kara,” dedi ve hafifçe yüzüme eğildi. Burun buruna geldik neredeyse. Gözlerimi gözlerine dikmişim. “Yalan söylemek yok.”

Karanfil kokan sıcak nefesi yüzüme vurdu. Gözlerine bakamadan bakışlarımı dudaklarına indirdim. Ardından boynundaki zincire çevirdim gözlerimi. Bu, mağlubiyetimin bir resmiydi.

“Sakinleşebildin mi bari bana fırça atarken?”

Gözlerimi boynundaki zincirde gezdirdim. “Niye kızmıyorsun bana? Haksızım basbayağı. Şımarıklık ediyorum. İyilik bilmez soytarının tekiyim.”

“Seni azarlamamı mı istiyorsun?” diye sordu. “Abin yok diye üstüne gitmiyordum.”

“Azarlasan daha iyi hissederdim.”

“Toysun,” dedi o da cevaben.

Çatık kaşlarıyla kafamı kaldırıp ona baktım. Bana baktı yukarıdan.

“Ben yirmi iki yaşındayım.”

Kafasını salladı diliyle dudaklarını ıslatırken. “Tam da toy birinin vereceği bir cevap.”

Karşı çıkacaktım ki buna izin vermedi. Kafasını iki yana salladı. “Toy olmakta sorun yok Lina. Sen de söyledin dün. İkimizin de içinde olduğu hayatın gerçekliğinin derinliği farklı. Ayrıca benim kişiliğim bu. Sen bana seni teselli ediyorum diye kızsın da ben degeceğini düşünüyorsam seni kızgınsın diye bir daha teselli ederim. Kindar olduğum kadar sabırlıyım da. Sen ise teselli edilmek yerine kıldığın kadar kırılıp eşitlenmek istiyorsun ama bu bir yarış değil. Beni ortak etmeye çalışma kendine. Korkularını anlıyorum ama kabuk bağlayan yaralarını kanatan sensin, ben değilim.”

Bir şey diyemedim. Bu ikinci mağlubiyetimdi ona. Sessizce kabullendim dediklerini. Özür dilemek istedim ama yüzüm yoktu. Yalan söylerken gözlerine bakıyordum ama gerçekleri itiraf edecek yüzüm yoktu. Ona arkamı döndüm usulca, merdivenleri çıkmaya başladım. Peşimden çıktı o da.

Belki de bu yüzden yalnızsındır Lina...

Yanına girmeme izin vermediklerinden annemi on beş dakika kadar izleyip gidebileceğimizi söyledim Aral’a. Asansöre bindik yine. Asansör sessiz ama hızlıca bizi giriş kata götürürken içimde beni kemiren o kısma arkamı dönemedim daha fazla.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Gözlerini bana çevirdi ama ben ona bakamadım.

“Yardım almak da yardım etmek de iyidir. Güçsüzleştirdiği de yoktur, aslında güç verir.”

Sustum yalnızca. Tırnaklarımla oynuyordum suçlu bir çocuk gibi.

“Benim hiçbir yere gittiğim yok Lina. Aniden kayıplara karışıp numaramı değiştirecek halim yok.”

Bu iş çözüldükten sonra konuşmak için sebebimiz olacak mıydı sanki? Başım sıkışınca onu rahatça arayabilecek miydim? Sanmıyordum hiç. Belki Güneş abla ile görüşürdüm ayda yılda bir. Benim annemi öz annesi bile aramıyordu. Aral mı arayacaktı beni?

Asansörden indiğimizde, “Ben lavaboya gideceğim,” dedim.

Elimi yüzümü yıkasam iyi olacaktı. Sakinleşip kendime gelmem gerekiyordu. Aptalca davranıyordum.

“Tamam. Burada bekliyorum,” dedi kafasını sallayıp.

Ben de kafamı salladım ve onu arkamda bırakıp tuvalete doğru ilerledim. Kadınlar tuvaletine girip ellerimi soğuk suyun altına soktum. Buz gibi suyu yüzüme çarptım. Nemli ellerimi enseme gezdirirken tırnaklarımla Aral’ın ensesine dokunduğum birkaç an düşünce aklıma kaşlarım çatıldı. Ne düşünüyordum ben şimdi? Ne alakaydı?

İçeri giren bir kadınla aynada göz göze geldik. Doğruca yanıma ilerledi ve lavabonun tezgâhına bir zarf bırakması gerilmeme sebep oldu.

“Lina Kara’ya,” dedi ifadesiz bir yüzle gözlerime bakarken.

Uzun boylu, beyaz tenli, parlak sarı saçları olan genç bir kadındı. Benden birkaç yaş büyüktü muhtemelen, belki yirmilerinin sonundaydı. Gözaltı morluklarını yüzündeki güzel makyaj bile kapatamamıştı, yorgun bakıyordu ama en önemlisi beni tanıyordu. Tuvalete girdiğim gibi peşimden gelmişti. Bugün gerçekten çekilmez bir hal alıyordu.

“Sen kimsin?” diye sordum ama cevap vermedi.

Öylece yüzüme bakıyordu. Elleri arkada birleşikti. Bu duruş üzerine yerleşmiş gibiydi. Korumaları anımsatıyordu. Gözlerimi kapıya ilişti. Eğer silahı yoksa onu atlatabilirdim belki ve doğruca Aral’a giderdim.

Çenesiyle zarfı işaret etti. “Önce oku.”

Bir de karşıma geçmiş bana emir mi veriyordu? Öfkeyle dişlerimi sıktım. Ama zarf, daha önce gelen zarfa benzediğinden ne yazdığını da merak ediyordum. Uzanıp zarfı aldım. Zarf öncekine benzemiyordu, aynıysaydı. Tek farkı bir boy daha ufağıydı ve üzerinde bu kez bir cümle değil tek bir harf yazılıydı. *K. Kara’nın K’si.*

Zarfı açtım. İçerisinden altın işlemeli bir iskambil kâğıdı çıktı bu kez. Arkasındaki işlemede K harfi damgalanmıştı. Önyüzünü çevirdim. *Kupa Valesi*.

Biri ters biri düz olan bir figürdü kartın önyüzündeki. Tarot kartında bırakılan kan lekesinin yerini bu kez kartın üzerindeki ikisi büyük ikisi küçük kupa simgesinden birindeki yanık izi almıştı. Kartın anlamına, ne anlatılmak istendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Zarfın içinde bir kâğıt parçası olduğunu fark edip onu da çıkardım. Alt alta dört dize yazılmıştı.

Tom kavalcının oğluydu

Dynamayı gençken öğrenmişti

Çalabildiği tek melodi

Tepelerin üstünde ve uzakta idi.

Tüylerim birer bıçak oldu, ensem dayandı. Küçükken babamın kucağında uyumak üzere olduğum zamanlarda onun bana söylediği şarkıydı bu. Annem ve babam dışında bunu bilen olamazdı. Asaf bunu biliyor olabilir miydi? Bana oyun mu oynuyordu? Ya da ben gerçekten az önce babamı mı görmüştüm? Bana mesaj bırakıyor olabilir miydi?

“Çıkman gerek buradan,” dedi kadın dümdüz bir ifadeyle.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. “Kim gönderdi bunu?”

“Çıkman gerek bir an önce. Zamanımız azaldı.”

“Hiçbir yere gitmiyorum!” dedim, kâğıdı parmaklarım arasında öfkeyle sıkarken. “Ne bu şimdi? Ne anlamam gerekiyor bundan? Sana güvenmem gerektiğini mi? Ne yaşadığım hakkında bir fikrin var mı senin? Asaf için çalışmadığını nereden bileyim? Ya da adını bile bilmediğim ama beni ortadan kaldırmak isteyen biri olmadığını?”

“Asaf’a güvenemezsin,” dedi kadın net bir ifadeyle. “Çakırcalar da iyi bir seçenek değil senin için.”

Kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatılırken alayla güldüm. “Bu mu yani en iyi seçenek? Ayrıca ilkinde Ç harfi de vardı?” deyip elimdeki kartı gösterdim.

Mavi gözlerini gözlerimde gezdirdi. “Bu zarfı aldığında geleceğini söyledi.”

“Kim?”

“Anlayacağını da söyledi.”

Sinirle elimi alnıma götürdüm. Robot muydu bu kadın? Yalnızca işine gelene cevap veriyordu.

“Babamdan mı bahsediyorsun?”

Göğüs kafesim kalbime dar geliyordu artık. Hiçbir şey söylemedi.

“Hiçbir yere gelmiyorum,” dedim net bir şekilde. “Bu,” deyip zarfı salladım, “seninle gelmem için yeterli değil. Hiçbir şey de anlamadım!”

Yanından geçmek istedim ama önüme geçtiğinde öfkeyle kararan gözlerimi ona çevirdim. Elimdeki kartı zarfıyla birlikte montumun cebine soktum ve hâlâ cebimde taşıdığım neşteri tuttum.

“Çekil,” dedim tehditkâr bir sesle. “Bağırırım. Aral’ın gelmesi saniye sürmez.”

Gözleri cebimden çıkarmadığım sağ elime kaydı. Bana hamle yapacak olursa neşteri kullanmaktan çekinmezdim. Onu öldürmezdim ama mecbur kalırsam kendimi savunacak kadar zarar verebilirdim.

“Senin tarafındayız Lina. Gelirsen anlayacaksın.”

“Gelmiyorum hiçbir yere.” Sesim buz gibi ve mesafeliydi. “Benim tarafımda olan her kimse kendisi gelsin.”

Bu sefer yanından geçmek için hamle yaptığımda beni engellemedi ama kapıya ulaşacağım sırada, “Babanın kim olduğunu merak etmiyor musun?” diye sordu.

Olduğum yerde kalıp öfkeli gözlerimi ona çevirdim.

“Şu an yapacağın en mantıklı hareket benimle gelmek olur. Çok zamanımız yok. Asaf’ın zamanı daraldı, buraya geliyor. Çakırca güçlü olabilir ama tek başına halledemeyeceği bir şey bu ve Aral Çakırca, ölür de babasından yardım istemez. Seni sevdiği için Asaf’ın seni almasına izin vermez belki ama bunu yaparken yaralanacak, hatta ölecek belki de. Seni korumak istediği için arkadaşı da kardeşi de zarar görecek.”

Aral’ın beni gerçekten sevdiğini, bizim gerçekten sevgili olduğumuzu düşünüyordu. Üstelik onun kim olduğunu da babasıyla arasının iyi olmadığını da biliyordu. Aral ondan yardım istemeyi düşünmüyordu çünkü babasının onu koruyacağını söylemişti. Hem polisler vardı burada ama bu kadının bunu da bildiğine emindim. Buna rağmen Aral’a bir şey olacağını ima etmesinin sebebi beni manipüle etmekti belki de... Ama ya müdahalede geç kalırlarsa? Aral o mekâna girerken silahını almamıştı yanına, onun kimseye zarar vermek istemediğini biliyordum, o bu hayatı yaşamak istemiyordu ve silahı şu an da yanında değildi. Eğer Asaf gözünü karartırsa onlara zarar verebilirdi. Ya gerçekten ölürse? Bu hiç beklemediğim bir şekilde içime öyle hızlı yayıldı ki kalbimin ritmi değişti. Benim yüzümden ona, Deniz’e veya Şahin’e bir şey olursa ne yapacaktım? Bir polis şehit olursa ne yapacaktım?

“Kimsin sen?” diye sordum tekrar kadına. “Babamı tanıyor musun gerçekten?”

“Anneni de babamı da yakından tanıyorum.”

Alayla güldüm ama yumruklarımı sıkıyordum. “Buna inanmam mı gerekiyor?”

İşlerin bu raddeye geleceğini tahmin etmiş gibi cebinden bir fotoğraf çıkardı. Eski bir fotoğraftı bu. Bana uzattı. Sol elimi uzatıp aldım. Fotoğrafta annem ve babam vardı, ikisi de çok gençti ve ortalarındaki genç kız, karşımda dikilen kadındı.

“Kartları bana gönderen kişi kim? Neden kart gönderiyor bana?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Yalnızca senin anlayabileceğini söylüyor.”

Sinirle kapıya vurdum. “Delireceğim.” Neden herkes bütün kilit nokta benmişim gibi davranırken ben en aptal kişi olduğumu hissediyordum?

“Çok zamanımız kalmadı Lina. Asaf her şeyi göze aldı.”

“Ne istiyor benden?”

“Sen bilmiyorsan ben de bilemem.”

“Lanet olsun!” diye bağırdım. “Herkes bir şey bildiğini ima ediyor ama benim bir bok bildiğim yok! Anlayın artık!”

Kaşları çatıldı. “Her neyse!” diye kestirip attı kadın. “Geliyor musun? Yoksa iki Çakırca ile hayatta kalmak için şansını mı deneyeceksin?”

Aral bana kaybolursam beni bulacağını söylemişti. Eğer şimdi o kadınla gidersem beni bulurdu değil mi? Zarf sahibine yönlendirirdim hem Asaf’ı. Zira kadın Asaf’la çalışıyorsa da yapacak bir şeyim yok gibi duruyordu çünkü burayı basmalarına hiçbir şekilde izin veremezdim. Annem bu hastanede yatıyordu.

“Tamam,” dedim. Kendime inanamıyordum. Aral ona ihanet ettiğimi düşünmezdi değil mi? “Aral’a söyleyeceğim ama.”

Kafasını salladı. “Mesaj atabilirsin çıkarken. Peşimize takılmasın.”

“O da gelse olmuyor mu?”

“Çakırcalarla görünmemelisin Lina,” dedi kafasını iki yana sallayıp.

“O ne demek?”

“Seninle bir Çakırca’nın yan yana gelmesi saçmalık demek.”

Asaf da bizi yan yana gördüğünde anlamsız bulmuştu. Babam gerçekten organizasyon lideri falandı da Aral’ın babasıyla mı düşmandı? İlk zarf bir uyarı mıydı gerçekten? Birlikte yola çıkmayalım diye... Hayatımın gittikçe rayından çıktığını ve yolumu kaybettiğimi hissediyordum.

Kadın sırt çantasından bir siyah çarşaf ve kocaman bir gözlük çıkardı.

"Bunu giy, Çakırca seni bekliyor. Fark etmiştir bir terslik olduğunu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona ihanet ediyor gibi hissediyordum ama eğer ona ya da Deniz'e ve Şahin'e bir şey olursa bu yükü kaldıramazdım. Aral da ileri gidebileceğini söylemişti Asaf'ın. Aral o kadar kişiyle baş edemezdi. Polislerin de öyle ateş etme izinleri yoktu bildiğim kadarıyla. Benim yüzümden zarar görsünler istemiyordum. Babam yüzünden kan görmek istemiyordum.

Çarşafı giydim, yüzüme taktığım büyük güneş gözlüğü yüzümü tamamen kapattı. Tuvaletten çıktığımızda Aral'ın keskin bakışlarla bizi izlediğini sezdim. Kadınlar tuvaletini izliyordu ve hâlâ çıkmamış olmamdan şüphelenmişti. Yumruklarımı sıkarak yutkundum. Ona arkamı dönmek istemiyordum. Çok sinirlenecekti, ona güvenmediğimi düşünecekti. Belki de hata ediyordum ama ya ona bir şey olursa? Ya kardeşine benim yüzümden bir şey olursa?

Kadın beni tereyağından kıl çeker gibi hastanenin başka bir çıkışından çıkardı. Onunla attığım her adım endişemi körüklüyor olsa da öfkem baskındı. Bu da beni dinç tutuyordu. Cebimdeki neşteri sıkıyordum. Boynuma dolanan ipi kesmek istemiş, diğer ucunu bulmak için *ölüm meleğini* takip etmiştim ama sonra anlamıştım ki arapsaçı ve kördüğünlerin beşiğine çekilmiştim.

"Motorum şurada," dediğinde motoruna baktım.

"İlk kartı da mı sen getirdin?" diye sordum gözlerimi ona çevirip. Kafasını salladı. Vücudu yapılı olduğu için onu genç bir erkek sanmışlardı.

Üzerimden çarşafı sıyırırken caddeye giren siyah arabalar aniden fren yaparak önümüzü kestiğinde kadın küfrederek önüme geçti ve beni arkasına çekti.

"Siktir," dediğini işittim.

Yutkundum. Siyah arabadan Asaf indiğinde tüylerim yine bir bıçak gibi dikilmişti. Yüzündeki çizik hâlâ kıpkırmızıydı, kabuk tutmuştu ve pansuman dahi yaptırmamış gibi duruyordu. Bana hastalıklı bir gülümsemeyle baktı doğrudan.

"Ah! Beni karşılamaya mı geldin hayatım?" diye sorduğunda dişlerimi siktim.

Kadın bana yalan söylememişti. Etrafta yedi siyah araba sayıyordum ve içeride en az dört kişi vardı. Aral'a zarar vermek istediği çok belliydi.

"O ibneyle uğraşmak zorunda bıraktırmadın beni, teşekkürler," dedi ve bana elini uzattı. "Bana gel Lina. Sen uslu bir kız ol, ben de onu bırakayım."

Kadın elini arkasına uzattı, gitmemi istemiyormuş gibi bir hali vardı. Gitmek istemiyordum. Asla gitmek istemiyordum. Dün iğrenç ithamlarda bulunmuştu ve bana takıntılı gibi duruyordu. Yanında olmak isteyeceğim son kişiydi.

Asaf, kadının korumacı tavrına sinirlenmiş gibi başıyla işaret verdi. Kadın, bize doğru gelen bir adamı hiç zorlanmadan yere serdiğinde Asaf elini beline atıp silahını çıkardı ve kadına doğrulttu. Kadının da elini belinin arkasına götürdüğünü gördüm. Silah patlarsa Aral ve polisler buraya gelirdi.

“Yerinde olsam yapmazdım,” diye uyardı kadını.

Kurşunu namluya sürüp kadına doğrulttuğunda nefesimi tuttum. Doğrudan bana çevirdi gözlerini. Birkaç silah daha üstümüze doğrultulmuştu.

“Kafası patlamış bir ceset daha gömmek istemiyorsan bana doğru gel,” dedi ölüm gibi bakarken gözlerime. “İyice canımı sıkmaya başladın.”

Ölüm, yüzüme bakıyor gibi hissettim o bana bakarken. Yanımda gezdirdiğim ölümün onun ortağı olduğunu iliklerime kadar hissettim. Bana o cesedi babam diye veren o muydu? Öyle büyük bir öfke hissettim ki korkuyu söküp attı içimden sanki. O kadar öfkelen dim ki onu çıplak ellerimle öldürmek istedim. İlk kez birini öldürmek isteyecek kadar çok nefret ettim.

Tetiğe parmağını yerleştirdiğinde, “Yapma,” dedim nefretle. “Yapma Allah’ın belası!” diye bağırdım.

“Bana gel,” dedi yalnızca. “Olman gereken yer benim yanımda.”

Kadın bana kafasını iki yana sallayarak baksa da yanından geçtim ve ona ilerlemeden önce gözlerine baktım. Gerçekten beni korumak istiyor gibi bakmıştı. Eğer gerçekten benim yanımdaysa öylece çekip gitmemesini umuyordum.

“Onun gitmesine izin ver önce,” dedim Asaf’a.

Asaf elini kaldırıp ileri geri salladı git, der gibi.

Gözlerimi kadına çevirdim tekrar. “Git.”

Ona aslında, Aral’a haber ver de demek istemişim ama bu Asaf’ı delirteceğinden dile getirememişim.

Dişlerini sıktı, mavi gözlerini gözlerime dikti bir süre. Sonra kafasını sallayıp motora atladığı gibi gözden kaybolduğunda sadece bana yardım edeceğini umuyordum.

“Gel bakalım küçük serçe.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Midemin bulandığını hissetsem de ona doğru adım attım. Asaf'a dokunmadan arabaya binecektim ki beni durdurdu. Bir korumaya başıyla işaret verdiğinde kadın bana yaklaşıp üstümü aradı.

“Önce güvenlik hayatım. Alınmıyordur umarım,” deyip yüzünü işaret etti. “Senin hediyen.”

Dışlerimi sıktım yalnızca, yüzüne tükürmek istiyordum. Kadın cebindeki neşteri çıkardığında Asaf keyifle gülümsedi ve elinden aldı neşteri. Tek silahımı da kaybetmiştim.

Arabaya bindim istemeye istemeye. Asaf da yanıma yerleşti, ona en uzak köşeye çekildim. Araba anında çalışıp hastaneden uzaklaşırken gözlerimi geride kalan hastanenin bahçesine diktim ve o sırada bahçede hızlı adımlarla yürüyen Aral'ı gördüm. Telefonum titrediğinde Asaf onu montumun cebinden çekip çıkardı.

Öfkeyle parlayan gözlerimi yüzüne diktim.

“Sevgilini soyadıyla mı kaydettin?” diye sordu alaylı bir ifadeyle. Sonra aramayı yanıtladı.

Aral'ın, “Lina neredesin?” dediğini işittim telefonun diğer ucundan.

“Olması gerektiği yerde,” diye cevapladı onu Asaf.

Artık Aral'ı göremiyordum.

“Senin gelmişini geçmişini sikeceğim!” diye gürlledi Aral. “Seni bunu yaptığını pişman edeceğim. Onun kılına dokun, dokunabileceğin bir derin kalmadığına emin olacağım.”

“O zaten bana aitti. Ben sadece bana ait olanı geri aldım.”

Midem daha çok bulandı. Eğer neşterimi almamış olsaydı kendime hâkim olabileceğimi sanmıyordum.

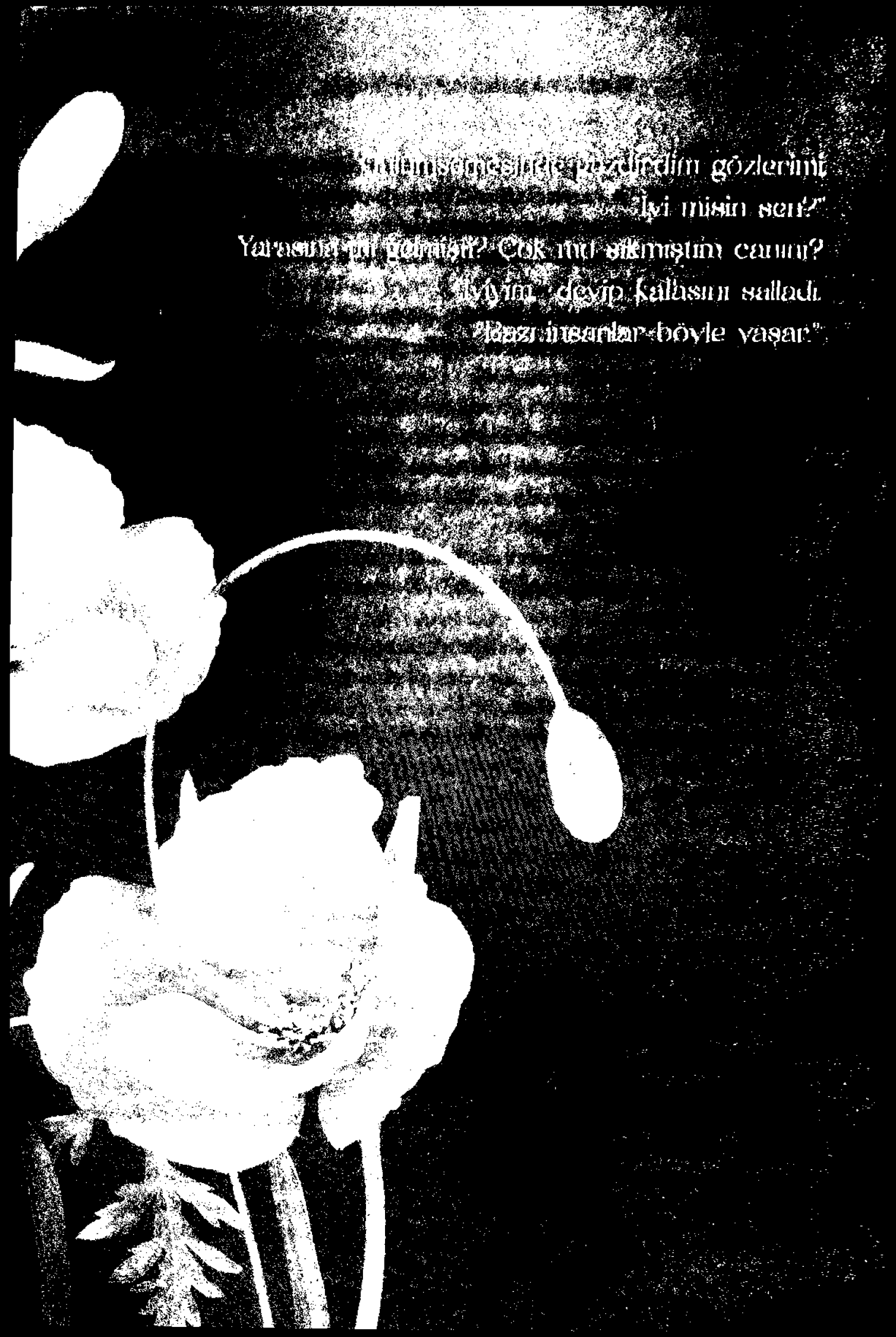
“Bulacağım seni biliyorsun,” dedi Aral. Bunu sanki bana söylemiş gibi hissettim.

“Baban olmadan bir hiç olduğunu anlayacaksın sen de,” deyip Aral'ın yüzüne kapattı. Daha sonra tamamen kapattı telefonumu ve bana uzattı. Kartımı kırmasını ya da telefonumu atmasını beklemiştim ama yapmamıştı. Aklında ne vardı kimbilir...

“Nereye götürüyorsun beni?” diye sordum nefret dolu bir sesle.

“Katılmamız gereken önemli bir davet var. Daha sonra hesaplaşacağız seninle.”

"Nemsenesinle pezdirdim gözlerini
"İyi misin sen?"
Yarasına mı gelmiş? Çok mu ağrıyordun canım?
"İyiyim" deyip kalasını salladı.
"Bazı insanlar böyle yaşar."

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Yaklaşık iki saat içinde gözlerim kapalı şekilde getirildiğim binada, dört saattir nerede olduğumu bilmeden yalnızca sandalyede oturuyor, başımda iki gardiyanla bilmediğim bir şeyi bekliyordum. Saat akşam yedi civarındaydı. Asaf beni odaya bıraktığı gibi çıkıp gitmişti. Telefonum hâlâ bende idi fakat çekmiyordu. Sinyal kesici kullanıyorlardı muhtemelen. Gardiyanlarım hiçbir yere kıpırdamamakla kalmıyor, asla konuşmuyorlardı. Tuvalet gitme bahanesiyle ellerimi çözdürüp banyoyu karıştırmıştım fakat ne bir pencere ne de kesici delici bir alet vardı içeride. Geri döndüğümde tekrar plastik kelepçelerle sandalyenin kollarına bağlanmıştım ellerim. Aral beni bulabilecek miydi gerçekten? O kadın öylece çekip gitmiş miydi? Karamsarlığa düşmenin sırası değildi, panik atak geçirmek isteyeceğim son andı. Tetiklenmeyi hiç istemiyordum.

İçinde olduğumuz odanın kapısı açıldığında içeri bir kadın girdi güler yüzle.

“Assolistimiz de gelmiş,” dediğinde kaşlarım çatıktı. “Seni hazırlama vaktimiz geldi.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum. Gerçekten beni cam kutuya koyup gösterecek miydi?

“Gecenin yıldızı sensin ya hayatım...”

Öfkeyle yumruklarımı sıkarken ellerimi oynattım dikkatini çekmek için. “Ben burada zorla tutuluyorum farkında mısın? Hiç mi insanlığınız yok?”

Bağlı bileklerime baktıktan sonra başımda bekleyen adamlara çevirdi gözlerini ve morali biraz bozulsa da gülümsedi.

“Korkmana gerek yok bir şey yapmazlar,” dedi ama buna kendisinin bile inandığından şüpheliydim.

“Şöyle getirin kızı. Makyaja başlayacağım,” diyerek makyaj masasının önünü işaret etti.

“Şaka mısınız ya?” dedim öfkeyle.

İki koruma kollarımı çözmek yerine beni sandalyeyle kaldırıp aynanın önüne bıraktılar.

Kadın söylediklerimi hiç duymamış gibi ağızındaki sakızı çiğnemeye devam ederken makyaj malzemelerini çıkarıyordu masanın üzerine.

Asabi davranıp zarar görmek yerine akılcı davranıp kurnaz olmayı tercih ederek bana makyaj yapmasına ses etmedim. Aksine eşyalarını inceliyordum. Kaş usturası keskindi ama kendimi koruyabileceğim kadar değildi. Kaş makası için de aynı şey geçerliydi ama belki plastik kelepçeyi

kesebilirdi. Bir çakmak bulursam saç spreyi iş görebilirdi aynı zamanda. Kadının nefesi sigara kokuyordu, üzerinde çakmak olmalıydı.

“İenin oldukça pürüzsüz. Gerek bile yok aslında makyaja ama işte... Tiplemene uyması için...”

“Tipleme mi?” diye sordum kaşlarımı çatıp.

“Evet. Soyтары olacakmışsın ya? Kukladan bir soyтары.”

Kukla soyтары... Babamın bana öğrettiği kukla tiplemesi...

“Kadir Kara diye birini tanıyor musun?” diye sorduğumda kadının eli durdu.

Buz kestiğini hissettim. Gözleri korkuyla korumalara kaydı. Tanıyordu.

“Bilmem ben,” dedi bariz bir şekilde saklayarak. “Ben, bana ne derlerse onu yapıyorum. Karıştırma beni.”

“Çıldıracam!” dedim histerik bir şekilde gülerek. Gülüşüm onu irkiltti. Dikkatini çekmiştim. “Sen de bir kadınsın! Bu adamlar beni zorla tutuyorlar! Bir şey yapamaz mısın gerçekten?”

“B-ben,” diye kekeledi kadın. “Sadece işimi yapıyorum.”

Asaf’tan korktuğu o kadar açıktı ki... Belli ki o da mecburdu bir şeylere. Biliyordum, sadece dikkatini masadan çeksin istemişim. Yüzümü boyadıktan sonra ince bir işçilikle göz makyajı yapmak için yüzüme iyice eğildiğinde aynadan arkayı kontrol edip korumaların yeterince uzak olduğuna kanaat getirdim ve fısıldadım.

“Yardım etme,” dedim kadına. Gözlerime baktı anlamamış gibi. “Ama yoluma da çıkma.”

Gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi. İşine devam ederken ellerinin titrediğini fark ettim. Parmaklarımın uzun olması iyi bir şeydi. Çantasında ilk gördüğümde gözüme kestirdiğim kaş makasını kadına bağırırken yürütmüştüm ve sağ elimdeki plastik kelepçeyi zor olsa da çoktan kesmişim. Yüzüme eğildiği için sakince uzun hırkasının ceplerini yokladım ve şans mıdır bilinmez ilk denemede çakmağı bularak el çabukluğuyla avcuma sakladım. Sol elimi açtığım gibi saç spreyini alacak ve onu bir nevi alev silahına dönüştürecektim.

Kadının elleri titremeye devam ediyordu ama ses çıkarmadı. Sol elimdekini de kestiğimde ani bir hareket yapmasın diye kafamı iki yana salladım. Sonra gözlerimi saç spreyine diktim. Oldukça dolu olmasını umdum. Aniden ayağa fırladığımda korumalar üzerime atıldı. Saç spreyini aldığım gibi çakmağı ateşledim ve arkamı dönüp onlara alev püskürttüm. Temkinli olmak adına geri çekildiler.

“Bir adım daha atarsanız yakarım sizi,” diye uyardım.

Yaşça büyük olan, “Tut kızı,” dedi öfkeyle, daha genç olana.

Genç olan tek kelime etmeden üzerime yürüdüğünde sprey püskürtüp çakmağı ateşe verdim tekrar. Ona doğru bir alev püskürdüğünde saçları tutuştu ve geri çekildi. O saçlarını söndürmeye çalışırken diğeri üzerime yürüdü. Bu kez hedefime onu aldım ve kapıya doğru geri geri adımlar attım. Yaşlı olan temkinli adımlarla yaklaşıyordu bana.

“Yaklaşma bana!” dedim öfkeyle.

“Çıkamazsın buradan,” dedi net bir sesle. “Dışarısı adam dolu.”

“En azından şansımı denerim.”

Güldü alayla. Buradan öylece çıkamayacağımı ben de biliyordum. Silahları vardı. Onlardan birini almak istiyordum. O sırada saç spreyi bitti, şişeyi adama fırlattım, koluyla korudu kafasını. Bu esnada aramızda bir adım daha açtım. Birinin silahını alsam onları yeterince uzak tutabilirdim kendimden. Hiçbiri beni öldüremezdi ama benim için aynı şeyi söyleyemezlerdi. Asaf burada değilse bir şekilde kaçabilirdim belki... Kurtarılmayı beklemeyecektim. Beni öldüremezdi. Bana ihtiyacı vardı. Şansımı denemek zorundaydım.

Çakmağı yumruğumun içinde sıktım ve pozisyon aldım. Babamın öğretileri bir bir aklımdaydı. *Ayaklar içeri, omuzlar gevşek, sol ayak önde, sağ ayak destek. Üstdudak, çene, şakak, gırtlak... Yapamazsan cinsel organa bir darbe. İki çapraz yumruk bir diz... 45 deniyor buna. Önkol kemiklerle kafanı koru, yumruğu yönlendir. Tıpkı bir silecek gibi... Avcunda bir cisim olması daha iyi, yumruğuna güç verecek, etki tepki yapar çünkü. Serçe parmağını sık, tüm gücü oradan gelecek yumruğunun. Başparmağını çok katlama, kırılır. Yumruğu nereye attığın da nefesini nasıl kontrol ettiğin de çok önemli. Rakibini takip et.*

Adam pozisyon aldığını gördüğünde alayla dudakları kıvrıldı. Genç olan saçlarını söndürmüştü ama deri yanığı olduğu kesindi. Bana öfkeyle bakıyordu ama yaşlı adam ona geride durmasını söyledi.

“Bak sen... Eğlenceli çıktın. İşin bitince bir tur da bana gel,” dediğinde mide özsuyum kaynadı.

“Git kendinle eğlen orospu çocuğu,” dedim tükürür gibi. Avcumdaki çakmağı sıktım iyice.

Beni küçümseyerek doğrudan kolumu tutmak için uzandığında elinden sıyrılmak çocuk işi bile değildi. Savunmasız kalan çenesine o kadar hızlı bir çapraz vuruş yaptım ki aklı şaştı. *Nefes ver. Nefes al.* Bana vurmak

için yumruklarına davrandığında eğildim, yumruğu kafamın üzerinden geçerken ileri attığım adımla ivme kazanan yumruğum karaciğerine çarptığı esnada nefesini tutuşunu işittim. Hızlıydım, her zaman öyle olmuş-tum. Geri çekildiğimde bana kolay savuşturulabilir agresif yumruklar at-maya başladı peş peşe. Öfkeden kuduruyordu, yumruklarını savuşturur-ken duvara çok yaklaştığını hissedip yapılacak en doğru hamleyi yaptım fakat helimin bunu kaldıramayacağını hesap etmemiştim. Geriye doğru eğilip sağ ayağımı uzatıp dizine tekme attığımda o diz çökerken belime saplanan ağrıyla dişlerimi sıktım ama doğrulabildim yine de. Yaşlı adam önümde diz çökmüşken şakağına yumruk attım ve aynı anda silahını çekip aldım, ben doğrulurken yere yığılan o olmuştu.

Nefes nefese silahın emniyetini kapatıp mermiyi namluya sürdüm ve genç olana doğrulttuğumda o da bana silahını doğrulttu. O silahı ateşle-yemezdi, mümkün değildi. Ama benim yapamayacağımı bilemezdi. Ben Kadir Kara'nın kızıydım sonuçta, kafalarında beni, her şeyi yapabilecek biri gibi kurduklarını düşünüyordum.

“Bırak elindekini, sana zarar vermeyeyim,” diye boş bir tehdit savurdu.

“Veremezsin,” dedim net bir biçimde. “Asaf öldürür ikinizi de. Ama ben de öldürürüm sizi.”

Öldürmek kelimesi tüylerimi diken diken etti. Bozuntuya vermedim.

Boğuk bir sesle, “Orospu,” dedi yaşlı olan ayağa kalkarken.

Çenesi yerinden çıkmıştı, ciddi bir zarardı bu. Kulağından da kan geliyordu. Makyajımı yapan kadın dehşetle izliyordu beni.

“Telefon nerede çekiyor?”

“Hiçbir yerde çekmiyor aptal kadın,” diye söylendi genç olan. “Dave-te gelen kimsenin telefonuyla işi olmaz.”

“Nasıl iletişim kuruyorsunuz o zaman?”

“Telsizle,” dedi. Bir adım yaklaşmıştı bana. “At silahını, belanı bulma benden. Başımızı ağrıttın yeterince zaten amına koyayım.”

“Bir adım daha at, ağrıyan bir başın olmaz,” dedim tükürür gibi.

“Seni vuramam, bu doğru,” dedi genç olan. Sonra aniden silahını makyöze doğrulttuğunda dişlerimi sıktım.

“O açtı değil mi ellerini?” deyip kadının elini tuttu ve masaya yasladı.

“Sakın,” demiştim ki eline ateş ettiğinde kadının çığlığı kulaklarımı delip geçmişti.

Dehşetle ona baktığımda gardımı indirdiğimden yaşlı adama fırsat ve-rerek aptallık ertim. Karnıma hırsla tekme attığında kollarımı kullandım.

ama o kadar güçlü bir tekme idi ki geriye sendeleyip duvara çarparak yere düştüğümde belimden gelen ses kulaklarımda yankılandı. Tüm sırtıma giren ani bir kramp beynime kadar ulaştı ve elimdeki silahı düşürmemeye çalışarak kafamı tuttum ağrıyla inleyerek.

“Siktir, ne yaptın lan kıza!” diye bağırdı genç olan.

“Gebersin orospu!” diye bağırdı ve silahı elimden sökerek aldı.

Yanıma düşen elime hırsla bastı. Dişlerimi sıktım öfkeyle. Ayağını çeksin diye sol yumruğumla bacağına vursam da ancak genç olan alabildi üzerimden onu.

“Asaf Bey sikecek sülaleni,” diye burnundan soludu.

Kolumdan tutup beni kaldırmaya çalıştığında tekrar bir ağrı peyda oldu ve inledim. Ateşe dokunmuş gibi çekti elini.

“Bırak Allah’ın cezası!” diye bağırdım. “Dokunma bana!”

“Bir şey mi oldu beline?” diye sordu öfkeyle yaşlı olana bakıp.

“Seni ilgilendirmez! Kalkarım kendim!”

Ellerimi yere koyup destek aldım ve canım çok acısa da önce dizlerimin üzerine kalktım. Ardından derin bir nefes alarak ayaklandım. Dokunsalar düşerdim ama belli etmedim. Edemezdim. Her hareketim başımı ağrıtabilecek kadar çok canımı yakıyordu ama belimi sakatladığımı bilmelerini istemiyordum. Elini tutarak ağlayan kadını gördüğümde kendi acım on katına çıkmış gibi hissettim. Gözlerimi kaçırdım. Benim yüzümden olmuştu. Yumruklarımı sıktım.

Yaşça büyük olan, kadını yaka paça dışarı çıkardı. Kendimi kalktığım o koltuğa bıraktım dişlerimi sıkarak. Oturduğum pozisyona alışana kadar dişlerimi sıkmaya devam ettim. Dişetlerim bile ağrıyordu artık.

Bir el ateş edildiğinden olsa gerek çok geçmeden içeri Asaf girdi ve odada gezdirdi gözlerini. *Kaçsan bile kurtulamazmışsın Lina*, diye geçirdim içimden. *Asaf binadaymış*.

Asaf korumalarından birini saçları yanmış birini kulakzarı patlamış ve çenesi yerinden çıkmış hâlde buldu. Ben ise belimi sakatlayıp tekrar o sandalyeye bağlanmıştım ama sanki hiç ağrım yokmuş gibi ifadesiz biçimde bakıyordum ona. Terlemesem daha az dikkat çekerdim. O kadar ağrım vardı ki kendimi bıraksam ağlardım ama Aral bunu göremezdi. Hem o zaman da kavga ederdi benimle kesin. Ona değil Asaf’a ağladım diye kızardı bana. Ağlamak yok.

“Epey eğlenmişsin,” dedi Asaf bir sandalye çekip karşıma otururken. Ardından ezilen elime baktığında yüzünde öyle bir öfke belirdi ki doğrucu yaşlı olana baktı.

“Sen mi yaptın?” diye sordu direkt.

“Abi ben bir anlığına mâni olamadım öfkeme,” dedi olduğu yerde küçülürken.

Asaf yerinden kalkıp saçlarına asılarak kafasını geriye yatırdı ve çenesinden tuttu. Adamın inlemesini işittim. Art arda yumruklar atmaya başladığında görmeye dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

Bu adam manyaktı. Gitmek istiyordum. Aral neredeydi? Beni neden bulmuyordu? Bulanıyor muydu yoksa beni aramıyor muydu bile? Sonuçta ben gitmiştim, belki de ne halin varsa gör Lina, demişti. Demezdi ama. Bana ihtiyacı olduğundan değil, olmasa bile demezdi. O, öyle biri değildi.

Asaf yakasındaki mendili çıkarıp kanlı ellerini sildi ve sakince oturdu karşıma.

“Makyaj çok da önemli değil. Zaten güzelsin,” dedi gülümseyerek. “Asıl konumuza gelelim öyleyse.”

Aralık dudaklarımın arasından sıkıntı içinde aldığım her nefes dudaklarımı kuruttuğundan sürekli dilimle ıslatmak zorunda kalıyor, deli gibi terliyordum. Belimi kırmamıştım ama bir şeylerin ters gittiğinden emindim. Durumum iyi değildi. Kaçıp gitmek istesem de gidemezdim bu halde.

“Baban nerede?” diye sorduğunda aldığım nefes durdu.

Ruhsuz bakan gözlerimi ona çevirdim. “Ne?”

“Baban mezarda değil ya hani?” dedi dalga geçer gibi. “Nerede?”

Dişlerimi sıktım öfkeyle. Benimle resmen dalga geçiyordu. “Bana mı soruyorsun bunu?”

“Herkes senin bildiğini düşünüyor ama,” deyip omuz silkti. “Kurnaz yaşlı tilki... Kimbilir hangi deliğe girdi...”

“O diye başka cesedi bulan sen miydin?” diye sordum, zorlansam da sesime hiç yansıtılmamaya çalışarak.

Kafasını iki yana salladı. “Yok. O tamamen senin babanın marifeti bence.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Sana başka cesedi veren ben değilim. Gerçeğini vermeyi tercih ederdim çünkü.”

Tüylerim diken diken oldu yine. Ensem uyuştüğünü hissettim. “Yani... Öz babam... Bana... Bir... Ceset mi... Verdi...”

Tane tane sormuştum çünkü anlamakta zorlanıyordum. Bugün keşke hiç yaşanmamış olsaydı... Öz babam bana bunu yapmış olamazdı. Ben ya-

şarken beni öldürmüş olamazdı. Ben yaşarken beni kendisiyle bir mezara koymuş olamazdı. Öyle biri değildi o. *Öyle miydi?*

“Öyle tahmin ediyorum. Ben de bunu çözmek istiyorum işte. Mezar-da değilse o orospu çocuğu nerede?”

Bana katil gibi hissettiren adam babamın ta kendisi miydi? Benim babam kendisi bir katilken onu öldüren benmişim gibi hissettirmekle kalmayıp bir de şimdi yaşamasının bedelini bana mı ödetiyordu?

“Babam tam olarak kim?” diye sorduğumda Asaf’ın yüzünde aydınlık bir gülümseme oldu. Yüzünde yine o alaylı gülümseme belirdi.

“Ohoo,” dedi gülerek. “Sen baban kim, onu da mı bilmiyorsun? Epey gaddar adammış.”

“Kes!” diye bağırdığımda öfkeli yüzü çıktı yine ortaya. “Cevap ver!”

Cıkladı. “Tavrını sevmedim. Belli ki bir bok da bilmiyorsun ya da bilgileri sana öyle gizliden vermiş ki bildiğinin farkında bile değilsin. Zehir gibi bir zekâsı var babanın. Ensemize dayanana kadar ne bok olduğunu biz bile çözemedik.”

Gizliden gizliye bilgi mi vermiş bana? Zarfı veren kadını anımsadım. Sadece sen anlayabilirsin, demişti. Bir bilmecenin tam ortasıındaydım.

“Gece uzun. Bitsin şu davet, birlikteyiz ne de olsa,” dedi yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle. “Eğer beni memnun edersen sana birkaç şey söylerim.”

“Orospu çocuğu,” dedim tükürür gibi.

Güldü yalnızca. Genç olana başıyla işaret verdi. “Uçur biraz hanımefendi. Ağrısı var belli ki... Hem ağrısını unutsun hem de kendini.”

Kaşlarım çatıldı. Ne demek istediğini başta anlamadım ama genç olan bir iğne çıkardığında kaşlarımı çattım.

“Ne yapıyorsun? Ne bu?”

Gülümsemi sakince. “Bir şey değil. Kafan güzel olacak biraz o kadar. Yeni ürünümüz, ünlüler hep bundan kullanıyor, kaliteli yani. Sana asla kötü mal vermem.”

“Sen manyaksın! Bana ihtiyacın yok mu senin? Öldüreceksin beni! Şoka girer ölür giderim! Seni de öldürürler!” dediğimde kimden bahsettiğimi anlamış gibi yüzü gerildi, dişlerini sıktı.

“Ölmeyeceksin merak etme. Hem bunun sayesinde belki hatırladığının detayları hatırlarsın?”

“Manyak orospu çocuğu!” diye bağırdım. Genç olan bana yaklaştığında ona tekme atmak istedim ama bacaklarımı kaldıramıyordum bile.

“Dopamin bazlı bir ürün, adrenalin bazlı değil. Seni hareketlendirmeyecek yani aksine sakinleştirecek. Güzel güzel kafanı bulacaksın, korksan bile kalkıp gidecek gücün olmayacak.”

“Aral yanına bırakmaz bunu!”

Yüzünde yine ölüm gibi bir nefret belirdi.

“Ben,” dedi üstüne basarak, “seni onun yanına bırakmam.”

Dişlerimi sıktım. Koruması kazağımı gömleğimle birlikte yukarı sıyırdığında ellerim bağlı olduğundan müdahale edemedim.

“Uslu dur iğne kırılmasın,” dedi keyifli bir sesle Asaf. “Kafan o kadar güzel olacak ki gecenin sonunda benim ölmek isterken bulacaksın kendini.”

“Ben ölüm döşeginde olsam, dermanım da sen olsan yüzünü aklıma getirmem midem bulanmasın diye,” dedim tükürür gibi.

Yüzüm çelik gibiydi ama içten içe korkuyordum. Takıntılı bir manyağın elinde kafam uçmuş şekilde bulunmak istemiyordum. Bana dokunmasını istemiyordum. Delirecektim. Aral neredeydi? Beni bulsun istiyordum. Bulurum, demişti. Bulurum, demişti bana. Bulunmak istersen bulurum, demişti. Bulsun istiyordum.

İğne damarıma girdi, dişlerimi sıktım, kanıma zerk edilen şey canımı acıttı. Dopamin bazlıysa halüsinasyon görme riskim çok yüksekti. Depresyonda olduğum için dopamin seviyem oldukça düşük olmalıydı ama yine de iyi değildi. Ne ölçüde dopamin olduğunu bilmiyordum içinde. Bu hiç iyi değildi.

“Aç ellerini, bir yere gidebildiği yok zaten,” dedi Asaf.

Adam ellerimdeki plastik kelepçeyi bir çakıyla kestiğinde yerimden kalkmak istedim ama belimdeki ağrı buna müsaade etmedi. Kalkıp da nereye gidecektim?

“Kızlardan birini çağır. Giydirdisinler.”

Ellerimi yüzüme götürdüm ve terimi sildim. “Ben giyerim.”

“Sanmıyorum.” Bunu söylerken gülümsedi bana.

Karşımda oturmuş beni izliyordu. Saatine baktı. “Çok zamanın kalmadı. Normalde soyтары edecektim seni, bir kukla gibi asacaktım hatta iplerinden ama tüm planı berbat ettin. Babana benziyorsun aynı.”

Ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. Kafamın bulandığını hissediyordum. Elimle alınımdaki teri silerken çakmağı sıktım yumruğumun içinde. Yüzüme elini uzattığında kafamı çevirdim ama saçlarıma dokundu.

“Kızıl saçlarına uygun kırmızı bir elbise seçmiştim. Soyтары değil *Cor-delia* olabilirsin.”

Cordelia... Neden tanıdık geliyordu?

“Sen delirmişsin,” derken elini ittim güçsüzce. Elimi bile kaldırmaya gücüm kalmamış gibi hissediyordum.

“O herifi değil beni seçmiş olsaydın bunları yaşamak durumunda kalmazdın Lina. Babana rağmen seni korurdum.”

Ter basıyordu. Kalp ritmimin bozulduğunu hissediyordum. Adrenalinin süresi en fazla bir dakika sürüyordu. Korkumun yenebileceği bir şey değildi bu. Belki adrenalin iğnesi bulursam alerjik reaksiyonmuş gibi tepki gösterebilir, şuurumu kaybetmeme engel olabilirdim ama adrenalin iğnesi bulabileceğimi hiç sanmıyordum. Sakin olmalıydım, korku kan akışımı hızlandıracak, verdikleri uyuşturucunun etkisini artıracaktı. Ters tepebilirdi her şey. *Sakin ol Lina. Nasıl bilmiyorum ama sakin ol.*

Odaya kadınların girdiğini gördüm. Yüzlerini seçemiyordum, gözlüğümün gözlerimde olmadığını o an fark edebildim. Makyaj yaparken çıkarmıştım ama adrenalinden ötürü görüşüm o kadar bozuk gelmemişti o anlarda. Fakat şimdi normalden de bulanık görüyordum. Uyuşturucu görüşümü etkiliyordu ya da psikolojik olarak ben öyle hissediyordum.

“Kırmızı elbiseyi giydirin. Saçlarını açık bırakın,” diye direktifler verip çıktı odadan.

Kadınların üzerime geldiğini hissettim ama gücümü saklamak istediğimden ses etmedim. Beni oyuncak bir bebeği giydiren gibi giydirdiler. Belimdeki ağrı neredeyse yok olmuştu ama bacaklarımda güç yoktu. Kötüydü bu. Her şey kötüydü. Tek iyi şey Aral’ın gelmesi olurdu. Aral’ı istiyordum. Aral’ı istiyordum. Ona bağırmaımalıydım.

Sanki gözlerimi açıp kapatmışım ve giydirilmişim gibi geliyordu. Şuurum gidip geliyordu. Bu iyi değildi. Kendime gelmeliydim. Ellerimi kaldırıp yüzüme çarptım kendime gelmek isteyerek.

“Uyan Lina.”

Kafamı iki yana salladım. Uyuşukluk dağılmıyordu. Sanki uyuşturucu değil de sakinleştirici almış gibiydim. Dopamin etkisini gösteriyordu. Başımı ayaklarıma çevirdim. Bacaklarımı oynatabiliyordum, ağrım uyuşturucudan ötürü arka plandaydı. Ayağa kalktığımda dengemi bulmam zor oldu. Sendeleyerek makyaj masasına turundum. Masa kana bulanmış, makyaj çantası masaya saçılmıştı ve dua için kullanılan haçlı bir tespih kana bulanmıştı. Haç ve kan. *Kaç, kurtul Lina.*

Üşüyordum. Çok üşüyordum. O kadar üşüyordum ki burnum birazdan kopacak diye korkuyordum. Ya burnum kangren olup koparsa? Burnumu çektim. O, filmlerde olurdu. Kopmazdı burnum. Ben kan görmeyi hiç sevmiyordum. Bana vurmalarını da sevmiyordum. Burnum kanıyordu hep. İçlerinden biri hep etimi sıkıyordu, sevmiyordum hiç. Dokunmalarını istemiyordum bana. Babamı istiyordum. Babam gelseydi keşke... Beni kurtarsın istiyordum. Babam ona istediklerini verirse ben gidebilirmişim. Onlara istediklerini neden vermiyordu?

"Hz. İsa." Duyduğum sesle irkildim. "Onu tanıyor musun?"

Yerimde küçüçük olmak ister gibi kollarımı daha çok sardım kendime. Taşa işlenen resimden bahsediyordu. Hz. İsa olduğunu biliyordum. Burnumu çekerek önünde oturduğum taşı izlemeye devam ettim sessizce. Ağlamak yasak. Ağlamak yasak.

"Cevap ver küçük tilki," dedi öfkeli bir sesle.

Ben tilki değilim. Ben insanım. Niye bana böyle diyorlar? Saçlarım kızıl diye mi?

"Tanıyorum," dedim, ağlamamak için çaba göstersem de korktuğum için gözyaşlarım akmaya başlamıştı usulca.

"Zeki bir çocuksun. Babana çekmişsin."

Sessiz kaldım. "Dua et. Hz. İsa'nın önünde," dedi, elini başımın üzerine koyup bastırarak üzerime eğildi ve nefesini kulağımda hissederken yüzümü kollarına gömdüm. Öğretilen o duayı tekrar etmeye başladım içimden Yaratıcı'ya yalvararak. "Bu duvarlarda onun yaşam ve ölüm hikâyesi anlatılmış. Babanın da ölümüne şahitlik edecekler."

Gözlerimi açtım. Bir yatakta uzanıyorum. Yatak olmaz. Yatak olmaz. Dokunmasın kimse bana. Midem bulanıyordu. Yatakta zorlukla doğruldum. Ne zamandır buradaydım? En son ayakta durduğumu hatırlıyordum. Başım dönüyordu. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Aynı odadaydım. Makyaj masası karşımdaydı. Oturduğum sandalye de. Üzerimde kırmızı saten bir elbise vardı. Kan gibi kırmızı... Kırmızıyı sevmiyorum. Rüya mı gördüm?

Elimi yüzüme götürdüm. Bu iyi değil. Kafamı açmam gerek. Nefret ediyorum uyuşmaktan. Korkuyorum. Korkuyorum. Aral gelsin.

Titreyen ellerimle yataktan kalktım ama bacaklarım tonlarca ağırlıktaydı sanki. Duvara tutunarak masaya ilerledim ve telefonumu aldım. Bacaklarım beni taşıyamadığında yere bıraktım kendimi yavaşça. Yere oturup Aral'ı aradım. Çalmıyordu. Neden çalmıyordu?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Aç,” dedim kısık bir sesle. “Lütfen.”

Tekrar aradım. Tekrar aradım. Numarasını mı değiştirmişti? Değiştirmem, demişti ama. Birden kaybolmam, demişti. Yoktu ama işte. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

“Özür dilerim kızdığım için,” dedim ekrana bakarken. Tekrar aradım. “Lütfen aç Aral. Sana ihtiyacım var. Yalan söyledim.”

Açmadı. *Neden açmıyor? Terk mi etmiş beni? Neden terk edildim?* Makyaj masasının altına girip bacaklarımı kendime çektim zorlukla. Çenemi dizlerime yasladım ve konuşmalarımıza girdim.

Telefonu aç lütfen (!)

Özür dilerim (!)

Sana ihtiyacım var (!)

Lütfen (!)

Sarıl bana Aral (!)

Yalan söyledim (!)

Lütfen bul beni (!)

Özür dilerim (!)

Gitme bir yere (!)

Bul beni (!)

Söz verdin (!)

Kurtaracağıma söz verdin (!)

Aral lütfen (!)

Cevap vermiyordu bana. Niye vermiyordu? Küsmüş müydü? Kindarım, demişti. Kin mi güdüyordu bana? Titreyen işaretparmağımı bana attığı ses kaydının üzerine bastım.

“İyi misin sen?”

Sesi kulaklarıma dolduğunda dudaklarımın titrediğini hissettim. Kafamı iki yana salladım. “Değilim,” dedim zorlukla. Alnımı dizlerime yasladım. “Lütfen gel Aral.”

“Sabır önemli şeydir,” derdi babam hep. “Mesela acele edilen hiçbir şey hayra alamet değildir. Sabretmek aklını demler,” derdi sonra. “Gözlemler, insanlara bakma, onları gör. Kendini gör. O resmin içinde herkesin nerede durduğunu, amacını bil. Savaşacağını ya da kaçacağını seç. Kaçmak korkaklık değildir, zamanını bulursan senin ne kadar zeki olduğunu gösterir.”

Kalbim ve yaşıım küçük, yaşadıklarım büyüktü. Babamın söyledikleri aklımdan geçip dururken, "Şimdi," dedim içimden. "Kaçmanın tam zamanı. Varlığını unutturmak akılcı bir girişim." Koşarak değil, karların üzerinde yuvarlanarak küçük tepeden kendimi aşağı bıraktığımda hiçbirisi bu kayıp gidişi fark etmedi. Ayağa kalktığım gibi karanlıktan korksam da o adamlardan daha çok korktuğumdan düşünmeden karanlık ormana girdim. Cığerlerim küçüktü, orman karanlıktı ama yaşayacaktım. Kurtulacaktım. Arkamdan bağırın sesi tanıdım, o korktuğum sestti. Yokluğumu fark etmişti ama ben kaçmıştım. Babam görse benimle gurur duyardı değil mi? Yüzümde bir gülümseme oldu, hem gülüyor hem ağlıyordum. Gözlerimi yırtılan kazayımın koluna silip ormanda dümdüz koşmaya devam ettim.

"Diyelim ki," dedi babamın kafamın içindeki sesi. "Bir ormana girdin, etrafında dönmediğini nasıl anlarsın? İnsanlar bir çizgi olmazsa dümdüz yürüyemezler, etrafında dönme riskin bu yüzden çok yüksek." Bunun üzerine, "Nasıl?" diye sormuştum merakla. "Rüzgârı dinle," demişti babam. "Ormanın içinde rüzgâr çok sık yön değıştirmez. Hep aynı yönden rüzgâr yediğine emin ol." Rüzgârı arkama almıştım, arkamda devam ettirdim. Köpek sesleri işitiyordum. Köpekleri mi vardı? Nereden çıkmıştı? Orman beni bir göl kıyısına getirdiğinde o kadar hızlıydım ki durabilmek için yere bırakmak zorunda kalmıştım kendimi. Ellerimin üzerine gölün kıyısına düştüm. Göl buz tutmuştu ama o kadar ince bir tabakaydı ki bu... Köpek sesleri yaklaşıyordu. Korkuyla yere oturup ormanın içine baktım. Elim arkama kaydığında ince buz kırıldı ve soğuk suya giren elimi acıyla çektim. Avuçlarım buzda kesik kesik olmuş kanıyordu.

"Babacığım," diye ağlamaya başladım yine. "Lütfen gel artık. Korkuyorum."

Ormandan fırlayan köpekleri gördüğümde geriye kaçmak istedim, ince buz çatladı ve suyun içine düştüm sırtüstü, doğrudan derinleşen bir suydu sanki ya da ben ağırlaşp derine çekilmiştim anında. Yüzme bilmiyordum. Su o kadar soğuktu ki attığım çığlık ormanın içinde yankılanmıştı. Üzerimdeki ağırlıkla ağlayarak buz gibi suyun içine çöktüm.

"Baba," diyebildim son kez.

Köpeklerin sesleri suyun altından boğuk geliyordu, verdiğim nefeslerin baloncuk olup yüzeye çıkışını izledim. Keşke ben de bir baloncuk olsaydım...

Gözlerimi tekrar açtığımda bir camın arkasından bakıyordum. Net değildi hiçbir şey, kırmızı bir aydınlatma vardı. İnsanlar neden camın arkasında duruyorlardı? Camın içinde olan sensin Lina.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Etrafıma baktım gözlerimi kırıştıtarak. Cam bir kutunun içindeydim. Etraf koyu kırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Elimi ileri uzatmak istediğimde beni dinlemediler. Bakışlarımı elime çevirdim. Sandalyeye bağlıydım. Neden bağlanmışım? Rüya mı görüyordum? Hangisi gerçekti? Hangisi rüyaydı? Neredeydim? Mısina benzeri ince bir ipti beni tutan. Onu koparamayacak kadar güçsüzdüm. Başım dönüyordu. Zihnim bulanıktı. Nefret etmiştim bu durumdan. Gitmek istiyordum. Eve gitmek istiyordum.

“Baba,” diye mırıldandım. *Babam ölmüştü benim. Ölmemiş miydi? Ben bugün babamı mı görmüştüm? Babam beni kurtarmış mıydı? Kimlerden? Neredeydi şimdi? Babam beni kendi katili edip nereye gitmişti?*

Bileklerimi kurtarmak için zorladım ama o sırada üzerime keskin, parlak bir ışık düştü. Tüm sesler birbirine karıştığından anlayamıyordum. Kafamı kaldırıp ışığa baktım. Bir alkış sesi işittim. Biri bir şey anlatıyor ve beyaz ışık beni aydınlatıyordu. Asaf mıydı konuşan? Ben cam kutunun içinde miydim? Ne anlatıyordu?

Gözlerimi etrafta gezdirmeye çalıştım. Kimseyi seçemiyordu gözlerim. Tanıdık bir sima görmek için umutla atan kalbim acıyla göğsüme sindi. Yapayalnızdım. Kimse gelmeyecekti beni kurtarmaya. Beni kurtarmaya gelecek bir babam yoktu artık. O da sırtını dönmüştü bana. Yine zorla alıkonmuştum. *Yine mi? Daha önce de mi oldu? Ne zaman?*

Korkuyla sıkıştı kalbim yine. Gitmem lazımdı. Kaçmam lazımdı. Biri bana dokunsun istemiyordum. Asaf bana dokunsun istemiyordum. Kaçmam lazımdı. Bileklerimi zorladım fakat kırıdayamadım bile. Işık aniden sönüp beni karanlıkta bıraktı. *Karanlık iyi değil. Karanlık iyi değil. Karanlık iyi değil.*

Eğilip dişlerimi bileğimdeki misinaya geçirdim hırsla. Dişlerimle kopardım, ağızıma kan tadı geldi ama umursamadım. Diğer ipi de kopardım ve ayağa kalkıp duvarlarını ittim cam kutunun. Arkamdaki kapı açıldığında dizlerimin üzerine düştüm. Önemli değildi. İnsanların hareketlendiğini ve bağırıp çağırdıklarını, koştuklarını duydum ama anlam veremedim. Hiçbiri benim için değildi. Kırılan bir cam parçası önüme düştüğünde uzanıp aldım. Avcumu kesti, sorun değildi. *Acı, zihni dinç tutar.*

Babamın sesiydi zihnimde yankılanan. “Acı, zihni dinç tutar,” diye tekrar ettim. Biri kolumdan tuttuğunda ona camla saldıracak oldum ama iki elimi de kavradı. Yüzü uzaktı, seçemiyordum.

“Lina,” dedi tanıdık olmayan bir ses.

“Sen kimsin?” dedim, kırmızı ışık görmeme hiç yardımcı olmuyordu.

“Aral burada. Onu bulacağız. Tamam mı?” dedi.

Aral mı buradaydı? Neredeydi? Bu adam kimdi? Belime kolunu sarıp beni ayağa kaldırdığında onu iterek uzaklaştım. “Dokunma bana.” Tek başıma dengede durmaya çalıştım.

Adamların bize doğru geldiğini gördüğümde geriye doğru adım attım. Adam diğerleriyle kavga etmeye başladığında fırsat bilip zorlukla kendimi herkesin koştuğu bir koridora attım. Elimdeki cam parçasını sıktım.

Kendine gel Lina. Kafanı toparla. Çıkman lazım. Aral’ı bulman lazım. Koşarken biri bana çarptığında dengemi sağlayamayıp farklı bir koridora düştüm. Kafamı yere çarptım ve gözlerim karardı yine.

Üşüyordum. Burnum üşüyordu. Donuyordum. Ölmemiş miydim? Boğuluyordum. Kim kurtarmıştı beni? Babam mı kurtarmıştı yoksa... Gelmiş miydi? Birinin kollarında taşındığımı fark ettim. Sıcaktı, üzerime bir şey örtülmüştü. Yakalanmış mıydım yoksa? Kapalı gözlerimden yaşlar aktığında saçlarımın arkasında bir el hissettim.

“Buradayım Lina,” dedi o ses. O ses, babamın sesiydi. Gözlerimi açmaya korktum. Yalnızca karda yürürken çıkan o hışırtıyı duyuyordum artık. Kimse ismimi bağırmıyordu.

“Ba-ba-cı-ğim?” Sesim yok gibiydi. Konuşamıyordum.

“Buradayım bir tanem. Geç kaldığım için özür dilerim. Özür dilerim.”

Kollarımı boynuna sardım güçsüzce. Önemli değildi. Benim için gelmişti. Beni arkasında bırakmamıştı. Bu yeterliydi. Kurtarmıştı beni. Bu yeterliydi.

“Bı-rak-ma.”

Alnıma bıraktığı öpücük sıcaktı. Sakalları batmıştı yine. Bu hissi ne kadar özlediğimi fark ederken ağlamam şiddetlendi. Biri ıslıkla öyle ürpertici bir melodi çaldı ki irkildim. Gözlerimi açtım.

“Bakma,” dedi babam. “Açma gözlerini.”

Ama korkuyordum ve gözlerimi kapattığımda karanlık oluyordu. Gözlerimi açtım kısıkça. Babam karda yürüyordu. Arkasında bıraktığı izleri gördüm. Kan içindeydi. Korkuyla çarptı kalbim. Gözlerimi korkuyla arkama çevirdim. Gölü gördüm. Kıyısı kana bulanmış gölü gördüm. Korkuyla kaçırdım gözlerimi. Ellerimde kurumuş kana ve babamın kan taşıyan ayak izlerine baktım. Ölmüş müydü o adamlar? Artık korkmama gerek yok muydu? Beni alamazlardı artık.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

"Korkuyor musun?" diye sordu babam, beni daha sıkı sararken.

"Ar... Ar-tık... Kork-mu-yo-rum."

"İki elim kanda da olsa seni bulurum Lina. Babanın vazifeleri var ama senin için dünyayı yakarım. Korkma."

Daha sıkı sarıldım boynuna ve üşüyen yüzümü onun sıcak boynuna gömüp gözlerimi kapattım.

Yerde yatıyorum. Neden yerde yatıyorum? Ne oldu? Neredeyim?

Lina! Kendine gel! Aral'ı bulman gerek!

Kendime gelmem gerek ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Anlamıyorum. "Aral'ı bul," diyor zihnimdeki o cılız ses ama Aral kim, hatırlayamıyorum. Yüzü aklımdan silinmiş sanki. Zihnim çok bulanık ama yalnızca isim var zihnimde. "Aral'ı bul," diyor sürekli.

Kendine gel Lina! Kendine gelmen lazım! Aral'ı bul. O seni korur. O kimsenin sana dokunmasına izin vermeyecek. Söz verdi. Kendine gel!

Nasıl bulacağım? Kafamı toplayamıyorum. İçimde nedenini bilmediğim bir korku var. Etrafım dönüyor sanki. Midem bulanıyor. Gözlerim iyi görmüyor. Aral kim? Yüzünü canlandıramıyorum kafamda. Nasıl tanıyacağım onu? Göremiyorum ki hem... Hiçbir şeyi net göremiyorum. Neredeyim şu an? Hareket edemiyorum. Bağlı mıyım? Ellerim önümde uzanıyor ama... yerde miyim?

Aral'ı bul.

Nasıl bulacağım? Neredeyim? Neden kaçıyorum? Kaçıyor muyum? Kimden?

Karanfil...

Karanfil kokuyor. Biri karanfil kokuyor. Aral, karanfil gibi.

Zincir...

Boynunda... Bir zincir var... Boynunda bir zincir mi var? Neden hep zincir takıyor? Kafam neden bu kadar karışık? Ağlamak istiyorum.

Sıcak.

Soğuk. Çok soğuk. Üşüyorum. Neden bu kadar üşüyorum?

Elleri sıcak.

Elleri sıcak. Aral'ın elleri sıcak. Ellerinin sıcak olduğunu hatırlıyorum. Niye bırakmış elimi? Bırakmasaydı düşmezdim. Alin'e söz vermemiş miydi? Neden bıraktı beni? Neden yerdeyim? Neredeyim? Alin nerede? Korkuyorum. Neden korkuyorum?

Siyah. Gece gibi siyah...

Saçları ve gözleri siyah bir adam... Aral... Gece gibi... Karanlık. Aral ne demek?

"Karanfil."

Bu, benim sesim mi? Neden farklı geliyor?

Lina, dikkatini topla! Unutamazsın! Aral'ı bul! Kendine gelmen gerek! Kesik at! Kesik at! Acı dinç tutar! Avuçlarını kes!

"Karanfil... Boynunda bir zincir var... Elleri sıcak... Saçları ve gözleri siyah," diye tekrar ettim unutmamak için.

Korkuyorum. Neden bu kadar korkuyorum? Kaçmam gerek ama kimden? Isık sesi. Babam... Babamı mı gördüm? Babam nerede?

Bacaklar içe doğru bükük. Yere sağlam bas. Omuzlarını gevşet! Kolların omuz hizasında. Yumrukların yukarı. Tırnakların uzamış, kesmen gerek! Avcuna sert bir şey alabilirsin. Yumruğunu sarsılmaz yapar bu. Kulak, üst dudak, çene, boyun. Koru ya da saldır. Kollarını kullan! Dirsek kemiklerini kullan. Kaburganı koru.

Kendimi korumam mı gerekiyor? Kimden? Kafamı toparlayamıyorum. Zihnim neden bu kadar bulanık? Titriyor muyum? Gitmem lazım. Aral'ı bulmam lazım. Adım atmam lazım ama bacaklarımı yok. Yere düşmüşüm. Yerdeyim ama kalkamıyorum. Bacaklarım hâlâ benimle. Bacaklarım var ama... Yok... Neden hareket edemiyorum? Felç mi oldum?

Ayağa kalk Lina! Kalkamıyorsan sürün! Gitmen gerek. Burada kalamazsın. Sürün. Kendine gelmen lazım! Kesik at kendine! Bileklerin olmaz! Avuçlarına at! Uyanman lazım!

Önümde yere yaslanmış ellerimde gezdirdim gözlerimi. Kendimi tüm gücümle ileri çektim. Ellerimdeki kan mı? Ellerim kanamış. Ne zaman? Bu, benim kanım mı? Elimin üzerinde yaralar var. Avcumu sıkmışım. İçinde bir cam parçası var. Uyanmam gerek. Kesik at. Camı titreyen avcumda sıkıttım ve sol avcumu bastırıp bir kesik attım. Hiç acımıyordu, normal miydi bu?

Değil! Uyuşturdular seni! Kendine gelmen lazım!

Ellerim titredi. Asaf beni uyuşturmuştu. Gitmem lazımdı. Yoksa beni alıkoyacaktı. Bana dokunsun istemiyordum. Ona dokunmak istemiyordum.

"...İzi kalır."

"Kalsın. Verdiğim sözü hatırlatır."

"Aral?" diye fısıldadım. Bu ses onun muydu? Zihnimdeki hatıra onundu. Onu istiyordum.

Aral beni koruyacağını söylemişti. Onu bulursam kurtulacağım. Sürünmem lazım. Kaçmam lazım. Arkamda ayak sesleri var. Beni mi arıyorlar? Yakalayacaklar beni.

“Lina?”

İsmimden nefret ediyorum.

“Cennet çiçeği gibi.”

Bana cennet çiçeği, deme Aral. Ben cennet çiçeği olmak istemiyorum. Aral sıradağ demek. İki şeyin arası. Ölüm ve kalım gibi. Ölme lütfen. Kalmak istiyorum. Seninle kalmak istiyorum.

Birinin, omuzlarımdan tuttuğunu hissettim, açık tenime dokunan sıcak eller beni sırtüstü çevirdi. Kaçamamıştım. Bulanık gören gözlerimi beni tutan adama çevirdim, yüzünü göremiyordum ama elleri sıcaktı. *Yüzünü göremiyorum. Gözlerim de mi gitmiş? Neden göremiyorum?*

“Lina? Lina! İyi misin?” diye bağılıyor endişeli bir ses.

Sesi güzel. Sesi sıcak. Nefesi sıcak. Yüzüme vuruyor, yüzüüm üşümüş. Karanfil. Karanfil kokuyor. Nefesi karanfil gibi kokuyor.

“Karanfil,” dedim içim titrerken. Yüzüm ıslanmaya başlamıştı nedense.

Titreyen kanlı ellerimi ileri uzattım. Boynuna dokundum, teni ateş gibi yanıyordu. Yoksa ben mi çok soğuktum? Teninde arayış içinde olan parmaklarım bir zincire dolandığında çocuk gibi sevindim. Bir şeyler söylüyordu adam ama anlamıyordum ne dediğini.

“Boynunda bir zinciri var,” dedim zorlukla. Dudaklarım titriyordu.

“Lina?” dedi endişeli ses yine. “Beni duyuyor musun?”

Eli yüzüme çıkarken beni hafifçe kaldırdığını hissettim. Diğer koluyla beni sarmıştı. Sıcak... Üşüyorum. Boynundaki zincire tutundum sıkıca.

“Elleri sıcak,” diye mırıldandım.

Kendi kafamın içinde hapsedilmiş, aynı koridoru defalarca yürüyordum sanki saatlerdir. Ne olmuştu bana? Kesik atmak işe yaramıyor muydu?

“Lina? Bir şey söyle! Duyuyor musun beni?”

Kırmızı ışık altında gözlerim görmüyor olsa bile siyah saçlarını seçebiliyordum.

“Saçları siyah.”

“Lina beni...”

Karanfil... Zincir... Sıcak... Siyah... Aral... Aral’ı buldum.

“Aral,” dedim bulanık yüzüne bakarken.

Hıçkırık sesi kimden geliyor? Benden mi? Neden bu kadar korku içindeyim? Neden korkuyorum? Kim ağlıyor?

“Buradayım,” diye onayladı beni. Oydu. “Buradayım Lina.”

Zincirini bırakıp elimi yüzüne uzattım ve avcumu yanağına yasladım. Titreyen hangimizdik?

“Yaklaş biraz,” dedim yalvarır gibi çıkmıştı sesim. “Yüzünü göremiyorum.”

Onun yüzünü görememekten nefret ediyordum. Onu görmek istiyordum. Yüzüme yaklaştığında siyah gözleri netleşti. Sıcak nefesi yüzüme vururken yüzümden akan yaş hissettim, dudaklarımdan içeri girdi. Yağmur suyu ne zamandır tuzluydu? Ağlıyor muydum? Ben ağlayabiliyor muyum?

Ağlayarak Aral’ın yanağına yasladım elimi, tutunur gibi, yüzümde bir tebessüm belirdi. Beni arkasında bırakmamıştı. Bulmuştu beni.

“Bana kimsenin dokunmasına izin verme,” dedim gözlerine bakarken. “Yakalayacaklar beni.”

Kafasını iki yana salladı yavaşça. “Vermem. Sana kimsenin dokunmasına izin vermem,” dedi şefkat dolu bir sesle.

Gülümsedim yine mutlulukla. Kurtulmuştum. Kaçabilmişim. “Buldum seni.”

Bu cümleyi dışımdan mı söyledim içimden mi? Karanlık neden yine içine aldı beni?

ARAL ÇAKIRCA

Saniyelerini saydığım o kaybım, kollarımda ağlayarak bana tuttuğunda götürdüklerini tarif et, deseler edemezdim. Yaşama ölüm kaldığında saniyeleri sayardım ben yalnızca. Lina’nın yokluğunun zihnime düşürdüğü ihtimaller beni ipin ucuna götürmüştü, saniye ibresinin başına dikmişti.

“Ağla,” demiştim ona. Onun ağlayışının bir kurtuluş olacağını düşünmüştüm ama o ağlarken hiçbir şey yapamamış olmanın tüm bedenimin buz kesmesine sebep olacağını tahmin etmemiştim. “Yıkılırım,” demişti bana. Yıkılırken beni de yıkabileceğini, beni un ufak edebileceğini fark dahi etmemiştim. O bir kızıl kıyametti.

Öfkeliydim. Kendimi bildim bileli öfkeliydim ama bu bambaşka bir öfkeydi. Bu duyduğum öfke o kadar zararlıydı ki aklımla değil kalbimleydi işi. “Dokunmasına izin verme,” demişti bana ağlayarak. Dişlerimi öyle sıkı ki dişetlerime kan oturduğunu biliyordum. Azdı bile. Damarlarıma oturmalıydı o an. Eğer geç kaldıysam ona, kanın damarlarıma oturmasını tercih ederdim.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Korunmasız bedenini sıkıca sarmalarken kollarım, başını göğsüme yasladım. Yanağı omzuma yaslanırken tanıdık vanilya kokusu ciğerlerimi doldurdu. Gözkapaklarımın gözlerimin üstüne düşmesine engel olamadım. Kollarımın arasındaydı yine ama geç mi kalmıştım? Zihnim öfkemle bana oyunlar oynuyor, delirmeme sebep olacak şeyler kuruyordu kafamda.

“Aç gözlerini Lina,” diye fısıldadım. “İyiyim Aral, de bana.” Yutkundum. “Bu sefer iyiyim, dersin inanırım.”

“Aral,” dediğini işittim Şahin’in usulca. “Tamamız.”

Çöktüğüm yerden kucağımda onunla kalktım.

“O nerede?” diye sordu ölümü sesinde taşırken.

“Kaçmış orospu çocuğu. Geldiğimizi anladı muhtemelen. Alpaslan abiyi tanımıştır belki,” dedi öfkeyle.

Lina’nın dediklerini o da duymuştu. Aklımdan geçenleri tahmin ettiğini gözlerini kaçırdığından anladım.

Ensesini ovdu sıkıntıyla. “Bir şey yapmamıştır,” dedi yutkunurken.

Bu ihtimalin yanından bile geçmek istemediğini biliyordum. En çok ben istemiyordum ama uyuşturucunun etkisinde olduğunu anlamıştım onu görür görmez. Yürüyemiyordu bile. Belini sakatlamıştı yine belli ki. İstese de kaçamazdı ki o heriften... Öfkeden delirmek üzereydim. Kafamı geriye yatırdım. Bu binayı ateşe versem içim soğumazdı.

Stres anında düşünmeyi bir saniye olsun elden bırakmayan zihnimin, kafamın içinde tek bir ihtimal uğruna yerle bir oluşuna şahit oluyordum anbean.

“Bul onu bana Şahin,” dedim öfkeyle yanarken içim.

Kafasını salladı yalnızca. Kafamı önüme çevirdim ve attığım her adımda yanıyormuş ama buna rağmen kucağımda kendi cehennemimi taşıyormuş gibi hissettim.

“Sana da geç kalmış olamam Lina,” dedim kendime öfke duyarken. Gözlerimi Lina’nın yüzünde gezdirdim. “Niye gittin Lina?” diye sordum, kalbim o ihtimalin esiri olmuş korkuyla çarparken göğüs kafesine. “Elimi bırakırsan kaybederim seni. Niye bıraktın?”

Yutkunamadım. Yıllardır ağırlık kaldıran biriydim ama elli kilodan biraz fazla bir kadının bana bu kadar ağır geleceğini tahmin bile edemezdim. Derin bir nefes aldım gözlerimi önüme çevirip. Sakinleşmeli, bu ihtimali tamamen zihnimden kazıyıp atmalıyım. Şu an önemli olan Lina’ydı. Uyuşturucunun etkisiyle şuurunu kaybedip duruyor olmalıydı. Bu kadar

şuur kaybı tehlikeliydi onun için. Bir an önce tedavi olmalıydı. Kötü ihtimalleri düşünmenin zamanı değildi.

Büyük binayı terk edip doğruca arabama ilerledim. Arka koltuğun kapısını açtım. Kucağımda onunla arka koltuğa geçtim. Şahin şoför koltuğuna geçip Lina'nın, muhtemelen bizim çocukların bulduğu eşyalarını yan koltuğa bıraktı. Hızla hastaneye sürmeye başladığı sırada arabada bıraktığım kabanıma uzanıp üzerine örttüm. Üzerinde ince bir saten elbise vardı yalnızca. Dekolteli bir elbiseydi. Kolları, sırtı, göğsü açıktı ve bacak kısımları derin yırtmaçlarla doluydu. Zaten çabuk üşüyen biri olduğundan bu elbisenin içinde teni buz kesmişti. Beline sardığım kolumun üzerinden örtmüştüm kabanımı. Onu bırakmayı istemiyordum o an.

Başının kıpırdadığını hissettim. Burnunu tenime sürttü. Beni kumdan tanımış gibi kollarını güçsüzce boynuma sardı.

“Aral,” dediğini işittim kısık bir sesle.

İsmimi her söylediğinde yutkunma isteği doğuyordu içimde. Kalbimin ritmiyle oynayan bir şeydi bu. Zamanı değildi...

“Buradayım,” dedim, kollarım istemsizce onu daha sıkı sararken. “İyi olacaksın.”

“Dokunmasınlar bana,” dedi boğuk bir sesle.

Gözlerimi kapattım. Kalbim göğsüme öyle şiddetli çarpıyordu ki ölüm gibi bir şeydi bu.

“Biri,” dedim cümleyi kurmaya zorlanarak. Yutkundum. Bilmem gerekiyordu. Eğer o ihtimal... O kansız ihtimal gerçekleşmişse en azından Lina'nın bunları hatırlamayacağını bilmem gerekiyordu. Ben her baktığımda içimin gideceğini bilsem de uyuşturucunun etkisinde olduğundan hatırlamayacağına inanmak istiyordum.

“Biri sana dokundu mu Lina?”

Soru ağzımdan çıktığında sanki cevabını almak yıllarca sürmüş gibiydi. Aldığım nefes ciğerlerimde yılanmıştı sanki.

Lina kafasını iki yana salladığında dikilen omuzlarım gevşedi. Tekrar nefes alabildiğimi hissettim. Dünyanın yükü üzerimden çekilmiş gibi rahatlarırken Lina kafasını omzumdan kaldırıp yüzüme baktı.

“Dokunacaktı ama,” dedi ağlayarak. Sağ gözünden bir yaş usulca aktı çenesine doğru. “Sen gelmeseydin eğer,” demişti ki alnımı alnına yasladım duymaya dayanamayarak.

Gözlerimi kapattım. Sıcak nefesi yüzüme çarptı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Nefesim ağırlaşmıştı. Duymak istemiyordum o cüm-

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

lenin devamını. İhtimalini düşünmek istemiyordum. Tamamen ortadan kaldırıcaktım o ihtimali.

“Geldim Lina,” dedim yutkunurken. “Geldim ben. Dokunamaz kimse sana.”

Kafasını salladı. Elini yüzüme yasladi. Elinin kanaması durmuştu artık.

“Sadece sen,” dedi ağlayarak.

Bunu benim duymak istediğim anlamda söylemediğini biliyordum ama önemli değildi. Bana güveniyor olması yeterliydi. Kendine kimse-nin dokunmasına izin vermezken bana dokunması, ona dokunmamdan rahatsızlık duymaması yeterliydi. Onun iyi olması yeterliydi. İyi olacak olması yeterliydi. Yeterli olmak zorundaydı.

Gözlerimi açtım. Onun gözleri de kapalıydı, ağlıyordu. Korkmuştu ve üzgündü. Onun için başından beri iyi bir gün değildi ve şimdi tamamen çökmüş bir haldeydi. Zihninin içinde ezildiğini biliyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

“Üşüyorum ben,” dedi kafasını boynuma gömerek.

Bana sokuldu iyice. Korumasız, kabuğuna kaçmayan, savunmasız halileydi şimdi. Normalde kolu kırılrsa bana göstermeyeceğini biliyordum. İyiym, deyip kendisi tedavi etmeye çalışırdı kendini. Ama şimdi o kadar çaresizdi ki kendi kafasının içinde, bana sığınyordu.

Onu kendime daha çok çektim. “Isınırsın birazdan,” dedim.

Şahin ısıtıcıları daha çok açtı, doğruca Lina’ya üflemesi için ayarladım hepsini.

“Kızdığım için özür dilerim,” diye mırıldandı tenime doğru. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Ağlıyordu içli içli. “Bağırdım diye,” dedi gözlerime bakarken. Hıçkırıyordu. “Gelmedin sandım.”

Korunmasız bir kız çocuğundan farksızdı o an ve öyle içli öyle kırgın ağlıyordu ki sanki herkes onu arkasında bırakmış, bir ben kalmışım gibi kırgındı bana.

“Ağlama Lina,” dedim, içime kül yağıyor gibi hissederek.

Uyuşturucunun etkisiyle iyi düşünemediğini, kafasının karmakarışık olduğunu, mantıklı davranamadığını biliyordum ama yine de söyledikleri içime dokunuyor, kalbime değiyordu.

“Ağla, dedin,” dedi o da kırgın bir sesle. “Ağlamadım diye kavga ettik.”

“Etmedik,” dedim kafamı iki yana sallayıp. “Ağlama.”

Dudaklarımı alnının hemen bitimindeki saçlarına bastırmaktan kendimi alıkoyamadım. Onu sakinleştirmek istiyordum. Ona iyi

hissettirmek istiyordum. Yalnızca bana güvensin, benim yanımdan ayrılmasın istiyordum. O zaman onu koruyabilirdim ama Lina her seferinden kollarımın arasından çıkıp gidiyordu. Manolya'dan çıkarken de gitmişti kollarımın arasından. Gözlerime bakarak yanımdan geçip gitmelerini aklımdan çıkaramıyordum.

“Ben kavga istemiyorum hiç,” dedi iç çekerken. “Hep kavga ediyor insanlar benimle.” Dudakları da sesi de titriyordu. Öyle üzgündü ki onu üzen herkesi düşman edecekti bana. Ağlayan yüzünü izleyebildim yalnızca. Karnının üzerinde duran sağ elini karnına doladığım sol elimle kavradım ve onu sakinleştirmek isteyerek elinin üzerini okşadım.

“Lisede de sevmediler beni hiç. Hep kavga ettiler benimle.” Burnunu çekti. “Babam kaçma, dedi diye kaçmadım. Ama sen olsaydın kaçırırdın beni değil mi?”

Kafamı salladım. “Kaçırırdım.”

İrkildi bu kelimeyle. Kendi söylerken değil, ben söylerken fark etmişti ne anlama geldiğini. Korkuyla çarpan kalbinin atışını hissettim bileğinde.

“Kaçırma,” dedi ağlayarak. “Kimse beni kaçırmamasın Aral. Hiç sevmiyorum ben erkekleri.”

Senin sevmediğin kimseyi ben de sevmiyorum Lina.

“Küçükken de kaçırılmışım ben. Hiç sevmiyorum,” deyip kafasını iki yana salladı.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Sağ elimle saçlarını okşadım onu sakinleştirmek isteyerek. Ağlaması gittikçe şiddetleniyordu.

“O kan, beni kaçıranların kanıymış Aral,” dediğinde elim duraksadı. Bugün anlattığı anısından mı bahsediyordu? “Babam kurtarmış beni. İki eli kanda olsa gelirmiş beni kurtarmak için.” Hıçkırdı yine. “Yaşasa gelirdi bugün. Ölmüş bence benim babam.”

Bu kez kendisi için değil babası için ağladığını biliyordum. Durdurmadım onu bu yüzden. Ağlasın, arınsın acısından istedim ama izlemesi hiç kolay değildi.

“Benim babam ölmüştü,” dedi gözlerime bakarak. “Tek başıma gömdüm ben onu. Alın çok küçüktü. İkimiz vardık sadece. Tek başıma gömdüm Aral. Onu ben öldürdüm sandım, üstüne toprak attırdılar bir de.”

Hıçkırarak göğsüme sindi. “Tek başımaydım hep.”

Lina'ya ne zaman baksam mümkünmüş gibi hep daha yalnız görünmüştü gözüme. O kalabalığın içinde bile o kadar yalnız duruyordu ki onu hep bir keder melegine benzetmişim. Herkes ondan bir şeylerini

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

alıp hayatına devam ederken o boş bir mezarın başında içine içine ağlayan keder meleşiydi. Ve şimdi gözyaşları bir sel gibi benim kıyıma çarpığında tenimin yandığını hissediyordum. Gömleğime düşen her bir yaş, tenimde iz bırakıyor, kalbime sızıyordu.

“Artık tek değilsin,” diye fısıldadım kulağına. “Ben varım.”

Sol elini omzumdan enseme kaydırıp ve beni kendine çekti ona daha yakın olmamı ister gibi. Ben de sırtındaki kolumla onu daha çok kendime çektim. Bir bütün gibiydik.

“Gitme hiçbir yere,” dedi ağlayarak. “Gidersen çok üzülürüm ben.”

Gözlerimi kapattım. Bugün bana bağırmasının sebebinin de bu olduğunu biliyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordu. Yine tek başına devam etmek zorunda olmaktan korkuyordu. Her seferinde kendini geri çekişinden anlıyordum. Demekle olacak iş değildi, yaşayarak kanıtlamayı planlıyordum ona ama o sabırsızdı yine. Halbuki bilse kafamda kapladığı yeri gidemeyeceğimi bilirdi.

“Gitmeyeceğim,” dedim, onu ikna etmek isteyerek.

“Gitme,” diye onayladı beni. “Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Kalmayacaksın.”

Dudaklarını tenime sürttü. Boynumdaki zincirin üzerine dudaklarını yasladı. Nefesi düzene girdiğinde uyuyakaldığını anladım. Sızmıştı. Uyuşturucunun etkisinden ötürü gidip geliyordu bilinci. Bir süre sessiz kaldı. Daha sonra sayıklamaya başladı.

“Otuz yedi nokta,” dediğinde kaşlarım çatıldı. İlk başta anlamadım ama Lina sayıklamaya devam etti. “Kırk dokuz. Seksen beş. Yetmiş yedi. Otuz dört. Seksen yedi. Seksen dört. On altı.”

Şahin’le göz göze geldik dikiz aynasından. Lina devam etti. “Yirmi yedi. Nokta. Elli beş. Altmış altı. Çift sıfır. Doksan yedi. Altmış yedi. Otuz iki. Otuz iki.” Gözyaşları aktı usulca gözlerinden. “Kurtar beni baba... Kurtar beni.”

“Siktir,” diye mırıldandı Şahin.

Lina bana gördüğü ya da okuduğu sayıları ezberinde tutabildiğini söylediği ilk andan itibaren onun bu kadar önemli olmasının sebeplerinden birinin bu özelliği olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onun peşinde olan herkes onun bir şeyler bildiğinden neredeyse emindi. Öyle olmasa bugün yaşanmamış, o mektup yazılmamış olacaktı. Lina bir şeyler biliyordu ama bunun ya farkında değildi ya da hatırlamıyordu. Bugün, bunun bir kanıtıydı. Bastırdığı için unuttuğu karanlık anıları vardı.

Kadir Kara belki de bugünlerin geleceğini tahmin ederek ona sezdirmeden ipuçları bırakmıştı ve Lina henüz bunun farkında değildi. İpin ucunu tutamamıştı henüz ama bugün zihninin derinliklerine zorla çekilip vurgun yemişti. Sayıklarken söylediği, ezberinde tuttuğu ondalık koordinat bunun bir işaretiydi. Lina artık o korktukları canlı bombaydı. Onu kim üzmüşse benim kazdığım mezara girsin istiyordum.

“Konumu bul,” dedim Şahin’e, gözlerimi Lina’nın üzgün, güzel yüzünde gezdirirken.

Zihin en karanlık güvenli zindan, unutmak ise inandırıldığımız bir yalandı. *Lina... Onunla yaşayamadığın daha kaç anın var o güzel kafanın içinde? Cennet çiçeğim... Ne için üzmüşler seni bu kadar?*

Savaşın İzleri

Hayat bazen bitti, dediğin anlarda yeniden başlar. Önüne dizilir, yaralarını sarmaya vaktin olmadan yeni bir savaşa girmek zorunda kaldığın zamanlar. Seç, der birini ama her seçim beraberinde getirir bir vazgeçiş. Sistem edemezsin çünkü hayat zaten sana yüzünü hiç dönmemiştir ki... Yardım eli beklerken aldığın tek destek o toprak, parçalayan dizlerini. Her varoluş, yok oluşuna dönmek ister çünkü. Parçalanan dizlerin, gözün toprağa dikili ve daha ödenmemiş biçare hayatının bedeli. Vardığında tepeye, hayat der ki: "Her şey boşunaydı, in şimdi geri." Kendi kanıyla suladığı toprağı kim öyle kolayca yok sayabilir? Ve işte insanın içinde cennet çiçekleri böyle böyle yeşerir.

Korkuyordum. Bir rüyanın içinde miydim yoksa gerçek miydi bu olanlar? Hangisi gerçek hangisi rüya ayırt edemiyorum. Artık görmek istemiyorum. Çok yorulmuşum. Dursun istiyorum artık. Neden durmuyor? Biraz dinlenemez miyim?

Bir yolda yürüyordum. Bu yolu daha önce yürümüş gibi hissediyordum. Kar yağıyordu ve benim ayakkabılarım bile yoktu. Ayaklarım kanıyordu, canım çok acıyordu. Ağlıyordum. Ben çok ağlıyordum. Ben galiba kan ağlıyordum. Yüzümden akan kan, yerdeki karı kızıla buladı. Ürküttü bu beni. Bir adam yürüyordu biraz uzağımda.

"Baba!" diye seslendim ona.

Durdu adımları adamın. Bana döndü. Simsiyah giyinmişti. Kızıl saçlarının yanları beyazlamıştı. Bana gülümsedi. Rahatlamış hissettim kendimi. Tüm acılarım geçmişti sanki. Ona adım atmak istedim ama ayaklarım ıslanmıştı gözlerim yere indi. Siyah asfalt yol o kadar kana bulanmıştı ki tüm kar erimişti ve babam bu kan gölünün ortasında duruyordu.

"Kaç Lina," dedi babam.

Korkarak geriye bir adım attığımda belime sarılan bir el korkuyla sarsılan kalbimi öyle hızlı sakinleştirdi ki... Kim olduğumu anında anladım. Aral gelmişti.

"Buradayım," diye fısıldadı kulağıma. "Korkma."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Ağlıyordu. Neden ağlıyordu?

"Aral?"

Siyah gözleri öyle hüznü baktı ki gözlerime çok üzgün hissettim. "Neden elimi bıraktın Lina?"

Kalbim kırıldı. Ben mi üzümüştüm onu? Ben elini mi bırakmıştım? Sağ elimi uzatıp yanağına dokundum ve gözyaşını sildim.

"Özür dilerim. Korktuğum için kaçtım."

"Neden beni öldürdün?" diye sordu bu kez.

İçim titredi. Ellerim titredi. Dudaklarından akan kanı gördüğümde aklımı kaybedecektim. Korkuyla titreyerek ona döndüm yavaşça. Beyaz gömleğine baktım, kalbinin üzerindeki noktaya saplanan bıçağı gördüm. Kırmızı leke kalbinden gömleğine yayılıyordu yavaşça. Hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Hayır, hayır, hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. Bıçağı çıkarmadan ellerimi kalbinin üzerine bastırdım. Durdurmam lazımdı. Kanı durdurmam lazımdı. Ölemezdi. Hastaneye gitmemiz lazımdı. Yardım edin. Ne olur. Baba!

"Ölme," dedim yalvararak. "Ölme. Ne olur."

Yüzünü görmek için ağlayarak başımı kaldırdım. Dudaklarındaki kan gözümün tam altına düştü. Onun kanı benim gözyaşına bulaştı. Siyah gözlerindeki can çekilmemişti henüz.

"Aral lütfen," diyerek yalvardım. "Bırakma beni. Lütfen. Lütfen! Ben yapmadım. Ben yapmam. Ben yapmam Aral. Ben sana bunu yapamam!"

"Cennet çiçeği," dedi alnı alnıma yaslanırken.

Ağlayarak ona bakarken Aral'ın gözlerindeki canın çekildiğini gördüm.

"Aral!" diye bağırdım acıyla.

Üzerime yığıldı. O kadar ağırdı ki bedeni taşıyamadım. Onunla devrildim, buz gibi bir suyun içine düştük. Onunla suyun dibine batarken çırpınmadım hiç. Ağlıyordum, tarif edemeyeceğim bir kayıp acısıyla kollarımı omuzlarına sardım. O kadar üzgündüm ki ölmek istiyordum. Onunla ölmek istiyordum. Onu ben öldürmüştüm. O, benim yüzümden ölmüştü. Ölmek istiyordum. Dudaklarımı omzuna bastırdım hıçkırarak ağlarken. Boğuluyordum ama umurumda değildi. Aral'ın yüzünü ellerimin arasına aldım. Yüzüne baktım. Karanlıktan korkardım. Onun gözleri sevdiğim tek karanlıktı. Beni korutmayan, rahatlatan tek karanlıktı. Ama içinde o yoktu artık. Gitmişti. Gözlerinin içinde benim yansımam vardı ama o yoktu.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Dudaklarımı dudaklarına yastım ve içimde kalan son nefesi ona verdim. Gözlerim kapandı, öldüğümü hissettim. O karanlık ve soğuk gölün derinliklerinde, pişmanlık içinde yapayalnız öldüm.

Zihnim uyandığında duyduğum ilk şey makine sesleri, kalp atışını sayan o düzenli nabız sesi ve benim aldığım nefes alışveriş sesleriydi. Yüzüstü uzanıyordum. Ağrım vardı, midem de bulanmaya başlamıştı uyanır uyanmaz. Susuzdum. Berbat hissediyordum ama biri elimi tutuyordu. Parmaklarımı okşuyordu ve o dokunuş o kadar rahatlatıcıydı ki o anda... O dokunuşa tutundum. Parmaklarını sıkmaya çalıştım ama başarabilmiş miydim bilmiyordum. Gözlerim çok ağırdı, uykulu hissediyordum, kafam karman çormandı. Düşündükçe midem daha da kötü oluyordu.

“Buradayım,” dediğini işittim bir fısıltının.

Benzer bir dokunuşu yanağımda hissettim. “İyi olacaksın.”

Aral mıydı? Aral’ın yanında mıydım? Güvende miydim artık? Bulmuş muydu beni?

“Aral,” diye mırıldandım. Sesim ağlamaklı gelmişti. Ağlıyor muydum?

“Buradayım Lina,” dedi. Sıcak nefesi yüzüme esmişti. Ardından saçlarımda bir baskı hissettim. “Uyu. Yarın daha iyi hissedeceksin.”

“Kâbus,” diye fısıldadım. Burnumun üzerinden akan yaş hissettim. “Bırakma beni.”

O nazik dokunuş gözyaşımı da sildi. “Bırakmam,” dedi yumuşak bir hisle. “Yalnız bırakmam seni.”

“Bırakma elimi,” dedim uykuya tekrar düşmeden önce. Bir şey söyledi sanki ama duyamadım, düştüm yine o kâbuslarla dolu geceye tek başıma. Keşke Aral’ı rüyalarım da götürebilseydim...

Gözlerimi açtığımda kendimi yüzüstü yatarken buldum. Hastane yataklarından birinde olduğumu fark etmek için birkaç kez gözlerimi açıp kapatmam ve otuz saniye kadar bakmam gerekti. Ne zaman gelmişim hastaneye? Davette ne olmuştu? Uyuşturucu vermişlerdi bana. Ne yaşanmıştı? Ne yapmışlardı bana? Günlerden neydi? Alin nasıldı?

Düzenli kalp atışımın sesi duyulurken elimin üzerindeki baskının sebebini görmek için bakışlarımı aşağı çevirdim. O baskının sahibi ve kucağında taşıdığı dünyam, içimde bir ağırlığa sebep oldu. Aral yatağın yanına yanaştırdığı tekli koltukta uyurken sol eliyle elimi tutuyor, diğer koluyla kucağında uyuyan Alin’e sarılıyordu. Birlikte uyuyorlardı. Alin başını Aral’ın omzuna, Aral da yanağını Alin’in başına yaslamıştı.

Bu görüntü hem o kadar güzel hem de o kadar hüüzünlü geldi ki kırık hissettim. Tüm kemiklerim on yerinden kırılmış gibiydi.

Alin iyi gibi duruyordu. Huzurlu bir ifadesi vardı Aral'ın kucağında uyurken. Aral buradaydı. Bulmuştu beni gerçekten ve ona da bir şey olmamış gibi duruyordu. O an ikisini de öyle görünce tüm ağrım sızım gitmiş gibi hissettim. Güvende hissetmekten alıkoyamadım kendimi. Rahatlamaktan alıkoyamadım. İkisini görünce endişeyle çalkanan midem durulmamıştı ama çalkalanmanın şekli değişmişti. Farklı bir histi. Kötü değildi hiç. İyiydi.

Alin burada olduğuna göre beni bir günden fazladır görmüyor olmalıydı. Aral muhtemelen onu getirmeye mecbur kalmıştı. Alin'in çok ağlamamış olması için dua ettim. O minik kalbine bir kaybın korkusunu daha düşürmeyi hiç istememiştim.

Gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. Sakalları uzamıştı biraz sanki. Son gördüğümde bu kadar uzun olduklarını sanmıyordum. Yüzüne bakarken nedense sol avcumda bir karıncalanma hissettim sanki sakallarına dokunmuşum gibi. Tuhaftı. Uyurken bile yorgun bir ifadesi vardı. Ben de uyurken böyle mi görünüyorum acaba, diye içimden geçirmeden edemedim o an.

Yüzüstü uzanmak rahatsız edici geldiğinden omzumun üzerine dönmek istedim ama belimdeki sızı ve sırtımdaki ağrıyla yüzümü buruşturarak durdum hemen. İstemeden Aral'ın elini sıkmıştım bunu yaparken. Hiç normal hissetmiyordum kendimi. Susuzdum ve yalnızca sol koluma bakarak birkaç damar yolu açıldığını söyleyebilirdim.

Aral gözlerini açıp kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Kaşları çatıldı hafifçe ve ilgiyle doğrulurken Alin'i rahatsız etmemeye özen gösterdi. Gözleri kan çanağıydı.

“Ne zaman uyandın? Nasıl hissediyorsun?” diye sordu uykulu, erkeksi ve pürüzlü çıkan sesiyle. Gözlerinde merak pırıltıları geziyordu.

“Az önce uyandım,” dedim ama sesim o kadar yabancı geldi ki şaşırdım. Sesim kısılmıştı. Sesim neden kısılmıştı? “Sırtım ağrıyor,” diye gerçeği söyledim.

Belimin değil sırtımın ağrması garipti. Düştüğüm zaman sakatlanmıştım belki de...

Kafasını salladı ve saatine baktı. Sabanın erken saatlerindeydik sanırım. “Birazdan Necmi Hoca gelir,” dedi.

Ardından uykusunu dağıtmak ister gibi yüzünü ovuşturdu. Kucağında Alin'le kalktı yavaşça. Onu uyandırmadan koltuğa yatırdı ve üzerini

montuyla örttü. Öyle nazik ve şefkatliydi ki ona karşı, içimi sızlattı bu görüntü. Alin'in saçlarını yüzünden nazikçe çekti ardından sırtı dikleşti. Uzun gövdesiyle dikildi ayakta öylece. Bir tuhafılık vardı. Konuşmuyordu. Normalde halimi hatırlımı sorar, konuşurdu benimle ama sessizdi. Benimle arası mı bozuktu? Onu arkamda bırakıp gitmiştim sonuçta. Kızsa gocunmazdım ama o kızmıyordu bile ve bana kızmayışı beni sinirlendiren bir şeydi aslında.

Sırtı bana dönükken sakallarına dokunduğunu gördüm. Kafasında bir şeyle savaşıyordu sanki.

"Lina," dedikten sonra sustu. Sanki konuşup konuşmamakta kararsızdı. Kötü bir şey mi olmuştu? Anneme mi bir şey olmuştu yoksa? Kalp atışımı sayan makineden çıkan seslerden, kalp ritminin değiştiğini ikimiz de fark ettik.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordum damarlarımda o tedirgin yılan dolaşırken.

Histerik gülüşü, yüzünü ovan elleri arasında boğuklaştı. "Kötü bir şey mi?" diye sordu alaylı bir sesle. Bana döndü sonra. Kızgın ifadesini gözlüğüm yokken bile seçebiliyordum. "Nerede olduğuna bak Lina."

Bir şey diyemedim. Yüzünü görmek için kıstığım gözlerimi yüzünde gezdirdim yalnızca. Haklıydı. Hastanedeydim. Kimbilir neler olmuştu... Uyuşturucu etkisinde olan anılarım çok sisliydi. Sürekli şuurumu kaybettiğimi hatırlıyordum. Kâbus mu gerçek anım mı bilmediğim şeyler görmüştüm şuurumu her kaybettiğimde.

Derin bir nefes aldı ben sessiz kalınca. Öfkesini yuttuğunu biliyordum. Üstüme gelmemeyi tercih etmişti. O öyle biriymiş çünkü. Kavga etmek istemiyordum ben de. Eve gittiğimizde hesap soracaktı bana, biliyordum. İkimiz de yine haklı çıkacak, kavga edecek sonra barışacaktık. Barışırız değil mi? İllallah etmezdi benden hemen... Söylediğine göre bana ihtiyacı vardı. Benim de onun yardımına ihtiyacım vardı. Beni arkada bıraksın istemezdim. Söz vermiştik. Ama ben sözümü çiğnemiştim. Sanırım benim de parmağıma kesik atmam gerekecekti.

"Sen?" diye mırıldandım.

"Ben ne?"

"İyi misin?" diye sordum çekinerek. Biraz utanmazca bir soru gibi gelmişti. Ona bir şey olmasın diye gitmek zorunda kalmıştım ama yine beni kurtarması gerekmişti.

Gevşemiş gibi omuzları düştü ve bana yaklaşıp koltuğa oturdu yavaşça. Bana yaklaşıncaya yüzünü seçebiliyordum sonunda. Gözlerimden nefret ediyordum. Niye görmek için başka bir şey ihtiyacım vardı ki?

“Değilim Lina,” dedi düz bir ifadeyle ama sesindeki kızgınlığı hissedebiliyordum. “Elli dokuz saat yirmi yedi dakikadır bu yatakta uzanıyorsun ve ben, sen elimi bırakma da ben o yirmi yedi dakikayı bir daha yaşamayayım diye ne yapmam lazım hiç emin değilim.”

Söylediği her kelime boğazıma sıcak bir şiş sokulmuş gibi hissettirdi bana. Yirmi yedi dakika... Elli dokuz saat yirmi yedi dakikadır şuursuz muydum emin değildim ama onu en çok yaralayan o yirmi yedi dakika gibi duruyordu ve o yaranın nedenini bilmiyor olsam da faili bendim.

“Ne oldu yirmi yedi dakikada?” diye sordum üzgün bir ifadeyle.

“Geç kaldım sandım,” dedi.

Sesi buz gibiydi ama gözlerinin içi alev alevdi. O bakarken gözlerimin içi yanmış gibi hissettim. Beni kurtarmaya geldiği zamanı mı kastediyordu? Çok mu kötü durumdaydım? Şoka mı girmiştin? Ölümün eşiğinden dönmüştüm belki de...

Yutkundum. “Üzgünüm,” dedim gözlerine bakarak. “Ben... Gitmek zorunda hissettim.”

Tekrar öfkeleniyormuş gibi gözlerini kapattı. “Lina,” dedi uyarıcı gibi. “Bunu evde konuşalım. Şimdi değil. Şimdi hiç sırası değil.”

Yuttum tüm söyleyeceklerimi. Gerçekten hiç sırası değildi. Duymak istemiyordu hiçbir söyleyeceğimi. Çok öfkeliydi. Her ne olduysa gittiğim içindi ve o, bu yüzden çok öfkeliydi bana. Ona yaşattıklarım için çok öfkeliydi. Ona güvenmediğimi düşünüyordu ama ben güvenmediğim için gitmemiştim ki. Benim yüzümden kimse zarar görsün istemediğimden uzaklaşmıştım ondan. Çalışmış olsaydı iyi bir plandı. O kadının Asaf’a çalışmadığından daha çok emin olmuşum Asaf’la konuşmamızdan sonra. Asaf ve babam düşmandı, bizim şarkımızı bilmesine imkân yoktu Asaf’ın. Mektuplar başka birindendi; beni, bizi tanıyan birinden. Üç kuş vuracaktım eğer planlandığım gibi gitseydi. Kartın sahibini öğrenecektim. Asaf, Aral’a değil kartın sahibine yönelecekti ve Aral güvende olacaktı. Eğer geç kalmamış olsaydık bir sürü şeyi çözmüş olabilirdik şu an belki de... Aral onu bırakıp gittiğimi sanıyordu. Ona güvenmediğimi zannediyordu ama ben onun seni bulurum, demesine güvenmişim en çok da giderken.

“Neden elli dokuz saattir uyuyorum?” diye sordum bu kez.

Diliyle dudaklarını ıslattı. Yakınımdaydı ama benden uzaktaydı aslında. Hissedişiyordum. Çok kızdırmıştım onu. Hatta küstürmüştüm. Kindar olduğunu söylemişti. Kin tutar mıydı bana da? Tutarsa bir şey demezdim ama tutmasa ne iyi olurdu...

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Belin ve sırtın kötü durumdaydı. Acilen ameliyat olman için kanını uyuşturucudan yeterince arındırmamız gerekti.” Bunu söylerken derin bir nefes almıştı. O zamanları hatırlamak bile istemiyor gibiydi. Neler olduğunu öyle merak ediyordum ki... “Ameliyatı dün olabildin. Muhtemelen artık taburcu olabilirsin.”

Kafamı salladım hafifçe. Ben uyurken Alin çok ağlamış olmalıydı. Küçük kalbi çok korkmuştu kesin ama Aral’ın kucağında uyurken huzurlu görünüyordu. Aral onu da beni sakinleştirdiği gibi sakinleştirmişti muhtemelen. Sakinleştirmekte iyiydi ama kendisi için pek geçerli değildi bu, şu an için öyle görünüyordu.

Odanın kapısı açıldığında Aral ayağa kalktı kimin geldiğini biliyor gibi. Sanırım ameliyatımı Necmi Bey yapmıştı. Olmak istemediğim ameliyatı kötü bir vesileyle olmuştum bir anda.

Yüzünü net olarak seçemesem de Necmi Bey’in girdiğini anladım. Peşi sıra da bir hemşire gelmişti onunla.

Necmi Bey keyifli bir sesle, “Günaydın,” dedi.

“Günaydın,” dedik ikimiz de.

Necmi Bey bana yaklaştığında gülümseyen yüzünü seçtim.

“Uyanmışsınız,” dedi. “Hemen uyanıp beni dertten kurtardığın için teşekkür etsem yeridir. Vallahi hastaneden atıracaktım şu adamı,” deyip ayakta dikilen Aral’ı gösterdi. “Ameliyata girmediği kaldı efendinin.”

Aral’la göz göze geldik. Neden kontrolünü kaybetmişti ki bu kadar?

“Nasıl hissediyorsun?”

“Belim sızlıyor,” dedim dürüstçe. “Sırtım ve karnım ağrıyor. Midem bulanıyor ve susuzum.”

Bir tıp öğrencisi olduğumdan iyileşme sürecinde doğru şikâyetin önemini çok iyi bildiğimden bu süreci hızlandırmak adına o an acılarım konusunda hiç olmadığım kadar dürüsttüm. Aral’ın şaşırdığını yüz ifadesinden anladım. Hayret etmişti bu dürüstlüğüme.

Necmi Bey kafasını sallayarak onayladı beni. Yanıma kadar geldi ve üzerimdeki örtüyü kaldırdı. Ameliyattan sonra hemşireler tarafından giydirilmiştim muhtemelen çünkü üstümde değil ama altımda hasta kıyafetim olduğunu o an fark ettim. Üzerimde hiçbir şey yoktu, göğüslerimi kapatan tek şey bandajlardı. Nedense bandajlanmıştım.

Necmi Bey belimdeki dikişleri kontrol etmek için eldivenlerini takarken Aral yatağa biraz daha yaklaştı, gözleri bel boşluğumdaydı. Rahatsız olmadım bundan. O da doktordu sonuçta.

“Sen mi yapacaksın?” diye sordu Necmi Bey ona takılarak.

“Yok Hoca'm, estağfurullah,” dedi o da ama yapmak istiyor gibiydi.

Necmi Bey tabureye oturup yatağı ayarladı ve gözlüğünü takip dikkatle yaramla ilgilendi. Lateks eldivenlerin soğuk dokusunu bel boşluğunda hissettiğimde çarşafı sıkmak istedim ve avcumdaki sızı yüzümü buruşturmama sebep oldu. Avuçlarım niye sızlıyordu? Bakmak istedim ama onun parmakları varla yok arası parmaklarıma dokundu o an. Elimi tutmadı, dokundu yalnızca. Neden tutmamıştı elimi? Meraklı değildim ama bundan önce çekinmeden elimi tutan adam şimdi yalnızca dokunuyordu. Kindar herif, diye geçirdim içimden. Hem beni dinlemiyordu hem de bana kin tutuyordu. Sinir olmuşum. Canım sıkılmıştı. Küserse küssün, diye düşünüyordum o an. Bu sanki ilk tek başıma kalışımdı...

Elimi kendime çektim surat asarak. Bunu bilinçli yapmamıştım ama inatçı biriydim ve en çok da kendimle inatlaşırdım. Çatık kaşlarının yüzüme çevrildiğini gördüm ama ona bakmadım. Sanki ilk kez doktor kontrolüne geliyordum, o elimi tutmasa da olurdu. İhtiyacım yoktu ki onun elimi tutmasına benim...

“Kapalı bir ameliyat yaptık,” diye bilgilendirdi beni doktor. “Hemen yürüyebileceksin yani ama bir hafta çok dikkatli olacaksın tabii. Normalde ağırlık kaldırma gibi beline çok yük düşen işleri yavaş yavaş yapmaya başlayabilirdin ama sırtının durumundan ötürü daha da ağırdan alacaksın ve fizik tedavi göreceksin. Sırtındaki ağrının sebebi ameliyatla ilgili değil. *Rotator* manşet dediğimiz omuz kaslarındaki birinci dereceden yırtıklardan ötürü,” dediğinde neden bandajlandığımı anladım. “Bu bandajlamayı bir süre devam ettireceğiz. Aral biliyor zaten sana nasıl bakacağını. Birinci dereceden olduğu için şanslısın ama yine de bu durumda kollarını çok çalıştırmayacaksın. İnanıyorum ki Aral bandajlanmanda ve soğuk kompreste sana zaten harika bir hizmet verecektir.”

İşte bu iyi değildi. Manşet kaslarım doğrudan omuzlarımı etkileyen kaslar olduğu için kollarımı gerçekten çok fazla kullanamayacaktım. Rahatça giyinemeyecek, soyunamayacak ve yıkanamayacaktım. İşin kötüsü sırtımla kendim ilgilenemeyecektim. Birinin yardımına muhtaçtım. Hiç iyi değildi bu.

“Karnındaki ağrı çürük ve ezikten kaynaklanıyor. Onu zamana bırakmaktan başka şansımız yok. Soğuk kompres uygulayabiliriz en fazla.”

O adam bana tekeme attığında karnımda ezik oluşmuştu ve düşerken de sırt kaslarımı yırtmıştım demek ki. O krampların sebebi anlaşılıyordu şimdi.

“Ayşen Hemşire, Lina’nın ağrıkesicisini yapalım. Serum da bitmek üzere. Serum bitsin evine yollayalım,” dedi hemşireye. Sonra gözlerini Aral’a çevirdi. “Bundan sonrası sende artık. Biliyorsun nasıl rahat ettireceğini.” Üzerimi örttü sonra. “Geçmiş olsun Lina.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Sağ olun Hoca’m her şey için,” dedi Aral samimiyetle.

Necmi Bey onun omzuna babacan bir tavırla vurdu ve konuşarak odadan çıktılar. Adının Ayşen olduğunu öğrendiğim benden birkaç yaş büyük hemşire yanıma gelip sol kolumdaki damar yolumdan bir ağrıkesici yaptı.

Onu izliyordum sessizce. Göz göze geldiğimizde gülümsedi bana. “İyisiniz çok şükür bugün,” dedi. İlk geldiğim halimi biliyor muydu acaba?

“Buraya geldiğimde durumum kötü müydü?” diye sordum.

Yüzünde pot kırmak istemeyen, ne diyeceğini bilemez bir ifade yer aldı. Durumların pek iç açıcı olmadığını tahmin edebiliyordum ama tam olarak ne yaşandığını bilmek istiyordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Geldiğinizde şuurunuz kapalıydı,” diye mırıldandı.

Anlatmak istemiyor gibiydi. Bir hastaya çok kötü haldeydiniz diyemezdi hiçbir sağlık çalışanı, etik değildi bir kere ama ben de bir sağlıkçıydım.

“Anlatabilirsiniz sorun değil,” diye onu rahatlatmaya çalıştım. “Ben de tıp okuyorum. Kaldırabilirim. Anlatın siz.”

Tıp okuduğumu söyleyince şaşırdı biraz. Sanırım tıp öğrencisinin neden uyuşturucudan şuuru kapalı geldiğini merak ediyordu.

“Şey... Pek iyi değildiniz. Sevgiliniz çok endişeliydi. Şuurunuz gidip geliyordu ve...” deyip yutkundu. “Ben anlatmalı mıyım emin değilim. Bence hatırlamamanız daha iyi olur. Geçmiş unutup hatalarınızdan ders çıkarmak iyidir.”

Kesinlikle bağımlı olduğumu düşünüyordu ve hatırlamamamın daha iyi olacağını düşünmesi daha çok meraklandırmıştı beni. Merakla yüzüne dik dik baktığım için peşini bırakmayacağımı anlayıp nefes vererek pes etti.

“Şuurunuz bir gidip bir geliyordu, uyuşturucu etkisindeydiniz. Kimsenin dokunmasını istemediğiniz için sevgiliniz kimsenin size dokunmasına müsaade etmedi. Tüm müdahaleyi kendisi yaptı. Uyuşturucu yüzünden sürekli şuurunuzu kaybettiğiniz için ilk ona müdahale etti ve avuçlarınızı dikmek gerekiyordu ama anestezi yapamadık size. Sevgiliniz

avuçlarındaki kesikleri anestezi kullanmadan dikmek durumunda kaldı ve... Epey canınız yandı bu olurken. Üzgünüm... Ben anlatmasam daha iyi olacak sanki..."

Aldığım nefes ciğerlerime dar geldi. Aral'ı avuçlarımı anestezişiz dikmeye mecbur mu bırakmıştım? Avcuma inerken gözlerim o anı hatırlar gibi oldum.

"Acıyor," diye ağlıyordum. Kucağında oturuyordum. Titreyen bacaklarımı bacaklarının arasında zapt ediyordu. Sol elime dikiş atmaya çalışırken ağlayarak ona bakıyordum. O sarsılmaz soğukkanlılığına alnındaki her ter damlası bir kurşun sıkılmış gibiydi.

"Acıyor Aral," demiştim tekrar ağlayarak. Pens tutan sağ elini tutmuştum güçsüzce.

"Bırak bitireyim Lina," demişti yüzüme bakmadan. Yarama bakıyordu yalnızca. "Bırak bitsin."

"Çok acıyor ama."

Gözlerini kapatıp yutkunmuştu. "Biliyorum Lina. Benim de acıyor. Bırak bitireyim."

"Kan olmuş elim. Elimi yıkayalım," diye ağlamıştım bu sefer. "Ellerim kana bulanmış Aral. Ben kan sevmiyorum."

Elime bir dikiş atarken, "Bu senin kanın Lina," demişti dişlerinin arasından. "Bu sana attığım onuncu dikiş. Soracağım hepsinin hesabını. Bugünü hiç unutmayacağım." Sonra dudaklarını saçlarıma bastırmıştı. "Bırak dikeyim yararı. Sonra geçecek acısı."

Tüylerim diken diken oldu. Onu hem bana dikiş atmaya mecbur etmiş hem de ağlamış mıydım bunu yaparken? Berbat hissetmiş olmalıydı. Suçlu hissetmişti belki de... Hiçbir şey istediğim gibi gitmemişti. Aksine her şey hiç istemediğim yerlere gitmişti. Unutmuştum ne kadar şanssız biri olduğumu. Gözlerimi kapattım.

"İyi misiniz?"

Kafamı salladım. "İyiyim," diye mırıldandım.

Hemşire beni odada yalnız bıraktı. Aral bana aynısını yapmış olsaydı uyandığında onu boğazlardım belki de. Gerçekten sabırlı bir adamdı ve ben kendimi berbat hissediyordum. Sırtıma dikkat ederek sağ omzumu üzerine yattım yavaşça. Ellerimi kaldırıp avuçlarıma baktım. İkisi de pansuman bandı ile örtülmüştü. Avuçlarımda neden kesikler olduğu

hakkında bir fikrim yoktu. Sıkıntıyla iç çekip sol elimi yüzüme götürdüm. Her şey berbattı.

Necmi Bey, Aral'ın utanmasa ameliyata gireceğini söylemişti. Benim yüzümdendi. Ona kimbilir neler söylemiştim de o hale getirmiştım... Omuzlarım büyük bir yükü çöktü. Benimle kavga etmemek için söyleyeceklerini bile yutmuştu ve ben o elimi tutmadı diye elimi çekmiştim az önce. Aral bana kızmakta haklıydı. Fakat ben de gitmekte kendimce haklıydım. Eğer yanından ayrılmasaydım bunlar olmaz mıydı? Bilemedik. Gitmeseydim ona ya da sevdiği birine zarar gelebilirdi. Belki de ben ona dikiş atıyor olurdum... Ellerimle yarasına basıyor oldum. Rüyamdaki gibi... Ne biçim işti bu? Sıkıntıyla iç çektim birkaç kez.

Komodinin üzerindeki gözlüğümü fark edip sırtım sızlamasına rağmen uzandım ve taktım. Alin'i izleyip daha iyi hissetmek istedim. Onu izlerken daha iyi hissediyordum hep. Onu izleyip daha iyi hissedecektim. Sonra eve gidecektik. Aral'la tartışacaktık ve bu sefer onun kazanmasına izin verecektim çünkü bilincinde olmadan onu mecbur bıraktığım şey berbattı. Sonra ben ona o kadını, aklımda ne olduğunu, Asaf'ın anlattıklarını ve hatırladığım o anıyı anlatacaktım. Fiziksel değil zihinsel olarak yorucu olacaktı ve ertelemek mümkün olmayacaktı. Ertelersek benden daha da uzaklaşmasından endişe ediyordum. Endişe etmemem gerekirdi. Bana yaklaşmamasını kendim söylemiştim ama şimdi bana kızgın ve soğuk davrandığında kendimi kötü hissediyordum. İnkâr edemediğim bir şeydi bu ve aslında tam da korktuğum şeydi.

Biri kapıyı çalarak odaya girdi. Gözlerimi koridora çevirdim. Kuzey'di gelen. O sırada Alin'in uyuduğu koltukta bana döndüğünü gördüm.

"Uyanmışsın," dedi rahatlamış bir ifadeyle ama onun da sesinde bir mesafe hissediliyordu. "Geçmiş olsun."

Bana, "Abimi elini uzattığına pişman etme," demişti. Belki de Aral'ı pişman etmiştim ve bana bu yüzden kızgındı o da...

"Teşekkürler," dedim dümdüz bir sesle. Keyfim yoktu hiç.

Gözlerini Alin'e çevirdi Kuzey ve ona uzanıp yüzünü okşadı. "Abim çıkışını yaptırıyor. Alin'i arabaya götüreceğim, nöbetim bitti benim de."

Kafamı salladım. O sırada Alin uyandı. "Lina'cığım," diye fısıldadı uyanır uyanmaz. O kadar acıdı ki kalbim, burnum sızladı.

"Buradayım bir tanem," diye seslendim ona.

Uykulu gözlerini açtı ve beni gördüğünde kalktı koltuktan. "Lina'cığım," dedi tekrar ve ağlayama başlarken kollarını bana uzattı. Kucak

istiyordu. Bana ihtiyacı vardı. Burnumun sızısı artarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Ağlayacak mıydım? Ağlayamazdım. O ağlarken bunu yaparsam o daha çok ağlardı.

“Ağlama minik sincap, buradayım.”

Kuzey onu kucaklayıp yanıma getirdi ve yavaşça yatağa bıraktı. Alin üzerime yıkılıp kollarını boynuma sardığında sanki üzerime dünya yıkılmış gibi hissettim. Kolumu ona sardım ve onu kendime çektim. Kollarımın arasına sığındı hemen.

“Yeden uyanmadın?” dedi boynuma doğru ağlayarak. “Babacığım gibi gittin sandım. Lina’cığım beni bıyaktı sandım. Ayal’cığım uyanacak, dedi ama sen uyanmadın. Annem de uyanmadı Lina’cığım. Annem de uyansın.”

“Özür dilerim Alin,” diyebilirdim yalnızca.

Burnum akmaya başladığında dişlerimi sıktım. *Ağlama Lina. Sen ağlarsan daha kötü olur her şey.*

“Biy daha gitme biy yeye Lina’cığım. Sen hep düşüyoysun. Ayal’cığımı seni tutmadığı için sevmiyoyum ayтік.”

O elimi bırakmadı Alin. Ben bıraktım ve kendim düştüm.

Kafamı iki yana salladım. “Aral yapmadı bir şey. Ona kızma,” dedim saçlarını öperek.

Küçük kafasını kaldırdı ve mavi gözlerini yüzüme dikti. Burnunu çekti içli içli.

“Ama seni düşüydü,” deyip elimi tuttu. “Bak eyin uf olmus yine.”

Kafamı iki yana salladım. “Olmadı bir şey. İyiyim ben. Eve gideceğiz hem şimdi.”

“Annem de uyansın ayтік,” dedi ağlayarak. “Ben annemi de göymek istiyoyum. Ayal o da uyanacak, dedi ama o hâlâ uyuyoy. O da uyansın. Ayal’cığım uyanacak, dedi. Uyansın.”

Onu kendime çektim içim kavrulurken. Saçlarını öptüm. “Ağlama lütfen,” dedim.

Kalbim sökülüyormuş gibi hissediyordum. Onun küçük kalbinin bunu yaşamasına sebep olan her şeyi yok etmek istiyordum.

“Geçecek hepsi. Annemiz uyanıp gelecek. Birazcık daha sabredemez misin?”

O bir çocuk Lina. Onun yaşıtıları yarını bekleyemiyor. Sen ondan süresiz bir bekleyiş istiyorsun.

Burnunu çekti içli içli. “Benim bu küçük kaybim çok üzülyoy Lina’cığım,” dedi hıçkırarak. “Ben annemi ösleyince ağlamak istiyoyum.”

Gözyaşlarımı tutmak daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı. Ağlayacağımı fark ettiğimde başımı Alin'in omzuna yasladım. Alin kollarımın arasında uzanırken Kuzey bir köşede ayakta dikiliyordu. Yüzüne bakmamıştım ama onun da bu görüntüye üzüldüğünü biliyordum. Kim olsa üzüldü bize o an. En çok da Alin'e...

"Özür dilerim Alin. Ne zaman istersen ağlayabilirsin. Ben... Sana ağlama, dediğim için üzgünüm. Beklemini istediğim için üzgünüm. Üzgünsen ağlayabilirsin. Ben senin üzüntün geçene kadar sarılırım sana. Ağlayabilirsin istediğin kadar."

"Ben ağlamak istemiyoyum Lina'cığım. Ağlamak beni üzüyoy."

Ağlamak seni üzmüyor Alin. Sen çok üzgün olduğun için ağlıyorsun.

"Beni de üzüyor," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Ben de çok üzgünüm Alin."

"Üsülme," dedi.

"Sen de üzülme." Bunu her şeyden çok istiyordum.

"Tamam," dedi ağlayarak. "Üsülmeyelim Lina'cığım."

Kafamı salladım. Sustuk, birbirimize sarıldık ve acılarımızın geçmesini bekledik. Onun acısı bana geçsin istedim. Onun ağlaması sakinleşirken ben de sakinleştim. Kafasını boynumdan kaldırdığında yanaklarını kuruladım.

"Kuzey abin seni arabaya götürecekmış şimdi. Ben de arkandan geleceğim tamam mı?" dedim o benden ayrılırken.

Burnunu çekip kafasını salladı. "Gey ama hemen," dedi.

"Geleceğim hemen," diye onayladım onu.

Kafasını salladı. Kuzey onu kucağına aldı. Bana el sallayarak Kuzey'in kucağında çıktı odadan. Nemlenen gözlerimi ve burnumu kuruladım. Ağlamanın hafifleticiliğini ve yıkıcılığını unutmuş ruhum yağmurda ıslanmış gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Yıkılmanın, kendini bırakmanın vakti değildi. Bir şeyleri yakalamış gibi hissediyordum. Hangi ipe basmam gerektiğini biliyordum. Kaderin ördüğü ağda Aral'dan ayrı düşmüş, yanlış ipe basmıştım ve düşecekken Aral beni tutmuştu. Yine aynı ipin üzerindeydik, aramızda bir gerilim vardı ama itip çekişsek de birlikte devam edebileceğimize inanıyordum. Bu sefer doğru ipi tutacaktım. Kafamı toparlarsam yapabiliirdim.

Odaya biri girdi tekrar. Bu sefer kapıyı çalmamıştı gelen kişi. Gözlerimi kapıya doğru çevirdim. Gelenin bir hemşire ya da Aral olmasını

bekliyordum ama ikisi de değildi. Bu kez içeri giren Ekin Çakırca'ydı. Kaşlarım çatıldı.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Geçmiş olsun," dedi ve yanıma geldi sakince. Kendini yavaşça Aral'ın biraz önce oturduğu koltuğa bıraktı. Çatık kaşlarımınla izledim olup biteni. Üzerinde siyah bir takım, siyah gömlek vardı. Üstü siyah, altı altın renginde çelikten bir gözlük takıyordu ve mavi gözleri bir avcının gözleri gibi gözlüklerin arkasında parlıyordu. Saçlarını geriye yatırmıştı. Resmi görünüyordu ama rahat bir tavrı vardı. Yakın bir arkadaşını ziyarete gelmiş gibi bir hali vardı.

Gözlerini kalp atışlarımı sayan makineye çevirip güldü, ardından bana baktı.

"Kalp atışlarını bile değiştiremedim," dedi dişlerini göstererek. "Alındım açıkçası."

"Nasıl girdin içeri?" diye sordum ifadesiz bir suratla. Aral nereye gitmişti? Şahin beni takip etmekle görevli değil miydi artık?

"Soyadımı söyleyince izin verdiler. Bir sürü Çakırca var buraya girip çıkan, hangisi olduğumu nereden bilsinler? Bir sürü adam var aynı soyadı taşıyan."

Kaşlarımı daha çok çatmama sebep oldu bu cümlesi. Kardeşlerinden herhangi biri gibi bahsediyordu. Sanki yedi yabancıydı o adamlar ona...

"Niye geldin? Yastıkla mı boğacaksın beni?"

Hiçbir korku beslemiyordum ona karşı. Benim tehdidim o değildi. Aral'ın anlattıklarından sonra onun beni öldürmeye ya da zarar vermeye teşebbüs edemeyeceğini biliyordum. En azından bunu uluorta yapamazdı. Bir de zaten istediği bu gibime geliyordu, kaçmıyor oluşumuz onu eğlendiriyordu, öyle demişti.

Bu söylediğim güldürdü onu. "Çok mu film izliyorsun sen?"

Sorusu bana Aral'ı anımsattı. Kardeşi onunla aynı cümleyi kurmuştu ama yan yana değillerdi, karşı karşıyalardı. Bu, berbat bir durumdu.

"Evet," diye onayladım onu aynı ifadesizlikle.

Asıl sorumu cevapladı gülümserken. "Sevgili yengem saldırıya uğradı. Ziyaret etmezsem piyasada boynum eğik gezerim."

Sesi alaylıydı. Gerçekten sevgili olmadığımızı biliyordu o da ama oyuna devam ediyordu yalnızca. Piyasada, demişti bir de. Şimdiden haberdar mıydı herkes? Çakırcalar bu kadar önemli miydi? Bu kadar göz önünde-ler miydi?

Siyah ceketinin iç cebinden bir kadife kutu çıkardığında kaşlarım çatıldı. Komodinin üzerine koydu.

“Hükümdar Çakırca’dan müstakbel gelinine geçmiş olsun hediyesi.”

Babasına, “Baba,” demiyordu. Ona çalışıyordu ama onun oğlu değil de bir adamıydı sanki.

“Gelin mi?” diye sordum gerginlikle ona bakarak.

Gülümsedi. “Bizim aileye bir kere bulaşırsan ayrılması zor olur. Aral Çakırca söylemedi mi?”

Aral Çakırca... Abi dememekle kalmıyor, ona soyadıyla birlikte hitap ediyordu. Ne kadar farklılardı... Diğer kardeşleri Aral’a yalnızca abi, derken ona her hareketlerinde saygı gösterirken Ekin abisine soyadıyla hitap ediyordu. Bir yabancı gibi... Aral, Güneş ablaya ona istediği abiyi göstereceğim, demişti. Ekin Çakırca nasıl bir abisi olsun istemişti?

“Ya gelinlik ya kefen gibi mi?” diye sordum.

Sorum onu eğlendirdi. Dirseklerini dizlerine yaslayarak bana yaklaştı biraz. “Defne gördüğüm kadarıyla yaşıyor hâlâ. Ölü gibi mi gözüktü sana?”

Gözlerinde imalı bakışlar vardı. Sanki bunu kurcalamamı istiyordu ama yapmayacaktım. Aksine söylediği öfkelenmişti beni. Bir kadın artık o adamı sevmiyor diye onu ölümle tehdit edebileceğini mi düşünüyordu bu herif? Komik miydi bu? Hem Defne’yi ima ettiğine göre Hükümdar Çakırca onu da tanıyor olmalıydı. Aral, babasının gözünün üstlerinde olduğunu söylediğinden bu normaldi ama bu hediye o da almış gibi hissetmeden edemedim.

“Önümüze geleni öldürmüyoruz biz,” diye bilgilendirdi beni sanki aklımdan geçeni okumuş gibi. Fakat bu cümlede önemli nokta öldürmüyoruz değil, önümüze geleni kısmıydı.

“Ölmekten beter mi ediyorsunuz?”

“Belki...”

“Hediyeyi iade etmek durumundayım,” dedim buz gibi bakışlarımla. “Çok istiyorsa bana Aral’ı hediye etmiş sayarım. Ne de olsa yapabildiği tek iyi şey çocukları belli ki. Biri hariç.”

İlk cümlem sırtımasına sebep olmuşsa da konuşmaya devam ettikçe öfkeli bir bakış çökmüştü gözlerine. Öfkelenildiğini hissetmiştim ama yine de yüzünde Aral’da gördüğümle benzer bir ifade yer almıştı hemen.

“Ne olduğuna bile bakmadın,” dedi çenesiyle kutuyu işaret edip. “Bak. *Sevgiline* sorarsın sonra ne olduğunu. İhtiyacın olur belki ileride,”

dedi, sevgili kelimesinin üzerine basarak. Sonra benimle daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi, “Ziyaretin kısası makbuldür,” diyerek kalktı.

Bana arkasını dönmeden önce, “Niye Aral’a abi, demiyorsun?” diye sordum.

Birinc cevaplamayacağı bir şeyi sormaktansa başka bir yönden sormayı öğrenmiştim artık. Gözlerimi yüzünden bir saniye bile ayırmadım. Delici mavi gözlerini gözlerime dikti. Artık gülmüyordu, sinirli bir bakışı bu.

“Beni seçmedi,” dedi ölü gibi ifadesiz yüz ve ruhsuz bir sesle.

“Altı kardeşine bakan adam için diyebileceğin tek şey seni seçmediği mi yani?” dedim, ikna olmamıştım.

Dişlerini sıkı, çenesinin nasıl kasıldığını, dişlerinin birbirine geçtiğini gördüm. Öfkeyle yandı gözleri ve anlamak ister gibi gözlerimin içine baktı. “Benim... Yalnızca... Üç... Kardeşim... *Vardı.*”

Üçün üstüne öyle bir vurgu yaptı ki kaşlarımın çatılmasına sebep oldu bu. Ne demek istiyordu? Diğer dördü kardeşi değil miydi?

“Benim... Bir ablam, iki de abim vardı yalnızca. Diğer dördü tamamen Aral Çakırca’nın problemi.”

Bunları öyle öfkeli söylemişti ki... Yalnızca Aral’a değil diğer dört kardeşine de öfkeli olduğunu fark etmiştim. Kendisinden sonrakiler başka bir anneden miydi? Aral annesi konusunda hassas olduğunu söylemişti. Sebebi bu olabilir miydi?

Ekin yüzüme bakıp sinirle güldü.

“Bilmiyordun değil mi? Bilemezsin,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Benden daha çok abilik etti onlara çünkü.” Elle tutulur bir kırgınlığı ilk kez o zaman fark ettim. Ekin bir nedenden ötürü Aral’a çok kırgındı belli ki ve dışlanmış hissediyordu. “O dördünün hiçbiri onun öz kardeşi değil. Ama ben onun öz kardeşiydim! Bana değil onlara abilik etmeyi seçti.”

Öz kardeşi değil. Bu cümle ensemdeki tüyleri ayağa kaldırdı. Kanımın kaynadığını hissettim. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı... Dördü de evlatlık mıydı? Neden? Aral’ın onlara abilik etmeyi seçmesinden kastı neydi? Anlamamıştım ama anladığım bir şey vardı ki Ekin arkada bırakıldığını düşünüyordu. Bir sebepten ötürü diğer dört kardeşinin ona tercih edildiğini düşünüyordu. Aral’ı tanıyalı çok olmamıştı ama buna inanmam mümkün değildi. Aral üvey kardeşlerine bile sahip çıkmışken ona arkasını dönmüş olamazdı. Çatıda konuşurken onu benden aldılar demişti, kendisi bırakmamıştı kardeşini. Ortada çok daha farklı bir şey vardı.

Yüzümdeki ifadeden zevk almış gibi baktı bana Ekin. Histerik bir gülümseme vardı yüzünde.

“Aral Çakırca şu an senin sevgilinse bu, benim sayemde,” dedi öfkeyle, gözleri buz gibi bakıyordu. “Hükümdar Çakırca’nın onu dünyaya getirmekte bir katkısı olabilir. Ama onunla aynı ortama girebiliyor olman benim sayemde Lina Kara. Sor sevgiline anlatsın sana babasından kaçarken beni nasıl arkasında bıraktığını.”

Yutkunamadım. Aral bu yüzden mi ona sırtını dönemiyordu? Ama Aral onu arkasında bırakmış olamazdı. Öyle biri değildi. Güneş abla onu affedemeyeceğini söylemişti hem. Başka bir şey olmalıydı. Fazlası olmalıydı.

Kapının açıldığını işittik.

“Tam zamanında,” dedi Ekin gözlerime bakarken.

Ardından ikimizin de gözleri odaya giren Aral’a çevrildi. Aral’ın, Ekin’le buluşan gözlerinin nasıl öfkeyle yandığını gördüm o an. Aynı zamanda yine o tarif edemediğim bakışlar vardı gözlerinde. Öfkeyle yanıma kadar gelip Ekin’in karşısına geçti. Neredeyse aynı boydalarlı.

“Ne işin var burada?” diye sordu. Sesi alev alevdi.

Ekin tamamen ona döndü. “Yengemi ziyarete geldim. *Babamın hediyesini* ilettim.”

Benimle konuşurken babasından Hükümdar Çakırca, diye bahsetmişti ama Aral’la konuşurken kasti olarak, “Baba,” demişti. Fark etmiştim. Aral’ı sinirlendirmek, gücendirmek istiyordu. İstedliğini de başardı, Aral’ın yumruklarını sıkıldığını gördüm. Aral, daha önce Ekin’in benim korkumla alay ettiğini öğrendiğinde onun kendiyle gurur duymasına çok öfkelenmişti ve Ekin şu an aynı tavrı sergiliyordu.

Zaten öfkeliydi bir de Ekin’in üstüne gelmesi hiç iyi değildi. Ekin’e vurmasını istemiyordum. Bu yola kardeşlerini babasının elinden tamamen kurtarmak için çıktığını biliyordum. En çok da Ekin’i kurtarmak istiyordu. Ona zarar verirse yine kendisi üzülecekti. Elimi uzatım ve eline dokundum. Dokunuşumla gözleri bana çevrilmedi ama sıkıldığı yumruğunun gevşediğini hissettim. Parmaklarım avcunun içine kaydı, elimi tuttu.

“Al hediyesini de *babanın*,” dedi üstüne basarak. “Siktir git.”

Hediyenin ne olduğunu ikisi de biliyordu ve Ekin bunu imalı söylediğinden bu hediyeyi Defne’nin de aldığına dair hislerim artmıştı. Bunun dışında Aral, Ekin’e anlam veremediğim bir şekilde çok öfkeliydi. Sebebi- ni bilmiyordum ama Ekin çok iyi biliyordu. Bir şey mi yapmıştı?

Aral'ın neden bu kadar sinirli olduğunu biliyormuş gibi memnun bir gülümsemeyle baktı ona. "Neden bu kadar sinirlisin? Beni *babama* mı ispiyonlayacaksın?" Güldü. "Sağlam kanıt bulsan iyi olur. Ah! Pardon. Büyük abi olduğunu unuttum bir an. Senin sözünün hükmü benimkinden üstün." Ekin'in de bakışları öfkeliydi bu kez.

Aral'ın parmakları sıklaştığında avcunun içindeki parmaklarına olan baskısı artmıştı. Avcum elinin üzerine yaslı olduğundan dikişlerim acı-mıyordu ama onu sakinleştirmek, varlığını hatırlatmak isteyerek elini sıktım hafifçe. Tırnaklarımın avuç içine battığını hissettim. Gözleri bana çevrildi bir anlığına ve o anlık bakış isteğimin tam tersi etki gösterdi san-ki. Gözlerindeki aniden parlayan alev söndü ama gözbebeklerine yerleşti. Gözlerini kapattı ve kafasını geriye yatırdı hafifçe. Sol eliyle yüzüne do-kundu. Kendini frenlemeye çalışıyordu.

"Çık karşıma bakalım," dedi, bu Ekin'e bir meydan okuma gibi gelir-di ama bana içerlemiş gibi gelmişti. Hafifçe kafasını salladı. "Aç yolunu onun." Ardından gözlerini ona çevirdi. "Ben kaç kovalada çok iyiyim Ekin. Biliyorsun değil mi?"

Sesi sonlara doğru tehditkâr bir hava kazanmıştı. Kimden ve neden bahsettiğini anlamadım.

"Bilirim," dedi Ekin. "Ama sen ilk kez kovalayan taraftasın. Yardım lazım olursa adresim belli."

Aral'ın yüzünde histerik bir gülümseme belirdi.

"O siktiğim hayatı geride bıraktığım için hiçbir zaman pişman olma-dım ben," derken sesi de yüzü de mermerdendi. "Karşıma çıkıp bana av, kendine avcı muamelesi yapma. Kaçmakla da kovalamakla da sorunum yok benim. Avcının kim olduğuna göre av olmakla da problemim olmaz. Ama ben kaçmak isteyen nereye gideceğini de kovalayanın ilk nereye bakacağını da çok iyi biliyorum. Sen babanın arkasına saklandın mesela. Yolunu açtığın orospu çocuğunu çözmem de uzun sürmez."

Asaf'tan mı bahsediyordu? Asaf kaçmış, ona bu yolu Ekin mi açmıştı?

Ekin'in dişleri birbirine geçti Aral'ın söyledikleriyle. "İyi şanslar," dedi dümdüz Aral'ın suratına bakarken. "Piyasaya hoş geldin."

Aral'ın omzuna çarpıp odanın çıkışına ilerlediğinde Aral onun peşin-den gidecekti ama elini bırakmadım.

"Gitme," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Birbirinize zarar verecek-siniz yalnızca."

Konuşurken iki tarafı keskin bir bıçak tutmuşlardı birbirlerine. Kan içindeydi ikisi de biliyordum. Aral gözlerini kapattı ve yutkundu. Kendi

kardeşimle yaraları mıza ağladıktan hemen sonra Aral'ın öz kardeşiyle birbirini yaralayışına şahit olmak kalbimi o kadar kırdı ki hayata duyduğum öfkenin haddi hesabı yoktu. Bu hayat bizi yere düşürmüş, dizlerimizi parçalamış olsa da ayağa kalkmaya zorlamıştı her seferinde. Ve birbirimizi teselli ederek devam etmek zorunda kalmıştık bir "bazı insanlar böyle yaşar" sözüyle... Bu hiç adil değildi.

"Ne söyledi sana?" diye sordu kafası geriye yatık şekilde öylece diki-
lirken.

Çok öfkelendiğinde gözlerini kapatıyor, kafasını geriye yatırıyor. Âdemelması hareket edip duruyordu. Kaç cümle, ne büyüklükte öfkeler yutuyordu o an kimbilir...

"Eve gidelim," dedim.

Bunları konuşmanın acısına hiç yararı olmayacaktı. Hatta belki de daha çok kanayacaktı yarası. Yeterince yorgun ve öfkeliydi, bir de kardeşi çıkagelmiş, onu yara bere içinde bırakıp gitmişti. Ona sarılmak geldi içimden. Sarılsam kızarmıydı?

"Aral," dedim bana bakması için ama bakmadı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hâlâ elimi tutuyordu. Ona asılıp oturur pozisyona geçmek istedim fakat sol omzum güç uyguladığından sırtım sızlamış, karnın kaslarım kasıldığından da karnım ağrıyordu. Yüzümü buruşturdum. Ona ağırlığımı verdiğimden dikkatini çekmiştim. Bana çevirdi bakışlarını, kalkmak istediğimi anladı. Sol elimi bırakmadan, üzerimde yalnızca bir bandaj olduğundan örtü üzerinden belimi kavradı ve beni oturur pozisyona getirdi. Sırtıma sarılan bandaj sporcu sutyeni işlevi görüyor gibiydi, çok çekinmedim bu yüzden. Zira Aral bakmamıştı bile bana. Arkasını dönüp koltuğun üzerinde duran poşete yöneldi.

Gözlerimi karnıma çevirdim merakla. Gördüğüm morluklar kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Kemiklerim bile zedelenmişti muhtemelen. Mordan yeşile bir skala vardı yer yer karnımda. Karnıma dokunarak acımı yoklarken Aral elimi yakalayıp beni durdurdu ve elindeki eşofmanları yatağın üzerine bıraktı.

"Dokunup durma," diye söylendi bundan hiç hazzetmiyormuş gibi. Hâlâ kızgın olduğu sesinden anlaşılıyordu.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda göz göze geldik. Gözleri bir anlığına çıplak sol omuza kaydı, sonra gözlerini kolumdaki damar yoluna çevirdi. Sol omzumda da kalp şeklinde bir benim vardı ama onun dikkatini çeken bu değil, dış izleriyle dolu kolumdu muhtemelen.

Serumu kapatıp kolumdaki damar kolunu nazikçe çıkardı. Üzerime bağlı her şeyi çıkardı. Makineler sessizliğe büründü. Yeni alındığı belli olan önü fermuarlı kalın bir *sweat*ı aldı eline. Önce sol kolumdan sonra sağ kolumdan geçirdi ve sanki benim elim yokmuş gibi fermuarı çekmek için eğildi.

O an ona sarılacak anı yakalamış gibi hissettim ve ikinci kez düşünmedim. Fermuarımı çekti ve o uzaklaşmadan ona uzanıp kollarımı omuzlarına sardım. Ona uzanmak zorunda kaldığım için sırtımda bir sızı oldu ama acı, dayanılabilir ölçüdeydi, önemli değildi. O kanıyordu ve ben hiç sevmiyordum birinin kanamasını. O en büyükleri olduğundan hep dik durmak zorundaydı. O, yanındaki korkmasın diye cesur olmalıydı. Bunlar hiç iyi değildi, kendimden biliyordum. Çenemi omzuna yasladım. Aral böyle bir şey beklemediğinden dondu kaldı.

“Boyun çok uzun,” diye mırıldandım bundan hiç hoşlanmamış gibi. “Biraz eğil, sırtım acıyor.”

Dediğimi yaptı. Dirseklerini yatağa yaslayıp gücünü kollarına vererek bana eğilirken kollarımın arasına daha çok girdi, ona daha rahat sarılabildim. Sıcaktı her zamanki gibi, parfümünün kokusuna sigara kokusu karışmıştı. Ellerini belime yasladı hafifçe, her zamanki gibi dikkatliydi. Ona bu kadar kolay dokunabiliyor olmamın sebebi onun bu dikkatiydi belki de. İster istemez bir tehdit gibi gelmiyordu bana hiç. Aksine, elimi tuttuğunda endişelerim durulmuş gibi hissediyordum. Ona sarılmaksa sakinleştiriciydi. Onun için de öyle olmasını umdum. Keşke öfkesi de acısı da birazcık dahi olsa dinseydi... Ben aynaya uzun süre bakamamıştım acımı görmemek için ama ona ne zaman baksam aynaya bakar gibi hissediyordum kendimi. İyi değildi bu. Hem de hiç ama hiç iyi değildi.

“Ne için bu?” dedi sıcak nefesi enseme çarparken. “Acıdın mı bana?”

Sesi alaylıydı. Acısıyla alay ediyordu. Babam görse çok güçlü olduğunu düşünürdü. *Sen kocaman, güçlü bir adamsın Aral Çakırca. Sana acıyacak biri doğmuş mudur acaba?*

“Cık,” dedim kafamı iki yana sallayıp. “Seni kendime çok benzettim bir an. Sana değil kendime sarılıyorum sayabilirsin,” diye geveledim. Gerçekten insanları teselli etmekte berbattım. Ne demiştim ben şimdi? Aptaldım.

Burnundan bir gülüş sesi çalındı kulağıma. Alnını omzuma yasladı. Derin bir nefes aldı sonra. Bir süre öylece sarıldık birbirimize.

“Sağın solun hiç belli değil Lina,” dedi sonra.

“O ne demek?” diye sordum anlamaya çalışarak.

Başını kaldırdı, hafifçe geri çekildiğinde kollarımı açmak durumunda kaldım, ellerim omuzlarına kaydı. Yüz yüze geldiğimizde aramızda çok az bir mesafe vardı ama bu yakınlık beni hiç rahatsız etmedi. Gözleri yüzümü incelediğinden sabit kalmadı bir süre. Yüzümün her santimine bakmaya çalışıyor gibiydi. Sonra gözlerimde mola verdi.

“Beni bırakıp giden de sensin bana sarılıp beni teselli eden de.”

Boğazım yanıyor gibi hissettiğimde yutkundum. Avuç içlerim sızladı. Bırakıp gitmek sayılmazdı ki bu. Ben onu bırakmamıştım, bıraksam gel-sin diye bekler miydim?

Gözlerine bakarken, “Ben bırakmadım seni,” dedim net bir şekilde. “Beni bulacağına güvendim.”

Kaşları çatıldı, altdudağını ağzının içine yuvarlayıp onu ısırırken düşünceli bir ifade yer aldı yüzünde.

“Bıraksaydın anlatacaktım ama o kadar sinirlisin ki bana... Kilometrelerce uzaktasın, görmüyorsun beni,” diye kızdım ona.

“Görüyorum,” dedi gözlerime bakarak. “Ama sebebi ne olursa olsun bana o yirmi yedi dakikayı yaşatmana değmezdi.”

O yirmi yedi dakikada ne yaşanmıştı? Neye geç kaldığını düşünmüştü? Bilmiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama onun, onların hayatından önemli olamazdı. Bir insanın hayatından daha önemli ne olabilirdi ki?

“Ne oldu bilmiyorum ama değerdi.”

Gözleri tekrar alev alev yandığında beni o ateşten korumak ister gibi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Benden uzaklaşarak doğrulduğunda ellerim kucağıma düştü. Boy farkımızla birlikte aramızdaki mesafe de açıldı. Neydi onu bu kadar etkileyen, bana küstüren? Sebep ne olursa olsun değmeyecek olan olay neydi? Niye anlatmıyordu bana?

Eşofman altına uzandığında elimi yanıma uzatıp mâni oldum. “Ben giyerim,” dedim bozuk bir ifadeyle. Konuşmama da izin vermiyor kendisi de anlatmıyordu. Kızıyordu bana yalnızca. O böyle yaparsa susardım ben de. Nasılsa en iyi yaptığım şeydi.

“Belim iyi artık, eğilip kalkmam sorun olmaz. Kollarımı çok oynatmama gerek yok giyinmek için.”

Kafasını sallayarak onayladı beni yalnızca. Yardım almadan ayağa kalktım yavaşça. Kapalı ameliyat olduğu için hemen yürüyebilirdim,

dün ameliyat olduğumdan ve ağrıkesici yapıldığından her şey yolunda gibiydi. Belimde alıştığım o ağrı yoktu. Garipti bu. Aradaki farkı hissediyordum. Aral ayakta durabildiğime ikna olduğunda arkasını döndü giyineyim diye. Hasta kıyafetini çıkarıp eşofman altını giyindim. Kollarımı ve sırt kaslarımı çok oynatmadığımı sürece ağrım yoktu. Eğildiğim için karnım ağrımişti yalnızca ama idare edebileceğim şeylerdi bunlar. Acı eşiğim yüksekti normalde.

Avuçlarıma baktım. Aral avuçlarıma dikiş atarken uyuşturucudan dolayı hassaslaştığımdan o kadar ağlamıştım muhtemelen.

Gözlerimi Aral'ın sırtına çevirdim. Siyah bir kapüşonlu giyiyordu o da. Altına siyah bir eşofman altı giymişti, ayaklarında asker botları vardı.

"Giyindim," dedim sırtına bakarken.

Koltuğa doğru yürüyüp montumu aldı. Montumu görünce şaşırdım. Eşyalarımı da mı bulmuşlardı? Acaba cebimdeki zarf hâlâ duruyor muydu? Karşıma dikilip montumu giymeme yardım etti. Küçük çocuk giydirir gibi giydirdi montumu, asık bir suratla baktım. Sinir oluyordum ona. Kindardı gerçekten. Ketumdu. Ne vardı konuşsaydı? Konuşmama izin verseydi? Belki denecekti siniri anlattıklarımı duysa? Ama yok. İstemiyordu.

Botlarımı önüme bıraktığında kendim kolayca giyebildim. Gözlerini odada gezdirip çekmeceleri kontrol etti. Ekin'in bıraktığı kutuyu da aldı. Parmakları arasında sıkıp cebine koydu. Daha sonra Alin'in üzerine örttüğü siyah şişme montunu giydi. *Sweatinin* kapüşonunu başına geçirdi. Saatini kontrol edip yanıma geldi.

"Tekerlekli sandalye getireyim mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Yürümek istiyorum."

Ona bozulduğumu anlamış gibi kaşları çatıldı hafiften ama bir şey demedi. Kafasını salladı sadece.

"Çıkalım o zaman," dedi.

"Çıkalım."

Ellerimi montumun ceplerine sokunca zarf parmak uçlarıma çaptı. Kalp ritmim oynarken yavaşça yürümeye başladım. O da arkamdan geldi. Konuşacak bir sürü şeyimiz vardı ama susuyorduk.

Kapıyı açacaktım ki Aral arkamdan uzanıp benden önce davrandı.

"Ellerin dikişli, sıkma elini," dedi arkamdan kapıyı açarken.

Açtığı kapıdan çıktım. Koridorda elinde bir tost, bir bardak çay tutan Şahin'le karşılaştığımda adımlarım duraksadı. Uykusuzluktan kızarmış

gözleri gözlerimle buluştuğunda bariz bir şekilde rahatlama gördüm gözlerinde. Onları çok korkutmuş olmalıydım ve bu, o yirmi yedi dakikayı daha çok merak etmeme sebep oluyordu. Kalbim falan mı durmuştu? Şoka girip kalp krizi geçirmiş olabilirdim ama göğsümde hiç ağrı yoktu. Kalp masajı falan yapılırsa ağrı kalmaz mıydı?

“Uyuyan güzelimiz uyanmış,” dedi, dudaklarına götürdüğü tostı aşağı indirip gülümseyerek. “Hangi şifa meleği öptüyse sağ olsun,” dedi. Kafasını yukarı kaldırıp dua eder gibi baktığında hafifçe gülümsedim ve o an sanki ben uyurken biri beni saçlarımdan öpmüş gibi hissettim. Alin miydi? Aral olabilir miydi?

“Nasılsın?” diye sordu Şahin ilgiyle.

“İyiyim,” deyip gülümsemeye çalıştım.

“İyi bari,” dedi ve üstü tüten çayından höpürdeterek bir yudum aldı.

Bakışları arkamda dikilen Aral’a kayıp tekrar bana kaydı ve yüzüne muzip bir gülümseme çizildi. “Söylemeden edemeyeceğim yine çift gibi giyinmişsiniz.” Gülümsemesi sırtıtmaya evrildi. “Bilerek mi yaptın Aral’ım?” deyip göz kırptı.

Beni gülümsetmeye çalıştığını biliyordum ve bu gerçekten işe yaramıştı. Çünkü mimikleri komikti ve sürekli Aral’a takılması sevimliydi. Böyle bir arkadaş ilişkim olmamıştı benim.

“Eve geçeceğiz biz. Sen de gel,” dedi Aral onun bu imalarına asla karşılık vermeyerek. Havasında değildi.

Şahin de bunu anladı ve yüzündeki o alaylı ifade yerini ciddiyete bıraktı. “Eyvallah ama ben bir eve geçeceğim iş yoksa. Duş falan alayım koktum anasını satayım,” dedi kendinden iğrenir gibi silkinerek.

Belli ki Aral eve hiç gitmediği için o da gitmemişti. Buruk bir ifadeye sebep oldu bu yüzümde. Önceden düşsem elimden tutan yalnızca ailemden biri olurdu ama Aral’la tanıştığımdan bu yana ailemden olmasa da elimden tutan, arkamı kollayan birilerinin olduğunu hissediyordum.

Aral onayladı onu. “Tamam. Haberleşiriz o zaman.”

“Olur canım,” dedi Aral’a. Sonra bana baktı. “Kendine dikkat et Lina’cığım.”

Lina’cığım... Bu sesleniş Alin’e annemden geçmişti. Bana her zaman iyi hissettirirdi. Alin’den abla, demesini rica etmemiştim bu yüzden hiç. Şimdi ondan da bir sürü kişiye geçmişti. Alin farkında olmadan diğer insanlarla beni yakınlaştırıyordu. Gülümsemeden edemedim.

“Sen de,” dedim samimiyetle.

“Aynılma Aral’ın yanından. Delirteceksin adamı,” dedi gülümseyerek ama ciddi olduğunu biliyordum.

“Ayrılmam,” dedim kafamı sallayıp.

Aral’a baktı. “Bak ayrılmam, diyor. Surat yapma kıza daha fazla. Öpüşün barışın.”

“Siktir git işine,” dedi Aral çenesiyle yolu göstererek.

“Kırılıyorum,” dedi Şahin gülümseyerek.

Hiç de kırılgan biri gibi durmuyordu. Soluma geçti ve birlikte ilerledik asansörlere. Tostunu bana uzattı ister misin, der gibi. Kafamı iki yana salladım. Kendisi yemeye devam etti.

Birlikte çıktık hastaneden. Alin ve Kuzey, Aral’ın arabasında uyuyakalmıştı. Doğruca Aral’ın arabasına ilerledik. Şahin’in arabası da onunkinin yanındaydı. Aral’la birbirlerinin omuzlarına vurarak vedalaştılar ve bana el salladı. Ben de ona el salladım.

Aral arabanın kapısını açtı benim için. Kızgındı ama kapımı açıyordu yine de. Ona kızmama engeldi bu nezaketi. Şeytan tüyü mü vardı bu adamda? *Aslan tüyü. Kedi tüyü.*

Dikkatle koltuğa oturdum. Kemerimi takmak için yeltendiğimde kolumu arkama uzatamadığımı fark ettim. Sağ kolumu geriye götürüyordum. Elim kucağıma bıraktım sırtıma kramp girdiğinde. Kollarımı kullanamamak berbat bir şeydi. Kas yırtıkları iyi bakılırsa iyileşmesi hızlanır, bir iki haftaya iyi hale gelirdi.

Aral uzanıp kemerimi taktı benim için. Geri çekilirken kısa bir anlığına göz göze geldik. Tek kelime etmedik. Geri çekildi ve kapımı kapattı. O arabanın etrafından dolanırken gözlerimi gökyüzünde gezdirdim. Kar yağmıyordu ama hava bulutluydu. Gökyüzüne bakmak aklıma küçükken yaşadığım o olayı hatırlattı yine.

Ben kaçırılmışım ve bunu birkaç gün öncesine kadar hatırlamıyordum. Bir şey karşılığında takas edilecektim ve babam, beni takas etmek isteyen adamları öldürmüştü. Islık çalan kişinin yüzünü görmemi istemişti. Vazifelerim var, demişti. Ne demekti bu? Göle düşerken kafamı buza çarpıp kafa travması geçirmiş olabilirdim. Belki de unutmama sebep olan şey buydu... Ya da yaşadıklarımı kaldıramadığımdan bilinçaltıma itmiş, yaşanmamış varsaymışım. Babamın birilerini öldürdüğü düşünceyle yaşayamamışım belki de...

Sebebi her ne olursa olsun artık önemli değildi. Artık varlığından bihaber olduğum bir anımı hatırlıyordum ve bunu ıslıkla çalınan bir

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

melodi sebeciyle hatırlamaya başlamıştım. Kilit isim o gün ıslığı çalan kişi miydi? O gün kafede onu hatırlayıp hatırlamadığımı mı denemişti? Onu bulursam babamı bulabilir, kim olduğunu öğrenebilir miydim? Kartlar ondan geliyor olabilir miydi? Kartı getiren kadın bana hastanede vermişti mesela. Durumumu gözetlemesini istemişti belki de...

Bir de Asaf'ın söyledikleri vardı. Enselerine dayanana kadar babamın kim olduğunu fark etmediklerini söylemişti. Karmakarışık her şey. Babamdan neden bu kadar korkuyorlardı? Babam iyi tarafta olabilir miydi? Hangi iyi taraf bir ölümü haklı çıkarırdı ki? Vazifelerim var, demişti bana. Vazifelerinden kastı böyle adamları ortadan kaldırmak mıydı? Babam devlete çalışıyor olabilir miydi? Belki de bizden saklıyordu her şeyi... En azından benden... Annem belki de biliyordu onun kim olduğunu... Tanımaz mıydı insan yirmi beş senedir evli olduğu adamı?

Asaf, babamın yerini bildiğimi düşündüklerini söylemişti. Biliyor olabilir miydim gerçekten? Belki de bu da hatırlamadığım bir detaydı. Kartlar bununla ilgili bir ipucu olabilir miydi? Kartların sahibi beni babama yönlendirmek istiyordu belki de... Belki de kartların sahibi doğrudan babamdı...

Araba aniden durduğunda gözlerimi kırıştırdım. Aral'ın bindiğini fark etmiştim ama düşünürken arabanın hareket ettiğini fark etmemiştim. Gerilen omuzlarımı gevşettim, yavaşça koltuğa yaslandım. Derin bir nefes aldım. El alışkanlığıyla sağ elim altdudağıma dokundu, tırnaklarımı derime sürüp dudağımı soydum.

Ormanlık bir yolda ilerlerken artık neden o karanlık ormana bakmaya tahammül edemediğimi, tedirgin hissettiğimi anlıyordum. Farkında değildim ama o anın korkusunu senelerdir içimde taşıyordum aslında. Bir şeyleri derinlere itseniz de tırnağını geçirdiği yerlerin izi kalıyordu zihninizde her zaman. Mesela derin sulardan, karanlıktan ve insanlara dokunmaktan hoşlanmıyordum kendimi bildim bileli. Babam öldüğünde özellikle erkeklere dokunamama durumum daha da tetiklenmişti ve ben bunu babamın ölü bedenine tutunmamla açıklamıştım hep kendime. Ama şimdi anlıyordum ki aslında bilinçaltımda artık babam olmadığı için kimsenin beni koruyamayacağını düşünmeye başlamıştım ve bu beni erkeklere karşı daha fazla tetikte olmaya itmişti. Aral'ın bana dokunmasından rahatsız olmayışımın sebebi ellerinin sıcak olması değildi. Bana her el uzatışındaki o nezaketti. Kırılacak bir şeye dokunur gibi dikkatle uzanan eliydi, korumacı tavrı ve zamanla verdiği güvendi.

Kendimi yanında güvende hissettiğimden ve bana karşı tutumları art niyet barındırmadığından bana dokunması sorun teşkil etmemeye başlamıştı.

Arabaya bir titreşim sesi yayılmaya başladığında Aral montunun cebinden telefonunu çıkardı ve aramayı cevapladı.

“Efendim,” dedi gözlerini yoldan hiç ayırmadan. “Yoldayım, bir şey mi oldu? Yok. Hallederiz ben gelince. Alpaslan abi evde mi? Yeni çıktık hastaneden. Yarım saate orada oluruz. Sanmam yatacağını,” deyip bana çevirdi gözlerini. Benden bahsediyordu sanırım. “Gelince konuşuruz onu. Eyvallah. Bir şey olursa haber et. Allah’a emanet,” deyip kapattı telefonu.

Alpaslan abi dediği Güneş ablanın eşi olmalıydı. Güneş abla geçen gün gelmesine daha çok var, demişti halbuki. Bir şey mi olmuştu erken dönmesine sebep olacak? Yoksa Güneş ablaya bir şey mi olmuştu da erken dönmüştü? Geçen gün üzülünce hemen ağlamıştı. Bana üzüldüğü için bebeğe bir şey olmuş olabilir miydi? Midem ağrıdı tedirginlikle.

“Alpaslan abi dediğin enişten mi? Güneş ablaya bir şey mi oldu?” diye sordum tırnaklarımı eşofman altına sürterken.

Gözlerini bana çevirdi, sonra ellerime baktı ve tedirgin olduğumu anladı. Kafasını iki yana salladı.

“Ablam gayet iyi, endişelenme. Alpaslan abi ablam için değil senin için erkenden geldi.”

Anlamamıştım. “Benim için mi?”

Gözlerini yolda gezdirdi. “Yatırımcı olarak davete katılmasını rica ettim. İçeride sana göz kulak olacak ve neler döndüğünü bilecek biri olsun istedim.”

Eniştesinden bana göz kulak olsun diye düşmanının davetine gitmesini mi rica etmişti? Tehlikeliydi bu. Rica ettiği şey, şeytanın inine girmekle aynı şeydi ve bunların hepsine istemeden ben sebep olmuşum. Gerçekleşmemesini istediğim ihtimal, aldığım karara rağmen gerçekleşmişti. Üstüne ben çok hasar almıştım.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Böyle olmasını en az ben de senin kadar istemezdim.”

Bir şey söylemedi. Bu sessizliğinin daha ne kadar süreceğine dair bir fikrim yoktu ve o konuşmadığında aramızda uçurumlar, sıradağlar var gibi hissediyordum. *Aral. Sıradağ demek.*

Eve geldiğimizde rahatlamadım, aksine daha çok gerildim çünkü dayanıyordum bu suskunluğa. Kendi sesim kafamın içinde büyüyordu. Konuşmam lazımdı. Kendimi açıklamam lazımdı ve Aral beni dinleyecekti.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Konuşalım,” dedim Aral’a arabadan inmek için hiçbir girişimde bulunmayarak.

Gözlerini bana çevirdi. “Şimdi konuşmayalım.”

Kafamı iki yana salladım. “Şimdi konuşacağız,” dedim net bir sesle.

Gözleri dikiz aynasından Kuzey’e çevrildi, kabullenmiş gibiydi. Az çok tanıyordu beni artık. Konuşana kadar zorlayacaktım onu, biliyordu.

“Alin’i al sen, bize götür. Biz de geliyoruz birazdan.”

Kuzey onu onayladı ve hâlâ uyuyan Alin’i uyandırmadan kucaklayıp götürdü.

Arabada yalnız kaldığımızda kemeri açıp ona döndüm biraz daha. O bana değil, ormana bakıyordu ve başı ağrıyormuş gibi sol eliyle şakağını ovdu.

“Henüz yeni taburcu oldun Lina,” dedi, konuşmak istemediğini oldukça belli eden bir tavırla. “Bir sürü de şey yaşadın. Şimdi konuşursak iyi olmayacak. İkimiz de sinirliyiz. Dinlenelim konuşuruz elbet.”

Bana sinirli olsa da onu zorlamayayım diye alttan almaya çalıştığını, şefkatli tonun perde arkasındaki o öfkeli sıcaktan anlayabiliyordum. Alewin önünü kapatabilirdi ama sıcağını esirgeyemezdi benden.

Bana bakmadan konuşmasına katlanamayarak yüzüne uzandım ve elim yanağına yerleşirken çenesini tutarak yüzünü kendime çevirdim. Ona dokunduğum an kapanan gözleri tekrar açıldığında yüzünde çelik gibi bir ifade, siyah gözlerinde aklından geçenlerin etkisiyle gittikçe karararan bir bakış vardı.

“Niye bu kadar sinirlisin bana?” diye sordum ılımlı olmaya çalışarak.

Çünkü avuçlarımı dikmişti. Çünkü o yirmi yedi dakikada her ne yaşıyorsa Aral bunu aşamamakla kalmıyor, düşündükçe hatta bana baktıkça daha çok öfkeleniyordu. Bir şey olmuştu. Bilmem gerekiyordu.

“Yüzüme bile bakmayacak kadar ne yaptım ben sana?”

Dişlerini sıktı. Parmaklarımın altında kasılan çenesini hissettim. Çenesini sıkıyordu öfkesinden ama elimi yüzünden indiren eli sert değildi. Elimini yüzünden indirmişti ama bırakmamıştı. Bakışları avcuma çevrilirken sol elinin başparmağı pansuman bandının altında sakladığı yara boyunca gezindi.

“Avuçlarına tam otuz iki dikiş attım.” Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “O şerefsiz sana uyuşturucu verdiği için şuurun kapanmasını, şoka girme diye o zehri kanından arındırmak için uğraşırken yine aynı zehir yüzünden aşırı duyarlı bir hale gelmene rağmen sana anestezi dahi yapamadan, seni ağlata ağlata dikmek zorunda kaldım Lina.”

Dudaklarımı aralayacaktım ki izin vermedi bana, o devam etti.

“Ellerin ya ellerin!” dedi, öfkesi sesine gittikçe daha çok yansırken. İşin ciddiyetini anlamamı istiyor gibiydi. “Seni doktor edecek olan ellerin Lina. Şu tuttuğum ellerin! Bırakma diye dil döktüğüm ama on dakika konuştuğun bir kadına güvenerek benim elimi bırakan ellerin!”

Hayal kırıklığını hissettim sesinde. Kafamı şiddetle iki yana salladım.

“Ben o kadına güvenmedim. Sana güvendim!”

Neden anlamıyordu? Hastanede de söylemiştim halbuki... Öfkeli yüzünde alaylı bir gülümseme olurken elimi bırakıp kemerini çıkardı, kapıyı açtığı gibi arabadan indiğinde öfkem tavan yaptı.

O anlatmaz, ben anlatmazsam nasıl anlayacaktık birbirimizi? Nereye kadar kaçacaktı ki benden? Dinleyecek miydi zahmet edip beni?

Kapımı açıp ben de indim ve ormanlık alana doğru yürüyen Aral'ın peşine takıldım. Necmi Bey'i ilk ziyaretimde ona teşekkür edecektim, belimi harika yapmıştı, bir de Aral'ı şikâyet edecektim ona, hazır gitmişken iyi bir dayaağı ihtiyacı vardı.

“Kaçma benden!” diye bağırdım arkasından.

“Gelme Lina, kalbini kıracağım,” dedi o da bana yüzünü dönmeden ormana doğru ilerlerken.

Ormana baktığımda bir an duraksadım ama gitmesine izin vermedim. Derin bir nefes alıp devam ettim yürümeye. Yoktu öyle bana kızıp kaçmak. Dinleyecekti beni. Ben o kadına güvenmemiştim bir kere. Ben ona güvendiğimden gitmiştim. Niye inanmıyordu? Bir dinlese anlatacaktım derdimi, düşüncemi. Bilerek Asaf'a mı gitmiştim sanki?

“Arkayı dönmeyeceğini söyledin,” dedim arkasından giderken. Hızlanmak istemiyordum, düşersem kötü olurdu benim için.

“Sen de söz vermiştin,” dedi olduğu yerde durup. Sonra bana döndü. “Sen beni arkanda bırakmayacağına söz vermedin mi? Daha kaç gün oldu bana bunun hesabını soralı?”

“Ben! Sana! Arkamı! Dönmedim!” diye bağırdım öfkeyle. Tam karşısında durdum. “Dinleyeceksin beni!”

Çenesini sıktı ama bir şey demedi. Gözlerini etrafta gezdirdi sakinleşmek ister gibi.

“Ben böyle olsun ister miydin sence? Çok mu memnunum yaşananlardan? Şu halime bak!”

Tekrar bana baktı çatık kaşlarıyla ve kafasını salladı. “Eğer gitmeseydin... Eğer elimi bırakmasaydın olmayacaktı bunların hiçbirisi. O otuz iki dikişi de atmayacaktım. O yirmi yedi dakikayı da hiç yaşamayacaktım!”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Gitmek zorunda hissettim!” diye bağırdım hırsla. “O kadın tarot kartını getirenle aynı kişiydi! Babamı biliyordu! Annemi biliyordu! Beni, seni, aileni, Asaf’ı! Olan biten her şeyi biliyordu! Asaf’ın hastaneyi basmayı göze aldığını da! Sana zarar verecekti Aral! Yedi araba gelmişlerdi ya! Yedi! Deniz, Şahin, polisler! Hepiniz sadece benim yüzümden zarar görecektiniz! Hatta belki o manyak annemi bana karşı kullanacaktı!”

Sabırla sakallarına dokundu. “Ya hiç mi aklına gelmedi kadının o şerefsize çalışıyor olabileceği? Seni o şerefsizin kucağına bırakıp gitmiş zaten.”

Dişlerimi sıktım. “Onun için çalışıyor olamazdı! Babamı ve beni yakından tanıyan biriydi. Eğer çıkmak için tereddüt etmeseydim yakalanmayacaktık Asaf’a. Hem kartları kimin gönderdiğini bulacaktım hem de Asaf’ın hedefini değiştirecektim ve siz güvende olacaktınız. Göz göre göre zarar göreceksiniz olma ihtimalinize karşı kalsa mıydım?”

“Kalsaydın!” dedi net bir sesle.

İnanamayan gözlerle ona baktım. “Kardeşin ya da en yakın arkadaşın zarar görebilirdi, diyorum! Bir şehit olabilirdi o gün. Sen ölebilirdin! Sen! Değer miydi benim avcumdaki otuz iki dikiş yerine birinin ölmesine?”

Öfkeyle dişlerini sıktı. O kadar sıktı ki soğuktan kızarmasına rağmen teni, çenesi bembeyaz kesildi. Ardından başını eğip gözlerimin içine baktı. “Benim canıma değerdi o yirmi yedi dakika.”

Cümlesi zihnimin içinde tekrar etti kendini. İçimdeki o boşlukta yankılandı, boşlukta döndü dolandı, kalbime saplandı. Dehşet içinde baktım ona.

“O yirmi yedi dakikada ne oldu Aral?” diye sordum. Cevabından artık korkuyordum. “Bir şey mi yaptım sana? Bir şey mi söyledim? Ya da bana bir şey mi yap...”

Eli o kadar hızlı yanağıma yerleşip başparmağını dudaklarımın üzerine kapattı ki susmak zorunda kaldım. Duymaya bile tahammül edemiyordu bunu. Endişe damarlarımda kol gezdi, midem bulandı. O manyak herifin söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Gerçekten bir şey mi yapmıştı bana?

Korkuyla nabzım hızlanırken düşecek gibi hissettiğimden koluna tutunduğumda Aral kafamın içini görüyormuş gibi başını hiddetle iki yana salladı.

“Yapmadı,” dedi net bir sesle. “Ben geldim. Yapmadı.”

Bundan adı kadar emindi. Yalan söylemiyordu, biliyordum. Yoksa böyle duramazdı karşımda değil mi? Hem Asaf ona kendim gideceğimi

ve benimle davetten sonra görüşeceğini söylemişti. Yaşanmış olamazdı böyle bir şey. Peki bu yaşanmadıysa neydi onu bu kadar etkileyen şey? İhtimali mi? Geç kaldım sandım, demişti bana hastanede ilk sorduğumda. Aral yirmi yedi dakika boyunca bu fikirle mi yaşamıştı? Aklıma düşen bu fikirle yutkunamadım.

“Seni bulduğumda bana söylediğin ilk şey bana dokunmalarına izin verme, oldu.”

Boğazım yandı. Sesi az önceki gibi gür değildi, neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu. Sanki anılarını uyandırmak istemiyor gibiydi. Gözlerinde yanan öfkeyi seçebiliyordum. Bu kez bana değildi, Asaf’ın ta kendisi-neydi bu öfke. Ekin’e neden bu kadar sinirli olduğunu artık biliyordum.

“Beni o muallakta bırakıp şuurunu kaybettiğin o yirmi yedi dakika boyunca kollarında seni değil cehennemi taşıdım ben Lina.”

Aral, umut ettiğim gibi beni bulmuştu o akşam ama ben uyuşturucunun etkisiyle anılarımla cebelleşiyordum ve muhtemelen bu yüzden ona böyle bir şey söylemiştim. O ise beni o halde bulduğunda farklı anlamıştı. Çok farklı ve çok korkunç bir şey anlamıştı. Onun bana birilerinin zorla dokunduğunu düşünmesine sebep olmuştum. Ona cehennemi yaşatmış, dakikalarını saydırmıştım. O yirmi yedi dakikayı yaşamamış olmayı kendi hayatıyla eşdeğer mi tutuyordu? Kalbim göğüs kafesimin içinde ezildi.

“Ve sen karşıma geçmiş bana elini senin için bıraktım, diyorsun. Sana senin için cehennemi yaşattım, diyorsun... Aklımı kaybedeceğim öfkenden.”

Boğazıma o kadar çok düğüm düşmüştü ki konuşamıyordum bile. Ona yaşattığım korkuyu kendi iliklerime kadar hissetmiştim bir dakika önce ve beni yine o sakinleştirmişti. Ona güvenmediğimi düşündüğünden veya onu arkamda bıraktığımdan bana öfkeli olduğunu sanıyordum ama o bana, onu seçtiğim için öfkeliydi. O bana, kendimi seçmediğim için öfkeliydi. Kendime bunu, kendi seçimimle yaptığım için öfkeliydi. Ama korktuğu şey yaşanmamıştı ve ben bu yüzden hâlâ o gün Aral ile Asaf’ın karşı karşıya gelmemesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum kalbimin en derinlerinde. Asaf psikolojik olarak iyi değildi. Manyaktı. Psikopattı. Aral’sa silahını bile yanında taşııyordu ve bir doktordu. Onun elini kana bulayacağıma ya da onu kan içinde göreceğime yine burada bu şekilde olmayı tercih ederdim.

“Sana yaşattıklarım için üzgünüm,” dedim tüm samimiyetimle. “Yine de tek zarar gören olduğum için, bugün burada bu şekilde olduğum için şikâyetçi değilim seçimimden.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Başparmağıyla altdudağını ezdi. Kızıştı yine bana.

“Bilsen kafamın içini Lina... Bu cümleyi kurmazdın.”

Bileyim Aral. Anlatsan bana... Bilirdim.

Ne demek istemişti mesela şimdi? Evet korkunç bir ihtimalden bahsediyorduk ama gerçekleşmemişti. Neden hâlâ çok sinirleniyordu ve Aral’ın bundan çok etkilenmiş olduğunu düşünüyordum hâlâ? Korkunç bir ihtimaldi ama neden kendi yaşamıyla bir tutuyordu? Neden bu kadar üzgün bakıyordu? Geç kaldım sandım, demişti bana. Ya başka birine geç kalmışsa? Bu kötü bir ihtimaldi sadece ama kafamın tam ortasında asılı kaldı.

Bir şey diyemedim. Kendimi de avutamadım çünkü yine bir kadın cinayeti, taciz veya tecavüz haberi duyacağım diye korktuğumdan televizyonu bile açamazdım ben. Bu haberler öyle sık oluyordu ki. Olmaz diye avutamıyordum bile kendimi. Olabilirdi. Tanımadığınız bir adam gelip sizi öldürebilir, size dokunma hakkını kendinde görebilirdi çünkü kokuşmuş düşüncesine göre siz güçsüz bir kadındınız. Çünkü yapabilecek gücü vardı ve yapıyordu işte. Kimse suçluya hesap sormazdı. Kurbanı sorarlardı. “Orada ne işiniz vardı?” Ama işin en kötüsü... Ölümler katillerine kin bile tutamazdı.

Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki Aral’ın geçirdiği o yirmi yedi dakika benim içimdeydi sanki. Ona kızgın hissedemedim. Aksine, ona sarılmak istiyordum. Hayır. O bana sarılsın istiyordum.

“Bana yeterince güven diye ne yapmam lazım?” dedi, üzgün yüzüme bakmak istemiyor gibi gözlerini kapatarak.

“Bana seni bulurum, dedin,” diye mırıldandım gözlerimi göğsünde gezdirirken. “Ben beni bulacağına güvendiğim için gittim.”

“Bana güvendiğinin ya da korkuna rağmen bunun için çabaladığının farkındayım,” dedi.

“O zaman neden ne yapmam lazım diye soruyorsun bana?” diye sordum üzgün bir halde.

“Yeterince güvenmiyorsun,” deyip kafasını iki yana salladı. “O şerefsiz o gün hastaneye gelseydi Lina ve sen benim yanımda olsaydın... Ne sana ne de başka birine bir şey yapabilirdi.”

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Ses tonundaki o emindikten ilk kez hoşlanmamıştım.

“Ne yapacaktın? Silah mı çekecektin?”

“Gerekirse çekerdim.”

Kaşların daha çok çatıldı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, gözlerimiz buluştu yine.

“Bunu istemiyorum ben,” diye karşı çıktım. “Babandan ne farkım kalacak o zaman?” diye sordum sitem ederek.

Sorum onu hem gerdi hem de duraksamasına sebep oldu.

“Seni, kaçtığın hayata mecbur ettikten sonra kendim aydınlığa çıktığımda rahat tek bir nefes alabilecek miyim sence? Batı’nın abisini elinden almışken Alin’in yüzüne bakabilecek miyim? Değmez Aral,” dedim kafamı iki yana sallayıp. “Kimse için yaşamak istemediğin hayatı yaşamaya değmez. Eğer sen benim yüzümden torpidodan çıkarmadığın o silaha dokunursan ben kardeşimin yüzüne bakamam çünkü başka çocukların abisini elinden almış olurum.”

Üzgün suratıma bakarken yüzü yumuşadı önce. Sonra yüzünde alaylı bir gülümseme yer aldı. Neden gülümsediğini anlamadım. Niye gülümsüyordu? Ne çabuk yumuşamıştı öyle?

Sol elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına itti nazikçe. “Birincisi elimi silahı alırsam bu yalnızca senin için değil *bizim* için olur. Sana söyledim, sen başkaları için canlı bomba olabilirsin ama benim için bulunmaz bir hazinesin.”

Bir şey demedim ama kalbim yolunu kaybeder gibi oldu. Ardından iki parmağını şakağıma yasladı. “İkincisi Lina. Neden şu güzel kafanın içi bu kadar düşman olmuş sana hiç anlamıyorum.”

Yutkundum. *Kafam güzel miydi gerçekten?* Gözlerimi ondan alamadım nedense. Sorusu aslında üzücüydü, benim acımasız gardiyanımdı sorduğu şey ve cevabı kendimdim ama onun gözlerine bakarken kafamın güzel olduğunu söylemesine takılmıştım yalnızca. Narkozu üzerimden yeterince atamamıştım belki de...

Tuhaf hissederek kaçırdığım gözlerimi boyunda gezdirdim ve konuyu değiştirmek için, “Aramız iyi mi artık?” diye sordum.

“Hesabına yazdım,” dedi.

Gittikçe borçlu çıkıyordum adama.

“Bu gidişle yıllarca aklından çıkaramayacaksın sen de beni,” diye mırıldandım.

Hafiften tebessüm etti. “Çıkaramam kesin.”

Borçlu olmanın iyi tarafını ilk kez o zaman tattım. Aral haklıydı. Unutulmayacak olmak iyi bir şeydi gerçekten. Buruk bir his bırakıyordu insanın içinde.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Lina baksana bir bana.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. Biraz daha yakın duruyordu artık bana. Biraz daha yaklaşırsa kalbim kaybolup gidecekti göğüs kafesimin içinde.

“Sana sarılısam... Olur mu?” diye sordu gözlerime bakarak.

İhtiyaç gibiydi. Aynı ihtiyacı az önce hissetmiştim ben de. O aile-
sindeki en büyük erkek çocuktur. Dik durmak, cesur ve güçlü olmak zo-
runda bırakıldı. Kimse mecbur etmek istemezdi tabii ama o kendini
mecbur hissedirdi buna, kendimden biliyordum. Bu yüzden, belki de
ihtiyaç duysa bile kimsenin kolları arasına girmemişti ne zamandan beri.
Tıpkı benim, çok ihtiyacım olduğu halde gidip annemin dizlerine başımı
yaslayamamam gibi.

“Olur,” dedim kafamı hafifçe sallayıp. Yüzüm daha da hüzünlenmişti
sanki.

Kolları cevabımla birlikte hareketlenip beni kendine çektiğinde yü-
züm benden çok uzakta olmayan göğsüne yaslandı. Sıcak kolları sararken
bedenimi, sırtımdan dolayı dikkatli ve özenliydi. Kalp atışını duyabilece-
ğim kadar sıkı sarıldı bana canımı acıtmadan. Ellerim aramızda kalmış,
göğsüne yaslanmıştı. Sağ elimin altında atıyordu kalbi ve duyduğum kalp
atışını elimin altında hissetmek tuhaftı. Kalbim yine yolunu kaybeder
gibi oldu, ritmi değişti. Bu his neydi emin değildim ama kötü değildi.
Kokusu güzeldi, kış gibiydi, ferahtı. Kolları sıcaktı ve iyi hissettiriyordu.
Farkında olmadan gözlerimi kapatmıştım ve bu aslında tehlikeliydi.

Tek kolunu omzuma yaslamış, elini saçlarımın üzerinde gezdiriyordu.
Saçlarıma dokunuyordu. “Ben ölüme çok yaklaştığımda dakika sayarım
Lina,” dedi saçlarımın üzerine. Tüylerim diken diken oldu. Hafif hızla-
nan, kalbimle aynı ritimde atmaya başlayan kalbini dinledim. “Bir daha
dakika saydırma bana.”

Yutkundum. “Saydırmam,” diye mırıldandım dudaklarım göğsüne
yaslıyken.

*Bu yaşına kadar kaç dakika saydın Aral? Öldürmeyen güçlendiriyor mu
gerçekten? Benim için saydığın o yirmi yedi dakika senin hayatından sayıldı
değil mi? Özür dilerim.*

“Bu kadar ayakta durman iyi değil,” dedi eli saçlarımdan aşağı kayar-
ken. “Eve gidelim.”

Eve gidelim.

“Gidelim.”

Benden bir adım uzaklaştığında *sweat*ine takılan saçlarımı kendime
çektim. Dikkatle beni izlediğini biliyordum ama gözlerimi kaldırıp ona

bakamadım. Boğazımı temizledim. Ona arkamı döndüm usulca ve geldiğimiz yolu yürümeye başladım yavaşça. Üşüyen ellerimi de ceplerime soktum. Zarfa çarptı yine parmaklarım. Konuşacaklarımız henüz bitmemişti.

Kafamı yerden kaldırıp Çakırcaların evine baktığımda Ekin'in söylediklerini anımsadım. Ne olmuştu yani dördü üveyse? Onlar aynı kanı taşımasa bile kardeşlerdi işte. Ben gözlerimle görmüştüm o sevgiyi saygıyı onlarda. Neden Ekin bunun için bile Aral'ı suçlar gibiydi? Abilik etmesi kötü bir şey değildi ki...

Aral yanımda yürürken ikimiz de sessizleşmiştik. Yine de tartışmamıza rağmen aramızın iyi olmasına memnundum.

"İyi misin? Ağrın var mı?" diye sordu Aral sessizliği bozarak.

Bu hafiften gülümsetti beni. Sanki sabahtan beri bana iyi misin, diye sormamak için kendini tutmuş gibiydi.

"İyiyim," dedim. Duygusal olarak değildim ama fiziksel olarak öyleydim, yalan sayılmazdı.

"Belim eskisinden bile iyi olmuş," deyip sağ ayağımı kaldırdım ve bacağımı dizkapağımdan kaldırıp indirdim göstermek ister gibi. "Çiçek alayım Necmi Bey'e. Bir de ricam olacak."

"Ne ricası?" diye sordu merakla.

Gözlerimi ona çevirdim huysuz bir ifadeyle. "Seni bir güzel paylamasını isteyeceğim."

"Hayda," dedi gülerek. "Niye paylanacağım şimdi durduk yere?"

"Dinlemedin beni," dedim omuz silkip. "Neyse ki belimi sağlam yapmış. Kar, tepe demeden bata çıka yetiştim sana. Boyun da uzun. Senin tek adımın benim iki adımım ediyor. Yuh artık. Çok mu lazımdı bu boy? Paylasın seni bir payını da bana versin."

Güldü bu söylediğime. "Narkozunun etkisi yeni mi çıkıyor?"

Olabilirdi bence. Yoksa ne işi vardı benim kalbimin midemin yerinde?

"Hep narkoz etkisinde söyleyeceklerimden korkmuşumdur. Konuştum mu hiç?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Konuştun, konuştun da," deyip dudaklarını ıslattı diliyle ve bana çevirdi gözlerini. Güneş benim açımdan vurduğu için yüzü güzel gözüktü o an. "Pek iç açıcı değildi."

İç açıcı olmazdı tabii. Benim kafam savaş yeri idi.

"Benden de o beklenirdi zaten," dedim pek şaşırmayarak. "Çok saçmalamamışımdır umarım."

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kafasını iki yana salladı. “Sadece bir ara benden bahsettin. O ilgi çekiciydi.”

Kaşlarım çatıldı adımlarım dururken. “Ne dedim?”

O da durdu ve bana döndü tamamen, yüzünde muzip bir ifade vardı. O kasveti, kederi dağılmıştı sanki. Rezil bir şey söylemişsem bile kendime kızmayacaktım.

“Yüzüm çok güzelmış. Erkek güzeliymişim hatta,” dedi keyifli bir yüz ifadesiyle ve devam etti. “Boyum gereksiz uzunmuş, boynun ağrıyormuş bana bakınca. Seni fitik etmişim bu yüzden. Sonra da belini ben kırmışım. Beli kırık bir kedinin rüyasındaymışsın. Sahibin de benmişim. Boynumu ve enseme çok beğeniyormuşsun. Bir de...” deyip sustu.

Eğleniyordu şu an yüz ifademe bakarak. Ağzım bir karış açık yüzüm ısınmış halde onu dinliyordum çünkü. Kendime kızmamaktan vazgeçmiştim. *Allah'ım beni yok etsindi. Ağzıma fıski dolsundu. Bu ne rezillikti?*

“Bir de ne?” dedim kaşlarımı çatıp.

“Boynumdaki zinciri çok merak ediyormuşsun. Öğrenmezsen çatlayacakmışsın merakından.”

Gözlerim istemsizce boynuna kayıp ardından gözlerine çıktı. O kadar saçmalamış bir tane mantıklı bir noktaya değinmiştim demek ki.

“Ee?” diye sordum merakımı belli etmek istemeyerek. Göstermeyecek miydi bana?

“Bu kadarını hatırlıyorum,” dedi sanki ben devamını sormuşum gibi. Beni merakta bırakmak hoşuna gidiyordu sanki.

Huysuzca kaşlarımı çattım. “Göstermeyecek misin bana?”

Dilini damağına vurarak cıkladı. “Hoşuma gitti bu kadar merak etmen.”

Kaşlarım daha çok çatıldı. Niye hoşuna gidiyordu ki?

“Ama karşılığında bir şey alırsam fikrim değişir belki.”

Kaşlarımı kaldırdım merakla. “Ne gibi?”

Parmağını uzattı ve artık varlığını bile unuttuğum kadar bir parçam haline gelen, hiç çıkarmadığım kolyeme taktı sol işaretparmağını. Parmağının tersi tenimi okşamıştı.

“Bana bunun anlamını söylersen ben de benimkini söylerim,” dedi.

Yeterince adil göründü. Hem sır değildi zaten hikâyesi. Ben de tamamen ona döndüm. Onun eli yanına düşerken benim ellerim hâlâ ceplerimdeydi. Kolyemi görmek isteyerek gözlerimi boynuma indirdim ama zinciri kısa olduğu için göremedim. Yine de orada olduğunu biliyordum. O ufak nergis oradaydı.

“Babam anneme âşık olduğunda hediye etmiş bu kolyeyi ona. Celine sevgili demek, nergis de sevgi. Babam çiçek onda olursa ismini taşıy diye düşünmüş. Nergisli, sevgili yani,” deyip gülümsedim. Seviyordum bu hikâyeyi, keşke devamı da güzel olsaydı... “Annem hiç boynundan çıkarmazdı ama sonra hastalandı ve tedavi görürken radyasyondan ötürü metal hiçbir şeyi yanında taşıyamaz oldu. Sürekli çıkarıp takmak istemedi, bir kutuya kapatmaya da gönlü razı gelmedi. Bana verdi o da. Hem onu görmek hem de artık ikisinin de en büyük sevgisi ben olduğum için.”

Aral’ın yüzünde buruk bile olsa bir gülümseme olmuştu ben hikâyeyi anlatırken.

“İyi olacak annen,” dedi, net bir biçimde.

Kafamı salladım. “Bence de.” Derin bir nefes aldım, bunu düşünüp üzülmek istemeyerek çenemi yukarı kaldırdım. “Sıra sende.”

Gülümsedi, elini boynuna uzatıp zinciri tuttu ve *sweatinin* üzerine çıkardı. Boynunda salınan zincirin ucundaki şeyi artık biliyordum ama görmeyi beklediğim bir şey değildi. Bu bir asker künyesiydi.

Zincirin ucunda salınan iki çelik plakayı gördüğümde sağ elimi cebimden çıkarıp ona yaklaştım ve ilgiyle plakaları tutmuştum. Künyesini neden hâlâ takıyordu? Plakaların üzerine damgalanan bilgilerini mırıldanıp daha sonra kafamı kaldırarak gözlerine baktım. Beni izliyordu.

“Neden hâlâ takıyorsun?” diye sordum.

“Askerler neden künye takar biliyor musun?” diye sordu o da.

“Yaralanma ya da şehit düşme durumunda bilgileri bulunması için?”

“Doğru,” diye onayladı beni. “Kelle koltukta yaşarken senin kim olduğun tamamen o iki plakaya bağlıdır ve olur da bir gün ölürsen birini ailene birini de cenazene bırakırlar.” Tüylerim diken diken oldu. “Askere gittiğimde fark etmiştim,” dedi. “Hayatımın savaştan bir farkı olmadığını...”

İkimiz de üzücü bir gerçeği boynumuza asmışız gibi hissettim.

“Haklı savaşın ne olduğunu da askerde öğrendim ve bunun bana öğretilmek istenenle alakası yoktu. Döndüğümde, kendi savaşımı verdim ben de. Olması gereken, normal bir hayat için...”

Onun yüzü sakinlik, dokunuşları barış içindeydi ama boynunda bir savaş öğretisi taşıyordu. Savaşmanın ne olduğunu hatırlamak için hiç çıkarmıyordu onu boynundan. Bu çok acımasızcaydı. Babasından nefret ettim. Ona bunu yapanlardan, kardeşlerine bunu yapanlardan ve Ekin’den nefret ettim.

“Keşke asker arkadaşın olsaydım,” dedim üzgün bir ifadeyle.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Böyle bir cümle beklemiyordu, onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım ki bu söylediğim onu içtenlikle güldürdü ve o an Aral Çakırca'nın da bir gamzesi olduğunu öğrendim. Sol yanağındaydı ve dudakları en büyük gülümsemesini sergilerken bir anda kendini göstermişti. Gamzesi onu çok daha güzel göstermişti. Tamam kabul ediyordum. Erkek güzeliydi. Acayip yakışıklıydı.

“Ne yapacaksın devrem olup?” diye sordu merakla.

Ciddi ve duygusal bir şey söyleyecektim halbuki, neden gülüyordu? Kalbim hızlı atmaya başlamıştı yine. Sinirdendi tamamen. Emindim.

“Gülme,” diye söylendim künyesini bırakıp. “Haklı bir savaşta yanında olmak isterdim, onu diyecektim,” dedim bozulmuş gibi. Cümlem yüzündeki alaylı ifadeyi silmişti anında. Böyle bir açıklama beklemiyordu. “İçinde olduğumuz bu savaş sana öğretilmek istenenmiş gibi geliyor çünkü.”

Gözlerime bakarken altdudağını ıslatıp ağzının içine yuvarladı ve dişlerini bastırdı. Bir şey söylemek istediği halde susmak için yaptığı bir şeydi bu bence. Artık onu çözmeye başlıyordum. Sonra gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve sağ elini kaldırıp sol göğsüne vurdu. Serçe parmağında bir pansuman bandı yoktu artık ama yara izi belli oluyordu. Göğsüne vuruşunda bir ah vardı sanki. İstemedi onu yine yarasından vurmuştum.

Ağzından verdiği nefes sıcak bir buhar olarak ayrılırken dudaklarından gözlerini açtı. Başını bana çevirdi yine.

“Yaraya dokunmak alışkanlık olmuş bende. Seninkine dokunmak istememiştım,” diye mırıldandım.

Kafasını iki yana salladı hafifçe. “Ondan değil,” dedi ve göğsünü ovdu. “Yandım.”

Kaşları çatıldı. Gerçek anlamda yanmaktan mı bahsediyordu? “Neresi? Nasıl?”

Göğsünde miydi yanık? Sarılırken bir şey de dememişti. Canı acıamış mıydı hiç? O akşam mı olmuştu yoksa? Beni gelip bulmuştu ama nasıl bulduğunu, beni oradan nasıl çıkardığını sormamıştı hiç.

“Düpedüz. Göz göre göre,” diye cevapladı sorumu, öylece gözlerime bakarken.

Omuzlarım düştü. Benim yüzümden mi olmuştu gerçekten? Zarar görmesini istemediğimden gitmişim ama yine de zarar görmüştü. Nasıl becermişti kendini yakmayı? Sol elimi de cebimden çıkardım ve yardım

etmek isteyerek ellerimi ona uzatmak istedim ama ne yapacağını da bilemedim. Burada yarasına bakıp ne yapacaktım ki?

“Muayene oldun mu?”

Yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. “Yok,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Umutsuz vakayım.”

“Ne diyorsun Aral?” dedim. Korkmaya başlamıştım. Transa geçmiş gibi konuşuyordu. Uykusuzluk kafasını mı bulandırıyordu? “Göster bana, bakacağım. O akşam mı oldu?”

Göğsünden şüphelendiğim için *sweatini* tutup hafifçe yukarı çekiştirdim göstermesi için ama o öylece beni izlerken kafasını iki yana salladı.

“O gün olmadı,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Eski.”

Kaşlarım daha çok çatıldı. Huysuz bir ifadeye büründü yüzüm. Beni endişelendirmek, bana vicdan yaptırmak hoşuna mı gidiyordu?

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Kendimle geçiyorum,” dedi altdudağını diliyle ıslatıp.

Gerçekten delirmiş olabilir miydi? Adamı resmen delirtmiş miydim? Neden bahsediyordu deminden beri?

“Kızıyorum bak,” diye uyardım onu. Kollarından tuttum ve onu sarsmaya çalıştım ama sarsılmaz biriydi. Hatta bu yaptığım onu gülümsetti. Bence benimle dalga geçiyordu.

“Aklımı alan da sensin sonra öfkelenen de. Adil savaşmıyorsun hiç,” dedi kafasını iki yana sallayarak.

Yine konu o yirmi yedi dakikaya mı gelmişti? Onu korkutmuş olmaktan ben de memnun değildim. Daha ne kadar başıma kakacaktı bunu? Bilerek mi yapmıştım sanki?

“Başıma mı kakacaksın hep bunu?”

Kafasını salladı gülümseyerek. “Kindar biri olduğumu söylemiştim zaten ama narkoz hiç iyi gelmemiş sana, nerede o kavrama gücü?”

Sanki kendisi mantıklı konuşuyordu da ben kavrayamıyordum. “Uykusuzsun değil mi? Soğuk hava çarptı seni.”

“Yok, beni çarpan hava değil,” deyip sağ eliyle yüzünü ovdu.

“Ne peki?”

Sağ eli sağ gözünün üzerinde sabit kalırken baktı bana. “Kıyamet.”

“Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Kaç saattir uyumuyorsun?”

Usluca sol kolunu kaldırıp saatine baktı bir süre. “Gözlerimi dinlendirdiğim anları saymazsak elli beş saat kırk bir dakikadır.”

“Sayma,” dedim, bundan hiç hoşlanmamıştım. “Bir daha dakika sayma.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

“Alışkanlık,” dedi sağ eli yanına düşerken usulca. Yüzünde buruk bir tebessüm olmuştu. “Hoşuna gitmiyorsa eğer saydırma bana.”

“Saydırmam,” dedim kafamı sallayıp. “Artık saatine uzun bakarsan yürüteceğim onu.”

Güldü bu söylediğime. “Anlaştık.”

Gülümsemesinde gezdirdim gözlerimi. “İyi misin sen?”

Az önceki hali konuyu dağıtmak için miydi acaba? Yarasına mı gelmişti? Çok mu sıkılmışım canını?

“İyiyim,” deyip kafasını salladı. “Bazı insanlar böyle yaşar.”

Buruk bir gülümseme oldu dudaklarımda, usulca kafamı salladım. “Öyle.” Gözlerimi künyesinde gezdirdim. “Üşüdüm ben.”

“Girelim eve,” dedi kafasını sallayıp.

Birlikte eve doğru yürüdük. Uzun süre ayakta kaldığım için belim sızlamaya başlamıştı. Verandaya çıkarken Aral elimden tutarak yardım etti bana. Kapıyı Doğu açtı ve gözlerimiz buluştuğunda yüzü aydınlandı.

“Hoş geldiniz,” dedi gülümseyerek. “Geçmiş olsun Lina abla.”

“Teşekkürler Doğu,” deyip içtenlikle gülümsedim.

Güneş abla beni kapıda karşıladı. Gözleri hüznü parıltılar barındırıyordu. Ellerini uzattığında ben de ona karşılık verdim ve ellerimiz birleşti. Sonra elleri kollarıma kaydı ve bana sarıldı sırtıma dokunmadan. Eşini bu işe bulaştırmıştım yaptığım seçimden dolayı ama o bana hiç kırgın değildi. Bu hâlâ alışılmadık bir durumdu benim için.

“İyi olmana o kadar sevindim ki Lina... Çok endişelendim,” dedi üzgün bir şekilde.

Ellerimi sırtına koydum ve çenemi omzuna yasladım. “Üzgünüm endişelendirdiğim için.”

Benden ayrıldı, kafasını iki yana salladı sakince. “Herkes iyi. Önemli olan bu.”

Gülümsemeye çalıştım. Aslında kimse iyi değildi. Benim kafamın içi savaşıyordu, Aral kanıyordu ama dışarıdan bakıldığında ayaktaydık işte, henüz yığılmamıştık yere. İçeri ilerledik birlikte. Aral, kolunu Doğu’nun omzuna astı ve sağ elini Doğu’nun başının üstüne koyup saçlarını karıştırdı.

“Okuldan kızmıyorlar mı?” diye sorduğunu işittim.

“Yok, kızmıyorlar,” demişti Doğu. Ardından dişlerini göstererek gülümüş, saçlarını düzeltmişti.

Aral onun düzelttiği saçlarını özellikle bozdu. “Sakalların çıkmıyor iyi ki,” diye dalga geçti ardından.

Bu görüntü o kadar samimi ve tatlıydı ki Ekin'in söyledikleri beni hem öfkeliendirdi hem de içimi sızlattı. Onlar öz kardeşten farksızdı. Ekin söylememiş olsaydı üvey kardeş olduklarını asla fark edemezdim. Ekin söylemese Aral Çakırca'nın abilik yaptığı için suçlanacağını düşünemezdim. Düşündükçe öfkeleniyordum ve sinirlenmemek, elimde değildi.

Koltuklarda oturan erkek grubuna ilişti gözlerim. Gözlerimin Alin'i aradığını Güneş abla anladı hemen. "Melek'in odasına koyduk Alin'i. Uyuyordu kuzum hâlâ. Dün çok ağlayınca hastaneye gelmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

Kafamı salladım. "Teşekkür ederim Güneş abla. Her şey için..."

Hafifçe sırtımı sıvazladı. "Ne demek canım... Rica ederim, lafı olmaz."

Salonda oturan erkek grubuna iyice yaklaştığımızda hepsi ayaklandı. İçlerinde tanıdık olmayan tek bir sima vardı. Hafif esmer tenli, bir seksen boylarında, otuzlarının ortasında bir adamdı bu. Alpaslan Bey olmalıydı.

Güneş abla gülümseyerek eşine elini uzattı. "Alpaslan'dan bahsetmiştim sana."

Kafamı salladım. Alpaslan Bey bana elini uzatmadı. Gülümsedi ve başıyla selam verdi.

"Tanışabildik nihayet," dediğinde gözleri arkamdaki Aral'a çevrildi. Aral beni oradan çıkaranın Alpaslan Bey olduğundan bahsetmişti ama ben hatırlamıyordum. Alpaslan Bey de bunu imalı bir şekilde söylemiyor, aksine konuşurken gözlerinin içi gülüyordu. Güneş ablayı anımsatıyordu bir bakıma. İnsanlar benzerlerini buluyordu belki de...

"Memnun oldum," diye mırıldandım. "Sıkıntı çıkardığım için üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı. "Aral benden kolay kolay bir şey rica etmez," dedi. "Senin sayende erken dönebildim bir bakıma. Güneş onun için dönmeme izin vermiyordu, bahane oldu."

Bu duruma benden ve Aral'dan başka dertlenenin olmaması iyi bir şeydi. Herkes bana geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra yerlerine geçerken ben de bir koltuğa oturdum. Belim rahatladı oturunca. Ayakta uzun süre kalmasam iyi olurdu.

Sırtımı yumuşak koltuğa yasladım. Koltuk o kadar yumuşaktı ki içine gömülüyor gibi hissediyordum. Aral da yanıma oturdu.

Güneş ablanın, "Ben size atıştıracağınız bir şeyler getireyim," dediği sırada Deniz de ona yardım etmek için kalktı.

İyi görünüyordu. Demek ki beni bulduklarında bir şey olmamıştı. Öyle olmuş olmasını umuyordum. Aral'a sorma fırsatım olmamıştı. Aral kolunu koltuğun sırtına, benim arkama attı. Yorgun görünüyordu ama uyumayacağı belliydi çünkü konuşacak çok fazla şey vardı ben unutmadan anlatmak istiyordum.

Havadan sudan sohbet ettiler bir süre. Alpaslan Bey ile Aral'ın arası iyiydi. Çok ciddi bir adam değildi ama üslubu çok temizdi. Bir kitleye hitap eder gibi bir konuşma tarzı vardı. Mantıklı ve bilgili birine benziyordu. Güneş abla dizlerime tepsiyle bir çorba bırakıp yanıma oturduğunda ona ve Deniz'e teşekkür ettim. Deniz göz kırpıp kendini Aral'ın yanına bırakmıştı.

Çorbamı bitirdiğim sıralarda konu yavaş yavaş asıl mevzuya dönmeye başlamıştı. Aral farkında olmadan saçımdan bir tutamı işaretparmağına dolayıp duruyordu. Alpaslan Bey duruma az çok hâkimdi. Geçmiş konularla ilgili kafasına takılan kısımları soruyordu Aral'a. Aral da düşündüklerini açıklıyordu ona. Ben de sessizce dinliyor, kafamdakileri oturtmaya çalışıyordum. Kapı çaldı, kapıyı yine Doğu açmaya gitti.

"Sen niye okulda değilsin Doğusal Çakırca?" dediğini işittim Şahin'in.

"Çıkacağım birazdan," diye cevapladı Doğu onu. "Hoş geldiniz."

"Eyvallah kardeşim," diye karşılık verdi Mehmet Ali, sesinden tanımıştım.

Sırtım kapıya dönük olduğundan bakamadım ama herkesin gözü onlara çevrilmişti.

"Konsey toplanmış," dedi Şahin. Sonra oturduğum koltuğun yanından geçti doğruca ve Alpaslan Bey'le tokalaştılar samimi bir şekilde. Güneş ablaya halini hatırını sorup Deniz'in ve Aral'ın yanına sıkışınca Aral biraz bana doğru kaymak zorunda kaldı. Gözlerimiz buluştu o sırada. Mehmet Ali de Güney'in yanına oturdu. Herkes tekrar yerine yerleştiğinde konuşacağımız konudan ötürü gerildim ve gözlerim Aral'a çevrildi istemsizce. Gözlerimiz buluştu, sakın bir ifade vardı yüzünde. Gerildiğimi anlamış gibi göz kırptı bana. O an bunu herkesin içinde benimle konuşmayacağını anladım. Önce ikimizin konuşacağını, anlatacaksam önce onunla konuşmamı bekleyeceğini anladım ve bu his bana ona güvenmekte haklı çıkmışım gibi hissettirdi.

Son dı şıkışın, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf
Sarı olgınsın, Sarıki bu kuyucu, Sarıbeyin sarı kıl
ırekletüğmiden, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf
değil, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf
daha ne keder, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf, Nıf

Güneş abla sanki ciddi bir rahatsızlığım varmış gibi burada kalmam ve yukarıda bir oda hazırlamak için çok ısrar etmişse de kabul etmemiştim. İyiydim ve onlar zaten çok kalabalıklardı. Kimseye yük olmak istemiyordum. Akşam da çabuk olmuştu, Alin uyumak istediğinde eve geçmiştik. Alin'i uyutmuştum ve anesteziyi kanımdan temizlemek için kafein tüketmek adına birkaç bardak kahve içmiştim, kola da içebilirdim ama kahveyi tercih ederdim.

Oturma grubunun L koltuğunda ayaklarımı uzatarak oturuyor, şömineyi izliyordum. Saatlerdir düşünüyordum ve artık kafamın içinde baktığım resmi tanıyamıyordum. Kafamdaki ihtimallerden birkaçı hiç olamayacak kadar uzak ama bir o kadar da mantıklı gelmeye başladığından boğuluyor gibi hissetmeye başlamıştım. Aral'la da henüz konuşamamıştık. Nerede bilmiyordum, yanıma da gelmemişti. Nedense onun geleceğini düşünmüştüm otururken. Yarın konuşmak isterdi belki... Bugün yorgun olduğumu düşündüğü için konuşmak istememiş olabilir.

Kahve kupasını yanımdaki tepsiye bırakıp kafamı geriye yatırdığım sırada kafamdaki seslere dayanamayarak ayağa kalktım. Sessizlik eski bir dostumdu ama kafamın içindeki seslere dayanamıyordum. Susturmak istiyorum onları ve bunun için anlatmam lazımdı. Birinin beni dinlemesi lazımdı. Aral'ı bulmam lazımdı. Arayabilir ya da mesaj atabilirdim ama hava almak istediğim için gitsem daha iyi olur, diye düşündüm. Bir yandan da gitmemem gerektiğini düşünüyordum çünkü konuşursak Ekin mevzusu kesin açılacaktı. Kendi kafamdakileri dökeceğim diye onu yaralayabilirdim ve daha bugün yandım, demişti adam bana.

Montumu zorlanmadan giyip dışarı çıktım. Evin tüm ışıkları açıldı, Alin uyansa bile korkmazdı zira hemen geri dönecektim. Verandadan inip patikayı takip etmek yerine ağaçların içinde ilerledim, Aral'ın odasının altına kısa yoldan gidecektim böylece. Bu saatte kapılarını çalıp Aral'ı aşağı çağırmak aptalca olurdu. Mesaj atardım eğer vazgeçiremezsem kendimi. Ya da taş atardım cama çıksın diye çünkü neden olmasın...

Eve yaklaştığım sırada verandadaki sesleri duyunca adımlarım durdu. Hava karanlık olduğundan beni fark etmediler ama ben onları görebiliyordum. Aral ve Şahin verandada sigara içiyordu. Aral'ın üzerinde eşofman takımı vardı hâlâ. Elindeki telefona bakıyordu gözlerini kırpmadan.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Şahin ona.

Aral sıkıntıyla nefes verip oturduğu hasır sandalyede kendisini geriye bıraktı ve kafasını geriye attı.

“Lina,” dediğinde şaşırdım. Sigarasından derin bir nefes aldı, dumanı dışarı bırakırken gözleri kapalıydı. Çok yorgun ve üzgün gözüktü o an. “Bana mesaj atmış. Muhtemelen uyuşturucunun etkisindeyken.”

Telefon çekmiyordu orada ama uyuşturucunun etkisindeyken bunu fark etmemiş olmalıydım. Elim telefonuma gitti.

“Bir de ses atmış,” dediği sırada mesajlarımıza girmiş ona yazdıklarını okuyordum. Mesajlar okunmuş ama attığım ses dinlenmemişti.

“Ne demiş?” diye sordu Şahin merak ederek.

“Bilmem,” dediğinde Aral, gözlerimi ona çevirdim. “Dinleyemedim,” dedi yutkunarak.

Gözlerini açmıştı, gökyüzüne bakıyordu. Neden bu kadar yaralı konuşuyordu? Neden bu kadar korkuyordu?

“Bir şey yapmamışlar kıza Aral.” Şahin’in sesi onu ikna etmek ister gibiydi. “Sen izlemedin kamera kaydını ama ben izledim her dakikasını. Yemin ederim davet başlayana kadar odadan hiç çıkarmamışlar. Davet başladığında da Alpaslan abinin gözü üzerindeydi zaten. Olmadı bir şey.”

Şahin dalgın bakışlarını yere çevirdi sonra. “Ya geç kalsaydım diye eziyet etme kendine. Kalmadın bu sefer. Kalmadık. Dur artık.”

Kalmadın bu sefer. İçimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Düşünmekten korktuğum, zihnimin ortasına asılan o ihtimal bir ipin ucunda sallanıyordu şimdi. Geç kaldım sandım, demişti bana. Dakikaları saymış, kollarımda cehennemi taşıdım, demişti. Burnumun direği sızladı. İçimde bir şeylerin koptuğunu, korktuğumu ve endişelendiğimi hissettim. Bir şey olmamıştı bana ama korkuyordum. Aral’a hissettirdiklerimden korkuyordum. Ona hissettirdiklerimden korkuyor olmaktan korkuyordum. Kendini mi suçluyordu? Bunu ben kendime yaparak boş bir kabuğa dönmüştüm. Aral’a da bunu mu yapıyordum?

“Dur artık,” diye tekrar etti Aral kendisiyle konuşur gibi. Bugün kendi kendine konuşur gibiydi hep. “Durmam lazım.”

Bir sigara daha yaktı ayaklanıp. Ateş yine gözlerini aydınlattı ve o yorgun yüzünü gördüğümde kalbim ezilmiş gibi hissettim. *Neden bu kadar üzgündü? Kime geç kalmıştı? Hangi cehennemi taşıyordu içinde? Kimdi onu bu kadar yakan? Neden yakmışlardı onu?*

“Hükümdar Çakırca hediye yollamış ona,” dedi çakmağını yakıp söndürürken.

“Siktir. Ne zaman?”

“Ekin getirdi bizzat. Odasına girmiş.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

"Ha siktir ya. Nasıl girmiş? Polis yok muydu kapıda?"

"Çakırca deyince bizden biri sanıp salmışlardır," dedi sigarasını dudakları arasında tutarken. Sağ elini ateşin üzerinde gezdirdiyordu dalgın dalgın.

"Bir şey söylemiş mi Lina'ya?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Eve gidelim, dedi ama üzgündü. Onu üzecek bir şey söylemiş besbelli ama söylemedi bana."

"Niye gitmiyorsun yanına Lina'nın? Gitsene," deyip bir sigara daha yaktı Şahin.

Aral gözlerini ateşe dikmişti yalnızca, üzerinde elini gezdirdiği ateş yüzüne gölgeler düşürüyordu. Yanmıyor muydu eli? Niye çekmiyordu elini? Benim avuçlarım sızlamaya başlamıştı.

"Sormak istemiyorum," dedi Aral gözlerini bir an olsun ateşten çekmeden. "O hep yarasına dokunuyor. Bir de ben dokunmak istemiyorum ama gidersem eninde sonunda dokunacağım çünkü o karanlığı sevmiyor. Aydınlık için her şeyi yakacak bir öfkesi var, en çok da kendini."

Ellerimi ceplerime sokarken yutkundum. Niye benim için endişeleniyordu ki bu kadar? Yine yanlış şeyi seçmemden mi korkuyordu?

"O manastırda her ne oluyorsa Yiğit bile öğrenemiyor bunu. Şu an bir tek Lina cevaplayabilir sorularını."

Kaşlarım hafifçe çatıldı ama kalbim endişeyle çarpmadı. Arkamdan iş çeviriyorlar paniğine kapılmadım bu sefer. Kapılamadım. Aral o yüz ifadesiyle elini ateşe tutarken ona sırtımı dönemezdim. Onun yüzü tamamen bana dönüktü çünkü. Duyacaklarından korktuğundan attığım ses kaydını bile dinleyememişken nasıl güvenmezdim ki ona? İçim titredi. Yanına gitmek, elinden o çakmağı almak ve sarılmak istiyordum. Bu tehlikeliydi. Ben ailem dışında kimseye sarılmak istemezdim. Annem dışında kimseyi bu kadar çok teselli edesim gelmemiştii daha önce. Neyim vardı benim? Anestezi ve uyuşturucudan ötürü kafam bulanık mıydı hâlâ? *Ekstazi* falan da mı vermişlerdi?

Verandaya Mehmet Ali çıktı o sırada. Şahin'in yanına oturdu yavaşça. Gözlerini Aral'a dikmişti.

"Yanıyorsun," dedi Aral'a.

Aral o an fark etmiş gibi çakmağı kapattı ve arkasına yaslandı tekrar. Eline bakmadı hiç.

"Var mı bir haber?" diye sordu Mehmet Ali'ye.

“Tuttuk ipin ucunu ama peşinde olan bir tek biz değiliz.”

Kafasını salladı Aral. “Önce bizim bulmamız lazım Mehmet Ali. Yalnızca yirmi yedi dakikaya ihtiyacım var. Sonra isterse sahibinin bulacağı bir yere bırakırız geri.”

Yüzü sakindi ama sesine ölüm çöreklenmişti sanki. Yirmi yedi dakikasının hesabını soracaktı Asaf’tan. İsim vermeseler bile anlamak zor değildi. Davet mahvolmuştu ve kendi patronu da Asaf’ın peşinde olmalıydı. Mektubu yazanı bulursak bizim de işimize yarayabilirdi ama Aral’ın şu an tek önemsedığı o yirmi yedi dakikaydı ve bu beni daha da endişelendiriyordu. Onun çektiği acının büyüklüğünü hesap ederken endişeleniyordum.

Mehmet Ali onayladı onu. “Kolun nasıl?” diye sordu Aral’a.

“İyi,” dedi Aral.

Koluna ne olmuştu?

Mehmet Ali, Şahin’in paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. “Gitmeyecek misin kızın yanına?”

“Gider,” dedi Şahin elini saçlarından geçirip. “Zor duruyor görmüyor musun?”

Aral bir şey demedi. İkinci sigarasını da küllüğe bastırdı ve ayağa kalktı.

Verandanın kapısına uzandığında Mehmet Ali, “Elini bile bile ateşe tutuyorsun Aral,” dediğinde duraksadı. Gözlerini Mehmet Ali’ye çevirdi. “Yanacaksın.”

“Eyvallah,” dedi sadece Aral.

Benden mi bahsediyordu? Benim ona zarar vereceğimi mi düşünüyordu? Babamdan ötürü mü? Gözlerimi yere çevirdim. Aral bana geliyordu. Gitmem lazımdı ama yerimden kıpırdıyamıyordum. O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi, ağlama isteği dolmuştu içime.

Alin ile aramızda yaş farkı olduğundan ve ona annelik yapmak zorunda kaldığımdan anaç bir tarafım olmuştu hep. Her ne kadar babam öldükten sonra bu anaçlığım yalnızca Alin’e karşı olmakla sınırlanmış olsa da şimdi o şefkati ve korumacılığı Aral’a karşı hissetmeden edemiyordum. Onun annesi ölmüş değildi ama o da benim gibi annesine gidemiyordu bir şekilde. Ona sarılmak, saçlarını okşamak istiyordum. Kocaman adam neden küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu bana. Daha düne kadar buz kalıbından farklı değildim ama tüm Çakırcalar bir araya gelmiş, çözmüşlerdi beni sanki. Sıcak bir ailesi vardı ama Aral neden tek kaldığında yapayalnız hissettiriyordu bana? Niye bu kadar benzetiyordum onu kendime? Bir kere sarılısam geçer miydi?

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Adımlarımı eve yönlendirdim ama eve değil ağaçlık alana yürüdüm. Eve girmek istemiyordum, nefes almak istiyordum. Nefes alamıyordum sanki. Depresyonda olduğumun her zaman farkındaydım. Beni üzecek bir şey duyunca ya da görünce içimi büyük bir sıkıntı kaplıyordu. O boşluğun içinde süzülüyordum. Süzülme iyi değildi, insan hep bir şeye tutunmak istiyordu.

Ormana doğru gidip bir ağacın arkasına oturdum yavaşça. Telefonumu çıkardım ve Aral'ın dinleyemediği ses kaydına baktım. Dinleyecektim ama o an cesaretim kırıldı benim de. Kendi sesimi dinlemekten korkarak baktım ekrana. Aral'ın attığı son sese gitti parmaklarım. Telefonumun sesini kıstım ve kaydı açtım.

"İyi misin sen?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ekrana bakarken. *Sen iyi değilsin Aral. Biz iyi değiliz. Sen alışmışsın sanki bu hayata ama ben sürekli reddettiğimden hayatımın dışında kalmışım sanki. Hiç iyi değil bu. Bazı insanlar böyle yaşar diyerek daha ne kadar dayanacağız ki?*

Uzaktan gelen adım seslerini işittim. Aral mı gelmişti? Bana sormaktan çekiniyordu, o sormadan her şeyi anlatmam daha iyi olurdu. Bir an önce kurtulalım gitsin, diye düşündüm o an. Yanacaksak hemen dağlardık biz de yaramızı. Sündürmenin anlamı yoktu. Bir de bir bahane bulup koluna bakmak istiyordum. Elinden tutmak bir de.

Avuç içlerimi kendime çevirdim. Avuçlarımdaki kesiklere baktığımda aklıma meslek hayatım gelmemişti hiç ama Aral bunu bile dert etmişti kendine.

Ayak sesleri daha çok yaklaştığında duyduğum seri nefeslenme sesiyle kafamı ağacın arkasından çıkarıp baktım ve o sırada dalgın dalgın yürüyen Aral'ın yanındaki iki köpeği gördüğümde kalbimin ritmi oynadı. Cerbe beni fark etti ve tepki veremedi üzerime doğru koşmaya başladı. Ufak bir çığlık atıp korkuyla dizlerimi kendime çekip üzerine kapandım.

"Cerbe!" diye bağırdı Aral ona ama o tepki verene kadar Cerbe yanıma varmıştı.

Kalbim korkuyla çarparken ağlama isteğim artmıştı. Bu köpek niye sevmiyordu beni? Cerbe'nin nefesini kulağımda hissediyordum. Önce üzgün bir ses çıkardı sonra tenimde bir ıslaklık hissettiğimde irkildim. Beni mi yalıyordu? Daha çok gerildim oturduğum yerde.

Aral'ın adımları yaklaştı ve önümde çöktüğünü hissettim. Cerbe, o gelince daha da üzgün sesler çıkardı.

Elini saçlarımda hissettim. “Korkmana gerek yok,” dedi Aral yüzümü açmamı istiyordu sanırım ama benim ağlayasım vardı.

Kafamı iki yana salladım huysuzca. “Tadıma baktı köpeğin,” dedim kafamı kaldırmadan.

Sesim boğuk çıkmıştı. Burnundan gülüşünü işittim. “Tadına baktığı falan yok.”

Kafamı kaldırdım hafifçe, “Yaladı beni,” dedim dudaklarım dizlerime yaslıyken. “Beni yemek için tadıma baktı basbayağı,” dedim, bozulmuştum.

Niye sevmiyordu ki beni? Ben kendi halimde, üzgün üzgün otuyordum.

“Ağacın arkasında saklandığın için koştı üzerine ama sonra tanıdı seni. Korkma diye yaladı. Ayrıca üzgün olduğun için o da üzgün.”

Gözlerimi üzgün sesler çıkaran Cerbe’ye çevirdim. Aral’ın yanında durmuş bana bakıyordu ikisi de. Cerbe üzgün sesler çıkarıyordu sürekli ve bakışlarında daha önce gördüğüm düşmanlıktan eser yoktu. Burnumu çektim. Burnum akmaya başlamıştı yine.

“Seviyor mu artık beni?” diye sordum gözlerimi Aral’a çevirip.

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. “Seviyor,” diye onayladı beni.

Burnumu çektim. Tereddüt ederek elimi ona uzattım, bana yaklaşınca korkarak geri çekmek istedim ama Aral elimi tutup kafasını iki yana salladı. “Sorun yok, senin ona dokunmanı istiyor.”

Cerbe başını avcuma yasladı ve bana sokuldu. Üzgün sesler çıkarmaya devam etti. Ondan korktuğum için çok üzülmüş gibiydi. Daha da üzüldüm. Başını iyice yaklaştırdığında burun buruna geldik ve burnumu yaladığında gözlerimi kapatıp geri çekildim. Sevimli görünüyordu. O korkunç hayvan başka biriydi sanki. Arte de bana sokulduğunda tuhaf hissettim. Küçük Lina’ya kendilerini sevdirmiş olsalardı çok sevinirdi.

İkisini de sevmek için iki elimi kullanmak durumunda kaldım. Üzgündüm ama onları sevmek iyi hissettirmişti.

“Niye dışarıdasın?” diye sordu Aral gözlerini yüzümde gezdirirken.

“Biraz hava alıyordum,” dedim, yalan sayılmazdı.

“Dışarıda olduğunu bilseydim sonra çıkarırdım yürüyüşe onları.”

Bana geliyor sanmıştım ama o yürüyüşe çıkmıştı. Konuşmak istemediğinden kaçıyordu ama bunu yapmamalıydı. Bir an önce kurtulmak çok daha iyiydi. Yoksa uyuyamazdı geceleri. Kendimden biliyordum. Aral’ın uyuması gerekiyordu.

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Kafamı iki yana salladım. “Sorun değil. Hallettik sanırım,” dedim Cerbe’yi okşayarak. Gözlerimi ona çevirdim sonra.

“Konuşsak olmaz mı?” diye sordum gözlerine bakarken.

Sanki bunu diyeceğimi biliyormuş gibi bir gülümseme oldu yüzünde. Buruk ve isteksizdi. “Olur.”

“Olur,” diye tekrar ettim onu.

Kara oturduğumdan üşümüştüm. Cerbe ve Arte’nin tüyleri de kısaydı. Üşümüyorlar mıydı?

“Üşümüyorlar mı?” diye sordum merakla.

“Dışarıda çok kalırlarsa üşürler,” dedi ve iç çekip ayağa kalktı.

Üzerime eğildi ve beni koltuk altlarımdan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Kollarımı çok kullanamadığım için elini tutup kalamazdım. Kollarına tutunmuştum. Yüzüme baktı.

“Eve geç. Ben Cerbe ve Arte’yi eve bırakıp geleceğim.”

Kafamı salladım usulca. “Tamam.”

Burnumu çektim. Akan burnuma baktı.

“Soğuktan mı akıyor burnun yoksa ağlıyor muydun?” diye sordu aniden.

“Ağlamadım,” diye karşı çıktım. “Ben ağlamam.”

Yutkundu. Gözlerini etrafta gezdirdi ve kafasını salladı. “Ağlama.”

Kaşlarımla çatıldı. “Ağla, diyordun ne oldu?” diye sordum alayla. “Korktun mu?”

Söylediğim anda pişman oldum. O benim ağladığımı görmüştü zaten.

Kafasını salladı Aral gözlerime bakarak. “Korktum.”

İçim yanıyor gibi hissettim. Ona sarılmamak için savaş verdim içimde. Sarılmamalıydım çünkü. Alışırsam hep isterdim. Gözlerimi kaçırdım.

“Eve gideyim ben o zaman,” deyip kollarını bıraktım.

O da beni bıraktı. Kafasını salladı ve yavaş adımlarla evlerine doğru ilerledi. Cerbe ve Arte onu takip etti. Burnumu çekip bir süre arkasından baktıktan sonra ben de kendi kaldığım eve ilerledim.

Verandada onu bekledim. Gelmesi birkaç dakika sürdü yalnızca. Kapıyı açtım, ikimiz de içeri geçtik. Montumu çıkardım, kendisi mont giymişti. Benimkini de elimden alıp astı.

“Kahve yapayım mı?” diye sordum yüzünü incelerken.

Her zamanki gibi görünüyordu ama bugün onu her zamanki gibi göremiyordum.

“Ben yaparım,” dedi.

Kendi işini başkalarına yaptırmaktan hoşlanmadığını fark etmiştim onu tanıdıkça. Güneş ablaya da kahvesini yaptırmamıştı daha önce mesela. Bu yüzden ısrar etmedim. Birlikte mutfığa ilerledik.

“Kahve mi içtin?” diye sordu kahve makinesine ilerlerken.

“Anesteziden arınayım dedim,” diye mırıldandım sırtına bakarken.

Hangi koluna bir şey olmuştu? Yanan, sağ eliydi onu biliyordum.

“Eline ne oldu?” diye sordum avcunu görebildiğim için.

Duraksadı bir an ama makineyle ilgilenmeye devam etti sonra. “Yandı.”

“Nasıl yaktın?” diye sordum bilmiyormuş gibi. Normal davranmaya çalışıyordum.

“Ateşe tuttum,” dedi gözlerini gözlerime dikip.

“Niye yaptın? Yanacağını bilmiyor musun?”

Yüzünde bir tebessüm oldu, acısına gülüyordu yine. “Göz göre göre,” diye onayladı beni.

Bu sabah da öyle demişti. *Göz göre göre*. Yirmi yedi dakikayla mı ilgiliydi bu söylediği. Cehennem taşıdım kucağımda, demişti. Geçmişte de yaşandıysa eski yanık derken o olayı kastetmiş olabilir miydi? O kişi Defne olabilir miydi? Defne o yüzden ını terk etmişti yoksa Aral’ı? İçim sıkıştı. Göğüs kafesim kalbime dar geldi. Bu acıyı yaşamamış olmasını diledim. Bu çok acımasız bir hayattı çünkü.

“Niye bana öyle bakıyorsun Lina?” diye sordu yanıma gelirken. “Bir yerin mi ağrıyor?”

Kafamı iki yana salladım. Neden böyle hissediyordum? Neydi bu içimdeki his? Kendime bile üzülme-yen biriydim. Neden Aral’a bu kadar üzülüyordum? İçimde neden ağlama isteği doğuyordu ona bakınca? Niye ona sarılmak istiyordum?

“Kalp krizi mi geçiriyorum acaba?” diye sordum ciddiyetle. Elimi göğsümün üzerine koydum. “Göğsüm sıkışıyor ve ritmi normal değil.”

Kaşlarını çattı. Eli uzandı ve şahdamarım üzerinden nabzımı buldu kolayca. Bir hafta önce aynı saatlerde nabzımı bulmuş, yaşadığımı söylemişti. Ben yaşadığımı, o söyledikten sonra fark etmiştim.

“İyisin,” dedi gözlerime bakarak. Nabzım parmağının altında atıyordu. “Nabzın normal. Bandajın çok sıkıysa gevşetelim biraz.”

Kafamı salladım. Belki de bandaj sıkı olduğundan göğsüm sıkıştıyordu. Eli-ni indirdiğinde avcuna baktım. Kızarmıştı teni, yanmıştı. Yanında durduğum buzdolabını açtım ve hazır buz torbasını çıkardım. Ona uzattım eline tutması için. Sağ eliyle aldı ve sıkıca tuttu.

Kupasını da alıp yanıma geri döndüğünde arkamı dönüp koltuklara doğru yürüdüm. Birlikte salona geçtik. Eski yerime oturdum ve tepsiyi kaldırıp sehpaye koydum. Aral da oturdu, kahvesinden bir yudum alırken sağ elinde buz torbasını tutuyordu öylece. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğik oturuyordu. Gözlerini şömineye dikmişti. Ateşe bakmasından hoşlanmadım.

“Koluna ne oldu?” diye sordum usulca.

Konuşmadan önce onun yaralarını tedavi etmek istiyordum çünkü o içten içe kanıyordu.

Gözlerini ateşten çekip bana baktı. “Nereden biliyorsun kolumu?” diye sordu kaşları şüpheyle çatılırken.

“Sizdeyken duydum,” diye yalan söyledim.

Anladım, der gibi kafasını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. “Önemli değil. Hallettim.”

“Baksam olur mu?” diye sordum içim hiç rahat etmeyerek. Ailesi doktor kaynıyordu ama o hiç yarasını başkasına gösteren birine benzer miyordu.

“Yaraya dokunmaya çok meyillisin,” dedi, bu iyi bir şey değilmiş gibi kafasını iki yana sallıyordu.

“Acısın diye değil bu sefer,” dedim kafamı iki yana sallayıp. “Geçsin diye... Göster bana.”

Ben yarama acıyı hissetmek için dokunuyordum çünkü başka bir şey hissetmiyordum ama bu sefer öyle değildi. Onu acıtmak için dokunmazdım.

Altdudağını diliyle ıslattı. “Üstümü çıkarmam lazım görmek istiyorsan,” dedi gözlerime bakarak. “Sorun olmayacak mı senin için?”

Kafamı iki yana salladım. “Ben tıp okuyorum,” diye hatırlattım ona.

Hem onu bir tehdit olarak görmüyordum. Bugünden sonra olmazdı. O verandadaki halinden sonra olmazdı. Kendimden şüphe eder ondan etmezdim.

Elindekileri sehpaye bıraktı. Elleri ensesine gitti, *sweat*i çekip çıkardı üzerinden. Açığa çıkan omuzlarına baktım önce, ardından tamamen çıplak kaldı üstü. Kaslı bir vücudu olduğunu anlamıştım daha önce. Bu yüzden görüntüsü şaşırtmadı beni. Güzel bir vücudu vardı ama yara izleri bu güzelliği tezata düşürmüştü. Yara izleri boğazımda yakıcı bir hisse sebep oldu. Nasıl bu hale gelmişti? Haklı savaştan mıydı bu izler yoksa haksız savaştan mı?

Sol kolunda bir bandaj vardı ama benim dikkatimi çeken sol omzunun, köprücük kemiğinin atlındaki yanık izi olmuştu. Madeni para

büyükliğünde bir yanık iziydi bu, şekli o kadar düzgündü ki sanki yuvarlak şeyi bile isteye bastırılmışlardı tenine. Çok acımış olmalıydı. Onu rahatsız edeceğini bildiğimden çok bakmadım oraya. Burnumu çekip sol kolundaki bandaja diktim gözlerimi.

“Nasıl oldu bu?” diye sorarken ona biraz daha yaklaştım ve ellerim koluna uzandığında o da bana doğru döndü, yarasına bakmama izin verdi.

Bandajı açarken gözlerini yüzümde gezdirdi. “Dikkatim dağıldı bir anlığına,” dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. O gün olmuştu değil mi? Bandajı tamamen açıp altındaki yaraya baktığımda kaşlarım çatıldı. Kolunda bir kesik vardı ve dikiş atılmıştı. Düzenli bir dikişti. Neyse ki baktırmıştı yarasına, bu iyi bir şeydi.

“Acıyor mu?”

“Acıyor,” dedi gözlerime bakarak. “Acır. Normal.”

“Acımasın,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Hiç iyi değil.”

Derin bir nefes aldım gözlerine bakarak. “Pansuman yapayım. Bekle biraz.”

Kalktım ve önünden geçip banyoya gittim. Sanki benim kolumda kesik varmış gibi bir sızı hissetmişim. Pansuman için malzeme toplayıp oturma odasına döndüm. Öne doğru eğilmiş kahvesini içiyordu beni beklerken. Sırtını daha net görünce sırtındaki izler duraksamama neden oldu. Sırtında daha fazla iz vardı. Kesik izi miydi bunları hepsi?

Birkaç basamak inip yanına gittim. Malzemeleri sehpaye koydum ve soluna oturdum bu kez. Bileğimdeki tokayı dişlerimin arasına sıkıştırıp saçlarımı toplamaya koyuldum. Tepemden bir atkuyruğu yapmak için toparlarken saçlarımı Aral beni izledi sessizce. Bu hareket kollarımı zorlamıştı. Saçlarımı topladıktan sonra eldivenleri taktım ellerime. Derin bir nefes aldım.

“Halledebilecek misin?” dedi. Derin nefes aldığım için benimle alay ediyordu.

“Alay etme,” dedim huysuz bir ifadeyle. “Bu sana yaptığım ikinci pansuman ve ikisi de benim yüzümden.”

“Biri yanından ayrılmayayım diyeydi,” deyip sağ serçeparmağını gösterdi. “Bu da yanımdan ayrılma diye,” dedi çenesiyle kolundaki yarayı işaret edip.

“Ayrılmayacağım, tamam,” dedim sitemle. “Başıma kakma sürekli. Üzgünüm zaten.”

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

Gülümsemi yüz ifadem ama bir şey demedi. Kahvesini içti sadece.

“Aslansın yaparsın, demedin,” dedim kaşlarımı çatarak. Niye beni teselli etmiyordu?

Bu söylediğim güldürdü onu. Hiç gülesi yoktu ama güldürmüştüm onu.

Gözlerine baktı. “Aslansın yaparsın,” dedi kafasını hafifçe sallayıp.

“Yaparım,” diye onayladım onu. “Çok iyi bir doktor olacağım.”

“Ellerine iyi bak da,” diye laf soktu bana.

Dudak büktüm bozularak. Kindardı gerçekten. Hiç unutmayacak, sürekli laf sokacaktı bana.

Pansuman kitini açıp koluna pansuman yapmaya başladım. İkimiz de sessizdik. Yarasına üflememek için zor tutuyordum kendimi. Canı yanıyordu muhtemelen ama ses etmedi hiç. Yarasıyla baş başaydım sanki. “Bu adama uğrama bir daha,” diye azarlayasım vardı onu.

Pansumanı bitirip yarasını sargı beziyle özenle sarmaya başladım. Gözüm sürekli omzundaki yanığa kayıyordu.

“Sorabilirsin,” dedi Aral sakince, sürekli izlerine baktığımı fark etmişti.

Sormasam daha iyi olurdu ama öyle çok merak ediyordum ki ve o öyle az cevap veriyordu ki kendisiyle ilgili bu şansı kaçıramazdım.

“Hangi savaşında oldu bunlar?” diye mırıldandım.

Gözlerini yüzümde gezdirdi. Buruk bir gülümseme belirdi yüzünde. “Ben gerçek savaşta hiç sırtımdan yara almadım. Sırtımı yasladığım iyi bir devrem vardı.”

Yani göğsündeki izler gerçek savaştan, sırtındakiler haksız savaştandı. Sırtındakiler öz babası yüzündendi. Sırtını öz babasına yasladığından mı olmuştu yoksa yaslamadığından mı bilmiyordum ama ikisi de üzücüydü. Sırtını güvenmediği birine yaslayacak birine benzemiyordu hiç. Haksız savaşta güvendiği dağlara çok kar yağmıştı belli ki. *Aral, sıradağ demek.*

“Bu sefer de ben varım.” Gözlerinin içine bakıyordum. “Sen yüzünü çevirme benden, ben sırtını kollarım senin,” dedim kendimden emin bir sesle.

O ana kadar çok yakın durduğumuzu fark etmemiştim. Yarasına o kadar dalmıştım ki omuzlarımız birbirine çarpıyordu neredeyse ve ellerimi sol bacağına yaslamıştım. Yüzlerimiz çok yakınlaşmıştı. Kalbim yine yolunu kaybetti. Bu kaçınıcı kayboluşuydu bugün, sayamamıştım. İyi değildim hiç. Bu hiç iyi değildi. Kaçmam lazımdı benim, kaybolmanın sırası değildi.

“Benim yüzüm hep sana bakar Lina.”

Netti her zamanki gibi. Güven veriyordu, sarsılmazdı. Ne söylese mutlak gerçektir sanki. Göğsüm sıkışıyordu. Gözlerimi kaçırdım. Bakışlarım yanık izine takıldı yine. Konuyu dağıtmak, cevap veriyorken merakımı gidermek istedim ve farkında olmadan sol elimin iki parmağıyla yanık izine dokundum. Temasımla gerildi, parmak uçlarım yanmıştı sanki tenine dokununca. Tuhaf bir histi.

Seni yakmışlar Aral. Neden yakmışlar ki?

“Bu da mı gerçek savaştan?” diye sordum ve gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım yine.

Siyah gözleri parlıyordu hâlâ ama bu sefer öfkedendi. Gerçek bir savaştan değildi. Kim yakmıştı onu? Babası mı? Yapar mıydı böyle bir şey?

“Değil,” dedi kafasını iki yana sallayıp. “Bir tek o değil.”

“Haksız savaşın izi,” diye mırıldandım.

“Haksız oluşunun belgesi,” dedi gözlerime bakarak.

Anlamadım ama sorarsam canı yanardı. Biliyordum. İçimde yine ona sarılma dürtüsü hissettim. Elimi indirdim ve yutkunarak eşyaları topladım. Aral daha fazla sormayacağımı anlayarak önüne döndü ve *sweatini* giydi. Eşyaları toparlayıp banyoya götürdüm.

Salona dönmeden önce kendime bir bardak su doldurdum ve kafamı toparlamaya çalıştım. Kaçamazdık artık. Konuşacaktık mecbur.

Bardağımı tezgâha bırakıp Aral’ın yanına gittim tekrar. Kendimi koltuğa bıraktım usulca.

Bir süre sessizce şöminenin ateşini izledik, onun sessizliği bozan taraf olmayacağını biliyordum. Kahvesini bitirmişti. Sağ elinde tuttuğu buz torbasından parkeye su damlıyordu yavaş yavaş.

“Pazar gününü en başından anlatayım mı?” diye sordum sessizliği bozarak.

Derin bir nefes aldı önce. Sonra diliyle dudaklarını ıslatıp kafasını salladı usulca. Bana bakmadı. “Anlat.”

Kafamı salladım ben de hafifçe. Sağ elimi yastığın altına uzatıp hastanede o kadının bana verdiği zarfı çıkardım ve ona uzattım. Önce bana sonra zarfa baktı çatık kaşlarıyla.

“Tuvalette o kadın bana bunu verdi.”

Zarfı elimden alıp içindekileri çıkardı nazikçe. Kısık bir sesle not kâğıdında yazanları okudu.

“Babamın ben küçükken öğrettiği bir şarkı,” diye açıkladım. “İlk kartı da o kadın getirmiş. Kartları gönderen kişi bunlardan bir şey anlayacağımı

düşünüyormuş. Kadın onunla gitmemin daha iyi olacağını söyledi. Babam ve annemle çekilmiş bir fotoğrafları bile vardı. Ben de...”

Sözümü kesti. “Kartı kimin gönderdiğini bulmak ve beni korumak için onunla gittin,” dedi, bunu benim ağzımdan duymak onu sinirlendiriyormuş gibi.

Kafamı salladım usulca. “İkimizin yan yana olmasının saçma olduğunu söyledi.”

Kaşları çatıldı ama bir şey demedi.

“Sonra Asaf...” dediğimde gözlerini kapattı öfkeyle. Anlatmam gerektiğinden devam ettim. “Babamın nerede olduğunu sordu bana.”

Kafası bana çevrilirken gözlerini açmıştı. Anlam veremeyen bakışlar vardı yüzünde.

“Herkes babamın nerede olduğunu bildiğimi düşünüyormuş,” dedim, yüzümde histerik bir gülümseme belirirken. “Babamın mezarına başkasını koyan da o değilmiş. Babamın yaptığını düşünüyor,” deyip gözlerimi ellerime çevirdim. “Öz babam bana kendi katiliymiş gibi hissettirmiş olabilir yani.”

Aral’ın çenesine dokunduğunu gördüm. Kartı sehpaye atıp sakalını sıvazladı. İçinden küfrediyor gibiydi.

Tırnaklarıma baktım ben de. “Uyuşturucu dopamin bazlıydı. Hafızamı tetiklemesi için yaptı bence. Çünkü etkisindeyken ne olduğunu hatırlamıyorum ama tetiklenen anımı daha net hatırlayabiliyorum. Belki de bir şeyler hatırlamam ve babamın yerini öğrenmek için yapmıştır...”

Aral sessiz kaldı. Dinliyor ama hiçbir şey sormuyordu. Ben de konuşukça kafamda bir şeyleri oturtmuş sayılırdım. Sesli anlatmak bir şeyleri fark etmeyi sağlıyordu bazen.

“Babamdan bir şey istediklerini hatırlıyorum ama o zaman küçük ve korku içinde olduğum için ne olduğunu çok anlayamamıştım. Ne istediklerini bilmiyorum ama beni takas edeceklerdi sanırım. Günlerce sürekli yer değiştirdik. Sabit kalırsak babamın beni bulacağından emindilerdi.”

Bilmesine gerek duymadığımdan gördüğüm muameleyle ilgili detayları ona anlatmadım. Bilmese daha iyiydi.

“En son ormanlık alanda bir yere gittiğimizi hatırlıyorum. O soğukta kamp kurmuş gibilerdi. Donuyordum. Hz. İsa’nın resminin olduğu bir taş vardı. Benim annem yarı Polonyalı Müslüman bir kadın ama

anneannem Katolik. Annem ailesiyle görüşmüyorsa da bazen anneannemin bize geldiğini hatırlıyorum. Annem bir pazar günü beni ona bırakmak zorunda kaldığında anneannemle kiliseye gitmiştik dua etmek için. O kadar korkuyordum ki Hz. İsa'ya dua ettiğimi hatırlıyorum. Adamlardan biri ona daha çok dua etmemi istemişti benden çünkü babamın da burada öleceğini söylemişti. Amaçları takas değildi, babamı öldürmek istiyorlardı. Küçük olsam da salak değildim."

Gözlerim karanlık ormana çevrildi istemesem de. Sonra başımı ellerime çevirdim tekrar. Tırnaklarımı birbirine taktım.

"Ellerinden kaçtım bir şekilde. Karanlık ormanı aştım ve göl kıyısına kadar geldim. Köpekler düşmüştü peşime, onlardan kaçmaya çalışırken göle düştüm."

Tepkisini görmek için gözlerimi yüzüne çevirdim ama bana bakmıyordu hiç. Ateşe bakıyordu düşünceli bir ifadeyle. Düşünüp kafasında tartıyordu belki de.

"Sonra babamın beni taşıdığını hatırlıyorum. Islık çalan biri vardı ama onu görmemi istemedi. Karanlıktan korktuğum için açtım yine de gözlerimi. Gölün etrafı kana bulanmıştı hep. Görmemiştım ama babamın birini öldürdüğüne emindim o an. Vazifelerim var ama senin için dünyayı yakarım, dedi bana. Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Uyuşturucu etkisindeyken bir koordinat söyledin Lina," dediğinde kaşlarım çatıldı hafifçe.

Nerenin koordinatı söylemişim? Babamın yerini gerçekten biliyor muydum yoksa? Nasıl bilebilirdim ki?

"Neresi?" dedim kalbimin ritmi bozulurken ama aynı zamanda zihnimi yokladım.

O an, Hz. İsa'nın resmedildiği kayaya giderken gördüğüm tabelayı anımsadım. Tarihi bir yapı olduğundan koordinatlarıyla birlikte ismi yazıyordu bulunduğumuz yerin. Bir umut belki babama ulaşabilirsem yerimi söylerim diye ezberlemiştim.

"Yediler Manastırı mı?" dedim gözlerine bakarak.

Kafasını salladı. "Evet."

Şahin'in bahsettiği manastır bu olmalıydı. Ben sayıklayınca araştırmış ve bulmuşlardı ama orada ne olduğunu çözememişlerdi. Yiğit bile bulamıyor, demişti Şahin. Bulamıyor muydu yoksa bulmasına izin mi vermemişlerdi?

“Ne biliyorsun Aral?” diye sordum merakla. “Koordinatları söylediysem çoktan bakmış, araştırmış olmalısın. Anımı da anlattım, bir fikrin olmalı.”

Sıkıntıyla yüziine dokundu ve kafasını salladı. “Bilmiyorum. Bilgiler gizli tutuluyor ya da örtbas edilmiş ama senin oraya ait anıların var.”

Kafamdaki taşlardan birinin daha yerine oturduğunu hissettim. Olması imkânsız gibi gelen bir ihtimaldi ama dışarıdan bakınca mantıklı geliyordu.

“Ne düşünüyorsun peki?” diye sordum. Bir fikri olduğuna adım gibi emindim o an.

Altdudağını ıslattı ve gözlerimin içine baktı. “Sen, ne düşünüyorsun Lina?”

Onunla aynı şeyi düşünüp düşünmediğimi mi merak ediyordu bilmiyordum ama sorun etmedim. Uzandım ve zarfı elime aldım.

“Burada seninle konuşmayı beklerken her şeyi düşündüm. Her şeyi en başından gözden geçirdim. Herkesin söylediklerini bir bir ayırdım birbirine ekledim. Sonra Kupa Valesi’nin anlamına baktım biraz. Kupa asil sınıfı, aşkı ve aileyi temsil ediyormuş. Vale ise genelde komutanları ve bazı önemli erkek figürleri. Kupa Valesi’ni temsil eden La Hire isminde Fransız bir komutan. Asil değilmiş ama önemli bir askermiş ve ona, ‘Kiralık Tanrı,’ deniyormuş hatta.”

Gözlerimi ona çevirdiğimde dikkatle dinliyordu beni. Gözlerinde o ateşi gördüm. Ona doğru döndüm usulca.

“Ne çıkardın tüm bunlardan?” diye sordu merak ederek.

Bir sınava tabi tutulmuşum, Aral ise tüm cevapları biliyormuş gibi hissetmeden edemedim.

“Babam, ben küçükken muhtemelen tek başına o insanları öldürdü ve bunu vazife olarak adlandırdı. Bana kendimi savunmayı öğretti. Bir palyaçoymuş ama onu hiç işini yaparken izlemedim. Patronu ona borç para verebiliyordu ama muhtemelen bu bir yalandı ve babam, intihar edeceğini sorgulamayacağım bir anda öldü.”

Konuştukça boğazıma bir yumru oturuyordu. Ben bunları yaşıyor olamazdım. Kafamdaki şey gerçek olamazdı.

“Babam kendi yerine bir ceset koyabildi, kendi adına bir ölüm raporu çıkarabildi ve bir şekilde kendi adına bir mezar yapabildi. Ölen kişinin o olmadığı öğrenildiğinde tehdit edildik çünkü babamın yaşadığını düşündüler. Biz tehdit edilsek belki bir şekilde ortaya çıkardı. Sonra herkes

benim, onun yerini bildiğimi düşünmeye başladı ve ıslık sesini tekrar duyunca anılarım tetiklendi. Bu, bir şeyleri unuttuğumu kanıtladı, babamın yerini biliyor olmam muhtemel hale geldi.”

Nefes almak zor geliyordu. Yaşamıştım hepsini ama art arda sıralamak zor geliyordu. Aral pürdikkat beni dinliyordu.

“Asaf, ‘Ensemize dayanana kadar onun kim olduğunu anlayamadık bile,’ dedi. Yani babam onlardan biri değil belli ki. Bizi yan yana gören herkes bunu saçma buluyor. Senin baban ve benim babam düşmanlar muhtemelen.”

O imkânsız gelen ihtimal artık daha çok gerçek gibi geliyordu. Aral beklentiyle gözlerime bakıyordu. Tüm tahminlerim doğruymuş gibi bakıyordu gözlerimin içine ve bu daha çok acıtıyordu canımı.

“Yani benim babam organizasyon lideri falan değil,” deyip kafamı iki yana salladım. Burnum sızlıyordu, ağlama isteği sarmıştı yine içimi. Göğüs kaslarım ağrıyordu, endişeden kaslarım gerilmişti yine. Sırtım da ağrıyordu.

“Benim babam arkası daha sağlam biri. Savcının da senin de onun bulaştığı işleri görmenize yetkinizin yetmeyeceği biri. Muhtemelen devlet için çalışan biri. Bir asker belki de... Değil mi?”

Burnum aktı. *Ben bunu yaşıyor olamazdım. Değil mi?*

Aral gözlerime bakarken usulca kafasını salladığında üzerime yıkılan ihtimallerin altında ezildiğimi hissettim. Gözlerim doldu, dişlerimi sık-tım. Kafamı iki yana salladım. İnanamıyordum. Annem... Biliyor muydu bunu? Bildiğim başka ne yalandı mesela? Ben ailemi tanıyor muydum gerçekten?

“Ne zamandan beri biliyorsun?” diye sordum Aral’ın gözlerine bakarak. Gözlerim dolmuştu ama yaşlar gözlerimden düşmüyordu. Düşemezdi. Düşmemesini diliyordum. “Yoksa başından beri biliyor muydun?”

Gözlerime bakarken gözlerini kapattığında omuzlarım düştü hayal kırıklığıyla. Biliyordu. En başından beri biliyordu. Söylememişti bana. Babamdan şüphe edişimi izlemişti öylece.

“Biliyordun değil mi?” dedim hayal kırıklığıyla. “En başından beri biliyordun ama bana söylemedin.”

Öfkeyle ayağa kalktım. Salonun ortasına doğru ilerlerken onun da kalktığını işittim. Ona döndüm sinirle.

“Babamdan şüphe edişimi izledin!” diye bağırdım.

Elini bana uzattı ama bir adım geri çekildiğimde olduğu yerde durdu. Eli havada kaldı. Bu görüntü üzdü beni ama ona kızgındım. İstemiyordum bana dokunmasını.

“Gizli kalması gerekiyordu Lina,” dedi sakın bir sesle. “İstesem de söyleyemezdim sana. Baban da söyleyememiş...”

“Babam beni kendi katili etmiş!” diye sesimi yükselttim ama bunu duymak istemiyordum aslında.

Asaf söylediğinde bu yalnızca bir ihtimaldi ama şimdi gerçeğin ta kendisiydi. Cümlem Aral’ı susturduğunda gözlerim doldu. “Benim babam... Beni... O şerefsize borçlu etti!”

Ağlama Lina. Ağlama. Ağlama!

İçimden bir şey kopuyor gibi hissettim. Gözlerime bakıyordu yalnızca, üzgün bir ifadesi vardı. Hiçbir tesellisi yoktu. Olamazdı çünkü. Ben bu tesellisi olmayan şeyleri yaşıyordum, nasıl affedecektim?

“Neden?” diye sordum ağlamamak için içimde büyük bir savaş verirken. “Ne için Aral?”

Ben yaşarken ölmüştüm. Annem aylarca ağlamıştı. Alin babasız kalmıştı. Ne içindi? Çalıştığı kişiler mi böyle istemişti? Mecbur mu kalmıştı? Ne olmuştu? Biz ne için kimsesiz kalmıştık? Ne için bu hale gelmişim?

Aral, üzgün bir ifadeyle kafasını iki yana sallayarak, “Bilmiyorum,” dedi usulca.

Eli uzandı yine bana. Onun eli bana hep uzanıyordu, bunu durduramıyordu sanki. Bu sefer ben de durdurmadım. Usulca yaklaştı bana, o büyük eli yanağıma yerleştirdi ve gözümden düşmek üzere olan o yaşı sildi, sanki görmemi istemiyor gibiydi. Öyle söylemişti bana. Ağlarsam görme-yeyim diye hemen sileceğini söylemişti. Tam sırasıydı gerçekten.

Yutkundu yüzüme bakarken, çok canı yanmış gibi bir ifadesi vardı.

“Babandan bunu yapması emredilmiş bir şey değil. Bu tamamen babanın planı ve kimse babanın ne planladığını bilmiyor Lina. Hatta...” deyip gözlerime baktığında sustu.

“Hatta ne?” dedim burnumu çekip.

Hiç konuşmak istemiyor gibi bir hali vardı. Sanki benden daha çok acı çekiyordu. Halbuki yıkılan bendim. Ezilen bendim. Yanan bu kez bendim.

Yutkundu, bir nefes verdi. Karanfil kokan nefesi yüzüme çarptı.

“Vatana ihanet ettiğinden şüpheleniliyor.”

“İhanet mi?” dedim, şaşkınlıkla.

“Baban ne öğrendi ya da ne oldu da kendini ölü göstermek durumunda kaldı bilmiyorlar ama herkes onu anıyor.”

Ve bazıları babamın yerini benim bildiğimi düşünüyordu. Aral da mı öyle düşünüyordu? O yüzden mi yanımdaydı? Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi yumdum.

“Sana söyleyemezdik Lina,” dedi. Sıcak nefesi yüzüme çarparken sesi beni ikna etmek istiyor gibiydi. “Gizli kalması gerekiyordu. Bazı emirleri çiğneyemezsin. Babanın yaptığı da bundan ibaretti. İstese de mesleği gereği yapamazdı. Onun işi gizlilik.”

Gözlerimi açıp ona baktım, hayal kırıklığı gözlerime yer etmişti biliyordum. Daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı hatırlamıyordum.

“Ben katil olmak zorunda değildim,” dedim gözyaşlarımı tutamayarak. “Ben o borcun altında ezilmek zorunda değildim.” Kafamı iki yana salladım. “Alin babasız kalmak zorunda değildi.” Tüm bunları kabul edemiyordum.

Bana bir adım daha attı ve yüzüm göğüne yaslanırken kollarını etrafıma sardı. Ona sarılmak istiyordum ama yumruklarımı sıktım.

“Yalan mıydı?” diye sordum kalbim kırılırken. “Bana ihtiyacın olduğu hikâyesi de yalan mıydı Aral?”

En başından beri babamı bulmak için girmiştik bu yola ama Aral’ın yanımda durmak için bana yalan söylediği gerçeği kırıyordu beni. Belki de ona başımda dursun diye görev verilmişti ve o da bana böyle bir hikâye uydurmuştu...

“Değildi,” dedi net bir şekilde. “Baban bir sebepten ötürü bunu yapmak zorunda kaldı ve o sebep her neyse görevi sırasında öğrendiği ve organizasyonu etkileyecek bir şey. Muhtemelen benim babamı da etkileyecek bir şey, bu yüzden uzak durmamı istedi senden. En başından beri ne söylediysem sana hepsi gerçektir Lina. Hiçbir şey değişmedi. Ben kendim, senin yanında olmayı seçtim. Kimse git Lina Kara’nın yanında dur, demedi bana. En başından beri aradığımız cevap babanın nerede olduğu ve neden ölü gösterildiği idi. Hâlâ öyle. Hiçbir şey değişmedi.”

Bir şey söylemedim. Bir şeyi saklamak zorunda kalmak insanı yalancı yapmazdı. Zira öz babam benden senelerce bunu saklamışken Aral’a bunun için kızamazdım. Ne düşüneceğimi de ne hissedeceğimi de bilmiyordum. Göğsüm sıkışıyordu. Kalp atışlarım düzensizdi.

“Annem biliyor muydu?”

“Biliyordun.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü göğsüne daha çok yasladım. Bu yüzden mi düşmüştü bu işin peşine? Bu yüzden mi inanamamıştı benim aksime...

“Öleceğine ikna olduğum bir zamanda öldü babam, dedin,” derken saçlarımı okşadı. “Sizi buna inandırmak istemiş Lina. Sizi korumak istemiş belli ki. Sana bunu yapmayı o da istememiştir.”

Buna gerçekten inanıyor muydu buna yoksa beni mi teselli etmek istiyordu?

“Yaşıyor değil mi?” diye mırıldandım. Göğsüne yasladığım parmaklarımı tenine bastırdım acıyla. Kalbim sıkışıyordu. “O gün hastanede gördüğüm de oydu gerçekten.”

“Bilmiyorum. Belki de...”

Gözlerimi kapattım. Başım dönüyordu sanki. Kaslarım seğiriyordu. Ellerim titriyor, avuçlarım sızlıyordu. Bilmek en büyük cezaydı. Bilmenin aptal mutluluğunu yaşamak istiyordum.

“Lina,” dedi Aral. Kafasını eğmişti, nefesini saçlarımda hissetmiştim. “Bana bak.”

Kafamı iki yana salladım. Bakmak istemiyordum ona. Bakarsam daha çok ağlardım.

“İnanıyor musun bana?” diye sordu.

“Sırlardan nefret ediyorum,” dedim, dudaklarım göğsüne yaslı olduğundan sesim boğuk çıkmıştı. “Ama kendi zihnimin bile benden gizlediği sırları var. Eğer sana da inanmazsam delireceğim Aral.”

Aral’ın verandadaki halini görmesem, konuştuklarını duymasam belki şüpheye düşerdim ama kalbim bu sefer ona sırtını dönmedi, elim bıçak çekmedi.

“Ben hep senin tarafında olacağım,” diye fısıldadı saçlarımdan üzerinden. “Ben hep burada olacağım. Ne zaman ihtiyacın olursa, nerede ihtiyacın olursa orada olacağım. Neye ihtiyacın olursa o olacağım.”

Kalbimin un ufak olurken aynı zamanda genişlediğini hissettim. Berbat hissediyordum ama öte taraftan da bir yanımda sarmalanıyordu sanki. Ayakta durmaya zorladığım bedenimi Aral’a yasladım. Titriyordum, üzgündüm. Hem sarsılarak ağlamak istiyordum hem de saatlerce susup bir duvarı izlemek. Hem yıkılmak istiyordum hem de kıpırtısız dikilmek. Hem gitsin istiyordum hem de hep kalsın istiyordum. Hem kaçmak istiyordum hem de kalmak istiyordum. Babama kızmak, hesap sormak

istiyordum. Anneme sitem etmek, dizlerine yıkılmak istiyordum. Yorgun hissediyordum. Kafamın içi mayın tarlasıydı. Yürüdüğüm her yolda bir kez daha ölüyordum. Aral'a sarılıp uyumak istiyordum.

“Uyumak istiyorum,” dedim, boğuk çıkan sesimle. “Ama uyuyamıyorum bile. Kâbus göreceğim yine,” diye sitem ettim. Nefret ediyordum kendimden. Zihnimden, geçmişimden, hayatımdan, korkaklığımdan... Her şeyden nefret ediyordum.

“Nefret ediyorum kendimden. Zihnimden nefret ediyorum.” Burnumu çektim. “Bu evden de nefret ediyorum. Çok büyük, kendimi daha da yalnız hissediyorum. Bir duvarı da ormana bakıyor, bakmasın Aral. Ben ormanları sevmiyorum. Kâbuslarımda hep ormanda oluyorum. Sevmiyorum.”

“Ben kalırım yanında,” dedi nefesi saç diplerimi ısıtırken. “Yalnız değilsin Lina. Ben varım.”

Kafamı iki yana salladım. “Yoksun. Rüyalarımda öldürüyorum ben seni hep.”

Dokunduğum teni parmaklarımın altında gerildi. “Rüyaların tersi çıkarmış,” dediğinde burnumu çekerek kafamı kaldırdım hafifçe. Boynuna baktım. Kafasını geriye çekip gözlerime baktı.

“Tersi mi çıkar gerçekten?” diye sordum merakla.

Kafasını salladı. “Tersi çıkar.”

“Yaşatacağım o zaman ben seni değil mi? Öldürmem çünkü ben seni.” Gözlerim doldu tekrardan ve kalbimde büyük bir sızı hissettim. “Ben kimseyi öldürmem Aral.”

Öyle üzgün bakıyordu ki gözlerime, kendime daha çok üzülüyordum. Kafasını iki yana salladı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı yüzüme. “Sen katil değilsin Lina.”

Beni sakinleştirmek ister gibi dudaklarını alnıma bastırduğunda gözlerim kapandı. Kötü hissetmedim hiç, aksine iyi hissettim. Titreyen kalbimin üzerine bir battaniye örtülmüş sonra da kucaklanmış gibi hissettim. Ona yaslanırsam düşmezmişim gibi hissettim.

Saçlarımı okşadı. Sonra eğilip beni kucağına aldığında karşı çıkamadım. Kollarımı omuzlarına sardım. Akşamdan beri bunu yapmak istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Kollarım ağrımasına rağmen sıkıca sarıldım ona. Elimini başının arkasına yasladım, parmaklarım saçlarına dolandı iznimi almadan. Yumuşacıktı saçları, keşke sürekli okşanmış olsalardı...

Kokusu ciğerlerime dolarken sakinleştiğimi hissettim yine. Onun varlığıyla sakinleşmeye alışıyordum. Bu iyi değildi normalde ama bu gece

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar

en çok ihtiyacım olan şeydi. Alin'in odamda olduğunu biliyor gibi Alin'in boş odasına gittik. Beni yavaşça yatağa bıraktığında yüzüne baktım. Yüzüme düşen saçlarımı nazikçe çekti. Yatağa oturduktan sonra sırtını başlığa yasladı ve sol elini saçlarımda gezdirdi.

“Uyu hadi. Sen uyuyana kadar yanında duracağım.”

“Senin de uyuman lazım. Kaç saat oldu...” dedim üzgün bir sesle.

“Sen uyuduktan sonra uyuyacağım ben de.”

Burnumu çektim. “Koşmak için uyanma tamam mı?”

Hafifçe gülümseyerek kafasını salladı. “Uyanmam.”

Kafamı salladım hafifçe. Yanımda otururken kâbuslarımı da kovalayabilse ne güzel olurdu... Gözlerim kapandı. Aral saçlarımı okşadığından mı yoksa ağladığımdan mı bilmiyorum, uykuya düşmek daha kolay oldu sanki.

Rüyamda ufak bir çılgınlıkla bir başka rüyadan uyanıyorum. Yatakta otururken buluyorum kendimi önce. Sonra ayağa kalkıp odadan çıkıyorum bir şey arar gibi. Aradığımı salonda buluyorum. Koltukta oturuyor, uyandırmışım onu çılgılımla. Endişeli bakışları bana çevriliyor ama o kalkamadan, ağlayarak yanına gidiyorum. Kaşlarını çatıyor beni izlerken. Dizimi koltuğa yaslayıp kollarımı omzuna sarıyorum büyük bir ihtiyaçla.

“Lina?” diyor bana. “Uyanık mısın?”

Konuşmak çok külfetli geliyor. Korkuyorum. Onun yanında kalmak istiyorum. Onunla uyumak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum.

“Uyuyalım,” diyebiliyorum sadece.

“*Parasomnia* mı geçiyorsun?” diye soruyor.

O ne demek hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil.

“Uyuyalım Aral,” diyorum yalnızca. Ağlıyorum hâlâ. “Benimle uyu.”

“Ağlama,” diyor, bundan hiç hoşlanmıyormuş gibi. “Uyuyalım. Ağlama.”

Kolları bedenime sarılırken kendisiyle birlikte usulca koltuğa uzatıyor beni. Gözyaşlarımı silerken yanına kıvrılıyorum. Kolunu yastık ediyorum kendime, yanağımı omzuna yaslıyorum, burnum tenine çarpıyor. Sağ elimin içinde atıyor kalbi. Gözyaşım akıyor üzüntüyle yine.

“Yakmışlar seni,” diye fısıldıyorum çok üzülmüş bir biçimde. “Niye yakmışlar Aral?” diye soruyorum içli içli ağarken. “Bizi niye yakmışlar?”

Tavanı izlerken yutkunuyor. Sağ eli yüzümdeki saçlarımı çekerken yanağımı yavaşça okşayarak gözyaşımı siliyor.

Filiz Puluç

“Kimsenin seni bir daha yakmasına izin vermem,” diyor gözlerini yüzüme çevirip. “Uyu hadi.”

İç çekiyorum üzüntüyle. Çok üzgün hissediyorum kendimi.

“Yine öldün Aral,” diyorum çok acı çekerek. “Ben çok üzülüyorum.”

Aral saçlarımı okşuyor ve bu, bana iyi hissettiren tek şey. Yanımda o olduğu için güvende hissediyorum kendimi. Üzerime tekrar uyku çöküyor. Gözkapaklarım kapanırken üşüyerek ona sokuluyorum.

“Senin kafasının içi savaş yeri Lina,” diye fısıldadığını duyuyorum.

“Düşmanın seni içeriden fethetmiş ve sen bunu hatırlamasan bile bu seni çok incitmiş. Zihninde birikmiş haksız savaşının izleri, ruhuna işlemiş.” İç çekiyor. “Yakmışlar seni, diye ağlıyorsun. Bu hiç adil değil cennet çiçeği. Çünkü beni en çok sen yakıyorsun.”

-Devam Edecek-